

Historie Nurnské družiny VII.

1050 - 1057

*“Vzpomínky na reky v prach se mění
je nám též souzeno zapomnění?”*

Dwany Růžička

Sepsali:

Allen Moskyt
Dwany Růžička
Getd z Ruindoru
Klabzej Myšilov
Kutouš Králík
Menhorian Blatel
Nebuč Kanimůra
Otakáro Vesta
Zarn Hadrigern

Ilustrovali:

Getd z Ruindoru
Nebuč Kanimůra
Klabzej Myšilov

Verše napsali:

Bašár-bej
Darlen Moorhed
Dyni Longodon
Getd z Ruindoru
Karabas Vrána
Klabzej Myšilov
Krubrok Krouk
Harez
Melatar Vrant
Morn Hipsa
Nebuč Kanimůra
Rabiňák Švácnul

Poděkování všem členům Nurnské družiny

Akašovi, Allenu Moskytovi, Bašár-bejovi Kulhavci, Berylu Sekerovi, Bouřňáku Buřiči, Burbbagovi Šestému, Darlenu Moorhedovi, Dolwenovi Mukurskému, Dotu Trauovi z Ormoru, Dynimu Longodonovi, Eghovi, Glutu Gavratovi, Goranovi, Harezovi, Karabasu Vránovi, Kardaši Piprilovi, Klabzeji Myšilovovi, Klaudiu Rypákovi, Krubroku Kroukovi, Kryšpínu Pěnipírkovi, Kutouši Králíkovi z Veselého kopečku, Lagranu Paskalovi, Lúinovi z Nórienu, Mornu Hipsovi, Nebuči Kanimůrovi, Rabiňáku Švácnulovi, Rienu Gwarditovi, Šírkézi Frangoetiovi, Třaskatulu Drtinsovi, Tuferu Tuvarovi, Viole Pelouchové, Wiki, Wulpin Zivrilové, Yallu Reblledovi z Hedu a Zlochorovi.

OBSAH:

I.	Dračí sémě	5
II.	Zrádcův konec	35
III.	Botanická expedice	52
IV.	Eifferské zrcadlení	75
V.	Urg'huul	164
VI.	Běsi	174
VII..	Výlet do Kokrhelova	181
VIII.	Po stopách Čmelichových	196
IX.	Gorganský převrat	220
X.	Přes půl světa	228
XI.	Odkaz Joachalentův	242
DODATKY	Hrdinové Nurnské družiny	295
	Výročí a vzpomínkové dny	319
	Mapy	320

I. Dračí sémě

[Traven 1050 Menhorian Blathel]

V houštinách na kraji lesa si prozpěvovali ptáci, z nedaleké vesnice sem doléhalo kvokání slepic a vysoký tón perliku a kovadliny. Ptáci se tím nedali rušit, ani nic nedbali na shrbenou postavu sbírající na palouku klestí, a zpívali svoji jarní radost vstříc sluneční klenbě a okolní kráse v podobě vysokých stromů a stříbrné stuze říčky živící vesnici vodou a dostatkem ryb barevných jako noc při oslavě Novoroku nebo svátku Belethainu, který se valem blížil.

Náhle slunce zakryl mrak, slepice přestaly kvokat, snad v obavě, že by ony mohly být obětí postav na pokraji lesa. I trpaslík přestal bušit do železa, snad měl vypěstované instinkty z válek v Nórienu, nebo zkrátka náhodou. Babka se narovнала a neklidně pohlédla do houští. Jen ptáci zpívali dál, ukrytí hluboko v trnových keřích a vysoko ve větvích.

„Skřeti! Skřeti v lesě!“, ječela babka a klopytávkým krokem se hnala do vesnice, jež nesla název Nová Tehala.

Třetí den měsíce deštna, roku 1050

Tak je to tu zase. Opět se po vesnici šušká o skřetech. Ale teď to je vážné. Ten večer, o kterém budu psát, byl velmi dlouhý a vyčerpávající. V jediném hostinci ve vesnici, tedy v hostinci U klíčníka, se sešla snad celá vesnice...

„Ticho! Tady bude ticho!“, křičel přes vřavu v hostinci postarší pán s šedivějšími vlasy a mlátil dřevěným korbem do stolu. U klíčníka byla snad celá vesnice. Hostinský Křuna pobíhal po lokále s korbou, na pomoc mu šla i jeho žena. Skřeta prý zahlédla babka Drumlová už na podzim, ale nikdo jí nevěřil. Pár nocí se hlídalo, ale už se neobjevil. Pak na jaře začaly lidem mizet věci, starý Peletr snad skřeta zahlédl, když se vracel večer vozem domů, ale přísahat by na to nemohl. Šedé soumravné světlo je šálivé. Málomluvný lovec Lambard našel stopy obutých bot, vedoucí kamsi na severovýchod. Když začal mizet dobytek ze stájí a slepice z kurníků, nářadí z dolů a kůlen, starosta se obrátil na posádku v Kartogu. Vojáci sice přijeli, pobýli pár dnů, ale do hledání se nehnali a za čtrnáct dnů se vrátili na hradiště. Měsíc byl klid, až do dnešního dne.

Vesničané se uklidnili, pomalu a neochotně. Matky se bály o děti a bojeschopných mužů ve vsi přiliš nebylo. Jen kovář Drulian Zrzovous rád vyprávěl o válkách a bojích, z nichž si přinesl ošklivou ránu na noze, která se nikdy pořádně nezahojila. V hornické osadě se lidé uměli ohánět krumpáčem a unavení a černí od mouru chodili večer do velkých kamenných domů, dosti nezvyklých na takovéto místo těsně u hraničního hvozdu.

„Kdyby se v dolech zase našlo stříbro jako před lety, tak bysme si mohli nějaké dobrodruhy zaplatit, ale takhle...“, řekl starý pán s půlměsícem bílých vlasů, „Nebo si snad myslíš, starosto, že žoldáci dělají zadarmo? No řekni, Druliane!“

„Za žoldáky je nutno platit, a zlatem“, odvětil kovář, když setřel pěnu ze zrzavých vousů.

„Třeba by se někdo nechal přemluvit, za byt a stravu. Že by sem jeli na vakace“, prohodil Křuna, když přinesl další táč piva.

„Ha, na prázdniny! Tos mě Křuno pobavil, ty si myslíš, že žoldáci chtějí odpočívat?“

„Všichni nemyslí jen na zlato, kovářskej“, ohradil se hostinský, „Je tu krásně a klid“.

„Až na ty skřety“, vložil se do debaty Lambard.

„A ty jsi nějakýho skřeta viděl, Lambarde? Já ne, a kdoví, jestli nám ten dobytek nekradou lidi z okolí“.

„Z jakýho okolí? Jsme poslední vesnice. Do Dolní Koliby to je den cesty a navíc tamní starosta je taky slušnej člověk, ten by zloděje v obci nesnesl“, řekl starosta obce Nardim Lasčava.

„Možná, že něco skutečně ukradli lidi, ale stopy, co jsem našel, mizely do lesa na východě“, řekl Lambard, „a jak jistě víš, Druliane, tak na východě nic není“.

„Jak to, že nic, bydlí tam starej Melechor“.

„To snad nemyslíš vážně, trpaslíku“, vykřikl prudce Lambard, na něj poněkud nezvykle, „Chceš snad říct, že to on se tu plíží po nocích?“

„Chceš se snad poprat, Lambarde?“, vstal trpaslík ze židle a založil si ruce na prsou.

„Ale pánové“, klidnil situaci starosta a rukou kývl na hostinského, „Dejte si ještě jedno pivečko“.

„A starosto, co kdyby se opravdu našli takový, co se tady budou zdržovat, my je budeme živit, a když zastřelí pár skřetů, tak se zbytek rozprchne. Skřeti jsou zbabělí, což, Druliane?“, obrátil se asi čtyřicetiletý chlapík ve vysokých botách a pomačkané košili na trpaslíka.

„To máš pravdu, Peletře, skřeti jsou jak baby. Ale kde seženeš takový, co nám nebudou běhat za robama a budou nám k užítku? Ha? Nevíš, co?“

„Nevím, ale za dva dny jedu až do Nurnu, a když se cestou budu ptát, třebaš narazím na takové, co sem rádi přijedou. Další chlapi jedou s uhlím do Kartogu, Naglaveru a Naglinu, taky se můžou ptát. Přece se nenecháme pobít“.

Za dva dny vyjelo šest vozů směrem na západ po cestě, kterou lemovala průzračná říčka Iš. Celá vesnice už věděla, že kromě věcí, které si vesničani nebyli schopni opatřit sami, by se s vozy měli vrátit lidé, kteří odpomůžou Nové Tehale od problémů. V očích rodičů se zračily obavy z lidí z velkého světa, z vojáků a ozbrojenců, kteří problémy spíše přinášejí. Jen děti byly zvědavé.

„A maminko, proč ti pánové budou spát u nás v kuchyni? A proč my budeme muset na půdu? A budou nám vyprávět pohádky?“

„To nevím, to opravdu nevím“.

„Tak starosto, doufám, žeš přivezl všechno, co jsem ti nakázal“.

„Ale jistě, pane, všechno, všecičko, sekery, krumpáče, lopaty a taky lana. Knoty do lamp, olej. Velkou pilu a dvě menší, tři svazky provazů. Dvě krabice hřebů. Přesně, jak jste si přál“.

„A na inkoust jsi nezapomněl?“

Hrubý hlas způsobil, že se chlapík zachvěl a uctivě se uklonil. Takovému obchodu jej naplňovaly strachem. Neznámý platil velmi dobře, ale jeho způsob, jak se vždy vprostřed noci zjevil u něj v krámě, v zamčeném krámě, jej naplňoval bázní.

„Jistě, pane, na inkoust jsem nezapomněl. Přidal jsem vám i svazek pergamenů, to pro přátelské vztahy, a soudek vína. A na potraviny jsem také nezapomněl, všechno jak jste mi sepsal, pane“.

Ruka v rukavici sáhla pod tmavý plášť a vytáhla naditý měšec.

„Je tam víc, a doufám, že víš proč“.

„Jistě, pane, jistě. Jako hrob. Můžete se spolehnout“.

„Za dvě hodiny si přijď pro koně a nemusím ti připomínat, ať se nepokoušíš mě sledovat“.

Starosta se ohnul v pase. Ani ve snu by jej nenapadlo sledovat vždy pečlivě zahaleného cizince, jehož tvář nikdy nespátřil. Když v duchu přepočítával, co mu tenhle obchod již vynesl a ještě vynes, vzpomínal, co mu vyprávěla kmotra, když byl malý. Nad Tehalou se prý kdysi tyčil mocný hrad, černé hradby prý pouštěly lidi jen dovnitř a žádný odtud nevyšel. Pán pro zábavu párkrát ročně vypálil jednu dvě obce, až jej bohové potrestali a pohltili jej i s hradem. Sice na Javonku nikdy nebyl, ale na jeho holé špici rozhodně žádný hrad nestál. To viděl i ze svého domku a nemusel se obtěžovat do lesů a nepřístupných skal, obklopujících kopec.

Za dvě hodiny byl zpátky na místě. Přišel ke koním, kteří se popásali u dávno nepoužívané cesty. Nikde nikdo. Starosta koně odvázel a vydal se zpět do Dolní Koliby, kde starostoval a měl svůj krámk s towarem rozličným. Jarnový vítr hnal poslední sněhové vločky po mokřích loukách. Starosta se těšil na jaro, když slunce za měsíc prohřeje kraj, ale ještě více se těšil na lok kořálíčky. Za tři hodiny byl doma.

Vozy, co vezly uhlí až do Naglinu, už byly zpět. Vozkové se ptali, ale nikdo se za tu malou odměnu, na kterou se obec složila, nechtěl trmácet až na hranice do Isleveru. Stále to sice byl Gwendarron, ale hranice jsou hranice, zvláště když zde obchodní cesty končí.

Ještě před padesáti lety byla Nová Tehala kvetoucí vesnicí, i když stříbro pod Javonkem se nacházelo jen zřídka. Tuto dobu pamatovaly všechny kamenné domy postavené ještě dříve za doby hojnosti, kdy se kvalitní isleverské stříbro draze prodávalo. Pak vyschla žíla a zbylo jen uhlí a několik rodin, které nechtěly nebo nemohly odejít. Horníci zůstali horníky, jen zchudli. Zase se osely pole a masa bylo málo. Uhlí bylo kvalitní a vozilo se nejvíce do Naglinu, kde se zpracovávalo železo. Někdy též do Nurnu, kam vyrazil Peletr ještě se dvěma vozy, a který se měl za pár dnů vrátit. Starosta se obával, že bude další sezení v hostinci, protože zmizelo nářadí z dolů a pár slepic od Drumlové.

Píseň armidenských horníků

Dyni Longodon

Někdo dělá z dřeva truhly
jiný zase seká led
hola hej
hola hou
někdo kope v dole uhlí a to není žádný med
když má přitom taky trable s potvorou
hola hou

ref: Vozbroj se krumpáčem
ať srdce tvý strachy se neklepe

Každý ráno fárám dolů
strachem zadek stažený
hola hej
hola hou
když kouknu na svý ruce vodou z Rhynar svěcený
tak se divím že jsem ještě na nohou
hola hou

ref: Vozbroj se ...

Štýry voči vosum nohou
její pohled děsně zlej
hola hej
hola hou
Jak ji potkáš funět štolou rázem seš vodkecanej
snad tě partáci tvý večer zakopou
hola hou

ref: Vozbroj se ...

Ten kdo někdy kopal rudu
ten se nebude mi smát
hola hej
hola hou
nežli pohled na tu zrůdu to se radši zahrabat
nebo zalejt chmurnou mysl kořálou

hola hou

ref: Vozbroj se ...

Až mě jednou taky sejme

tak chci umřít jako král

hola hej

hola hou

najít mír a klid své duše je to co bych si teď přál

najít hroudu zlata a být za vodou

hola hou

ref: Vozbroj se ...

Že se vrací Peletr, věděla obec dříve, než vůz vjel do kopců, ze kterých v kaskádách stékala řeka Iš, elfy pojmenovaná Isle, která dala celému kraji název. A protože Peletr nejel sám, jak rozhlásil malý Jakve, který donesl zprávu do vesnice, starosta Lasčava uspořádal malé slavnostní uvítání.

Kdo zrovna neměl práci v dole, shromáždil se na návsi. Travnové slunce pálilo na cestu, kde se měla objevit skupina, co snad přinese vesnici klid.

Dvacátý den předradostin, roku 1050

Těžko zapomenout na den, kdy se objevili. Peletr měl již několik dnů zpoždění, a proto jeho návrat lidé z vesnice vyhlíželi. Když na návsi zarachotil Peletrův vůz, brzy se seběhli všichni lidé, aby se podívali na své hrdiny, do kterých vkládali tolik naděje. Přivítání bylo poněkud rozpačité. Asi proto, že si je každý představoval jinak...

Kvapem se blížil den rovnodennosti a slunce pálilo na skupinu v sedlech koní a rozvalenou na voze, která se s veselou rozhlížela po lidech. Lidé kolem s otevřenými ústy koukali na obrovského krola. V životě nikoho takového neviděli. Většina lidí nebyla dál než v Dolní Kolibě, a ani ve městě krollové nežili.

„Mamí, obrrr...“, zaječela malá holčička a utíkala od vozu, když Burbbag se zařinčením dopadl na zem. „Chmm, pchmm“, vypravil ze sebe a podrbal se pod ocelovou přilbou. „Jé, skřítek, mamí, podívej, skřítek“, šeptal s dlaní před ústy vzrušeně chlapec a ukazoval na hobita Dyniho Longodona, který pracně sešplhával z vozu.

„To není skřítek, Lyrvene, to je hobit, a ten druhý malý, to je taky hobit, ti žijí už v Kartogu... Sousedka, vidíte jí, ta ženská má kalhoty, taková věc!“. To divoška Wulpin s rozpuštěnými černými vlasy pomáhala z vozu Dotu Trauovi, malému kouzelníkovi. Nebyla zrovna oděna tak, jak bylo v těchto krajích zvykem. Zvlášť podivná byla kožená rukavice na její pravici.

„Tak tohle je Nurnská družina a já jsem její vůdce“, pravil Traskatul Drtinosa, když i Harez, Yall Reblled a Myšilov sesedli z koní. „Jo, a kdyby do vesnice přijel takovej malej hobit a vykřikoval cosi o tovaryšské zkoušce a naší družině, tak to je Kryšpín Pěnipírko a patří skutečně k nám, i když se to nezdá“.

„Jestli teda nezabloudí“.

„Ehm, tedy“, odkašlal si starosta, „Tak vás tady pěkně vítám jménem vesnice. Jsem tehalský starosta a doufám, že se tu budete cítit dobře“.

„Určitě, starosto“, odpověděl Myšilov, druid v oblečení poutníka, a pozoroval vzrostlé stromy, které obestupovaly vesnici.

„Ha, haló. Ještě jsem tu já. Arkuss Dettor“, zvedl se hobit ze slámou vystlaného vozu.

„Vůdče, vidím hospodu. Jdu si doplnit zásobičku“.

Obyvatelé si rozdělili jednotlivé dobrodruhy do svých chalup po jednom, jen lovec Lambard si vzal k sobě tu divošku a tu obrovskou postavu, která sama sebe nazývala krollem.

Starosta se protáhl a promnul si oči. Z dlouhého psaní jej pálily. Ořízl brk a dal se znovu do psaní.

A jako na potvoru se skřeti neukázali pár dnů. Ti nájemní hrdlořezové hlídali v lesích a přes den si užívali slunce a rybaření v říčce. Báł jsem se, že prostou stravu budou světaznalí pánové odmítat, ale zdá se, že jsou zvyklí i na všelijaké strádání. Nakonec se rozhodli zajít za starým druidem Melechorem, který by snad o skřetech mohl něco vědět. Nemohli zabloudit, stačilo se držet levého břehu říčky a jít proti proudu.

Před družinou se otevřel pohled na lesní paseku obkrouženou říčkou Iš, v jejímž středu se pod strání krčila chalupa poskládaná z kamenů s břidlicovou střechou. V závětrří stráně stály slámové úly pro několik včelstev. Ze stínu vyběhl pes a začal chraplavě štěkat. Po chvíli z chalupy vyšel starý zarostlý muž, zastínil si oči a hleděl k lesu.

„Myslím, že jsme to našli“, pravil vůdce.

„Jestli chcete ještě trochu koziho mlíka, klidně si vemte“, pravil Melechor. Harez obrátil oči v sloup. Myšilov si nalil a dál hltal každé slovo starého kmeta.

„Nu, jak jsem pravil, skřety jsem na vlastní oči neviděl, ani jejich stopy, ale les mi o nich vyprávěl. Stromy skřety nemají rády. Ale dlouho o nich listí nešumělo, ani řeka. Pod Blegonadem nebyli, alespoň tedy před dvěma měsíci, co jsem tam byl naposledy“.

„Myslíte u Slunečního chrámu?“, zeptal se Myšilov.

„Ano, tam. Tam, co pramení říčka Iš, pod kopcem, který druidi nazývají Blegonad. Kdysi byl Sluneční chrám sídlem druidů, ale již tomu tak není. Je to smutný příběh“.

„A nemohl byste nám jej vyprávět?“.

„Snad jindy. Bliží se svátky Slunovratu a nechci si kazit radost z krásného léta, zvláště, oslavím-li je v chrámu“.

„A nemohl bych já, jaksi, s vámi... taky...“, pomalu utichl Myšilov ve své nevyslovené prosbě. Melechor se na mladíka s náznakem vousu zkoumavě podíval.

„Nu, zastav se tu na kousek řeči, až se budete vracet z chrámu. A jestli vám mohu poradit, tak tam na nic nesahejte, zvláště ne na pohřebišti. Říkat vám, že se tam nemá chodit, že tam strašá, je zbytečné. To platí na obyčejné lidi. Nu, uvidíte sami, vchod není těžké najít, ale byl bych raději, kdybyste do pohřebiště nechodili. Je to, žel, vše, co vám mohu o skřetech říct, mnoho jsem vám nepomohl. Jestli nespěcháte, můžete tu přespat. Všichni se ke mně do chalupy nevejdete, ale noci jsou teplé a myslím, že ještě pár dnů pěkné počasí vydrží“.

„Říkal jsi dva dny pěšky?“.

„Ano, ale vám to půjde jistě rychleji“.

„Myslím, že vyrazíme ještě teď a stavíme se tu cestou zpět. Díky za vše a buď s bohy“.

Sluneční chrám na první pohled vypadal jen jako trosky. Ale nebylo tomu tak. Kamenné sloupy z jednoduše tesaného pískovce nikdy nepodpíraly žádnou střechu. Tu tvořila zeleň obrovských dubů, nebeská modř a samozřejmě slunce. Mezi sloupy ze světlého kamene nebyly žádné zbytky lavic, jen mezi kamennými deskami, nadzvedávanými okolními stromy, rostla tráva. V západní části stál prostý oltář. Když dobrodruzi přišli blíž, zjistili, že na přitesaném kameni jsou položeny suché svazky bylin, dvě větvičky a prázdná miska, snad na vodu. V čele chrámu byly svržené i dva sloupy, stejně jako čelo oltáře, které popraskané a poničené leželo srovnáno za kamenným stolcem.

Z dálky zurčela Iš po hladkých kamenech a mizela na západě pod kopcem. Bylo to příjemné místo. Dobrodruzi vybalili jídlo a rozložili se na příjemně vyhřáté dlažbě. Slunce

v pozdním odpoledni klesalo podél úbočí jednoho ze zelených kopců a stále osvětlovalo plochu chrámu.

Myšilov od ostatních trochu poodešel. Rád by splynul s lesem, rozmlouval s ním, rád by na něj z výšky hleděl jako skrivan nebo plul řekou jako pstruh, ale nevěděl, jestli to je možné nebo jak na to. Před ostatními mu bylo trapno. Tak si sedl pod strom, zavřel oči a přemýšlel.

„Koukněte, ten náš mladej druid se zase snaží mluvit s lesem. Asi na něj Melechor zapůsobil“, pravil alchymista Dyni.

„No a? Šaman u nás v kmeni mluví s duchy předků, tak proč by nešlo mluvit se stromy?“, pokrčil rameny Harez a dál se věnoval jídlu. „A když nám to pomůže, proč ne? Do věci šamanů je lépe se neplést“.

„Myslím, že spíše medituje. Je potřeba tříbit mysl, shromažďovat v sobě sílu, aby ji člověk mohl vydat v pravý okamžik“, přidal se do rozhovoru Dot Trau, hobit kouzelník. „A myslím, že tohle místo je k tomu víc než vhodné“.

„Moje řeč“, ozval se zase Harez, „nenajedený válečník nic nezmůže“.

„Já myslím, že kecat se stromy je hloupost“, ozval se ze stínu Arkuss a znechuceně pozoroval prázdné dno láhve.

„Chodit po vodě je taky hloupost a taky jsem to viděl“, přidal se opět hobiti kouzelník. Burbbag raději mlčel.

Myšilov vstal a oprášil si oděv. Nevěděl, jestli k němu někdo skutečně promlouval a ukazoval mu věci vzdálené, nebo si vše jen vymyslel, ale na každý pád mu bylo příjemně. Líbilo se mu tohle místo. Bylo plné jednoduché vznešenosti, stáří a krásy. Pomalu se loudal k ostatním, kteří už balili svoji odpolední svačinu, a očekával hloupé vtípky a možná i výsměch.

„Tak snad abysme šli shlédnout ta pohřebiště“, zavelel vůdce a zvedl se ze země.

Z otvoru ve skále vyběhlo šest skřetů. V rukou zbraně, v očích děs. Dva se dali na zmatený útěk, každý na jinou stranu. Družina zareagovala rychle a brzy bylo po boji. Jen čvachtání vody a praskání v křoví dávalo tušit, kde mizeli zbývající skřeti. Vůdce se rozhlédl na obě strany, pak mávl rukou: „Oba stejně nedoženeme a dělit se nebudem, raději se podíváme dovnitř“.

Dot Trau rozžehl lucernu a družina vstoupila do chodby, která směřovala zpět k chrámu. Jen vytrvale klesala. Dvakrát družina překročila odhozený balík se skřeti věcmi a těžkou sekeru.

První místnost, do které družina vstoupila, měla strop přes pět sáhů vysoký. V klenbě nad vchodem bylo vytesáno slunce, nad východem měsíc a mezi nimi krajina pod hvězdami.

„A ta škvíra je k čemu?“, tázala se všímavá Wulpin.

„Jaká škvíra?“, ozval se od země maličký Dyni.

„Ta škvíra, co už jde několik sáhů chodbou, protíná slunce a támhle i měsíc“.

„Nemyslete na škvíry. Tady je mrtvola. Čerstvá“, ozval se vpředu jdoucí Burbbag.

Se zbraněmi připravenými zabít kohokoliv družina překročila tělo skřeta a vešla do rozlehlého podzemního sálu.

„Tak tady je mrtvol. Stovky“, rozhlédl se Harez, druhý štít Nurnské družiny jdoucí vedle Burbbaga.

„Pohřebiště“, pokýval hlavou kroll.

„Druidské pohřebiště“, doplnil Myšilov, „Melechor nám o něm vyprávěl“.

„Já bych na nic nešahal“, ukázal Harez hrotem meče na stříbrný, jemně tepaný náramek, který svírala mrtvola skřeta.

„Já bych taky na nic nešahal. To by bylo znesvěcení druidů a mohli bysme skončit jako ty skřeti“, ozval se ihned Myšilov v obavě, že chuť dobrodruhů po cennostech zvítězí. Věděl, že je nutno ukojit alespoň družinickou zvědavost, a tak pokračoval: „Ale myslím, že porozhlédnout se tu můžeme“.

Družina kráčela mezi kamennými stolci, na nichž spočinula těla dávno zemřelých. Stříbrné a zlaté amulety ve tvaru slunce, prsteny a jiné cennosti, to vše by vydalo za několik

domů v Liscannoru. Ale každý cítil a cítil sílu tohoto místa. Varování od Myšilova bylo zbytečné. Nikdo nesahal jinak než očima na dary zemřelým, což bedlivě sledoval krom vůdce nejvíce Myšilov. Znesvětit pohřebiště, i kdyby to nebyl přímo on, by nebylo dobrým začátkem na cestě za vysněným druidstvím.

„Ještě, že s námi není Pěnipírko“, uchechl se tiše Yall, „To by bylo zase otázek a mlácení přes prsty“.

„Na co myslíš?“, snažil se Myšilov v téměř posvátném vytržení navázat duchovní rozhovor s Arkussem.

„Na Klíčnika. Došla mi kořalka“.

Co by se mohlo stát, kdyby někdo obral mrtvé, dobrodruzi jen tušili, ale že udělali dobře, když na nic nesáhli, jim dala za pravdu hromada těl ve zbrojích, která ležela pod oltářem na úplném konci místnosti.

„Myslím, že jsme přesně pod oltářem, který je nahoře ve Slunečním chrámu“, ukázal Myšilov na oltář, „Jen tehle má stojící zadní stěnu i se zlatým sluncem zasazeným do kamene“.

„Kolik by to slunce tak stálo?“, přemítal Dyni, „Hádám tak alespoň patnáct stovek“.

„Jestli si ho chceš odnýt, tak my na tebe počkáme venku. Nebo aspoň já“, ozvala se Wulpin.

Myšilov se cítil mezi ostřílenými dobrodruhy nejistý. Stále byl nováčkem a nemohl jim rozkazovat, aby nechali dary mrtvým na pokoji. Potřeboval radu. Zavřel oči a snažil se představit si hvozd, pak stromy, jejich kořeny, jak pronikají zemí do nitra země. Zatočila se mu hlava, rychle otevřel oči. Stále byl s družinou, jen jej něco napadlo.

„No, myslím, že kdybychom vrátili to, co tady ta banda sebrala a co sebrali skřeti, a nechali si zbraně a cennosti té družiny, tak se nic nestane...“.

Pocítil úlevu, když všichni pokývali hlavami. Co navrhl, bylo vykonáno. Navíc na Myšilovův popud, prosby a nařikání byla vynesena těla skřetů. Když družina odešla, jen Myšilov zůstal ve tmě. Zapálil si lucernu a tiše a s pokorou roznesl šperky k tělům, jimž viditelně chyběly. Zbytek narovnal na oltář, poklekl a opět zavřel oči.

V tichu a temnotě byly představy jakoby skutečné. Viděl řeku a do ní přitékající potok, mířící k severu. Slyšel skřetí chrčení ze stínu stromů na zeleném palouku. Pak hrad, ten se proměnil v draka, oheň oheň zmizel v dýmu. Z dýmu se staly mraky protkané blesky. Nad vším měsíc, pod ním hrad, pak jen kopec. Několik postav s přívěškem se znakem slunce na krku. Ty se otočily a zmizely v zeleném šeru.

Myšilov pomalinku otevíral oči. Stále viděl mihotavý obraz přívěšku. Několikrát zamrkal. Hleděl na amulet položený na okraji oltáře. Přemýšlel. Nakonec vstal, uklonil se a odešel. Když vyšel do slunečního světla, stále se mu točila hlava.

Dobrodruzi sledovali skřetí stopy. Severně od Slunečního chrámu se dvojice stop spojila a směřovala na sever kolem potoka, vlévajícího se u chrámu do řeky. Myšilov se na stopu ani nemusel dívat, věděl, že tudy skřeti proběhli. Ale na zeleném palouku poblíž vody stopu definitivně ztratil.

„Že se dostali až sem, vím bezpečně, ale u vody jsem stopu ztratil, a kde se vynoří, ví jen Smrken“.

„Chvíli si odpočinem a budeme pokračovat“, pravil Drtinosa a otíral si zpocenou hlavu ušmudlaným šátkem, „Ale že je tu horko“.

„Ale hezky“.

Družina usedla do stínu, ti co nebyli zatíženi ocelovou zbrojí, se natáhli na slunce pasoucí několik bělostných beránek. Potok tiše bublal, bzučely včely, listům se proháněl svěží vítr, větve se kývaly sem a tam, tichounce šustily, jakoby chtěly odpočívajícím dobrodruhům cosi sdělit. Nějaké poselství. Brzy celá družina spala.

Před dobou, jež pamatují jen prastaré stromy tohoto hvozdů, žil v hradu Javonk pán okolních krajín, Braxal Herdan. Spíše než ochráncem byl postrachem okolí. Bral lidem i



*...v kouřem zešedlém poledni se Pyrhodelat vznesl z oblaků kouře a poháněn
mocnými perutěmi a vztekem přilétl na Javonk...*

obchodníkům majetek. Přepadal na zemských cestách i v dalekém okolí. Hromadil peníze. Pořádal lovy pro zábavu. V okolních hvozdech padala zvířata po desítkách. Když lid z vypálené vsi prchal do lesů, Braxal uspořádal skvělou štvanici. Do příštího jara zdobily větve stromů popálené mrtvoly plné šípů.

Lidé se obrátili na pomoc k lesním čarodějům ze Slunečního chrámu. Prostí lidé je drželi v úctě. Nikdo se neodvážil lovit pod horou Blegonad, na jejímž úpatí byl vystavěn chrám, vzdušná kamenná stavba zakrytá listím z mohutných dubů a buků. Dřevorubci ani smolaři nekáceli v těchto místech stromy. Lidé přinášeli druidům dary v podobě jídla a ošacení. Oni na oplátku pomáhali ve vesnici a na statecích svou znalostí bylin a uměním léčit. Ani vlkodlak, ani kikimora neobcházeli lesy kol vesnic... Ale lid před pánem Javonku ochránit nedokázali.

První druid ležel šestnáct dnů na lůžku, než se mohl vrátit do svého domu pod Blegonadem. Braxal Herdan, aby ukázal, že se nebojí lesních čarodějů, začal se stavbou dřevěné tvrze uprostřed lesů. Sám vybíral stromy na stavbu. Jako první zaťal sekyru do prastarého smrku a započal tak konec svůj. Před tím však padlo mnoho našich bratrů. Dva dny po té, co podetnul první strom na stavbu, se na Javonku objevili tři druidi, kteří přišli varovat Braxala před jeho počínáním. Týden druidi strávili v okovech v hlubokých sklepeních, které dal vyhloubit Braxalův praděd, a Braxal je plnil zlatem a vězni. A stavba pokračovala. Braxal ve své zaslepenosti začal přemýšlet o vyloupení Slunečního chrámu, o pokladech, o stříbrných a zlatých špercích uložených spolu s mrtvými v kryptách pod chrámem. Braxal nebyl zcela šílený a věděl, že přímým útokem nic nezmuže. Navíc ne v místě jejich největší síly! Proto se snažil lesní čaroděje vyprovokovat. Jednoho jitra před mnoha zimami nechal trojici vyslanců oběsit na větvích dubu shlížejícího směrem k Blegonadu. Další ráno zde Braxal našel troje okovy a vlčí lebku pomalovanou krví.

Braxal nechápal varování a dal dub obložit křovím a zapálit. V poledne se přihnal vítr, táhnoucí těžká mračna. Déšť uhasil planoucí les, ale až do dnešních dnů je na tomto místě paseka zarostlá jen býlím.

Braxal obrátil svou pozornost od vybírání takzvaného mýtného a soustředil se na Sluneční chrám. Ani lesní čarodějové nezaháleli, dnem i nocí putovalo čtyřčlenné poselstvo lesy stále na jih. Směřovali do hvozdu Blanath al Dorgh, kde sídlilo mnoho druidů roztroušených po obrovském hvozdu.

V době, kdy poselstvo dorazilo ke svému cíli, si Braxal zatím vyvzpomněl, že nevidí z lovecké tvrže na Javonk. Byl vykácen pruh lesa čítající šíře sáhů čtyřech rukou prstů lidského mláděte, padlo bezpočet stromů starých i mladých, jejichž těla ležela k nepotřebě podél oné cesty. Za bezesných nocí napadl Braxala šílený plán. Vydal se na nebezpečnou cestu. Vydal se za ohnivým drakem Pyrhodelatem. Snad za příslib bohatství ukrytého ve Slunečním chrámu, snad kvůli pomstě nebo jen z chuti ničit a pálit Pyrhodelat slíbil, co poté splnil. Braxal se vrátil na Javonk a oslavoval. Z Branath al Dorghu vyrazila početná skupina, připravená srovnat Javonk se zemí.

Pak přišel den mnoha změn. Za úsvitu se nad Blegonadem objevil Pyrhodelat. Kroužil, klesal, plil oheň. Pod jeho dechem umíraly nejstarší stromy tohoto hvozdu. Druidi se bránili, ale Pyrhodelata zabít nedokázali. Ošklivě poraněný a navýsost rozzlobený drak rozzápal lesní čaroděje, pobořil Sluneční chrám a dal se do ničení lesa. V záplavě ohně hledal hrobky, jež podle Braxalových slibů obsahovaly mnoho zlata a stříbra. Nedokázal najít vchod u pramenů říčky Isle, tedy pobral zlata, co mohl, a pln zuřivosti odletěl na Javonk se pomstít, neboť draci jsou rasa vychytralá, ale složených slibů si váží.

V kouřem zešedlém poledni se Pyrhodelat vznesl z oblaků kouře a poháněn mocnými perutěmi a vztekem přilétl na Javonk. Tou dobou přicházející výprava z Blanath al Dorghu spatřila na obloze dým a vyrazila nejvyšším spěchem proti proudu Isle, zatímco Braxal Herdon upíjel vína ve svém nově zbudovaném sídle.

Pyrhodelat zaútočil bez varování. Žhavým dechem zahnal obyvatele do podzemí, a pak se vrhl za nimi. Přežil jen ten, kdo se schoval do úzkých chodeb hradu. Drak, jakmile objevil pokladnici, okamžitě nechal vraždění a hledání Braxala. Radoval se z nalezeného zlata a po celodenní námaze usnul v obrovské podzemní pokladnici. Ti, kteří nevyužili příležitosti prchnout z hradu do východu měsíce, pak umírali dlouho a pomalu hladem a žízní, stejně jako Braxal Herdan a část jeho tlupy, ukrývající se v dřevěné stavbě po dračím útoku na Javonk.

Dračí s poučením

Darlen Moorhed

Z krátká noci, v tíži hladu
vylezl drak na hromadu
shnilých kostí, prázdných lebek
"To nežral by ni slepý dědek"
pronesl drak kručeje.

"Už ve špajzu mi došli
pany co královny posli
mi jich sedm tuctů dopravili
než za prince by utratili
své poslední grošeje."

"Támhle zdola čichám píci
pro masožravce vůni zvící
Bude jídlo dnes, a znova
pečeně zas bude nová"
Ke vchodu ven kráčeje.

Shlédl z kopce na pastviny,

na krávy tučné z podběliny,
pohrdavě shlédl z hůry,
na pastevce - denní můry,
křídla svá protřepáváje.

"Na dobytče se snesu zhora,
či snad na tamtoho vola?
Než se můry vzpamatují
budu s masem už ve sluji."
ze skály se snášeje.

Ale ouha ouha, co se děje,
drak dostal se do divého reje.
osmdesát panen a trochu více,
drakův pád je letem lžice,
ač zuřivě mává křídly,
střetnul se se skálou křídly.
Kotoulem se snášel dále
směrem stádo - vedle háje.
Pad na tele vprostřed stáda
Pad na nohy? - Ně, na záda.

Drak jen hekal, když šel vzhůru
vzpomínal na lidi - noční můru
jak uletět chtěl, však běžet musel
na křídlech jakoby měl uzal.
Ted' přemýšlel proč jeho statné tělo
co přec by snadno létat mělo
leží s hladem bolením
žáda namodřená holemi.
A poučení těchto mála slov?
Nežer tolik, draku, nejsi hroch.

Když vyšel měsíc nad východními skalami, druidi z Blanath al Dorghu se sešli pod Javonkem. Za šílené bouře a řvoucího vichru se Javonk vnořil do skály, na níž byl postaven. Ač vítr cloumal okenicemi ve vsích pod hradem a hnal černá mračna nacucaná deštěm po obloze, měsíc v úplňku stále svítil na hroutící se Javonk. Pak se lesní čarodějové vydali směrem k lovecké tvrzi.

Javonk zarostl stromy, zarostla cesta vykácená na Braxalův příkaz, zarostl vypálený les pod Blegonadem. Pyrhodelat stále umíral pod hromadami suti na zlatém loži. Za měsíčních nocí lidé ve vsi slyšeli podivné skučení, ozývající se snad z nitra země. Zpustly obývané vesnice a vyrostly jinde nové. Lidé se odstěhovali, přišli jiní. Pyrhodelat zemřel, avšak jeho duch opustil Javonk před dvanácti lety. Ted' se vrátil zpět a snaží se získat opět svou původní podobu. Skřeti pochodují krajem. Snažili se i vyloupit hrobky u Slunečního chrámu, avšak jen pár jich přežilo. Skřeti i lidé kopou pod Javonkem; den, kdy se objeví cesta do nitra hradu, se blíží.

Dvacátý osmý den předradostin, roku 1050

První dva dny nepřinesly nic nového. Jen ti zabijáci potvrdili, že skřeti v lese opravdu jsou. Že se nejedná o nějaké nesmysly. Zabili prý osm skřetů. Zda-li je to hodně nebo málo, nevím.

Vesnice se připravuje na svátky slunovratu a družina z Gwendarronu si užívá krásného počasí, odpočívá a rybaří. Jak to vypadá, budou slavit s námi. Mám z toho trochu strach, lidem ve vesnici ozbrojenci nepřinesli nic dobrého, ale je to lepší, než tu mít vojáky. Jen jich je o jednoho méně. Když se vrátili z Hraničního hvozdu, na mojí otázku odpověděli, že se ten malej oddělil a odešel. Asi se prý nevrátí. Proč, to jsem se nedozvěděl. Myslím, že mu říkali Dot Trau.

Vprostřed Myšilovovy hlídky s větrem připluly mraky a střídavě skrývaly měsíc, který spěl k úplňku. Myšilov přemítal o svých vidinách a hlavně o snu, který se nezdál jenom jemu. Cítil se tak trochu podvedený, když ostatní měli stejný sen, a to nemají hvozd v takové úctě jako on. Ale takové myšlenky se snažil zapudit.

Pak se noci cosi mihlo. Nebylo to tělo, jen jakoby cosi neviditelné procházelo táborem. Myšilov se s křikem vrhl vpřed a skočil. Pod ním se zmítalo malé tělo.

„Pust’!“

„Nepustím!“, křikl Myšilov. To už se probouzeli někteří spáči.

Odnikud přiletěla rána pěstí, která smetla Myšilova do popela vyhaslého ohniště. Rázem byl Dot Trau vidět. Rychle se postavil na nohy a rozběhl se z tábořiště. Myšilov našťvaně vyskočil na nohy a s holí napřaženou k ráně vyběhl za hobitím kouzelníkem, který jej tak potupil. První rána zasáhla hobita do hlavy, ten se svalil ze stráně a zůstal ležet. Ani se nehnul.

„Já nechtěl“.

Ostatní pokrčili rameny. Kouzelníkovu chování v poslední době bylo poněkud podezřelé. Nikdo jeho nešťastné smrti příliš nelitoval. Takových nováčků, kteří nezažili návrat, byly v Nurnské družině desítky.

Myšilov nanosil kameny na Trauův hrob. Když dobrodruzi vyrazili směrem do vesnice, zbyl jen kruh popela a malá mohyla, kterou již nikdo nikdy neobjevil.

Život

Harez

Sedím takhle na kameni koukám kolem sebe
Pod nohama zem mám a nad hlavou nebe
Ptáci kolem lítají a zvířata chodí
Ta zvířata jsou šakali a ptáci jsou supi

Zhebni
Smrt přijde vždycky včas
Zhebni
Když jí nečekáte
Zhebni
Smrt přijde vždycky včas,
přijde včas

V kamení se válejí lebky, hlavy, hnáty
zápach spáleniny se mísí z vůní máty
kol supi a hyeny živící se játry
nevidoucí oči nezří vzestupy ni pády

Zhebni
Smrt přijde vždycky včas

Zhebni
Když jí nečekáte
Zhebni
Smrt přijde vždycky včas,
přijde včas

Hlavy dříve hrdě vztyčené se válejí v trávě
s vyděšeným výrazem, že život končí právě
usekané ruce a děravá břicha
mrchožrouti mlaskají, jinak je zem tichá

Zhebni
Smrt přijde vždycky včas
Zhebni
Když jí nečekáte
Zhebni
Smrt přijde vždycky včas,
přijde včas

Vyhřeznuté vnitřnosti šakalům chutnají
z rozervaných údů červí vylézají
také vrány hodují na tom shnilém mase
veliká to hostina v pobitevním čase

Zhebni
Smrt přijde vždycky včas
Zhebni
Když jí nečekáte
Zhebni
Smrt přijde vždycky včas,
přijde včas

První den poradostin, roku 1050

Svátek slunovratu se opravdu vydařil. Jsem z celého srdce rád, že se tu dobrodruhům od Nurnu líbí. Ukázali se jako vcelku přátelští a zajímaví druzi na vyprávění. V něm obzvláště vynikal pan Longodon. Jsme jen chudá vesnice na hranicích Isleveru, která toho krom pohostinství nemůže mnoho nabídnout. Všichni se dobře bavili. Ještě jsem si všiml, že jediná žena mezi nimi, tmavovlasá Wulpin, až příliš často tančila s Lambardem. Jen jsem nikde neviděl toho mladíka. A to ani během příprav, ani v době oslavy. Ostatní říkali, že vyrazil za tím starým podivínem Melechorem.

Slunce se pomalu klonilo k západu, ale stále mezi kopci svítilo na úbočí Blegonadu, když Melechor s Myšilovem vstoupili do Slunečního chrámu. Nesli pár lesních plodů, větvičky dubu, habru a buku. Oprášili oltář. Myšilov donesl vodu z řeky. Slunce se nořilo do zelené hladiny hvozdů. Nad Blegonadem vycházel měsíc. Rudá koule, proti ní stříbrný měsíc. Úplněk v den Slunovratu. Zvláštní den. Posla dne vystřídal strážce noci. Na tmavé obloze zářily hvězdy. Příroda dýchala neobyčejnou silou. Když se noc přehoupala do druhé poloviny, Melechor s Myšilovem vkročili do podzemí. Na oltář položili lesní plody a do misky nalili vodu z říčky.

Ve vsi hořely ohně. Osvětleny byly i nejbližší stromy lesa. V kruzích světla stály stoly, lavice. Lidé seděli na vozech, prázdných i plných sudech. Hostinec U klíčnicka se rozlil do celé

vesnice. Slavilo se všude. Na stolech bylo nejlepší z toho, co mohla chudá vesnice nabídnout. Vesničané byli čistí, dokonce i horníci. Štítý domů zdobily věnce ze zeleného obilí, květin a snítek větví. Všude se vznášel křik dud, vrzání skřípek. Malý bubeník se nepřetržitě cpal, ale stále zuřivě tloukl do bubnu. Když se přidal pištec, odložil klobásu a do ruky vzal druhou paličku. Pak se přidaly šalmaje, a to jen staří zůstali sedět. Slavil se svátek Slunovratu, svátek hojnosti. Slavili i Numští. Vprostřed návsi tančila Wulpin s Lambardem. Po půlnoci se vytratil směrem do luk.

Měsíc lhostejně shlížel na scénu, jež se na stejném místě odehrála před dvanácti lety.

Na vrcholu kopce se potácela postava. Tmavý plášť zůstal vězet kdesi v křoví spolu s krůpějí krve.

- Se mnou nemůžeš bojovat mečem.
- Musím.
- Proč jsi sem přišel, člověče?
- Tady jsem tě získal, tady se tě zbavím.

- Tady ne. O pár set stop níž. V podzemí hradu. Tam leží mé ostatky. Tam se zbavím já tvé slabé lidské schránky. Ó, promiň, elfe, tvé chatrné elfí schránky.

- Zmiz. Varuji tě. Nesnáším tě. Nech mě být
- Ty mě? Já tebe NENÁVIDÍM. Já tebe. Vím o tobě všechno. Ty o mně nic. To já vládnu tímhle tělem. Vidím i do tvé duše a vládnu jí.

- Ne. Zemřeš, a já s tebou.

- Jsme téměř jedno. Vzdej to. Ta obrovská tíha zmizí. Splyneme v jedno. Téměř jsme jedno. Přestaň se trápit. Budeš ve mně žít dalších pět set let. Považ. Pět set let. I pro tebe, elfe, je to téměř věčnost. Věčnost. Slyšíš sílu toho slova? Nesmrtelnost. Nechceš být nesmrtelný? Toho vědění, co bys získal. Tys vždy toužil po vědění. Nauky. Alchymie. Magie.

- To kvůli tobě. Proti tobě jsem hromadil vědění. Vím toho dost

- Ty? Viš příliš málo. Já znám hodně. Přijde dračí sémě a vytrhne tvé ubohé lidské srdce z tvého těla.

- Zmiz. Prosím.

A jako i tenkrát se Shenarion Rohylen zhroutil v křečích k zemi podivného vrchu, lidmi v okolí zvaného Javonk.

Nastalo šíření. Každým okamžikem se šířil obzor světla. Skřivan mihotající křídly kdesi vysoko ve vzduchu již viděl ranní slunce. Iš stále spala v údolí šera. Zelené moře se pohupovalo ve svěžím větru. Skřivan zapěl svoji jarní píseň a pozoroval, jak se hranice šera a světla rychle sune po vlnách kopců. To vycházelo slunce. Pak se jasný kotouč vyhoupl nad úbočím Blegonadu. V ten okamžik paprsky prolétly dlouhou chodbou do nitra Slunečního chrámu. Dolů, skrze škvíru ve vysokém stropě, přímo na zlaté slunce v samotném srdci chrámu. Melechor po očku sledoval mladého druida, klečícího vedle, a spokojeně se usmíval. Myšilov chvíli lapal po dechu, když se podzemí roztančilo slunečními paprsky. Pak sluneční paprsek zmizel a v podzemí nastala tma. To ale už oba druidi pokojně klečeli u oltáře a bloudili světem myšlenek.

Tak se na jediný kratičký okamžik osvětlilo podzemí Slunečního chrámu. Další stejný přijde za rok ráno prvního dne měsíce poradostin.

Čtvrtý den poradostin, roku 1050

Nějak jsem to zakřikl. Pár dnů po Slunovratu skřeti zase řádili. Tentokrát si troufli hodně. Na dnešní noc zmizel kůň. Družina ihned vyrazila po čerstvých stopách. Tentokrát jižním směrem.

Málem bych zapomněl. Konečně dorazil onen zmiňovaný hobit, který měl dorazit už před týdnem, a nepřišel sám. Doprovázel jej další z malých národů...

„Přidej do kroku, Pěnipírko, nebo tě chytanou skřeti a dají si tě k večeři“, okřikl Yall vzadu jdoucího hobita.

„Haha, už se bojím“, odpověděl hobit, ale přeci jenom popoběhl.

„A ty se drž raději víc vprostřed,ovej. Jakže se to vlastně jmenuješ?“

„Morn Hipsa jméno mé“, odvětil malý kudůk, nový člen Nurnské družiny, kterého potkal Pěnipírko na své cestě do Nové Tehaly. Kudůk podlehl vidinám dobrodružství a hrdinských skutků, které vytvořil Pěnipírko jednoho večera v hospodě U vlkodlaka v Kartogu, kde se spolu pořádně opili.

Myšilov se co chvíli zastavil, aby se ujistil, že jdou stále stejným směrem.



...druidi pokojně klečeli u oltáře a bloudili světem myšlenek...

„Hele, Klabzeji, jseš si jistě, že jdeme správným směrem? Ty skřeti běželi od chrámu na severozápad a my jdeme téměř obráceným směrem“, staral se vůdce, „A navíc do pastvin, jak vidím“.

„Určitě jdeme správně, jeden okované kůň a jeden neokované skřet. Ale divný to je“.
„Nejdivnější je, že před náma je úplně obyčejná vesnice“, prohodil Burbbag.

Pátý den poradostin, roku 1050

Tak kůň je zpět. Herbich byl celý šťastný. Přeci jenom mít koně tady už něco znamená. Teď jsou dobrodruzi nahoře na Javonku. Jen je mi divné, že se s koněm vrátili od Horní Koliby. A taky je zvláštní, že tamního starostu přepadli tu samou noc skřeti. Tvrdí to nejenom on, ale i dva čeledíni, jeho manželka a oba synové. Taky mi moc neštymuje, že je ten starý šejdiť všechny zahnal. No, možná, že ho podceňuju, nebo si těch devět skřetů vymyslel, a ve skutečnosti byli nanejvýš čtyři.

„Takže si to, chlape, ještě jednou zrekapitulujeme“, prohodil Dyni k chlapíkovi, ležícímu na hliněné podlaze koziho chlívku, kde se krom kozy tísnil kůň a celá Nurnská družina.

„Co že si to?“, udiveně se otázel Burbbag.

„Jako, že si to zopakujeme, má na mysli“, odpověděl Yall.

„Takže. Koně jsi sebral, protože sis myslel, že to půjde na vrub skřetům?“. Přikývnutí.
„A starostu si několikrát viděl, jak vyráží z vesnice starou cestou na sever?“. Přikývnutí.
„Odjížděl s naloženými koňmi a s prázdnými se vracel zpět?“. Další přikývnutí, jen méně vyděšené.
„A měl si dojem, jako když s někým tajně obchoduje?“. Další kývnutí.
„A kde bydlí starosta týhle vesnice, to nám ukážeš, že?“.

„Takže si to, chlape, ještě jednou zrekapitulujeme“, pravil Burbbag a pyšně se rozhlédl po ostatních. Než si kroll takovouhle větu srovnal v hlavě, byl rozhovor už úplně jinde.

„Uděláme takovou dohodu, starosto“, pokračoval Třaskatul tam, kde ho kroll přerušil,
„My nebudeme vyprávět o tvých obchodech a ty nám vyklopiš úplně všechno o tom maskovaným chlapovi, se kterým od zimy kšeftuješ. To, že jsme zmlátili tvý podomky, to už si nějak vyřešíš, nebo tě navším já osobně se strejdou Burbbagem. Jasný?“. Tři velmi rychlá přikývnutí.

„Tak jsem prohledal celej vrchol Javonku a po hradu ani památky“.

Hlavy všech se otočily k Pěnipírkovi.

„To je snad jasný, že tu žádný hrad nejni. To vidí každý“.

„Ale nejni schované ani v žádném dolíku, za žádným křovím a tak“, nedal se Pěnipírko, když si dal s průzkumem skalnatého vrchu takovou práci.

„Hmmpf, já ho snad hodim ze skály. Von hledá hrady v křoví“.

„Já vlastně myslím vchod do hradu, nějakou chodbu nebo prasklinu v zemi a tak“.

„A hledal jsi opravdu pořádně?“, otázel se vůdce, „No dobře, když pořádně, tak pořádně. Myslím, že tu přenocuju“.

Družina nanosila trochu toho klestí a zapálila oheň. S večerem začalo nepříjemně foukat a oheň na vrcholu kopce byl potřebný. A z dálky viditelný. Což, jak Drtinosa doufal, přiláká skřety.

Západní obloha tvořila světlý oblouk nad tmavou krajinou, tu a tam prosvětlenou pomrkávajícími okny několika vesnic. Z kamenitého vršku holého Javonku byl pěkný rozhled. Mraky, které přinesly odpolední déšť, se dávno rozplynuly na jihu, a obloze plné hvězd kraloval měsíc, již trochu ohlodaý časem.

Malý kudůčí kouzelník Morn Hipsa stál na šikmém kameni a pozoroval světla na západě a spíše pro sebe než pro ostatní, kteří leželi kolem ohně, vykládal, kudy vede cesta do Naglinu.

„Támhle vidím Horní Kolibu, ale ta leží mimo cestu, kterou jsme sem s Kryšpínem přijeli, i když jsme ji jednou navštívili. V noci“. Morn Hipsa se spokojeně zašklebil. Bylo to jeho první setkání s životem dobrodruha a velmi se mu zalíbilo. „Pod ní, schovaná za lesem, musí být Dolní Koliba, a dál na západ pak Tehala, a ještě dál Kartog, a pak už Naglin. Je tady hezky“.

„Bylo by tu líp bez skřetů“, zavrčel Drtinosa od ohně.

„No, zatím jsme potkali tři a pár mrtvol. Koně ukrad ten chudák z Koliby a kdo ví, jak je to s tím nářadím, slepicema a tak“, řekl Harez.

„To si jako myslíš, že Tehala je plná zlodějů?“, otázal se Myšilov.

„No... když jsem žil v divočině, tak jsme jinejm kmenům taky kradli, co se dalo“.

„A pak jste vytáhli do války, paráda“, zareagoval Yall.

„Já prostě nevěřím, že tuhle vesnici sužují skřeti. Kdo ví, co viděly ty starý báby“.

„A Harezi, to u Slunečního chrámu, to bylo co? Já bych řek, že to byli skřeti“, vložil se Drtinosa, ale dál koukal do tmy.

„A navíc ten sen“, přidal se Myšilov.

„Mně se nic nezdálo“, odpověděl Harez, „A Burbbagovi taky ne“.

„Mně se taky o skřetech nezdálo“, přidal se hned Kryšpín Pěnipírko.

„To je jasný, když jsi tam s náma nebyl“.

„A co se vám vlastně zdálo? Mě by to hrozně zajímalo“, nedal se odbýt hobit a přisedl si blíže k ohni. Morn Hipsa byl také zvědavý, ale raději se moc nevyptával. Jen bedlivě poslouchal.

„Kdybych měl věřit všemu, co se mi zdá, tak bych se zbláznil“, přidal se Arkuss, „Zrovna včera se mi zdálo, že přišlo pivo a po obloze pluly sudy s kořalkou“.

„A Wulpin se zdálo o lovci“, uchechl se Yall.

„A kdyby jo, tak co?“, utrhla se divoška na válečníka a mimoděk si popotáhla koženou rukavici z jemné kůže.

„Jenže tenhle sen byl hrozně divnej“, přidal se dosud mlčící Klabzej Myšilov.

„Takovej, jako když ti ho někdo vypráví. A pamatoval jsem si úplně všechno. To nejní normální. Já tomu snu věřím. Stejně jako tomu, že Braxal Herdan tady někde straší“.

„Tobě z těch stromů straší“, prohodil Yall.

„No“, zabručel Drtinosa, „Jestli skřeti hledají cestu do podzemí hradu, jak si myslím já, tak doufejme, že se nevykopou v uhelnejch štolách v Tehale. Teda v Nový Tehale, abych byl přesnej. To bysme tu vesnici moc neochránili“.

„Štoly jsme prohlídli včera a nic“, prohodil Yall a převrátil se na záda, „Nemůžeme přece zůstat pořád ve vesnici nebo hlídat štoly“.

„No, náhodou najít dračí kostru nebo dračí vejce. To by bylo něco“, přemítal Dyni a šťoural klackem do ohně. Ani nemusel vysvětlovat, co by s dračím vejcem udělal, „A ten drak tam je. Aspoň podle toho snu, a já mu i věřím“.

„Dobře, tak jste mě přesvědčili. Skřeti tady jsou a chtějí se dostat do zničeného Javonku. Takže, vůdče, co uděláme zítra?“.

„Zejtra? Nevím, ale teď všichni vstávat. Máme návštěvu“, odvětil trpaslík a už vstával. Jednou rukou si nandával přilbu, druhou šmátral po sekyře.

Družina vstala, zbraně v rukou. Kdosi pohotově uhasil oheň. Od východu se blížila asi patnáctičlenná skupina. Zastavila se na padesát sáhů. Ten o dvě hlavy vyšší než ostatní popošel k družině pár kroků: „Mohu jít k vám blíž? Rád bych si promluvil“.

Většina družiny krčila rameny. Ozval se vůdce: „Ale přijde jen jeden“.

Ten vysoký se otočil ke svému doprovodu a cosi šeptem pronesl, a pak se vydal k družině. Do kruhu skomírajícího ohně vešel nepřítis vysoký cizinec v kápi. Družina se pátravě dívala do cizincovy zastíněné tváře.

„Ehm, promiňte, ale z dálky jste se mi zdál větší, to bude patrně tím trpasličím doprovodem, že?“, otázal se Dyni.

„Můj doprovod bych nechal na později, kdybyste dovolili“, vyhnul se odpovědi cizinec. Neměl příjemný hlas. Ruce v kožených rukavicích se opíraly o pásek, na němž visela těžká dýka



...jmenuji se Shenarion Rohyllen a nejsem skřet, jak by se mohlo na první pohled zdát...

pohybem shodil kápi. Pleť měl velmi tmavou, barvy nepálené hlíny. Oči byly rudé a pichlavé. Nepříjemný úšklebek odhaloval prodloužené špičáky, které dávaly tváři zvířecí vzhled. Nebo skřetí. Prodloužené uši mohly patřit elfovi, nebo také ne.

Cizinec nezapůsobil tak, jak měl v úmyslu, jen Morn Hipsa rychle vstal a svůj úlek maskoval slovy o příkrývce a o tlumoku nedaleko ohně. Cizinec se přestal šklebit.

„Dovolte abych se představil. Jmenuji se Shenarion Rohyllen a nejsem skřet, jak by se mohlo na první pohled zdát. Narodil jsem se jako normální elfské dítě“.

„Cha, to povídejte dětem jako pohádku, takhle elfové nevypadají“, přerušil jej Burbbag.

„Ne, to opravdu nevypadají“.

„My už jsme o vás slyšeli“, ozval se Dyni.

„Opravdu?“, znejistěl cizinec. „A co jste o mně slyšeli, smím-li se zeptat?“.

„Starosta Dolní Koliby cosi povídal“.

„Ach tak. A jak jste na něj přišli?“.

„No, vlastně náh...“, snažil se hovoru účastnit Pěnipírko, ale byl Dynim přerušen: „Tady Pěnipírko chtěl říci, že z nahromaděných informací. Ve vesnici pod Javonkem si nás najali, abychom je ochránili před skřety“.

„Skřetí kradli ve vesnici, co jsme potřebovali a nesneslo to odkladu do další dodávky zboží od starosty“.

„Skřetí? Vy velíte skřetům?“.

„A co bys čekal, hobite, s mým obličejem? Myslíš, že můj doprovod je spolek trpasličích panen?“.

„Pomalu, pomalu. Myslim, že jste si přišel promluvit“, klidnil hovor Yall, což bylo spíše proti jeho zvykům.

„Samozřejmě. Máte pravdu. Omlouvám se, pane Pěnipírko“. Shenarion se na chvíli odmlčel. „Jistě chápete, že s mým vzezřením jsem se nemohl objevit ve vesnici a někoho si

a pláštěm zakrytý meč. Zdola hledícímu Arkussovi se zdálo, že cizincovy oči jsou rudé. Zavzpomínal na to málo, co znal o upírech. Nic jej nenapadlo, tak si rudou barvu vysvětlil jako odraz doutnajících uhlíků a začal pro změnu přemítat o tom, kde má další láhev kořalky. Dnes se ještě nenapil. Ani jednou. Nebo si to alespoň myslel.

„Tak se na to posadíme“, zahučel Drtinosa a jako první usedl. Harez a Burbbag usedli také, ale tak, aby viděli na cizincův doprovod.

„Mám přiložit?“, zvědavě se tázal Yall.

„Není potřeba“.

„Ale já bych na vás raději viděl“.

„Jak si přejete, ale musím vás upozornit, že na mne není zrovna pěkný pohled. Vypadám nejspíše jako skřet“.

Zkušený válečník jen pokrčil rameny a přihodil nasbírané klestí a pár větví na žhavé uhlíky. Oheň se rozhořel a cizinec prudkým

najmout. Jsem nucen jednat jen v noci, nebo s lidmi uvyklými na ledacos, a vše drazé platit. Vyhledal jsem vás, protože se na své skřety nemohu příliš spolehnout. Hodně mi pomohli a byli jedni z mála, kteří mě přijali mezi sebe, ale ztrácím nad nimi kontrolu. Navíc to nejsou příliš dobří válečníci. Vyhledal jsem vás, protože doufám, že mi pomůžete od tohoto prokletého obličejce. Vlastně, nejsem si zcela jist, zda to, o co se snažím, bude mít úspěch, ale je to jediná šance, pokud nechci zbytek života strávit mezi skřety. Nebo ještě hůř”.

„No... my vám určitě rádi pomůžeme, ale máte čím platit?”, otázal se vůdce.

„Pod Javonkem jsou sklepení starého hradu stejného jména a mí skřeti se do nich dostávají zdola. Kdysi tudy vedla úniková chodba, ale byla zničena zemětřesením stejně jako hrad”.

„To bylo trochu jinak, ale pokračujte”, přerušil vyprávění Myšilov.

„Jak jsem řekl, hrad byl zničen, ale všechny jeho poklady zůstaly uvnitř. Našli jsme pár set zlatých a nějaké šperky. A každý den nacházíme další. Toto je pouze malá ukázka. Může se to zdát jako cetka, ale je to nejčistší zlato”. S těmito slovy sáhl Shenarion za tuniku a vytáhl odřený a mírně ohnutý kus zlata na řetízku, připomínající slunce.

„To jste ukradl ve Slunečním chrámu”, vyskočil Myšilov, když poznal amulet, který mělo každé z těl na pohřebišti pod chrámem.

„Věřte mi, ale tenhle a ještě dva další jsme vytáhli z truhly nalezené pod Javonkem. A o Slunečním chrámu nic nevím, opravdu”.

„Ale ty amulety patří druidům z chrámu a ti nebyli zadobře s pánem Javonku”. Myšilov se odmlčel, „Ale ano, vlastně to dává smysl. Máte pravdu”.

„Co dává smysl?”, zeptal se Shenarion.

„Podrobnosti necháme na později”, odpověděl za Myšilova vůdce, „Co po nás vlastně chcete a co za to?”.

„Chci, abyste pobili všechny skřety, a pak mne doprovodili do nitra hradu. Nejlépe zítra. Cokoliv, co bude uvnitř, bude vaše”.

„Ujednáno. A jak jste vlastně přišel k tomu... k té změně zevnějšku?”.

„Podrobnosti necháme na zítřek, co říkáte? Skřeti už jsou nervózní”.

Vůdce kývl hlavou. Shenarion zmizel do tmy a s ním i jeho doprovod.

„Ale hlídky postavíme raději dvojité, co?”, ptal se Morn Hipsa. „Mám z toho chlapa husí kůži”.

„To já taky”, přidal se Dyni. „Určitě nám neřekl všechno. Všimli jste si, jak mluvil? Jak nějaký kouzelník”.

„Takže otázka zítřka je jasná. Postavíme dvojité hlídky a zejtra jdeme na skřety”.

Obrovská paseka pod severním svahem Javonku, na ní trosky domů. Jen jediný dům s nedávno opravenou střechou shlížel na ubohé trosky. A na provizorní příbytky skřetů. Na ohně, ve kterých se vařil oběd. Kolem se pohybovaly na tři desítky skřetů. Otesávali kmeny stromů, řezali prkna. Přístupové cesty téměř žádné. A nikde žádná hlídka. Předvečer jak stvořený pro přepad vesnice.

Dobrodruzi dobře skryti v křoví se připravovali na útok. Pak vyrazili v předklonu kupředu. Skřeti je spatřili až ve chvíli, kdy střelci stojící na dostřel vypustili první šípy. Wulpin stála, v zubech další šíp. Trojice kušiníků, Dyni, Arkuss a Kryšpín, soustředila svou střelbu z vyvýšeného místa na vývratu.

„Ten úplně vpravo, ten s tou sekerou”, křičel Dyni a natahoval svou kuši. Vzápětí onen skřet padl mrtev.

Z vysoké trávy vyběhl Třaskatul. Za ním Yall. Na levém křídle družiny Burbbag a Harez. Myšilov vprostřed vždy udělal pár kroků a vystřelil. Za ním se držel Morn Hipsa. Konečně se válečníci srazili se skřety. Prvních pár mrtvol a rudé louže na zelené trávě.

Když se boj přesunul mezi trosky domů, kušiníci seskočili z vývratu a pelášili na dostřel. Pod kamenným domem formoval Shenarion obranu. Kolem něj se shromáždila dvacítká skřetů.



...konečně se válečníci srazili se skřety...

„Pobijte je všechny! Vpřed!“, řval nepřítelně zrůdný elf. Skřeti vyrazili za svým vůdcem. Pak se elf zapotácel, udělal ještě několik kroků a sesul se k zemi.

Skřeti bez vůdce byli rychle rozprášeni. Několik jich uteklo do lesů. Zbytek byl pobit.

„Je tuhej?“

„Řekl bych, že je v bezvědomí“, řekl klečící Myšilov.

„Je opilý“, řekl hobit a přihnul si z láhve.

„Ale už ho křísíme nějak dlouho. Nejní opravdu po něm?“, ptal se znovu vůdce.

Myšilov vstal a pokrčil rameny. Harez se rozhlížel po zchátralé vesnici. Všude se povalovaly pytle a zničené nářadí. U zdi domu byla malá kovářská výheň. A kousek za vesnicí se zdvihala stráž a z ní kolmo vzhůru letěla skála, na jejímž vrcholu kdysi stál hrad. Ve skále zel černý otvor a kolem něho hromady sutě, dřev, rozdrčené zbytky truhel a kostí.

„Jaké je datum?“, zasípal Shenarion.

„Vůdče, už se probral“, křikl Pěnipírko k trpaslíkovi.

„Kolik uplynulo dní?“

„No, ani ne jeden, co jsme se naposled viděli. Tedy, je sedmý den poradostin“, odpověděl Dyni. „A proč? Je to tak důležité?“

Elf pokýval hlavou. Pomalu se postavil, zvedl z trávy svůj meč a zasunul jej zpět do pochvy. „Je to důležité jen pro mě. V poslední době se mi stává stále častěji, že jsem mimo i několik dní. Poslední, co si pamatuju, byl sestup z Javonku. Tentokrát to byl necelý den. To je dobré“.

Znetvořený elf mluvil spíše pro sebe. Pak sáhl za košili, vytáhl amulet tvaru slunce a třel jej v dlaních. Potřepal hlavou a rozhlédl se po mrtvolách skřetů. Chvilí stál, neříkal nic. Pak jeho pohled utkvěl na skále a vznesl se k vrcholu Javonku.

„Vůdče, nějaké ty podrobnosti bychom mohli probrat“, šeptem pronesl Morn Hipsa. Trpaslík jen pokýval hlavou a vyčkávavě se podíval na elfa.

Shenarion Rohylen se pochmurně usmál. Obrátil se k družině a pronesl: „Děkuji vám za pomoc. Omlouvám se za své chování k vám před bojem a během něj, ať bylo jakékoliv, ale nemohu za něj. Jistě vás budou zajímat podrobnosti, které jsem včerejšího večera přeskočil. Rád bych si oplátkou vyslechl ty vaše. Jak se zdá, víte mnoho, co by mne zajímalo“.

„Jste v pořádku?“, otázal se udiveně Myšilov, „Před chvílí jsem vás pokládal za mrtvého“.

„Ano, jsem v pořádku. Alespoň pro tuto chvíli“, zvázněl Shenarion. „Vše se dozvíte, ale jestli mohu, rád bych vás pozval na něco k jídlu. Ne, nebojte se, skřeti ani já jsme se neživilí lidským masem. Je tu nějaká zvěřina a pár lahví vína od starosty“.

Družina se rozložila před kamenným domem kolem ohniště a Shenarion zmizel uvnitř. Po chvíli se vrátil se slíbeným pohoštěním. Druzi nabízené jídlo nepřijali zrovna s důvěrou. Do jídla se dal první Burbag, po něm Harez a pak i ostatní. Víno bylo velmi dobré, ale zcela jistě na něm starosta neprodělal.

Shenarion bez problémů drtil kosti svými zuby, pil víno a vyprávěl.

Kosti

Morn Hipsa

Kost, ležíc v trávě
varuje na válku minulou
Zdrčená kost zas na sílu spárů
bílá kost znamená smrt
šedá zas nemoc a hnus
krvavá kost věští válku
vařená zas hodně jídla a svátků
když pak z ní doluješ morek
vzpomínáš, jaks někomu vyrazil mozek

„Asi by vás zajímalo, jak jsem přišel k tomuhle překrásnému obličejí a proč potřebuji vaši pomoc. Začnu od začátku. Mnoho jsem si domyslel zpětně, když jsem se snažil přijít na to, co se se mnou děje a proč. Takže, jak se domnívám, vše začalo před dvanácti lety, kdy jsem se jen tak toulal tímto krajem a na svátek Slunovratu jsem tábořil na vrcholu tohoto kopce. Byl to podivný večer, slunce se za celý den neukázalo a jen při západu shlíželo na zemi pod příkrovem mraků, jako by hořely lesy. Nepršelo. Seděl jsem u ohně a shlížel do údolí, a najednou se přihodilo to, co jsem v životě nezažil.“

Dostal jsem strach. Z ničeho nic. Prvotní šílený strach lapené zvěře. Přímou jsem se strachem dusil. Chtěl jsem utéct, ale potácel jsem se stále dokola. Obloha mi splynula s trávou. Běhal mi mráz po zádech. Cítil jsem sucho v krku, žár uvnitř. Můj kůň se utrl a zmizel. Zvedl se víchř, který odváděl oponu mraků. Na nebe vystoupil měsíc. Bylo to děsivé představení.

Pak jsem se zhroutil. Probudil jsem s východem slunce. U ohně zabalený v houních, všechno bylo na svém místě, i meč, se kterým jsem se bláznivě pokoušel čelit děsu a který mi vypadl kdesi mezi skalisky. Byl jsem trochu zmatený, ale vše, co se podle mě událo minulé noci, byl jen sen. Jen koně jsem nikdy nenašel.

Že to nebyl sen, jsem zjistil až o pár let později. Vše, co se dělo od oné noci na Javonku, mě nijak neznepokojovalo, ale když se teď ohlížím, vím, že jsem se změnil už tenkrát“.

Shenarion se odmlčel. Díval se do ohně.

„Rozdělal jsem si na večer větší oheň. Tenkrát jsem si myslel, že jsem nasydlý a potřebuji více tepla. Nerad jsem utrácel zlato, a to jsem nikdy nebyl chudý. Měl jsem stále žízeň a hlad. Na jaře dalšího roku jsem zjistil, že mám krátké kalhoty. Povyrostl jsem. Měl jsem daleko větší sílu. A já hlupák jsem to pyšně přičítal svému způsobu života. Dalších pár let jsem si žil spokojeně dál.

Pak se začalo dít více věcí najednou. V Albě se mě místní kněží pokusili upálit jako upíra. Neuspěli. Podařilo se mi utéci z města. Nikdy jsem nebyl příliš popudlivý, ale v jednom pohostinství jsem z ničeho nic srazil k zemi opilce, který do mne narazil. Začal jsem dávat najevo svou sílu, která stále rostla. Líbilo se mi budit respekt, ale když jsem vybil jednu špeluňku místní zlodějské gildy a na hromadu mrtvol přidal i párek městských hlídačů, které zloději v zoufalství přivolali na pomoc, začal jsem se sám sebe bát. Jak jsem se z města dostal, už nevím.

Další věcí bylo, že jsem začal kouzlit. Sám od sebe. Nejdříve jsem si spíše ubližoval, ale sám jsem zvládl velmi jednoduchá kouzla.

Sny. Začal jsem mít přílišné sny.

Vždy, když jsem se dostal do situace, která se dala vyřešit bojem, jiné řešení jsem ani nehledal.

Pak jsem se raději vyhýbal všem lidem. Během půl roku jsem se začal měnit. Projevilo se to nejdříve v očích. To už postřehla jedna kráska z ulice. Pak ze mne dostala strach a zavolala kněze. Po očích přišly zuby, nehty, kůže. Už vůbec jsem nemohl mezi lidi, a když, tak jen mezi tu nejhorší zvěř.

Pátral jsem proč. Proč tyhle zvěsilé změny? Pátral jsem v paměti, hledal jsem v knihách a kronikách. Hledal jsem nějaké rodinné prokletí. Učil jsem se kouzlit u nejrůznějších kouzelníků, kteří rezignovali na lidskou společnost. Nakonec jsem přišel na to, co se stalo tady na Javonku a co leželo pod ním. V mé duši se usídlil drak. Získal jsem jej za oně podivné noci na vrcholu tohoto kopce. Hledal jsem pomoc u vymítačů, znalců démonů. Nikdo neuspěl a někteří zemřeli poté, co se ve mně drak probudil. A probouzel se čím dál častěji. Pak zbyl jen jediný nápad, nalézt drakovo tělo a doufat, že dračí přirozenost zvítězí a on mě opustí. Naprosto si nejsem jist, zda to bude fungovat, ale myslím, že jiné řešení už není. Bud' přežiju nebo zemřu, nebo drak ve mně zvítězí”.

Shenarion se odmlčel. Už neupíjel víno, díval se před sebe a zdálo se, že nevnímá okolní svět. Morn Hipsa v podivném neklidu pozoroval vycházející měsíc.

„Bylo to jen pět let, co jsem musel v sobě přemáhat dračí choutky”, rozhovořil se opět Shenarion, „ale na tomto místě je to čím dál těžší. Tady je on nejsilnější. Někde uvnitř leží jeho kostra a já marně doufám, že mě opustí a půjde zpět do svého těla. Ale myslím, že mi nikdy neodpustí, že jsem jej tak dlouho věznil. Znáám ho dobře, až příliš dobře. A on zná mě. Jen se bojím, že lépe. Já si našel vás. Sám bych proti němu nic nezmohl. Jen nevím, co vymyslel on. Ze chvíle, kdy vládne on, si téměř nic nepamatuji. A udály se divné věci. Potřebuji vyrazit do nitra Javonku a získat zpět svou vlastní mysl. Pomozte mi. Nemám nic než to, co je uvnitř”.

„Kdy bys chtěl vyrazit?”.

„Nejlépe hned”.

Chodba nesla známky zemětřesení. Všude se sypal prach prasklinami ve stropě a zase mizel dírami v podlaze. Mnohé odbočky byly zasypány hromadami kamení, jen chodba vedoucí vzhůru byla zbavena sutě. Ve světle lucerny se objevovaly a zase mizely rozličné předměty: zlomená lopata, prasklý kahan, lebka, rozdrčená truhla. Chodba stále stoupala. Schody přímé i točité. Stále vzhůru.

„Tady jsme našli první truhlici. V ní byly i ty amulety”, šeptem pronesl Shenarion k Myšilovovi.

Stíny kolem se roztančily, když si Wulpin, nesoucí lucernu, oťřela pot z čela. Všem se špatně dýchalo. Každý krok vířil obláčky jemného prachu. Do prachu spadla kapka krve z Traskatulovy sekery.

„Došla mi kořalka”.

„Dochází mi dech“, ozval se od země Dyni.
„Kolik skřetů mohlo dolovat, zatímco jsme venku pobíjeli zbývajících?“, zeptal se Myšilov.

„Dolovali většinou dva. Chodba byla příliš úzká, aby jich mohlo pracovat víc. Ale celkem jich mohlo být tak sedm“, odpověděl Shenarion.

„Chvilku padla“, prohlásil Třaskatul. Jako první se podél stěny sesunul Shenarion.

„Jdeme dál“, zavelel za okamžik vůdce.

„Trpaslíkům se to velí, ty jsou na podzemí zvyklí“, stěžoval si Morn Hipsa, ale nakonec taky vstal. Shenarion se opíral o zeď a odevzdaně stoupal. Myšilov jej obezřetně pozoroval. Věděl, že je jen otázkou času, kdy se drak v Shenarionově těle dostane k moci. Věděli to i ostatní. Yall se ošil a ohlédl se. V rudých očích se zračila slabost normálního člověka. Oddechl si a vkročil na schody za trpaslíkem a krollem.

„Skřeti!“, zařval Burbbag současně s Drtinou. Yall vyrazil okamžitě vzhůru. Arkuss jistíci s Wulpin žádá družiny slyšel jen dupot a křik.

Netrvalo dlouho a skřeti ozbrojení krumpáči a zahnutými noži byli zahnáni na konec chodby, kterou se snažili prorazit dál, a pobiti. Krumpáče změnily majitele a družina pokračovala tam, kde chodba končila. Shenarion odpočíval a chvílemi upíjel z láhve, kterou mu dal Myšilov.

„Jdeme dál. Přijít o chvilku později, skřeti by zával prorazili za nás“, huhlal odněkud z temnoty Drtinosa. Družina se zvedala.

„Nebylo by lepší ještě chvíli odpočívat?“, zeptal se Myšilov, „Shenarion toho má dost“.

„Půjdem“, zachroptěl Shenarion, „Ať to mám za sebou, ať to dopadne jakkoliv“. Elf se pokusil zatvářít povzbudivě. Z jeho tváře vyšel jen pokřivený škleb.

Chodba opět stoupala, točila se a stoupala. Další schody.

„Úniková chodba z hradu končí. Jsme ve sklepech“, ohlásil Burbbag odněkud zeshora.

„Díky ti, Smrkene“, zamumlal Myšilov s rukou na svém amuletu.

Od vyústění chodby se rozebíhaly klenuté sklepy všemi směry. Podlaha byla rozbitá, klenba zřícená. Chodba po pravé ruce se lomila nahoru a dolů, jak k sobě namačkané střechy Šedova.

„Konečně v Javonku“, oddechl si Dyni.

„Konečně“, Shenarion oddechoval v předklonu, ruku stále na amuletu druidů. „Po půl roce práce konečně v hradu“. Nevypadal šťastně. Cítil tíhu a neuvěřitelný tah uvnitř, který jej nutil kamsi dál. Cítil, že soužití draka s elfem je u samého konce. I drak to věděl. Silnější bere všechno, ale ani s několika stovkami let navíc nedokázal drak odhadnout, co se stane. Shenarion šel vprostřed družiny. Ne, nešel, potácel se. Dávno upustil meč, věděl, že v tomhle boji jej nebude potřebovat. Za to potřeboval obě ruce, aby se udržel na nohou. Chvílemi jej podpíral Myšilov. Dál do nitra hradu, který druidi vnořili do skály, z níž se pyšně rozhlížel jeho poslední pán. A z elfova nitra se dral drak pryč. Elfova duše se tříštila na kousky. Mysl se rozlétla na tisíce útržků. Tunel života prolétl kolem, na konci tunelu tma. Drak vyhrál příliš brzy. Shenarion se s neslyšitelným záúpěním svezl k zemi.

Náraz chladu prolétl skrz každého.

„Drak se osvobodil!“, zařval Dyni.

„Vpřed!“, řval Yall a zmizel v díře po dveřích.

„Utíkejte!“, řval Burbbag.

„Vpřed!“, řval Harez a tlačil se proti krollovi.

„Světlo, kde je světlo?“, řval z temnoty Yall.

Myšilov s panikou pozoroval elfovy prázdné oči. Třaskatul tasil sekeru, Morn Hipsa utíkal chodbou pryč. Panika a strach z neznáma vtrhly do nitra dobrodruhů. V okamžiku ticha byly slyšet nárazy těla, jak Hipsa padal temnotou po schodech dolů.

„Vpřed!“, řval Burbbag z druhé řady. Harez se zapálenou pochodní odběhl za Yallem.

„Pryč odsud! Nevíme, co nás čeká“, hystericky křičela Wulpin a už stála u schodů.

„Jdu pomoci kudůkovi. Nevím, jestli se mu něco nestalo“, vykřikl Dyni a s lucernou sestupoval po schodech. Družina se roztrhala, jedna polovina u schodů, druhá u zhroutené brány. Jen Třaskatul stál uprostřed.

Družinou se prodral kudůk, tentokrát utíkal obráceným směrem, ve svých patách Pěnipírka.

„Skřeti, skřeti v táboře!“, řval Pěnipírko a od námahy se mu trásly nohy.

Skřeti rozhodli za vůdce. „Jdeme dál“, zaduněl Třaskatul. „Zabijeme draka, pak se postaráme o skřety“.

Pěnipírko se na trpaslíka podíval jako na sebevraha. Než ze sebe stačil vypravit, jaké skřety venku viděl, družina zmizela v čekající bráně. Pokrčil rameny a odevzdaně se vydal za mizejícím světlem.



...jen Třaskatul stál uprostřed...

Družina narazila na mrtvolu skřeta. Jakousi náhodou se protáhl prasklinou, aby se skryl před útokem družiny. Kahan se nějakou náhodou nerozbil a osvětloval chodbu a tělo. Vše bylo bez krve.

„Na něco umřít musel“, mumlal si pro sebe Yall, „a na leknutí to nebylo“. Odpovědí mu bylo tasení zbraní a pohledy do černých chodeb. Jednu si vybrala i družina. Temnota ožila temnými stíny dávno zemřelých. Proti jejich ranám nechránilo žádné brnění. Každý si odnesl podivná zranění, která chladila jak rána rampouchem. I Myšilov, který vláčel Shenarionovo tělo.

Další rozbité chodby. A křižovatky. Sklepy Javonku byly neobyčejně rozsáhlé. Čím déle družina bloudila podzemím, tím častěji se Pěnipírko otáčel nebo naslouchal, kdy se z chodby za ním přihně skřet. Další a další chodby, zatáčky a schody a družina ztrácela drahocenný čas.

Zkřížená křídla vrat, která dokázala družině vzdorovat jen malou chvíli. Zřícené stropy. Rozdrcená truhla s práchnivým cosi, co kdysi snad byly šaty. Pár zlatých mincí. Kostra. Schody a široké chodby, praskliny, které už nešlo jen přeskochit. Zvuk okovaných bot. A bylo jich víc než jen ty Třaskatulovy. Ale z dálky, snad z druhé strany sklepů. Zřícené dveře a poslední schody vedoucí do obří podzemní síně, jejíž podlaha nesmyslně stoupala vzhůru, aby se v polovině zalomila. A z druhé strany světla pochodní. A v rohu lebka draka. Zbytek kostry trčel z ohybu a mizel za zlomem.

Na zlom začali vycházet skřeti. Jeden za druhým. Na sobě plátovou zbroj, v rukou ocelové zbraně. Těžké a účinné. Někteří měli u pasu uřízané hlavy těch skřetů, kteří utekli do lesa při boji s družinou. Jejich pleť se ve světle ohně rudě leskla, sama měla barvu cihel, stejnou barvu, jako cáry kůže visící na kostře. Dračí skřeti.

Jako poslední vyšel na zlom skřeti náčelník následovaný o hlavu menším šamanem. Pak na zlom vyšel malý drak. Právě vylíhlý. Pyrhodelat byl saň. Slabý, ale živý. Pyrhodelat vyhrál. Teď to bylo jisté. Drak zlostně zasyčel. Šaman se naklonil k náčelníkovi a cosi mu pošeptal. Ten potřásl hlavou a promluvil.

Družina spala zabarikádovaná v onom jediném stojícím domě v dnes již skřeti vesnici a dračí skřeti zůstali zalezlí pod Javonkem.

„Takže žádnéj slib draka. Braxal draka vydíral. Prostě mu ten klenot sebral a dokud nebudou druidi spálení na prach, tak mu ten šperk nevrátí“, mumlal do houně Třaskatul.

„A máme mu ten šperk vracet my?“, otázal se Dettor.

„Jedno je jisté, drak nás potřebuje. Jinak by nás povraždil všechny. Tou dobou jsme už krváceli všichni. Takže ta cetka bude mít cenu určitě obrovskou“, odušil Harez od schodů, kde měl s Mornem Hipsou první hlídku.

„Jestli nemá cenu jen pro draka“.

„Jestli má cenu pro něj, má cenu určitě i pro nás“, odpověděl ihned Dyni na Yallovu pochybovačnou řeč.

„A budeme ho teda vracet?“, otázal se opět Dettor.

„Na dračí sliby nejní spoleh, to je jasný“, řekl Drtinosa.

„Jenže nám slíbil celý poklad pod Javonkem, když mu ten šperk vrátíme. A že toho tam je na dva vozy, jsme viděli všichni“, přidala se Wulpin.

„Hmm, ten poklad. Možná bysme se na ten dračí slib mohli spolehnout“, změnil názor trpaslík při vidině peněz.

„Co jsem někde četl, drak svůj slib splní, ale přesně“, ozval se nesměle Morn Hipsa a hned dál vyhlížel z okna k Javonku.

„Rád slyším, když draci sliby plní“, zamumlal Burbbag.

„To nejní moc dobře“, přidal se Myšilov, když se vrátil od Shenariona, který byl stále v bezvědomí od doby, co se složil v podzemí hradu. Myšilov jej táhl celou cestu z hradu sám a rozhodně mu tím zachránil život. Drak by nenechal žít někoho, kdo mu vzdoroval tolik let. „On to splní tak, jak to řek, ale já už si nepamatuju, jak to řek přesně. A určitě v tom byla nějaká klička a figl, to vám odpřisáhnou na Smrkenu“.

„No, řek něco takovýho, jako že nám dá všechnen poklad pod Javonkem, když mu vrátíme ten šperk“.

„To je čistý jak křišťál. Tam žádná klička bejt nemůže“, řekl Drtinosa.

„Jenže já si to nepamatuju přesně“, pokrčila rameny Wulpin, „a ostatní asi taky ne, co?“.

Odpovědi jí bylo jen krčení ramen a mumlání.

„On drak něco říkal?“, ozval se do té doby spící Pěnipírko.

„Vždyť ani nevíme, kde ten šperk hledat“, neodpověděl Yall Pěnipírkovi.

Pěnipírko se s odpovědí spokojil, otočil se na druhý bok a spal, nerušen dalším hovorem.

„Podle snu, co jsme měli tam u potoka nad Slunečním chrámem, by ten loveckej zámeček měl bejt na dohled od Javonku“, vykládal pomalu Myšilov, „takže by to mohlo bejt někde mezi vrcholem Javonku a Slunečním chrámem, někde na hřebeni. To nebude problém najít. Alespoň myslím“.

„Až ho najdem, tak se rozhodnem, co s ním. Draka vždycky můžeme zabít a poklad i šperk budou naše“, ukončil vůdce dohady o tom, co se bude dít následujícího jitra.



...jejich plet' se ve světle ohně rudě leskla, sama měla barvu cihel, stejnou barvu, jako cáry kůže visící na kostře. Dračí skřeti...

Druhý den ráno vyrazili vedeni Myšilovem do lesů, kde tušili pevnůstku, v níž kdysi zemřel Braxal Herdan. Trvalo do večera, než ji našli. Z pevnosti zbyla jen rozvalená podezdívka, vystavěná z velikých balvanů. Patrně byly ještě trosky krbu a schody do sklepení. Ze stěn a kolové hradby nezbylo nic. Vše pohltil les a čas. Jen vykácený pruh lesa, skrze nějž byla vyhlídka na Javonk, dnes již také neexistující, byl ve staříčkém hvozdu stále patrný.

Znavená družina se rozhodla ponechat průzkum sklepení na ráno. Beztak již slunce zmizelo za Blegonadem a pod korunami stromů panovala tma. Družina se rozložila ke spánku notný kus od pevnosti u pruhu mladších stromů a rozdělala malý oheň. Vůdce rozdělil hlídky a sám usnul jako první. Yall si pekl kus masa, ostatní chvíli klábosili a postupně usínali. Hlídka zbyla na Dyniho. Našel si pohodlné místo mezi kořeny stromu, usedl zády ke kmeni a odhadoval, kolik času mu zbývá, než probudí další hlídku. Z ohně stoupal dým, nerušen větrem, hvězdy

shlížely na zem, nerušeny mračny, a Dyni spal, nerušen hovorem posledních nespících družiníků. A o půlnoci se začaly dít věci.

Řinkot pohárů se mísil s praskotem ohně v krbu, nad nímž se otáčelo několik bažantů. Chlapi zapíjeli dým stoupající na východě po úbočí kopce a připíjeli svému vůdci. Ze sklepa vyšel chlapík s dalším sudem vína. Praštil jím o dubový stůl...

Dyni sebou trhl, když mu hlava klesla na hrud'. „Asi se mi něco zdálo”. Rozespale zamrkal na vyhaslý oheň. Všichni včetně Shenariona spali. Všude panoval naprostý klid. Vzhlédl ke hvězdám a s překvapením zjistil, že spal více než dvě hodiny. Vstal a šel vzbudit Wulpin, která měla mít hlídku po něm.

Pak se zarazil a pohlédl směrem, kde stála podezdívka domu. V modravém oparu se tam pohybovalo několik postav. Dyni zamrkal a nevěřícně si promnul oči. Postavy nezmizely. Dyni udělal pár kroků jejich směrem a skryl se za kmen stromu.

V zaniklé pevnosti se slavilo. Bledé postavy zvedaly k ústům neviditelné poháry, ruce trhaly kuřata na poloviny. Kdosi tančil ve vzduchu, snad na stole. Další přikládal neviděné poleno do trosek krbu. K Dynimu doléhal smích a řinkot oslavy jen ze snu. Vše se dělo za naprostého ticha. Oslava se odehrávala jako každý rok osm dnů po slunovratu o půlnoci více než 300 let. Tentokrát měla jiné vyvrcholení, než obvykle.

Jedna z postav vyhlédla snad oknem a křikla cosi k ostatním. Dyni se přikrčil. „Nemůžte mne za tím stromem vidět”, pomyslel si hobit. Někdo sáhl pod stůl a vytáhl luk, pootvíral několikero dveří a stál snad tam, kde byla terasa. Zamířil a vystřelil. Modravý šíp prolétl stromem a srazil malého alchymistu k zemi.

„Pomóc, vraždá”, řval hobit. Hlavou mu proběhlo poznání. Pro ně je tu vše tak, jako před jejich smrtí. Lavice, zdi, stoly, okna a stromy. Ten strom tu není...

Družina začala vstávat a dala se do boje. Nastal zmatek. Harez s řevem vyrazil k troskám, za ním ostatní. Vyskočil nahoru, ťal, vkládaje celou svoji hmotnost do úderu. Meč prosvístěl tělem jak mlhou. Harez, stržen ranou, jež by rozpúlila vola, přeletěl vpřed a zřítíl se do sklepa. Burbbag svým kyjem, nadaným magickou silou huboltů, rozdával rány, jež likvidovaly účastníky hostiny jednoho po druhém. Na řadu přišly sluneční prsteny, svitky kouzel a nejrůznější



...Harez s řevem vyrazil k troskám...

magické amulety. Harez vyběhl ze sklepa a dal se znovu do boje, ač bylo jeho snažení marné. Do boje se přidal i zraněný Dyni. Jednostranně krvavá řež skončila porážkou slavicích. Družina přesunula tábořiště o pár desítek sáhů dál od podivné trosky a řetěz hlídek vyhlížel východ slunce.

Ráno bylo pošmourné. Slunce se podobalo bledé louži světla na šedavé obloze. V lese panovalo šero a vlhko, ještě od ranního deště. Ve sklepe bylo mokro. Na jednom místě se propadla klenba a pohřbila jednu část sklepa.

„Doufám, že ten šperk není pod těmi balvany. To by trvalo týden, než bysme ho vyhrabali“, poznamenal Myšilov.

„Jestli je vůbec v týhle pevnosti“, řekl Yall.

„A kde jinde? Potom, co jsem viděl včera, tomu věřím“, přidal se Dyni. „Myslím, že to byla poslední hostina pána Braxala, když oslavoval svojí lest a vypálení chrámu“.

„A pak jej navštívili druidi z Blanath al Dorghu“, doplnil Myšilov.

Jediné, co družina našla, byla mrtvola zhroucená v nejzazším koutě sklepa. Na krku měla těžký zlatý řetěz, popsaný malými runami. Na něm byl zavěšen přívěsek kruhového tvaru, snad ze železa.

„Taková cetka. Řetěz je pěkný, ale ta železná placka nemá žádnou cenu“, ušklíbl se Burbbag, když si šperk prohlížel u světla lucerny.

„Takový runy jsem nikde neviděl“, přidal se Dyni a vytrhl šperk krollovi z ruky. „A železo to není. Myslím, že hodnotu má velkou. Ale k čemu ho drak potřebuje?“

„To brzo zjistíme. Vyrážíme zpátky pod Javonk a uvidíme, jak draci plní sliby“.

„Na pasece nikdo není“, hlásil Pěnipírko, když se vrátil z průzkumu.

„Schovali se do sklepů“, zašeptal Shenarion. Nevypadal dobře, byl zamlklý, oči vpadlé. Chodil spíše jak tělo bez duše. Jedna její polovina byla teď pod Javonkem obklopena skřety, nadaná novým tělem. „Jestli bude moci, tak se vás pokusí podtrhnout. Ale slib dodrží“.

„Nevíš, co je to za šperk?“, otázal se Dyni elfa. Ten jen zavrtěl hlavou.

„Půjdeš s námi do boje?“

Jen nevím, budu-li vám co platný“.

„Bude bitva, bude boj...“, zanotoval Dyni začátek známé písně. Nikdo se nepřidal.

Družina vběhla na paseku. Harez, Yall, Burbbag vpředu. Střelci po stranách. Wulpin měla v ruce meč a štít. Myšilov se držel vzadu. Měl strach. Bojovat s drakem nebylo jen tak. I Arkuss zaostával, až se obrátil a s Myšilovem běželi opačným směrem, než družina. Zalehli na okraji lesa. Dívali se na sebe a krčili rameny.

Strach

Morn Hipsa

Zabíjet z nudy
je hnus, krása a žal
však ty, ať chlap, děvka či kmet
zabíjet být musíš

Zabíjí ten, co nemá jména
ale vidět jej jen zřídka
a když jo!
Vždy vinen je ten druhý
protože on totiž
jmenuje se strach



...bojovat s drakem nebylo jen tak...

„Oběhneme palouk a naběhneme skřetům, kdyby chtěli tamtudy utíkat“, zkusmo navrhl Myšilov. Arkuss přikývl. Během se dále vzdalovali od místa střetu.

Družina běžela dál. Když minula první trosku domu, jako na povel začali z domů a východu z Javonku vybíhat skřeti. V první vlně útočili jen slabí, špatně vyzbrojení. Družina stála dál, kol na dvě desítky těl. Wulpin ošklivě krvácela. Vytáhla luk a odbelhala se za družinu. Morn Hipsa vytrhl tesák z mrtvého skřeta a tvářil se spokojeně. „Můj první skřet. A vlastníma rukama“, dodal na vysvětlenou a stoupl si do první řady. Proti družině nastoupili dračí skřeti. Hradba svalů a oceli. Nad Javonkem zakroužil drak. Daleko větší, než jakého družina viděla před dvěma dny, stále menší než jak draci bývají, měl-li kdo štěstí mluvit o jejich velikosti, ale stále drak. Morn Hipsa udělal pár kroků vzad, odhodil tesák, otočil se a utekl.

Dyni sáhl do mošny a vybalil šipky natřené ostře červenou tekutinou. „Přišel váš čas“.

Shenarion dotedl jen stál. Když spatřil draka, vytasil meč. Snad se mu začala vracet síla. Družina se přesunula, aby měla pravý bok chráněný zdí a záda alespoň troskami domu.

První šíp vypustil Pěnipírko. Nedostřelil. Třaskatul a Yall svírali v rukou kouzelné lektvary. Skřeti se dali do běhu za strašlivého řevu, vprostřed řady skřeti náčelník. Dva prázdné flakónky padly k zemi, jeden se roztrhl o kámen, druhý rozdupla trpasličí bota. Drak ladným obloukem zmizel za obzorem lesa, aby se vzápětí vynořil nad družinou a vychrlil ohnivý déšť. Drtinosa s dýmajícím vousem rozpůlil skřeti přilbu i s nosem nositele. Další skřet padl s hořícím šípem v oku a Wulpin odhodila již nepotřebný luk do trávy a opět tasila meč. Dyni, nezraněn ohněm, se vyhoupl na zídku a z dočasně bezpečné pozice střílel do zadních řad skřetů. Kol čtveřice válečníků se kupila hromada mrtvol, ale sami umdlávali. I Shenarion se snažil, drže svůj dlouhý meč obouř. Burbbag bod vlivem podivného šamanova kouzla upustil zbraň a přihloup se díval na své boty. Probrala jej až rána šavlí, co mu i přes zbroj přerazila žebra. Drak podruhé zakroužil nad zničenou vesnicí. To už hořeli i skřeti a náčelníkův vlčí kožich. Zle popálený Pěnipírko, když vystřelil svůj poslední šíp, se schoulil v kopřivách doufaje, že ho skřeti nespattí.

Wulpin se již loučila se životem, v rukou jen štít. Dyni byl sražen ze zdi a byl nucen čelit nepříteli z bezprostřední blízkosti. Hobitovu nevýhodu vzrůstu vyvážilo alchymistické učení a jeho produkt, na který byl Dyni velmi pyšný. Yall smetl skřeta, který se snažil zabít Wulpin, a hned se vrhl na pomoc Harezovi, jenž se bil se skřetím náčelníkem. Brzy padl i ten.

V černém kruhu spálené trávy zůstala jen od sazí a krve ušpiněná družina. Proti nim šaman a nad ním drak vracející se, aby dál plival oheň. Družina se rozeběhla. Harez a Yall na šamana, trpaslík ze středu budoucího ohniště. Pěnipírko se jen přikrčil v kopřivách. Pyrhodelat změnil svůj úmysl. Hbitě se snesl nízko nad zem a hmátl pařátem po rychlejších z útočících válečníků. Harez s rozpáraným bokem udělal kotoul a zůstal ležet.

Drak nabral výšku, přidal další oblouk a... zhroutil se k zemi. Shenarion se spokojeně usmál, ale síla, kterou vložil do ochromovacího kouzla, byla příliš velká. Pomalu se sesul na zem a vklče pozoroval zkázu svého nepřítel. Kouzlo nebylo příliš silné, ale drak už vzlétnout nedokázal. Burbbag s Třaskatulem mu zpřeráželi křídla. Yall vytrhl meč z šamanovy hrudi a ohlédl se, aby viděl, jak Pyrhodelat dodělává. Drak v obrovské kaluži krve pomalu dodýchával. Nenávistně hleděl na Shenariona. Na svého pána i otroka, na svůj zrod i smrt. Osud nepál obrovské nenávisti, která přetrvala ve tmě pod Javonkem staletí, aby dál žila pod slunečním svitem.

A tak bylo z Isleveru vymeteno dračí sémě.

Pyrhodelat svůj slib splnil. Všechno zlato, které bylo pod Javonkem, zanechal na místě. Skřeti s sebou ale odnášeli všechny drahocenné zbraně, drahokamy, stříbrné šperky a nádoby. Skřeti zbraně i zbroje byly k ničemu pro svoji váhu, jen Burbbag se snažil si vybrat nějakou válečnou kořist, ale zbraň lepší než svůj starý kyj nenalezl. Byla i jiná kořist, která nepocházela ani z Javonku, ani od skřetů. Šaman měl u sebe umně vyřezávanou hůl z ebeny, krásnou elfí práci. A nějaké lektvary v křišťálových karafách. Náčelník měl medailon s miniaturou a věnováním k roku 1033. Skřeti cestou za svým pánem určitě nešli přímou cestou.

Když družina vynosila zlato ze sklepů, byla kořist veliká. Tak veliká, že Drtinosa dal něco i Shenarionovi.

Krvácející družina se utábořila opět v kamenném domě. Ráno byl Shenarion pryč. Na jeho místě zůstal jen dopis.

Omluvte mé nezdořilé zmizení, ale nedokázal jsem zde zůstat. Dlužím vám mnoho, jen doufám, že vaše pomoc nebyla marná. Ani nevím, dokáži-li se vrátit mezi lidi, i v případě, že se mi navrátí tvář. Se smrtí draka zemřelo i něco ve mně. Doufám, že to nebyla ta lidská část. Děkuji vám a mějte šťastnější život, než já.

Shenarion

Cesta zpět do vesnice byla snadná. Starosta byl šťastný, když slyšel, kterak družina vymetla skřety z isleverských lesů, a přemlouval dobrodruhy, aby zůstali. Zůstali. Asi týden. Družina si užívala léta, Myšilov šel navštívit starého druida a Sluneční chrám a Wulpin trávil čas

s lovcem Lambardem. Až na jednu noc a jeden den, kdy byla s Myšilovem v chrámu. Co se tam dělo není jisté, ale od té doby divošku už nikdo neviděl s jedinou dlouhou koženou rukavicí na ruce. Za to byla stále častěji vidět s Lambardem...

II. Zrádcův konec

[Traven 1051 Kutouš Králík, Otakáro Vesta]

“Lesá já se nebojím, les to je muj kamarád, les mě má rád!”, mírně podnapilý Klabzej Myšilov se sunul ke svému příbytku v pozdní noční hodině. Ten den pil přes svou obvyklou míru. Už se rozhodl. Zítřka bude jeho velký den, po roce opět vstoupí do liscannorského remízku. Tak dlouhá doba uplynula od té doby, co jeho osandálovaná noha naposledy vkročila do tichého příšeří lesa. Klabzej škytl, lehce se zakymácel a zavzpomínal na ten den. Pokoušel se tehdy ovládnout mocné lesní síly a vyhnat zvědavého Páinova potomka z lesa. Tu protivnou holku, která drže trhala lesní plody v jeho lese! A to on jako mocný druid a vládce lesa přece nemohl trpět. Ale les jej neposlechl a dal mu najevo svoji nelibost. Od té doby se do něj Myšilov bál vstoupit. Ale zítřka do něj opět vkročí s holí v ruce. Projde se březovým hájem, potěší se pohledem na stádo laní, napije se ze studánky, proskotačí kolem věrného dubu, vyhne se Sarimově zřícenině a bude snít. Z úvah ho vytrhl hysterický ženský jekot a řinčení nádobí. ‘Aha, to se zase Míja a Maja, dvě starostovy příložnice, rvou mezi sebou navzájem’, pomyslel si Klabzej a jeho zrak padl na nepřítis udržovaný dům starosty Burbbaga. Bylo to již několik měsíců, co si kroll Burbbag přivlekl z výpravy dvě černé divošky, kterým říkal ženy. Jeho ženy. Míja a Maja. Pořádně ani nevěděl, která je která. Poněkud naivně si myslel, že když bude mít dvě ženy, bude o něj lépe postaráno a jeho vážnost stoupne. Nestalo se tak. Obě divošky se brzy začaly nenávidět a začaly spolu soupeřit o to, která se skutečně stane Burbbagovou ženou. Hádky postupně přerostly v prance. Burbbag mnoho nezasahoval, pouze před ostatními dobrodruhy se čas od času vytahoval, kterak obě nezdárné ženy doma srovná klackem. Ten večer bylo u starostů opět veselo, několik málo kusů nádobí, které patřilo do vybavení krolliho domku, vzalo za své, poničen byl i jediný stůl a dvě okna. Míja a Maja ječely a sápal se po sobě. Tekla i krev. “Nechte toho, holky. Bolí mě hlava. Že vás srovnám!”. “Drž klapačku! Buďto já, nebo vona!”, ječela Míja, nebo snad Maja? Ale vždyť je to jedno. Jediným výsledkem poslední hádky bylo to, že se druhého dne ráno Burbbag sebral a odebral se do Nurnu. Co se tam dělo, nikdo nevěděl. Výsledkem starostovy návštěvy bylo to, že následujícího měsíce jednoho dne zmizela Míja. V noci. Druhý den oznámil ostatním, že Míju posadil na loď mířící na jih. Do jejího rodiště. Na otázku, co s ní bude dále, odpověděl pokrčením ramen. Maja byla očividně spokojená.

Ale to jsme odběhli dále. Myšilova jsme opustili ve chvíli, kdy se mírně podnapilý potácel domů od Hrocha a chystal se druhý den do lesa. Následujícího dne, když se vyspal z kocoviny, se do lesa skutečně vypravil. Mohl být navýsost spokojen. Les ho přijal a nikterak mu nedával najevo své dřívější nepřátelství. Myšilovo sebevědomí šlo prudce nahoru. Procházel se lesem a pohvizdoval si. A pak ho spatřil. Vetfelce! Myšilovo čelo se nakrabatilo a prsty, které držely hůl, se zaryly do dřeva. Byl to on! Lambard! Lovec! Klabzej ho přímo nesnášel. Rozčileně pozoroval, kterak Lambard, druh Wulpin Zivrilové, vleče po zemi zakrváceného koloucha. “Pche, lovec! Vrah to je a loví mī v revíru, darebák. Beztvárný hovado!”, klepal se Myšilov. Přímou však nezasáhl a nakvašeně odkráčel domů.

Harant

Kubrok Krouk

Už když malý byl,
měl rád ostrý hrot a břit
a matka pozor nedávala,
sekera se mu zalíbila,
tak vzal sekeru, pilu
a vyrazil do les



...byl to on! Lambard! Lovec!...

Tam sekal křoví, kácel stromy,
ty k němu tiše rozmlouvaly,
vytáhl křesadlo,
vykřesal jiskru,
skočila do mechu,
tam zapálila třísku

Řízený požár lesu prospěje,
les tiše zahučel,
oheň tiše zapraskal,
obrovský plamen
strom jemně polaskal,
les hučel čím dál víc,
Klabzej se polekal,
březovou haluzí chtěl oheň udusit

Leč pahýl, co mu zbyl,
na to už nestačil,
z lesa on utíkal,
plakal a naříkal

Srna mu nadbíhala,
jiskru v kožichu měla,
pálí to, bolí to,
to on to zp sobil

Shořelo všechno,
shořely stromy,
smu to nebolí
a Klabzej utíká

Vyběhl z lesa,
chlapec to malý,
přeběhl louku,
přilétl do vsi
„Požár, požár“,
řval z plných plic
Viděl okov,
vody až po okraj,
chňapl po něm,
však vážil snad celý kraj
Táhl ho k ohni
píd' za pídí

Náhle byl sražen,
svalil se do prachu,
přiběhl chlap,
v ruce měl lopatu
Přibíhají další,
děti i ženy,
přibíhají hasit,
hasit tu pohromu

„Les nechte,
les si poradí
Zachraňte vesnici!
Zachraňte úrodu!“

Požár se hnál,
hnal se on za pánem
„To on mě vytvořil,
on mě přivolal“
Seskočil z jedle,
přeskočil na břízu
„Pane m j, však já vás doženu“
Přeskákal na konec,
konec lesa,
tam skočil dol
Dál bude při zemi
tiše se plazit

Hasili všichni,
celičká vesnice
Vždy jim šlo o jídlo,
o p du, o žití
Plamen bojoval
s lidmi a vodou,
tuhle se stáhnul,

tamhle zas šlehnul
Dole v podzemí běhaly myši,
celičké divoké,
kdo to tam buší
Plamen tam prorazil,
kožich jim zapálil

Myši vybíhaly
toliko za lidmi,
plamen v kožichu
p sobil neplechu
Hasili všichni,
vražďili myši,
jen jeden,
ten prcek,
pobíhá všude
Kde někdo nem že,
vždy jde k ruce
žádná myš nem že
překročit hranici,
která je zapsána
v té jeho palici

„Pane m j,
tak tys mě zavrhl,
zapudil, zahubil,
srazil mi kohouta
Za to se pomstím,
oheň je krutá msta"

Našli ho ležet
v doutnající trávě,
opodál ležely
zkroucené hrábě
Z ruky mu vypadla
doutnající hrudka,
po dlouhém zkoumání
poznali krtka

Chlapec byl odnesen,
ošetřen, ovázan,
uložen do dučen,
v samotě ponechán
Nazván byl Myšilov,
on byl ten hrdina,
co zabránil myším
vyběhnout do světa

Probral se ve tmě,
cítit byl kouřem,
všude ho pátilo,
někam byl váben

Vyrazil do lesa,
odešel ve spodkách
jenom tak naboso

Dorazil k místu,
kde padla srna,
z popela koukala
smrdutá lebka
Sebral ji do ruky,
šlapal dál,
procházel v závěži
žhnoucího popela,
procházel bosky,
bolesti nevěda

Dorazil k místu,
kde se oheň zastavil,
potok proudící
nohy mu ochladil
Před ním se tyčila
zelená stěna,
hr zný to pocit
vstoupit zas do lesa

Z houští se vyřítíl
zuřící medvěd,
zabít ho za to,
že spálil mu zvěř
Les tiše zašuměl,
medvěd se utišil,
stočil se do klubka,
usnul mu u nohou
Klabzej,
zvaný též Myšilov,
tiše tam stál,
z hozlí mu stékalo
žluté kap, kap

Nebýt té lebky,
puchýř na rukou,
leží tam dodnes
prorostlý malinou
Les znovu zašuměl
a tiše zahučel,
Klabzej uléhal
s medvědem pod hvězdou

Ted' už zná pokoru,
úctu má k lesu,
je to ted' Klabzej
Myšilov z lesů

Lambard, který přišel do Liscannoru s Wulpin, to vůbec neměl u ostatních dobrodruhů jednoduché. Byl příliš jednoduchý a kromě toho na něj někteří žárlili, zvláště Myšilov. Wulpin, které umřel dřívější manžel, hrobník Zivril, se netajila tím, že hodlá spojit s Lambardem svůj příští život. Lambard byl takový nijaký, a právě to ostatním vadilo nejvíce. Vždyť co Nurnský dobrodruh, to svým způsobem osobnost. Ať už kladná nebo záporná. Každý měl svoji historii a své vady. Lambard ne. Jeho obživou byl lov a výroba šípů. Dělal je dobře, lovil také dobře. A... a... to je všechno. Parkrát s ostatními popil, ale jinak se věnoval domácím pracem. Jezdil s malým Eonnem (uloupeným trpaslíčkem) na procházky, okopával zahrádku, spravoval střechu a lezl ostatním na nervy.

Léto bylo v Liscannoru opravdu příjemné. Dobrodruzi odpočívali a úspěšně tloustli. Někteří se také rozhodli věnovat se ve volném čase chování užitečné zvířeny. k Reblledově králíkárně tak přibýly i Třaskatulovy slepice a Klabzej Myšilov si dokonce jednoho dne přihnal z nurnského trhu dvě prasata. Pojmenoval je Bukvoj a Bukvice. U svého domu zatloukl dva kolíky a obě prasata k němu přivázal. Pak jim nasypal něco bukvic z lesa a šel se věnovat svému domu. Dům, ve kterém Klabzej přebýval, patřil dříve Tanrisovi z Álfheimu. Byl velice zpuštělý. Skoro by se zdálo, že každou chvíli spadne. Klabzejovi se však líbil a rozhodl se, že jej ponechá v původním stavu. Pouze si z Nurnu přivedl odborníka a nechal si od něj dům zpevnit. Několik podpůrných trámů vzhledu domu sice nijak nepřispělo, nicméně nebezpečí zhroucení nosných stěn a střechy se podařilo eliminovat. Klabzej byl spokojen. Když udeřily v zimě první mrazy, zahnal obě prasata k sobě domů. Bylo to šlechetné gesto. Je však také třeba podotknout, že zápach v domě prudce vzrostl a Myšilov za několik dní čpěl prasečinou skutečně hrozně. Pořádek v domě udržovat prakticky nešlo a za takový svinčík a smrad by se možná styděl i starosta Burbbag, a to pocházel z jeskyně!



...Lambard byl takový nijaký, a právě to ostatním vadilo nejvíce...

Během zimy se potvrdily obavy některých družiníků. Wulpin otěhotněla! Bylo jasné, že další výpravy se asi nezúčastní. Lambard konečně spravil střechu. Byla to taková obyčejná zima...

Byl krásný jarní den. Hostinský Jeremiáš s kostkovaným kapesníkem na plešaté hlavě se natáhl na zápraží hostince U hrocha. Po chvíli začal zívat, až usnul docela. Nedřímал však dlouho. Probudil ho skřípot kol a hlasité pobízení. Do Liscannoru opět po dlouhé době zavítal pošťák Hlůva. Svůj původní dřevěný samochod již vyměnil za malý žebříňák, do kterého byl zapřažen utrmácený mezek pokročilého věku. "Prrr, Ferdo. Stůj!", Hlůva seskočil z vozu, láhev kořalky v jedné ruce, bič v druhé a zkušeným opileckým krokem se vydal přímo k Jeremiášovi. "Hej, hospodo! Nalej!", křikla ta troska na hostinského. "A máš peníze?", otázal se ho hobit. "Né, a proč? Vezu vám zprávu a je dobrým zvykem dát poslovi panáka, nebo dva tři od cesty". "No, to máš pravdu, vyřídíduch jeden. Tak já ti zatím naleju a ty si to vyříd' támhle v tý ratejné",

ukázal Jeremiáš na dům starosty Burbbaga. Hlůva škytl a vydal se ukázaným směrem za broukání si nějaké přisprostlé písničky.

Přijetí u starosty Burbbaga bylo srdečné. Kroll pozval Hlůvu dovnitř, Maja nalila hostu pálenky a i vařený brambor přistrčila. “Helejd'te se, pane starosta. Mám pro vás zprávu. Došel vám do Nurnu balík, teda spíše truhla. Je to psaný na Nurnskou družinu a ponivadž ste starosta, tak vám to vyřizuju. Stavte se pro to do Dřevářské ulice u přístavu”. Burbbag se cítil důležitě, ale pak jej něco napadlo. “A proč si nám to nepřivezl sem, he?” “Protože je to moc těžký a Ferda by se mi ztrhal”, odpověděl Hlůva vítězoslavně, prolil si hrdlo pálenkou a vypotácel se zpět k Jeremiášovi, kde do sebe vrazil další.

Burbbag se postaral, aby se o došlé zásilce v Nurnu dověděli všichni. Hospoda U hrocha byla za chvíli plná. Vřelo to v ní jako v úle. “To bude určitě truhla plná prachů, někdo vod nás něco chce”, ječel na celé kolo barbar Harez, toho i jiného času bezdomovec. “Nebo nám někdo posílá chlast!”, přidal se správce rybníka a liscannorský opilec, hobit Dettor. Ještě dlouho se ozývaly různé nápady, co může být v té tajemné truhle. Když se chtěli druzi zeptat na všechno Hlůvy, byl již večer a nurnský pošťák byl dávno zpátky ve městě. Něco si však starosta přeci jenom zapamatoval.



...Klabzej Myšilov si dokonce jednoho dne přihnul z nurnského trhu dvě prasata...

Následujícího jitra se všichni zvědavci vydali koňmo do Nurnu. Na přepravu truhly si vypůjčili od pana řídícího Rhandira školní bryčku, na kterou se posadili ti, kteří momentálně nevlastnili koně ani jiné přepravní zvíře. Takových bylo hodně, neboť valná část družinových zvířat byla na minulé výpravě sežrána tlupou skřetů. K liscannorským se přidal i hobit z Vranigostu, Dyni Longodon, povoláním i koníčkem alchymista. Zvláště ten trpce vzpomínal na minulou výpravu, neboť kromě poníka přišel tehdy i o své skvělé polstrované sedlo. Ted' seděl namačkáns s ostatními na bryčce, komíhal nohama a poslouchal Burbbagovy povídačky o Mije a Maje.

Dřevářskou ulici našli snadno. O trochu déle jim trvalo, než se zorientovali mezi mnoha dřevěnými baráky, ale nakonec našli to, co hledali. Na jednom baráku byla neumělá cedule “Zásilky z daleka”, a pod tím připsáno “Správce p. Houba”. Všude bylo ticho a nic se neozývalo. Starosta Burbbag šel ostatním příkladem. Pracně si přečetl ceduli, čímž dokázal, že Rhandirovo



...správce rybníka a liscannorský opilec, hobit Dettor...

roční namáhavé úsilí přeci jen přineslo své ovoce, a zařval mocným hlasem: “Houba, Houba, vylez ven!”. Chvilí se nic nedělo, ale za pár okamžiků se ozval rozespalý hlas: “Noblochu, běž se podívat, kdo to otravuje!”. Nurnští se na sebe tázavě podívali. Je to možné? Vždyť je poledne a každý správný občan má přeci usilovně pracovat jako oni. Dveře vrzly a objevila se hrbatá postava. “Co je?” “Ty seš Houba, lenochu?”, otázal

se toho milého tvora trpaslík Drtinosa. “Ne. Pane Houbááá, to je pro vás”, zaječel dovnitř ten člověk. Chvilí se nic nedělo, a teprve po hodně době se vypotácela hobití postava v papučích. “Houba, méno mé. Co chcete, panstvo?”. “My sme Nurnská družina, co žije v Liscannoru, a prej tady máme takovou těžkou truhlu”, odpověděl hobitovi slušně Darlen Moorhed. “Tak moment”, zakabonil se pan Houba a praskl družině dveřmi před nosem. A opět se nic delší dobu nedělo. Nakonec se však družina dočkala. Pomocný dělník Nobloch vyvezl na dvoukoláku velkou bytelnou truhlici. “Tak, ještě podpis, ... kdo z vás to podepíše?”, otázal se důležitě hobit Houba. “Já, ponivadž sem starosta”, hrdě vystoupil do popředí kroll Burbbag. Houba se zlomyslně ušklíbl: “A prosil bych pěkně čitelně a plným jménem. A taky tam připište, že ste to převzal v pořádku”. Očekával, že něčeho takového nebude kroll schopen. Burbbag to však za pomoci ostatních dokázal. V nedalekém Liscannoru jistě zaplesalo Rhandirovo srdce radostí.

“No jo, ale co teď s tím?”, otázal se ostatních Klabzej Myšilov, milovník lesa a chovatel vepřů. Všichni se shlukli okolo bedny. Vypadala bytelně a celá byla potažena voskovaným plátnem. Bylo tam napsáno: “Slovutná Nurnská družina, obec Liscannor, Západní Gwendarron”, a o trochu níže bylo připsáno: “Určeno do vlastních rukou”. Právě toto vyvolalo u většiny přítomných podezření. “Bacha na to, to může bejt výbušnina a všem nám to utrhne pracky”, varoval nahlas hobit Dettor, družinový specialista na trhavy. Ostatní se shlukli okolo a jejich pohledy prozkoumávaly truhlici, která se okamžitě stala podezřelou. Nakonec bylo rozhodnuto naložit bednu na bryčku, odtáhnout ji k Liscannoru a tam ji opatrně za vesnicí prozkoumat.

Pozdě odpoledne se družina vrátila do Liscannoru. Zásilka byla dopravena na louku za vsí. Okolo ní se utvořil zvědavý hlouček. Přišla se podívat i Wulpin Zivrilová, na které bylo již vidět nastávající mateřství. “Chachachá, tak co, kdy s náma zase někam pojeděš, tlust’ochu?”, otázal se jí přidrže obecní opilec Dettor. “Já vodrodím a hned zas pojedu”, dostalo se mu odpovědi. “A to jako hned hrcprc pojeděš za náma?”, následoval ještě jeden dotaz, přehlušený mohutným loknutím z láhve. “Nechte toho, pitomci. Všichni se vod toho vodvalte pryč, celá ta bedna je podezřelá!”, ujal se situace přesporní Dyni Longodon, švihák malé velikosti. Ostatní jej kupodivu poslechli. Do popředí se postavili Longodon s Dettorem. “Počkejte, nejdřív by to mohl tuhle Pěnipírko pořádně prozkoumat, když je vyučenej v tom zlodějskym rychlokurzu”, ozval se Darlen Moorhed, muž uvážlivý a opatrný. “Jo, to je pravda, já sem totiž specialista na zámky a tak podobně...”, hobit Pěnipírko nestačil ani dořici, když se směrem od Myšilova ozvala jedovatá poznámka: “Hlavně jestli máš v pořádku ty svý pasti”. Pěnipírko se otočil a nechápavě se podíval na lesního muže. “To jako jestli dovedu líčit pasti? Počkej, já se podívám”, s těmito slovy se za hlasitého chechotu ostatních začal hrabat ve svém příručním batohu. Po chvíli vytáhl trikrát přeložený papírek a začal na něm něco hledat. Za okamžik ostatním oznámil, že pasti líčit neumí,

nicméně že je umí odstraňovat. “Tak se už běž podívat, jestli na tý bedně náhodou něco není”, vyzval jej uculující se Longodon. Pěnipírko se nadšeně vrhl do práce a po chvíli oznámil, že nic nenašel. “No, to se dalo čekat, že Pěnipírko stejně nic nenajde”, usklíbl se do té doby mlčenlivý barbar Harez a vykročil směrem k bedně. “Kdo to se mnou vodevěře?”. Přihlásili se Burbbag a Drtinosa, oba bojovníci a tudíž tvorové nebojácní. Ostatní se vzdálili. Všichni tři zabrali a truhlici otevřeli... Nestalo se nic. Longodon a Dettor však okamžitě ve vzduchu zaregistrovali podezřelý zápach. “Kruci, takhle páchne trajdák!”, uvědomil si Longodon a okamžitě zalehl, přičemž křičel na ostatní, aby učinili totéž. Nic se nedělo. Dettor se připlazil k ležícímu Longodonovi a oba si začali vyměňovat své alchymistické vědomosti. Po chvíli dohadování se shodli, že ve vzduchu je opravdu cítit prudce výbušná směs, lidově nazývaná absolynty alchymistické nauky jako ‘trajdák’, a rovněž oba zkušeně poznali i ostrý odér tekutiny, lidově zvané “sířivka”. Longodon i Dettor si moc dobře pamatovali z alchymistické výuky, co se stane, přijde-li dohromady trajdák a sířivka. Zkrátka a dobře, nastane exploze.

Nic se stále nedělo, a tak se oba alchymisté odvážili k truhle a začali ji prozkoumávat. Postupně přišli na to, že uvnitř truhly je ještě jedna menší, která je od té vnější oddělena kvalitní vycpávkou. Zřejmě se jednalo o ochranu před nenadálými otřesy. Uprostřed byl skleněný válec a na jeho víku byly zbytky lepidla. Lepidlo se nacházelo i na spodní straně víka. Válec byl naplněn sířivkou a po obvodu byl napilován. Okolo byly všude pečlivě utěsněné plátěné pytlíky narvané trajdákem a železnými ježky. Princip byl jednoduchý, zato však pečlivě připravený. Po odtrhnutí víka měl válec po napilování obvodu prasknout, sířivka by se vylila do trajdáku a celé okolí by letělo do vzduchu. Naštěstí došlo během přepravy k tomu, že lepidlo držící válec u víka truhly vyschlo a povolilo. Oba alchymisté si oddechli a obsah celé truhly pečlivě začali třídit. Ostatní se shromáždili okolo. Začaly padat první nadávky, úlevné výkřiky a konečně se někdo otázel: “Kerej hajzl nám to poslal?”.

To však nikdo netušil. Bylo tedy celkem rozumně navrženo, že pátrání musí začít tam, kde si družina vyzvedla zásilku. Tudíž v městském skladišti. Konkrétně u pana Houby a jeho ‘zásilek z daleka’. Do Nurnu se rudý vzteky vydal starosta Burbbag, doprovázený Myšílovem a Longodonem.

“Ááá, a teď se konečně eště trochu prochrápu”, škytl vážený pan Houba a svalil se na několik pytlů s kůžemi. Pomocný dělník Nobloch se připitoměle usmál a pustil pšouk. Právě se chystal pustit i druhý, když se ozvalo mlácení do dveří. “Vylez ven, Houbafi, nebo ti zpěrážím kosti!”, zařval hrubý hlas, který patřil Burbbagovi. Následně se chatrné dveře rozletěly a kroll vpadl dovnitř, následován Longodonem a Myšílovem. “Co chcete? Mám po práci”. “Kdo to poslal? Mluv, kdo to poslal?”, zavřeštěl Longodon a hrozivě mával kuší. “Co?”, následovala zaražená odpověď. “Tu bednu, hňupe! Nebo ti sem spadla z oblakou?!” “Já, já vážně nevím, co po mně chcete”, začal se Houba silně potit. Jak by také ne. Nezúčastněný pozorovatel by se možná pousmál při pohledu na dvousáhového Burbbaga, kterak tam stál vedle sotva sedmdesáticoulového Longodona, a oba doprovázeni prasečinou nasáklým Myšílovem. Ale Houbovi do smíchu rozhodně nebylo. Nevěděl, co po něm chtějí. S vystrašeným pohledem vytáhl z police ohmatanou knihu. Ruce se mu třáslly, když listoval zažloutlými stránkami. Nobloch se mezitím někam vytratil. “Ták, už to mám, už to mám. Tudlejc to mám černý na bílým. Přišlo to před dvěma dny. Podpis toho pána nemůžu přečíst, ale ty dva kumpáni, co ho doprovázeli, ho oslovovali nějak jako to... no, Hlína, nebo Hovnajz... to si nepamatuju přesně, ale povídali, že je z východu. Měli vůz a koně... a pak sem k vám poslal Hlívu s Ferdou, to je mezek a...”. “To stačí. Radšejc nám pověz, kam šel potom, he?”; houkl na pana Houbu Longodon. Nakonec se trojici dobrodruhů podařilo z toho ubožáka dostat, že se asi ubytoval v hostinci U jehněte, což je známá putyka, o které je známo, že tamější hostinský je ochoten pro hosty tu a tam obstarat lehkou děvku.

Hostinec U jehněte se nalézal v severní části města. Druzi tam dorazili několik chvil po poledni. Do nosů je udeřil ostrý zápach kysaného zeli, laciného tabáku a piva. Byli v hostinci téměř sami. Obsadili volný stůl a čekali. Po chvíli se k nim došmajdal otlý chlapík v zamaštěné zástěře. “Co to bude? Hádám, že tři zrzavý vody”, oslovil je. “Jo, a nákou kořalku. Hele, prej je

tady ubytovanéj člověk a s nim ještě dva a maj vůz...”, položil Burbbag otázku. “Informace vo hostech neposkytuju. Jestli chcete nákou holku, tak prosim...”. “Jo, aha...”. Hostinského pohled padl na několik zlatáků, kterými Longodon pohotově třískl o stůl. Hostinský je sbalil. “Menuje se Hlízka a bydlí na dvojce v patře”, dodal ochotně. “Tak podívejte se, pane...”. “Kedluben”. “Pane Kedluben, doneste nám ještě jedno a až ten chlap přijde, tak nám dejte znamení”, slušně požádal Burbbag, kroll bez výchování, ale přesto s velkým nadáním pro vyjednávání. Hostinský sbalil další zlatku a souhlasil. Uplynuly tři hodiny. Naši tři dobrodruzi začali jevit známky požití, když se otevřely dveře a dovnitř vpadli dva mírně podnapilí burani, kteří zasedli k zadnímu stolu. Hostinský s trojicí korbliků se přitočil k Nurnským. “To sou ty dva, co patřej k Hlízovi”, důležitě oznámil. Po další hodině se druzi konečně dočkali. Hostinský Kedluben jim mezi nově příchozími ukázal i nepříjemně vypadajícího asi padesátiletého muže, jehož tvář nesla nepochybně stopy neštovic. U pasu měl šavli a těžký nůž. Nepobyl v lokále dlouho, něco sdělil hostinskému a odešel. Longodon využil situace a předstíraje, že jde ulevit svému měchýři (za posledních několik hodin již asi pošetě), vyšel za mužem ke schodišti, které vedlo do patra. Stačila chvilka, sáhnutí do kapsy, vytažení malé baňky a její následné vypití. Muž mezitím zašel do patra. Asi by se divil, kdyby se otočil a spatřil by tam navlas takového chlapíka, jakým byl on sám.

Metamorfovaný Longodon se vrátil zpět a přisedl si ke dvojici buranů. Burbbag s Myšilovem dělali, že si jej nevšímají, a vedli řeči, které se točily převážně okolo Burbbagových družek a Klabzejových prasat. “He, šéfe, tak co, zadzinigal sis?”, otázal se metamorfovaného Longodona jeden z Hlízových průvodců. Longodon, coby synek bohatého statkáře, kterého vychovávala chůva, nepochopil, na co se ho ten několika kriminály prošlý člověk ptá, a tak pouze přikývl. “He, he, a jaký měla buzně?”, otázal se se zájmem ten druhý. “No jo, jo...”, Longodon stále nechápal, ale začínal tušit. “Pivo! Pro všechny!”, poručil Dyni, neboť potřeboval z té dvojice vypáčit co nejvíce. “Hele, Herendo, šéf nám vobjednává pivo, to se často nestává”, uchechtl se první, který se jmenoval Kudla. “Pche, stejně bude jenom jedno, vy líný kůže”, přitvrdil Dyni a pokusil se nasadit drsný výraz zkušeného mazáka, přičemž se snažil pokračovat v rozhovoru. “No, tak už se budem brzo vracet, co?”. “Jo, budem, a co? Ostatně jako po každý práciče!”.



...pod vedením krolla Burbbaga se na cestu vydalo celkem jedenáct dobrodruhů hnáných touhou po pomstě...

nám bude trvat asi stejně, jako když sme sem jeli?”, Longodon začínal být mazaně prohnáný. “No, já bych řek, že vo něco míň, když pojedem bez tý bedny”, Herenda nechápal, na co se ho šéf ptá. “Ba, ba. Pojedem stejnou cestou”, Dyni stále doufal, že z některého z kumpánů vypadne něco konkrétnějšího. “Jako vždycky. Je vám něco, šéfe? He, he, asi byste potřeboval zase ňáskou ženskou”, následovala další nemastná neslaná odpověď. “Děte voba do prdele!”, ujelo Dynimu slovo, které ho chůva rozhodně neučila. Hobitovi došlo, že takhle to nemá cenu dál zkoušet a nenápadně pokynul Myšilovovi a Burbbagovi. Položil na stůl pár zlatek a oběma výtečníkům objednal další rundu.

“Sejmeme toho Hlízu. Pokusíme se ho ale dostat živýho”, oznámil Dyni Klabzejovi a Burbbagovi. Oba mlčky přikývli. Za několik okamžiků vykopli kroll Burbbag chatrné dveře na pokoji číslo dvě z pantů. Nurnští vpadli dovnitř. Hlízu načapali v nejlepším. “Vypadni, děvko!”, zařval kroll a nešetrně strhl Hlízovu společnici z postele. “Co!?”, zaječel Hlíza a sáhl po zbrani. Vzápětí se nahý vymrštil na nohy a postavil se na odpor. Zasáhl Burbbaga do levého předloktí a notně mu pustil žilou. Pak však ke slovu přišel krollův meč, který rozdrtil Hlízovi rameno, klíční kost, žebra a skončil až v žaludku. Lehká holka začala ječet a snažila se zmizet z pokoje. Zasáhl ji však do temene úder Klabzejovy hole takovou silou, že na místě omdlela. “Tak z tohodle toho asi moc nedostanem”, konstatoval Dyni vyčítavě směrem k Burbbagovi. “Sek mě, no”.

* * *

Na tomto místě končí zápis Kutouše Králíka, který pojednává o výpravě, pronásledování a nakonec strašlivé pomstě na největším zrádci a vyvrhelovi, který se kdy ocitl v Nurnské družině. V pokračování zápisu budu vycházet především z poznámek některých dobrodruhů a obecního periodika Lyškánora - O.V.

Kutoušův zápis končí v okamžiku, kdy družiníci zabili dva podivné kumpány a dalšího dopadli živého. Byli to právě tito tři muži, kteří dopravili Nurnské družině podivnou truhlu, jež měla po otevření explodovat a zmasakrovat co nejvíce lidí. Kdo za tím stojí? Brutálním výsledkem byla ze zajatce vypáčena jediná informace. Byli najati jakýmsi Bartolomějem Drápem v hospodě U perutě, která se nalézá ve městě Sill v Karwellu. Družiníkům se ještě podařilo zjistit, že všichni tři byli vybaveni padělanými dokumenty. Pak byl zajatec zlikvidován a družina se rozhodla k odvetné výpravě do země Karwell.



...vítěz získal hlavní cenu, a tou byla noc s místní krasavicí, Perlou Karwellu...



...šťastlivcem se stal barbar Harez, který si výhru náležitě užil...

Oj, ty gwendarronský děvčata

Nebuč Kanimůra

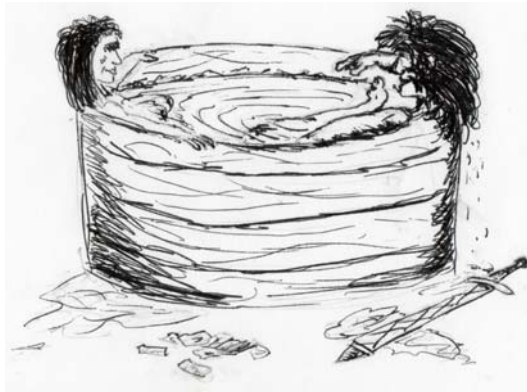
Oj, ty gwendarronský děvčata
dělaj to za hrst zlata
a ty z Armidenu
jen tak z hladu

Pod vedením krolla Burbbaga se na cestu vydalo celkem jedenáct dobrodruhů hnaných touhou po pomstě. Po bok vůdci se postavil druid Klabzej Myšilov, střelec Darlen Moorhed, barbar Harez, opilec Arkuss Dettor, alchymista Dyni Longodon, kouzelník Morn Hipsa, pitomec Pěnipírko, trpaslík Třaskatul Drtinosa a půvabná hobitka Wiki. Před odjezdem se družina dobře zásobila proviantem, Arkuss alkoholem a nakonec i mapou země Karwell, která leží východně od království Gwendarron.

Cesta ubíhala po dobře udržované cestě bez problémů. Za zmínku stojí jen návštěva proslulé zájezdní krčmy U radosti, která je vyhlášená daleko široko. Dobrodruzi nešetřili penězi a kromě výtečné krmě se většina družiníků věnovala i sázení na kohoutí zápasy a kartám. Vrcholem večera byla ovšem bohatá tombola, kde vítěz získal hlavní cenu, a tou byla noc s místní krasavicí, Perlou Karwellu. Šťastlivcem se stal barbar Harez, který si výhru náležitě užil, dokonce se s krasavicí odebral i do lázně a nechal se řádně umýt, což již potřeboval.

Intermezzo 1

„Hm, stejně vám povím, že by mě zajímalo, koho to vlastně honíme?“ nadhodil jednoho večera téma k povídání barbar Harez, známý silák mdlého rozumu. „No, toho, kdo poslal tu zatrolenou věc, která nás mohla všechny vodpravit“, odušil vůdce družiny, kroll Burbbag, chlapík rozumu ještě mdlejšího. „Povídal tuhle Longodon, že to mohlo srovnat celý Liscannor se zemí“, vložil se do debaty druid Myšilov. „No to zase ne, ale podle mejch výpočtů by to zlikvidovalo barák a v něm ty, co by u toho byli. Ten, kdo to poslal, to měl dobře vymyšlený.“



...dokonce se s krasavicí odebral i do lázně a nechal se řádně umýt...

Poslal to Nurnský družině, tak musel předpokládat, že u toho otvírání bude spousta lidí. Selhalo to jenom náhodou, na tom lepidle. Myslím, že se mám ještě hodně co učit“, pousmál se hobit Dyni Longodon tajemně. „Každopádně to musel bejt někdo, kdo nás znal“, podotkl další hobit Pěnipírko. „No, to by jednoho nenapadlo, he!“ usrkl z lásky Arkuss. „Někdo se nám mstí. Blbý je, že takovejch může bejt hodně. Myslíte, že jsme ho někdy viděli?“, otázal se Darlen Moorhed. „Já myslím, že jo. Proč by někdo posílal tu bombu někomu, koho nezná? To by nedávalo přece smysl. Ale stejně si myslím, že je za tím něco víc a hlavně ten někdo,

říkejme mu zatím pan Tajemnej, moc dobře věděl, co dělá. A upřímně řečeno, ve svym oboru to byl machr“, podotkl ještě Longodon, než se zabalil do deky a usnul. „Nebo třeba pani Tajemná. Na světě nejsou jenom chlapi“, ušklíbla se na hobita malá slečna Wiki...

A pak již družina překročila hranice Karwellu. Tato země byla po občanské válce zbídačená, všude byli vidět žoldnéři, v zemi kvetl černý obchod a pašování. Král Kestor, který svrhl bývalého vládce Blastora, nyní vládl za pomoci starého krále Suliskera ze sousedního Lismorru. Velkou mocí vládli též starostové jednotlivých měst. Družinu, která mířila do města Sill, nalézajícího se na jihu Karwellu u lismorrské hranice pod Trostanskými horami, však vnitropolitické problémy příliš nezajímaly. Dobrodruhům šlo hlavně o vypátrání tajemného zasilatele výbušniny. Zastávky dělali jen na noc. A právě při jedné z nich, ve vesnici příznačně nazvané Mrzákov, se setkali s podivným starcem. V této osadě se nalézal starobinec pro přestárlé lidi, o které se již nikdo nechtěl starat. Jeden obyvatel tohoto ponurého místa se však odlišoval od ostatních. I přes pokročilý věk z něj vyzařovala důstojnost a vyrovnanost. Někteří z družiníků se s ním dali do rozhovoru.

„Já viděl věci, které vy smrtelníci nikdy nespátříte. Viděl jsem západ slunce nad Marenským štítem, viděl jsem pučící haluze v Celebrovém háji, slyšel jsem zurčení měsíčních kapek na Leknínovém jezeře, slyšával jsem smích a pláč na Mollgově dvoře a viděl šiky jeho věrných pochodovat v bitvy, a korouhve jeho nepřátel, jak se řítily do hlubin. Pozoroval jsem plameny stravující všechno živé i mrtvé. Pozoroval jsem nový život, jak se batolil po travnatých úbočích Trostanu. A pak opět Nové pošlapalo Staré, aby následně uvízlo ve spárech Novějšího a Silnějšího. A prolitou krví smyl déšť. A i nejhorší hoře přebolo a utátá paže opět přirostla k tělu... Já viděl věci, které již nikdo nespátří a všechno zmizí jako slzy v dešti... Jmenuji se Joachalent Sallent z Jalennu“.

Uchvácení touto řečí nabídli Nurnští pomoc. Stařec jim za dobré slovo věnoval zbytek svých věcí: skvostný meč a štít, stříbrný pohár, něco šperků a pytlík vzácných semen. Snad poprvé ve své historii dostala družina něco pouze za dobré slovo. Následně Joachalentovi dobrodruzi slíbili, že až se budou vracet, tak jej vezmou s sebou do Liscannoru.

Intermezzo 2

„Sympaťák, ten starej chlapík. To by se mi líbilo, kdyby nám takhle každej něco dal, vlastně jen tak“, prohlížel si Joachalentovy dary Darlen Moorhed. „Jo, a ty dárci by nám to mohli posílat domu do Liscannoru. Kdo se má pořád někde vláčet“, ušklíbl se Harez. „Říká Harez z Meze. Dyť ty nikde nebydlíš, tebe by Hlůva stejně nenašel“, opáčil barbarovi Myšilov. „Tss, my barbari sme votužili a nepotřebujem baráky. Ostatně mám pocit, že ten tvůj barák vypadá spíš jako chlív“, ohradil se Harez, ale Myšilov ho již neposlouchal, neboť se věnoval odsypávání vzácných semen z Joachalentova daru do vlastní kapsy. „Vaše starosti bych chtěl mít. Zejtra dorazíme do toho Sillu a sem zvěďavej, co budeme dělat“, posteskl si vůdce Burbbag. „Neboj, já ti poradím, já radit umím“, usmál se na krolla jeho věrný přítel Darlen...

Následujícího dne se před družinou objevil Sill. Staré město obehnané hradbami, které nesly stopy války. Družiníci se ubytovali se v hospodě U perutě a šli obhlédnout město a zjišťovat informace, které by jim měly pomoci při pátrání po tajemném Bartoloměji Drápotvi. Na jedné ulici je minul fanatický dav, který táhl povoz s malým hrbatým mužem, odděným do purpurového roucha a s holí v ruce. Jednalo se o Jerguše Zvěstovatele, pomateného hlasatele nového světa a boha Achrabata. Družinu místní informovali o tom, že tento pomatenec získal hodně přívrženců



...a tak se družina rozhodla prozkoumat oblast Mrtvé paseky...

za občanské války, kdy se k němu přidávala spousta uprchlíků a nuzáků. Náhle se ozval křik z nedaleké ulice. „Přepadli Peloucha! Přepadli kupce Peloucha! Maj rukojmí!“ Družina se vymotala z fanatického davu a běžela udaným směrem. Dům byl obsazen několika ozbrojenci, kteří požadovali peníze. Pro výstrahu již popravili jednoho z rukojmích. Okolo domu se motal dav čumilů a několik halapartníků z místní posádky pod vedením starosty Bubna. Nurnští se nerozpakovali a zaútočili. Jejich akce skončila úspěchem, který byl zkalen pouze smrtí kojence Pařízka Peloucha, kterého darebáci použili jako živý štít. Překvapením byla také precizní výbava

pobitých hrdlořezů, jedovaté šípky a výbušniny. Nurnští se tak dostali do přízně místního starosty. Tím byl člověk Buben, který si trpce postěžoval na stálý boj se zločinností.

V hospodě U perutě se nepodařilo najít žádnou stopu, a tak se družina rozhodla prozkoumat oblast Mrtvé paseky, území přes které vedla, podle starosty, pašerácká stezka. A skutečně zde dobrodruzi narazili na starého úchylného druida Gleriáše Hada, ovládajícího temné vědění Machraků. Souboj byl obtížný, Gleriáš povolal na svou ochranu starý strom i oživlé kůže lesních šelem. A právě jedna z nich zabila kudůka Morna Hipsu. Dobrodruzi použili na odporná stvoření zapálené lahve s olejem, z nichž jedna trefila také proradného druida. Hořící postava, proklínající Nurnské hrdiny, několik dobrodruhů ještě nějaký čas strašila ve snech. Po chvíli však padla do prachu a Nurnští, překročivše zuhelnatělý škvarek, jali se prohledávat Hadovo obydlí, kde našli množství pašovaného zboží a náznaky toho, že Mrtvá paseka sloužila skutečně jako překladiště pašovaného zboží pro jistého Bartoloměje Drápa. Družina pohřbila statečného Morna Hipsu a po příchodu do Sillu za něj vzala náhradu v osobách hobita Krubroka Krouka, který toužil uplatnit své kouzelnické nadání, a sličné hobitky Violy Pelouchové, která toužila pomstít smrt svého malého bratříčka.

Intermezzo 3

„Stejně, když vo tom tak přemejšlim, tak pořád nechápu, proč nám nějakej místní darebák Dráp posílal tu bombu? Dyť nikdo z nás přece neni vodsad'. Dráp si tady pašuje a vydírá místní. Co je mu do nějaký Nurnský družiny?“, rozčiloval se trpaslík Třaskatul. „Helejd'te, a co když ten Dráp má víc jmen a používá je, jak se mu to hodí? Ostatně, když už jsme u tý bomby, tak mě něco napadlo. Pamatujete si na Mondragonskej atentát? Na toho grázla Drapláka? Já to znám z Historie, ostatně jako vy všichni tady, ale ten Draplák to přece tenkrát přežil, ne?“, zamyslel se Dyni. „Nepřežil. Všechny tyhle hajzly pobil Páin, rozsekal je U hrocha“, namítl Harez. „Ba ne. Draplák mezi nima nebyl, ten utekl hned po tom vejbuchu. Hospoda Na provaze tenkrát vyletěla celá do luftu. Většina těch, co to měla na svědomí, se vrátila do Liscannoru, zřejmě aby rabovala. A to se jim stalo osudný, protože Páin je tenkrát rozsekal na cimprcampr. Ale Bukvoj Draplák mezi nima už nebyl, ten zmizel“, vložil se do debaty Darlen a pokračoval: „Podle toho, co se povídalo, tak většině těch spiklenců šlo o pomstu a peníze, ale Draplák byl podle všeho fanatik, pro něj byly peníze prostředkem a ne cílem“. „Jo, to je fakt. Podle všeho to byl takovej zamindrákovanéj úchyl. Slyšel jsem, že to měl malý a vošklivý“, pousmál se Klabzej Myšilov. „Jak malý a vošklivý? Jo tak...“, vyprskla Wiki a Viola se přidala. „Jo, a taky víme, že co se týče trhavin, tak to byl koumák. To zase všechna čest. Takže možná, že to do sebe začíná zapadat, i když to taky může bejt všechno jenom shoda okolností“, zabafal z dýmky Dyni. „He, jestli to byl s tou zásilkou



...hořící postava, proklínající Nurnské hrdiny, několik dobrodruhů ještě nějaký čas strašila ve snech...

skutečně Bukvoj Draplák, tak začínám mít motanici”, zahulákal Burbbag. „Motivaci”, opravil ho jeho věrný přítel Darlen...

S posvěcením starosty Bubna pokračovali dobrodruzi dále v prohledávání okolí. Narazili i na bezvousého trpaslíka Zrutala, který byl kdysi Bartolomějem mučen, protože s ním nechtěl spolupracovat. Zrutal měl od té doby takový strach, že si holil i vous, což je u trpaslíka takřka nemyslitelné. Mezitím se ve městě stále častěji konaly srazy přívrženců boha Achrabata pod vedením Jerguše Zvěstovatele.

Družina také dopadla starostova písaře Jedlana, který měl přímé spojení na tajemného Drápa, jemuž podával informace o tom, co se chystá. Náhle do sebe některé věci začaly zapadat. Ukázalo se, že Dráp a Jerguš jsou jedna a táž osoba. Po vypáčení informací z Jedlana podnikla družina pochod přímo do místa zvaného Stržovna. Zde došlo k tvrdým střetům s lidmi Bartoloměje Drápa alias Jerguše Zvěstovatele. Družina se dozvěděla od jednoho zajatce, který pro Drápa pracoval již řadu let, že Dráp má i další jméno. Bukvoj Draplák! Bukvoj Draplák, odporná kreatura, podlý atentátník z hostince Na provaze z roku 1033. Nejhorší vyvrhel, který byl kdy členem Nurnské družiny. Draplák! Zrádce a renegát! Bastard Debilní! Ted’



...Darlen byl zajat a samotný Draplák mu odřízl oční víčko...

už bylo jasné, kdo poslal družině onu bombu do Liscannoru. Družinu posílil vztek a dál postupovala vstříc zrádci. Boj byl však tuhý, vpředu jdoucí Darlen byl zajat a samotný Draplák mu odřízl oční víčko. Pak se však karta obrátila. Nurnští vzali útokem poslední místo odporu, dovedně ukrytou planinu v horách, kde Draplák se svými přísluhovači, které verboval jménem boha Achrabata, stavěl z pískovce obří sochu tohoto temného boha, který je však ve většině zemí znám pod jménem Skrekh či Skregh. Temný Skregh, jehož temné učení začal Bukvoj Draplák již dávno uctívat. Sídlo Bukvoje Drapláka bylo vyplněno, ale samotný Draplák unikl.

Zklamaná družina se vrátila do Sillu, který mezitím zažil plenění a řádění bezradných stoupenců Jerguše Zvěstovatele alias Bukvoje Drapláka. Jednalo se spíše o neorganizovaný dav chudáků, se kterým neměla městská stráž větší problémy. Draplákova elita padla vesměs ve Stržovně. Navíc pomatenci sami zanechali plenění a stáhli se k horám, kde se prý má zjevit samotný Achrabat. Nebylo problémem, aby se tato informace dostala i k družině. Nurnští vyrazili na poslední boj. Stovky přívrženců Jerguše Zvěstovatele se utábořily pod horami a zapálily vaty. A jejich idol skutečně přišel. Zraněný a zkrvavený Draplák mobilizoval dav, ale masa byla náhle zmatená a nevěděla, co si má počít. Pak dorazili Nurnští. Hysterický Draplák proti nim poslal svou poslední zbraň, fanatiky opásané výbušninami. Ale ani ti nebyli příliš úspěšní. Ještě naposled se Draplák pokoušel uniknout pomocí kouzelného lektvaru, ale družiníci byli tentokrát rychlejší. Draplák padl do zajetí, a živý! A nikdo najednou nevěděl, co s ním. Slibovali mu tu nejkrutější smrt a těšili se na pomstu. Najednou byla před nimi vysilená a ubohá troska, z níž jen sálala nenávist a nepochopení. Poražená bestie byla nakonec popravena a unavení dobrodruzi se obrátili na cestu domů.

Intermezzo 4

„No, to teda bylo. Nakonec jsme ho dostali“, usrkl z korbele Myšilov. „Hm, akorát mě to stálo málem voko. Řeknu vám, že to byl fakt perverzní úchylák“, posteskl si Darlen a upravil si umatlaný šátek, který mu kryl zraněné oko. „Nic si z toho nedělej. Taky tě mohl potkat osud horší než smrt. U takovejch nikdy nevíš“, poplácal barbara po zádech Dyni. „No jo, Drapláka jsme zabili a pomstili jsme ty mrtvý tenkrát z Mondragonu, ale stejně to bylo nakonec takový rozpačitý. Pamatujete, když jsme zjistili o koho se jedná, jak jsme se pořád bavili vo tom, co mu kdo udělá?“, nadhodil Traskatul. „Dyt' to byl vlastně chudák, zamindrákovaný hovado. Dobře jsme to udělali. A hlavně jsme mu před smrtí řekli, kdo jsme. To pro něj bylo to nejhorší. Voči mu málem vylezly vztekem. A taky mám pocit, že si v tu chvíli nadělal do kalhot“, pokračoval Myšilov. „Stejně je to zajímavý. Pokud vim, tak mu tenkrát v družině nikdo nic nedělal. Jasně, vobčas byla nějaká ta sranda, narážka, znáte to. Ale kdybychom k tomu takhle přistupovali všichni, tak se povraždíme okamžitě. Že jo, tupče?“, obrátil se na vůdce Dyni. „Za to ti strhnu jeby, mrňavče drzej“, zašklebil se Burbbag. „Musel v sobě dusit něco strašnýho. Třeba byl přidušený při porodu, třeba v sobě měl démona, to nikdy nevíš. A tak jako my žijem z jídla a pití, tak jeho živil vztek a mindrák“, pokýval hlavou Dyni. „Hlavně, že tu svini už nikdy neuvidíme“, uzavřel debatu Harez.

Ještě jednu povinnost však družina splnila. Vyzvedla v Mrzákově Joachalenta Sallenta. Tak, jak mu slíbila. Doprovodila ho ještě jednou se pokochat západem slunce nad Marenským štítem v Trostanských horách. A pak již dobrodruzi jeli domů do Liscannoru, s vědomím, že zlikvidovali strůjce Mondragonského atentátu. Po příjezdu do Liscannoru byl Joachalent starostou Burbbagem ubytován doživotně v nejlepším pokoji hostince U hrocha na účet obce.

Na Joachalentovo doporučení pak občané liscannorští zasadili uprostřed vesnice vzácná semena z jeho daru, a již zanedlouho vyrostl vzácný Jantern, strom s kouzelnou mocí.

Někteří z dobrodruhů se rozhodli ještě jednou navštívit hostinec U radosti, kde strávili tak příjemné chvíle, aby dali odpočinout znaveným tělům. A co se nestalo? Barbar Harez měl opět neuvěřitelné štěstí a vyhrál noc s Perlou Karwellu...

III. Botanická expedice

[Dešten 1052

Getd z Ruindoru]

Toho roku panovala nesnesitelná vedra. Na déšť si mnozí gwendarroňané ani nevzpomínali a mnoho hospodářů obětovalo bohům, aby alespoň na chvíli seslali trochu vláhy na jejich pole. Jiní naproti tomu najímali vozy, aby dováželi vodu z míst, kde studny ještě docela nevyschly.

Obyvatelé obce Liscannor, jak se na správné dobrodruhy sluší, přechávali vedra v hospodě U hrocha. Jeremiáš se otáčel, co mohl, neboť ve výčepu vládl čilý ruch, jako ostatně již několik posledních týdnů. Je přece známo, že pivo osvěží nejlépe.

Dnes však byl ruch ještě větší, než obvykle. Bývalému starostovi Burbbagovi Šestému se narodil syn. “A bude se menovat... Burbun”, uzavřel kroll dohady o tom, jestli mu nějaké jméno dá hned, nebo raději až vyroste. “A viděl to dítě už někdo?”, dotazoval se Dettor, “Vono takový dítě krolla a černošky nebude asi moc pohledný”. “Myslíš, že by to mohlo vypadat hůř, než malá Wyndred?”, pochybovačně si zamnul bradu Dyni Longodon. “Klidně”, odvětil Arkuss, “Už jenom bejt normální kroll není nic pěkného, a ještě bejt černej a říznutej člověkem...”. “Ty, Burbbagu”, ozval se Jeremiáš, “Jak se vlastně menuje ta tvoje manželka?”. Kroll se poškrábal na pleši a usilovně přemýšlel. “No, víš... já to mám někde napsaný”, prohlásil nakonec a sál propukl v hurónský smích.

Rozhovor přerušil nový příchozí. “Jedno pivo, hospodo”, objednal si pan Rhandir, otíraje si kapesníkem zpcené čelo. “Dobrý den, pane řídící”, pozdravil slušně nový starosta Darlen Moorhed, “Kdepak máte děti?”. “Ále”, mávl rukou ředitel liscannorské školy, když řádně upil, nečekaje ani na opadnutí pěny. “Sly s panem učitelem tělopružby k rybníku trochu se osvěžit. V tom strašném vedru se snad ani nedá učit. No nic, půjdu si připravit vše potřebné na další hodinu”, uzavřel pan Rhandir, dopil své pivo a opustil lokál.

Po chvíli se dveře hostince opět otevřely, ale tentokrát nikdo nevstoupil, jen se objevila střapatá hlava Kryšpína Pěnipírka. “Burbbagovi se narodil syn Blbůn”, prohlásil liscannorský blb s širokým úsměvem a hospoda opět propukla ve smích. Až na jednu osobu. Burbbag vystartoval a skočil po Pěnipírkovi, který se dal okamžitě na útěk. Chvilí kličkoval po rynku, ale nakonec ho mnohem rychlejší kroll dostihl. “Přineste provaz”, zařval Burbbag. Iniciativní Krubrok se okamžitě chopil příležitosti zalíbit se silnému muži. Za okamžik se již vracel s dlouhým provazem, na němž rychle vázal pevnou smyčku. Tu kroll v mžiku nasadil vzpírajícímu se Kryšpínovi na krk. Pak si hobita přitáhl k sobě. “Tak tohle už nikdy neřekneš”, funěl kroll nebohému zloději do obličeje. “A teď k rybníku”. Za chvíli již Pěnipírko letěl po hlavě do liscannorského bahňáku. Kroll pak ještě chvíli škubal provazem, aby hobita přitopil. “Hele, starosto, to ani nezasáhneš, dyž topěj občana?”, ozval se další hobit, Dettor. “Dyt’ se zatím nic nestalo”, odvětil Darlen s odzbrojujícím pohledem svých velkých dobrotivých očí, tedy spíše jednoho oka, neboť s druhým měl od jisté doby problémy. Burbbag nakonec svého jednání zanechal a Kryšpín se tak mohl konečně vyškrábat na břeh, plivaje vodu na všechny strany. Nakonec se trochu vzpamatoval a zamířil ke Krubrovi. “Ty hajzle, ty podlejzáku, ty přivandrovalče, ty... ty...”, začal nadávat a nakonec se na kouzelníka vrhl. Oba hobiti do sebe chvíli bušili pěstičkami, ale vedro je brzy vyčerpalo, aniž by si byli schopni něco vážného udělat. Žádný z nich se nemohl srovnávat s Burbbagovou pádnou pěstí. “Tak abysme šli zpátky do hospody, né?”, ozval se nakonec alchymista a ožrala Dettor, načež následoval hromadný odchod ke Hrochovi.

Na incident se v pivním oparu rychle zapomnělo a z hospody vycházeli liscannorští jako obvykle za svítání, právě když kolem probíhal lovec a pokrývač Lambard při svých obvyklých ranních deseti kolečkách kolem vesnice.

O několik dní později se ve vesnici objevil muž. Tedy spíše stařec. Kráčel pomalu a opíral se přitom o dlouhou hůl. Venku na slunci nebylo téměř nikoho vidět, pouze z hospody se ozýval klasický hláhol, pročez tam příchozí zamířil.



...bývalému starostovi Burbbagovi Šestému se narodil syn...

Lokál byl plný lidí nejrozumnějších ras. Mezi nimi se točil hostinský hobit a roznášel pivo, které se marně pokoušel vychladit na alespoň trochu únosnou mez. Vstoupivší stařík okamžitě vzbudil pozornost. “Dobrý den vinšuju, pane”, vyskočil Yall Rebbled a vychovaně přisunul muži židli. Hned se také objevil Jeremiáš s korbely, “Tady máte jedno pivo, vypadáte unaveně, to je jistě tím horkem, ale dobré pivo vám zase spraví náladu. A copak to, že jste k nám tak zavítal?”. “Děkuji, pivo si dám”, odvětil starý pán, “A proč jsem tu, inu, to je jednoduché. Slyšel jsem, že se tu dají najmout lidé na nějakou tu nebezpečnější práci”. “Tak to ste tady správně”, ozval se hned šermíř Yall, “často si nás různý lidi najímaj k nějaký tý práci. Většina z nás už toho hodně viděla a na lecos je zvyklá, takže jen se neostýchejte a povězte nám, o co by jako šlo”.

“Tak tedy”, začal muž, “Já se jmenuji Zrobrov Brojan a jsem člen cechu alchymistického v Nurnu”. “Jo, jo, to znám”, ozval se Dettor. Ale Brojan pokračoval: “Letos je krásné počasí, přesně v takovém se daří jistě květině, která se mi velice hodí k mým pokusům. Bohům žel, ta květina roste pouze na jediném místě, a to v bažině východně od Naglinu, místě divokém a nepřístupném, a já už jsem příliš stár, abych tu cestu podnikal sám”. “Z té kytky se dá těžit bahno, co?”, zvolal Arkuss Dettor, který alchymii také rozuměl, ačkoli většinu energie vyplýval k výrobě kořalky. “A kolik by jako za tu jednu kytku bylo?”, otázal se další alchymista, Dyni Longodon, kterému se nedostávalo peněz, jelikož mnoho utratil za své pokusy s vyvoláváním démonů. Nicméně tvrdil, že se mu vše bohatě vyplatilo.

“Dva tisíce zlatých za jednu”, prohlásil Zrobrov. “Hm”, poškrábal se na bradě Yall Rebbled, “A kolik tam těch kytkek asi bude?”. “No”, zamyslel se Brojan, “Jak jsem řekl, bylo příhodné počasí, to by se daly najít i čtyři nebo pět, snad i víc”. “A nemohl byste ještě něco přihodit?”, ozval se Darlen, “Řekněme dva a půl tisíce”. Alchymista se poškrábal v dlouhých šedivých vlasech: “Inu, to je těžké, takovou hodnotu... ale mohl bych vám za to dát něco magických surovin”. “Kolik?”, vyhrkli jako jeden muž Dyni a Dettor. “Řekněme tak deset věchťů”, prohlásil Brojan. “Eště takovou poznámečku”, ozval se z rohu kouzelnický učeň Vrána,

který bydlel U hrocha od té doby, co se mu podařilo spolu s Nurnskými uprchnout z nebezpečného Carentanu, “Co nás v těch bažinách může potkat?”. “Inu, v bažinách žije spousta havěti”, pravil Zrobrov, “Například gobloši či bahenní netvoři, ale právě proto si najímám dobrodruhy a ne bandu pobudů, kteří by tam šli za pár zlatek. Předpokládám, že s takovými věcmi si bez problémů poradíte”. “Hm, gobloch, tak to neznám”, zakroutil hlavou Yall. “Takovej modrej ještěr, co žije v bažinách”, vysvětlil Darlen, který jest vyučen řemeslu hraničářskému, “Neni moc nebezpečnej, leda by jich bylo víc”. “Tak já bych teda řekl, že to berem, ne?”, rozhlédl se po ostatních Yall Rebbled.



...veselá a uličnická Wiki...

Skupina jezdců jela krokem přes pláň. Z koní se řinul pot a z jezdců zrovna tak. Vedro neustávalo. Ale přesto postupovali stálým tempem vpřed.

Vpředu jel kroll Burbbag Šestý na statném valachu a ve strnulé poloze. Jeho pýcha mu nedovolila ani na chvíli sundat pláty brnění, poněvadž pak by v něm někdo nemusel poznat válečníka, a mimoto se bál, že by se mu mohlo něco špatného přihodit, protože se při sebemenším pohybu spálil o sluncem rozpálené plechy. Vzpomínal na svého syna, kterého opustil krátce po narození. Stačil pro něj udělat jen jedinou věc - na zahradě vykopal díru a své ženě nařídil, aby do ní novorozeně vždy na noc uložila, aby si zvykal na tvrdý život krolla. Nutno dodat, že ke

šťěstí dítěte nebyl krollův příkaz ani jednou vykonán, jinak by nespíš malý černoušek nebyl již mezi živými.

Za Burbbagem jel elfí chodec Darlen Moorhed, kdysi člen Moorhedova bratrstva, nový starosta liscannorský a vůdce této výpravy. Přes zraněné oko měl černou pásku, která mu dávala hrozivý vzhled, alespoň do té doby, než nasadil svůj nevinný úsměv. Vedle něj seděl hrdě na svém válečném oří člověčí válečník Yall Rebbled, nebojácný to muž, který se nikdy nevyhnul žádnému boji. Někteří však, zejména často prchající kroll Burbbag, prohlašují, že je blázen, zřejmě proto, že žádný boj pro něj není předem ztracen a jeho hrdosti se přiči dát se na útěk.

O krok dále se líně vláčel poník malého hobita Dyniho Longodona, plně naložený různými alchymistickými bezmegy, truhlami, baňkami a křivulemi. Další hobit, Krubrok Krouk, během jízdy neustále listoval svou kouzelnickou knihou a bifloval kouzla, aby byl jakožto nejsilnější čaroděj družině co platný.

Za ním jel na ukradeném koni Vrána, elfí tulák, který si rovněž osvojil několik kouzel z knihy, již na svých toulkách našel. Dále tu na svých ponících jeli dvě hobitky, veselá a uličnická Wiki a zamlklá a nepřístupná Viola, která se kvůli touze po dobrodružství rozešla se svou rodinou.

Poslední jel vždy ožralý alchymista Dettor, jehož pálenka v kombinaci s pražícím sluncem způsobily, že se sotva držel v sedle. A kolem dokola od jednoho k druhému jezdil zlodějský nedouk Kryšpín Pěnipírko a otravoval svými hloupými dotazy.

Tato různorodá skupina jela stále na východ. Tam někde by měl být rybník, alespoň to říkali vesničané v Rubanicích, kterými skupina projížděla. A za rybníkem vesnice Trkany a bažina - cíl cesty. Budou tam o pár dní dříve, ale alespoň budou mít čas řádně si prohlédnout kraj.



...zlodějský nedouk Kryšpín Pěnipírko otravoval svými hloupými dotazy...

Slunce již bylo nejvyš, když družina dorazila k rybníku. Modrá voda lákala ke koupeli a také si hned několik družiníků počalo odkládat svršky. “Haló, tady se nemůžete koupat”, zavolala na Numské dívka peroucí opodál prádlo. “A pročpak né, panenko?”, zajímal se Yall a

nasadil obluzující úsměv. “Žije tam vodník a každého stáhne. Nikdo kvůli němu nemůže do vody”. “Tak vodník... no, to bychom se na to podívali”, začal machrovat Yall a dával na odiv své svaly. Skutečně, válečnickova atletická postava vypěstovaná pravidelným cvičením se zbrání lákالا nejednu ženu. Když zatáhl břicho, vypadal skorem jako lovec Lambard.

Mezitím si ušatý Burbbag usmyslel, že by mohl obloudit dívku svým luzným zjevem. “Nechceš pomoci?”, zabručel svým hlubokým hlasem a zamával rukama, aby odehnal hejno dotěrných much, které se na něj neustále slétaly. “No, ehm... Snad tady naklepat to prádlo”, špitla dívka, bojíc se odmítnout. Kroll popadl několik vypraných kusů a začal s nimi mlátit o kámen. To mu šlo celkem dobře.

Yall zatím plaval v rybníku s nožem v zubech a čekal, co se bude dít. Dívka ho ze břehu pozorně pozorovala, a když náhle zmizel pod hladinou, tiše vykřikla. Krátce na to se hladina zbarvila krví a po chvíli, která dívce připadala jako věčnost, se nad hladinou vynořila válečnickova hlava. “Uplaval, bastard”, zaklel Yall a plival vodu. “Ale dostal co proto, hned tak se nevrátí”. “Chtěl tě stáhnout?”, otázal se ze břehu Dyni. “Jo”, zašklebil se Reblled, “ale když sem mu zarazil dýku pod žebra, tak mě pustil. “A jak vypadal?”, zajímala se Wiki. “Malej, zelenej, plovací blány na rukách...”, popsal tvora válečník a vylezl z vody. “Ale jinak to byla docela příjemná koupel, měli byste to taky zkusit, zvlášť Burbbag”.

Kroll však zatím stále mlátil s prádlem a přitom na dívku koulel očima a dělal strašlivé grimasy, pokoušeje se o nonšalantní úsměv. Dívka však věnovala svou pozornost blízcímu se Yallovi. “Utek”, oznámil Yall s úsměvem dívce, “ale já ho dostanu”. Dívka zčervenala, když na ni předmět jejího obdivu promluvil, a sklopila oči. “Jakpak se jmenuješ, děvče?”, otázal se Yall a protáhl se. Svaly na jeho těle jen hrály a stékající kapky vody se leskly ve svitu poledního slunce. “Vavřinka”, špitlo děvče a zčervenalo ještě více. “Pěkné jméno”, snažil se zalichotit válečník, “Pocházíš z tohotohle mlejna tady?”. Dívka, červená jak malina, přikývla, ale neřekla ani slova. “Tak jedem dál”, přistoupil k Yallovi vůdce Darlen. “Počkej, já chci ještě ulovit vodníka”, protestoval Reblled a snažil se spikleneckým mrkáním Darlenovi naznačit, že má s dívkou jisté úmysly. Žel, elf jeho počínání nepochopil a vydal rozkaz k okamžitému odjezdu. “Já se vrátím”, slíbil ještě Yall dívce, “a na toho vodníka se podívám”.

Obec Trkany byla jako každá jiná. Zapadlá viska čítající několikero chalup i větších usedlostí. Jako vždy druzi viděli zabouchávání okenic, za nimiž pravděpodobně sedláci schovávali dcery do sklepů. Jednoho chlapíka s vidlemi, který se patrně nestačil rychle schovat, však druzi záhy našli. Sedlák zbledl při pohledu na ozbrojené muže a ženy, kteří ho obestoupili. V jejich očích spatřil chlad a krutost zabijáků.

“Hej, sousede”, chopil se slova Yall Reblled s úsměvem, jenž se sedlákovi vůbec nelíbil. “Hledáme bažinu, kerá by měla bejt na jih votad”. “To je pravda”, přikyvoval muž rychle na znamení souhlasu, “Bažina je necelou hodinu cesty k poledni. Ale být vámi, vzácní pánové, moc bych se tam nezdržoval, neboť se tam usídlily zlé síly”. Při posledních slovech sedlák podvědomě přešel do šepotu. Zlé síly jsou mocné a mohly by ho slyšet. “Ale?”, podivil se Yall, “A co za zlé síly by to mělo být?”. Muž se opatrně rozhlédl na všechny strany a teprve potom potichu promluvil: “Vlkodlak, vážení pánové, stvoření nečistá, vzniklé obcováním čarodějnic se zvířaty, hlavně vlky, jež jsou, jak známo, hlavními přísluhovači temných sil, a to je proti všem zákonům božím i lidským”. “Co je to vlkodlak?”, chtěl vědět Kryšpín Pěnipírko, ale zůstal nepovšimnut. “Tak vlkodlak”, zamyslel se Yall, “a viděl ho někdo?”. “Ehm”, polkl sedlák, “Asi neviděl... kdo by taky chtěl vidět takovou potvoru. Ale jeho vytí je někdy slyšet až sem. A byl tady nějaký lesník, a ten našel stopy a prohlásil, že je to vlkodlak”. “To je zajímavý”, prohlásil hraničář Darlen, “Nevíš ještě něco bližšího?”. “Já, pánové, už bych potřeboval jít na pole. To víte, práce volá. Ale starej Hlejvák by vám moh poradit. Ten hodně pamatuje a hodně zná. Žije zrovínka támhle u té chalupy na vejminku”. “To je nápad, jedem”, zvolal Yall Reblled a pobídl koně. Sedlák hluboce vydechl a otřel si orosené čelo.

Za pár chvil už druzi bušili na dveře malého stavení sloužícího jako vejminek. “No, no, to je spěchu...”, ve dveřích domku se objevil bělovlasý stařík s dlouhým vousem a dýmající

fajfkou v puse. “Pan Hlejšák?”, optal se Darlen. “Jo, to sem já”, přitakal kmet a jeho bystrá očka si pozorně prohlížela družiníky, “Co mi chcete?”. “To je tak”, ujal se slova Reblled, “máme namířeno na blata jižně odtud a vy prý víte o místním kraji více než kdokoli jiný”. “Tak na blata”, pokýval hlavou stařec a usedl na lavici před svým domem. “Inu, špatná je doba, příšerná stvoření se potloukají krajem...”. “Slyšeli sme, že tam žije vlkodlak”, ozval se kouzelník Krubrok. “Tak, tak”, přitakal Hlejšák, “Máte ouplnou pravdu. Velký, zlý a hladový vlkodlak”. “Jak víte, že je velký a hladový?”, zajímal se Dyni Longodon, “Vy ste ho viděli?”. “Každý vlkodlak je velký a hladový”, rozhodil rukama stařik, “a vidět ho? Ne, ne. Na to jsem už moc starý, abych měl chuť vidět živého vlkodlaka”. “A to tam žil vždycky?”, optal se alchymista Dettor. “I kdepak”, zabafal mocně Hlejšák ze své dýmky, “je to jenom pár jar. Bylo to někdy v době, kdy se sousedovic Bětce narodil malej Tomek. Tehdy se poprvé ozvalo to nelidské vytí z blat”. Stařec ztišil hlas a zamračil se, aby dodal svým slovům větší sílu. Všichni se podvědomě rozhlédli kolem a Viola se vtiskla mezi Yalla a Burbbaga. “Nemohl to být normální vlk”, pokračoval stařik, “tak děsuplný zvuk to byl, jakoby samy hrůzy pekelné navštívily náš kraj. I lovci se tam vydali a pravili, že takové stopy nemůže zanechat žádný vlk, jen zvíře nečisté a stvůra pekelná”. “A nikdo se nepokusil ho chytit?”, zajímalo Darlena. “Kdo by se, mladý pane, odvážil. Vždyť každý ví, že na pekelná stvoření čarodějníka třeba mít, anžto prostý člověk nezmůže zholat nic, i kdyby se o to nastokrát pokoušel. Proto s tou potvorou nedělali jsme nic, jen okenice vždy o ouplňku zavírali a v noci nikam nechodili, a potvora dává pokoj, jen na blatech běhá a svým vytím spánek nám ruší”.

“A žijí na blatech ještě další nestvůry?”, špitla Wiki. “No jéje, slečinko”, vyprskl Hlejšák, “A kolik. Říká se, že tam jsou ryby s čapíma nohama, vydry s žabíma hlavama, komáři velcí jako kůlna, ropuchy vypouštějící oblaka smrtelného dýmu a mnohá další. Nerozvážné jest vstupovat do bažin v těchto časech, být vámi, tak si to ještě důkladně promyslí”. Někteří dobrodruzi ztuhlá zbledli, ale ti zkušenější již takovýchto řečí slyšeli dosti, aby se nechali nachytat na nějaké místní povídky. A i kdyby tam nějaké takové potvory byly, těžko by odolaly zbraním zkušených válečníků.

“A pane Hlejšák”, ozval se Yall Reblled a poškrábal se za uchem, “Támhle na vrcholku toho pahorku za vesnicí se mi zdálo, že tam sou nějaký zříceniny...”. “Tak, tak, chlapče”, přikývl stařik a opět mocně zabafal, “jsou tam trosky starého chrámu temné bytosti, chrámu bezejmenného boha”. “To je nějaký místní kult?”, zajímal se Dyni. “I kdež, je to už dávno, v dobách, kdy zdejší kraj nebyl tak hustě osídlen. Tenkrát sem přišli kněží temného kultu vyznávající velkého bezejmenného a postavili zde chrám. Měli s sebou vlastní armádu žoldáků, kteří plenili okolní kraje a hledali vhodné oběti pro svého boha. Říkalo se dokonce, že v jejich čele stály bytosti nadpřirozené, zrozené z temnoty. Dodnes prý chrám ukrývá zbraň titánů”. Po těchto slovech se družinovým válečníkům zalesklo v očích. Leč Hlejšák pokračoval: “Kněží tedy žili v chrámu, terorizovali kraj a vzdávali hold svému bohu, až jednoho dne, jak praví legenda, k všeobecnému zděšení sestoupil bezejmenný bůh do chrámu, pobil kněží a chrám zničil. Od té doby leží v troskách tak, jak ho vidíte nyní”. “Hmm, zbraň titánů”, přišly choutky na Reblleda, “Tam bysme se mohli vypravit”. “Nejdřív práce”, prohlásil Darlen, “Zatím půjdeme do bažin a pak se uvidí”. “No, neradím vám to”, podotkl Hlejšák, “ale když to musí být... dejte si ale pozor, abyste se nedostali příliš daleko na východ, je tam strašidelný dům čarodějky Vitaríny”. “Pro pět ran do Ardasanský báby”, zaklel Yall, “Tady je to samý strašidlo. Jak tu můžou žít. Co je asi na severu?”. “Inu, na severu nejsou strašidla v pravém slova smyslu. Je tam něco mnohem horšího”. Stařik se rozhlédl po napjatých tvářích dobrodruhů. “A to?”, špitl Pěnipirko. “Výběřící daní”.

“Ale povězte nám, starý pane, ještě něco o tom strašidelném domě a té čarodějce”, poprosil Darlen. “Inu, to bylo za časů děda mého děda, kdy nedaleko odtud žila čarodějnice. Vypadala pořád mladě, ačkoliv bohové vědí, kolik měla tenkrát let, ale měla už dceru na vdávání. Byla prý krásná, stejně jako její matka, ale co si budeme namlouvat, jistě to byla krása pocházející z obcování s temnými silami. Nicméně se přesto našlo mnoho jiných, kteří se vydali na námluvy, aby získali její ruku. A ona ve své pýše vymyslela, že její ruku získá pouze ten, kdo splní několik úkolů, ostatní propadnou hrdlem. Pokoušeli se mladíci, pokoušeli, ale nikomu se ruku té prokleté

dívky získat nepodařilo, naopak. Říká se, že neúspěšné nápadníky nechala zkamenět a udělala z nich sochy na svých zahradách. Až jednoho dne jeden z nápadníků, dříve než vypustil duši, proklel čarodějnici i se všemi jejími pomahači. A od těch dob je dům proklet a nikdo se tam neodvažuje. Říká se, že uvnitř ani nežijí tvorové z masa a kostí. Proto bych vám, pánové, neradil vydávat se do okolí domu, mohlo by to být pro vás osudné". Několik druhů se usklíbilo, ale na slabších povahách bylo vidět, že by dali přednost pohodlí liscannorské hospody U hrocha.

"Ještě bych měl jeden dotaz", ozval se Yall Reblled. "V rybníčku u mlejna je vodník, viděl jsem ho", neopomněl se pochlubit, "ale utek. Nevíte, co se o něm říká?". "Jo, jo, nedobře jsou časy", pokýval hlavou stařec, "Za mých mladých let jsme se ještě v Brčíku denně koupávali, ale dnes... Škoda mluvit. Je to asi dvacet, třicet jar, co se vodník objevil v Brčíku. Né že by se předtím nikdo neutopil, to né, ale pak... hotový děs. Několik lidí se utopilo a pár dalších jen s vypětím všech sil vyvázlo, a od té doby se nikdo nekoupe". "Opravdu nikdo?", zajímalo Dettora. "Sem tam se nějaký ten odvážlivec našel, ale když se nad ním zavřela voda, ostatní si rychle rozmysleli zkoušet to také".

"Měli bysme jít", navrhl Darlen, "Ať se do těch bažin podíváme za světla". "Tak ste si to nerozmysleli?", pokrčil rameny Hlejšvák, "Nu, jak myslíte. Ale dejte si pozor kolem hřbitova, straší tam". Yall zvedl oči k nebi. "A co tam straší?", hned chtěl vědět Krubrok. "Inu, duch. Říká se, že to je duch starýho Orwalda, který byl dvě zimy zpátky zavražděnej ve svym domě. Naštěstí vod tý doby nikdo ve vsi neumřel, poněvadž nevíme, co bysme s mrtvolou dělali, na hřbitov se každej bojí". "Tak díky za informace. Dáme si pozor. A nyní... buďte s bohy", rozloučil se Darlen Moorhed, vůdce výpravy.

Blata byla pokryta hustou mlhou, která znemožňovala výhled dále než nějakých deset kroků. Všudypřítomný byl bzukot hmyzu, hledajícího potravu, ale ozýval se tu mnohohlasý sbor nejružnějších živočichů. Vzduch byl vlhký a těžký hnilobným zápachem černého bahna. Bažina byla plná tlejících kmenů ze stromů, které nesnesly přehnanou vlhkost. Mnoho jiné flóry však zdejší podmínky snášelo dobře a spletence větví vytvářely bizarní obrazce. Našly by se tu i neuvěřitelně krásné květy vlhkomilných rostlin. Nepřetržitý byl také pohyb mnoha tvorů, kteří zde žili v panenské přírodě nepoznamenané civilizační rukou člověka. Sem na blata se žádný člověk neodvážil. Nádherné květy nikdo neutrl, na zvířata nikdo nelíčil žádné pastě. Sem se žádný člověk neodvážil. Téměř žádný.

"Fuj, už mám toho bahna plný zuby. Mám pocit, že mi v botách plavou žáby", klel na celé kolo Yall Reblled a zamával rukama, odháněje dotěrný hmyz. "A co mám říkat já?", ozval se prcek Dyni Longodon, který byl od bahna špinavý až do pasu. "Ticho, kruciš", okřikl je Darlen, "Slyšeli jste to?". "Co sme jako měli slyšet?", zeptal se Dyni, "Kolem tady řve neuvěřitelný množství potvor a na každým kroku čvachtá bahno. Co by asi tak ještě mohlo bejt slyšet?". "Jo", přidal se Krubrok, "Navíc se Pěnipírko neustále ptá, kdy už tam budeme". "Někde uprostřed bažiny maj bejt nějaký trosky. Už by to mělo bejt blízko".

"Jééé", vykřikl náhle Kryšpín a ukazoval směrem do mlhy, "co to támhle běželo?". "Asi gobloch", odvětil Dettor, aniž by se tím směrem podíval. "Co je to gobloch?". "Si to viděl, né?". "Ale špatně". "Tak se běž za tím podívat". "A nesežere mě to?". "Ne", odvětil alchymista přesvědčivě a pořádně si přihnul ze vždy připravené flašky. "Nerozdělovat se!", zavolal Darlen na už už mizícího Pěnipírku, "Držet se pohromadě, nevíme co je tu za potvory. A deme, ať tam sme před setměním". "Dyk je poledne".

"Hele, stopa. A vypadá čerstvá", sklonil se Darlen nad otiskem v bahně. "Co by to tak mohlo...". "Haterie". "No jo. Správně, Yalle", pokýval uznale hlavou Moorhed, "Ty umíš číst ve stopách?". "Ne. Já jen, že támhle už jde na nás".

Říkat, že boj byl lítý, by bylo velmi vzdálené skutečnosti. Válečníci Burbbag a Yall za podpory ostatních sprostě zmasakrovali párek haterií, hlídajících svá vejce, na něž čekalo zničení. Jakýsi úchyl si sice chtěl jedno vajíčko nechat a vychovat si malou haterijku, ale naštěstí k tomu nedošlo.

“Tak tohle sou ty trosky”, prohlížel Darlen hateríí hnízdo, ukryté mezi několika rozpadlými stěnami téměř neviditelnými za vrstvou bahna, plísně a popínavých rostlin. “Moc toho z baráku nezbylo”, zkoumavě se rozhlížel Yall, “Ty zdi jsou starý už nejmiň... no, hodně let”. “Ale moh by tu bejt někde ukrytej poklad”, ozval se Burbbag. “Tak si ho klidně hledej, jestli se chceš hrabat v tom bahně”, odvětil Dyni, “Dyt’ všechno vybavení už bude pěkně dlouho shnilý na prach”. “Třeba to má sklep”, ohradil se kroll. “Tady nahoře je bahna po kolena, jak by to asi mohlo vypadat ve sklepe”.

“Tak jestli někdo nemáte ještě nějaký nápad, tak bysme mohli jít zpátky”, navrhl vůdce Darlen. “A trefíš sem zpátky?”. “Řek bych, že jo”, poškrábal se elf na hlavě, “ta bažina není zas tak velká”. “Tak proč sme tu předtím tak dlouho bloudili?”. “Musel sem se porozhlídnout po okolí”.

“Já vám nevím, opravdu nemůžeme přespat někde jinde, než u hřbitova?”, špitl Kryšpín Pěnipírko snaže se nedrkat zuby a nervózně se rozhlížel po okolí. “Snad se nebojíš ducha?”, zachechtal se nebojácný Yall Reblled. Kryšpín to ponechal bez odpovědi. “Kam bysme přišli, kdybysme se přestali zajímat o nejrůznější záhady?”, rozvíjel dále své teorie válečník, “To bysme nevydělal ani na slanou vodu”.

“Nikde nic podezřelýho”, hlásil Krubrok, který byl s krollem Burbbagem vyslán na obchůzku trkanského krchova. “To von se ten duch vobjeví asi až vo půlnoci”, přemýšlel nahlas Dyni. “Fajn, počkáme”, prohlásil Reblled a Pěnipírko se pomodlil ke všem hobitím bohům.

S úderem dvanácté se ze hřbitova ozvalo tklivé: “Hůůů”. Dobrodruzi zpozorněli a začali se rozhlížet po zdroji. Zakrátko se za jedním z náhrobků objevila neobvykle průsvitná postava levitující asi sáh nad zemí. Při bližším pozorování se dalo poznat, že se jedná o muže, kterému mohlo být zaživa něco kolem padesátky, v dlouhém hábitu, zřejmě rubáši. Nohy dotyčný duch neměl, ani je díky schopnosti levitovat ostatně nepotřeboval. V duchových zádech byla zaseknuta masivní žeznická sekera, rovněž průsvitná.

Napjatí dobrodruzi pozorovali hřbitov. Hrobové ticho rušilo jen cvakání zubů Kryšpína Pěnipírka, ale i další slabé povahy se schovávaly za ostatními. “Tak se na toho ducha půjdeme podívat zblízka”, promluvil konečně Yall, a nečekaje na reakci ostatních, vyrazil vpřed. Po krátkém váhání ho následovali ještě Darlen, Burbbag a Dyni.

Čtveřice odvážlivců vstoupila na hřbitov. Když si jich duch všiml, počal rychle levitovat směrem k nim, zvedl paže, nasadil strašidelný výraz (což pro něj nebyl až takový problém) a výhružně zaječel. Yall vytáhl meč. “Hůůůůůůů”, pokračoval v koncertu duch. “Hu”, oplatil duchovi stejnou mincí Burbbag a nasadil jednu ze svých nejškaredějších grimas. Výsledek předčil veškerá očekávání. Duch se zarazil, jakoby se smrskl, a s šilným jekotem se urychleně ztratil za nejbližším náhrobkem. Na jeho průsvitné tváři se dal číst výraz hrůzy.

“Zdá se, že ho Burbbag zahnal”, podotkl Yall. “Mohli bysme zkusit vyjednávat”, navrhl Dyni. “S duchem?”, obrátil se na něj překvapený vůdce Darlen. “Nevypadá jako normální duch”, pokrčil rameny malý alchymista, “a takový strašidlo by mohlo něco užitečného vědět”.

“To není špatnej nápad”, ozval se Reblled a sklonil se k náhrobku, “Hej, duchu, vylez”. Kousek od něj se vynořila ze země průsvitná hlava, ale hned zase zmizela. Yall pokrčil rameny a zandal meč do pochvy. “Neublízíme ti”. Hlava se objevila znovu. “Co chcete?”. “Popovídat si”. “Bububu”, udělal duch, ale když Reblled sáhl po meči, zase rychle zmizel. “Přestaň dělat kašpary, tady se tě nikdo nebojí”, prohlásil nakvašeně šermíř z Hedu.

Duch se za chvíli zase objevil. “Tak co chcete?”. “Chceme vědět, proč tady strašíš”, ozval se Darlen Moorhed. “Já... byl jsem zavražděn”, špitl duch. “To je nesmysl”, prohlásil Yall, “My sme už... ehm... se setkali, ehm, se spoustou zabitejch lidí, a nikdo z nich se duchem nestal. Snad”. “Ale já jo”, odpověděl duch, potvrzuje tak očividnou skutečnost. “Jak se menuješ?”, zajímal se Darlen. “Orwald”. “No jo, to je ten, co vo něm mluvil Hlejvák”. “Starej Hlejvák měl vždycky spoustu řečí”, ušklíbl se duch. “A kdo tě vlastně zabil?”, zajímalo Dyniho. “Kovář”, zamračil se duch nad nepříjemnou vzpomínkou, “Chodil mi za ženou, parchant, a pak se smluvili a vzal mě sekerou, aby si jí moh vzít a eště sebrat můj majetek”. “Doufám, že ho potrestali”,

zúčastněně pokýval hlavou hobit. “Houby, kdyby ho protestali, tak tady nestrašim”. “Na tom něco bude”, poškrábal se za uchem Darlen, “A jaktože toho kováře nevodsoudili?”. “Von byl zrovna jako v Naglinu, aby měl jako to... abilitu nebo co to...”. “Alibi”, napověděl Yall. “Jo, tohle, ale vrátil se, zabil mě a zase vodjel. Nikdo ho neviděl, jenom moje žena, se kterou vodnesli většinu cenností k němu, aby to vypadalo, že u mě byli lapkové. Víte, já měl statek dál od vsi a to se jim moc hodilo. Jak říkám, nikdo nic neviděl ani neslyšel. Moc dobře si to vymysleli”. “A to nikde nebyl žádný důkaz?”, zajímal se Dyni. “Jo, ale ten nikdo nenašel. Vod začátku jim bylo jasné, že to byli lapkové, tak ani nic nehledali”. “A dá se ten důkaz ještě najít”, otázel se Darlen, “Možná bysme se po něm mohli podívat”. “To byste udělali?”, zapochyboval duch, “To bych vám byl nadsmrti vděčný. Ehm, samosebou i později”. “Tak povídej”, pobídl ho Yall.

“Tak podívejte, pane starosto. Jak jsme to zjistili, je naše, abych tak řekl, profesionální tajemství. Vám ale můžeme ukázat přesvědčivý důkaz, a vy se pak zařídíte podle toho. My v téhle kauze nemáme žádný zvláštní zájem, ale náhoda tomu chtěla, že se nám dostaly do rukou jisté informace, a tak nám jde čistě jen o spravedlnost”. Výřečnost Yalla Reblleda se družiníkům již nesčetněkrát hodila, ale neméně často je válečník svým drzým tónem dostal do nesnází. Nicméně tentokrát se mu podařilo přesvědčit starostu obce Trkany, pana Drkoče, aby se šel s nimi podívat do rozvalin Orwaldova statku.

“Jak vidíte, nikdo tu už dlouhý čas nebyl, tím méně nikdo z nás, my přijeli teprve včera”, pravil Yall, snaže se otevřít zaklíněnou bránu do statku porostlou psím vínem. “Hej, tady je spadlá zeď, ale je to celý zarostlý křovím, musíme se prosekat”, zavolal Darlen, který obešel dům, hledaje jiný vchod. “Vždyť je to samý trní”, zhodnotil nalezený vstup Reblled, “hele, ale tenhle trám se hodí. Burbagu, pod sem, popadnem to a bránu tím vyrazíme”. Společně s krollem pak několika údery povalili vstupní bránu statku do prachu. “Nazdar”, pozdravil k překvapení všech prcek Dyni Longodon, kterému se podařilo protáhnout se dovnitř nevelkou škvírou.

“Tak, a teď kudy?”, rozhlížel se po dvoře Darlen. “Má to být v hlavní budově, to bude tamhle”, ukázal Krubrok. “Sakra, dveře sou zaklíněny, Yalle, pod to vyrazit”, zavolal vůdce. “Fuj, tady je prachu”, prskala pořádná Wiki, když se dveře válely na zemi a dobrodruzi vtrhli do stavení. “Jo, pár let se tu neuklízelo, he, he”, cítil se tu jako doma alchymista Dettor. “Hleďte radši nějaký stopy”, okřikl je Darlen. “Hele”, ozval se Yall, prohlížeje flek na stěně, “tohle vypadá jako krev”. “No jo, potvrdil jeho nález hraničář Moorhed, “už docela zaschlá, ale krev to je. A tady, jak je ta vopadaná vomítka, se nejspíš zasekla ta sekera”. “To bude ono”, souhlasil Reblled, “Jak říkal, že ho kovář při ráně tou sekrou na porážení dobytka málem přetřel vejpl a sekera se zastavila až vo zeď”. “Kdo co říkal, pánové?”, zajímal se starosta, který celé operaci přihlížel s šátkem na ústech. “Nás si nevšímejte”, odpověděl mu Yall. “Burbagu”, obrátil se na krolla, “Pod mi pomocť vytrhat ty prkna z podlahy, tady by to někde mělo být”.

Po chvíli již ležela polovina podlahy na hromadě a Darlen prozkoumával nalezený předmět, připomínající kámen. “Je to nepochybně z kovu”, konstatoval hraničář, “Nejspíš by to moh být kus sekery. Možná je tohle na tom krev, ale je to moc špinavý, takže to de blbě poznat”. “Ukaž to”, sebral mu věc válečník Yall, “No jasně, že je to ze sekery. Špička. Tady na té straně bylo ostří”. Pak je obrátil na starostu, podáváje mu předmět. “Tak tady to máte. Řek bych, že když se s tím projdete po vesnici, tak někomu bude ten kus sekyry zaručeně chybět”. “A začal bych u kováře, he, he”, ozval se v pozadí vědoucí Dettor.

“Pomalu se mi ten nápad přestává líbit”, prohlásil Darlen. Druzi se totiž rozhodli, že se ještě před úplňkem vydají do tajemného domu čarodějky Vitaríny, o němž mluvil Hlejšák. Jelikož ale neznali jeho přesnou polohu a v lesích okolo Trkan se nevyznali, mírně zabloudili a k domu se přiblížili až v době, kdy na krajinu padlo šero. Na družinu padl stísněný pocit. Krajina tu v okolí nevyhlížela moc optimisticky. A co teprve, když přišli k domu, respektive ke zdi ohraničující čarodějčiny zahrady. Ze zdi byla místy zcela opadaná omítka a byla porostlá psím vínem. Záhy Nurnští dorazili k bráně. Tu tvořila mříž, kdysi snad natřená černě, dnes však beznadějně prorezlá a ve větru nepříjemně vrzající. Skrz mříž bylo vidět na cestu, která směřovala

k asi tři sta kroků vzdálenému domu. Byla celá lemována sochami lidí i různých příšer, ač řadu z nich již zub času připravil o některou část či celé ležely rozbité na zemi. Ani vzdálený dům nevzbuzoval příliš optimismu, jeho ponurý vzhled vnášel semínko strachu do srdcí některým méně zkušeným družiníkům.

Otevřeli bránu, přičemž se ozval odpudivý zvuk nenaolejovaných pantů, a dobrodruhům přeběhl mráz po zádech. Druzi se opatrně vydali pochmurnou alejí zničených soch k domu. Pozorně sledovali sochy, ale nebylo to kvůli obdivu k umění dávno mrtvých sochařů, přestože mnohá díla by si jej zasloužila, byl v tom strach z toho, aby sochy neprojevovaly známky života. Mezitím tma houstla, jak se poslední paprsky slunce ztrácely za obzorem, v mihotavých stínech nejeden z Nurnských viděl sochu pohnout se, ale vždy to bylo jen mámení smyslů, způsobené strachem. Tu se nad hlavami družiníků prohnal netopýr. Byl to skutečně jen netopýr, a nebo krvelačný upír ve zvířecí podobě? Báli se všichni, ale nikdo to nechtěl dát najevo. Nakonec stanuli před domem.

Omitka domu už byla notně omšelá a místy zcela opadaná. Střecha byla samá díra, někde chyběly i dost velké kusy. Okna byla vesměs zakryta okenicemi nebo byla přes ně zatlučena prkna. Povolené okenice se ve větru s hlasitým boucháním otvíraly a zase zavíraly. Při každém bouchnutí druzi ztuhli. Jakoby jim dům naznačoval, aby odešli a nerušili jeho staletý klid.

Vchod do domu byl zakryt malou stříškou, kterou podírali dva minotauri s velkými sekerami. Nurnští kolem nich opatrně prošli, zbraně připravené pohotově. Burbbag pak vylomil dveře a druzi mohli vejít. Octli se ve velkém sále s mohutným schodištěm do patra, který byl však prost veškerého nábytku. Zůstal jen koberec, kdysi snad cenný, ale dnes již prohnitý a pokrytý vrstvou prachu. Na zábradlí schodiště bylo několik odporných soch, nějakých okřídlených potvor, zřejmě harpyji. “Tak kudy?”, zeptal se šeptem Dyni. “Po schodech nahoru”, odvětil Darlen, rovněž šeptaje. A tak šli, pomalu a opatrně. Nejedny oči sledovaly sochy, jestli se alespoň tyto nebudou hýbat. Ani tentokrát však nebylo nikde vidět žádné nebezpečí.

V prvním patře vlezli Nurnští do nejbližších dveří a otevřela se před nimi chodba, která celá byla lemována těžkými jezdeckými brněními. Darlen hned do několika prvních nahlédl, jestli se tam neskrývá nějaká potvora, ale našel jen kostru, na níž brnění drželo. Ne všechna však byla na okrasu. Náhle se jedno brnění pohnulo, pak další a pak ještě jedno. Druzi rychle zaujali obranné postavení. “Pozor, běží na tebe brnění”, zavolal Vrána na Kryšpina Pěnipírka, který si nestačil všimnout, co se to děje. “A co má na sobě?”, zeptal se zmatený hobit, který zřejmě přemýšlel, jestli má cenu střílet suchary nebo protentokrát výjimečně použije skutečné šípy. Nikdo se však v rychlokursu vyučeným zlodějem dále nezabýval, nezbýval na to čas. Brnění se vrhla do útoku. Yall s Burbbagem však jejich nápor bez větších problémů odrazili, a sami zaútočili. Přidal se k nim hraničář Darlen, rovněž schopný bijec, a svoje magické bezmezy použil rovněž alchymista Dyni Longodon. Zbraní druhého alchymisty Arkusse Dettora byla flaška, Pěnipírko se marně snažil rozvzpomenout, jakže se to nabíjí kuše, a ostatní se snažili schovávat tak, aby si je náhodou nějaké brnění nevybralo za cíl svého útoku. Bojující si však poradili i bez nich a rozmlácené kusy brnění se zakrátko válely na zemi.

“Je tu, sakra, hodně dveří”, prohlásil Darlen, rozhlížeje se po chodbě. “Tak je všechno prubnem”, sebejistě odvětil Yall a otevřel první dveře. Našel prázdný pokoj, vzhledem k vysoké vrstvě prachu zjevně dlouho neužívaný. Přesto nebo právě proto ho dobrodruzi důkladně prohledali, ale nenašli nic cenného. Stejně pak provedli s dalšími pokoji tohoto zjevně opuštěného křídla a ve všech se jim vedlo stejně. Pouze v jednom z pokojů našli již hodně staré tělo oběšenice, tak mu alespoň sebrali několik stříbrňáků z kapsy.

A pak našel tulák Vrána v prachu pod postelí měděný kroužek. “Ha, to bude jistě magický prsten nesmírné moci”, řekl si a nasadil si ho. A skutečně, magický prsten to byl. Zakouřilo se a na místě tuláka stál malý chlupatý ďáblík. “Vráno?”. “Co je?”. “Je to von”. “No, fešák”. “Ale dobře se ti bude tancovat dupák”, podotkl Dyni a sebral ze země upadlý kroužek. “Ještě někdo ho bude chtít vyzkoušet?”. Kupodivu nechtěl. Tak se na další cestu vydal s družinou ďáblík, tvrdící o sobě, že je vrána. Nebo Vrána?



...ani minotauři střežící vchod zjevně nechtěli nechat družinu temný příbytek čarodějnicin beze všeho opustit...

Každopádně tato příhoda nepůsobila na ostatní dobře a začaly se množit hlasy volající k opuštění domu a rozbití tábora někde v poklidu na méně pochmurném místě. Darlen tedy vyslyšel hlas lidu a zavelel k odchodu. Ale to nejhorší mělo teprve přijít.

Když se druzi vrátili do vstupní haly a hodlali sejít ze schodů, osmero soch harpyjí se pohnulo. Rychle opustily svou kamennou podobu a vlétly do Nurnských jako víchřice. Oba válečníci, Burbbag a Yall, se činili co mohli, a nebyl pro ně problém si s oživlými sochami poradit, ale ostatní si z boje odnesli nepěkné šrámy. Ale nebylo to všechno. Ani minotauři střežící vchod zjevně nechtěli nechat družinu temný příbytek čarodějnicin beze všeho opustit. Ve chvíli, kdy družiníci otevřeli dveře a chystali se vyjít na volné prostranství, opustily sochy své podstavce a sestoupily na zem. V řadách Nurnských vypukla panika. Všichni se dali na útěk zpět do domu a snažili se vyběhnout po schodišti nahoru. Minotauři jim však byli v patách. Burbbag a Yall ve snaze nepřátele zmást zamířili každý do opačného rohu místnosti. Jeden minotaur se pustil za krollem, druhý zamířil na schodiště, kde se mu čelem postavil pouze Darlen, ostatní dále prchali. Chodec se rozkročil a plnou silou vrazil do obludy oštěp. Vzápětí však byl minotaurou sekou doslova odmrštěn vzad. Síla úderu ho tak ochromila, že zůstal chvíli nehybně ležet a byl by se stal snadným cílem pro druhý útok, ale naštěstí příšeru napadl z boku Yall, posílen o magický lektvar rychlosti. Jeho meč se střetl s minotaurou sekou a prolomil nepřítelův chabý kryt. Odlétly kusy kamene, ale obluda znovu zaútočila. Yall však byl obratnější, vyhnul se smrtícímu ostří sekery a provedl nový výpad. Darlen se mezitím aspoň trochu vzpamatoval, začal se zvedat a ještě z pokleku vrazil obludě oštěp do boku, načež na něj nalehl celou svou vahou. Yall zaútočil z druhé strany a oživlý kámen již nevydržel a rozpadl se.

Burbbag však neměl takové štěstí. Špatně odhadl nepřítelův úmysl a nestačil se včas krýt. Sekera se mu zaryla do ramene a přerazila klíční kost. Kroll zaúpěl a před očima se mu udělala tma. Protiútok vedl po paměti, protože v šedivé mlze, která mu zahalila zrak, nepřítele neviděl. Přesto ucítil, že jeho kyj zasáhl svůj cíl, a uslyšel zvuk drceného kamene. Pak ucítil, jak

se mu ostří nepřítelovy zbraně zatíná do boku. Cítil, že jeho ruce už neudrží zbraň. Cítil, že ho nohy již neunesou. Dopad na zem již necítil.

“Tak, co to bylo? Jak to, že jste nám nikdo nepomoh?” rozeřval se hystericky Darlen skláněje se nad Burbbagovou mrtvolou. “Vidíte, co ste zavinili? Burbbag je mrtvej. Co na to řeknete, vy zbabělci?” “Já sem házel oštěp”, upozornil d’áblík. “Mně selhaly blesky”, vymlouval se Dyni. “Dobře, ale co ste udělali vy?”, rozhlédl se elf po ostatních hobitech a ruce se mu třáslы bezmocí vrátit čas a zachránit přítele. “Hik”, odpověděl Dettor, který do sebe po stresujícím zážitku nalil flašku levné kořalky a sotva stál na nohou. “Tak, teď popadnete Burbbagovu mrtvolu a potáhnete jí na zádech, abysme jí mohli pohřbít v Liscannoru”, rozhodl vůdce. “Ale my sme slabí, proč jí nevezmete s Yallem?”, oponoval Kryšpín. “Protože sem řek, že jí vezmeš ty, tak to udělaš, nebo snad místo nás budeš vepředu?!” obořil se na hobita Darlen. “A demé!”

“Co myslíte”, zamyslel se Dyni, “ožijou ty sochy v tý aleji taky nebo ne?”. “Je jich tam dobrá stovka”, podotkl Yall. “Měli bysme vyslat dobrovolníka, aby zkusil projít kolem”, poškrábal se za uchem Darlen, “Yalle, co ty na to?”. “Proč já?”. “Protože nikdo silnější tu není”. Válečník byl rád, že mu někdo zalichotil, a vyrazil směrem od domu. Už po několika krocích



...“Já sem házel oštěp”, upozornil d’áblík...

Burbbag”. “Ty, když máš tolik řečí”, ukázal na něj elf. “Vy čtyři, popadněte krolla a mazat!”

Tak vyrazila družina směrem k bráně. Yall, Darlen a Dyni na okrajích pečlivě prozkoumávali okolí cesty a byli připraveni na nenadálý útok. Wiki, Viola, Kryšpín a Vrána supěli pod vahou Burbbagova těla a zcela ožralý Dettor se snažil udržet tempo s ostatními. Naštěstí už je nic nepotkalo a během několika minut opustili nepřátelskou zahradu, ale přes velkou únavu šli ještě dobrou hodinu, aby byli od ponurého místa co nejdál.

svého činu litoval. Našlapoval opatrně a pozorně sledoval sochy. Pohnula se. Uf, ne. Byl to jen stín vydávající v měsíčním světle mrak putující po obloze. Nebo nebyl? Ne, snad se nepohnula. Čelo válečníka se orosilo a na zádech ucítil studený pot. Nic však nenasečovalo tomu, že by hrozilo nějaké nebezpečí. Vrátil se.

Darlen s připraveným lukem pozorně sledoval Yalla na průzkumu, ale také nic podezřelého neviděl. “Vypadalo to v pořádku, ale... uvidíme. Vytvoříme trojúhelníkovou formaci. V jednom rohu budu já, v jednom Yall...”. “A ve třetím?”, ušklíbl se Dyni, “Chybí tu

V noci družinu nic nepříjemného nepotkalo, proto druzi mohli v klidu zasednout ke snídani. “Tak co budeme dneska dělat?”, optal se Dyni. “Já bych se vrátil do toho baráku”, prohlásil sebevědomě Yall Rebled, kterému již otrnulo. “V noci je úplněk a musíme do bažin, měli bysme si rači vodpočinout a doléčit se. Barák počká”, oponoval Darlen. “Sakra, je tady strašně much a lezou mi do jídla”, začal nadávat Kryšpín, “Měli bysme jít jinam”. “Sedni si dál vod Burbbaga”, poradil mu ďáblík Vrána. “Začíná se pěkně voteplovat, měli bysme něco dělat s mrtvolou”, podotkl Krubrok. “No jo, v tomhle vedru za chvíli shnije”, souhlasil Dyni. “Vodnesem ho ke starostovi, snad se nám vo mrtvolu postará”, rozhodl Darlen.

A jak řekli, tak udělali. V okolí vesnice se již cítili bezpečněji, proto mohli krollovu mrtvolu táhnout Yall s Darlenem a nikoli hobiti, protože bylo tempo pochodu znatelně rychlejší. Ve vesnici je opět přivítalo ticho přerušované jen sem tam boucháním zavíraných okenic. Inu, když se někdo tahá po návsi s rozsekanou mrtvolou, nemůže čekat od vesničanů patřičné pochopení.

Vrata usedlosti starosty Drkoče se po zabouchání otevřela a stanul v nich voják gwendarronské armády. “Ha”, vytřeštil oči a ukázal prstem na Burbbaga, “další mord”. Okamžitě přiběhl další voják s důstojnickou sponou na plášti, následován starostou. “No to se podívejme”, rozkročil se voják a dal si ruce v bok, nepříjemným pohledem si prohlížeje Nurnské, “sotva se vyšetří jeden mord, už tu máme další. Tak co mi k tomu povíte? Přiznáte se, nebo to z vás mám dostat?”. “Zabil ho minotaur”, chopil se slova Kryšpín. “Mlč”, okřikl ho Yall, sám se chtěje chopit slova, “To bylo tak. Šli jsme takhle na východ do těch lesů, kde měl bejt podle vesničanů strašidelný dům, a ten sme našli a vlezli sme tam, jenže nás tam přepadly dvě kamenný sochy a tady našeho přítele zabily”. Voják se na něj pozorně zadíval. “Už jsem viděl pěkný ptáčky, ale takovouhle nesmyslnou historku si nevymyslel ještě nikdo. Mám vás dát na mučidla?!”. “Ale to je pravda”, protestoval Darlen, “Klidně se tam běžte podívat”. “Neraděj mi, jak mám vést vyšetřování”, obořil se na něj voják, “Jestli je tahle povídačka pravda, tak já jsem březová víla. Však vy zazpíváte, až vám dáme ochutnat žhavé železo”. “Ale...”, chtěl protestovat Darlen. “Ticho”, přerušil ho voják rázným gestem, “teď se podívám na tu mrtvolu. Hm, dvě rány, zřejmě od sekery nebo podobné zbraně. Hej, prohleďte je”, nařídil svým mužům. “No co, co...”, ohrazoval se Yall, když k němu přistoupil voják a začal se mu přehrabovat v batožině. “Jestli někdo chce protestovat, tak můžu zařídít, aby si to moh promyslet hezky v chládku”, prohlásil důstojník stále prohlížeje tělo. “Chtělo by to felčara, aby provedl komplexní vyšetření”. “Tady, já jsem lékař”, ozval se opodál stojící elf, jehož plešatá hlava se leskla v poledním slunci. Oblečen byl v podivném rudožlutém hábitu s vyšitými motivy ohně. Léčitele příliš nepřipomínal.

“Tak sem pod’te, člověče, a podívejte se tady na tu mrtvolu”, vyzval ho důstojník. “No. Ehm, ehm...”, prohlížel si elf krollovo tělo, “Řekl bych, že příčinou smrti je tahle sečná rána u krku...”. “To vidím taky”, vykřikl voják, “To si říkáš lékař? Ty asi budeš taky pěkný ptáček, zmiz odtud. Tady není nic k vidění. A vy”, obrátil se zpět k Nurnským, “mi teď pěkně nadiktujete ména a adresy. A pěkně podle pravdy, jinak vás obviním z toho mordu a eště z klamání úřední moci. Balune, zapiš si ty pány, a pak vodnete tu mrtvolu do sklepa. Je to důkazní materiál”, nařídil jednomu z vojáků a měl se k odchodu zpět do statku. “Jo, eště něco”, otočil se ještě, “nebudete se vzdalovat z okolí obce, dokud nebude vyšetřování ukončeno, nebo po vás nechám vyhlásit celostátní pátrání”. S tím odešel.

“Co to bylo za vola?”, obrátil se Yall na starostu. “No, ehm”, mumlal starosta pečlivě se rozhlížeje, jestli náhodou někdo neslyší, “poslali ho sem, aby vyšetřil ten mord starýho Orwalda, takže já jsem mu teď, abych tak řekl, podřízen, že”. “A jak to dopadlo, vyšetřil něco?”, zajímal se Rebled. “Ale to jó. Kovář se po použití práva útrpného přiznal a Orwaldova žena taky, takže byli eskortováni do Naglinu, kde zřejmě stanou na popravišti. A vy byste teď raději měli jít, ať nejste moc na očích. Ve vesnici to nedělá dobrotu”. “V tom případě buďte s bohy”.

Na kraji Trkan na druhy čekal onen plešatý elf, vydávající se za doktora. “Buď zdráv, felčare”, zahalekal na něj Yall. “Vy též”, odvětil elf, “Šmím se zeptat na cíl vaší cesty?”. “Jsme spolek nurnských botaniků”, zachechtal se Rebled. “A ten mrtvý?”. “Burbbag? Ten se popral s kaktusem”. “To je tak”, vložil se do rozhovoru vůdce Darlen, “my totiž máme namířeno do

bažiny tady na jihu, kde máme natrhat nějaký vzácný kytky". "Za peníze, ovšem", doplnil Dyni. "A nemohl bych se k vám připojit?", požádal elf, "Jmenuji se Rien Gwardit a už dlouho putuji sám, hledaje nějaké dobrodružství". "A co je tohle?", s podezřívavým výrazem ukázal Yall na malého tvora v pláštiku, který se motal elfovi kolem nohou. "To je můj sluha, démon", pyšně prohlásil Rien. "Je nějaký zelený", snažil se nahlédnout pod tvorečkovu kápi Darlen. "Fuj", opovržlivě si odfrkla Wiki. "Tss, démon", zašeptal si pro sebe alchymista Dyni, "O démonech vím svoje".

Rienova zdravotní

Klabzej Myšilov

Den dobrý přeji, ať vám zdraví kvete
jsem dobrodruh a protloukám se světem
jen pro pořádek představím se v letu
tak od začátku, snad to nepopletu

Jsem Rien Gwardit, jistě už mě znáte
mám delší uši, sporé vlásky zlaté
to odznaky jsou lidí mého rodu
už stručněji to říci nedovedu

Svět elfů původ nebudu vám tajit
ty skvostné rysy není těžké najít
však co je na mě vsutku zajímavé
že šlechticem jsem, trindindolským pánem

Jsem sečtělý a to je moje pýcha
že moudrost ze mě každou větou dýchá
ji hledám zvláště v chutném božském víně
a když mluvím spatra, tak jen plynne

Že roucho mě snad přežvýkaly krávy?
Zlá mýlka, to je hábit Věčné slávy
a na něm hvězdy, srpký, rudé plameny
můj život bez něj byl by bez ceny

Jsem věru asi případ neobvyklý
však neklaňte se, nejsem tomu zvyklý
já také občas v dobrém poměru
si krknu, flusnu, chlastem ožeru

Den dobrý, přeji, už se tedy známe
nemáte kus sýra, housky slané?
A zlatáček by nebyl? Bohům žel?!
Kurníkšopa, co jsem ještě chtěl?

Celý zbytek dne věnovali druzi odpočinku, ale když slunce mizelo za obzorem, vyrazili na blata. Opět se na ně slétla hejna komárů, much a jiného obtížného hmyzu, až některé méně odolné dobrodruhy začala bolet hlava a přepadla je malátnost. Všichni ale odvážně kráčeli dále směrem ke středu bažiny, kde měli najít cíl svého snažení.

Do půlnoci zbývalo ještě dostatek času, když Nurnští stanuli u zříceniny domu. Mrtvolý obou haterií už nebyly nikde vidět. Buď se propadly do měkké půdy, nebo byly sežrány jiným

bahenním obyvatelstvem. To ovšem druhy příliš nezajímalo. Raději šmejdili kolem domu a hledali nějaké rostliny podobné těm, jež jim popsals pan Brojan. Nenašli však nic.

Až po drahé době se ozval Krubrokův hlas: “Helé, tadý něco jéé”. Všichni se hned seběhli kolem hobitího kouzelníka. Ten se skláněl nad květinou, na pohled nenápadnou, která by zcela zanikala v ostatní flóře, nebýt květu. Květ byl totiž jasně žlutý a mezi hnědošedou bahenní barvou okolní výjimečně zářil.

“Tak tohle sem nikdy neviděl”, prohlásil hraničář Darlen. “Zdá se, že roste před očima”, upozornil Pěnipírko. “No jo”, pozorně se na květ zadíval elfí hraničář, “fakt se zvětšuje”. Druzi fascinovaně přihlíželi, jak se květ postupně rozvíjel, až nabral konečného tvaru podobného kosatci. “A teď to rychle utrhnete, než to zvadne”, přerušil mlčení Yall, když už se zdálo, že květ se dále rozvíjet nebude. “Jo, hned to bude”, začal se dopředu tlačit Dyni. “Máš na to něco?”. “Jasně”, odvětil prťavý alchymista, “mám na to speciálně připravený pytel”.

“A teď rychle hledat další. Mělo by jich tu být víc”, nařídil vůdce Darlen. Nurnští se tedy rozběhli po okolí a hledali další květiny. Vtom jim však ztuhla krev v žilách. Táhlé zavytí se rozlehlo krajem, až hrůza jímala odhodlané družiníky. “Co to bylo?”. “To byli vlci”. “Tohle muselo být něco mnohem strašnějšího než vlci”. “Nesmysl”, prohlásil rozhodně Darlen, “To byl normální vlk. Eště snad poznám vlka, ne? Sem hraničář, a jako takovej poznám vlka. A teď hledejte”. Druzi se s reptáním rozešli po okolí a hledali květiny. Někteří se však více než hledáním květin zabývali pozorováním okolí, zda se neblíží nějaká obluda.

Nakonec se Nurnským po několikahodinovém prolézání křovisky a bahnem podařilo najít šestero květů. Na další hledání již neměli sil ni chuti, a tak po vzdemuté vlně reptání zavelel Moorhed k návratu. Druzi se seřadili do obvyklého šiku a vyrazili napříč bažinou k severu, směrem Trkany.

Netrvalo dlouho a družinu čekalo první nepřijemné překvapení v podobě hejna rozlícených goblochů. Ještěři zřejmě dostali chuť na jemné hobití masíčko, anebo jen zaútočili na nejbližšího nepřítele. Nevybrali si ovšem nejlépe. Několika málo jedincům se sice podařilo zakousnout se do některého z družiníků, většina ale byla již předtím nemilosrdně pobita. Útok goblochů však využil jiný tvor, obývajících bažiny. Bahenní netvor se vynořil z řídkého bahna a zaútočil. Jako svou oběť si vybral Kryšpína Pěnipírka, který stál stranou bojujících druhů a rýpal se v nose. Hobit stačil jen vykviknout, když ho popadly mocné pařáty a strhly ho pod hladinu. Několik hrdinů přiskočilo a zaútočilo na potápějícího se netvora, ale ten svou oběť nepustil. Druzi již nezjistili, jestli se ohavného tvora podařilo zabít či jen poranit, neboť i s nebohým hobitem zmizel v bahně.

“Moje kuše”, zvolal zoufale alchymista Dyni, když se za Pěnipírkem zavřela voda, respektive bahno, “Já mu pučil kuši, tu musíme vytáhnout”. “Z tohodle?”, zakroutil hlavou pochybovačně Krubrok. “Zkusím to...”, odvážil se opustit pevnější zem Yall, ale hned zajel po pás do bláta. “Pomóc”, vyjekl válečník, “Já se propadám!”. Za přispění ostatních se ho však podařilo vytáhnout. “Do toho nejdu”, jasně odmítl další snažení Rebled. “Ale je tam moje kuše. Já jí chci. Já jí musím dostat”, ječel malý alchymista a zoufale poskakoval mezi druhy. “Je tma”, prohlásil náčelník Moorhed, “Všichni sme unavený. Vrátime se sem ráno”. Jeho rozkaz přerušilo táhlé zavytí. “A měli bysme jít rychle”, podotkl Rien. “Zdálo se to blízko”, pískla Wiki.

A skutečně. Zakrátko se z křoví vyřítíl vlk. A nikoli obyčejný vlk. Byla to velká bestie, převyšující v kohoutku normálního vlka téměř o polovinu. Zaleskly se meče tažené z pochev a stejně tak zuby netvora. Vzduchem prolétly první šípy. Yall po boku s Darlenem vyrazili bestii vstříc.

Nestvůra ovšem nebyla tak nebezpečná, jak druzi čekali. Špičaté tesáky nedokázaly prokousnout těžká brnění bojovníků a ani silná kůže s tvrdými chlupy nemohla zabránit ostrým břitům proniknout do těla. Zanedlouho se tvor, krvácející z mnoha ran, svalil na zem. Ještě



...bahenní netvor se vynořil z řídkého bahna a zaútočil...

zhluboka funěl, snaže se dostat vzduch do probodených plic, a křečovitě mlátil tlapami kolem sebe. Zakrátko zdechl, ale pak se jeho mrtvola začala rychle měnit, a nakonec na jeho místě leželo tělo neznámého mladíka. Darlen a Yall se nad ním sklonili. Mladík byl neuvěřitelně vychrtlý, velmi dlouho musel jíst velmi střídavě či vůbec. Jeho tělo pak bylo poseto škrábanci a ranami, a stejně tak starými jizvami, nehledě na to, jak bylo špinavé. “To byl nějaký chudák”, prohlížel si mrtvolu Yall. “Nebyl to vlkodlak?”, ozvala se Viola. “Možná, ale asi se mu tady nežilo nejlíp”. “Pod’te radši už. Třeba je jich tu víc”, rozklepal se Rien a rozhlížel se kolem sebe snaže se zrakem proniknout temnotou. Nikdo nebyl proti, a po chvíli již Nurnští opouštěli nehostinnou bažinu a uložili se k odpočinku. Zase jich bylo o jednoho méně.

Spánek netrval dlouho. Jakmile se první sluneční paprsky vyhouply nad obzor, začal Dyni Longodon všechny budit. “Vstávejte”, ječel malý alchymista, “musíme pro moji kuši”. Jeho počínání se u ostatních nesetkalo s pochopením. Viola a Wiki jako slušné hobitky jen reptaly, zato ostatní sesílali na Dyniho hlavu št’avnaté nadávky, nejeden dobrodruh dokonce vyhrožoval hobitovi smrtí a sem tam se po něm někdo ohnal či něco mrštil. Nakonec však Dyni dosáhl svého, neboť nikdo už nemohl spát, a tak se ještě před polednem družiníci vydali na cestu zpět do bažin.

“Tak, tady někde to bylo”, rozhlížel se Dyni, když po několika hodinách bloudění druzi dorazili na místo, které připomínalo noční bojiště s goblochy. “Ve dne to tady vypadá úplně jinak. A teď bych potřeboval dobrovolníka, kterej vlez do toho bláta a najde moji kuši”, rozhlédl se po ostatních alchymista. “Já ti můžu podržet lano”, ozval se po chvíli mlčení Yall a naznačil tak hobitovi, kde že má hledání ztracené kuše. Dyni se sice ještě chvíli snažil někoho přesvědčit, zaklínal se, sliboval, vyhrožoval, leč všechno marno. Všichni již měli bahna dost, natož aby tam ještě lezli. Malý alchymista si tedy odložil svršky a brnění, a vstoupil do řídkého bahna. Nevedlo

se mu však dobře. “Pomoc, já se propadám!”, začal pištět Dyni, když zjistil, že mu bahno znemožňuje pohyb. “Pomozte mi někdo”. Naštěstí pro siláka Reblleda nebylo problémem lehkého hobita vytáhnout.

“Takhle to nepude”, bručel Dyni a snažil se ze sebe dostat lepkavé bahno, když tu mu hlavou bleskl nápad. Rozložil si svou alchymistickou soupravu a začal vařit. Za chvíli měl hotový lektvar, který svým smradem překonal i všeobjímající puch hniloby, a začal se rozhlížet kolem. “Kam koukáš?”, zvědavě se tázal Rien. “Hledám goblocha”, odpověděl alchymista a dál se rozhlížel. V tom se v křoví mihl modravý ještěř. Dyni si ho pečlivě prohlédl a vypil obsah flakónku. A tu na místě hobita stál gobloch. Jen poskočil, mrsknul ocáskem a zmizel v bahně.

Dyni prohledával dno, ale zjistil, že ani jako gobloch to při hledání předmětu v bažině nemá jednoduché. Našel sice několik předmětů, ale v bahně a změti kořenů je nedokázal identifikovat. Určitě však viděl, že žádný nepřipomíná jeho kuši. Nakonec se čas nachýlil a kouzlo přestávalo působit, proto se alchymista vyškrábal na břeh. Tam hned začal vařit další lektvar.

“Jak dlouho se tu budem ještě zdržovat, náčelníku?”, otázal se nahlas Krubrok, “Já už mám z toho bahna kopřivku”. “Já musím najít svojí kuš”, ohradil se Dyni. “Ale my toho tady máme dost”, ozval se Rien a rovněž další dobrodruzi příkyvovali a souhlasně mručeli. “Tak si klidně běžte, ale já musím najít kuši”, pištěl hobit a pilně vařil. “Tak co, vůdče, deme?”, zeptal se Krubrok rázně, takže se Darlen, který doufal, že se to vyřeší bez něj, musel rozhoupat k odpovědi: “Necháme ho ještě jednou hledat, a pak pudem”. “Stejně už víc lektvarů neudělám”, zamumlal Dyni pro sebe, ale vařil dál. Když byl se svým výrobkem spokojen, znovu se proměnil v goblocha. Znovu absolvoval vyčerpávající prohledávání bahna a byl už téměř na dně se silami i s nadějí, že svou kuši ještě někdy spatří, když se mu konečně podařilo najít odpovídající předmět. Vyhrabal ho tedy tlapičkami z bahna a s vypětím všech sil ho dotáhl na břeh. Pak se zhroutil vedle a zhluboka oddychoval, během čehož se proměnil zpět v hobita. Ostatní zatím očistili bahno a Dyni ke své velké úlevě zjistil, že je to skutečně jeho kuše. Tak mohli Nurnští blata konečně definitivně opustit.



...Rabiňák Švácnul, dělá ve vsi pasáka krav a podruha...

Dobrodruzi se opět blížili k Trkanům, když tu se za kopcem objevila podivná postavička. “Ahó”, zahlaholil cizinec. “Já sem vás viděl ve vesnici a chtěl bych se k vám přidat”. Nurnští si neznámého prohlédli. Byl to vysoký barbar nepříliš inteligentního zjevu. Zjevně se snažil dobrodruhům co nejvíce podobat, o čemž vypovídala jeho výbava. Na hlavě měl starý prorezavělý hrnec sloužící jako helma, navlečen byl v pevné kovářské zástěře z tvrzené kůže a v ruce držel vidle.

Z dalšího rozhovoru vyplynulo, že dotyčný, jménem Rabiňák Švácnul, dělá ve vsi pasáka krav a podruha. Vzhledem k tomu, že měl na okraji vesnice chatu, v níž by si dobrodruzi mohli odpočinout lépe než na louce za vsí, byl dotyčný přijat do družiny. Většina zkušenějších dobrodruhů si nedělala iluze o pracovním zařazení nováčka coby živý štít.

Rabiňákova chajda dobrodruhům posloužila jako hospoda, která v Trkanech citelně chyběla, neboť podruh měl v zásobě soudek piva a nějaké víno, aby mu nudná pastva lépe ubíhala. Když Dettor přidal své lahve kořalky, dobrodruzi rázem zapomněli na nepohodu na blatech. A slušelo se zapít splnění hlavního cíle výpravy.

Jenže dobrodruzi by nebyli dobrodruhy, kdyby se nevrhali do každého dobrodružství, protože už nazítří vyrazili zpět do strašidelného domu, a Rabiňák Švácnul byl s nimi. Zpočátku byl nadšen, že konečně našel nové přátele, aniž by si uvědomoval, že se jeho hlouposti smějí za zády, ale když se blížili k cíli cesty, začal reptat a přepadla ho tíseň. Snažil se ostatní od cesty ještě na poslední chvíli odradit, přece jen díky báhorkám vesničanů získal z místa jistý respekt a strašidel se bál, ale nechtěl být pokládán za zbabělce, a tak poctivě kráčel dál.

“Pamatuješ, jak se Švácnul trás, když sme vcházeli do toho baráku?”, smál se Yall nad holbou piva sedě opět v Rabiňákově chajdě. “Se ví”, přitakal Krubrok, “Ale taky mě zamrazilo, když sem v té síni viděl toho minotaura”. “No jo, někdo se ho pokoušel zase dát dohromady, byl tam kýbl vápna”, doplnil Vrána, stále ještě v podobě ďáblíka, “Ale našťestí ještě nebyl obživlej”. “Dyť mu chyběla ruka a kus hlavy”. “Ale sekýru už měl hotovou”. “No, tak ho Yall rozsekal a bylo”.

“Ale co, to bylo v pohodě”, vzpomínal Dyni, “ale jak se tam Yall propad a nás napadly ty brnění, to šlo do tuhýho”. “To byla klika, že tam nikdo nezařval”, potvrdil Darlen. “Když se na mě hnalo to brnění, tak sem se modlil ke všem hobitím bohům”. “Eště žes tam byl, Dyni. Ten blbec Rabiňák tam stál s vidlema a nevěděl, co má dělat. Kdybys nebyl vedle něho, tak ho to brnění dozajista rozcupuje”. “A kdyby tam nestál, tak rozcupuje mě. Dyk tam nikdo nezůstal, všichni se schovávali za všechny a snažili se zmizet. Nebejt blesků, tak nevím”.

“Vy si stěžujte”, mávl rukou Yall, “Byli ste tam tři kouzelníci a Dyni taky vydá za dost, ale já sem spad do sklepa a byl sem úplně sám a proti mně vohnivej pes”. “S ho rozsekal, né?”, opáčil Krubrok. “Ale těžce”. “Jó, byl pěkně vočouzenej, když vylez”, potvrdil Dyni.

“Jo, a pak sme potkali ty zombie”, ozval se Rien. “To bylo něco”, pokýval hlavou Dyni, “Kolik jich tam vlastně bylo?”. “Já si to pamatuju přesně”, hlásil se Vrána, “Byl tam kuchař, kuchařka, dvě služebný, podomek, pokojská, holčička a chlapeček...”. “Tak ty děti byly fakt nechutný”, zabručel Yall. “Ale stejněs je zabil”. “A co taky s nima?”. “...a komorník”, dokončil Vrána. “Jak víš, že to byl komorník?”. “Podle livreje”.

“A pak už sme narazili na tu krávu”, prohlásil Yall. “Ta teda byla”, ten blesk byl dost nepřijemnej”, vzpomínal Darlen. “Ale na svůj věk byla ještě docela zachovalá”, ozval se Krubrok. “To je fakt”, přidal se Dyni, “kdyby to nebyla čarodějnice, tak to mohla bejt docela pěkná ženská. Ty havraní vlasy a uhrančivý oči...”. “Takový U červený sedmy nenajdeš”, zachechtal se Dettor. “Ale byla to pěkná mrcha”, děl Reblled, “Mě dala takovou ránu, že sem vodletěl”. “Co? Pěští?”, podivil se Vrána. “Ale né, nějakým zkurveným kouzlem. Fuj, druhou sem vzal vo zeď, málem mi to zpřeráželo žebra”. “Ale dostali sme jí, co?”, ušklíbl se ďáblík Vrána a připil si. “Hlavně já sem jí dostal”, upozornil Rien, “Nebejt mě a mejch blesků, tak vám určitě eště ukázala”. “No ty aby ses nevytahoval...”.

Rozhovor přerušilo chřestění železa na zápraží. “To už de Švácnul”, zvolal Darlen. “A to zvlád docela rychle, chlapec”, usmál se Yall a podíval se z okna na oblohu, aby určil čas. Dveře se otevřely a dovnitř se vpotácel barbar a majitel chatky Rabiňák Švácnul obtížen několika těžkými zbrojemi. Jelikož druzi nenalezli ve strašidelném domě příliš peněz, rozhodli se zpeněžit některá zvláště pěkná brnění ze sbírky čarodějnice, ale pro velkou tíhu těchto nebylo lehké je odtáhnout. Naštěstí se přihlouplý Rabiňák dobrovolně přihlásil, aby byl užitečný, a tak byl naložen vahou brnění, dokud se držel na nohou. Přesto si ale s nákladem poradil a podařilo se mu ho donést až do svého obydlí. “Zdar, Švácnule”, přivítal barbara Yall, “Polož to a pojď se napít, jistě ti vyschlo v krku”. “Zbylo ještě něco?”, optal se podruh, rozhlížeje se po prázdných lahvích a sudech, které již Nurnští stačili spořádat.

Zbylo toho ještě dosti, takže se pilo celý večer a rovněž druhý den, což mělo pro mnoho dobrodruhů nemalé následky. Nejhorší však pro barbara Švácnu. Ten se sice ukázal naprosto

imunní, co se týče účinků alkoholu, a špatně se mu neudělalo ani po té, co vypil něco piva, vína červeného i bílého a okusil rovněž několik druhů Dettorových samohonek. Druhý den však v rozverném náladě narazil na místního pošťáka, který používal k přepravě zásilek podobného vozítka, jako kdysi známý Hlůva v okolí Nurnu. Rabiňák si od něj za lahev pálenky vozítko na chvíli půjčil. Pak se s ním rozjel dolů z kopečka směrem ke středu vesnice, kde přehlédl fůru se senem. Ztráta vozítka nebyla tak tragická, lamentující pošťák se nechal uplatit další lahví pálenky. Horší byla na několikrát přeražená ruka barbarova. Naštěstí byl přítomen léčitel Darlen, který Švácnulovu paži pomocí magie vyspravil. Stejně však barbar bude muset nosit ruku v precizní dlaze, zrobené hraničářem, a nejméně čtvrt roku si nezabouje ani vidlemi, tím méně mečem, který našel a v jehož používání se pilně školil.

Tak zůstal Švácnul ležet doma v posteli a nevyrazil s ostatními dobyt chrám bezejmenného boha. Všichni byli plni nadšení, pouze Yall Reblled byl mírně rozmrzen ze ztráty své kuše, kterou mu barbar Rabiňák rozmontoval na jednotlivé díly, aby, jak řekl, 'zjistil, jak taková věc funguje', a dodal, že ve stodole má taková pěkná udělátka, z kterých by si mohl něco podobného vyrobit sám. Yall se mu marně snažil vysvětlit, že těch pár zlatek, co kuše stojí, by mohl klidně obětovat, ale barbar jeho slova nepochopil a připadalo mu to jako vyhazování peněz. Pak Reblled rezignoval, svou kuši stejně použil asi dvakrát v životě, a tak nechal barbar být.

Netrvalo dlouho a druzi stanuli před zbořeným chrámem. I přes věky nepoužívání byla stavba stále impozantní. Průčelí chrámu bylo sice zbořené a zarostlé mechem, ale i spadlé sloupy, které byly tlusté tak, že by je museli obejmout nejméně tři krollové, dávaly jasně najevo všem přichozím jejich malost.

Nurnští se ovšem nenechali odradit ani velikostí chrámu, ani kamennými hlavami chimér a jiných netvorů, které dříve střežily vstup, ale nyní se bezmocně válely v trávě, a začali prolézat trosky hledající vchod. Museli přelézt řadu trosek, odvalit řadu kamenů a odklidit mnoho suti, než se jim podařilo nalézt úzkou štěrbinu, kterou se mohli protáhnout do temných chodeb chrámu.

Temnota byla neproniknutelná, a tak druzi rozsvítili lucernu, která patří k základnímu vybavení každého dobrodruha, a před nimi se otevřel pohled do obřího sálu. Tady se mniši věnovali společným modlitbám, a kdo ví, třeba zde i skončil život mnoha obětí pod obřadním ostřím velekněze. Druzi se rozhlíželi kolem a prohlíželi si stěny, na nichž se ještě místy dochovaly malby z dávných dob. Druzi ani nedýchali, neboť ozvěna sebemenšího šepotu se nesla sálem jako burácení vichřice.

Kdosi navrhl, že by se měli podívat do podzemí, a tak Nurnští začali



...*“Cóóó?”*, zařval Vrána a přiložil si chlupatou dlaň k uchu...

hledat, kudy by se dalo dostat dolů. Nakonec našli schodiště dolů, ale za ním bytelné dveře. Vpředu jdoucí Yall Rebled je zkusil otevřít, když tu se ozval hlas. “Jaké je mé jméno?”, zaburácel chodbami hlas připomínající klepání kamenem do skály. Chvilu bylo ticho. “Cože?”, pronesl kouzelník Rien, ale zmýlil se. ‘Cože’ nebylo jméno dotyčného. Pak se ozval smích. Nejdříve tichý, ale neustále nabíral na intenzitě. Druzi ohromeně stáli a nemohli se pohnout. Tupá bolest jim pulsovala hlavami, jak smích silil a silil. Zdálo se, jakoby spolu zápasila pohody, jakoby po sobě bohové vrhali celé skály. A pak najednou bylo ticho.

Druzi se začali opatrně zvedat ze země a ohmatávali si hlavy, ve kterých ještě stále slyšeli ozvěnu příšerného zvuku. “Zastavte někdo ty zvony”, šeptal Dyni a držel se za hlavu. Ostatní na nevydali o moc lépe, ale když se po chvíli trochu vzpamatovali, všimli si dvou postav ležících na zemi. Rien a ďáblík, což byl samozřejmě Vrána. Leželi bez hnutí a z uší jim kapala krev. “Do prdele”, zaklel Yall, ale neváhal a přiskočil k Vránovi. Nalil naň trochu vody z měchu a řádně s ním zatřásl. “Probud’ se!”, křičel na kouzelníka, který po polití vodou začal jevit známky života. “Jak ti je?”, zeptal se nakonec, když elf zcela procítl. “Povídám, jak ti je?”, zopakoval Rebled, když se nedočekal odpovědi. “Cóóó?”, zařval Vrána a přiložil si chlupatou dlaň k uchu. “A kurva, je hluchej”, zaklel Yall a pak zařval Karabasovi do ucha: “Jak ti je?”. “Kdo?”, podívil se kouzelník. “Ale nic”, mávl rukou Rebled. “Hej, Darlene”, obrátil se na hraničáře, “Ty seš léčitel, neboh bys mu pomoci?”. “Podívám se na to”, pravil neochotně elf. “Ale Rien taky potřebuje pomoc”, obrátil se k druhému kouzelníkovi, který se zrovna těžce sbíral ze země. “Slyšíš?”, optal se ho Yall. “Co?”. “Te blbec je taky hluchej”. “Hele nenadávej, jó?”, ohradil se Rien. “Takže ty slyšíš?”. Rien se zamyslel. “Ne, ale ďábl... dém... ehm... sluha to slyšel”. “Tak, Rien si nějak poradí, ale co s ním?”, ukázal Yall na Vránu. “Cóóó?”. “Vypadá to špatně, s tím si neporadím”, vrtal se zatím Darlen v Rienově uchu. “Můžu přidat trochu magie, ale moc to asi nepomůže”. “Aspoň aby trochu slyšeli”.

Vraní život

Karabas, zvaný Vrána

Já děsné štěně byl
vidinou slávy zmámený
do bílé zimy vykročil
kde třeskutý mráz lezavý
a lítý vlk, jež se hotovil
že můj život ukrátí

ach jo

Leč přežil jsem
teď zas zlato
je mým snem
a osud na to
pomstil se mi prstenem

ach jo

Štíhlé tělo, jemná lic
já zručnější byl o to víc
pak navíc baba zakouzlic
já neslyším už vůbec nic

ach jo

Tak se družiníci, z nichž se většina každou chvíli dívala přes rameno, co to kde zvoní, vydali dále prozkoumat vnitřní prostory chrámu, následováni hluchým ďáblíkem. Narazili jen na několik nemrtvých, jediných stvůr, které mohly staletí bloudit temnými chodbami, kam živá duše nevkočila. Až do příchodu Nurnských, kteří všechny zrůdy poslali do horoucích pekel. Prošli mnoha místnostmi, ale téměř nikde se nedalo určit jejich původní účel, neboť vše bylo zcela zničené. Až v jedné velké místnosti se druzi zarazili velkým množstvím nepravdivě rozmístěných sloupů, a začali debatovat o jejich smyslu. Vše bylo jasné, když Rien dokončil nákras sloupů. Sloupy v místnosti tvořily jméno, znějící: Sheltei.

“Tak tohle asi máme říct před těma dveřma”, usoudil bryskně plešatý elf Rien. “Asi jo”, souhlasil Darlen, “nic jiného mě nenapadá”. “Dobrá”, ujal se vedení Yall, “Tak teď půdeme k těm dveřím, všichni budou potichu, a pak Rien řekne to slovo. A jestli někdo jinej pípne, tak mu rozbiju hubu”. Ještě se rozhlédl po ostatních, ale Pěnipírko již byl mrtev a Švácnul zůstal doma, takže se jen podíval, jestli je Dettor ještě střízlivý a rozuměl, a ani to nezopakoval.

Jak řekl, tak udělali. Pomalu přišli druzi ke dveřím, ani nedutajíce. “Jaké je mé jméno”, zaduněl chodbami známý hlas. “Cóóó?”, podivil se ďáblík, ale Rien byl naštěstí rychlejší. “Sheltei”, pronesl kouzelník a dveře se zavrzáním léta nepoužívaných pantů otevřely.

Druzi scházeli dolů po strmých navlhých schodech, obnažená ostří v rukou. Ďáblík cupital za nimi a snažil se neuklouznout, neboť si ještě zcela nezvykl na svá kopýtka. Pak nastalo obvyklé prozkoumávání chrámového sklepení, přičemž bylo rozsekáno vše živé či nemrtvé, co stálo Nurnským v cestě. Při tom druzi našli tři části značně omrzlé hole, jichž se chopil Krubrok, spojil celou věc dohromady a označil ji jako ledový proutek. A nakonec došlo k boji se strážcem podzemí, snad dokonce s bezejmennou stvůrou, kterou vyvolali před lety mniši svými temnými rituály.

V rozlehlé místnosti, která byla po staletí obydlená a zároveň vězením bestie (což byl jistě důvod k zuřivosti), došlo k poslednímu boji. Nutno podotknout, že poslední boj to byl zejména pro bestii, pro Nurnské to byl poslední boj jen v tomto konkrétním podzemí. Ale vraťme se k boji samotnému. Druzi vešli do místnosti, jejíž stěny nebyly jejich lucerny s to osvětit. Přesto kráčeli neohroženě vpřed. A pak ho spatřili. Byla to postava velikosti obra. Vypadala jako golem uplácený z hlíny, bez krku, s hrozivě vypoulenýma očima, s deformovanými končetinami, v nichž ale zjevně spočívala neobyčejná síla, o čemž svědčil i statný strom svíraný bestii jako kyj. Ten ale nebyl jedinou zbraní stvůry. Obluda se vyřítla na Nurnské a z očí jí vyšlehly dva blesky. Yall zaúpěl, ale výhružně zamával mečem a vrhl se rovněž do boje. Rána z kyje mu prohnula hrudní pancíř, ale rovněž jeho meč nezaháležel a protal obludě břicho. A vyšlehly další blesky. To už se však stačili vzpamatovat Nurnští čarodějové a alchymisté, a vrátili nestvůře blesky i s úroky. Stvůra zařvala vzteky, ale také bolestí. Cítila, že umírá. Nemohla se měřit se spojenou silou Nurnských mágů, kteří do ní napálili, co se dalo (kromě Rieny ovšem, který jak známo kouzlí přerušovaně). Kyj znehodnotil ještě Yallův nárameník, ale pak už Reblled milostivým úderem skončil život bestie.

Druzi si malou chvilku oddechli, ale hned se začali shánět po pokladu, který taková potvora jistě musela mít. Nalezli místnost, jejíž střed byl vyplněn ohněm takového žáru, že bylo nepříjemné být se jen přiblížit. “Ha, tady je nápis”, zvolal Krubrok a hned četl: “Oheň jen mráz porazí”. “Jo, to já vim”, ozval se Rien, “Oheň porazí všechno, nic proti němu neodolá. To já vim, protože oheň je můj živel”. “To je sice možné, že seš živel”, opáčil Yall, “ale tohle bude nejspíš naopak. Krubroku, zkus tou holí nějak zapůsobit na ten voheň”. “Jasná věc”, kývl hobit, vytáhl svou ledovou hůl a začal mumlat podivuhodná zaklínadla. Oheň náhle uhasl a na jeho místě se objevila masivní rakev.

“Tý jo, do toho by se vešly dvě takový potvory, co byly venku”, hvízdla Wiki a přestala jí být do smíchu. “Tak jo”, zavelel Reblled, “Rozestavit se kolem rakve a bejt připravený k útoku, já s Darlenem vodsuneme to víko”. Několik odvážlivců se přiblížilo k rakvi připraveno dát se okamžitě na útěk. Víko padlo na podlahu a odhalilo mohutnou postavu v těžké zbroji. Postava vypadala jako člověk nebo spíš barbar, až na to, že byla dobře třikrát tak velká a patřičně široká v ramenou. Vedle ní ležela mohutná sekera. “Hm, zbraň titánů”, zamumlal Reblled a

sekeru zvedl. “Nevypadá špatně”. “Tak abysme snad pomalu šli”, navrhl Darlen, a jelikož nikdo neprotestoval, družina se obrátila k odchodu”.

Většina družiníků se již těšila domů, pouze Yall si chtěl ještě poradit s vodníkem a získat srdce krásné mlynářovy dcery. Družina se tedy rozdělila, a zatímco většina dobrodruhů jezdila po gwendarronských městech a prodávala krásná, ale drahá a nepříliš užitečná brnění, Reblled ve společnosti kořaly Dettora vyrazil k Brčíku.

Když dorazil k mlýnu, začal se naparovat jako páv. “Tak sem přišel na toho vodníka”, pyšně prohlásil před Vavřinkou, která vyběhla z vrat. Ta se nezmohla na slovo a jen sledovala válečníka, kterak se svlékl do nohavic. Yall pod záminkou rozcvičky začal dávat na odiv své svalstvo a vydržel by se tak předvádět celé hodiny, ale oprávněně se obával, že se Arkuss zatím ožere a jeho pomoci se nedočká. Vymyslel totiž na vodníka vychytralý plán. On sám bude plavat, připraven vodníka zneškodnit, zatímco alchymista s prstenem černé vodoměrky bude běhat po hladině a lépe tak pozorovat vodníkovy pohyby.

A jak vymysleli, tak provedli. Yall s dýkou v zubech plaval směrem ke středu rybníka, Dettor ho následoval po hladině, v jedné ruce kuši a v druhé flašku kořalky. “A teď si může vodník přijít, che che”, zamumlal si pro sebe alchymista, když tu vodník přišel. Reblled zmizel pod vodou. Vavřinka na břehu si zakryla tvář. Dettor zaklel, odhodil téměř prázdnou flašku a s připravenou kuší prohlížel hladinu. Tam, co zmizel Yall, voda slušně bublala, a záhy se objevily rudé skvrny krve. Čí asi? Pak se objevila válečnickova hlava. “Plaval támhle”, ukázal Yall prstem a plival vodu na všechny strany, “Za ním”. Dettor sevřel kuši a rozběhl se po vodě. Skutečně pod vodou spatřil malou postavičku plavající o sto šest. Žádný člověk by nedokázal tak rychle plavat. Ale hobit mu na vodě v pohodě stačil. “Dělej, plav”, volal na Yalla, který supěl za ním, “plave támhle”.

Tak dorazili do zadní části rybníka, kde už začínal les. “Fuj, tady je hrozný bahno”, klel Reblled, kterému se fídké bahýnko lepilo na nahé tělo. “Zmizel tady v rákosí”, hlásil Dettor a rozhlížel se. Poslední stopu vodníka držel již jen díky vlnám na hladině, protože ve zvěřeném bahnu zčernala vodě nebylo nic vidět. Yall prozkoumal rákosí. “Neni tu, musíme to prohledat kolem”. Dettor se vydal na procházku okolo rybníka a Yall pomalu plaval za ním.

Arkuss kráčet po břehu a pečlivě se rozhlížel po rákosí, když v tom zahlédl koutkem oka jakýsi pohyb. Podíval se pozorněji a spatřil na vrbě malého zeleného mužíčka, kterak si spravuje botu. Ozvalo se zadrnčení tětiny a mužíček vyjel bolestí. Náraz šípky ho srazil ze stromu, ale překvapení rychle opadlo a on se rozběhl k vodě. Dostihla ho další Dettorova šípka, ale stejně by už už dosáhl vody, když se před ním vynořil Yall s dýkou připravenou udeřit.

Vodník klesl na kolena a sepal ruce. “Prosim, milost”, zvolal pisklavým hláskem a sklonil hlavu v očekávání smrtící rány. Yall se zarazil. Tohle nebyl ten, co se ho snažil stáhnout. Neměl žádné stopy po jeho dýce, kterou předchozího soupeře téměř rozpáral, jen dva šípky v těle. “Počkej”, zarazil v poslední chvíli Dettora, který už už se chystal vyslat třetí šípku, která by nepochybně byla nebožákovi osudná. Válečník zandal dýku a chytil vodníka pod krkem. “Proč tady topíš lidi?”, zeptal se rázným hlasem. “Neubližujte mi”, skuhral vodník. “Jestli nebudeš odpovídat, tak ti ublížím tak, že na to do své brzké smrti nezapomeníš”, pohrozil Yall. “Budeme tě sušit nad kamnami, he he”, doplnil Dettor. “Tak proč topíš ty lidi?”, zamračený Reblled zopakoval otázku. “Já je netopím, fňuk”, zakuňkal vodník. “Nelži”, zahrozil válečník a zvýšil stisk. “Já vážně nikoho netopím, to dělá Vodrák, von mě bije”. Jelikož byl vodník celý mokrý, nedalo se poznat, jestli kapky na tvářích jsou slzy. “Tak vy ste tady dva?”, podivil se Dettor a rovněž Yall vypadal překvapeně, “A jak se menuješ ty?”. “Já sem, fňuk, Kapran”.

“Ty ho asi nemáš moc rád”, zakřenil se Reblled, kterému blýskl hlavou nový nápad. “Ne”, zapištěl vodník, “bije mě, sebral mi můj domeček a já musím bydlet až tady v bahně. A všechny topí a už se nikdo nekoupe...”. “A ty si lidi netopil?”. “Topil”, přiznal se vodník se sklopenou hlavou, “ale jenom vobčas a už je to dávno”. “Tak poslouchej”, zvýšil Reblled hlas, “ty teď pudeš se mnou do vody a pomůžeš mi toho druhýho najít. Pak mi slíbíš, že už tady nikoho nebudeš topit a já tě pustím”. “Ale on mě zbije”. “Nezbije, to ti zaručuju”, ošklivě se usmál

válečník. Vodník lehce pokýval hlavou. Stále ještě nevěřil, ale měl naději. Za chvíli už plaval přivázaný na špagátě k Yalloví a hledal svého zlého soka.

Netrvalo dlouho a hladina rybníka se opět zbarvila krví. Kapran se hned po začátku souboje hleděl ztratit, ale Yall smyčku uvázal pevně. Brzy ho silné ruce vytáhly na hladinu. “Tak, hotovo”, prohlásil Yall, “Ten tvůj Vodrák je po smrti. A teď mi slib, že nikoho nebudeš topit”. “Ani někoho malinkýho?”, snažil se vodník smlouvat. “Malinkýho už teprve ne”, zamračil se Yall a výhružně sáhl po dýce. “Slibuju”, vyhrkl rychle Kapran. “Fajn, ale pamatuj si to, protože jestli to porušíš, tak si tě najdu”, pohrozil ještě Reblled, načež mu rozvázal pouta a vodník zmizel pod hladinou. Ještě stále nemohl uvěřit svému štěstí.

Pak se Yall vydal ke břehu, kde na něj napjatě čekala Vavřinka. “A je to”, oznámil, jako by to dělal denně, “Už se můžete koupat”. Dívka zčervenala a sklopila oči. Tolik toho chtěla říct, ale jazyk ji uvízl v hrdle. Mohl by se o ní takový silný muž vůbec zajímat? Ale Yall se zajímal. Chvilí se před dívkou předváděl a pak se nechal pozvat na koláč. Hned rozhlásil konec vodníka, a když se sám ještě několikrát vykoupal, našlo se několik odvážlivců, kteří také vlezli do vody. Za to mu patřila nehynoucí vděčnost trkanského lidu, především tedy dětí, a rovněž pozvání od mlynáře, který jemu a Dettorovi poskytl přístřeší, neboť si zájmu své dcery povšiml, a rovněž toho, že Reblled nesmrdí grošem. A zatímco se Dettor opíjel s podomky, Yall strávil příjemné chvíle na seníku.

Reblled ovšem nebyl žádný nezodpovědný hejsek, který by pletl děvám hlavy pro nic za nic. O dva týdny později se navrátil do Liscannoru, kde pojal za manželku Vavřinku ze Mlejna...

IV. Eifferské zrcadlení

[Jarn 1053

Klabzej Myšilov]

Dráp, Bartoloměj

- jinak také Jerguš Zvěstovatel, vl. jm. Bukvoj Draplák. Narozen roku 1006, rolnický původ, místo neznámé. Od roku 1029 nájemným dobrodruhem, značný zájem o alchymistické vědy. Roku 1033 původcem známého atentátu v mondragonském hostinci Na provaze. Od té doby chudý, ale fanatický stoupenec Skrekhův (viz. Skrekh). Z roku 1038 doklady o jeho činnosti organizovaného pašeráctví z lismorrsko-karwellské hranice. Usídlil se v Karwellu, bohatství z kriminální činnosti. Kolem roku 1042 doloženy první zprávy o silné organizaci, prorůstající až do věznice Stržovna a propojené na královské úředníky v Sillu. Pod jménem Jerguš Zvěstovatel hlásal příchod nového světa a získával přívržence. Fyzická likvidace ideologických odpůrců víry v Achrabata, ve skutečnosti pravděp. Skrekha. Velmi brutální praktiky, nejznámější tzv. Sípalo va lekce (viz. Sípalo va lekce). Falšování peněz, směnek, pečeti. Terorizování obyvatelstva. Roku 1051 zmizel před hromadným kázáním svým přívržencům v oblasti Holých svahů. Od této chvíle nezvěstný.

*Oddíl Nebezpečné osoby, spolky, církve a sekty, svazek 18/B
Královský archiv v Lonu, Karwell*

1. Úmluva ohně

Byl vlahý podvečer a od moře vál čerstvý vítr s pachutí soli. Pohrával si se zplihlými plachtami staré bárky uvězněné v písčité mělčině. Rezavé kladky neudržovaného ráhnoví vrzaly tesknou píseň zašlých dní. Ta loď pamatovala jistě lepší časy, dnes však už jen pomalu zmírala v objetí chaluh a dřevomorky, bort byl na několika místech prolomený a štěrbinami mezi prkny probleskovaly paprsky zapadajícího slunce, které na horizontu líbalo bělostné závoje vln a koupalo se v nich. Vrak byl opuštěný a smutně ležel nakloněn na bok, jakoby čekal poslední nápor přílivu. Osamělý racek usedl na špičce, v místě kotevního úvazu, a krátce se zachechtal. Pod ním se skvěl oprýskaný žlutavý nápis - Sladká Aelin. V ráhnoví to zapraštělo, nápor větru utrhl starou proraženou kladku a ta se rozbila o palubu. Pták plaše vzletl, obkroužil nedalekou vesnici a náhle odletěl zpátky na širé moře. Pohled na ni byl pro bělostného racka zřejmě nějakým způsobem nepěkný.

Vesnice se zdála být opuštěnou, jakoby lidé odsud už dávno odešli. Ona to snad ani nebyla vesnice. Spíš samota. Jediné dva domy, neudržované a nevlídné, spojovala zabláčená cesta plná kaluží a výmolů. Kravská ani prasečí moč tu ale nebyla cítit, takže zřejmě nemohlo jít o sezonní salaše pastevců dobytka. Uprostřed usedlosti, stranou cesty, zely jakési výkopy, několik děr vyvrtaných v zemi, hromady jílu a mezi nimi cosi, co snad připomínalo haluznatý krov zemnice. A skutečně, při pohledu blíž se ukázalo, že podivný shluk terénních úprav mohl by být něčím na způsob hobitů nory, červotočivé otvory hřeznouce na povrch jeví se vycházet z centrální podzemní prostory, v jejíž střeše bylo možné spatřit i hliněnou rouru na způsob krbového komínu. Obrazu samoty vévodila hnojištní skládka a zarostlý hřbitov s dřevěným altánem, připomínajícím márnici. V místě nejvyšším, uprostřed žlutavé kaluže kdosi zarazil dřevěnou tabuli, do které zřejmě nějaký místní umělec vypálil znaky, spojující se do jediného smysluplného slova. Vranigost.

Ne, to místo nebylo docela opuštěné. Náhle vrzly dveře a na dřevěné zápraží toho nejvzhlednějšího z příbytků vyšel rozčuchaný chlap v domácích papučích. Na sobě měl jen krátké červené kalhoty s bílým pruhem a nažloutlou košili bez rukávů, zpod které vyčuhalo sýraté břicho. Napil se z žejdlíku a pohledem přelétl okolí. Jeho zrak nakrátko utkvěl na zmírající lodi a na obzoru.

„Zavírej, Aeddíku, nalítaj sem komáři...“, ozval se zevnitř naléhavý ženský hlas.

„Du zas dovnitř“, odvětil stroze, „Eště furt pálí to protivný slunce“.

Na Vranigost padl soumrak. V jedné z chodeb vedoucí z hobití zemnice čísi ruka otevřela dřevěný poklop a do tmavé noci vyšla malá postavička s velkým kloboukem na hlavě. Do zad jí zavál teplý vzduch z nory, plný směsice podivných štiplavých pachů z netušených alchymistických pokusů. Rozhlédla se nejdřív napravo, pak nalevo, zkoumavý pohled věnovala Aeddovu domu, jehož okny mihotalo světlo stolní lampy. Potom, když uznala, že vzduch je čistý, zažehla příruční lucernu a párkrát jí zakomíhala. Od hřbitovního altánu kdosi znamení opětoval.

„Nazdar, pardi“, pozdravil alchymista Dyni Longodon přichozí postavy.

„Taky byste si tu mohli krapet uklidit“, řekl člověk v lehké kožené kamizole, „Málem sem v tom blátě nechal botu“.

„Náký bahno Harezovi nevadí“, houkl barbar, „Bahno hojí rozšklebený rány“.

„To si, Rebllede, postěžuj vranigostskému předákovi, já sem jenom vobyčejnej osadník“.

Longodon spiklenecky zamrkal a pozval hosty dále.

„A ty boty si jako bude pucovat kdo?“, záupěl naoko zlobně hobití hlásek do bouchnutí zavírajícího se poklopu.

Trojice zasedla do dřevěných seslí u skomírajícího krbu v nevelké místnosti podzemní nory. Dyni Longodon dovlékł otep klacků, nožem přefízl provazy a několika dřevy oživil plamen. Na tvářích mužů bylo cítit jisté napětí.

„V Liscannoru to jde od desíti k pěti“, začal nezávaznou konverzaci Yall Reblled.

„Tak se přestěhuj sem“, nadhodil Longodon a v očích mu blýsklo.

„To je jako z bláta do louže. Tam je Moorhed, tady Hlína“.

„Máte kočovat jako my, barbaři“, ozval se do té doby nemluvný Harez, „Pak byste nebazírovali na hovědinách a ved by vás chlap, co je nejlepši v boji...“.

Dyni prohrábl chrošti v ohništi a přiložil březové poleno: „Harez má pravdu, nejsme tady kuliva tomu, abysme řešili problémy vesnic...“.

„To je fakt. De vo družinu, vo boj“, řekl Reblled a lišácky pohlédł na barbara. Ten uznale pokýval hlavou. Longodon přešel k jádru věci.

„Nemůžeme si dovolit, aby v družinu vedli blbci nebo nerozhodný lidumilové. Musíme je vyšachovat a rozdávat karty podle svýho...“.

„Za ty sraby, co zdrhají z boje a hystericky vřeštějí, jen se ukáže nepřítel, mi nestojí ani tasit“, zhoupł se Harez v křesle, „A to mě sejří“.

„Takže ty myslíš jako ty vostatní vodepsat a táhnout za jeden provaz, Dyni?“, povytáhl obočí Reblled.

„Mám to vymyšlený, nemaj žádnou šanci. Za prvý, už nikdy nesmíme dopustit, aby byl vůdcem někdo jinej než my tři. Za druhý - získáme tak veškerou kontrolu nad kořistí, kterou budeme přidělovat mezi ty na naší straně. Tím si podmažeme plebs. Za třetí - regulérně postavíme mimo hru ty, co by nás mohli ohrozit“, promluvil věcně hobit.

„Tím myslíš Darlena?“.

„Tím myslím třeba Darlena. Stačí mu kydnout na hlavu kupu hnoje a výsledek se dostaví sám. Když to vyjde, budeme mít snadný život na dlouhý léta“.

„To bysme ale museli držet pohromadě jako železnej plát“, řekl nedůvěřivě Harez.

„Jako železnej plát...“, pousmál se Dyni.

„To se mi líbí, ruku na to“, ozval se Yall Reblled a napřáhl pravici. Dlaně spiklenců se spojily.

Dyni Longodon zíral do plamenů a obřadně pronesl: „Při ohni tohoto krbu a při všem, co je komu z nás svaté, slibujeme, že se nikdy nezradíme, budeme se navzájem všemožně podporovat i za cenu smrtelného nebezpečí...“. Na okamžik se odmlčel. Zřejmě hledal vhodná slova. „Tato tajná úmluva necht' se zve Úmluvou ohně“. Vranigostský alchymista si dělal velké ambice na to být vůdcem.

Bylo pozdě, už nemělo pro válečníka Reblleda smysl vláčet se zpátky do Liscannoru. Harez neměl žádný domov, jeho kočovní bratři se potloukali v dalekých pláních, a tak ani on neodmítl alchymistovo skromné přístřeší. Přespali tu. Hned nazítří za úsvitu se trojice vykradla ze ztichlé samoty a zamířila k Nurnu.

Dyni Longodon zavedl přátele do jednoho z mnoha krámků v Šedově. Šedov, nejtajuplnější z Nurnských čtvrtí, doslova přitahoval nejrůznější existence s podivnou minulostí, drobné obchodníky s kradenou veteší nevyjímaje. Tento obchůdek se rozkládal ve vlhkém sklepě chudinského domu.

„Co si ráčej přát?“, zaskuhrala vyzáblá žena pomenšího vzrůstu, nejspíš majitelka překupnictví.

Harez se zatvářil nechápavě a s nevyřčenou otázkou pohlédl na alchymistu. Také Yall Reblled nervózně přešlapoval. Malý alchymista vyňal z příruční brašny složený seznam.

„Chtěli bysme nějaký levný, ale zajímavý předměty...“, pravil a přiblížil ženě svoji představu. Nebyl to vcelku problém. Za pár zlatek si vybral obnošený zlatý prsten s vyraženými znaky, několik zaprášených broušených lahviček se značkami na zátkách a několik dalších předmětů, vcelku nezajímavých. Mezi věcmi však bylo pět zvláště tvarovaných hrotů na šípky, které si alchymista zvlášť přál pomazat kolomazí.

„Prosim tě, k čemu nám ty tretky budou dobrý?“, zeptal se Yall, když vyšli na ulici.

„To je ten hnůj na Moorhedovu hlavu...“, odpověděl alchymista tajemně, „...nebo na kteroukoli jinou. Na každéj pád se ty bezmegy budou hodit“.

„To je chytrý. Podstrčíme je těm nekňubům a při dražbě si namastíme kapsy“.

Harez zavrtěl hlavou na znamení, že takovéhle levoty jsou pod jeho úroveň.

2. Táhní, černá pelešnice

Rien Gwardit se houpal v nabídnutém křesle a vyprávěl o svých trindindolských začátcích. Byl u starosty na návštěvě. Ostatně trávil tu více času, než v pronajatém pokoji v hostinci U hrocha. Za tu dobu, co se přistěhoval do vsi, se s Darlenem Moorhedem velmi spřátelil.

„A tuhle ten plášť, to je vodznak mojí magie“, řekl a promnul cíp lněné látky láskyplně v dlaních. „Sou na něm plameny a čmoudy, a taky vohnivý jazyky, to jako na počest vohnivý trindindolský magie...“

Starosta Liscannoru seděl za stolem, poslouchal na půl ucha, a cosi spisoval.

„...ale jinak je černej, aby na něm nebyla vidět špina. Von se totiž trindindolskej plášť nesmí přát, aby z něj nevyčichla ta vůně síry a strašnejch vohnivejch vejpalů velkejch mistrů...“.

„Opravdu?“, pokýval hlavou Darlen, ale hlavu nezvedl.

„Jasně. Dyt' to taky není lecjakej plášť, co se nosí. Je to svatej vodznak velký cesty, po který sem se vydal a jí zasvětil svůj život“, horlivě přitakal, „Ale vo tom nesmím moc mluvit, páč bych se do toho moh zamotat a třeba bysem prozradil i něco, co nesmím říct“.

„A co například?“.

„No, ty věci vo Trindindolu, kterej leží tam... kterej byl postavenej... ne, málem jsem se zase podřek, sper to vohnivej pšouk. Vo tom městě totiž nesmím nikde mluvit, je to tajný a svatý místo, to je vůle mistrů“.

Darlen mezitím list dopsal a zvedl ke svému příteli zrak.

„Riene, mám pro tebe jistý poslání“, řekl a podal kouzelníkovi popsany list, „Jakožto můj věrnej rádce a pomahač teď předáš tohle ouřední lejtro černý Maje, co byla družkou zesnulýho Burbbaga, dejž mu země lehký spaní“.

Učenec Gwardit zběžně přelétl text vyhlášky.

„Cože? Vyháníš tu osobu z vesnice?“.

„Přesně tak. Je na čase ukázat ráznost mého ouřadu“.

Na obecním rynku to hučelo jako ve včelím úle. Až přehnaný nářek černé Maji a potažmo i jejího malého syna vzbudil zájem všech zvědavců, kteří neměli co lepšího na práci a nacházeli se tou dobou v doslechu. Maja seděla pod Janternem a ječela na celé kolo něco ve své primitivní mateřštině, jako by ji na nože brali.

„Už to víte?“, otázala se paní Glassal, Melchizedechova vdova, příběhnuvšího učitele Getda Ruindorského, „Starosta vyhání Burbbagovu pani i s děckem“.

„Majetek se prej zabavuje z ouřední vůle“, doplnil vědoucň veterán Drsouk.

„Zábory, budou násilný zábory!“, zaštkal Třaskatul Drtinosa a odběhl rychle zavřít slepice do kurníku.

Přihlížející srotiště občanstva se shluklo do živě diskutujících skupinek. Kdo tady chyběl, byl Darlen Moorhed.

„To není možný“, řekl kouzelník Krubrok Krouk, „Skočte někdo pro starostu, ať to vysvětlí“. Rien Gwardit s nervozitou ve tváři odběhl směrem ke starostovu domu.

„Pán starosta, pán starosta, to není je možné“, padla Maja na kolena ihned, co se hlava obce dostavila, „Co s nama potem bude, není je kam domu it!“.

Darlen se rozhlédl po občanstvu, rozhostilo se ticho, hlavy přítomných soustředily pozornost k němu. Za ním se krčil věrný rádce Rien Gwardit, tvářil se nezúčastněně a žmolal cíp plamenatého pláště, odznaku moci.

„Co se stalo?“, zeptal se opatrně Darlen.

„Tys prej vydal nařízení o vystěhování černý Maji“, ozvala se Viola Pelouchová.

Darlen nevědoucň protočil zdravé oko.

„No počkej, tady Rien přines nařízení, který nese tvůj podpis“.

„Jo. To sem psal já“.

„A píše se tady, že má opustit svůj dům“.

„Asi jo“.

„Proč?“, docházela hobitce trpělivost.

„Nebyla Burbbagovou ženou, nemá právo tu bejt“, řekl starosta rozpačitě, „A navíc je černá“.

„Jo, správně, ať táhne zpátky do pralesů, pelešnice jedna!“, přihřál si polévku přiovilý Arkuss Dettor.

„A co Burbun?“, namítla Pelouchová, „To je přece Burbbagův právoplatnej syn“.

„Já nevím, jestli maj bastardi nárok zůstat ve vesnici“, ozval se Třaskatul Drtinosa, který byl rád, že se ho násilný zábor nebude týkat.

„Jak říká trpaslík, Blbún je bastard. A taky se neví, jestli je skutečně Burbbagův“, pokýval hlavou předák Liscannoru.

Sešlost se znovu rozhučela výkřiky, zda je starostův postup oprávněný a hlavně zákonný. Pan Moorhed se nervózně kousal do rtu a mlčky naslouchal. Došlo mu, že zřejmě udělal chybu. Občanstvo rozhodně za jeho rozhodnutím nestálo jako jeden muž a rozdělilo se na dva tábory. Problém, který tu vyvstal, bytněl. Nebohá Maja škemrala a naříkala, dovolávajíc se práv alespoň pro svého syna. Předák obce si uvědomil, že jestli si má zachovat už tak pochroumanou vážnost, musí jednat. Zesnulý Burbbag býval sice jeho nejlepším přítelem, ale on se rozhodl ukázat lidem svou ráznost.

„Trvám na svym“, dupl nejistě kramflekem, „Maja vodtáhne i s Blbúnem z baráku, co jim nepatří. A to platí a platit bude“.

Viola zbrunátněla. Neměla sice nevzdělanou Maju také mnoho v lásce, ale tady šlo o princip.

„Když nemá kde bejt, tak jí ubytuju ve svym vlastním domě“, pravila vítězoslavně, „A chci vidět, co s tím uděláš“.

Darlen se zatvářil jako jeliman. Tohle nečekal. Orosilo se mu čelo a pomyslel na to, že asi omdlí.

„Dobře, až teda Blbún vyroste, může se klidně nastěhovat zpátky“, zaštkal a setřel pot rukávcem.

Upřelo se naň několik nechápavých pohledů.

„Nó, a Maja dostane vyplaceny tři tisíce zlatejch jako náhradu za dům“, uvědomil si Darlen liscannorský zákon, který sám spoluutvářel, „Tak praví ouřední záznam“.

„Pán starosta, pán starosta“, rozplakala se žena tmavé pleti a udala, že její muž načerno rozšířil sklepení do neuvěřitelných rozměrů. Snad ta nebožka čekala, že tím vyzíská něco navrch. Moorheda to ale nikterak nepohněvalo. Spíš začal jihnout jako led na slunci.

„Dobře teda. Dostaneš pět tisíc“, pousmál se přívětivě. Na to se ozval Yall Reblled, který pravil, ať si Moorhed ty své dobročinné akce platí z vlastní kapsy. Elf se zašťoural v nose a peníze skutečně vyplatil ze soukromé pokladnice. Tím začala celá událost budit dojem frašky. Maja přestala plakat a začala si klást další a další podmínky. A že byl starosta dobrák, zhostil se vlastního nápadu uspořádat dražbu Majina nepotřebného majetku. Proдалa se pouze sada nádobí, o niž nebyl jako o ostatní krollí veteš prázdný zájem, a tak milému Darlenovi přišlo na mysl, že ukáže jaké je dobračisko, a za celých dvacet zlatých předměty vydražil. To už byl na obyvatele Liscannoru příliš silný odvar a začali se znechuceně vytrácet do domovů. Maja sebrala peníze a odebrala se nastěhovat ke slečně Pelouchové. Darlen Moorhed s věrným rádcem Gwarditem pod Janternem osířeli.

„Asi sem to zase zvorál“, popotáhl starosta a chytil hlavu do dlaní. Celá tahle maškaráda mu udělala pěknou díru do rodinného rozpočtu.

„Nevadí“, chlácholil ho Rien, „Tak zavedeš třeba daně na dechání vobecního vzduchu, a všechno se ti vrátí. Ta vyhláška by mohla znít třeba: Kdo vydechává větší množství vzduchu než malé...“.

„Na to nejsem dost silnej“, posteskl si Darlen.

„Tak se na to vyprdni“, poplácal ho Gwardit po ramenou, „Podí, pudem k tobě domu, zavřem dvěře, zatopíme v krbu a budem si povídat. Jó, to už jsem ti vyprávěl, že jsem vlastně trindindolskej šlechtic?“.

3. Pozvánka

Darlen Moorhed přiběhl před hospodu. Byl jen narychlo oblečený, nestačil se ani umýt. Hned v patách mu supěl Rien Gwardit, který se pro jistotu nemyl vůbec, aby si nezmáčel odznak moci, který podle tradice neodkládal ani na noc. Bylo časně jitro a od Třaskatulova domu chraplavě zakokřhal kohout. Jeremiáš Čipera stál před Janternem, sekýrku v ruce, a studoval lejstro, které do kůry vzácného stromu přibíl nějaký vandal.

„Héj, Moorhede, to je dost, že jdeš“, vykřikl Krubrok Krouk, známé ranní ptáče, „Tohle si musíš přečíst!“.

*Raduj se, lide gwendarronský
ze zvěsti této!
Král náš nový z krve Torganovy,
Linthold prvorozený,
bude u příležitosti vznešeného sňatku s Erennou z Argyllu
s veškerou slávou usazen na gwendarronský trůn.
Toto je vůle krále Torgana
a k uctění této velké chvíle
bude po polednách na panských pastvinách
uspořádána přehlídka odvahy zdejšího lidu
a večer pak candrbál a bujaré veselice.
K tomuto byl stanoven jedenáctý den měsíce jarnu tohoto roku.*

A k tomuto listu bylo drobným písmem připsáno:

*Veškerý lid v tomto měsíci bude oprostěn od všech daní.
Jest vyhlášena široká amnestie žalářovaných do tří let od konce trestu.
Promíjejí se všechny nedokončené soudní spory, které se v krajním případě budou řešit
smířčí cestou nebo náhradou z královské pokladnice.
Veškeré popravy se odkládají a postupují následnému přehodnocení u soudního dvora.
Na Kozím plácku v královském městě bude zřízena chudobinská vývařovna zdarma.*

„To je všecko pěkný, že bude veselo“, zaúpěl vztekle Klabzej Myšilov, „Ale kdo potrestá vandala, kerej poničil posvátný strom?“

„Kašlu ti na strom“, odsekl věčnému nespokojenci pan Moorhed, „Dem do hospody, ta je u mě na prvním místě“.

„Správně!“, zajásal barbar Harez, když vylezl prokřehlý ze svého tábořiště, které rozbil za kadibudkou.

Liscannořané zasedli ke stolům a Jeremiáš roztočil první žejdlíky. Byl trochu morousovatý, jak by také ne, když musel oproti běžným zvyklostem otevřít šenk tak časně ráno, nicméně nechtěl si staré štamgasty znepřátelit.

Darlen Moorhed máchnutím ruky zjednal ticho.

„Ten pergamen tady vyvěsil jistě Minir, královské posel“, řekl vážně, „Včera večír jsem ho přijal ve starostovský ouřadovně“. A loupł zdravým okem po Rieniu Gwarditovi. Ten pochopil přítelovu výzvu, stoupl si na židli a promluvil k občanům.

„Jménem tuhle starosty vám to teda shrnu. Ten pan Minir předal Darlenovi uctivý pozvání na hradní ples, kde bude svatební vobřad a korunovace. Týchle slávy se zúčastní pozvaný hosti, šlechta a předáci obcí. Mě teda nepozvali, ale nezlobím se. Voni totiž nevěděj, že jsem trindindolskej šlechtic. Voni to ani nemůžou vědět, pač jsem jim to neřek. Tak to říkám aspoň vám. Jsem šlechtic z města, který leží... který je tam na severu... heršvec, co to zase melu...“.

„No, prostě na hradě bude bál a zbytek lidu jest sezvanej do podhradí, kde budou lidový veselice“, zachránil Riena Darlen, „Jinak o polednách bude ukázka historický bitvy mezi hradý Orland a Koborn. Tam, hádám, že bysme se mohli ukázat v plný kráse“.

V tu chvíli chvatně vběhl do nálevny hlídač rybníka Arkuss Dettor, zřejmě nadmíru překvapen tím, že je už otevřeno.

„Hospůdka, hehé“, zajásal a dřepł na volnou židli, „To je můj druhej domov“. Teprve když Jeremiáš přinesl plný korbel a on ho do sebe obrátil, byl schopen dalšího slova.

„Čoveče lidi“, houkl do davu, „U rybníka se válejí náky zbrojnošové“. To byl pro Nurnské důvod k pozornosti.

„A sou s nima dvě krasotinky a koupou se docela nahý“.

Než bys řekl švec, byla hospoda prázdná.

„Jó, a za čumendu budu vybírat peníze. Jsem přece rybníkář, né!?!“, dodal vítězoslavně Dettor, ale když zjistil, že už promlouvá pouze k nešťastnému Jeremiášovi, zaplatil a ledabyly odcoural směrem k obecní tůni.

Yall Reblled stál v skrytu divokého pámelníku, který natahoval nenasytná chapadla přes plot Dettorovy zahrádky, a kroutil hlavou. Měl odtud slušný výhled a cizinci si ho ještě nevšimli. Na stráni u rybníčka posedávalo devět mužů, na první pohled ozbrojených. Neměli žádné uniformy, přesto bylo na první pohled patrné, že mají vojáckou výchovu. Dva hnědáci vyhrabávali kopyty trsy rašící trávy a hlasitě frkali. Byli zapřaženi do malé cestovní bryčky, na lakovaných dvířkách se skvěl oprýskaný znak. To, co válečníka udivovalo nejvíce, byly dvě ženské, které hlasitě výskaly a koupaly se v ledové vodě. Vždyť byla přeci první polovina jarnu a není to tak dávno, co opadly poslední sněhy. Ty ženské musely být bláznivé!

Vyrušil jej teprve úprk spoluosadníků. Muži u bryčky vyskočili na nohy a překvapeně zírali na přibíhající lidi. Ženské, vlastně spíše dívky, vylekaně vyskočily z vody a skryly se v povoze. Liscannořané se zastavili v uctivé vzdálenosti, jen Yall Reblled vyšel cizákům vstříc.

„Co tady pohledáváte?“, zeptal se podezíravě.
 Ozbrojenci vytvořili kolem vozu, ze kterého bylo slyšet šramot, obranné uskupení.
 „Tak se zeptám tebe. Co jseš zač?“, přistoupil pan Reblled k nejbližšímu maje ruku pohotově na jílcí meče. Neměl z těch přivandrovalců strach.
 „Jsem členem doprovodu panny Eiener, dcery pána z Heikornatu...“, řekl dotázaný obřadně a hrdě vypjal hrud'.
 „Co se mnou mluvíš jako s buranem, troubo?!“, houkl Reblled nakvašeně. Chtěl se prát a hledal jakoukoli záminku k vyprovokování pěstní bitky. Věděl, že potupit tyhle chlapy by vneslo alespoň trochu rozruchu do už tak nudného života ve vesnici. k čestnému souboji však nedošlo, protože se otevřela dvířka vozu a po malém schůdku sestoupila na zelenou travu útlá nožka Eiener Heikornatské. Ta ihned odhadla situaci.
 „Buď zdrav, milý válečníku“.
 Yall znejistěl a nervózně přešlápl na místě.
 „Vidím, že tato požehnaná země rodí výtečné muže“, změřila ho černovláška světaznalým pohledem, a když zamrkala, její dlouhé řasy měly v sobě něco z magnetismu.
 „Nó...“, snažil se válečník něco vtipného říci, ale vyschlo mu v hrdle. Tak alespoň polkl.
 „Chceš se snad na něco zeptat, hrdino?“, usmála se medově, a po její tváři přelétl stín pobavení.
 „Nó, je mi teda dost divný“, nadechl se mocně Reblled, „Proč se tady jako předvádíte v ledový vodě a plašíte tuhle Dettorovi ryby“.
 Arkuss Dettor se zatvářil provinile a raději odšpuntoval láhev.
 „Byly jsme dlouho na cestě a velmi se omlouvám všem, které naše jednání pohoršilo“, řekla Eiener mlčícímu davu a znovu mrkla na Yalla, „Rády bychom se ohřály u dobrých lidí a sklenice horké medoviny“.
 „Tak pojte do hospody“, zahlaholil Rabiňák Švácnul, zatímco z vozu nesměle vystoupila druhá z dívek, kterou Eiener představila jako jistou Irigu, svou přítelkyni. Obě dvě se pak v hloučku liscannořanů vypravily ke Hrochovi.
 „Slečno“, přitočil se k světlolvásc s úlisným výrazem barbar v kůžích, „Sem nákej Harez a rád bych vás pozval...“.
 „Neříkám, že ne...“, zahihňala se Iriga a svůdně vykulila modré oči.
 „...na pivo“.

V krčmě byli místní jako doma a tak z nich opadl veškerý ostych. Jeden řval přes druhého a každý se předháněl v tom, jak sedět u dívek co nejbliž. Iriga byla poněkud mdlejšího ducha, zřejmě to bylo dáno rolí průvodkyně a tím, jak se chtěla své paní za každou cenu vyrovnat. To Eiener, ta na první pohled plula prozkoumanými vodami a prostředí mezi tolika horlivými muži se zdálo být pro ni přirozeným. Obě dvě přijížděly ze země Khanderwaed, ležící na severu. Země ta na severu hraničí s říší Mubarrath a východní hranice sousedí s Olvornem. Tak alespoň černovláška zběžně načrtla polohu své domoviny, aby Nurnští pochopili. Ta země však podle vyprávění nebyla zemí s centrální mocí. V tomto případě šlo o spojená panství, která držela při sobě zásluhou panské úmluvy. A Eiener přijížděla z města, které vévodilo panství Heikornatskému, toho času ve správě jejího otce, pána Kasmira.

Důvody, které heikornatskou paní přivedly do Gwendarronu, však Nurnské nejvíce zajímaly. A Eiener se s jistou dávkou pýchy netajila, že byla pozvána mladým pánem Lintholdem na hradní bál.

„Já tam budu náhodou taky“, vyvalil na ni už v mírně podroušeném stavu bělmo poškozeného oka starosta Moorhed.

4. Bitva na Panských pastvinách

„Tak si pište“, oznámil barbar Harez, když vystál frontu ke stolku bitevního výboru, „Devět chlapů v plný zbroji“.

Wulpin s Violou se na sebe nechápavě podívaly.

„Jste přiděleni ke skupině Kobornovců. Vyčkejte dalších instrukcí“, řekl malý svižný úředník a krátce změřil válečníka pohledem, „Další!“.

Nurnští si ve shromažďovacím stanu, provizorně postaveném na prostranství za krčmou U prasete, zabrali vzdálený kout a dychtivě očekávali, co se bude dít. Prostora byla nacpaná k prasknutí. Všechny dubové lavice byly obsazené, lidé se tísnili všude, kde bylo možné alespoň stát. Pořádek zde udržovalo několik biřiců v gwendarronských barvách. Asi po necelé půlhodině dychtivého očekávání dav vzrušeně zašuměl a ztichl. Do čela se postavil důstojník středního věku, krátce pokynul na pozdrav a na černou tabuli hrudkou načrtl bitevní schéma.

„Tady“, praštil ukazovátkem do místa, kde nakreslil věž, „budou Orlandovci“.

„Tady“, praškl klacikem na podobnou věž, „budou Kobornovci“.

„A tady...“, opřel se rukama o stůl.

„...sí rozbijem huby“, ozval se nebezpečně nahlas Rabiňák Švácnul.

„...setník Blána vám ozřejmí podrobnosti o zásadách boje“.

Kobornovci se sešli k poradě v zamluveném tanečním sále šedovské krčmy v Jateční ulici.

„Vy patříte taky k nám?“, dotázal se podezřivě uhrovitý mladík u dveří do sálu, za nimiž byl slyšet vzrušený hovor.

„Přidělili nás“, řekl trpaslík Drtinosa, „Že jo, Harezi?“.

Mladík vytáhl usmolené lejestro. Připadal si důležitě.

„Takže Harez, Moorhed, Rebled, Drtinosa, Zivrilová, Pelouchová, Longodon, Švácnul a...“, snažil se přelouskat kostrbaté písmo, „ňákej Brouk“.

„Krouk, Krubrok Krouk“, rozčilil se kouzelník, „Jsem Krouk, krasavče kropenatej!“.

„Harez a jeho parta“, houkl chlapec do sálu, „Devět kousků“.

Z davu rukojících se oddělil zavalitý chlap v kožené zástěře a s širokým úsměvem si prohlédl Nurnské.

„Jsem Glejza, kovář“, zahromoval, „A nejčko pán Koborn, cha chá“.

Otřel pravici o zástěru a vřele ji nabídl.

„S chlapama sme vybrali plán vítězný bitvy. Pojte to vomrknout“.

Nurnští se protlačili k žejdlíkům na stole, simulujícím bitevní plán. Za vítězství bylo považováno, když jeden z táborů dobyl protilehlou věž a stáhl praporec, popřípadě když byl nepřítel rozprášen. k rozprášení mohlo dojít tak, že by se protivníci vzdali. Kdo se chtěl vzdát, musel se zdviženými rukama opustit bojiště. Bylo přísně zakázáno vraždit.

„Takže můj plán“, pronesl kovář obřadně, „Všechny síly vyšleme do útoku, dobijeme věž a stáhneme prapor. Nemůže to nevyjít“.

„Aha“, posteskl si Longodon.

Panské pastviny, to byla obyčejná louka. Nicméně rekvizity, jakými byla vyzdobena, působily velkolepě. Přes noc tu truhláři vztyčili dvě provizorní kulisy tvrzí z hrubých prken. Každá tvrz sestávala z obdélníkového oplocení z hrubých prken a dlouhých kůlů s žebří, jež představovaly věž. Obě byly navlas stejné. Kolem prostoru vymezeného pro bojiště kameníci roztrousili bílé kameny. Za touto hranicí se už shromažďovali první zvědavci. Na jedné straně stála tribuna pro vzácné hosty, teď však ještě zela prázdnotou. Nurnští se dostavili na místo mezi prvními a hned rozbili bojové ležení v tvrzí, na jejíž baště vlála kobornská zástava. Kovář Glejza vyšplhal po žbrlení a zavěsil se v nejvyšším bodu, aby měl přehled a mohl vydávat příkazy.

Kolem třetí hodiny byli všichni na svých místech. Davy burácely nadšením a ovacemi, když se objevil hradní průvod, který zamířil k tribuně. Nurnští vytáhli zbraně a hotovili se k boji. V kobornské tvrzi bylo něco kolem deseti tuctů bojechtivých hlav.

„Povel k útoku vydám v pravé čas“, zařval shora Glejza, „Mám fikanej plán!“.
Harezovi to začalo připomínat zlý sen.

Uběhla slabá půlhodinka nečinnosti, když se ozval táhlý zvuk válečného rohu. Začátek bitvy. Davy ztichly, diváci s napětím čekali, co se bude dít. Nedělo se však nic. Kovář Glejza upřeně sledoval obzor. Několik lidí se vyhouplo na prkenný plot a začalo provokativně vyřvávat. Druhá strana nadávky opětovala.

„Deme do nich, né?“, zaječel Švácnul.
„V pravé čas, řeknu v pravé čas!“, zahřimal Glejza.
Krubrok Krouk si vybalil svačinu. Krajíc chleba s tvarohem.

Z diváckých míst se ozval pískot. Glejza skákal božbrdlínách a tloukl do nich zlostně kladivem. Když nepomohlo ani to, že nepřátelům ukázal holou řiť, vydal příkaz, ať se dvě malé skupinky střelců přesunou k dělicí čáře, která vedla středem pláně. Protivníci učinili to samé.

Osmnáct mužů, kteří se nepříteli zručně plížili travou, se střetlo. Došlo k první šarvátce, která skončila tím, že se bojující rozprchlí, někteří se vzdali a opustili bojiště.

„Harezi, dem do nich?“, začal být už netrpělivý Yall Rebled.
„Kašlem na Glejzu“, přitakal krátce Harez a přejel palcem po ostří meče.

Nurnští se sešikovali a opustili tvrz zadním východem. Zakrátko se jejich rázuující skupina objevila před očima diváků. Diváci zašuměli nadšením, z tribuny se ozval hlasitý potlesk.

„Útok!“, zařval kovář Glejza z plných plic a zlobně zamával kladivem, divže nespadl. Rázem se na plán vyřítilo téměř tři sta lidí, kteří se rozeběhli proti sobě. Nastal naprostý chaos, který se vymkl z rukou jak kováři Glejzovi, tak malému kudůkovi, který pro dnešní den představoval pána Orlanda z Bílého hradu.

Vřava, když se dvě řvoucí linie střetly, byla nepředstavitelná. Do tohoto shluku těl začali ze střeleckých pozic pálit lučištníci a jisto je, že jim bylo jedno, koho trefí. Šípy se zatupenými hroty se mihaly vzduchem jako roje zuřivých včel. Není divu, že brzy valná většina bojujících kvapně opustila bojiště s rukama nad hlavami. Nurnští se rozhodli k rychlému obchvatu zprava, přičemž Krubrok Krouk se mocně nadechl a zařval: „Mrzlechl!“.

Rázem na pláni vyrostla hradba z ledu, která zapříčinila to, že obecenstvo ztratilo o Nurnských jakýkoli přehled. V teplém počasí začala hromada krup valem tát, ale přesto se Nurnští vcelku bez obtíží probili až téměř k nepřátelské tvrzi. Za sebou zanechali jen několik těžce raněných vesničanů z Orlandova voje a barbara Hareze, který se musel potupně vzdát. Bohové vědí, že porážka je pro barbary z plání to nejhorší ponížení. Nicméně Nurnská družina dosáhla tvrze a podnikla poslední útok. Náhle se ozvala exploze. Výbuch odhodil Třaskatula Drtinosu a narazil jej na prkennou ohradu.

„Házej vohnivý hroudy, parchanti!“, zvolal alchymista Longodon a skočil do úkrytu za převrženým vozem.

„To se nesmí, šmejdi!“, zaječela Pelouchová.

Něčí ruka shůry vymrštila další hlinu. Všichni, kteří byli schopni střilet, zaujali palebná postavení a stříleli z různých úhlů. Tři podvodníci se brzy zřítili na zem. Velitel orlandovské tvrze se pod tíhou svědomí, že jeho spolubojovníci podváděli, raději vzdal. Darlen Moorhed vyšplhal na stožár a sňal praporec. Davy zabouřily jásotem.

5. Hradní ples

„Pan Darlen Moorhed, starosta Liscannoru“, oznámil lokaj u dveří do sálu příchod dalšího vzácného hosta.

Hraničář odložil plášť, vyrovnaným krokem dokráčel k trůnu a poklonil se králi Torganovi, královně, mladému Lintholdovi a Erenně z Argyllu. V této slavnostní chvíli mu to opravdu slušelo. Byl oblečen v nové černé šaty, pošívané stříbrem, vlasy měl rozpuštěné a přes poraněné oko hedvábný šátek, aby nebudil pohoršení. U pasu měl zavěšenu parádní příruční zbraň, jak je tomu u mužů této země zvykem. Poté Darlen přešel k rokujícímu hloučku starostů měst a obcí, kde se mu dýchalo lépe, a zapředel nevázaný hovor.

„...Gorganská ruda, pánové, ta je dnes skutečnou známkou kvality“, řekl Kardel Dendimor, naglinský předák, „Z té naše kovářina jenom kvete“.

Pánové uznale pokývali hlavami.

„Kovářství je poctivé řemeslo“, pravil Bulden Houk, starosta Therfastu, „Však nebylo by lépe podporovat rudu gwendarronskou, kupříkladu černovršskou?“.

„Hohó“, zasmál se Dendimor, „Proč tahat se s železem z jihu, když je Gorgan za rohem a jeho tradiční těžba kujných kovů nepoměrně lacnější?“.

„V naší vsi je zájem o kovářské řemeslo“, nadhodil Moorhed, „Zvláště pak jeden mladík...“.

„Bude-li potřeba, ať se na mě obrátí“, pousmál se pan Dendimor, „Rád jej doporučím na správná místa“.

„Jmenuje se Luncius Nórienský“.

„Správně, mládí se má podporovat ve správných mezích“, usoudil pan Horben z Nurnské radnice, „Jinak z toho roste lůza jako na Šedově a městské šatlavy praskají ve švech“.

„Paní Ogilvia Memmethová a pan Eliáš Memmeth z Thindoru“, oznámil lokaj zvučným melodickým hlasem.

Darlen Moorhed se chopil slouhou nabídnuté číše a bloumal po sále. Tu a tam zavedl hovor s neznámými lidmi, obdivoval obrazy na stěnách, kochal se skvostnou atmosférou. Všiml si Kwenna Kallesteho, hlavy zvláštních složek armády, nenápadného muže střežícího zřejmě bezpečnost královské rodiny. Bylo tu i pár vojáků, s nimiž si tu a tam vyměnil v tichosti pár slov. Také snad poprvé v životě na vlastní oči spatřil vrchního vojevůdce Nothgerda, šedovlasého barbara, jenž ve svých sedmdesáti letech vyhlížel obdivuhodně důstojně. Byl zabrán do hovoru s korunním princem Lintholdem, zřejmě vyprávěl příběhy z dávných bitev.

Venku se začalo smrákat, sloužící zavřeli vysoké okenice a zažehli pochodně v železných stojanech podél stěn. Lesk a třpyt okázalé výzdoby audienčního sálu Darlena oslepovaly.

„Paní Eiener z Heikornatu s doprovodem“, oznámil lokaj.

Do sálu vešly dívky od liscannorského rybníka. Hraničář si všiml, že Nothgerd přerušil rozhovor s Lintholdem a kvapně opustil sál. Nepřikládal tomu však žádnou váhu.

Lidé v sálu povstali. Bylo ticho. Linthold s Erennou klečeli před trůnem. Před nimi stál Erennin otec, Aran z Argyllu, mallikornský král.

„Lintholde, synu z Torganovy krve, zde ti odevzdávám svou dceru, nejcennější z klenotů, jež zdobily můj hrad...“, začal svou dlouhou řeč. Obřad byl dlouhý, okázalý, důstojný. Když řečník skončil, povstal samotný Torgan, přistoupil k mladému páru a jejich spjaté dlaně převázal vyšívanou šerpou. Sluha v livreji nabídl číše rudého vína. Linthold Erennu políbil.

„Tímto“, pravil král, „Jste se stali mužem a ženou, spojenými na věky poutem lásky a oddanosti. Nechť je ti Erenna dobrou ženou a dá vzniknout dalšímu pokolení našich rodů. A tobě, Lintholde, na počest tohoto vzácného svazku odevzdám korunu, vládu a Gwendarronské království...“.

Linthold, nový král, zasedl na stolec a pronesl svou řeč. Potom dal pokyn hudebníkům. Tančící páry zaplavily sál.

Darlen, zabrán do rozhovoru s Huskou Matlachem ohledně jistě Krchovské bandy, ucítil jemný dotyk na rameni. Poplašeně se otočil a spatřil tvář krásné Eiener.

„Vy neráčíte tančit?“ zhoupala se v bocích dívka a paži ledabyly naznačila směrem k parketu.

„Ale ráčím, coby ne“, rozjasnil hraničář tvář do rozpačitého úsměvu, „Jenom nevím, jestli si nezamotám nohy“.

„Já vás povedu“, řekla a uklonila se.

Darlen rozhodně nebyl nešikovný. Co nevěděl, rychle se naučil. V objetí s Eiener a v pomalém rytmu klouzal sálem a oba se příjemně a nevázaně bavili. V tom mu Eiener připadala skvělá. Mohl se s ní bavit o čemkoli, o problémech ve vsi, o černé Maje, nebo o tom, že Klabzej Myšilov spí s prasaty. Všechno ji zajímalo a netvářila se být v žádném směru pohoršena. Oplácela mu podobnými historkami a zdálo se, že se velmi dobře cítí.

To, že se něco děje, Darlen vůbec nepozoroval. Netušil, že se v sále objevil přiočilý Nothgerd v doprovodu tří uniformovaných mužů a celý zbrunátnělý vínem pátral po tvářích. Na tom by proň ani nemohlo být nic zajímavého. Do té chvíle, než se vojevůdce vynořil z tančícího reje přímo za jeho zády.

Barbarova svalnatá ruka v kožené jezdecké rukavici dopadla vši silou hraničářů za krk a nevybíravě jej odstrčila. Moorhed se skácel na postarší paní a smetl ji k zemi. Odporně navoněná sukně mu zastřela oči. Když se z báby vyhrabal, omluvil se jejímu partnerovi. Nothgerd držel Eiener pod krkem a vlepil jí políček.

„Co tady děláš, ty couro vychytralá?“, zařval barbar.

Eiener mu zlobně plivla do tváře, její tvář vypadala bojovně. Moorhed vyskočil na nohy.

„Pane, nechte jí bejt“, upozornil na svou přítomnost rozřeseným hlasem.

Nothgerd, zatímco dívku škrtl, jej zpražil nenávisným pohledem, až hraničář ustoupil o dva kroky zpět. Darlen dobře věděl, že k boji nesmí dojít.

„Starej se vo svý, hošíku“, zařval vojevůdce a vycenil řadu zpráchnivělých zubů.

Darlen se kolem sebe rozhlédl, jakoby hledal nějakou pomoc. Hudebníci zatím přestali hrát a lidé na parketu vytvořili šeptající kruh v bezpečné vzdálenosti. Zrak Moorhedova zdravého oka náhle padl na Kwenna Kallesteho, od něhož se začali davem tlačit vojáci. Nothgerd si jich v pravou chvíli všiml.

„Tumáš, ty kurevnice“, zahřimal vztekla a praštil sípající Eiener do brady. Dívka omdlela a praštila sebou o podlahu. Darlen k ní skočil a obětavě ji chránil tělem. Nothgerd se mu ještě pokusil, lidově řečeno, rozbít hubu, ale to už na něj naskákaly stráže a povalily ho k zemi. Král Linthold rozkázal rebela vyvést. Moorhedův pohled se střetl s Kallesteho. Ten muž jej pozoroval.

Eiener přišla k vědomí v Darlenově náručí.

„Díky, šlechetný pane“, řekla. Hlas se jí třásl a hrdlo začínalo hrát všemi barvami. Darlen dříve nabídl oporu a odvedl ji k její komnatě. Překvapivě záhy se jí vrátily síly, a teď v ní hřimal vztek.

U dveří se rozloučili a dívka mu ještě jednou poděkovala. Darlen Moorhed odešel. Byl šťastný, že všechno dobře dopadlo. Navíc ho dívka v noci pozvala na návštěvu. Ještě nevěděl, co udělá, ale nečekaná nabídka ho hrála u srdce. Možná, že si konečně najde ženu.

6. Večerní slavnost

Na ochozu nad zahradami se konečně objevil dlouho očekávaný průvod. Pochodně zaplály žlutavým světlem a lidé dole se shlukli pod kamenným zábradlím. Torgan Gwendarronský promluvil k přítomným a popostrčil před sebe svého syna.

„Jsem Linthold, váš nový král“, zvolal, „Ať žije Gwendarron a věrnost jeho lidu!“.

Dav zájásal, lidé vyhazovali do vzduchu čepice a kabáty. Většina z nich měla trochu upito, tak se jim řvalo o to lépe. Jak by také ne, když všechno té noci bylo zadarmo. Jídlo, pití.

Pořádně si zase jednou nacpat břich a propít se do němoty. Alespoň této noci zapomenout na všechny každodenní strasti, na chudobu a těžkou dřinu. Sláva králi!

Zahrady byly plné lidí. Všude byly přítomné sudy s obsluhou. Vůně pečených selat byla všudypřítomná. Na stromech rozvěšené lampióny z barevných pergamenů dodávaly lidové veselici neobvyklého kouzla. V části, kam se procpalí Numští, byly tesařskými mistry zrobeny otevřené patrové boudy s napříč rozestavěnými stoly. Stoly i lavice stály i na trávě pod košatými javory. Ve středu zahrady s kamennými zdmi stál parket a parta osmi šumařů právě vyhrávala známý cajdák 'Zapadnu-li k Praseti, nechtějte to vidět'.

„Dyž budu chtít, tak udělám klidně stojku na hlavě“, zařval Rabiňák Švácnul, který tak dlouho míchal pivo s vínem, až mu z toho bylo veselo.

„To by zvlád každej“, culila se Pelouchová.

„Ale na vrzavý židli málokdo!“.

„To bych chtěl vidět, Jahodáku“, provokoval ho posměšně Traskatul Drtinosa.

Prostomyslný vesničan z jahodových polí, Rabiňák, pomalu postavil svou židli na alespoň trochu rovné místo a vrávoravě se obrátil na hlavu. Skutečně by se mu to povedlo, nebýt té hloupé židle. Ozval se praskot dřeva a Švácnul, doteď v plné zbroji a s tornou na zádech, narazil hlavou o zem a rozplácl se. Kamarádi propukli v jásot, korbele zarachotily v přípitku.

„Au, au“, zakňučel potlučený Švácnul, „Asi sem si roztrh vobočí“.

„Wulpinko, puč mu šitičko“, smál se Longodon a přátelsky objal Zivrilovou kolem ramen.

„Tak, pánové, to ste eště neviděli“, ozval se zpoza této scény rozchechtaný hlas Yalla Reblleda, „Harez normálně tancuje s tou kozou“.

„Cože, tlustej Harez tancuje?“, zdvihl obočí kouzelník Krubrok, „To se musí vidět“.

„A s či kozou?“, zeptal se nechápavě Rabiňák. Nějak si tančení s kozou nedokázal představit a nevěděl, k čemu by to mohlo být dobré.

„Och“, vypískla Iriga a poskočila mimo rytmus.

„Hm“, zabručel šermíř, „Sem asi šláp vedle“.

„Moc to nebolelo“, špitla dívka a vyplašeně pohlédla na Harezovy okované boty.

Barbar Irigu přitáhl na hrud' a provedl další čtvrtobrat.

„Eiener je husa“, dýchla mu do ucha, „Husa, ale bohatá“.

„Hm, hm“.

„Je blbá a jde s každým“.

„Aha“.

„Já s každým nejdu. Nejsem taková nějaká“.

„To je hned vidět“, zamumlal barbar do jejích světlých vlasů.

„Nejdu s každým, ale mohla bych. Nejsem ošklivá“.

„Mňo“, mlaskl Harez na důkaz souhlasu.

„Ty taky nejseš ošklivej“, objala ho Iriga, „Jsi takovej mužnej“.

„Nó... tak“, uznal.

Dívka se mu dlouze zadívala do očí.

„Kde spíš?“, zeptal se na to, co ho zajímalo nejvíc. Jen proto tady ze sebe dělal kašpara.

„Tam“, pohodila hlavou směrem ke hradní budově.

Chlupatá ruka jí sjela na zadek.

„Hele, něco se děje“, upozornila Wulpin Zivrilová na tucet vojáků, kteří se vyloupili ze tmy u východu. S někým se bavili a dotyčný jim spěšně ukazoval směr. Pohlédli tím směrem. Směrem k jedné z patrových prkenic, odkud se ozýval bujarý výskot podroušených. Váhali. Náhle se ke skupině připojil statný těžkooděnc.

Táhle zařval a tasil: „Rubte je, hajzly!“. Skupina se vyřítla směrem ke stolu Numských.

„Nothgerd, to je Nothgerd!“, vyskočil ze židle Dyni Longodon.

„Takovou otázku“, povytáhl rozseklé obočí vesničan Rabiňák, „Kdo je Nothgerd?“.

Ruce druhů sáhly po jílčích a Švácnulova otázka zůstala nezodpovězena. Nicméně vojáci nešli po nich. V šiku minuli jejich stůl bez povšimnutí a po dřevěných schůdkách vyběhli nahoru do patra. Brunátný vojevůdce táhl v čele a jeho hromující hlas byl jasně rozpoznatelný, i když jej tu a tam nebylo v zmatku bojujících těl vidět. Na prkenné terase došlo k boji, lidé přelézali přes zábradlí a skákali dolů. Tam dvojice vojáků činila zdánlivě náhodný výběr. Některých prchajících lidí si ozbrojenci nevšimli, jiné bez milosti dobýjeli. Nurnští na ten nečekaný výjev zírali jako opaření.

Z transu je vyrušil vířkot plavovlasé Irigy. Běhala jako pominutá a ječela na celé kolo. Z placu, kde mezitím venkovská kapela v půli písne přestala hrát, se přiřítit barbar Harez. Měl vlasy rozevláté a v očích zvláštní svit.

„Rubou jejich doprovod“, řekl a tasil meč.

„Královský vojáci zabíjej ty chlapy z dostavníku?“, zadumal se Yall Rebled.

„Jak sem řek“, pravil barbar a přešel palcem po ostří.

„Harezi, počkej“, zadržel válečníka Drtinosa, „Radši se do toho nebudeme míchat“.

Brzy nato přiběhl další oddíl vojáků.

„Zajmte vojevůdce!“, vyštěkl setník úsečný rozkaz. Nothgerd jako zbavený smyslu zatočil mečem nad hlavou a vrhl se na ně. Muži na Nothgerdově straně vesměs složili zbraně. Byli překvapení a zmatení. Na starého barbara naskákalo několik mužů a povalili ho k zemi. Evidentně mu nechtěli ublížit.

„Kurvy prodejny, hned mě pusťte!“, zařval, až mu sliny létaly od pusy. Dva muži mu zkroutili ruce dozadu a jali se jej spoutat. Zbytek ležel na něm, takže se nemohl hýbat.

„Vaše rozkazy jsou neplatné, pane“, řekl setník omlouvavě.

„Kerá svině to má na svědomí?“, houkl, až mu přeskočil hlas.

„Byl jste zbaven velení, pane“, odpověděl voják, „Vaši urážku krále jsem však přeslechl, pane“.

„Hajzlové nevďěčný, dezertěři!“, ječel, když jej postavili na nohy.

„Následujte mne, pane“, zasalutoval setník, „Máme rozkazy předvést vás do domácího vězení, pane“.

„Jsou mrtví, pomordovaný“, vřeštěla Iriga nad těly Eieneriných mužů. Vypadala, že omdlí. Taký omdlela, ale až ve chvíli, kdy k ní přistoupil Harez, takže neupadla a neublížila si. V jeho náručí se také za chvíli probrala z mrákot.

„Kde to jsem?“, rozplakala se a objala svalnatého válečníka.

„V bezpečí“, zahromoval barbar, „Odvedu tě do postele“.

„Zůstaneš se mnou?“, zeptala se, „Sama bych se bála“.

„Spolehni se“, usmál se Harez a přes tvář mu přeběhl vítězoslavný výraz.

„Co s náma bude?“, zakňourala, „Jsme slabé ženy ztracené v širém světě“.

„Nech to na ráno, něco se už vymyslí“, pravil láskyplně.

Nabídl jí rámě a vedl ji k hradní budově.

„A co budem dělat my?“, zeptala se rozpačitě Viola Pelouchová.

„Inu, popijeme“, pravil Třaskatul Drtinosa, „Noc je ještě mladá a pití přehršle“.

Darlen Moorhed zaklepal na dveře Eienerina pokoje. Odešel z plesu, protože už měl trochu upito a nechtěl dělat ostudu. Navíc ho to tam nebavilo. Tak chvíli bloumal po chodbách a přemýšlel, jestli má nebo nemá. Jestli za ní jít nebo ne. Byla rozhodně hezká, ale z divokosti, která z jejích očí tu a tam čísel, z té měl trochu strach. Nakonec se ale přeci jen rozhodl a zaklepal.

Dveře se otevřely a v nich stála ona, spanilá.
 „Dobrý den, he, teda večír“, pozdravil a nabídl pravici.
 „Á, to jste vy“, řekla trochu rozmrzele, ale vzápětí se mile usmála.
 „Ano já, já to jsem“, zatvářil se rozpačitě.
 Byla oblečená jen v županu, oblé křivky ňader přitahovaly Darlenův zrak jako magnetky. Eiener se opřela zády o dvevní rám a tmavomodrá látka odkryla její nahé koleno.
 „Pojď dál, hřebečku“.
 Darlen náhle zrudl. Něco se v něm zlomilo. Ne, to nebyla dívka pro něj. Dobrodružství na jednu noc rozhodně nehledal.
 „Ne, ne...“, koktal hraničář, „Nezlobte se, nepůjdu“.
 Eiener překvapeně zamžikala.
 „Jsem totiž poněkud společensky unaven“.
 „Tak nech bejt, mžourale vykulenej!“, začertila se a vzpurně praskla dveřmi.
 Darlen Moorhed se svěšenou hlavou pomalu odcházel chodbou.

Jak tak zamyšleně přicházel k východu do vstupní haly, kdosi jej oslovil.
 „Pan Moorhed?“
 Hraničář sebou škubl a věnoval nenápadnému člověku s ostrými rysy překvapený pohled.
 „Jsem Kwenn Kalleste, nejspíš jste o mně už slyšel“, řekl muž a vybědl Darlena stranou.
 Hovořili spolu notnou chvíli. Tedy mluvil spíše Kalleste, Darlen naopak chápavě pokyvoval hlavou. Oba se tvářili krajně tajemně.
 „Můžete si, pánové, dobře vydělat“, skončil velitel zvláštních složek, „Každopádně byste se měli pro ni snažit udělat cokoli, i kdyby byl obchod krajně nevýhodný. Jistě se vám to vrátí“.
 „Pokusíme se o to“, přislíbil hraničář.
 „Pevně věřím ve vaše schopnosti“, podal Kalleste ruku na rozloučenou, „A také v diskrétnost ohledně Krivígovy osoby. Chápete jistě naléhavost celé věci“.

7. Cesta na sever

„To sme rádi, že tě vidíme“, zvolal Krubrok Krouk, když spatřil ztepilou postavu starosty blížící se zpustlou zahradou, „Stala se spousta divnejch věcí“.
 Jeden přes druhého začali druzi vykřikovat zážitky z dnešní noci. Darlen s vážnou tváří mlčky naslouchal.
 „A Harez se z tý blondřatý slepice úplně pomát na rozumu“, žaloval Švácnu, „Dokonce se nabídl jako doprovod na zpáteční cestu. Asi bude chtít, abysme jeli s nim“.
 Darlen Moorhed si dřepl obkročmo na židli.
 „A my taky pojedeme. Eiener nás nejspíš požádá o pomoc a my s ní pojedeme, i kdyby to mělo bejt zadarmo“.
 „Cože?“, zarazil se Yall Rebled.
 „A navíc pojedeme, i kdyby nás nepožádala“.
 Mezi Nurnskými se rozhostilo naprosté ticho. Darlen se nadechl a dal se do vyprávění o všem, co mu řekl Kalleste. Celé to povídání se točilo kolem jedné osoby, s níž měly obě dívky společného jen málo. Tou osobou byl jistý Krivíg Kromset.
 Eiener Heikornatská byla poměrně pověstná svými milostnými románky, z pomyšlení na něž nemálo mužům vřela krev v žilách. Jedním z nich byl i vojevůdce Nothgerd, který ač v pokročilém věku, přesto byl znám jako častý host v Červené sedmí. Stalo se tak asi před třemi lety na argyllském hradě, kdy vojevůdce jako přítel a průvodce prince Lintholda pobýval v jeho blízkosti a na královském bále se poprvé poznal s Eiener. Ta dívka jej přitahovala a on se jí dvořil. Tam také na Nothgerdovu osobu padl stín podezření, když jej Eiener označila za zvrhlíka, který

ji chtěl v noci připravit o čest. Nothgerd, ač se zařikal, měl z ostudy kabát, a jen díky Lintholdově dobrému vztahu s mallikornským králem Aranem se celá špinavá záležitost vyřešila v tichosti vojevůdcovou omluvou k dívce. Bylo však tehdy na válečníkovi znát ponížení, které v něm později vyvolávalo návaly hněvu, kdykoli té trapné příhody někdo nechť vzpomněl. Linthold měl o heikornatské krasavici své vlastní mínění, neboť sama naň kladla sítě lásky, takže starému příteli neměl nic za zlé a nevyvodil z toho žádné důsledky.

Nicméně Eiener vstoupila do Nothgerdova života dnešní noci znovu a rozjítřila staré rány, které se nikdy nezhojily. Byly to rány na srdci a hrdosti muže, který stál v čele gwendarronské branné moci dlouhou řadu let. Událost, při níž vojevůdci selhaly nervy, už nešla králem Lintholdem nikterak nechat bez povšimnutí. Udělal, co musel. Zbavil starého přítele veškerých výsad a odvolal jej z čela armády na zasloužený odpočinek. To bylo nejpříjemnější řešení. Za vrchního vojevůdce jmenoval Kriviga Kromseta, nadějněho člena královské družiny.

„Pěkná zmije, ta černovlasá madam!“, uplivil si alchymista soucitně.

„A ta druhá jakbysmet“, přidala si Wulpin.

„No jo, ale co z toho plyne pro nás?“, byl netrpělivý Krubrok Krouk.

„Problém je v tom, že Krivig zmizel a nikdo to nehlásil“, řekl vážně Darlen, „A zase v tom má prsty ta ženská“.

Krivig Kromset byl tenkrát na argyllském hradě také. Říká se, že dívku miloval a také si s ní dopisoval. k poslednímu prokazatelnému setkání s ní došlo v Naglinu před osmi měsíci. Nedlouho poté Krivig Nothgerda požádal o povolení ke krátkému opuštění služby. Měl naň plný nárok. Se sedmi svými muži vyrazil strávit dovolenou do Heikornatského panství. Už se nikdy nevrátil, avšak tuto skutečnost nikdy nikdo neohlásil. Nikdo z přátel, starého Nothgerda nevyjímaje, nechť nadějněmu Kromsetovi zkazit kariéru. A dnešního dne byl Krivig jmenován vojevůdcem a král o jeho zmizení neměl potuchy. A je jisté, že brzy jeho nepřítomnost vyjde najevo. Pak se dá předpokládat, že by se králův hněv svezl po všech, kteří do té doby mlčeli.

„Kalleste chce, abysme se dostali do Heikornatu a přivezli Kriviga“, dokončil vyprávění Darlen, „A Eiener nás do svého kraje dovede, aniž by cokoli tušila. Kalleste si myslí, že je vojevůdce zavřenej ve vězení nebo v nějakým pracovním táboře“.

„To by se klidně vod tý coury dalo čekat“, houkl bojovně Traskatul Drtinosa.

„A kolik dostaneme?“, zeptala se Wulpin Zivrilová.

„Hodně za zprávu“, odpověděl Moorhed tajemně, „A ještě víc za vysvobození“.

„Když říkáš hodně, tak to teda musí bejt fakt slibný“, zamnul rukama Dyni Longodon.

Ráno bylo pro Yalla Reblleda skutečně kruté. Nejenže ho nepředstavitelně bolela hlava po včerejší pitce, ale ještě ke všemu někdo mlátil do dveří jeho nového domu. Silné úderý do masivního dřeva se rozléhaly ložnicí.

„Co... co se děje?“, zeptala se rozespale Vavřinka a otočila se poděšeně na svého muže.

„Nějakej vůl nemá v sedm ráno co lepčího na práci“, odsekl Yall a vyhrabal se z dučen, „Asi někomu rozbiju hubu!“.

Došoural se ke klíce a vztekale otevřel. Uvítala ho tvář Hareze, rozšklebená od ucha k uchu. Barbar byl nezvykle bodrý a výřečný.

„Zdar a sílu, parde“, zvolal, „Vedu k tobě pannu Eiener“.

Přitom lišácky dloubl přítele do žeber. Iriga stála vedle barbara a byla celá zruřovělá. Eiener se prodrala před ně a vtlačila Yalla dovnitř. Byla vzteklá.

„Mám pro vás práci. Padesát zlatek na osobu a den. Doprovod do Heikornatu a platba po splnění úkolu“, řekla stroze, „Berte nebo nechte bejt“. Její mluva jakoby zdrsněla.

V chodbě se objevila rozespale Vavřinka Reblledová. Táhle zívla a slušně pozdravila.

„Á, hodná ženuška“, změřila ji Eiener pohledem a vystrčila bojovně bradu. Pak kvapně opustila dům. Za ní tiše odcupitala Iriga a za Irigou se rozeběhl Harez. Zamířili ke Hrochovi.

„Kdopak to byl?“, podívala se na manžela zkoumavě Vavřinka.

„Ále“, mávl rukou Yall, „Jedna protivná ženská“. Při těch slovech se nejspíš trochu zastyděl.

Nurnští byli v zásadě připraveni vyrazit. Někteří si sbalili rance ještě v noci. Že dnes odjedou, mnozí tušili. Proto se v hostinci sešli poměrně rychle. Jediný, kdo se cesty odmítl zúčastnit, byl Rien Gwardit. Ale nabídl se, že s dívkami dojde do Nurnu a přiveze je v té jejich omlácené bryčce.

„Pánové, tady si rozeberte žejdlíky, a mám pro vás i ty vaše papírky“, usmál se hostinský Jeremiáš.

„Jaký zase papírky?“, protočil oči v sloup Rabiňák Švácnul.

„No na volbu vůdce výpravy, přece“, zasmál se starosta Moorhed.

Tak, tak. Každá pořádná práce si zasluhuje svého předáka. Za vůdce nadcházejících dní si druzi vyvolili zkušeného válečníka Yalla Reblleda.

„Díky“, řekl svoji stručnou děkovací řeč.

Asi o polednách dorazil Gwardit na kozlíku povozu a slezl na zem.

„Do sedel!“, zavelel vůdce.

„Já nemám koně“, zvolal vyděšeně Švácnul, který náhle zjistil, že rozkaz je proň neproveditelný. Ještě štěstí, že měla Attrien Moskytová ve vsi chov koní.

Posadili toho ubožáka na Gwarditovo zahřáté místo. Na prkennou lavičku vozky. Švácnulův nový vyzáblý koník byl zapřažen do postrojů. Yall Reblled s Harezem byli dívkami pozváni strávit cestu do kočáru. Vůdce mávl rukou a nurnská jízda vyrazila vpřed. Pod Janterem stál Rien Gwardit ve svém mocném rouše a mával na rozloučenou. Mával a zmenšoval se, a stejně tak i Jantern, až z nich byly dvě malé tečky, které se píší nad měkkými „i“ ve slově Trindindol. Když to tedy napíšete správně.

A klapání kopyt zvonilo nad vozovou cestou, která se mírně vlnila lukami směrem ke Gorganu.

8. Patálie na aderském hrádku

Taverna Mlejnské kolo nepatřila zrovna k vyhlášeným krčmám královského města této chudičké země, nicméně pro pouhé přečkání jedné noci plně postačovala. Pokoje nebyly velké, dvě obyčejné postele, noční stolek, židle, zrcadlo a vyřezávaná almara na šaty byly jediným vybavením každého z nich. Zato byly volné, takže každý mohl spát sám a udělat si pohodlí. Poutníci se dosyta najedli a před spánkem jako obvykle chvíli rokovali. Eiener seděla vedle Yalla Reblleda a přitom se lehce dotýkala útlou nožkou jeho kolene. Nebylo mu to nepříjemné, ale nemohl si nevšimnout, že ty občasné dotyky nejsou náhodné. Chvíli zabloudil vzpomínkou ke své mladé ženě Vavřince, ale mávnutím ruky představu zaplašil. Je přece chlap, tak proč si taky nedopřát zakázaného ovoce. A když si byl docela jist, co Eiener chce, položil jí pod stolem ledabyly dlaň na klín. Dívka naoko cudně sevřela stehna, avšak ani na chvíli se neodtáhla. Namísto toho dál vykládala malému Krubroku Kroukovi svůj náhled na lyrickou poezii.

Když se dveře pokojů nadobro zaklaply, přišla Eiener, strojeně červenolící, do Yallova pokoje. On se pro jistotu rozhlédl po chodbě, jestli se tam nekrčí nějaký čumil, zavřel dveře a skrze petlici prostrčil dřevěný kolík. Divoce se milovali, ale při té příležitosti se ze sebe navzájem pokoušeli tahat informace. Oba dva dobře věděli, proč tu jsou a co chtějí, ale zároveň jim spolu bylo dobře. A ob dva pokoje dál se pářil Harez s prostomyslnou Irigou. Mezi barbarskými kmeny se tomu totiž říká páření se samicí, tedy věc pro bojovníka dosti podružná, leč nezbytně nutná pro uchování kmene.

„Jed' opatrně, nemešlo!“, zaječela Eiener, hlavu vystrčenou z okénka, když vůz najel na kámen.

„Ano, paní“, omluvil se uctivě Rabiňák.

Zprvu široká obchodní cesta se poté, co odbočili na gorganské městečko Adra, změnila ve vozovou cestu úzkou, kamenitou a plnou výmolů. Nurnští nevěděli, proč tak náhle dle přání paní změnili směr, ale bylo jim po tom houby. Kallesteho úkol zněl dovézt dívky do Heikornatu a v rámci možnosti a dobrého vkusu splnit, co si záměnou. A navíc za to měli dostat slušně zapláceno.

„Najdeme si nocleh“, řekla panna Eiener Yallu Reblledovi.

Iriga seděla vedle zavalitého Hareze a důvěrně se mu opírala o rameno. Rabiňák Švácnul, prostoduchý vesničan, si usmyslel, že na kozlíku bude dávat větší pozor, aby pro panstvo byla cesta příjemnější.

„Snad mi nabídneš pomoc, holomku!“, vztekala se Eiener, když vozka včas nepřiběhl a nepomohl jí sestoupit po schůdku z vozu.

Barbar Rabiňák se na okamžik zatvářil dotčeně, ale bryskně přiskočil a koktavě se omlouval.

„Nevíš, jak se chovat k dámě!“, vyjekla, když ji snad příliš silně stiskl loket.

„Nech ho“, ozval se Yall Reblled, který si už s černovláskou, pochopitelně, nějakou dobu důvěrně tykal, „Je to sice buran a trouba, ale patří mezi nás. Není to žádný sluha“.

„Pche!“, zvedla povýšeně nosík a barbarovi se vytrhla.

Rabiňák Švácnul stál v mírném úklonu a s čepicí uctivě smeknutou. Za ním, na zdi domu, se houpal vývěsní štít formanské krčmy v zatáčce.

Podomek odešel ustát koně hostů a hostinský nabídl své nejlepší pokoje. Nurnští se unaveně rozesadili kolem stolu. Vypadalo to, že se zase jednou dobře najedí a popijí. Dívky si udělaly pohodlí, ale mladá madam byla očividně jako na trní. Hýřila sice humorem, ale po očku sledovala krčmáře, kterak hbitými prstíky plní korbele a obskakuje ostatní hosty. Potom vstala a rázným krokem si to k němu namířila. Hovořili spolu nějakou chvíli, což však družiníky příliš nezajímalo, neboť se věnovali svým břichům.

„Dnes večer s vámi nepobudeme“, zavedla řeč Eiener, když se vrátila, „Jsme pozvány do sídla aderského pána“. Nurnští zvedli překvapeně hlavy.

„Ale já...“, vykulila prosebně oči Iriga a pustila Harezovu dlaň.

„Drž zobák!“, houkla Eiener sprostě a kývla hlavou směrem k dřevěnému schodišti do patra.

Iriga sklopila zrak a vstala. Obě odešly.

„Dost by mě zajímalo, co ta sůva kuje“, pronesla do ticha Wulpin Zivrilová.

„No co, aspoň se v klidu pobavíme“, řekla vesele Viola Pelouchová, která v obou cizích dívkách cítila nevídanou konkurenci.

„Jo, a slouha by neměl pít, když dámy na noc pojedou na freje“, rýpl si do barbara Krubrok Krouk.

Rabiňák Švácnul do sebe hodil dva korbele a lusknutím objednal třetí. Byl skutečně unavený a mínil se zpít do němoty.

„Ať si třeba prošlapou kramfleky“, zahlaholil bojovně, „Ze mě nikdo vola dělat nebude!“.

A potom zanotoval tu svoji oblíbenou Buch, buch, mehaj a přisprostlou Rozárko Švácnulová, tatíček není doma. Ti muzikálně nadanější se k němu sborem přidali.

Hostinský se zarazil na půli cesty mezi pípou a hostem, zrak přilepený na schodišti, po kterém zvolna sestupovaly dvě dámy ve večerních róbách. Zřejmě se mu nestávalo často, aby jeho podnik sloužil takovým vzácným hostům.

„Vozko!“, vyzvala Rabiňáka černovláška a loupala očkem ke dveřím.

„Já... já...“, vykotal ze sebe.

Oči druhů doslova visely na barbarově skelném pohledu.

„Já nikam nejedu. Jsem zemědělec... Nejsem slouha... Jsem zemědělec...”.

„Tak za tohle”, pronesla tvrdě, „za tohle zaplatíš”.

V jejich očích byly blesky. A Rabiňák Švácnul si oddech, když vyšly na ulici. Dokázal se postavit příkoří, které na něm bylo pácháno. Jeho otec by byl za to naň pyšný. Na oslavu vítězství se zpil tak prkenně a strašlivě, že jej museli odnést.

„Yalle, prosím tě, otevři!”, vzbudil poklidně spícího válečníka jekot z chodby.

„Prosím tě!!!”.

Kdosi chvatně bušil na dveře a on po hlase poznal Eiener. Rychle vyskočil a hodil na sebe košili. Musely být nejméně dvě hodiny v noci, možná, bratru, půl třetí.

Dívka vběhla dovnitř a padla Yallově kolem ramen. Vzlykala a zatínala zbělelé pěsti. Na chodbě stála strnule Iriga a tvářila se rozpačitě.

Rebblled si všiml, že má Eiener potrhane šaty, když se jí podíval do usazených očí, uviděl tmavou podlitinu, která se rýsovala na útlém hrdle.

„Svedl mě, prasák, byl tak hrubý!”, zařvala hystericky a zdálo se, že brzy omdlí. Znovu se doň zavěsila. Yallův tázavý pohled se setkal s Iriginým. Stála jako sloup a z jejich očí četl cosi, co v něm vzbudilo pochybnost.

„Chci vidět krev toho chlapa!”, houkla černovláska a skutečně omdlela.

Yall Rebblled odnesl Eiener do jejího pokoje a řekl Irize, ať u ní do rána počká. Potom šel dospat. Ráno moudřejší večera.

U snídaně druhům všechno řekl. Trpělivě počkali, až dívky přijdou.

Eiener měla ztvrdlé rysy, z jejich očí číselna nenávist. Jídla se ani nedotkla.

„Chci, aby ten šlechtickej spratek chcíp!”, procedila skrz zuby drsně, „A chci, abyste ho sprovodili ze světa před mejma očima. A ta jejich salaš ať lehne popelem!”.

Chvilí bylo ticho.

Pak se ozval Harez: „Bohové vědí, jak to bylo”.

„Správně, nikdo se vraždit nebude”.

Eiener zesínala a věnovala ostrý pohled Yallu Rebblledovi. Ten pokrčil rameny a přitakal.

„Parchante!”, vyštěkla, „Za to budete pykat - všichni!”.

Když vyrazili na cestu, byla už klidnější. Dokonce se občas zdálo, že má lepší náladu. Rabiňák Švácnul seděl na kozlíku a byl rád, že se blíží konec cesty. A že se zbaví protivné povinnosti. Od samého dřepění na prkenném kozlíku jej svrběl zadek.

9. Konečně v Heikornatu

Heikornatské panství, jedno ze čtyř svobodných a rovnoprávných lén, tvořících na základě panské listiny vzhledem k okolí souhrnné území jménem Khanderwaed, byl malý pruh země, ležící v jihovýchodní části tohoto územního svazku. Khanderwaed sahal na severu až ke Grullduině, jež odděluje Mubarrathskou říši, a na západě k Olvornu, zemi vzniklé spojením zcivilizovaných barbarských kmenů za doby takzvaného Tharbekhova povstání. Heikornat, sídelní a jediné město panství, přivítal Nurnské prašnou vozovou cestou, táhnoucí se mezi selskými domy a stodolami. Na rynku, kde si všimli krčmy bez jakéhokoli vývěsního štítu, zahnuhli doprava. Po několika stech sázích se na vyvýšenině vynořily šindelové střechy Eienerova domova. Jestliže Nurnští čekali nějaký menší hrad, museli být značně zklamaní. Větší selské stavení, vybudované do písmene U, se dvěma patry, bylo dokola obehnané obyčejnou palisádou. Nad vstupní branou stavitel jako třešň na dort pověsil dřevěný erb honorace, ze kterého déšť oprýskal valnou část barvy. Říkejme tedy tomu sídlu panský dvorec.

„Otče!“, vykřikla Eiener a rozeběhla se k obtloustlému, docela mile vyhlížejícímu vousáči, který vyšel ze dveří v domácích papučích.

„Vítej doma, holčičko moje“, pohladil dívku po vlasech a objal ji.

Nurnští seskočili z koní a rozhlédli se po chudičkém nádvoří, připomínajícím spíš větší dvorek, po kterém se bezcílně plouhalo několik chlapů, pravděpodobně stráží. U palisády stály přilepené jednoduché dřevěné boudy, ukrývající zřejmě stáje, komůrky pro vojáky, skladiště a místa pro další hospodářské účely. Eiener se zvonivě chichotala, potom ukázala na Nurnské a odběhla dovnitř.

„Můžete si ustlat v přístavku, chlapci“, zavolal heikornatský pán a krátce zamával na pozdrav, „O koně se vám postarají a jídlo a pití pošlu po kuchaře. Ať vidíte, že na mém panství se o hosta umíme postarat“.

„Takže já spím tady“, hodil barbar Harez tlumok do kouta půdy nad stájemi. Lezlo se sem po žebříku a všude leželo a vonělo seno. Nurnští si rozbalili deky a udělali si pohodlí. Vůdce Rebled rozdělil hlídky. Nějaká starší hospodyně přinesla jídlo. Darlen Moorhed vikýřem pozoroval okolí. Západ se mírumilovně zahalil do červánků.

„Haló“, vyrušil jej ze snění ženský hlas. Koukl dolů a uzřel Irigu v bílých květovaných šatech.

„Je tam, prosím, Harez?“

„Harez má na bráně návštěvu!“, otočil se Darlen do rohu a koutky úst mu cukaly.

„Jo“, zavrčel barbar, podrbal se ve vlasech a vykulil se z hnízda.

Darlen Moorhed ty dva pozoroval, jak zavěšení do sebe odcházejí směrem k domu. Přišlo mu trochu líto, že na barbarově místě není on. Chudý kluk z Nirku, který se protloukal životem, jak se dalo.

„Harez už se nejspíš nevrátí, takže hlídku místo něj má Třaskatul Drtinosa“, řekl vůdce.

Balada o lásce válečníka

Harez - přepis staré barbarské legendy

Každý den se moje srdce trápí jen,
myslím na to, byl to přelud, byl to sen?
Proč mám něco takového prožívat?
Snažil jsem se hodně nebo málo snad?

Krutý živote, krutý osude,
s tebou mohl bych se měřit rád
Kolik obětí, kolik prokletí,
co budeme si nalhávat

Chtěl bych zase vedle tebe loukou jít,
potom ležet na zádech a při tom snít
Po tvém boku trávit všechny svoje dny,
naplňovat všechny naše tužby, sny

Jenom s tebou, nikdy bez tebe,
zbytek života bych prožít chtěl
Jak to udělat, jak se zachovat,
dělat, co dřív udělat jsem měl

Já ukážu, že miluju tě
Já ukážu, že mé srdce je čisté
Ukážu světu, jak moc tě miluju,

já zabiju se pro tebe

Černou nocí, temnou mlhou, vichřicí
projdu, abych získal lásku mizící
To, co se zdá být přeludem vzdáleným
může být koncem s nadějí skloubeným

Už nevidím, už neslyším,
cítím, že se štěstí blíží zas
Znovu s tebou, láskou neměnnou
prožijeme štěstí čas

Já ukážu, že miluju tě
Já ukážu, že mé srdce je čisté
Ukážu světu, jak moc tě miluju,
já zabiju se pro tebe

Ukážu světu, jak moc tě miluju,
já zabiju sebe a tebe

Všude byl klid, jen ze stájí se ozývalo spokojené frkání koní. Ani nebylo potřeba hlídat, ale trpaslík Třaskatul poctivě rázoval po zšeřelém dvorku a počítal kroky, aby mu stráž rychleji ubíhala. Když už se mu oči únavou zavíraly, zpozorněl. Zaslechl bouchnutí dveří. Od domu kdosi přicházel se svíci v ruce. Byla to panna Eiener, v noční róbě. Třaskatul ji neměl moc rád, protože byla taková divná. Došla až k němu, plamen ozařoval její jistě krásnou tvář, která se zdála být jako vytesaná z mramoru. Chtěl slušně pozdravit, ale dívka jej nepustila ke slovu.

„Řekni tomu svému Reblledovi tohle: vrátíte se do Adry a zplundrujete to, co jste měli zplundrovat už dávno. Nikdo nepřežije. A hlavu parchanta tamního pána chci do dvou tejdňů dostat na stříbrným podnose. A otec se o tom nedozví. Jinak nebudou žádný peníze a budu se muset svěřit s tím, jaký nepěkný věci se mnou pan Spravedlivej na svém loži dělal...”.

„To myslíte Yalla?”

„Jen se nedělej - ty ses na to s ostatními samozřejmě koukal”, řekla jízlivě, „Takže dva tejdny. Jestli souhlasíte, tak ráno vyvěsíte Reblledovy špinavý spodky do okna. A jestli tam ty spodky nebudou, tak se klidně otcí přiznám hned. Má pro mě slabost a umí bejt moc zlej”.

Třaskatul Drtinosa stál jako zařezaný. A Eiener mu ještě na odchodu poslala polibek po větru.

Ráno v půdním vikýři vlály hnědé spodky Yalla Reblleda z vláčněné krokodýlí kůže. „Kurva jedna”, vztekal se válečník, když si navlékal jezdecké kalhoty na nahé tělo, „Jestli chytну vlka, tak budu hodně protivnej”.

„Hele, zkus se tvářit aspoň trochu příjemně”, poplácal ho po zádech hraničář Darlen, „Sbalíme se, rozloučíme, stavíme se v knajpě dále ve městě a máme čtrnáct dní k dobru na to, abysme se rozhodli, co dělat dál”.

Harez, jenž dnešní noc strávil v útulném pokoji plavovlásky, dřepěl a popíjel bylinný odvar z plechového šálku.

Eienerin otec neztratil nic ze své včerejší bodrosti.

„Tak už jedete, chlapi?” rozpráhl náruč na důkaz vděku, „Dostanete nějaké jídlo na cestu. A doufám, že vám dcera za vaše služby zaplatila”.

Při těch slovech se k ní obrátil. Eiener se mile usmívala.

„Jistě, pane”, přitakal Dyni Longodon.

Yall Reblled se zatvářil rozpačitě: „Já hlupák, zapomněl jsem na ty spodky“, a ukázal na vikýř.

Eiener se rozpustile zahihňala.

„Hodně štěstí, chlapci“.

„To je samý chlapci sem, chlapci tam, a na ženský se vůbec nehledí“, postěžovala si Wulpin Zivrilová, když zkroušená Nurnská jízda krokem sjížděla do města.

V hospodě dřepěl Rien Gwardit, pil pivo a zmateně gestikuloval s krčmářem. Když vešli Nurnští, zřetelně se mu ulevilo.

„Původně jsem nechtěl jezdit - kuliva jistě trindindolskejch záležitostí, ale nakonec mi to nedalo“, usmál se od ucha k uchu elf.

„To jsem rád, že ses tak rozhod“, poplácal ho po zádech Darlen Moorhed.

„Zařídil jsem, co se dalo, a na zbytek, co nepůjde zařídít cestou, se vykašlu“, založil si ruce na prsa, „Von se ten Trindindol beze mě taky nepoloží, když vydržel celejch sedumset let“.

Nurnští se v klidu najedli a probrali situaci. Na Adu se nepotáhne, to bylo jasné. O peníze nešlo, ty už považovali za nenávratně ztracené. Důležitý byl Krivig z Kromsettu, Kallesteho úkol, na nějž se už trochu pozapomnělo. Bylo potřeba se od něčeho odpíchnout, zjistit nějaké informace. Od hostinského se dozvěděli, že jistí cizinci, vojáci, před několika měsíci skutečně v sídle pána z Heikornatu pobývali, ale kvůli nějaké neshodě, ve které figurovala panna Eiener, město opustili. Neznámo kam. Nurnští se rozhodli ve městě zůstat a zjistit něco bližšího.

„Pane krčmáři“, zvolal Rien Gwardit, „Chtěli bysme pokoje tak na dva až tři dny včetně ustájení“.

Hostinský přiběhl a zeptal se: „Nemějte mi to za zlé, pánové, ale účtovat si budu dopředu. To víte, lidé jsou různí“.

„Neni problém“, odhrnul kouzelník cíp plamenatého pláště a hodil na stůl několik zlatek, „Stačí?“.

Chlapovi ztuhl úsměv.

„No, jen ber“, vybídl jej kouzelník s nonšalantností boháče.

„Nechtějte mě dostat do maléru“, zavrtěl hlavou krčmář a posunul peníze zpátky ke Gwarditovi. Přitom si dával pozor, aby si jeho odmítnutí všimli i ostatní hosté. „Zlato nesmím brát a taky neberu. Nepůjdu kuliva vám do šatlavy“.

Nurnští se zatvářili krajně nechápavě. Jelikož však bylo jasné, že páni jsou cizinci a nějakou záhadou se jim nedostalo cti znát přísný panský výnos o khanderwaedské měně, celou věc vysvětlil. Nepřilíš bohatým Khanderwaedem vedoucí odnož severské obchodní cesty, která skýtala obchodníkům možnost volby vyhnout se barbarskému Olvornu a jeho krutým mýtům či daním z tovaru, dala vzniknout v hlavách urozených nápadu z této výhody vytěžit. Proto byla sepsána panská úmluva a podepsán přísný výnos o jednotném platidle, denuku, laciném slitinci stříbra a cínu, jenž vzhledem k běžné zlatce měl trojnásobnou hodnotu. S ohledem na přísný zákaz směnného obchodu, jakož i výměny platidel, tak veškeré výhody plynoucí z tohoto nařízení týkaly se pouze panských pokladnic.

Zaražení hrdinové z Gwendarronu se dohodli s hostinským, že místní měnu seženou, a on, vzhledem k okolnostem, souhlasil s tím, že jim útratu s jistou přírážkou bude prozatímne psát na futuro.

Dva dny strávili nad stolem plným korbelů a talířů s jídlem. Bylo jim dobře. Všimli si vesničana, který po nich pokukoval, tu a tam odcházel a zase přicházel. Nebylo těžké poznat, že jde o nepřilíš zručného zvěda panny Eiener. Byl z jejich počínání očividně zmatený a to jim dělalo radost. Během té doby Rien Gwardit, kouzelník družiny, podnikl tři výpravy do panského dvorce. Šel vždy sám a neviditelný, za podpory věrného havrana. Zbytek družiny se věnoval tomu, jak to navléci, aby tajně s hostinským sjednali směnu peněz. Nakonec chudáka díky vyjednávacímu umění Dyniho Longodona přemluvili. Darlen Moorhed ihned odešel do města shánět mapu země.

„Furt si čte nějaký básničky... počkejte“, hrabal Rien kdesi pod četnými přehyby pláště, než našel papír s poznámkami, „Tady to mám - Ištván: Láska v lukách vonících...“

„To není důležité“, řekl netrpělivě alchymista Dyni, „Co tam máš dál?“

„Pak už jen vyšívá, prostě dělá běžný věci - jó, a chodí za ní nějaký chlap, kerej jí donáší, co děláme a že nic neděláme“.

„Támhle ten buran?“, ukázal nenápadně na muže, sedícího osamoceně v rohu, Krubrok Krouk.

„Jo“, odvětil kouzelník.

„A vona?“

„Vzteká se... A taky má nějakýho milence, no, spíš kořena... počkejte, Hengirel se jmenuje, syn pána Bradoka z Eiffery. Když jsem odcházel, psala mu dopis a zavolala služku, ať přivede posla“.

Nurnští se na sebe významně podívali.

„Pane hostinský, platíme!“, vymínil si pozornost krčmáře Yall Reblled.

Hraničář Moorhed, zatímco si šněroval kožené boty, narychlo studoval mapu.

Nurnští naoko vyjeli směrem na Gorgan. Dělalí, že si nevšimli muže, který z hospody vyběhl na ulici a jejich kvapný odjezd sledoval. Při první příležitosti za městem jízda zahrula do polí a provedla oblouk směrem k severozápadu. Na dohled vozové cesty, vedoucí z Heikornatu do Eiffery, sídelního města eifferského pána, zalehli do pšenky a čekali, až pojede Eienerin posel.

Dva kupecké vozy nechali být. Zaútočili až na osamělého jezdce, vybaveného velmi, velmi nalahko.

Yall Reblled jej dostihl jako první. Jeho válečný kůň se vzeplal a prudce nakopl jezdeckého oře poslova, ten se splasil a vyhodil svého pána ze sedla. Chlap žuchl na zem jako pytel brambor, a než stihl pochopit, co se děje, už byl obklíčen divoce se křenícími Nurnskými.

„Chopte se ho a hybaj k támdletomu remízku!“, vyštěkl vůdce rozkaz.

Traskatul Drtinosa a Rabiňák Švácnul se zhostili odvrácení zajatce. Už je svrběly pracky z nedostatku pořádné válečnické práce.

„Drahý Hengireli, vzpomínka na Tebe je jediným mým světlem denním...“, začel se nahlas do milostného listu vonícího po jasmínovém květu Krubrok Krouk, „bla, bla, bla... samý žvásty“.

„Je to coura“, zaštkal vůdce Reblled, „Kdo ví, co má zase za lubem. Uděláme dobrej skutek, když ten blábol spálíme“.

„A ty, chlape, budeš mluvit, jinak pocejtíš takový muka, až se bolestí počůráš!“, pustil na zajatce trochu hrůzy barbar Harez.

Řekl vše, co věděl. O nerovném milostném vztahu panny Eiener s mladičkým a nezkušeným Hengirelem. O jejím zhýralém životě. A také o Krivigovi z Kromsettu, který byl pozván na heikornatský dvorec, ale pak čelil podezření z nemravností učiněných mladé dívce. Jak majetek Krivigův a jeho společníků byl zabaven a jim se jen s holými životy podařilo uprchnout z města. Jak bez peněz a jen ve spacích úborech zmizeli někde v Eiffery. Tam se ztratila jejich stopa. Eiener a její otec po nich pátrali, leč marně. Snad proto, kvůli pomstě na Krivigovi, začala vztah k Hengirelovi. Alespoň tak se mezi lidmi povídá.

Vůdce stál zamyšleně, potom upřel oči na Hazeze a přejel si prstem po hrdle. Harez významně juknul po Traskatulovi. Ten zavrtěl hlavou a věnoval pohled Rabiňáku Švácnulovi. Bylo ticho.

„Já ho zabiju“, řekl rozhodně barbar Švácnul.

Nurnští poodešli dál a sledovali popravčího, kterak tasil meč a jedinou ranou sřal Eienerinu poslovi hlavu. Potom bezvládný trup přikryl několika větvemi a nasekanou travou.

„Tak, a máme družinovýho kata“, neodpustil si drobnou poznámku Dyni Longodon.

10. Zredechův oddíl

Tyaru, vesničku rozkládající se podél přímé cesty do Eifferu, minuli širokým obloukem. Věděli, že fakt o zavraždění panského posla vyjde jednou na světlo, a nechťeli za sebou zanechat stopy. Navíc se dalo očekávat, že Eieneřini zvědové by případně pátrali právě tímto směrem. Kolem hlavních cest.

„Zeptáme se na Sekořově pile“, řekl Darlen Moorhed, když dala jízda na chvíli odpočinout koním, „Je to pěkně stranou a dá se předpokládat, že chlapi na útěku by právě tady mohli hledat útočiště“.

„Jasná věc“, souhlasil vůdce.

Několik chatrčí bylo nevzhledně rozmístěno na malém prostranství plném naskládaných klád, fošen a trámů. Z velkého přístřechu tvořeného jen kůly a šindelovou střechou se na přichozí zlověstně šklebily obrovské zuby dvou pilových listů, vertikálně zavěšených v rámech. Rámy byly připojené k převodům mlýnského kola, dnes zastaveného. Koryto náhonu bylo vyschlé, neboť stavidla bránila přívalu hnací vody z říčky Eblasan, vlévající se nedaleko odtud do širokých vod jezera Khennen. Přímou pod pilou vbíhalo do proudu dřevěné molo, na kterém dva dřevaři rozebírali přední část ukotveného voru z čerstvých klád. Jinak zde nebylo vidět nikoho, zřejmě nebylo dostatek práce a pila čekala na nový přísun dřeva z dřevorubecké osady Dreven na jihu ebelderské slati. Alespoň takový závěr se dal usuzovat z mapy.

Rien Gwardit, zkušený vyjednávač, sesedl a chvíli s dělníky jednal. Jeden z nich, barbar, ukázal k jednomu z domků a dál se věnoval své práci. Gwardit se vrátil, druzi seskočili ze sedel a hrmuli se za předákem.

Byl to podsaditý člověk s knírem, voněl směsicí pachu kůry, smůly a dřeva, a nikterak se netajil tím, že u něj několik mužů pasujících na popis Krivigovy skupiny skutečně před časem pracovalo. Pracovali tu jen krátký čas, a když vydělali něco peněz, svobodně odešli. Nic víc k těm osobám říci nemohl a nezajímalo ho, jestli se zde skrývali před zákony země nebo něčím jiným. Věděl jen tolik, že dřeli poctivě, nevyvolávali mezi ostatními dělníky rozmišky a jistě pamatovali lepší časy. Po všem ostatním mu bylo putna.

První hmatatelné stopy, které by se bezradní Nurnští mohli chytit, se jim dostalo o nějakých šest sedm mil dále v malé vesničce Alteren, vystavěné na samém okraji Ebelderského lesa. Odtud už bylo dle mapy do Eifferu, sídelního města panství, co by kamenem dohodil. Na osobu kováře, nejstaršího z osadníků a jakéhosi předáka, který všechno ví a všechno zná, Nurnské upozornila malá dívka, hrající si v lukách se slaměnými panenkami. Rabiňáku Švácnulovi ještě teď ležela v hlavě její rozpočítávací říkanka ve starém jazyce předků.

*Ede, hude, khebel
nede hude ghuubel
lewen dhu ndu ebel
keke neide
hudhe dehei*

A už vůbec neznal její zapomenutý význam, prostý a bez příkras - ani krásu řeči dávných obyvatel tohoto kusu země. Nutno říci, že jej neznala ani ona.

*Jeden, dva, tři
čtvrtý umři
změň se v dřevo
aby bylo
hojně všeho*

Alterenský kovář, jistý Khabar Malizren, obrovitý barbar v kožené zástěře, se zprvu Numských zalekl, nicméně brzy poznal, že ani jemu, ani nikomu ze sousedů nepřišli ublížit. Chtěli jen trochu jídla, nocleh a ustájení pro koně. A hlavně byli poměrně upovídaní, což kvitoval poměrně s povděkem. Ono člověka někdy potěší, když namísto věčného bušení do kusu železa a praskotu jisker z výhně slyší při práci také lidský hlas. Zvláště pak, když si může popovídat s cizinci, dozvědět se příběhy z cizích krajů a oplátkou vyprávět o trablích zdejšího lidu.

Kriviga z Kromsettu přímo neznal. Převyprávěl však příběh, který se před pár měsíci udál osobě pana Hengirela, syna eifferského pána Bradoka. Mladý Hengirel spíše než povinností, vyplývajícím z jeho postavení, věnoval se s oblibou kratochvilím. Největší zálibu nalézal v lovu - často pořádal hony v panské oboře, na které vyrážel se svou družinou vedenou přítelem Herudem, velitelem panské posádky. Jednou však přišel málem o život. Na odlehlém okraji obory, až daleko u Blatského potoka, byl přepaden podivným mužem, zřejmě jakýmsi zběhlým žoldákem, který jej málem zabil, nebýt skupiny cizinců vedené právě panem Krivigem. Ti zákeřného vraha zabili a byli Hengirelovi nápomocni dříve, než přispěchali Herudovi muži roztroušení v lesích. Pán Bradok Eifferský velkoryse Krivigovy přátele pozval na panský dvorec a bohatě se jim odměnil. Několik dní v panském sídle pobýli a většinu času však trávili na vyjíždkách do okolí. Velmi se zajímali o toho mrtvého vraha. Jednoho dne však beze slova rozloučení zmizeli a nezanechali za sebou nic. Prostě se sbalili a odjeli. Pán Bradok toto považoval za velikou neuctivost ke své osobě a nejspíš se jej útěk Krivigových mužů hluboce dotkl.

„Hodně se tenkrát o jejich statečném činu mluvilo“, řekl kovář a odložil kladivo na kovadlinu, „Jsou lidé, kteří tvrdí, že je očaroval Jenu Bukhem a dočista je uhranul v dřevo“.

„Kdo je vlastně Jenu Bukhem?“, zeptal se s plamínky zvědavosti v očích alchymista Dyni.

„Čarodějník... Alespoň byl za něj prohlášen“, pravil. A ještě řekl, že Jenu Bukhem byl barbar, druidský zařikávač, který ve službách eifferského pána jako hajný spravoval panskou oboru. Kdysi to býval dobrotivý a skromný muž. Žil na samotě v oborském domě, ale během posledních let se z něj stal podivín. Začal vést divné řeči, kterým nebylo zbla rozumět - o zlých silách vládnoucích Ebelderu a zlu, které se sápe na zem. Někteří tvrdili, že se zbláznil, jiní vyprávěli o jeho černých kouzlech, jimž se stal otrokem. Na každý pád bylo jisto, že se o oborský les přestal starat a několikrát na dlouhou dobu zmizel. Údajně se také stýkal s divnými lidmi z Olvornu. Pán Tlachud jej v roce 1052 zbavil panské povinnosti a vykázal ze země. V té době také zákonem přísně zakázal čarodějnictví a jakékoli praktiky s nadpřirozenými silami.

„Čarodějnictví se v Eiffěru trestá smrtí“, dokončil kovář svoje vyprávění.

„Jejdamane“, špitl Rien Gwardit a v náhlém popudu schoval ruce za záda.

Krubrok Krouk stál jako vytesaný.

„Ten les je nějaký divnej“, zabrumlal Harez, „Měli bysme se tam jít podívat“.

„Tak to je právě věc, kterou vám nedoporučuju“, dřepel si pan Malizren na kovadlinu,

„Ten les není jen divnej. Je taky nebezpečnej. Nikdo už tam nechodí, pokud zrovna nemusí“.

„A to nám povídejte...“, ozval se Yall Reblled.

Kovář jim pověděl o divných řečech o divokých zvířatech, které se vedou. O lidech roztrhaných při cestě na dříví. A o zlých bytostech, o nichž se vypráví, které dáví všechno živé. Potom zmlklým druhům pověděl o Modrém panákově, chlapovi v roztrhaných modrých hadrech, který za noci obchází Alteren a pozoruje. A o tom, jak se mu z komory ztrácí dřevěné uhlí do výhně.

„Je to divný tvor, ale už se ho nebojím“, řekl a zív si, „Myslím, že jenom obejduje, ale neublížil by. A ta trocha uhlí mě nezabije“.

„A vy myslíte, že si tím uhlím topí?“, zeptala se nedůvěřivě Wulpin Zivrilová.

„Spíš myslím, že ho žere... Ale jistě vím, že ho Jenu Bukhem znal. A ještě vím, že těm řečem o Bukhemovi, ať byl jakýkoli, nevěřím. Ale znáte lidi...“.

Ráno se druzi dosyta najedli a domluvili se s kovářem, že u něj nechají koně. Stříbrnými denuky samozřejmě nešetřili. Co taky s nimi. Plán byl jasný. Vyrazit do lesa a porozhlédnout se. Nic lepšího se dělat nedalo. Nurnští se připravili do bojové formace, zbraně v rukou. Nemohli tušit, co je v lese potká.

„No tak, Violo, hybaj do řady!”, houkl vůdce netrpělivě.

„Já... já...”, koktala malá hobitka, „Já s váma nepojedu. Jedu domů”. Až teď si všimli, jak je bledá strachy.

„A já, pardi, já taky nejdu”, řekl vážně kouzelník Rien Gwardit.

Kamarádi mu věnovali nevěřící pohled.

„Ne, že bych se bál, ale musím si zařídit nějaký ty věci, co jsem o nich v hospodě mluvil”.

Ticho.

„De vo jednu trindindolskou záležitost”.

Ticho.

„Je to tajná záležitost. Musím se totiž setkat s jedním poslem, aby... kakraholte, nesmím vo tom mluvit... ale určitě vás doženu...”.

Darlen Moorhed nejistě přešlápl a věnoval pohled vůdci.

„Slibuju...”.

Nurnští hrdinové se vydali lehkou chůzí do hloubi lesa. Zvolna stoupali po břehu říčky Beribel, která se vlnila ostrým zářezem koryta. Les okolo byl hustý a nepěstěný, často museli přelézat padlé kmeny listnatých stromů, různé žlaby a vývraty. Z množství stop, pouhému oku zřetelných v blátě a vrstvě tlejícího listí, se dalo soudit, že právě tady se napájí zvěř z širokého okolí. Šli pomalu, bezcílně. Chtěli se jen dostat dál, do hlubin Ebelderu, kde tušili příčinu lidových povídaček, a navíc vodní tok byl jediným ukazatelem správného směru a taktéž směru, kudy se vrátit zpátky. Ebelder byl hustý, zšeřelý a k cizincům, navyklým civilizovanému životu, podivně nepřátelský. Našli místo, kde se zleva do Beribel vléval Blatský potok. Podél něj zamířili téměř jižním směrem až do chvíle, kdy se prudce stočil k západu. Podle mapy věděli, že právě tady musí koryto potoka opustit, pokud se nechtějí dostat na okraj panské obory. Mířili do samého srdce starého lesa, ohraničeného z jihu výběžkem pohoří Nogol, táhnoucím se až odkudsi z Mondragonu. Na mapě vyčetli místo, kde by měla být velká světlina, smáčená z jihovýchodu říčkou Neheir, mizějící na konci svého toku v Ebelderské slati. Tuto světlinu si vytýčili za cíl jako možné místo pro klidné přechání noci.

Několikrát se po cestě ztratili, terén byl vskutku nepřehledný, a mohli děkovat strážným bůžkům a hraničářské mistrnosti Darlena Moorheda, že z cesty nesešli zcela a nezbloodili v zeleném šeru hvozdů. Navečer vyšli na okraj paseky, porostlé vysokou žlutou travou. Utábořili se a rozdělali oheň. Yall Rebled při večeři rozdělil hlídky a vytýčil místo, kam si družina rozloží houně. Bylo vcelku pěkné počasí a na déšť to rozhodně nevypadalo.

Třaskatul Drtinosa udržoval strážní oheň, šavle položené na klíně, uši nastražené. Oči obezřetně upínal do temnoty, občas pošoupl polínko blíže středu ohýnku. Najednou ztuhl. Jejich ležení se nacházelo v severovýchodní části velké paseky. Daleko na protější straně, kde se proti tmavomodrému nebi rýsovala černá hradba stromů, spatřil světlo. Plamen pochodně, či snad malého ohně. Byl si jist, že před chvílí tam ještě nebylo nic. A skutečně. Kus od prvního světla zazářil další jasný bod. Někdo rozžehl pochodně. Trpaslík lehl k zemi a probudil své druhy. To už se z temného lesa mihotaly tři plameny.

„Divná věc”, špitl Dyni Longodon, „Měli bysme zjistit víc”.

„Může to bejt léčka”, ozval se hraničář Darlen, „Sou tři hodiny v noci. To se většinou ohně nerozdělávají”.

Rabiňák Švácnul uhasil strážní oheň dekou.

„Harezi, jdi to omrknout”, řekl vůdce Rebled, „Ostatní do bojového postavení!”.

Harez tasil a kývl souhlasně na kouzelníka Krouka: "Můžeš".

Krubrok Krouk opsal pažemi několik oblouků a procedil skrze zuby: „Chlábeš huš“.

Hareze protkla temnota. Zmizel. Byl slyšet pouze jeho vzrušený dech. Neviditelný barbar vyrazil směrem k jednomu z plápolajících světél. V místech, kterými prošel, šustila ohýbaná tráva. Tohoto zvuku se držel Krubrok Krouk, který se rozhodl jít na průzkum s válečníkem a být mu nápomocen, kdyby bylo třeba.

Harez spatřil hořící pochodeň zapíchnutou rukojetí do země a trčící vzhůru. Děnilo jej od ní nějakých patnáct sáhů. Nikde nebylo ani živáčka, nepočítaje Kroukovo supění v zádech. Kráčel pomalu a obezřetně.

Všechno se seběhlo příliš rychle na to, aby mohl Harez jednat chladnokrevně. V přímém dosahu světla se malý kouzelník Krouk objevil před zraky nepřátel, skrytých v houští. Zapraskala větev a do kruhu světla vyskočilo několik barbarů, oděných do kožešinových kabátů.

„Podlá lest“, blesko Kroukovi hlavou a všechno své soustředění věnoval vyvolání kouzla.

Prsk. Krouk zmizel, nebyl tu. Harez, ač neviditelný, nečekal na nic a dal se na úprk. Bylo mu jedno, kolik těch chlapů je a proč vyběhli bez varování. Utíkal pryč. Vysoká tráva hlasitě šustila a za Harezem se tvořil široký vyšlapaný pruh. Barbaři v domněnce, že stíhají zmizelého kouzelníka, mu supěli v patách. Harez kličkoval a záměrně změnil směr, aby odvedl pozornost od vyčkávajících Nurnských. Barbaři supěli a začali rvát. Kdesi od říčky Neheir, kterou nurnský válečník tušil před sebou, se ozval hluboký zvuk válečného rohu. Signál k útoku. Následovaly výkřiky a divoký úprk lidské masy. Útok ze zálohy. Teď mu to došlo. Nepřátelé se pokusili rozdrobit družinu a zaútočit z odkrytého křídla. Očekával však, že se s nimi Nurnští vypořádají, a utíkal k místu, odkud hlavní síla nepřátel vyběhla. Tam se s pronásledovateli vypořádá.

To, že v lese jsou nepřátelé, nemusel Krubrok Krouk nijak vysvětlovat. Ve chvíli, kdy určený doběhl ke kruhové obraně tábořiště, uslyšeli Nurnští válečný signál. Rychle se přeskupili



...ze tmy se vynořily obrovité postavy válečníků...

do řady a tasili. Ze tmy se vynořily obrovité postavy válečníků, které divoce zaútočily. Řady se srazily a začal nelitostný boj muže proti muži. Nebylo možné váhat nebo přemýšlet. Natožpak jít někomu na pomoc. V té tmě to prostě nešlo. Šlo pouze o spasení vlastního života a bylo cítit, že protivníkům jde o to samé a jediné. Žlutá tráva se barvila krví.

Harez ucítil ránu do ramene a palčivou bolest. Podlomila se mu kolena, svalil se a instinktivně nastavil meč. Barbar, který mu dýchal na záda, se nabodl nechráněným břichem, opsal oblouk a zabořil se tváří do země. Jeho tělo po kluzké trávě sjelo několik sáhů dál a šplouchlo do vody říčky Neheir. Harez okamžitě vyskočil na nohy a zaútočil na dva muže, jejichž siluety ozářil svit luny. Byli vousatí a rozevlátí a řvali tak strašlivě, až tuhla krev v žilách. Když jej teď poprvé spatřili, prudce zaútočili a Harez měl co dělat, aby odolal. Jak byly neocenitelné jeho bojové zkušenosti! Krev stříkala a i on se přistihl, jak nenávisťně řve, ačkoli to nebývalo jeho zvykem. On spíš rubal v tichosti a chladně. Teď ale i on propadl emocím vedeným takřka živelnou touhou přežít. Ne zvítězit a pokořit nepřítele. Jen přežít. Když ty dva dobil, měl co dělat, aby stál rovně. Nechtěl se už zapojovat do dalšího boje, tak třemi ráznými skoky přeskočil říčku a dopadl na protější písčité břeh.

„Zhební, prašivče!“, zařval hluboký hlas a vzduchem se mihla bronzová čepel. Harez včas odskočil stranou a předvedl několik tajných fint. I protivník se zřejmě v umění šermířském vyznal. Kdyby bylo světlo a šlo by o nějaký ukázkový turnaj, zřejmě by se oko obecenstva potěšilo. Tady byla tma a život visel na tenkých šňůrkách. Těžko dnes říci, kdo byl tehdy větším mistrem meče, ale to není nutné. Na každý pád vrtkává štěstěna stála sice jemně, ale přesto na straně Harezově. V poslední chvíli, když věděl, že jeho rána bude tou poslední, která rozhodne rovný souboj, stočil čepel meče tak, že dopadla na plocho. Vousatý barbar padl na kolena a rozplácl se do písku. Harez vítězně zařval a vši silou mu dupl na koleno. Kostí zapraštěly a barbar omdlel. Harez v rychlosti sebral válečný roh, na který muž troubil, a trochu malátně se ubíral směrem ke svým druhům. Doklusal ve chvíli, kdy poslední muži padali k zemi, takže nebylo třeba dál zasahovat.

„Rozdělejte voheň, kurva!“, řval Rebled jako smyslů zbavený, „Světlo!!!“.

Měl ošklivý šlic přes tvář a jediné díky helmici měl hlavu celou. Košile mu mokvala krví. Wulpin Zivrilov hodila trs suché trávy do žhavých uhlíků a přistrčila doutnající polena. V mžiku vyšlehl jasný plamen, který ozářil to strašné místo. Všude, kam oko pohlédlo, se válely mrtvoly. Rabiňák Švácnul dřepěl na zemi, bledý jako stěna. Měl ústa rozevřená dokořán a zíral na ránu šklebící se na bříše. Byl očividně v šoku. Dyni Longodon skákal mezi ležícími a obracel je tváří vzhůru.

„Svině!“, zařval a hlas se mu zajíkl, „Svině zákeřný!“.

Darlen Moorhed pohlédl na nehybné tělo, nad kterým se alchymista skláněl. Oči Třaskatula Drtinosa byly vytřeštěné a nehybné. V těžkém pancíři zela sečná rána a tou prohřezla tmavá kaše. Chyběla mu levá noha. Byl mrtev, tvář voskovou.

„Hm“, zhodnotil Harez situaci. V tom jediném slově však byl znát smutek.

„Co to bylo, u všech bohů, za hranoly?!“, povzdechl si Krubrok Krouk.

„Mám zajatce“, procedil skrze zuby barbar Harez.

„Kde?“.

„Támhle u řeky“.

Sténající muž byl nevybíravým způsobem dovlečen doprostřed bitevního pole. Bezvádná noha volně visela v nepřírozeném úhlu. Snažil se bolest zakrývat, seč mohl, ale bylo zřejmé, že velmi trpěl. Nebylo třeba jej ani svazovat - stejně nebyl samostatného pohybu schopný. Teprve teď, ve světle ohně, který kouzelník Krouk přizivil náručí suchého chraští, si muže mohli prohlédnout pozorně a zblízka. Mohlo mu být něco kolem pětáctiřiceti let. Měl po ramena dlouhé rovně střižené vlasy kaštanové barvy, na skráních znatelně prokvetlé. Taktéž ofina byla zastřížena rovně, aby vlasy nepadaly samovolně do očí. V kovově šedých očích se mu zračila bolest, nenávista strach. Vousy měl nepřestěné a husté, obočí se uprostřed nad nosem spojovala v jeden



...Harez vítězně zařval...

celek. Ve tváři i na rukou měl jizvy, nehty ulámané, plné špíny. Jeho kožený kabátec, šitý dratví a zdobený prostě kožešinovými lemy, čpěl silně potem, močí a hlínou. Na krku měl zavěšenu masivní bronzovou ozdobu, jakési lité kolo plechu s vystoupilým znakem stromu. Zdálo se, že to byl vůdce nočních útočníků. Druzi si všimli, že i ostatní jeho muži měli jen oštěpy, bronzové zbraně a kožené kulaté štíty. Ale co je zarazilo nejvíce, byl neobvyklý mužův jazyk. Ne že by mu nebylo rozumět, používal však některých výrazů, které v kruzích blízkých nurnským hrdinům nebyly právě běžné.

„Takže, chlape“, začal s výslechem Yall Rebled, „Kdo jseš, co máš za lubem a kdo tě poslal?!“.

Chlap byl evidentně strachy bez sebe, ač by tomu jeho vzezření nenasvědčovalo, a nedělal žádné obstrukce.

„Mě zvou vojvodou Gherebem“, řekl, „Jsemť předák průzkumníkův od Zredechova šiku. Jsemť hotovenej zemrout za Dhenebel protiv Černejm pánům z Ebelderských věží. Jsemť hotovenej zemrout za Khanderwaedskou zem protiv černejm hordám a čárám z černejm mokřadův. Khanderwaééd!!!“.

Zahřimal tak mocně, až se rozkašlal a chytil se za hrud’.

„Co to meleš, hranole?“, osopil se naň Harez.

„Jsemť viděl tvé černé čáry, mocimuži, jen se nerud“, sípl odvázně, „Jaks co smrdutý víchr přisvištěl a zhmotnil svoje hejždí a masovinu. Jseš slouha Ebelderu, černej nádeník!“.

„Jakej já sem, u všech skopovejch hlav, nádeník, co?!“, zaječel barbar dotčeně, „Chceš asi rozbit hubu, co?!“.

„Zab mě, hejkale, drv můj leb. Věren zostanu svému vojvodskému slovu a víře. Khanderwaééd!!!“.

Vypadalo to, že bolestí omdlí, ač se přemáhal, jak mohl.

„Harezi, pocem“, zarazil rozlíceného válečníka Darlen Moorhed. Druzi odešli stranou a pološepem rokovali. Vypadalo to, že ten chlap je blázen, na druhou stranu ale tady bylo něco, co nehrálo.

„Na mapě žádnéj Dhenebel neni. Jen vesnice Dheneb na kraji lesa stejného jména“, oznámil hraničář Moorhed, co vyčetl z mapy, „A žádný Ebelderský věže tu taky nejsou. Jenom Ebelderská slat’ a nic víc“.

Bylo to krajně podezřelé.

Darlen se pokusil podniknout krok, ke kterému se uchýloval jen zřídka a v krajní nouzi. Částečně ovládal některé aspekty tajného učení svých mistrů, učení o telepatických vjemech a jejich užití v praxi. Hraničář si zakryl oči a strnul, tvář obrácen k zajatci. Lalůčky uší mu zrůžověly a postupně nabraly temně fialovou barvu. Šlo z něj jakési napětí, tlak, a zdálo se, že někde uvnitř, pod jeho kůží, probíhá boj. Bylo to, jako když člověk zatají dech, ponoří se do kádě s ledovou vodou a snaží se to vydržet co nejdéle. Nedýchat. Trvalo to celou věčnost, ta směna byla dlouhá a nekonečná.

A v Darlenově hlavě se míhaly obrazy. Jeho mysl se stala součástí vědomí zajatce, ač jaksi oddělená a jemu skrytá. Ty obrazy byly zmatené a bez logické souvislosti se míhaly jeden přes druhý, prolínaly se a zatlačovaly navzájem do černé temnoty vůkol. Viděl palisádové kůly kolem dřevěné tvrze, lidi jemu neznámé a velmi cizí, kteří se hotovili k boji. Viděl šiky černých skřetů, táhnoucí a burácející ozvěnou kroků. A viděl Ghereba... nebo spíš jeho očima oddíl, kterému velel. A jako on cítil úkol najít cestu k Ebelderským věžím a přivést k nim Zredechův šik. Právě ten, který byl vyslán z Dhenebelské pevnosti zaútočit na zlo, které se v nich zrodilo. Ale víc než obrazy vnímal Gherebovy pocity. V nich naprosto převládaly ty z posledních měsíců, týdnů či dní. To Darlen nedokázal přesně určit. Ta beznaděj, strach a úzkost, která ho obklopovala, byla takřka nesnesitelná. Cítil, že ten muž si není jist sám sebou a v té chvíli pochopil, jaké pohnutky vedly jeho muže k tak silnému a nenávistnému útoku na jeho družinu. Pochopil, že byli jako divoká zvířata, zraněná a zahnaná do kouta. A v tom všem Darlen vnímal ještě něco. Něco cizího a hrozivého, co sem nepatřilo. Jakoby v barbarově těle byla černá věc,

nejhlubší hlubina, která s jeho podstatou neměla nic společného a přesto ji nějak ovládala. Otrásl se zimnicí.

Hraničář svěsil dlaně k tělu. Byl bledý a vyčerpaný.

„Nedokážu si to vysvětlit. Nemějte mě proto za blázna“, řekl tiše.

Pohledy se na něj mlčky obrátily, visely mu na rtech.

„Ten chlap sem nepatří. Je odněkud odjinud“.

„To vim taky, že se nenarodil tady na pařezu“, pokusil se o žert Dyni Longodon.

„Já vim, že to zní jako blbost, ale on je z jiného světa“.

„To je teda blbost“, zesinal Rebled, že by se v něm krve nedořezal.

„Jako by patřil do minulejch věků v jedné a té samé zemi“, pravil pomalu, „Ale ani to není přesné. Těžko se mi hledají ty správná slova. Jako by patřil někam jinam a přitom ne. A zároveň jako by něco v něm tušilo, že neexistuje. Sám tomu nerozumím, jsou to jen pocity. Možná na to přijdu a pojmenuju to“.

„Počkej, čas přece nejde překlenout ani vrátit. To je nemožný a sama podstata světa je na tom jediným nezpochybnitelným principu založená“, vložil se do rozpravy jeden z mála vzdělanců v družině, alchymista Longodon. „To nejen že je dokázaný, ale prostě nemožný natolik, že by svět vůbec nemohl být světem. Prostě by neexistoval, kdyby nůž času nebyl přesnej, naprosto spravedlivej a neměnej ve vztahu k okolí. Bez týhle jediné věci byste nebyli vy, nebyl bych já a kdybych třeba čirou náhodou byl, tak co by to, kurva, asi tak mohlo být za život?“.

Ten malý chlapík se rozohnil takovým hněvem, jak to u něj nebylo zvykem. A měl pravdu. Čas skutečně není a nemůže být v ničím područí. A kdyby snad byl, nebylo by kolem nás nic. Jen bílá nekonečná mlha. A ta mlha by nemohla být ani bílá - nebyla by barva. Ani ta mlha by nebyla. Bylo by tu nic. A když se to vezme kolem a kolem, ani to nic by nemohlo být, protože by neexistovala slova, která by tu podivnost popsala. A vědomí takového nesmyslu rozčílilo Longodona natolik, že se skoro neovládal. Jeho rozčilení se přeneslo na další druhy. Byli naprosto zmatení a otrávení.

Realita

Harez

Rozednívá se, a na kraj padá mlha
něco je zničeno, něco začíná znova
vidíme plameny, jak na obzoru hoří
slyšíme sténání, do mysli se nám noří.

Nikdo už neví, kde končí realita
ranění nikdy víc, už nezůstanou zticha
plameny hrůzy, strachu, sny více neopustí
stále se blíží den, kdy další past se spustí.

Pro koho z nás, je ještě cesta zpátky
nestrkat osudu, svou hlavu do oprátky
krev z rukou, jde smýt jen další krví
utíšet svědomí?! Kdo má ho ať nám poví

„Dost“, řekl rezolutně vůdce, „Nepřemýšlejme, co by bylo, kdyby bylo. Postavme se k tomu tak, že ten chlap tu jednou je, nepatří sem a je divnej“.

„Máš pravdu“, řekl vážně Darlen, „Lidský oko může vidět věci, který nejsou. Sou tady další nevyvysvětlitelné věci - třeba sugesce, živý sny nebo, co já vim... halucinace“.

„Jenomže tady halucinace mi rozbila hubu“, přiznal se po pravdě Harez.

„Říkám třeba, tak myslím třeba. Byl to příklad věcí, který se blbě vysvětlují, ale existují“, vedl dál svou hraničář, „Zabejval bych se tím, až přijde čas. Všechno je nakonec nějak

logicky vysvětlitelný, aniž by to popíralo základní hodnoty a souvztažnosti. Takže berme to takhle: máme tu chlapa, kterej je nějak jinej a myslí si, že jsme čarodějníci z Ebelderskejch věží, který nejsou, ale možná někdy dávno byly. Ten chlap nás chce zabít, protože nás má za největší zlo pro jeho lid. A jeho kámoši se teďka válej někde tady nahoře v lesích a čekaj, že se vrátí. A jsou nápadně podobný tomu chlapovi, kterej se pokusil zavraždit mladýho eifferskýho pána. Já se ani nedivím - jako von přijde divnej nám, tak my připadáme divný jemu”.

Nemohli dělat nic lepšího, než jít dospat to, co zameškali. Předtím ale proběhl ještě jeden poměrně nevzrušený rozhovor se zajatým barbaram. Při něm mu Nurnští sdělili, že sice jsou čarodějníci, ale stojí na straně jeho lidu. Sdělili mu, že i oni chtějí zahubit pány z Ebelderských věží. A na důkaz těchto slov mu hraničář Darlen ošetřil rány a zpevnil dlahami zraněnou nohu. Nakonec se dohodli, že je přivede ke zbytku Zredechova voje nahoře v lesích.

A ještě se stala jedna věc. Yall Rebled zabloudil myšlenkami zpátky do Vranigostu a vzpomněl si na Úmluvu ohně. Vzpomněl si na to, jak chtěli nachytat Darlena Moorheda na švestkách. Otevřel tornu a chvíli v ní štrachal. Potom vyňal ony zvláštní hroty šípů převázané pruhem látky. Během své hlídky je nastražil do obrovského pařezu, který stál opodál.

Nurnská družina byla na nohou za kuropění. Sbalili si torny a připravili nosítka pro raněného.

„Chlapi”, rozkázal vůdce, „Ty mrtvoly stáhneme na hromadu a naházíme na ně chrástí a suchou travu. Jó a hraničář Darlen by to tady moh prosmejčit, jestli jsme tu něco nezapomněli. Můžeš začít třeba támhle u toho pařezu a projet to pěkně do středu”.

Darlen se chopil svého úkolu s pečlivostí jemu vlastní a bylo by s podivem, kdyby si nastražených hrotů nevšiml. Zajásal nad svým objevem. Ty hroty byly něčím namazané, nejspíš jedem. Jak cenná věc pro takového výtečného střelce! Opatrně se rozhlédl, jestli jej někdo nepozoruje, a strčil lup do kapsy.

„Našels něco?”, zeptal se ho znuděně vůdce.

„Ale celkem nic”, zalhal, „Jen pár bronzovejch čepelí, který jsem naházal na hromadu”.

Rebled mávl rukou, ale v hloubi duše se zaradoval. Našel a ukradl. Podvodník.

Stoupali podél říčky Neheir až někam mezi zalesněná úbočí hor. Rabiňák Švácnul a barbar Harez se prohýbali pod vahou nosítek. Vojvoda Ghereb ukazoval cestu. Cestu, kterou včera sestupovalo patnáct statečných a po které se vracel jen jeden.

S průvodcem našli Zredechovy muže vcelku snadno. Prošli předsunutými hlídkami a objevili se v místě, kde okolní skály tvořily přirozenou soutěsku - bezpečnou a krytou před větrem. Hořely zde ohně a v roztroušených skupinách tu polehávalo dobrých půlsta chlapů. Na první pohled to připomínalo krollí ležení kdesi v Rugornských horách.

Ghereb vyštěkl několik rozkazů. Nurnští byli předvedeni k jednomu z ohňů, kde očividně neseděli jen řadoví muži. Na huňatých kůžích zde dřepěl vojvoda Zredech, jejich vůdce. Věkem převyšoval své muže o mnoho let, ale bylo vidět, že má ještě dosti sil a mohl by se s leckým poměřit. Byl šlachovitý, šedovlasý, a když promluvil, v jeho hlase bylo něco, co budilo pozornost. Přirozená autorita muže, který zažil mnohé a jehož slovo mělo váhu. Vyjednávání bylo dlouhé a trvalo až do pozdních nočních hodin. Nurnští se dozvěděli, že Zredechův voj vyrazil z pevnosti Dhenebel objevit a dobýt Černé věže ebelderské. Prošli několika bitvami se skřetími oddíly a spousta mužů padla. Probili se až na samý okraj vřesoviště, kde padla mlha. Bloudili a bořili se do rozbředlé půdy. Bloudili několik dní a nakonec se jim podařilo dosáhnout kraje lesa, kde mlha zeslábla, až zmizela docela. Bylo to několik mil od místa, kde nyní tábořili.

Nurnští cítili zmatek, který vládl v hlavách Zredechových mužů. Tušili, že ti lidé vědí, že něco není v pořádku. Plaše se skrývali v lesích a vysílali průzkumné skupinky všemi směry. Zredech ukázal mapu na pruhu hladké kůže, kterou sestavili z nových poznatků. Byl tam les, ale i pár vesnic kol něho. Porovnali to se svým plánem.

Vojvoda pravil, že jeho mužstvo je unavené a morálka zahálením valem upadá. Rozhodl se tedy přepadnout jednu z usedlostí na pokraji lesa. Nurnští si oddechli, když poznali,

že nejde právě o Alteren. Ta vesnice se podle všeho volala Iestren. Obyčejná osada, která měla být ze strachu a pro posílení Zredechova voje vypálena.

„Půjdeme hledat Ebelderské věže samí“, navrhl vůdce, „Dejte nám pár dní. Do té doby, prosím, nepodnikejte žádné neuváženosti“.

„Budiž a staniž se, vojvodi“, přitakal Zredech a mávnutím ruky, jakoby zaháněl noční můru, ukončil vážné téma. Dobrodruzi si vybalili pokrývky a rozprostřeli je kolem ohně. Ještě dlouho v záři plamenů vyprávěli dávné příběhy z cest. I vojvoda přišel se svou troškou do mlýna. Převyprávěl prastarou khanderwaedskou legendu o stromových lidech, kterou slyšel od své báby, když byl malý.

„...Toto se stalo v době, kdy v zemi ještě nebyli lidé. Kraj byl neúrodný a jedovatý. Bohové tu pustinu viděli a nelíbila se jim. Nezdálo se, že by pro ně pustina něco znamenala. A havět, která obývala dutiny a skryje, byla jejich oku šeredná. Slunce bylo tak mladé, že nemělo dosti sil, aby zápasilo s mlhou dusivých par. Ale sílilo a některý jeho paprsek se občas dotkl země. V místě doteku kámen rozkvetl lišejnkem. Na zemi bylo jedno místo, kde páry byly tenké a světlo jim prošlo snáze. To vítr, vlající si po kamenech, zavířil mírným tancem a odhrnul její plachetky. To místo bylo porostlé parožími lišejníků. A tehdy bohové spatřili prostou krásu toho místa. Byli potěšeni a v dobrém rozmaru uvili z trsu rostlin tělo. Doprostřed zarazili malý červený kámen, který začal žhnout a tepat. To bylo srdce. Potom uhnětli z hlíny ruce a nohy, aby se tvor mohl hýbat. „Je to pěkný tvor“, řekli bohové a opět svou tvář odvrátili. Tak vznikl první člověk. Plazil se po zemi, učil se. Naučil se jist lišejník a pít vodu. A předměty, které z něj zvnitřku padaly, zúrodnily půdu. A tehdy se lišejníky naučily plodit své vlastní syny a dcery. Na úrodné hlíně se jim dařilo, děti rostly do výšky a byly zelené. Kvetly barevnými květy a voněly. To byly květiny. A člověk to viděl a řekl si, že bude mít také děti. Uhnětl je z úrodné hlíny, aby byly zdravé a silné. A ony rostly a naučily se kouzlu zrození. A naučily se mluvit, aby si mohly vyprávět. Ti lidé žili pospolu a pomáhali si. Netušili ještě, že přijde čas odchodu. První člověk zestárl a cítil, že se něco musí stát. Ubývaly mu síly a jeho ruce byly roztrženy. Jednoho dne potom starý muž zemřel. „Proč se nehýbeš, otče?“, křičeli lidé. Starý muž neodpověděl, jeho srdce vyhaslo. Tak poznali smrt. Konejšili ho v náručí celý den a večer únavou usnuli. A ráno, když se probudili, starý muž s nimi nebyl. Na místě, kde ležel, čněl k obloze tmavý předmět s mnoha údy. „Kdo jsi?“, zeptali se. Neřikal nic. „Co jsi udělal s naším otcem?“, zeptali se podruhé. Opět neodpověděl, ani se nepohnul. „Mluv, nebo tě zabijeme kamenem!“, vzkřikli zlobně. A tehdy předmět zapraskal a z jeho útrob vyšel dutý hlas. Mluvil, ale neměl žádná ústa, což bylo lidem divné. „Byl jsem vaším otcem, ale přišel můj čas“, řekl. Lidé byli zaraženi, tohle ještě neznali. A otec řekl: „Jsem strom a toto mi řekli bohové. Přináším vám jejich dary. Mé tělo je dřevo. Rozlámejte je a vložte na něj jiskru. Tak vznikne oheň. Dobrý oheň znamená teplo a hojnost. Už nikdy se nebudete trást zimou a hladovět. Jste stromoví lidé a každý se jednou obětujete jako já“. A potom už nikdy nepromluvil. Lidé udělali, co řekl. Jeho tělo rozlámali a položili na něj jiskru, kterou jim daly kameny. Večer zasedli u ohně a položili na něj zlého tvora, kterého předtím utloukli. Tvor byl dobrý. „Měl pravdu, náš otec“, řekli si, „Až naše vlasy budou bílé, staneme se také stromy“. Bohové jim byli nakloněni. Už nikdy se netrásli zimou a netrpěli hladem. Tak se v zemi objevily stromy...“.

11. Kherbelův tábor

Časně ráno se rozloučili a ještě jednou se ujistili, že Zredech nevydá pokyn k útoku na vesnici v pláních. Zamířili k Alterenu, kde měli ustájené koně. Rozhodli se, že především varují obyvatele Iestrenu o možném útoku. Zredechovo slovo sice nebrali na lehkou váhu, ale neznali hranice jeho trpělivosti. Ale hlavně, a to především, měli v plánu zběžně obhlédnout Ebelderskou slat'.

Cestou se Nurnským přihodila podivná věc. Sestupovali korytem Blatského potoka, nebylo to daleko od jeho ústí do říčky Beribel, když na ně z houštin Ebelderu bez jakéhokoli

podnětu zaútočil obrovský divočák. Byl nezvykle rozlícený. Bylo vidět, že chce zabít - vedla jej touha po krvi. Druzi byli ve střehu a podařilo se jim zvíře odstřelit dříve, než se dostalo do přímého střetu. Kanec zabořil rypák do země a velké kly rozryly prst' v délce několika sáhů. Pokud by někomu na tom nebylo něco divného, jistě by se pozastavil nad jeho velikostí. Tak obrovské zvíře tohoto druhu ještě nikdo z Nurnských nespasil. Divočák byl tak veliký, že si proti němu takový hobit Krouk připadal jako prťavec. A co teprve malý Dyni Longodon. Ten byl tak vystrašený, že mrtvého netvora obcházel uctivým desítisáhovým obloukem a tvrdošíjně se odmítal přiblížit. V tom tvoru bylo něco nepozemského.

„No co“, řekl Harez, „Uřežeme kejty a naděláme řízky. Večer si aspoň nácpeme panděra“.

To byl rozumný a dobrý nápad. Darlen Moorhed vytáhl z pochvy lovecký nůž a jal se zápasit s kančími hýžděmi. Po chvíli ale poodstoupil a rozpačitě se rozhlédl kolem. Jakoby do něj vjel blask.

„To zvíře je divný. Tady něco nehraje“, procedil skrze zuby a pak mu rozřízl kůži na břiše.

Teď si toho všimli i ostatní. Ta stvůra neměla střeva, žádné vnitřnosti. Tělo jeho bylo tvořené jen jakousi masu podobnou hmotou, však bez jakéhokoli náznaku anatomie. Jakoby tento tvor byl splácán dohromady a byl mu vnuknut život, rozhodně však ne přirozenou cestou plození.

„Fuj“, odplivl si Yall Reblled.

„Dem dál“, ozval se zpovzdálí pan Longodon, „Pryč z tohodle proklatýho místa!“.

V Alterenu nasedli na koně a vyrazili po obchodní cestě heikornatským směrem. Bedlivě sledovali krajinu na jihu. Výběžek Ebelderského lesa se postupně začal ostře stáčet a vzdalovat. Nurnští hrdinové spatřili lesknoucí se hladinu říčky Beribel, která se v meandrech vlnila podmáčenou loukou, jež postupně přecházela v mokřad. Tam se řeka rozlila do šířky, až úplně zmizela. Kdesi v dálce za skrytým náletových dřevin tušili slat'. Listnatá křoviska zhoustla a vytvořila přirozenou neprostupnou hradbu, nad níž byl na horizontu vidět pás lesa. Zde Nurnští seskočili z koní a vedli je souběžně s cestou po louce. Hraničář Moorhed hledal v trávě nějaké stopy, které by vypovídaly o organizovanějším pohybu. To, co po nějakém čase našel, ani nepředpokládal. Od hlavní cesty se vinula jasně patrná stezka, olemovaná i otisky vozů a koňských kopyt, mizející mezi mladými olšemi.

Koně zavedli stranou a uvázali je v mlázi. Dál se vydali pěšky, zbraně vytasené. Pomalu se prodírali olšinami až na druhou stranu, kde přírodní bariéra plná komárů prořídla. Pomalu se jim otevíral výhled na bažinu a zčernalé a pokroucené kmeny mrtvých stromů. Co je však upoutalo nejvíce, byl jakýsi tábor na pokraji. Spatřili velký vojenský stan a kolem něj roztroušené běžné kupecké vozy. k nebi tam čněla i nějaká věž z kúlů a klád, ve které poznali kladku. Povislé lano padalo volně dolů a mizelo v prkenném hrazení. V tom místě tušili díru, vedoucí do útrobu země. Po prostranství se pohybovalo sem a tam několik mužů, které Nurnští odhadli na dělníky. Nejvíce jich bylo kolem výkopu, u kterého se vršila hromada vytahané zeminy.

„Jdeme tam“, rozkázal vůdce, „Zbraně do pochev“.

Skutečnost, že se na dohled vynořila skupina polovojensky oblečených lidí, vyvolala v táboře rozruch.

„Zavolejte Hedrena!“ zvolal kdosi od výkopu a nějaký muž, zevlující dosud u vozu s proviantem, zmizel za plachtovými dveřmi stanu. Nurnští se zastavili ve středu ležení a počkali, až k nim dojde muž, který, chvatně si oblékaje kazajku, mířil ostrou chůzí k nim.

„Co tu chcete?“, zeptal se příkře, ale s jasně patrnou dávkou obav.

„Jenom se jdeme kouknout, co tu děláte“, odtušila Wulpin Zivrilová.

„Tohle je soukromej pozemek“, vyštěkl Hedren, „Nemáte tu co dělat!“.

Byl to barbar. Měl barbarské zvyky.

„He“, zamračil se barbar Harez.

Muž o dva kroky couvl.
„Počkejte, pane”, řekl Dyni Longodon, „Hledáme Ebelderské věže. Nevíte náhodou, jestli tady někde nejsou?”.
Hedren zesinal. Potom se otřásl a řekl tichým hlasem: „Pánové, nejlíp uděláte, když si promluvíte s panem Kherbelem”.
„A kdo je ten Kherbel?”, ráčil se optat barbar Švácnu.
„Pan Kherbel je prostě pan Kherbel. Ale myslím, že by si s váma rád popovídal”.
Hedren vzal klacík a do bláta rychle načrtl místo, kde se s ním tou dobou dalo sejít. V lesním táboře za Eiffere, poblíž cesty na Dimbulan. Dimbulan byla vesnice s tvrzí, ležící pouhé dvě míle od Iestrenu.

Kherbelův tábor byl zbudován v malém nejsevernějším výběžku lesa, který oddělovala cesta od panské obory. Bylo zřejmé, že velké a prostorné stany, schopné v součtu pojmut bratru dobrou stovku lidí, tu stojí nejméně několik měsíců. Soudě dle zateplovacích přepážek a komínků proražených skrz plátna měly sloužit i v období tuhé zimy.

Nurnskou družinu zastavili dva strážní - barbari sice beze zbrojí, avšak po zuby ozbrojení.

„Stát”, zavelel předák.
„Chceme mluvit s panem Kherbelem”.
„Dolů z koní”, nakázal ostře žoldák a luskl prsty na podřízeného.
Ten se vytratil mezi stany.

Za chvíli rázně připochodoval a pošeptal něco svému veliteli.
„Jeden z vás může jít, ostatní tady zůstanou”.
Yall Rebled vykročil vpřed.
Voják se za ním otočil: „Tu sekeru u pana Kherbela potřebovat nebudete”.

„Dobrý den”, slušně pozdravil člověk v brnění z dračích šupin a zavřel za sebou plachtu, „Jmenuju se Rebled”.

Statný barbar v letech stojící v příšeří zadního rohu obytné prostory změřil přichozího ostřížím zrakem. Na hlavě měl klobouk se zlatou sponou, drahé šaty a na krku stříbrný cechovní řetěz. Nurnský válečník věnoval krátký pohled prohýbajícím se regálům s knihami a písemnostmi, a také křivkami podivných tvarů a neznámých obsahů.

„Nuže?!”, vybědl ho Kherbel k usazení do polního křesla a nacpal si dýmku.

Yall Rebled považoval za slušné vysvětlit, kdo je, odkud pochází a koho v této zemi hledá. Kriviga z Kromsettu. Jasně rozpoznal Kherbelův vzrůstající zájem o jeho vyprávění. Přidal tedy i vyprávění o tom, co je potkalo nahoře v lesích. To nemohlo jejich věci uškodit. Rozhovor trval půldruhé hodiny. Bylo zřejmé, že onoho muže Nurnská družina začala zajímat.

„Než vám cokoli povím, chtěl bych, abyste vstoupili do mých služeb”, navrhl barbar.

Mluvil pomalu a přerývaně, jak usilovně přemýšlel. Gwendarroňan přislíbil, že pokud by ty jisté služby nebyly v rozporu s posláním družiny, samozřejmě může být v rámci možnosti nápomocen. Ovšemže za jistý honorář. Tak zněl obchod.

Kherbel souhlasil. Nurnští touto dohodou vstoupili do jeho služeb. Nejprve však barbar uznal za vhodné něco málo o sobě prozradit. A byl jedině potěšen, když zjistil, že zde sedící mladý muž, pamětliv dávných záznamů z Historie Nurnské družiny, je v některých ohledech takřkajíc v obraze. Kherbel byl zmocněncem Olvorského cechu alchymistických věd, aby zde, v Eiffere, na základě četných listů jistého Jenu Bukhema, provedl prověření podivností dějících se v tomto kraji. On to byl, který před měsíci na účet cechu pronajal toto místo pro stálý tábor a vyřídil další náležitosti v této věci. To on najal skupinu Krivigových mužů, kteří byli jedněmi z prvních svědků neobvyklých úkazů, pro nebezpečný úkol ukrást z eifferské márnice tělo barbara, který málem zavraždil mladého Hengirela Eifferského. Krivig jej však podvedl, když zatajil některé důkazy. Rozhodl se raději pátrat na vlastní pěst. Usvědčen z podvodu proti cechu,

však stačil se svými muži utéci a pronásledovatelé ztratili stopu v Nunavuitských skalách. Od té doby se po těch mužích slehla zem. Tím také Kherbel vysvětlil svoji odměřenost a podezřivost, a ujistil Yalla, že v případě zrady je zplnomocněn cechovními mistry použít krajních prostředků. Likvidace. To pan Reblled krátkým kývnutím hlavy vzal na vědomí.

Byly tu důkazy, ale hlavně náznaky toho, že listy Jenu Bukhema nelhaly, alespoň v některých zásadních a prokazatelných ohledech. Kherbel po celou dobu zpracovával poznatky a posílal pravidelné zprávy Mistrům. Cechovní učenci a myslitelé tyto zprávy zkoumali a usilovně pracovali na teorii, jednotném výkladu. Teorii založili na studiích starých písemností, racionálních podstat legend a hypotéz astrálních věd. Zkoumali a hledali souvislosti, které se snažili propojit v jeden bod, kde by se všechny tyto faktory dotýkaly a prolínaly. Byla to dlouhá a mravenčí práce, její výsledek však zůstal tajemný. Pojný bod učenci nazvali Středícím bodem eifferské teorie, byl popsán a pojmenován. Tím bodem byl zřejmě Ellioldol, Hlava Elliel, obrovská kulovitá skála bez přirozeného podloží trčící v olvornských Žíznivých píscích. Vznikem tohoto dávného skalního útvaru, jakož i pouště kolem, se zaobíralo hned několik tajných spisků střežených v Cechovní knihovně Mistrů, zejména však jistý Odkaz Lundůma Tugrina. Tento veršovaný spisek Yall Reblled alespoň zběžně znal. Jeho opis shodou dávných okolností dřímал v nepřehledné změti popsaných stránek družinové kroniky. Takže měl alespoň jakous takous tuchu o kněžce Elliel, zlé silohmotě vyvrhnuté astrálními sférami, a o jejím dítěti, Zurghundovi, čekajícímu na zrození či procitnutí. Tuchu měl, a co na tom, že jí pramálo rozuměl. Vždyť kdo vůbec je schopen pochopit věci s ellieldolským kamenem spjaté? A Kherbel do tohoto válečnickova myšlenkového úniku pokračoval dál. Zjistilo se, že něco se v Kameni v posledních letech změnilo. Mohlo to být cokoli, Mistrové netušili, zda uvažovat o podstatě hmotné či nikoliv, avšak té věci přisuzovali jistou inteligenci - spíše tu, než náhodnou živelnost. Tu věc nazvali Niterno Ellioldolu. A právě ono Niterno, z neznámých příčin jistě bytnější, mělo dle učených souvislost se vznikem Průvlaků, jejichž existenci popisovaly dopisy Jenu Bukhema. Oni chápali, že ony Průvlakly byly jen pouhým laickým termínem nevědoucího muže, avšak zatím ani nehledali pro vědeckou nepopsanost jejich původu a formy jiné označení. Dokud nemohli anomálii studovat zblízka, mohli jenom vzít její výskyt na vědomí. Postupně pouze na teoretických poznatcích rozšířili Teorii o rozdělení Průvlaků dle stáří na živelné, náhodné a trvalé. Už samotná kvalitativní gradace ukazovala na skutečnost, že se Niterno pomalu, ale jistě vyvíjí a zdokonaluje. Průvlakly však nemusely být oddělené produkty či samostatné entity, mohly být součástí Niterna, zvláštní se jevila jejich vzdálenost od centra Kamene. Dalo se kalkulovat i s tím, že pozemské chápání prostoru bylo i na samé hranici možností pro jev samý nepodstatné. Cechovní mistři považovali to, co Jenu Bukhem nazýval Odlesky, za hmotné a vedlejší projevy anomálie, chápali je jako produkty, které mohly a nemusely mít svůj význam. Rozhodli se celou záležitost studovat z opačného konce, tedy přes Odlesky.

Dohoda byla uzavřena. Nurnští vstoupí do Kherbelových služeb tím, že přivlečou z paseky v lese několik vzorků Odlesků k bližšímu ohledání. Barbar měl na mysli těla oněch chlapů, s nimiž se v nedávné minulosti Nurnští krvavě střetli. Oplátkou za to mělo být částečné zasvěcení do práce na ebelderské slati. Právě tam Kherbelovi muži odkrývali pradávne Černé věže ebelderských pánů. Yallu Reblledovi bylo přislíbeno, že jakákoliv zvěst o Krivigovi Kromsettském se jeho uším donese jako prvním. A ještě jedna věc tuto ústní dohodu upevnila. Práce na vykopávkách se značně zpomalila kvůli vážnoucím dodávkám výbušnin. A tak poprvé padlo jméno Dyniho Longodona, odborníka přes výbušné látky. Byl vybrán za vrchního střelmistra.

12. Modrý Panák

Nepřiliš početný jízdní oddíl, vedený olvornským barem, překlenul nevelkou vzdálenost k táboru na slatích. Nurnští mlčky následovali své průvodce. To místo už dobře znali.

„Počkejte tady“, řekl Kherbel, sesedl a rozvážně vstoupil do velkého stanu. Za chvíli rázně vyšel ven, následován Hedrenem.

„Tohle je pan Hedren, už se prý znáte”, ukázal na zamklého barbara, „Vede výkopové práce a v mé nepřítomnosti mne zastupuje. V případě potřeby se na něj s důvěrou obraťte”.

„To nás těší”, pravil přehnaně vroucně vůdce.

„Který z vás je ten odborník?”

Yall Rebled se ohlédl po malém alchymistovi.

„No, asi já”, protáhl důležitě slova dotázaný, „Longodon... Dyni Longodon”.

„Už jsme blízko. Brzy na vás přijde řada”.

Družina se vydala do lesů zpátky po svých stopách. Nechtěli riskovat obcházení močálu, i když podél toku říčky Neheir by to bylo rozhodně kratší. Naproti tomu ale cestu podél Beribel a Blatského potoka měli už zažitou, a hlavně skrz houštiny prosekanou. Nedošli však daleko. Kousek od Alterenu, když před sebou tušili val, svažující se k hladině vodního toku, zaslechl Krubrok Krouk slabý brblavý zvuk. Takový zvuk ještě neznal a jen bohové vědí, proč mu připomněl vyprávění místního kováře. Nebylo to přímo v jejich směru, skupina se k říčce blížila šikmo zleva. Krubrok najednou zmizel. Prostě tu nebyl.

„He!?” vyhekl Rabiňák Švácnul, který šel za ním, a promnul si oči.

Malý kouzelník se objevil na svahu nad vodní hladinou. Teleportaci už zvládal naprosto bezchybně. Hned to spatřil. Podivné stvoření klečící v bahně a mocnými hltý lemtající pramenitou vodu. Tvor byl vzdáleně člověku podobný, oděný do jakýchsi špinavých hadrů, které k sobě spojeny šlachami tvořily jakýsi velmi primitivní oděv. Na hlavě měl nějakou pokrývku, o čepici nemohlo být ani řeči. Spousta per a dokonce i celých ptačích letek, zbarvených modří, trčelo z hlavy všemi směry. Ta krajně podezřelá osoba hltala vodu, chroptěla a mezi každým nadýchnutím hlasitě brblala. Působila živelným, snad zvířecím dojmem, a pach moči a potu Kroukovi jitril smysly. Nebylo pochyb. Byl to Modrý panák - přesně takový, jakého jej popsal kovář.

Kouzelník nečekal, až si všimne jeho přítomnosti. Skočil mu na záda, oba sebou pláclí do bahna a začali se navzájem škrtit. Překvapený hastroš se zahryzl kouzelníkovi do předloktí a strašlivě supěl. Hobit zařval bolestí.

„Támhle!”, ukázal Darlen a vyběhl. V ten samý okamžik se rozeběhli i ostatní, vše s Harezem a Rebledem. Za běhu tasili zbraně.

Pak už to šlo velmi rychle. Jen co zmerčili zmítající se klubko nohou a rukou, naskákali naň. Z valné hromady se ozývaly výkřiky a tupé rány pěstmi. Když se skrumáž rozpadla, zůstal v jejím středu ležet plačící hadrník. Hned jej chopilo několik paží a dovleklo ke stromu. Modrý panák byl svázan.

Začal výslech zajatce - nutno však dodat, že také rychle skončil. To, co se mu totiž dralo z úst, nešlo při nejlepší vůli nazvat slovy. Směsice hrdelních zvuků, skřeků a vzlyků bylo vše, co z toho chlapa šlo vytlouci.

„Nebudem se s ním namáhat, s debilem”, zašklebil se zlostně vůdce.

„Mám mu rozbít hlavu?”, nabídl služby Harez.

„U všech bohů... Ne!!!”.

„Vemem ho ke Kherbelovi”, navrhl Longodon, „Myslím, že bude mít radši tohohle živýho, než tucet barbarů mrtvol, který už asi stejně smrděj”.

„Na barbary se vykašleme”, ozval se Moorhed.

„Jasně. Zpátky na slatě”.

Příjezd Nurnských do ležení vyvolal rozhodně vlnu veselí. I takový Kherbel své pocity špatně skrýval. Zajatec byl okamžitě v doprovodu několika poskoků zaveden do stanu. Unavení dobrodruzi se pro dnešek šli vyspat na vyčleněný vůz. Pro jistotu však drželi hličky. Člověk nikdy neví.

Poslední hlídka zažila rozbřesk. Wulpin Zivrilová seděla na kozlíku a zabrušovala si zlámané konce nehtů. Malou třískou zpoza nich opatrně vyškrabovala zažranou špinu. Když byla s výsledkem spokojena, obrátila dlaně směrem k jasnému nebi a zlehka přes ně foukla. Její pohled se zaostřil na postavu odhrnuvší plachtový stan. To vyšel rozcuchaný Hedren, dlouze zívá a zamířil směrem k ní. Za ním se vypotácela unavená noční směna. Špinaví muži se šouravě rozcházeli. Šli spát.

„Vzbud'te toho malýho, mladá pani”.

„A to myslíte koho?”, houkla naň Wulpin, které se ten tón příliš nezamlouval.

„Vostrostřelce”.

Dyni Longodon si sbalil nádobičko a ujistil se, že ostatní půjdou s ním. Rozhodně se mu do šachty nechtělo jít samotnému s cizím člověkem.

Ona kůlová věž, to byla vlastně zdviž, kterou podstatná část směny dřevěným rumpálem obsluhovala. Po čtveřicích se Nurnští nechali ve velkém nákladním koši spustit dolů. Nějakých jedenáct, dvanáct sáhů pod zem. Tam dole vedla jediná široká příčná chodba někam do tmy.

„Ty jseš Kurloch?”, zeptal se Hedren umouněného muže s pochodní.

„Áno, pane”.

„Teď nás tam zavedeš a vysvětlíš, co je potřeba”, řekl a přitom se významně podíval na Longodona.

Zdálo se, že schopnostem tohoto malého hobita ne zcela věřil.

Štola byla ražena v jílu. Všude byla kompaktní prkenná výdřeva, ale bylo vidět, že tlak okolní rozbředlé hlíny je příšerný. Prkna se prohýbala směrem dovnitř a jejich stabilitu jistily četné vzpěry, které mnohdy bránily vzpřímené chůzi a musely se podlézat. To, jak jíloví Ebelderu pracovalo, jak se snažilo rozdrtit nepřirozený lidský zásah do jeho nitra, bylo slyšet v nepříjemném zvuku, který výdřeva vydávala. Vrzání a praskání se Nurnským zarývalo do morku kostí. Jaká strašná smrt pro ubohého lidského červa být zaživa pohřben v mazlavém blátě tak hluboko pod zemí!

Kurloch byl na nenávislné skřeky Ebelderu zřejmě zvyklý. Šel klidně a s naprostou samozřejmostí se proplétal výdřevou až na samý konec dlouhé štoly. Tam se chodba nepravidelně rozšířila do větší prostory. Všude bylo bláto, nepříjemně čvachtalo či lepilo se pod nohama. Dostalo se všude, i do bot a oblečení.

„Tak tady to je”, řekl Kurloch bez jakéhokoli výrazu.

„A co jako?”, zeptal se Dyni.

I Hedren se zatvářil rozmrzele.

Kurloch mu tedy podal pochodeň a klekl si na zem. Holýma rukama odhrnul trochu bahna.

„Vidíte? Tady”, ukázal, „Je tady kámen”.

Hedren stál dál jako vytesaný.

„Jenomže to není vobyčejná skála. Jsou to kamenné bloky. Přesně jako na reprodukcí. Jenomže to bláto se nad tím vokamžitě zavírá. Nejde to vyčistit”.

Barbarovi zazářily oči. Pochopil.

„Pánové, nejspíš stojíme na střeše věže. A právě tady začíná vaše práce”, řekl a dřevcem pochodně načrtl schématický bokorys.

„Tady stojíme... Na stropě... A když ho odpálíme, dostaneme se do nižších pater...”.

Věž měla podle nákresu kuželovitý až kónický tvar. Nic pohledného. Byl-li předpoklad správný a jejich zdroje pravdivé...

Dyni se okamžitě chopil slova, přičemž pobíhal po prostoře a dělal podpatkem značky: „Takže tady, tady a tady navrtáme díry. Špičatejma kúlama nebo spíš vocolovejma prutama, který budeme pohánět koženým řemenem... Dva a dva - chápete? A pátej to bude pěkně chladit vodou... Ty díry stačej tak půl sáhu...”.

Nurnští užasle naslouchali výkladu.

„No a pak přijde na řadu můj pinglík... a potom...”.

„Potom asi bohové s náma”, odušil Darlen Moorhed.

Zatímco směna dole pracovala na vrtání děr dle Longodonových instrukcí, malý alchymista si na voze připravoval propriety. Byl zaujatý a pohlcený odborným úkolem. Do tří hromádek roztřídil bomby a další explosiva a potom z krátkých doutníků navázal dlouhou zápalnou šňůru. Zbytek družiny zatím odpočíval.

„Mám docela strach”, postěžoval si Krubrok Krouk a zpytavě pohlédl na Longodona. Bylo vidět, že mu bezmezně důvěřuje. Přesto v něm však hlodaly pochybnosti, zda si alchymista nevezal příliš velké sousto.

„Až tam pudem, budou všichni vozbrojení”, upozornil druhy vůdce, „Nikdo neví, co se může stát”.

„Doufám že to vydrží stěny”, neodpustil si poznámku Švácnul.

„Proto tam jsou ty díry. Usměrní to výbuch směrem ke stropu a navíc... ta místnost je dost velká. Věřte mi - nejsem šílenec...”. V to, jak se zdálo, všichni skutečně doufali.

Z díry se ozval výkřik. Nebylo mu rozumět, jak dlouhý komín tlumil a tříštil zvuk, ale ani to nebylo nutné. Dělníci, natlačení kolem rumpálu, jím začali kvapně otáčet. Nurnští stáli roztroušení kolem kulové věže a čekali, až se objeví koš. Nemálo z nich si napětím hryzalo nehty.

Dyniho rozchechtaná hlava se konečně vynořila za dřevěným hrazením. Tlustý alchymista se vysoukal na žbrlení a vahou těla se překotil a žuchnul na suchou zem. Téměř vzápětí se ozvala dutá detonace. Ústím vertikální šachty vylétl do výšky oblak dýmu.

Potom bylo ticho. Všichni znehybněli a stáli jako zařezaní. Naslouchali, jestli neuslyší lomož hroutící se šachty.

Po dobré směně pan Longodon prolomil ticho: „Počkáme půl hodky a vlezem tam”.

Nurnská družina, odhodlaná položit život v touze po poznání, se v plné výzbroji nechala spustit dolů. První šel pomalu Dyni Longodon s lucernou a obezřetně zkoumal statiku štol. Byl poměrně spokojen. Přeci jenom ty nálože nebyly tak silné. Sténavé zvuky, které vydávala tolik namáhaná a teď už i místy narušená výdřeva, byly o poznání silnější a děsivější. Nurnští opatrně krůček po krůčku došli na konec. A tam, v místě pomyslného trojúhelníku, zela černá díra. Odpal se povedl.

Darlen Moorhed zaslechl podivný šustivý zvuk.

„Wulpin, pozor!”.

Varovný výkřik však přišel pozdě - v okamžiku, kdy se do ramene hraničářky zaryly černé spáry. To obrovské stvoření, připomínající černého pavouka, skočilo odkudsi shůry. Wulpin tasila meč a bránila holý život. Dobrodruzi se rozprchli po prostore a tasili čepele. V pravý čas. Další pavouci dopadli na zem a bojovně rozšklebili kusadla. Byli nezvykle velcí a zavalití, co ale bylo ještě zajímavější: chitínové pláty tloušťky běžného pancíře držely pospolu zcela vyschlými pojíci vazy. Tkáně, dalo-li se jim tak říkat, byly prosty všech tělních tekutin, a odtud pramenil onen šustivý zvuk, který doprovázel každé pohnutí. Byli jakoby zkostnatělí a to jim dodávalo na houževnatosti.

„Tumáš, hajzle!”, zařval Harez a rubal mečem hlavu nehlava.

Smysly měl vyšílené bolestí. Rány, způsobené seký pařátů a kousadel, strašlivě pálily.

„Něco leze z d'oury!”, jekl varovně Longodon.

Hraničář Moorhed zacílil, šíp se mu v těživě lehce chvěl. Kouzelník Krouk se ohlédl tím směrem. Spatřil v díře zmítající se hroudu čehosi, co se evidentně dralo ven. Jasně rozpoznal drápy, oči... a nějaké plachty... Dva černí netopýři s pískotem vylétli ke stropu; jeden, zasažený do křídla narazil do stěny a spadl k zemi. Odtud podnikl útok na překvapeného Rabiňáka Švácnula. Barbar křísil šavlemi o sebe, až vylétly jiskry. Tento rychlý rituál probudil sílu démonů, skrytých v nich.

V témže okamžiku druhý netopýr napadl Darlena a donutil jej kvapně přezbrojit. Útok nepřítel byl prudký a situace vypadala vážně. Yall Rebled nečekal a postupoval bojem tam, kde jej bylo třeba.

„Lezou další!“, ječela Wulpin.

Měla pláč na krajíčku. Nejenže měla potřhané šaty, ale ostrá bolest v levém rameni jí ochromila paži. Dyni Longodon se postavil do výhodné pozice a častoval puklinu v zemi sprškou střel. Krubrok Krouk dostal ránu přes záda a košile se mu zbarvila krví. Padl k zemi a spatřil pavouka, chystajícího se k poslední ráně. To už tu byl ale Harez, který s rozeběhem skočil přerostlému hmyzu rovnou do kusadel.

„Har ghééb“, zařval a bodl nestvůru přímo do mordy.

Krubrok se chytil za hlavu a z posledních sil se pokusil vyvolat kouzlo. Najednou tam nebyl.

„Zdrhám!“, zvolal Longodon, když pochopil, že ústí díry nemá vůbec pod kontrolou.

Vůdce zjistil, že morálka družiny je ta tam. Zavelel k ústupu. Darlen Moorhed ustupoval jako poslední a kryl své zraněné druhy vlastním tělem.

U nohou překvapené směny, zevlující tou dobou u rumpálu, se zhmotnil zkrvavený kouzelník. Hobit měl tvář zkroucenou bolestí a hrůzou.

„Je tam náký svinstvo, nemrtvá chamrad!“ ječel Krouk a bezmocně mlátil pěstmi do země.

Na základě kouzelníkových nejasných výkřiků vypukla v táboře panika. Hedren s Kherbelem tu byli takřka okamžitě.

„Okamžitě šachtu zatlučte prknama!“, vydal rezolutní rozkaz zmocněnec olvornského cechu.

„Dole sou eště lidi“, namítl předák směny.

„Kdo vyleze, ten vyleze. A kdo ne, ten...“.

„Všechno, co má zbraně, se připraví k obraně!“, hulákal Hedren ve spěchu a rozeběhl se ke svému stanu.

Lano u rumpálu sebou škublo, a potom ještě dvakrát.

„To sou naši!“, řval Krouk a zarudlýma očima upřeně měřil Kherbela.

Předák směny věnoval tázavý pohled svému nadřízenému. Ten zaváhal a potom kývnul hlavou.

„Vytáhnout!“.

Po chvíli se Nurnští ve dvou skupinách dostali na čerstvý vzduch. Byli příšerně zřízeni.

Vstup do spouštěcí šachty olvornští provizorně zajistili, práce byly zastaveny a pan Kherbel vydal přísný zákaz pohybu v blízkosti rumpálové věže. Hlídky byly rozšířeny i na denní dobu a kromě běžných obchůzek tábora měly za úkol kontrolovat i toto místo.

Nurnská družina zalezla na povoz, kde se ujali práce ranhojiči, tedy Darlen s Wulpin Zivrilovou. Hodně ceněných léčivých lektvarů bylo toho dne vypito. Potom se skleslí dobrodruzi rozhodli jít trochu prospat. Na hlídku Nurnští postavili Krubroka.

Z družinového ležení se ozývalo těžké oddechování a chrápání. Rabiňák Švácnul něco zamumlal ze spaní a otočil se na druhý bok. Odhalená košile odkrývala zkrvavený řád. Slunce se pohupovalo těsně nad hranicí lesa. Byl večer. Malého kouzelníka náhle vyrušil klapot kopyt.

Osamělý jezdec zarazil koně před stanem, seskočil a uvázal jej ke kolíku.

„Posel, pane“, zvolal vartující barbar skrz poodhrnutou plachtu.

Muž vešel dovnitř. Krubrok Krouk se rozhlédl, jestli jej někdo náhodou nesleduje, a tichým zamumláním se zneviditelnil. Oděn v převlek průhlednosti, pomaloučku přešel plac a kolem hlídky se vetřel do stanu. Uvnitř bylo provizorní obydlí rozděleno plachtami na několik místností. Minul posla, který už zase vycházel ven a věděl tedy, kam má jít. Zpráva, kterou ten muž přinesl, byla asi stručná. V prostě zařízené místnosti stáli dva muži. Kherbel a Hedren. Co hobitovi ale vyrazilo dech, byl stůl. Šlo vlastně o vyvýšené lože - pitevní stolec, na němž se

porůznu válely řeznické nástroje. A uprostřed leželo nahé tělo, otevřené a vykuchané, některé tělní části kdosi nacpal do kameninových mís a sklenic s lihem. A při vši té hrůze Krubrok v mrtvém poznal Modrého panáka.

„Objevíli ho. Konečně“, řekl šedovlasý barbar, „Hned vyrazím s několika muži do Dedekhu. Do rána bysme s tím mohli být zpátky“.

„Ergolath ale může Bukhemovy zápisky bránit“.

„Vymlátím to z něj, i kdybych ho měl mučit. Mám k tomu plnou moc“.

„Ale zabíjet bysme nikoho neměli“.

Kherbel se tajemně usmál.

13. Průnik do Černé věže

„...a tomu jezeru se říká Máwe di Trindin. Je hrozně krásný. Je tak krásný... nebo... není krásný... je to to nej... nejkrásnější jezero ze všech jezer. Jen si to představ - písečný pláž, na nich mramorový lehátka, na kterých můžeš celý den ležet a koukat se do nebe a poslouchat slavičí zpěv... Oh, Trindindol, Trindindol - daly by se o něm napsat stohy papíru“.

„Je to všechno vůbec možný?“, podivil se nevěřicně mladý elf.

„Řeknu ti to na rovinu - je. Ale za tou vši krásou se skrývá spousta mravenčí práce. Práce a zase práce. Ale ne jenom práce, hlavně taky spolupráce - přátelská spolupráce mezi elfama, víš? To je to, vo co nám jde...“.

„A proč se teda potuluješ světem jako vandrák? A ty tvoje hadry - ty snad nosila náhka mrtvola?! Teda ve vši účtě“.

Rien Gwardit přelétl pohledem nelibě vyhlížející Plášť moci: „Hm. To je úděl Hledačů. Jako Chlié se ohlížím jenom na svoje poslání a nehledím na oběti. Skvosty nejsou na povrchu... ale uvnitř“.

Kouzelník se pěstí udeřil v hrud'.

„Dům...“, upozornil mladík.

„Dům taky nemám. Není třeba. Žiju na dluh v hospodě - je to levnější“.

„Myslím ten dům u lesa“, ukázal Vrána k okraji lesa.

„Aha...“, vrátil se Gwardit do reality, „To už je Alteren. Místní kovář by moh vědět, kde potkat Nurnskou družinu“.

Rien Gwardit se těšil, že své druhy zase brzy potká. A taky byl rád, že narazil na zbloudilou elfí duši, kterou snad jednou přemluví k práci pro trindindolskou záležitost. A elf Karabas, zvaný Vrána, byl šťastný, že v širém světě našel přítele a možná si přijde i na nějaké peníze. Tedy když Nurnskou družinu ve zdraví najdou. S Nurnskými měl tu čest nedávno v Trkanech. Ale teď se teprve pevně rozhodl, že u dobrodružného života v jejich středu zůstane. A když potkal Gwardita, nebylo co řešit.

„Chtěli jste vzbudit, tak vás taky budim“, zašeptal Krubrok Krouk. Byla hluboká noc a on ležel na břiše vedle hluboce spících druhů.

„Dej nám ještě aspoň půlhodinku“, škemral rozespale Rabiňák.

„Hybaj, vstávat“, zvedl se vůdce, „Ale hlavně potichu“.

Zanedlouho byli všichni připravení. Krubrok se ostatním svěřil s hrůzným osudem Modrého panáka. A taky řekl o tom, že vyjela trestná výprava hledat a snad i mučit nějakého pana Ergolatha. Prý kvůli spojitosti s osobou Jenu Bukhema.

„Prasata barbarský“, odplivl si Longodon.

„Co?“, vytáhl obočí barbar Harez.

Nurnští se dohodli, že na výsledek Kherbelova pátrání čekat nebudou. Vlezou do podzemí, ale tady nahoře nechají hlídat Krubroka Krouka. V případě potřeby se pro něj vrátí. Malému kouzelníkovi se po zážitcích z předchozího dne stejně dolů vůbec nechtělo.



...elf Karabas, zvaný Vrána, byl šťastný...

Do podzemní štolý se dostali vcelku snadno. Spustili se na vlastních lanech v době, kdy stráž obhlížela vzdálenější část tábora. Krubrok Krouk potom narovnal prkna do původní polohy a šel si uvařit čaj. Bylo trochu chladno.

U díry Nurnští neobjevili žádný nepřátelský pohyb.

„Jsou dole“, odušil Darlen Moorhed.

„Skvěle“, zamnul si rukama Yall Rebled, „Vylákáme je nahoru a než se k nám stačí prodrat, tak je ustřílíme“.

Tento výtečný plán neměl chyby. Pár salv a brzy byl vzduch čistý.

„Tak a teď polezeme dolů“, rozhlédl se Harez po přátelích.

Družina počkala slabou půlhodinu, to pro jistotu, a tento čas věnovala navazování a kontrole pevnosti zbylých lan.

Naráz se spouštěli tři. Darlen Moorhed, Yall Rebled a barbar Harez. Svítit nebylo potřeba, protože chvílku předtím někdo hodil dolů hořící pochodeň. Její světlo plápolalo v hloubce asi dvanácti sáhů. Místnost musela být obrovská, protože ji plamen zdaleka nedokázal pojmut. Odvážlivci se spouštěli pomalu.

„Něco tam je!“, procedil skrze zuby hraničář, když si všiml rychlého mihnutí obrovského stínu, „Stáhlo se to z dohledu“.

„Bacha“, řekl Rebled, „Až řeknu tři, skočíme na zem a budeme si krejt navzájem záda!“.

„Tři!“, houkl Harez.

Byl už nedočkavý. Ohřebované boty zaskřípaly o ztvrdlou zem.

Dvě obrovské haterie zaútočily takřka okamžitě. Bránily své mládě. Střet byl prudký, ale rychlý. Bok po boku se bili dva výteční válečníci, a kde je Moorhed nepředčil silou, užil promyšlených lstí a nezměrné houževnatosti. Když tvorové, včetně mladého, padli nehybně na zem, rozlila se po jílové podlaze kaluž černé tekutiny.

„To vůbec nevypadá jako krev!“, pronesl zachmuřeně Darlen, když ozkusil žilní výtok špičkou boty.

Druzi byli vyčerpaní a šeredně poranění.

„Lezte dólu“, křikl Yall směrem ke stropu, „A rozsviňte hodně světla!“.

Obrovská prostora, nejvyšší místo ebelderské věže, měla elipsovité půdorys. Dva tucty sáhů mezi nejvzdálenějšími zdmi. Zdi byly vystavěny z kamenných kvádrů, po obvodu do nich byla zasazena vysoká úzká okna. Okenice, zřejmě zavřené, už dávno vyhnily a místo nich se dovnitř šklebil ztvrdlý jíl s otisky prken. Tvrdý jíl pokrýval i podlahu, která pravděpodobně musela být z kamenných dlaždic. Uprostřed, v samém středu sálu, se vyvyšovalo schodiště ve tvaru pěti sousledných kruhů. Na vrcholu stála masivní železná mísa na krátkých podsaditých nohách. Okraj v průměru dvousáhové mísy lehce převyšoval spodní rám oken.

„Vypadá to, jako kdyby se tady udržoval oheň“, pravila Wulpin Zivrilová.

„Asi to fungovalo jako maják, nebo tak nějak“, dovtípl se Longodon a ukázal na okna.

„Tady v bažinách?“.

„Kdo ví?“.

Při rychlé obhlídce našli Nurnští úplně prohnitý vstup dolů o rozloze čtyř čtverečních sáhů. Zřejmě tu kdysi býval poklop, soudě dle zbytků rezavého kování.

Harez sestoupil po několika kamenných schodech, ale tam, kde začínal strop nižšího patra, zasténalo pod jeho nohama dřevo.

„Přineste světlo, nebo dál nejdu!“.

Stáli v samém těle věže. Stěny se kónicky rozšiřovaly, ale plamen lucerny věčný boj s temnotou na plné čáře prohrával. Podél stěny se ve spirále točilo dřevěné schodiště, které se tvářilo velmi nebezpečně. Na některých místech se už zřítilo. Zachovale vypadaly pouze poctivé příčné trámy, spojující protilehlé stěny, a jeden obrovský a zřejmě i velice dlouhý dřevěný pilík vertikální, vycházející ze stropu a směřující někam dolů k tušené podlaze.

„Polezeme radši po lanech“, navrhl hraničář Moorhed.

Družinová zásoba provazů se pomalu, ale jistě tenčila. Veliký prostor obývali netopýři a pavouci, Nurnským už dobře známí. Družina sestupovala tak, že známá již trojice mužů činu se nechala spustit na příčný trám, jej dobyla a zajistila. Tím se vždy vytvořil prostor pro sestup ostatních. Tímto způsobem po nějakých patnácti sázích dosáhli podlahy, plné jilu, hnijícího dřeva z propadlého schodiště a balvanů. Zanedlouho objevili v odlehlé části vstup do kdysi skutečně podzemních prostor. Dřevěné schodiště bylo dávno propadlé. Dolů skočil takřka ihned Harez a vzápětí neohrožený Rebled. Už nechtěli čekat.

Že se ocitli přímo v hnízdě haterií, nemuseli dlouho zkoumat z přítomnosti množství mrtvých, tedy už ne nemrtvých netopýřů, a zbytků kostí. Ropuchovité stvoření okamžitě zaútočilo, ale nic naplat - s promyšleným bojovým uměním Nurnských se instinktivní atak zvítěte nemohl rovnat. Je ale pravdou, že zkrvavení válečníci museli být vytaženi zpátky do úpatí věže, kde bylo zapotřebí včasné léčitelské pomoci Darlena Moorheda a Wulpin Zivrilové.

„Musíme si voddáchnout!“, procedil skrze zuby vůdce.

Toto doporučení bylo přijato s povděkem. Družiníci vybalili houně.

„Stůjte, kdo tam?“, zařval strážný směrem ke křoviskům, která vydala praskavý zvuk.

Krubrok Krouk se probрал z letargie a zpozorněl. Na východě začalo svítat.

„Nestřílejte, nestř... pust', rostlino, kuš!“.

Z roští rádoby důstojně vykročil elf, ale bylo vidět, že cípy jeho plamenatého pláště jsou s neodbytnými šlahouny šípkového keře v jistém konfliktu. Síla ducha však rychle zvítězila. Za elfem vykročil na prostranství druhý, ten však mlčel a držel ruce nad hlavou.

„Hledám tady své přátele“, řekl elf v plamenatém plášti, „Jsem pán Gwardit, trindindskejšlehtic - uhwaasia befendi, befendi di Trindin“.

Než se strážný vzhopil, ozval se zezadu hobit Krouk: „To je v pořádku. Pan Gwardit je členem naší skupiny“.

„A tohle je Karabas Vrána“, představil elf svého parda těm, kteří jej ještě neznali.

„Karabas, zvaný Vrána“, usmál se mladík a nabídl pravici.

„Harez“.

Šli neomylně po krvavých stopách. Dolů se dostali vcelku snadno, vždyť byli oba kouzelníci. Krubrok Krouk občas do temnoty zvolal své jméno. Věděl totiž, že kdyby Nurnští včas nepochopili, že se blíží přátelé, mohli by je zneškodnit dřív, než by stačili ceknout. Když se tedy spouštěli po lanech dolů do věže, odpočívající Nurnští už o nich věděli.

„Je tady Vrána, kouzelník“, oznámil hobit vůdci.

„Vlez si támhle do rohu, mladej, a zatím se trochu prospí“, řekl Yall a tázavě změřil Krouka.

„Přišel s Gwarditem“.

„Starej dobrej Gwardit je zase tady?“, usmál se nevinně hraničář Moorhed.

„Je, ale zůstal místo mě hlídat hořešek. Kherbel se ještě nevrátil“.

Popisovat průchod družiny prachem a špinou podzemních kobek, kdy jedna vypadá jako druhá, patří vždy k těm nejotřesnějším povinnostem kronikářovým. A je-li v těchto omšelých prostorách družinové společenství vystaveno zcela rutinním bojům, otřesnost povinnosti se násobí, ba snad umocňuje. Rád bych se tedy této pasáži vyhnul lstivým obloukem skrze netradiční formu - tedy formu družinických poznámek.

Harez: Co sme dneska zabili

Černý haterie: 2 - s pomocí 1

Pavouci vobří: 4 - s tím sem se nepatlal

Voživlý sochy trojrukejš hovac: 4 - já sám 1, s pomocí 3

Voživlý kostlivci: 43 - já sám 25, s pomocí 4

Ghúli: 5 - s pomocí 4

Kostlivý psové: 6 - já sám 4

Harr Ghned!!!

Darlen Moorhed: Deníček hraničáře

1) Sklepy jsou plné nemrtvých. Ožívají všude, kam vstoupíme. Jediný snad důkaz života - haterie s mládětem. Tedy se rozmnožují. V jejich doupěti nalezen flek na zdi - jakoby vertikální hladina kapaliny. Že by se sem dostaly právě tudy? v jednu chvíli se mi zdálo, že jsem tam spatřil ohavnou tvář. Pokusy projít neúspěšné. Nalezena spousta koster - asi velmi starých. Kolem čtyřicítky natěsnáno v prostorném sále, dveře zajištěny zvenčí závorami, balvany. Kosterní pozůstatky před ožítím jevíly známky polámaných údů. Mezi nimi objevena kostra obrovské šavlozubé šelmy.

Hypotéza: Někdo sem nahnal lidi a vypustil na ně šelmu. Hromadná vražda.

2) v odlehlých částech objeveny privátní kobky. Mrtví kostlivci, zřejmě padlí v souboji. Bronzové zbraně. Dveře, zajištěné zvenčí, robustním Harezem vyraženy. Zde objevena mrtvola muže, kdysi zřejmě vyššího postavení. Muž visel na klíce, snažil se nejspíš dostat ven. Druhý východ z kobky z druhé srany zavalen kamením. Zde klenotnice a tajná, výbuchem stržená chodba ven.

Hypotéza: Chlap zavřen a strážěn. Stráž se zřejmě pobila mezi sebou, chlap vystaven pomalé smrti hladu. Přítomnost tajné, ale stržené tajné chodby dokládá jeho vysoké postavení.

3) v klenotnici objevena modlitebna s nástěnným vyobrazením trojrukého stvoření humanoidních rysů. Připomíná věrně sochy nalezené zde v podzemí. Zřejmě dávný pán

ebelderských věží. Na první pohled vypadá dosti nemrtvě. Vyryté jméno: Ebel'ghuub. Nalezena spousta věcí, zejména však láhve s rosolovitou hmotou. Provedena zkouška: léčí to rány. Jde z toho síla.

Poznámka: Koupit v dražbě, pokud možno všech pět!

Hypotéza: Pokud byl Ebel'ghuub nemrtvý ve své době, mohl přežít dodnes. Třeba zde byl kdysi navěky pohřben záměrně. Pokud měl magické schopnosti, mohl by být původcem náhlého ožívání nemrtvých v těchto prostorách. Měl bych se držet zpátky.

Nevím, jestli se mám svěřit ostatním. Asi ne.

Rabiňák Švácnu! Co ještě úplně nevím

Jsou šavle, který nesu po mrtvým trpaslíkovi, moje nebo ne?

Koho se na to mám zeptat?

Náčelníka?

A kdo je náčelník?

Mají Oni vůbec náčelníka?

Koho se na to mám zeptat?

Kostlivců?

Znají kostlivci Jejich náčelníka?

Umí vůbec kostlivci mluvit?

Koho se na to mám zeptat?

A ještě taková otázka?

Jsou šavle, který nesu po mrtvým trpaslíkovi, moje nebo ne?

Kherbel zarazil koně a mávnutím ruky vydal příkaz. Ostatní jezdci prudce přitáhli uzdy. Koně byli zchvácení, hlasitě oddychovali a od hub jim stříkala pěna. Konečně přicválal poslední kůň, který byl obtěžkán dvěma jezdci, a proto byl o poznání pomalejší.

„Jorchene, přiveď ho sem“, ztěžka zavelel Kherbel a unaveně sesedl.

Bylo ráno a paprsky slunce pomalu rozehřívaly chladný vzduch. Kherbelovi muži byli unavení a zaražení. Celou noc nespali a podstatnou část strávili v sedlech. Jorchene měl ruce od zaschlé krve a dostrkal vydešeného krola před velitele.

„Jakže se jmenuješ?“

„Akaš, pane“, odpověděl kroll vojácky, ale uši mu strachy schlíple visely dolů.

„Byl jsi v nesprávný čas na nesprávném místě“, zachmuřil tvář barbar, „Chtěl bych ti připomenout, že sis dobrovolně vybral spolupráci před smrtí“.

„Ano“.

„Za chvíli budeme v táboře. Přidělím tě k jednomu spolku. Tvoje práce bude všechno jejich počínání sledovat a pamatovat si sebemenší maličkosti. V pravý čas mě budeš o všem informovat...“.

„Ano“.

„Kdybys dostal zaječí úmysly, jseš mrtvej - ale jak... viděls přece Jorchena!“.

Jorchene ukázal Akašovi svoje rudé pazoury a letmo se usmál.

„Ano, pane“.

„Takže jedeme“, houkl Kherbel na své muže, „A ty, Jorchene, se ze všeho nejdřív půjdeš umejt!“.

Když se kroll Akaš, teď už navlečený do erární a poněkud těsné zbroje, blížil k zevlujícímu Rienu Gwarditovi, hlavou mu běžely útržky dnešní strašlivé noci. Ještě večer to byl tulák, odešel z Olvornu, kde se proti němu udála rasová křivda, hledat štěstí na východ. Byl bez peněz a hladový. Před vesnicí Dedekh, rozkládající se na břehu jezera Khennah, jej zastihla tma. Rozhodl se přespát na záhumencích a ráno jít od domu k domu po žebrotě. V noci jej ale probudil dusot koní. Několik mužů potichu zdolalo plot z dřevěných planěk a vniklo do nejbližšího domu. Po krátké době se zvnitřku stavení rozzářilo světlo, komín vyfoukl oblak dýmu z palíště. Akaš byl

zvědavý, připlížil se k domu a nahlédl oknem. Stal se svědkem hrůzného mučení jediného obyvatele domu, nějakého elfa, které skončilo smrtí. Viděl brunátnou tvář pana Kherbela, který vedl výslech. Viděl brutalitu Jorchena, i systematickosti ostatních při prohledávání polic, skříní a truhlic. A potom byl objeven a zajat. Měl volbu - spolupracovat nebo zemřít.

„Jakápak je tohle asi volba, co?“, procedil skrze zuby a spílal na svoji nenasytanou zvědavost.

Došel až ke kouzelníkovi.

„Jsem Akaš a pan Kherbel mě k vám přidělil“.

„My nikoho nechceme“, zašklebil se Gwardit.

„Aha“, zatvářil se kroll rozpačitě a už se chystal vrátit do hlavního stanu.

„Počkej...“, obrátil kouzelník, „Počkej tady, hned se vrátím“.

Potom odešel k vozu, kde se potají zneviditelnil a potom jako myš vklouzl do Kherbelova stanu, kde tušil, že se odehrává něco důležitého. A měl pravdu.

„Máme to“, oddechl si Kherbel a majetnický poplácal koženou torbu.

Sedl si do polního křesla a vyňal štůsek pergamenových listů, které kdysi snad mohly být deníkem.

„Je to jenom torzo, ale na první pohled je to ono. Deník Jenu Bukhema“.

Hedren tolik nadšení nesdílel: „Prý jste Ergolatha zabili“.

„Nechtěl spolupracovat... a navíc Jorchenovi trochu povolily nervy“, zvažněl Kherbel, „Bude souzen kárným tribunálem, ale všeho do času. My se odsud budeme muset na čas stáhnout... Na měsíc, na dva... Pro všechny případy - než se na všechno zapomene. Je možné, že nás ještě někdo viděl. Mimo to je na čase dohlédnout na práce u Ellieldolu“.

„Ještě jedna věc, pane“, řekl Hedren, „Dělám, že o ničem nevím, ale...“.

„Nuže?“.

„Ti hrdlořezové porušili zákaz a jsou nejspíš dole“.

„Nechme to při tom. Je tu jedna jakás takás záruka“.

Hedren se zatvářil nechápavě, ale Kherbel zavrtěl hlavou.

„Zaříd' vyklizení tábora“.

Rien Gwardit počkal, až v této části stanu osíří a přitom bedlivě pozoroval, kam putují písemnosti. V příhodnou chvíli se zvědavostí jemu vlastní nahlédl do jejich obsahu. Šlo o vytrženou část deníku Jenu Bukhema, který před časem spravoval panskou oboru eifferského pána. Později pochopil, že to ani nebyl deník, spíše Ergolathovy výňatky z něj.

14. Bukhemův deník

21. sväten 1051

...začal jsem si dělat poznámky. Zvláštností bylo mnoho na jednu hlavu. Jsem doslova zaujat tím divočkem. Podle stop musel mít dobrý sáh výšky. Dnes jsem se za ním hnul snad tři hodiny, až jsem náhle stopu ztratil. Nejspíš je to samotář. Bylo by zlé, kdyby útočil na zvěř. Tu škodnou bych měl, bohové, nejspíš zastřelit...

25. sväten 1051

...dnes jsem našel tři kusy vysoké. Měly rozpáraná břicha. To nemohlo být dílo pytláka. Věřím, že to má na svědomí můj Osamělý. Musím jej dostat. Rány po klech mi dávají jistotu, že je mnohem větší, než jsem si představoval. Ale kdo kdy viděl půldruhého sáhu velkého vepře? A jak se sem dostal? Obešel jsem ohrazení a jsou neporušená...

12. zimosmeť 1051

...byl jsem v Olvornu. Kdysi jsem se tam školil v lesní magii. Ani mistr Kherbel neví. Možná si myslí, že jsem se pomátl. Ale Osamělý tu byl znovu. A les to cítí. Občas jím proběhne mrazení, něco se děje...

17. zimosmeť 1051

...byl jsem se podívat na Trnkové pasece. Osamělý tu byl. Jeho stopy jsem nemohl přehlédnout. Šel jsem po nich bezmála tři hodiny. A pak náhle, jako když utne, stopy zmizely. Je to snad možné? Zdá se, jako by Osamělý ani nebyl z tohoto světa, snad přízrak zjevující se a mizející...

30. zimosmeť 1051

...odešel jsem do obory, přespávám pod širým nebem a čekám, že ho najdu. Zatím bezvýsledně. Ale udivila mne další příhoda. Nedaleko Jedlového vršku u Medvědího pramene objevil jsem čerstvé tábořiště. Popel ještě nebyl vychladlý. Zprvu jsem pomyslel na pytláky, vyběhl jsem tedy po čerstvých značkách, ale ty po několika mílích zmizely stejně, jako Osamělý. A co bylo divné, skupina ta skládala se z pěti neobutých osob, zřejmě těžkých podle síly otisku, a v trávě našel jsem zlomené kopí s kamenným hrotem. Snad další příznaky??? Napsal jsem mistru Kherbelovi...

15. hodovan 1051

...chlad noční krajiny mne skutečně zaskočil. Proto jsem se v oboře dlouho neukázel, že moje tělo upadlo do horkosti. Teď jsem zdrav a marně čekám na Kherbelovu odpověď. Jen jak budu moci, vrátím se. Málo jsem se ve své samotě věnoval řečem lidí. Říká se, že v kraji se potulují zvláštní lidé. Mezi pustými báchorkami mne zaujalo vyprávění alterenského kováře Odegga o Modrém Panákovi...

22. hodovan 1051

...čekám na sníh jako na pomoc bohů. V závějích stopy zůstanou dlouho dobře čitelné a ani nejprotřeplejší je nezahradí. Bloudil jsem několik dní ve snaze nalézt Osamělého nebo jakékoli zvláštní stopy. Dostal jsem se až do hlubšího lesa na okraji obory. Vůbec se mi nelíbí. Jako by mne táhl a odstrkoval zároveň. Dokonce jsem se několikrát nadobro ztratil, ač znám oboru téměř zpaměti. Zdá se být divočejší, zarostlá; čím víc se přibližuji k jejímu zadnímu okraji, tím méně ji poznávám. Snad požádám pána o poskytnutí skupiny dřevorubců...

26. hodovan 1051

...trávím v oboře čím dál více času, lidé už na to poukazují. Asi jsem se hodně změnil od chvíle, kdy jsem poprvé spatřil značku Osamělého. Viděl jsem ho ve snech mnohokrát a dnes, dnes jsem ho konečně spatřil. Nic netuše, vyrazil proti mně z houštiny, okamžitě zaútočil. Byl skutečně obrovský. Nevyděsil se, Osamělý je skutečně zabiják. To zvíře však v očích mělo něco děsu - snad zmatek a chaos, jenž je vybudil k samé nepřítelosti. A já s úlekem zjistil, že ho nechci zabít. V té chvíli jsem ho miloval. Zarazil jsem mu hůl do chrípí, strašlivý náraz mne odhodil stranou a já v letu zřít se do Hliněné strže. Když jsem přišel k vědomí, vyběhl jsem po jeho krvavé stopě. Brzy jsem jej objevil, pozoroval jsem ho z příšeří keře u Malého palouku. Žral a chrochtal pod korunou Bílého dubu, pak ztuhnul, zavěšl a dal se do pohybu. A tu náhle, světe div se, zmizel vprostřed skoku. Jakoby vzduch byl neviditelné zrcadlo vodní hladiny a on, Osamělý, se do ní ponořil, kola se uzavřela. Doběhl jsem na místo, ale nic nenašel. Něco tam ale přeci musí být! Snad něco přívětivějšího by mne vzalo s sebou. A tu jsem si vzpomněl na Modrého Panáka...

29. přednovorok 1051

...konečně napadl sníh a já mohl nalézt Modrého Panáka. Zřejmě jej cosi vábí k Odeggově výhni. Za šerých večerů a mladých nocí obchází ves obloukem. Je to prazvláštní tvor a má také moc Osamělého. Tentokrát nechci udělat chybu. Zprvu jsem jej skrytě sledoval, a při dalších setkáních pozoroval zdálky a otevřeně. Teď už vím, že se mne nebojí. Není zlý, jen vyplašený. Později jsem se s ním setkal tváří v tvář. Nerozuměl jsem jeho řeči, jako píseň letního večera zněl brblavý zvuk, který se mu dral z hrdla. Přesto jsme k sobě našli cestu. Myslím, že budu brzy připraven jít...

3. ponovorok 1052

...zařídil jsem nejnútnejší. Nevím, jak dlouho tam strávím. Kdo ví, jestli se vůbec vrátím. Musím ale té záhadě přijít na kloub, snad síla, která mne táhne, není ani z mé vlastní vůle. Jako by To působilo samo. Tyto zápisky zde zanechám. Snad je někdo objeví, kdybych se nevrátil. Dobře vím, že alespoň Ergolathovi bych scházel...

5. ponovorok 1052

...po Modrém Panákovi jakoby se země slehla. Narazil jsem však na tlupu jezdců, dobrý tučet mne obklíčil u Blatského potoka, jejich vzezření bylo děsivé a divoké. Připomínali primitivní lovce, mířili na mne bronzovými kopími, ale nezaútočili. Byli zřejmě překvapenější než já. Jejich předák, Herdu Khen, mne zasypal spoustou otázek, jimž jsem mnoho nerozuměl. Brzy mne propustili, domnívali se snad, že jsem výstřední blázen, kašpar s pomatenou myslí. Ale já pomalu začínám chápat - i když nevím, zda v tom směru nejsem tím, za koho mne měli. Jedno jméno mi ze setkání zůstalo v paměti - Khanderwaed!...

19. sečen 1052

...bohové! Jinak nemohu začít. Co na tom, že jsem přišel o práci, byl prohlášen za mrtvého a přišel o půl roku života. Stal jsem se svědkem věci hraničící se zdravým rozumem. Nemohu jinak, než oznámit eifferskému pánu, co jsem zažil. Hned zítra pošlu list mistru Kherbelovi, snad najdu nějakou nitku spojitostí s Odlesky. Říkám jim tak a myslím, že to prostě slovo vystihuje podstatu. Jsou to bytosti živoucí, přesto dávno mrtvé. To, co se odehrává v srdci obory, je neuvěřitelné! Jakoby něco, co nepatří do tohoto světa, porušilo rovnováhu přírodních zákonitostí a z hlubin času vyhrázlo střepy starých dění. Přirovnal bych to k Zrcadlu, které neodráží tvář současnou, ale tvář o léta mladší, a za jeho stěnou obraz žije svým životem, má svůj příběh, ale ten se může měnit. Nazval jsem je proto Odlesky, ony tam skutečně jsou a žijí, jsou jako dávné malby praotců, tak staré, že jejich stopy z lidských myslí téměř vymizely. Jistě mají svůj základ v mysticismu, ve vědomí lidského pokolení, avšak nejsou zdaleka skutečné. Když jsem díky Panákovi otevřel Průvlak (nebo spíš on jej mimoděk otevřel mně), který se zdá být jediným volným průnikem skrz neprostupnou stěnu Zrcadla, poznal jsem to sám. Zprvu jsem pomýšlel na cestu do dávnověku, avšak dnes už vím, že čas není možné změnit. Je to jediný neporušitelný základ světa, bez něj by existence byla zcela nemožná. Učinil jsem pokus a změnil nitku příběhu, nicméně dnes už vím, že dopad na tento svět není prázdný. Musím si srovnat myšlenky v hlavě a nějaký čas posečkat. Úkol, který jsem vzal na bedra, mne jistojistě zničí, ale je to malá oběť v porovnání s tím, co by se v konečném důsledku mohlo stát. Již dnes má Zrcadlení neblahý dopad na okolí. Nebezpečí tkví v nenápadné pozvolnosti procesu. Stejně jako já jsem prošel Průvlakem, pronikají Odlesky sem a stopa jejich konu je na této straně Zrcadla nevratná! Sanžím se zaplašit představu hromadného průchodu Odlesků divokého charakteru z temných hlubin toho světa...

30. sečen 1052

...jsem hlupák! Eifferský pán mne za mé zvěstování nechal zpráskat a vyhnat z kraje. Stal se ze mne psanec, neboť proti panské vůli vrátil jsem se zpátky do obory. Nemohu přestat, když jsem zašel tak daleko. Tady mne nikdo nenajde, v nejhorším se ukryji hlouběji v lese. Čekám nedočkavě na list od Kherbela. Zdá se, že Zrcadlení má svůj původ v nějakém středu. Někde musí

být bod, ve kterém dochází k vzniku anomálie. Ač jsem na druhé straně byl, nenašel jsem náznak ničeho, co bych dnes hledal. Nejspíš jsou hlubiny ještě temnější a i těmi, které jsem potkal, netknuté. Možná je to spirála, snad tam někde jsou Průvlaky podobné těm zde. Ani jsem po průchodu nehledal Odlesky, které tam nepatří. Byl jsem pln nové perspektivy a hledal cestu zpět. A ta byla skutečně neskonale strmější. Toužil jsem tenkrát ozřejmit vše, co jsem objevil, však uši těch, co by měli naslouchat, zůstaly hluchými. A tak mi nezbývá, než čekat.

5. sväten 1052

...dnes byl v kraji vyhlášen zákon o přísném zákazu černokněžnictví a vyzývání temných sil. Dobře vím, kam tím eifferské panstvo míří. Namísto činů snaží se celé tajemství zamlžit. A já, coby domnělý původce pověřivých báchovek prostých vesničanů, že mám viset? Tak hluboko jsem klesl, že za věrné služby pánu měl bych draze platit? To raději projdu zpátky a tam se pokusím o nápravu. Zde mi už nejspíš štěstí nepokvete...

11. sväten 1052

...konečně přišel Kherbelův list. Posel jej doručil k prahu zpuštělého domu, ale stačil mne ještě udat, dobrolivec. Proto teď ležím pod Bílým dubem s prostřeleným bokem a listem na prsou. A dopisují tyto řádky pro přítele Ergolatha, kdyby mne hledal. Odcházím. Možná se naše cesty už nikdy neprotnou. Přesto věz, že tam, za Průvlakem, budu šťastnější. A ještě jednu věc. Mistr Kherbel zřejmě svůj náhled na mé poblouznění nezměnil. Nicméně jistě se mu nějaké pochyby v mysli uhnízdlily. To by ve svém listu nevyprávěl příběh o ellielském kameni, držícím v žáru Živných písků. O Elliel, té odvrhlci, o spolku pěti mistrů a hrůze jejich smrti. Ty příběhy však datují se od devátého století zpět. A já hledám stopy daleko mladší. Počátek záhadných událostí spjatých s eifferským panstvím odhaduji na rok 1051. Alespoň dřívějších úkazů si nejsem vědom. Prověřtat záhadu kolem Ellieldolu by rozhodně, nehrál-li by čas proti mně, stálo za hřích. Jsem ale přesvědčen, že pokud existují nějaké souvislosti, jsou jenom zástupné a okrajové. Pravá příčina Zrcadlení tkví v něčem úplně jiném a jestli má co dočinění s tímto krajem, o tom vážně pochybuji...

„Takže asi tolik“, zakončil Gwardit, když Nurnským vlastními slovy převyprávěl obsah deníku.

Nurnská družina ležela rozvalena v podlouhlé místnosti. Dobrodruzi byli unaveni z boje s nemrtvými, když tak nepřímou zabezpečovali cestu pro příšedšího kouzelníka. Teď se zdálo být okolí čisté. Kroll, stojící celou dobu v rohu místnosti, se temným mručením připomněl.

„Jo, tohle je nějaký Akaš“, rozpomněl se trindindolský kouzelník, „Byl k nám přidělený“.

„A to se na to podívejme“, pohlédl naň vůdce.

„Umím se dobře mlátit“.

„Tak to tě berem“.

„Dem dál?“, zeptal se hraničář Moorhed, „Je tady jediný neprobádaný schodiště někam nahoru“.

„Čeká nás nejspíš panstvo Černech věží“, zaprorokoval Dyni Longodon, „Ebel'ghuub a spol“.

„Do šiku!“.

Poslední rozkaz se tříštil o neútluné stěny podzemí. Potom už bylo ticho. Družina se vydala vstříc centrálním komnatám Ebelderských věží, kde po věky odpočívali prokletí vládcové skřetích tlup Dre'ghuub, Nener'ghuub... a nejmocnější z nich, vysokochvalený Ebel'ghuub, pán pánů, přadač mlh a rozsévav osudu.

*Meh del aban
sui teb wuk
meh del subbuk*

*sui teb subbuk
hur'dhe'ghuub
hur'dhe'ghuub*

*Slyšíš zpěv ptáka
cítíš tu krásu
slyšíš ryk stvůry
cítíš tu hrůzu
strašlivou
strašlivou*

Nurnští překlenuli nějakých sto sáhů chodby, když se plamen lucerny rozlil do nějaké větší prostory. A tu vstoupili rekové do komnaty, jejíž podlaha byla pokryta neobvykle zachovalým kobercem zvláštního vzezření. Dvě trojruké sochy se pohnuly směrem k příchozím, vyšly jim v ústrety.

Útok byl prudký, jak gwendarroňané ztráceli trpělivost. Obklíčili sochy a spojením sil je rozdrtili na prach. Už cítili, jak je pomalu opouštějí síly, jak fyzické, tak i psychické. Chtěli jednat rychle a opustit toto místo tak rychle, jak jen to bylo možné. Hlouček dobrodruhů ze zadumání nad šterkem, který ze soch zbyl, vytrhl třesoucí se hlas Darlena Moorheda.

„Ten koberec je utkanej z lidských vlasů...”

„Dem dobit ty kurvy nelidský!”, zařval Harez a vyrazil s napřaženým mečem dál.

Po bok se mu postavili sverepí válečníci. Za jejich rameny se zlověstně blyštěly hroty šípů. Brzy byly objeveny komnaty dvou pánů Černých věží. To, že je strážili čtyři ghúlové, nebylo nic proti nim samým. Obrovští kostlivci se třema rukama oblečení do drahých rouch se probudili ze staleté letargie a povstali ze svých sarkofágů. Oči jim plály záští a instinktivní touhou po krvi. Nener'ghuuba si vzal na starost vzteky šílený Harez, na druhého se vrhl zbytek družiny. Nemrtví byli obrovské síly, každá rána, která dopadla, mohla být při troše smůly tou poslední, kterou by dotyčný pocítil. Šílený puch, který čpěl jedovatým vzduchem, pátil v plicích a ústech. Že tehdy nikdo nezemřel, bylo dáno obětavostí každého jednotlivce a bojové sebranosti celé družiny. Zejména však díky neskonalé odvaze a bojovému umění barbara Hareze, Darlena Moorheda, Riena Gwardita, Dyniho Longodona a, světe div se, i Rabiňáka Švácnula, byly zlé stvůry umláceny. Toto vítězství bylo vykoupeno vlastní krví a stav některých družiníků byl velmi vážný. Když k tomu přičteme únavu, bylo zřejmé, že Nurnští stáli na samém pokraji sil. Stáli v malé místnosti, v jejímž středu stál široký podpůrný sloup.

„Je mi blbě”, postěžoval si kouzelník Vrána.

Byl znechucen z uměleckých děl, která zdobila ložnice. Koberce z lidských vlasů, nechutné náhrdelníky s lidskými prsty, vyschlýma ušima a další obludnosti. Z pomyšlení na dávné orgie se mu zvedal žaludek. Co na tom, že našli i cenné věci.

„Zatni zuby”.

„Eště je tu Ebel'ghuub”, pronesl temně Harez a oči mu plály nenávistí.

„Ale kde?”.

Dyni Longodon se podíval na sloup, který se tyčil ke stropu a pomalu jej obešel.

„To není sloup, ale důmyslná zdviž”, ozvalo se zpoza, „Sou tu i rumpály a zdvižná klec, pojd'te sem!”.

„Ebel'ghuub je nahoře”, ukázal Gwardit.

„Střelci k rumpálu”, zavelel vůdce, „A my... bohové s námi”.

Po dvojicích byli Nurnští vyváženi vzhůru. Darlen Moorhed si zadumaně prohlížel velkou bahnitou skvrnu na vnější zdi. Položil na ni dlaň a lehce zatlačil. Zdálo se mu, že zapružila. Cítil tlak z druhé strany. Ta věc se mu vůbec nelíbila.

Harez se Švácnulem se nechali mlčky vyvézt vzhůru a kdesi nahoře vstoupili potmě do úzké chodby. Byli rádi, protože klec celou dobu nepříjemně skřípala, jako by se měla každou

chvíli rozpadnout. Chvilku nato se za nimi objevil Rien Gwardit. Zápach tu byl takřka nesnesitelný. Kdesi vpředu zlehka zachřestily kosti. Když Rien vycítil blízkost nepřítele, otevřel okenice lucerny. Ebel'ghuub stál proti nim, tesáky vyceněné. Na hlavě měl korunu z lidských žeber, která smutně trčela do stran. Ten tvor byl skutečně odporný.

Harez nečekal a bezmyšlenkovitě se vrhl vpřed. Rabiňák Švácnul křísil šavlemi o sebe a učinil totéž. Prostoru oslnilo jasné světlo bílých střel. To Rien Gwardit vstoupil do boje, odhodlán použít veškerých schopností, které měl. A lano za jejich zády se chvělo, jak zdviž s dalšími dvěma dobrovolníky stoupala vzhůru.

Když Wulpin Zivrilová vyskočila ze zdviže, barbar Harez se už válel s těžkými zraněními na zemi. Zpozorovala, jak kouzelník Gwardit kvapně položil lucernu na zem a s očima rozšířenými hrůzou zmizel. Rychle na nepřítele zaútočila z boku, když bezmyšlenkovitě mlátil do Rabiňáka Švácnula, který mezitím z útoku přešel do krytu a bránil se dopadajícími ranami, seč mohl. Dyni Longodon pečlivě zacílil a zasypával netvora dobře mířenými šípy. Zemdlý Rabiňák vzdal boj o holý život a poslední, co cítil, než omdlel, byla obrovská rána do hlavy. Nebýt Wulpin Zivrilové, která Ebel'ghuubovi zasadila poslední ránu, mohlo vše skončit docela jinak.



...Ebel'ghuub stál proti nim...

Když se všichni Nurnští nacpali do úzké chodby, nejprve ošetřili zraněné, a potom vyrabovali netvorovu komnatu. Odměnou za prolitou krev byly cennosti z panské pokladnice. Vzhledem k tomu, že tato část věži byla slepá, rozhodli se zde dobrodruzi oddat tolik potřebnému odpočinku a nejnutnějšímu ošetření ran. Šikovné a nepostradatelné ruce Darlena Moorheda, družinového felčara, měly práce až nad hlavu. V přístupové chodbě, která byla rozhodně čistší než komnata, se hrdinové zabalili do houní a brzy usnuli. Jen hlídka dřepěla na kraji komína zdviže.

„Ty seš vůdce?“

Karabas, zvaný Vrána, otevřel oči do temnoty a ucítil opilecký dech Akašův.

„Ne“, zív rozmrzele, „Rebled spí támdleje“.

Už si ale znovu neleh. Z ústí šachty slyšel vzdálené zvuky.

„Dole se něco děje. Slyšel jsem výkřiky“, zalomcoval kroll vůdcem.

„Kurva, vstávat“, houkl Rebled.

Dyni Longodon se připlížil k okraji. Na samém dně spatřil světlo a nějakou postavu.

„Pomozte mi někdo zapřít klec!“, zvolal.

Byl to dobrý nápad, neboť po chvíli se kdosi snažil rozpohybovat zdviž rumpálem.

„Co budeme dělat?“, zeptal se Krouk.

„Na boj rozhodně nemáme“, zavrtěl hlavou Harez a ukázal sešitou ránu na předloktí.

„Chtěl bych jenom podotknout, že ty dole sou prokazatelně živý. Zdálo se mi, že aspoň jeden je barbar“, děl theurg Dyni.

Jenom mu vrtalo hlavou, kde se tam ti chlapi tak najednou vzali.

„Počkáme“.

„Vyjdětež bez čepelí, chamradi nečistá!“, zařval kdosi zdola.

Dyni se ujal vyjednávání: „Nemáme důvod vám věřit“.

„Jste zajatcové. My jsme dobili toto doupě, však nelačnime po nové krvi!“

„Eště nás nikdo nezajal, chlape!“

„Vydejte se právu, skřetové černí, bude s vámi zacházeno v milosti“.

„Nejsem žádnéj skřet, hovado!“

Takový dialog neměl valného smyslu. Jelikož ani jedna strana neměla navrch, bylo postupně domluveno vyjednávání. Jeden z Nurnských měl být spuštěn dolů a zde se setkat s jedním z nich. Ostatní barbaři se měli stáhnout z místnosti do okolních chodeb. Vybraným dobrovolníkem se stal barbar Rabiňák Švácnul, muž vzezření venkovského. Nastoupil do zdviže, pomodlil se a klec se dala do pohybu.

Když vystoupil ven, prostoru ozařovalo světlo pochodní. Rázem stál ve středu obklíčení - cizinci nedodrželi dohodu. Jejich předák však mávnutím paže své muže zarazil. Jak bylo dobře, že Nurnští vybrali jako vyjednavče právě Švácnula!

Celkem jich bylo devět, tedy devět živých. Tři další leželi mrtví mezi rozsekanými těly skřetů. Došlo zde evidentně k řezi. Jak se sem dostali, bylo zřejmé. V jedné stěně místnosti zel

rozeklaný otvor někam do tmy. Předtím si toho otvoru nevšiml. Ani také nemohl - dříve tu nebyl. Jen ona záhadná skvrna, které si všiml Darlen Moorhed. Co bylo zvláštní - závan čerstvého vzduchu, který válečníka udeřil do tváře.

Barbaři byli podobné vizáže, jako muži ze Zredechova šiku. Vousatí, rozevlátí. Kožené kabátce, haleny, zbraně - všechno se zdálo být shodné. Předák se představil jako jistý pán Hrabich z pevnosti Kharadaz. Z dhenebelské pevnosti přišel rozkaz o pátrání po ztraceném Zredechově oddílu v jižních lesích. Hrabichovi muži se dostali na stopu početné skřetí tlupy, se kterou se dostali do křížku a



...to Rien Gwardit vstoupil do boje...

mnoho mužů padlo. Skřetí obrana však byla prolomena a zbytek tlupy rozprášen. Hrabich se jal pronásledovat jádro skupiny, která se kvapem stáhla směrem k horám. Objevili dočasné útočiště skřetů v jeskyni, která navazuje na toto místo. Rabiňák Švácnul zdaleka ne všemu, co muž říkal, rozuměl, ale ubezpečil jej, že Nurnští také bojují proti pánům z Ebelderu, a dokonce je zabili. Hrabich se mu vysmál, avšak prvotní nepřátelství se vytratilo. Zůstala jen slabá nedůvěra. Bylo smluveno, že Nurnští se k Hrabichovu oddílu přidají a vrátí se s ním do pevnosti Kharadaz, kde se dohodnou další případné pro obě strany výhodné záležitosti. Ukázalo se totiž, že jak Hrabichovy muže, tak Nurnské spojuje jedna věc. Odpor k tomuto místu a psychická zdecimovanost. Dočasná spolupráce se zdála být jediným rozumným východiskem. A Nurnští se chtěli dostat do kontaktu s lidmi z Kharadazu, neboť stále hledali Jenu Bukhema.

15. Průvlak

Nurnští, v těsném závěsu za kharadazskými válečníky, prošli puklinou do jeskyně a nedlouho nato vyšli na denní světlo. Krajina okolo byla divoká, hustý bukový prales pokrýval prudce se zdvihající srázy, vzduch čpěl vlhkostí a hnilobou. Cáry bílé mlhy svými jazyky líně šlehaly mezi hladkými kmeny. Gwendarroňané byli zaražení, mlčky sestupovali přirozeným žlabem skrze husté zelené kapradí. Bylo to zvláštní. Celou dobu chtěli projít průvlakem, tak jako

Jenu Bukhem, a když se tak stalo, rozjitřilo to v nich chmurné nálady. Nerozuměli tolika věcem, a když pozorovali divoké barbary, jejich bezstarostnost a nedotčenost tímto temným poznáním, trochu jim záviděli. Uvědomovali si nesmyslnost těchto mužů. Jak bojují proti zlu, které není, jak žijí ve vsi, která vlastně neexistuje. Čím více o tom člověk přemýšlel, tím více do té věci zabředal. Nemělo smyslu přemýšlet o něčem, co v dané chvíli nelze rozřešit. Rien Gwardit to věděl, snad proto byl nejveselejší. „Žij z toho, co je, a ne z toho, co bylo. Však nejméně se starej tím, co bude. Žij pro jediný okamžik“ - tak mu to říkali Chlié. A vědí bohové, že pro tuto situaci to byla nejlepší rada.

Darlen Moorhed ale nebyl takový. Byl to odmalička hloubavý hoch. Život si s ním nepěkně zahrál a únik do vlastní fantazie byl proň jedinou úlevou od kruté jsoucnosti. Přemýšlel o věcech kolem sebe, záhadám se snažil přijít na kloub. A když sledoval tu mlhu v lese, zdálo se mu, že sestupuje, že se rozpiná. Proto, když si průvod rozhodl na chvíli odpočinout u zurčícího potůčku, vyškřábal se do straně. Proplétal se mezi stromy a bělavý opar jej zanedlouho pohltil.

Supěl a jediný zvuk vydávaly kamínky pod jeho nohama. Uvědomil si, že neslyšel jediný zpěv ptáka nebo vyštěknutí srnce. Nezaslechl jediný zvuk života od té doby, co sem vstoupili. Těžko se mu dýchalo, husté vlhko mu prostupovalo plíce. Pocítil závrať a musel se zastavit. Na chvíli si sedl. Cítil, jak mlha kolem něj proudí směrem dolů. Zcela nepřírozně a relativně rychle. Najednou strnul. Zaslechl výkřik, bolestný a nenávistný. Mímódek se rozhledl kolem sebe, ale to nemělo smysl. Ten zvuk byl jen v jeho hlavě. Tělem mu projelo mrazení. Cítil cizí sílu, která jej obklopovala. Uvolnil se a otevřel mysl - tak, jak jej to učili mistři. V mozku se mu pomalu střídaly obrazy. Spatřil tvář. Strašlivou, zkrivenou bolestí. Ta tvář neměla barvu, tvar, rysy - to všechno postrádala. Byla to věc pocitů. Ty pocity byly jeho, ale cítil i vjemy cizí. Soustředil se ještě víc na tu tvář, která zatím zmizela. Soustředil se, protože To mu chtělo něco říci, jak si myslel. Žila na čele naběhla a Darlen začal pomalu ztrácet kontrolu nad svým tělem. Měnil se v To. Viděl své druhy... *dole u potoka, hnusné a otrhané, sprostě si nadávající. Hajzly, šikanující oběti svých krutých her. Pomlouvačné zákeřné krysy, které se živí masem a krví sebe samých. Skrz průhledné lebky viděl blitky v jejich hlavách, rozteklé semeniště zášti. Nenáviděl je, šeredné zpropadence morálního bahna. Ne, nepřipomínali mu krysy, spíš oblundný hmyz... nechutná klíšťata vzájemně na svých prdelích přísátá, chorobami prolezlá veskrze naskrz. Báł se jich, měl z nich panický strach, a přitom je neskutečně miloval. A pak spatřil sebe. Hnusnou černou věc, malou a ošklivou, směšnou hroudu, kterou k smrti nenáviděl. Ó, jak se miloval. V jeho představách byl kruh světa, které jakoby vycházelo z jednoho středu a valem jej do stran ubývalo. Viděl nějaké louky a nějaké postavy, a také další postavy, domy, lesy - začínalo mu to splývat. Už nemohl myslit na ty věci, ustavičně pudit jejich představy, byl strašně unavený. Prázdnota zžírala jeho unavené vědomí, vědomí tvarů tak vzdálených. Ochaboval, cítil to, už byli uvnitř, v jeho myšlenkách, spoutaní silou Kamene. Chtěl je k sobě, chtěl je pohltnout a tolik, tolik se jich báł. Odpuzoval je od sebe... pryč, pryč odsud. To byla příšerná bolest, bolest k nevydržení. Zařval...*

Darlen zařval bolestí. Na jazyku cítil slova, jen ne a ne je vyřknout. Jen ústa se samovolně otevírala a zavírala. Hur'dhe'ghuub.

Dusil se a v návalu kašle pocítil v ústech nasládlou pachut' krve. Přešel po rtech rukávem a objevila se červená čára. Znovu se začal dusit. Bledý a roztřesený se začal koulet ze svahu dolů. Teprve když se mu začalo lépe dýchat, postavil se na roztřesené nohy a vrávoravě seběhl dolů. Byl v takovém šoku, že toho nebylo možno si nevšimnout.

„Co se stalo - viděl jsi hejkala?“, zavtipkoval nejistě Krubrok Krouk.

„Padáme vocat', kurva!“, řekl a hlas mu přeskočil.

V očích měl slzy. Nebylo divu. Druzi jej nechali vlastním úvahám a vydali se na další cestu.

„Pane Hrabichu“, zeptal se hraničář, „Co znamená výraz hur'dhe'ghuub?“

„Jde o jméno. Ve starém jazyce to značit ráčí cos jako strašlivý nebo odporný“, odvětil zamyšleně, „Ale né jako ošklivá ženština, to spíš jak strašlivost sama o sobě je. Jak Ebel'ghuub - zlý tvor z mrtvolného dřeva vzkříšený. Ač 'dhe' živou bytost značí, jistě není lidského rodu, to by musilo se užít 'li'dhe'. Však toto spojení je nesprávné - ta živá osoba musila by být mrtvá.

Což jest ovšem nemožné. Stará řeč jest s obtížností takto vyložitelná. Přeložil bych to tedy jako Strašlivý, a přitom bych pocíťoval zlé v břichu bolení a na jazyku žluč”.

Potom se Hrabich zarazil a zavrtěl nechápavě hlavou. Jak ho to jenom napadlo?

Pomalů se smrákalo. Plazili se lesem, který pozvolna řídł. Mezi stromy spatřili travnatý svah, hranici hvozdů. Tam se měl rozkládati Kharadaz. Hrabich byl neklidný a tento neklid přešel i na jeho muže. Něco nebylo v pořádku. Asi před půlhodinou narazili na skřeti hlídku. Od té chvíle se pohybovali naprosto mlčky.

Nevelké palisádové tvrziště vzdálené necelé půl míle od místa, kde leželi, se zdálo být opuštěné. Tedy nebýt hlídek krčících se v strážních budkách. Obytné stavby, těsně přilepené k opevnění, měly zavřené okenice. Nebyl vidět ani pramalý sloup dýmu z ohnišť, a to bylo poměrně chladno - z šedých vod jezera Khenneh váł syrový vítr, nasycený lezavou vlhkostí. Všude vládlo nepřirozené ticho.

Kolem pevnosti stály roztroušené domy vesnice. Byly pusté, i na takovou dálku daly se spatřit stopy rabování a kvapného opuštění obyvateli. Otevřená křídla dveří se zlověstně kývala ve větru, taktéž okenice. A potom si jich někdo všiml. Skřeti! Byli poschováváni v několika domech. Zdálo se, že vyčkávali. A mezitím se snesla tma, kterou neprobleskovalo jediné světlo. Jak ponurě to bylo místo!

Pozorovatelé se stáhli do lesa, kde se nikým nerušení mohli ujednotit na společném postupu. Debata to byla vášnivá, obzvláště Hrabich minil zaútočit bez odkladu. Zvítězil však rozum. Nemělo smyslu vyjít do boje, když netušili sílu nepřátel ani stav obležených. Domluvili se na tom, že postaví hlídky a posečkají do rozbřesku. Rien Gwardit se zatím vydal na průzkum. Samozřejmě, že neviditelný.

„Je tam něco kolem dvou tuctů skřetů”, hlásil kouzelník, když se vrátil, „Jsou zalezlí v jednom z domů a lížou si rány. Po vsi maj rozmístěny hlídky. Určitě do rána nezaútočej”.

„Dobrá tedy”, řekl vůdce, „Půjdeme si odpočinout”.

„Nevím, jestli vůbec zamhouřím voko”, posteskl si Darlen.

Potom svým druhům vyprávěl o strašném zážitku z lesa.

„...mám pocit, že nás To zná... nebo alespoň část z Něj... Jako bysme Mu něco udělali - něco strašného a nechutného... jako třeba zabili dítě, nebo tak”.

„Na mě nekoukej”, ohradil se Harez.

„Snad nejvíc To nenávidí mě... a tady Longodona... ale spíš nás To tak náč cejtí. Jako smrad...”.

„To je strašný, když nepřítel nevidíš a nemůžeš pojmenovat”, pravila Wulpin.

„On asi ani není vidět. Je tady všude kolem nás. On je všechno to nepřirozené kolem nás. Všechno, co vidíme, co se děje, jsou Jeho představy, Jeho myšlenky, který od svýho vzniku žijou samy sebou. A budou tu, dokud je nezapudí. A On už je nechce držet, když jsme tak blízko”.

„A čeho jsme teda blízko?”, zeptal se nechápavě Rabiňák Švácnul.

„Blízko Jemu. On je vězněm sebe sama a pomalu se požírá. Viděli jste tu mlhu? Vejdete do ní, je lehká a nadýchaná, a čím dál jdete, tak bytní. Bytní tak, až je jako kámen. Ta mlha mu nepatří, je to jediná věc, která tu byla, když On tu ještě nebyl. On se svojí silou, pomocí který ji vytěsnil na okraje. Je to prázdnota, požíračka myšlenek”.

„Takže jestli to dobře chápu. Neřeším jak, ale vstoupili jsme do takový nádoby”, odušil Dyni Longodon, „...která může bejt třeba relativně malá. A v tom prostoru jsme oběťma skupinový halucinace - teda dosti odvářejma slovama řečeno - prostě stojím a chci jít a něco mi teda v hlavě říká, že teda jdu... a ejhle, vidím strom, ale ne protože tam je, ale protože mi něco řeklo, že tam je, a tak ho teda obejdu, ačkoli vlastně pořád stojím. A je to až tak silnej vjem, že kdybych to do toho stromu napálil, tak mě to bude setsakramentsky bolet - přitom, celkem vzato, mě bude bolet jenom představa bolesti, protože tu bolest čekám... nebo On ví, že tam ta bolest musí bejt. Mám pravdu?”.

„Možná. Kdo ví“.

„Dejme tomu, že jsme teda v nějaký nádobě. Nebudem se zabývat otázkou, co by se stalo, kdyby někdo umřel a jak silnej by to musel bejt vjem - zkoušet to rozhodně nikdo nebude. Otázkou je, kde ta nádoba nebo prostora je, jak se z ní dostat a napáchat co nejmenší škody, a jak jsme se do ní vůbec dostali“.

„Není zase takovej problém se někam dostat. Vemte si třeba Euferial, Trindindol a Váles Dimoriel - tři vzdálená elfí města, spojená teleportačními branami“, ozval se trindindolan Rien, „Takový věci jsou sice neobvyklý, ale ne nemožný. Souvisej s jistou vyspělostí. Každopádně takový síly existují“.

„To místo ale musí být jaksi odlehlý a uzavřený, aby koncentrace silohmoty zůstala neporušena. Místo unikátní, tajemný a zvláštní natolik, aby mohlo být živnou půdou pro bujení mocných sil, pro tření jejich protipólů a vzniku výbojů, způsobujících jevy zjevné či skryté“.

„Neříkal ten Kherbel náhodou, že olvornský cech provádí práce na Ellieldolu - tom kameni v Žízivých písčích?“.

„Vzpomínáte na odkaz Lundúma Tugrina z Historie Nurnský družiny?“, poznamenal Yall Reblled, „A na Elliel a na ty věci kolem?“.

„Zurghund!“, neovládl se učenec Rien, „Zplozenec, kerej dříme tam, kde jako z dásně kel ční k nebi Hlava Elliel“.

„Fuj!“.

Nurnští se po sobě zamyšleně podívali.

„Já vám nevím, ale Tohle, teda To... si rozhodně neříká Zurghund - pokud jde o nějaký řeči vůbec mluvit. Jmenuje se to... Hur'dhe'ghuub. Prostě strašlivost sama“.

„Pamatujete ještě na Bartoloměje Drápa?“, svěřil se alchymista Dyni, „Jak jsme ho popravili v jedenapadesátým?“.

„Taková hnusná bedna kytu... kdo by si nepamatoval“.

„Sloužil temnejm silám, založil nějakou sektu. Pravým jménem Bukvoj Draplák“.

„V Historii je tý jeho osobě věnováno víc řádek“, pravil vůdce, „Bylo to takový to fanatický čin, co se neváhá zaprodat těm nejčernějším silám. Uctíval prej nějakýho Skrekha, sloužil černý mše a oddával se tajemným rituálům. Musel bejt strašně zlej, něco ho šířalo zevnitř. Ten chlap byl podle všeho kalichem tý nejryzejší nenávisti“.

„Je známej fakt, že zahrávat si s astrálnima záležitostma se nevyplácí“, zkonstatoval Longodon, „Na to my, alchymisti, jsme upozorňovaný od prvních kursů, kdy se patlaj jenom pouhý magický bublaniny. Sou známý případy, kdy sejdeš z cesty a vysoký umění zcela pohltí tvůj rozum. Jsou známý případy, kdy silohmota, mistrův nástroj, sežere tvoje tělo a zbyde jen přetvořený nitermo - někdo tomu nesprávně říká duše - ale v zásadě jde o ryzí druh silohmoty, která pozbyde rozměru. A dá rozum, že nejde o nic dobrýho. Většinou se rozplyne, přetvoří v jiné formy, splyne... ale je dost možný, že určitá část takové energie si udrží určitou kompaktnost, danou ne přímo její schopností, ale vytěšňovacími procesy okolních proudů. V tomto shluku mohou být potom zachovány určité vjemy z minulosti a do jisté míry schopnosti reakce v závislosti na nich“.

„A jak se ten bastard debilní dá zabít?“, zajímal se udiveně Harez.

„Takovou věc nejde zabít, jen rozptýlit... zrušit pouto, které ji drží pohromadě“.

„Uf“.

„Jako když máš zasmraděnej pokoj“, vysvětlil alchymista, „Dokud neotevřeš okno a nevyvětráš, smrad tam zůstane“.

„Aha“.

„Když jsme teda uvnitř Kamene, jak si myslíte, musíme ho rozbít, že jo?“.

„Ale kde, kurva... ukažte mi, kam mám praštit, a já tam s chutí praštim!“, houkl Harez, který už dlouhou dobu nechápal, o čem je řeč.

„Je tady kolem nás, ale my ho nevidíme“, řekl Darlen, „Zatím. Musíme do středu. Tam, odkud všechno vychází“.

„A to jako kam do středu?“.

„Nevím, ale ta mlha nás tam zažene. At' chceme nebo ne“.

„A co když se něco nepovede? Co když to bude silnější než naše svaly?“ ozvala se hysterie.

„Pak nás to asi pozře, sloučí se to s náma - teda s tím, co z nás zbude. To je to, co To nejspíš chce“, odvětil stroze Dyni, „Dost možná se to tím nějak rozmělní, co já vim. A právě toho se nejspíš tolik bojí. Dyť Von, do hajzlu, taky neví...“.

„Kurva, kurva, kurva!!!“.

„Měl jsem vás rád, hoši“, propadl vesničan Rabiňák návalu vřelosti, „Chci, abyste to věděli“.

Věděli to.

16. Bitva u Kharadazu

Nurnská družina ležela ve vysoké trávě asi sto sáhů od prvního stavení. Až sem se jim podařilo nepozorovaně doplížit, aniž by riskovali prozrazení. Začínalo svítat. Vůdce se ohlédl za Hrabichovými muži. Neviděl je, ale už je ani hledat nepotřeboval.

„Drvte je!!!“, zařval mocně pan Hrabich a barbaři oddíl se vrhl vpřed.

V následující chvíli se ozval ryk skřetích stráží a lomoz v nocležně. Vůdce vydal Nurnským příkaz, aby rozvázně setrvali v úkrytu. Zpovzdálí v poklidu pozorovat, jak se bitka vyvíjí, však nebylo gwendarroňanům dáno. Karabas Vrána zaslechl údery bubnů a upozornil na to ostatní. Netrvalo dlouho a na travnatou pláž u jezera, odstíněn předtím jazykem lesa, vpochoďoval hlavní skřetí voj. Odhadem padesátka skřetích válečníků v semknutém šiku rázovala směrem k tvrzi. A uprostřed své armády na kostěných nosítkách byl svými muži nesen pán Ebelderských věží, mocný mezi mocnými, samotný a samojediný Ebel'ghuub!

Dobře ho i na tak velikou dálku poznali, měl na hlavě stejnou korunu, kterou nesl v torně vůdce. Mával nad hlavou nemlich stejným toporem, který se kýval u pasu válečníku Harezovi. A z toho obrazu tuhla krev v žilách.

„Dyť sme ho zamordovali“, zaštkal Krubrok Krouk.

„Tamten byl vopravdovej, věky starej...“, pronesl Darlen Moorhed, „Tenhle je neskutečnej a vo to víc nebezpečnej“.

„Zabili sme ho jednou, zabijem i podruhý“, houkl Harez.

„Na toho hajzla!!!“, zařval Dyni Longodon a vyskočil.

Nurnští tasili a vyběhli. Bubnování ustalo a skřetí za nervydrásajícího vřeštění vyběhli do prudkého útoku na tvrz. Menší horda se oddělila a zamířila k Nurnským. Ebel'ghuub zatím rozvázně slézal z nosítek a hodnotil situaci.

Šiky se srazily na půli cesty.

Bitka už nějakou dobu bez viditelnějšího výsledku trvala, když na Nurnské začali dotírat osamocení skřetí ze strany. Těm se postavil Rabiňák Švácnul po boku s Wulpin Zivrilovou a krollem Akašem. Darlen Moorhed odběhl stranou, odkud měl dobrý přehled o všech bojujících. Odtud zahájil střeleckou podporu. Podle něj se zachoval i kouzelník Vrána.

„Žene se sem Trojrukej!“, zaječel varovně Krubrok Krouk.

V následné chvíli jej úder skřetí šavle poslal do mrákot. A skutečně. Ebel'ghuub vycítil největší slabinu svého útoku a hnál se, co mu síly stačily, rovnou k Nurnským. Ti se jen stačili sešikovat. Srazil se s Harezem a Reblledem, kteří se mu postavili do cesty s vědomím, že v této řeži nemohou prohrát. Zvláště, když jej Rien Gwardit stačil počastovat svým pověstným přerušovaným kouzlením. Jak jej ale podcenili!

Ebel'ghuub se rozmáchl a vši silou praštil Yalla přes helmici, až hledí vyskočilo z pantů. Zbylé dvě spáry zaryl do tučného Hazeze, který byl kryt jen kůžemi. Harez zařval a vši silou řal. Reblledova obouručná sekera opsala oblouk. Šeredný mutant lehce zavrával a znovu vypadl, tentokrát jen do Hazeze. Z barbarova hrdla se ozval smrtelný chropot a statečnému rekovi se podlomila kolena. Padl to trávy, kterou zbarvil gejzír krve. Reblledova sekera se zařála

hluboko do černého masa netvorova a málem jeho trup přetřela ve dvě. Vzduchem přiletělo několik šípů a Gwardit vyřkl další přerušované zaklínadlo. S šilným řevem vytrhl válečník sekeru a hotovil se k poslední ráně. Byl však se svou strašlivou zbraní příliš pomalý. Ebel'ghuub byl rychlejší a toporem ho přetáhl přes hrudní plát. Yall Rebled se začal dusit, jako by mu vzduch unikl z plic, a s rozpřaženými rukama se svalil. Situace se vymkla kontrole. V ten okamžik udeřil Dyni Longodon holí do země a bohové vědí, že za tento čin by se o něm měly pět hrdinské písně. Písně o tom, kterak malý hobit svou chytrostí ke slávě přišel!

Všude okolo se rozlila neproniknutelná temnota. Temnota tak černá, že ani mehajový odvar není černější. Bylo slyšet zděšené vřeštění skřetů, sténání raněných, zmatené pobíhání. Byla to magická temnota a Longodon to věděl. Věděl, že skrze tu tmou nikdo nic nevidí... kromě něj samého - sesilatele. Spatřil Ebel'ghuuba, jak tápe svými pažáty vůkol, aby nahmatal další oběť. A viděl, jak spoludružníci v beznaději klesli na zem, smíření s poslední ránou, která ze tmy přijde. Napřáhl směrem k netvorovi ruku a z prstenu vyšlehl svazek blesků. Ebel'ghuub se bez ducha zhroutil. Bylo po něm.

Po krátké době, která se zdála být snad celou věčností, temnota zmizela stejně rychle, jak vznikla. Rien Gwardit se podíval směrem k Trojrukému. Ležel zvrácen na zemi, paže rozhozené do všech stran, a na něm v hrdinské póze stál Dyni Longodon. Smál se na celé kolo. Nurnští se kolem něj seběhli a vzdávali hold jeho umění. Zbytek skřetů pelášil směrem k lesu. Kdesi u pevnosti se sice ještě bojovalo, ale když se mezi útočníky rozneslo, že jejich nesmrtelný vládce padl, zahodili zbraně a vzali nohy na ramena. Několik jich sice bylo zastřeleno na útěku, ale vcelku nemělo valného smyslu se s nimi zaobírat.

„Yall žije... odnesla to sice zbroj, ale...“, pravil Darlen Moorhed, když euforie poněkud opadla.

„Ale co?“, zeptal se Rien Gwardit.

„Harez je mrtvej“.

„Harez?“ zanaříkal Švácnul, „Můj přítel, učitel a rádce? Moje rasa, moje krev? Ne!“.

„Je mi to líto“.

Harezi, příteli

Rabiňák Švácnul

Harezi, příteli, cožpak se vyplatí
bez díku hlavu cpát do cizích opratí
cožpak je důvodu pro slávu falešnou
tasit, když svévolně stíny se v dáli pnou
cožpak jen pro těch pár blýskavejch měďáků
se vrháme bez bázně bestiím do spárů

Harezi, jsi teď stín
v té zemi nezemi
jež pachut' má jak blín
do dýmky nacpaný
Smrt je tu nesmrtí
a tebe v dáli zřím
však máš tělo bez kostí
opředené tajemstvím

Teď tiše bez hlesu stíny nás jímají
pohřební dumku já zpívám si potají
co si teď počneme, bez těla, bez viny
cožpak už nebudem dál mezi vlastními?
Najdeme způsobu, co duše z područí vymaní

anebo zůstanem už navěky neznámí?

Vždy s hlavou vztyčenou
i v područí katana
jen s holýma rukama
půjdem do neznáma
Barbar, ten nezná strach
i v Hlavě Eliel
rozdrtit ji na prach
rozmetat bych ji chtěl

To je to tajemství v srdci barbara zakleté
že když stín útočí, tak statečnost vykvete
to je to tajemství před světem schované
že jako barbaři poroby neznáme

Celý den věnovali rozesmutnělí hrdinové z Gwendarronu snášení kamenů na břeh jezera Khennah. Pomáhali jim v tom lidé z vesnice Kharadaz, alespoň ti, kteří zbyli - ti, kteří se stačili ukrýt s nejnutnějšími zavazadly za palisádami a zde přečkali i druhý nápor. Byli Nurnským vděční. Harezovi měl být vystrojen pohřeb dle tradic barbarských kmenů. Alespoň tak se o tom Nurnští usnesli. Barbarovo tělo mělo být pochováno pod obrovskou kamennou mohylou spolu se zbraněmi mrtvých nepřátel. A měly se konati žalozpěvy a vyprávět hrdinské zkazky z jeho slavných dní. To vše byli Nurnští ochotni činit v počtě svému mrtvému druhu a v počtě jeho stepnímu bohu, velikému Harr Ghnedovi! Svou řeč dle tradice vedl i vůdce.

Řekl: „Tady, jó, tady leží chlap. Všichni si z něj vezměte příklad, ať ste jako von...”.

Kolem mohyly plály pochodně dlouho do noci a nad ztemnělými vodami jezera se rozléhal elfí zpěv Riena Gwardita, který táhlými tóny přezpíval píseň, již pro tuto chvíli složil přítel z nejménějších, Rabiňák Švácnul.

Tryzna nad mrtvým tělem Harezovým
Rabiňák Švácnul, barbar, přítel ve zbraní

Chválu vzdejme Harezovi,
chrabrému to barbarovi

Pějme tryznu nad jeho tělem,
ať nárek rozlije se po kraji celém

Pro jeho činy chrabré, velké,
ať smutek slunci hlavu setne

Ať mlha se smutkem spojená
se nikdy od mohyly nezvedá

S touto ztrátou se nelze smířit,
ty navždy budeš v nás žít

Vrah Ebel'ghuub, ten skřetí kočí,
navždy zhasil světlo tvých očí

Jak bez Tebe dál jít máme?
Hořkost v srdci stěží překonáme

At' duši Tvé milostiv je stvořitel,
byls druh můj, bratr i učitel

Já na Tvoji mohyle
zanechávám srdce své

Harez zaslechl elfův zpěv jakoby z veliké dálky. Byl neskonale melodický a milý, nicméně slovům nerozuměl. Cítil tlak kamení a byl tolik, tolik unavený. Cítil strašný chlad, ale nemohl se ani pohnout. Zkusil zavolat elfovo jméno, ale z hrdla se nevydral byt' jen tichý vzdech. Pomalu ztrácel vědomí.

Když se probudil, cítil vůni země a dřeva. A spatřil světlo dne, i když bylo zamračené počasí. Cítil neuvěřitelný tlak větru, který se opíral do jeho zad. Chtěl uhnout, skrýt se před ním někde pod mohylou, ale nemohl se pohnout. Měl zdřevěnělé údy. „Zřejmě jsem dlouho spal“, pomyslel si. Potom si všiml mladé dívky. Prohýbala se pod dřevěnou tyčí, na níž měla zavěšeny dva okovy z tvrdého dřeva. Nesla vodu. Harez si pojednou uvědomil, že má žízeň. Hlad necítil, ale žízní, nedostatkem vody, měl doslova rozpraskanou pokožku. Chlad už ale necítil; uvědomil si, že necítí ani teplo svého těla. „Kde jsou mi přátelé?“, posteskl si. Dívka zatím došla až k jeho nohám, poklekla a poklonila se. „Vítám tě, spanilá“, pozdravil vřele válečník, „Jsem Harez, udatný bojovník“. Ani nevěděl, kde se v něm zrodilo tolik dobrého vychování. Dívka neodpověděla a tiše šeptala modlitbu. „Je nejspíš hluchá, chudinka“, pomyslel si v duchu a zjistil, že mu to ani tolik nevaří.

Dívka náhle vstala a nalila vědra vody Harezovi k nohám. Chtěl se rozhněvat, ale zjistil, že je mu to docela příjemné. „To je můj dar, čarodějný stromě“, řekla dívka, „Přeji si, aby ses brzy zazelenal“. Harez se v údivu podíval na své ruce. Spatřil jen pahýly větví, komíhající se ve větru. Nebyl na nich jediný zelený lísteček. Podíval se níž a spatřil kořeny, mizějící mezi mohylovými kameny. A jeho kůže byla oprýskaná kůra. „Zdřevěněl jsem... Pomozte mi!“, zařval z plných plic. Dívka se lekla. Ve stromě to ošklivě zapraskalo. „Možná je už dočista mrtvý“, pomyslela si, „Cizáci ho špatně zasadili“. Odešla. Harez se za ní díval, dokud nezmizela z dohledu. Byl šílený svou bezmocí. Už byl zase tak strašně unavený.



...dívka náhle vstala a nalila vědra vody
Harezovi k nohám...

Když se probudil, byl stále stromem. Jen okolí se změnilo. Všude byla mlha, kterou nešlo prohlédnout. Na chvíli se mu zdálo, že spatřil tvář. Tvář bez tváře - nemohl ji popsat slovy. Ale jedno věděl určitě. Byla strašlivá...

*Deneh ghuubel
luthui dhu ebelun
ghuubuk mei
nedde ebel
ute mei ebelder
wuide ozeruk
nuitte neberghel
mei li'bel
nedde teb mei eghban*

*Až zemřu
stanu se stromem
kosti mé
budou dřevo
a svými kořeny
zadržím vláhu
rodným bratrům
mým živým
bude to mé naplnění*

Tesaná dubová lodice plula zpěněnými vlnami. Bylo nevlídné počasí. Zachmuřené nebe mělo barvu kalené oceli a do tváří štípal ledový víchř. V dálce byly vidět šlehající bílé jazyky mlhy, které stravovaly pobřeží. Mířili k ostrovu uprostřed. Hledali střed a ještě pořád se pídili po Jenu Bukhemovi. Když se v Kharadazu dozvěděli o jakémisi Cizákovi, dobrotivém čarodějníkovi, který zde nějakou dobu žil, hned je napadlo, o kom asi byla řeč. Jenu Bukhem se velmi zajímal o ostrov uprostřed vod jezera Khennah a o kulturu stromových lidí, kteří na nehostinném pruhu země dle povídaček žili. Ihned se vydali na cestu, neboť doufali, že jim zodpoví tu spoustu otázek, které zůstávaly nezodpovězeny nebo se pohybovaly v rovině dohadů. Tedy pokud druid z eifferské obory byl dosud naživu. Snad by se od něj dalo zjistit i něco o Krivigovi z Kromsettu, jehož se zavázali nalézt.

Břežky byly plné rákosí a otravovala je hejna komárů. Vystoupili na břeh a vytáhli lodici. Darlen Moorhed ji zamaskoval zelenými stvoly. Potom družina mlčky vstoupila do přítmi pralesa. Rozhodli se jít směrem do středu ostrova. Už na moři spatřili holý kopec, který se nevysoko tyčil nad koruny stromů. Tam chtěli dojít, tam vedla jejich cesta. Hraničář družinu vedl, ale i tak brzy zjistili, že bloudí. Nálada se zhoršovala s množstvím nachozených mil.

Barbar byl sám a ostrov se zdál být tolik nepřátelský. Měl se na pozoru. Na opuštěné ruiny skalního města v Nunavuitu už ani nevzpomněl. Nemyslel na prožitá nebezpečí, na bitku v nunavuitské štolě a na první ušasý pohled na mlhami opředenou kotlinu na jejím konci. Ten kaňon mu přišel obrovský vzhledem k rozložení oněch skal, které jej skrývaly v svém nitru tak bedlivě, že o něm nebylo zmínky v žádné z krajinných map. Příliš si ani nepřipouštěl, že mohl utonout, když přeplavával širé zpěněné jezero směrem k ostrovu, k němuž jej vábil instinkt. Instinkt byl tím jediným, čemu věřil a čemu se plně oddával. Krom stepních bohů, samozřejmě, a mezi nimi toho nejvyššího, Harr Ghneda. Už mnoho dní byl na cestě, odloučen od svého lidu. Tolik si přál stát se šamanem kmene, proto svolil ke zkoušce mužství a vstoupil na stezku, během níž, zcela osamocen, dle kmenových zvyků stává se z bezbranného chlapce muž-bojovník. A on, učedník starého šamana, měl dokázat, že je schopen v dalekých krajích přežít, a třináctilunni

odloučení mělo v něm vytříbit šamanské schopnosti. Završením stezky měl být třináctidenní půst, který měl rozjiřit smysly až na samou hranici šílenství, vyvolat vize a otevřít okno do Harr Ghnedovy větrné jurty, aby s ním mladý šaman mohl konečně promluvit tváří v tvář. Do období třináctidenního půstu zbývalo tolik času, který kdyby byl vodou, naplnil by hoře vzduté jezero Khenneh až po okraj. Alespoň tak se Goranovi zdálo, neboť čas, trávený v naprosté samotě, vlekl se neuvěřitelně pomalu. A teď měl navíc mokré šaty i mošnu, a les hučel velmi nepřívětivě.

Barbar Goran rozdělal oheň a rozvěsil kol něj mokré věci. Myslil však i na vlastní bezpečnost, a tak kolem plápolajících plamenů rozmístil dvanáctero svíc, které rozžhnul dřívkem, a doprostřed zarazil třináctou entitu rituálu, vrbovou haluz. Oděh jen v bederní roušku z měkčené mufloní kože, zatančil šamanský tanec, který podpořil zařikavým mumláním. Zvedl se větrný vír, který nasál spadané listí, a v jeho nitru se zhmotnila postava. Když vítr ustal, stál proti barbarovi muž, který jako by mu z oka vypadl. Byl to dvojník - stvoření nepřírozené a tupé, jakýsi předmět dokonalé vizáže lidské bytosti, magický slepenec, užívající se k zmatení nepřítele a k ostatním, zcela všedním úsluhám.

„Tady zůstaň. Dřepni si k ohni“, řekl barbar a začal se sápat do větvi jasanu, aby si v bezpečí koruny stromu alespoň trochu odpočinul.

Goranův obraz nehnul brvou a bez jakékoli jiskry v oku učinil, jak pán kázal.

„Psst“, ztišil druhy Darlen Moorhed, „Cejtíte to?“

„Co jako?“, zatvářil se dotčeně Rien Gwardit.

Ne, jeho plášť Moci jistě nemohl páchnout.

„Čmoud“, řekl hraničář.

Svaly na obdivuhodně vyvinutém těle mu jen hrály. Tasil meč a mohutný deltový sval se vzdul k prasknutí. Nurnští rozvinuli původní volnou formaci a zčásti obkličili plápolající ohýnek, u nějž se strnule hřál nějaký zelenáč. Snad pro jeho zdánlivou bezstarostnost rovnou nezaútočili a rozhodli se vyjednávat.

„Hej, chlape...“, začal z bezpečné vzdálenosti vyjednávat kouzelník Gwardit, „Jak se jmenuješ a co tady pohledáváš?“

Dvojník se ohlédl a zatvářil se jako blbost sama. Nurnští svésili zbraně a sesedli se kolem ohně. Bylo jasné, že tenhle neškodný blázen jim nic nepoví.

Barbar Goran, probuzený rozruchem, seskočil na zem.

„Von vám nic nepoví, ale já jsem Goran“.

„Ha!“, lekl se Krubrok Krouk.

Z Gorana doslova čísel radost z pohledu na živé bytosti. Tolik Nurnským připomínal zesnulého Hareze, že mu ani neublížili a přijali jej do svých řad.

17. Stromoví lidé

Nurnští neomylně mířili do středu ostrova. Věděli, že tam něco musí být. Byli si tím téměř jisti. Zatím však začal padat soumrak a vůdce zvolil místo k utáboření. Zatímco většina se věnovala přípravě pelechů, v lepším případě ohniště, Darlen Moorhed s Rabiňákem Švácnulem vyrazili ulovit něco k snědku a přitáhnout něco suchého dřeva. Hraničář si byl vědom, že oheň bude z bezpečnostních důvodů jenom malý, tak přemítal, jestli by přišel k chuti spíše zajíc, nebo snad veverka. Veverky jsou taky dobré. k lovu však nedošlo.

Už nějakou chvíli o nich věděl. A když se od skupiny oddělili dva, táhl se za nimi jako za vábničkou. Měl strašný hlad. Chtěl-li se pomstít otci, musil být silný. Musil jíst. Musil vsát sílu někoho dalšího, aby mohl nakonec vsát sílu otce. A tihle dva vypadali chutně. Ten menší, šlachovitý, který se plížil s nosem skoro u země, se jevil delikátně. Měl krásně tvarovanou lebku a vůně, která kolem něj šla, byla velmi exotická. Ribbig svoji potravu cítil na velikou dálku, měl tu schopnost. Obdaroval ho jí Hur'dhe'ghuub, jeho otec. Otec? Jak ho to jenom napadlo? Měl teď



*...oděn jen v bederní roušku z měkčené mufloní
kože, zatančil šamanský tanec...*

Když Ribbig zmerčil, že se druhý chod kvapem blíží, přidal na síle stisku. Barbar neměl naději a dá se říci, že svůj boj vzdal. Tvář měl namodralou, oči vypouklé a z ramene mu prýštila krev. Darlen Moorhed rychle zhodnotil situaci a rozhodl se riskovat. Několikrát vystřelil do klubka zmítajících se těl. Ribbig s kňučením barbara pustil a vyskočil do obrovské výšky - zachytil se dlouhými kostnatými prackami silné dubové větve a oběma nohama se odrazil od kmene. Než zmizel v korunách stromů, dostihl ho ještě jeden šíp.

„Darlen se vrací“, oznámil Karabas Vrána.

„Řek sem mu jasně - vem něco menšího... a jasně, že von musí táhnout jelena!“, vztekal se vůdce.

„Počkej... to není jelen“.

„Rabiňák Švácnul!“.

v otázce otců v hlavě zmatek. Měl zmatek i sám v sobě. Ale důležitá teď byla potrava, a ten druhý voněl po jahodách a vypadal skutečně šťavnatě. Navíc byl i větší. Ribbig se vymrštil a takřka neslyšně přeskočil na další kmen. Potom jako veverka hlavou dolů neuvěřitelně rychle sešplhal na takovou vzdálenost, ze které mohl bezpečně na oběť zaútočit. Skočil, zuby vyceněné a údy roztažené.

Rabiňák sbíral suché kletí, zatímco Darlen o kus dál líčil na veverky, jejichž hízdo poznal podle ohlodaných šišek. Náhle uslyšel svistot a jakási obrovská drtivá síla jej strhla k zemi. Na hrdle ucítil lepkavou zpocenou kůži cizích rukou, které jej škrtily. Nebyl schopen vydat jediný zvuk. Lapal po dechu a cítil strašlivý zápach moče a potu, který z toho tvora čpěl takřka nedýchatelně. Potom ucítil prudkou bolest, ten tvor se mu zakousl do ramene. Barbar s sebou zmítal snaže se zákeřné stvoření setřást nebo aspoň brutálně přirazit ke stromu.

Veverky se něčeho vylekaly a zmizely ve vyhlodané dutině. Darlen se otočil.

„Švácnule!“.

Žádná odpověď. Něco nebylo v pořádku. Potom zaslechl zapraskání větve.

Darlen se na chvíli zastavil a otřel z čela pot.
„Žijel!“, zvolal ke svým druhům.
Oči mu zářily uspokojením nad dobře odvedenou prací.

„Byl to takovej vyzáblej chlap, spíš kluk - takovej divokej výrostek“.
„A strašně smrděl. Jako kdyby se nikdy nemyl“.
„Vypadal nezdravě, kost a kůže, bílej jak křída. Samá ruka a noha. Špinavý hadry. Prostě takovej zvířecí tvor“.
„A jak uměl skákat, hajzl jeden. Jako kočka. Měli bysme si dávat bacha. Jak mě mordoval, furt mi čuchal k hlavě a blaženě slintal“.
„Myslím, že chtěl Švácnulovi vydlabat mozek“, odušil Darlen.
„Mozek?“, podivil se Longodon, a pak změnil pohledem polomrtvého vesničana.
„Na každéj pád toho kluka sejmem“, řekl vůdce, „Ráno vyrazíme po stopách - jestli teda nějaký budou“.

Stopy toho kluka nebylo v lidských silách nalézt. Ani v silách Darlena Moorheda, jednoho z nejzkušenějších. Zato však brzy jeho bystré oko našlo stopy lidské přítomnosti. Lidské stezky. Nurnští se seskupili do bojové formace a zcela mlčky postupovali do hloubi ostrova. Asi kolem osmé hodiny ranní objevili primitivní dlouhou chýši z vnější strany hradby z kletí. Po rychlém průzkumu bylo toto místo shledáno jako před pár hodinami opuštěné. Podle různých náznaků se dalo soudit, že obyvatelé zdejšího ostrova jsou velmi primitivní komunitou.

„Stromoví lidé“, pronesl Akaš.
„Přišli jsme si pro tebe, Jenu Bukheme“, zaslechl Longodon Wulpinino mumlání.

„Nejdřív zkusíme vyjednávat“, upozornil vůdce Reblled.

Nurnští prošli jakousi vstupní branou a minuli šest suchých stromů, stojících tu jaksi nepřírozně v těsném shluku. Kolem nich stály totemové kůly. Minuli by je bez povšimnutí, kdyby si nevšimli cárů vybledlých gwendarronských uniforem. Krivig tu byl a zřejmě padl! Prostranství bylo porostlé duby. Velká ohniště byla vyhaslá. Nikde nebylo ani živáčka.

Nurnské náhle zasypala sprška oštěpů a kamení. Náhodný útok nezpůsobil větší škody.
„Jsou někde na stromech!“, zaječel Goran.

Výhledu do korun stromů bránily větve a bujné listoví. Přesto si Rien Gwardit všiml, že ve výšce nějakých patnácti dvaceti sáhů jsou kmeny stromů propojeny provazovými mostky.
„Musíme se dostat nahoru - někde tady musí bejt přístup“, volal Reblled a hnál se včele šiku.

A skutečně, jeden z dubů, věkovitý a statný, byl vykotlán. Tu a tam svrchu dopadl na zem oštěp či balvan, ale stejně tak, jako Nurnští neviděli nahoru, nepřátelé měli zastíněn pohled dolů. k vykotlanému stromu se dobrodruzi dostali vcelku bezpečně a byli zde dobře krytí. Díra byla vypálena starým působem, jehož se užívalo dříve při kácení stromů. Konec provazového žebříku se komíhal v lehkém proudění vzduchu. Hrdinové se s tasenými čepelemi začali sápat vzhůru. Rien Gwardit se teleportačním kouzlem přenesl k hornímu konci průlezu a toto místo



...Darlen se otočil...

v mžiku vyčistil od dvou odrbaných kmenových válečníků. Jejich popálená těla se zřítíla z malé plošiny dolů. Dobrodruzi se postupně kolem kouzelníka sešikovali a bedlivě prohlíželi okolí.

Asi dvousáhová plošina obepínala kmen po celém obvodu. Byla tvořena větvemi, lany a dokonce i několika prkny. Malé provizorní zábradlí jistilo před přepadnutím. Z plošiny vybíhaly na vzdálených stranách tři provazové lávky k ostatním stromům. Teď se však Nurnští vrhli do útoku, neboť jedna z lávek se prudce rozkomíhala, jak začali vybíhat válečníci Stromových lidí. V podstatě byli nazí. Povětšinou se jejich dřevěné či kamenné palice a oštěpy nemohly rovnat ocelovým zbraním vyspělých kultur. Horší však byly občasné zásahy šípů a otrávených trnů z flusaček. Těm bylo třeba se vystříhat.

Nurnští pobili asi dvacítku nepřátel a obsadili velkou terasu, posazenou na živých větvích a závěsných lanech. Bylo to slepé místo, očividně určené ke shromažďování kmene a k vaření. Na plochých kamenech zde dýmalo několik malých ohnišť.

Komplex plošin a spojovacích lávek se zdál být nekonečný. Bylo jisto, že byl zroben k účelu obrany pro doby nebezpečí, a toho Stromoví lidé dokázali mazaně využít. Přesto se však Nurnští hnali jejich obrannou stavbou jako lavina a likvidovali každého, koho zmerčili. Na jejich obhajobu bylo by však vhodné uvést, že byli k vraždění donuceni, neboť nebylo žádného domorodce, který by odhodil zbraň a jal se vyjednávat. Na druhou stranu ale Stromoví lidé těžko mohli rozumět výkřikům v obecné řeči: Vzdejte se, jdeme k vám v míru.

*Ne li'dhe
ughle setheb
sui kheruk
kuikui ab ozeruk
ne li'dhe
nur melig ute ghuubuk
teb'es nei weh'del*

*Jsme bytosti
tolik odlišné
cítíme hlad
žízňme po vodě
jsme bytosti
z masa a kostí
toto je naše volání*

Kdyby Nurnští nenarazili na příbytek Jenu Bukhema, asi by nikdo ze Stromových lidí nepřežil. Kmenový šaman byl přepaden v podzemní zemljaně, do níž se lezlo po provazovém žebříku vykotlanou dírou středem starého stromu. Jelikož nebyl ozbrojen, Nurnští jej zmlátili a svázali. Teprve poté, co vyšlo najevo, že rozumí jejich řeči a co víc, že je to skutečně Jenu Bukhem, propustili jej na svobodu. A on zajistil, aby Stromoví lidé, tedy ti, kteří přežili, složili zbraně. Brzy nato se z okolních lesů začali vracet i starci, ženy a děti. Byl uzavřen mír a Nurnští se usadili v druidově nevelkém příbytku.

Tělo Jenu Bukhema neslo stopy násilí. Kromě čerstvých ran, způsobených kopanci, zely na jeho hrdle a tváři škrábance a šlipy o něco starší. Byl pobledlý a hubený. Jenu Bukhem byl šamanem kmene. Stromoví lidé uctívali jeho moudrost a umění léčivých kouzel. Dovedl spravít zlomenou kost, zaplašit zlé duchy hadího jedu a rozuměl řeči stromů a bylin. Znal víc než kterýkoli z rodných. Už dávno jej přestali považovat za cizáka. Strávil zde už několik let, i když Jenu dobře věděl, že tam, kam on skutečně patřil, byl čas vnímán jinak. Našel mezi Stromovými lidmi lásku. k o tolik let mladší Ledwe'sin, Rychlonohé lani, jej přitahovala nejen její krása, touha

po poznání kultury domorodých obyvatel, ale i něco dalšího, co neuměl pojmenovat. Teprve po její smrti si uvědomil, že to bylo Hur'dhe'ghuubovo vábení, součást jeho plánu. Syn, který vzešel z jejich lásky a jemuž dali jméno Ribbig, Vytáhlý, se už od narození jevil, že není obyčejným dítětem. Nebyl voňavý a varhánkovitý, jako novorozeňata bývají. Byl kostnatý a jeho končetiny byly nezvykle dlouhé. Už třetího dne mu pod nosem vyrašilo černé chmýří prvních vousů. Jenu Bukhem tušil, že je v tom malém stvoření něco zlého, ale miloval jej jako svého syna. Miloval jej i tehdy, když dostal podezření, že zabil svou matku. Lidé z kmene ji našli s rozbitou lebkou u posvátného kopce, kam si malý Ribbig chodíval hrát nejraději.

Ribbig rostl a jaksi dospíval velmi rychle. Bylo to nepřírozené a chlapec se stával čím dál víc samotářským tvorem. Uzavíral se do sebe. Přestal Jenu Bukhemovi říkat otče, a když ve svých zmatených útržkovitých řečech o otci mluvil, Jenu bezpečně věděl, že nemluví o něm. Jednoho dne Ribbig svých několik věcí odstěhoval do šamanské chatrče na posvátném kopci, na jehož svazích Stromoví lidé pobírali své mrtvé. Lidé se Ribbiga báli, ale nebránili mu, když hodlal přijít mezi ně. Ribbigovy návštěvy by se daly označit jako velmi řídké.

Nurnští lapali po každém druidově slovu.

„Chceme se vocad' nějak dostat“, zaúpěl kouzelník Krubrok.

„Jo, chceme domů, ale nevíme jak“, přidal se barbar Švácnul.

Yall Reblled řekl Bukhemovi všechno, co věděli. Shrnul celou tu jejich lapálii v Eiffery a všechny teorie, které kdo měl.

„Myslím, že všechno vrcholí“, pravil druid.

Vždycky jej k průvlakům něco táhlo. Bylo to něco víc, než jen jeho vlastní neukojitelná zvědavost - tím si byl jist. Dnes byl přesvědčen, že všechny ty náhody a události v obore měly za cíl dostat jej do průvlaku, aby prošel. Byl si jist, že to vše byla součást jediného plánu. Tím, kdo tahal za nitky, byl Hur'dhe'ghuub - je jedno, jak tomu chce kdo říkat. Prostě ta věc, která měla na svědomí všechno dění za průvlak. On to byl, kdo mu do cesty postavil krásnou Ledwe'sin, až nepřírozeně krásnou na podmínky, v nichž vyrůstala. Krásnou Ledwe'sin, která dala Bukhemovi syna. Kdo byl vlastně jeho otcem? Hur'dhe'ghuub sám. Stvořil svého syna. A Ribbig si ve své pomatenosti brzy uvědomil, že Bukhem není jeho otcem. Proč si Strašlivý sám nestvořil syna, když po něm tolik toužil? Snad bylo nutné, aby vznikl z něčeho, co není z tohoto světa. Snad to tak potřeboval. Třeba byl sám svázán ve svých myšlenkách natolik pevným poutem, že z nich nemohl ven. Na každý pád borcení tohoto světa, který byl požírán mlhou, muselo být způsobeno Nurnskými. Od jejich překonání průvlaku se poprvé mlhy objevily. A jejich objetí se stále stahovalo, jako náruč škrtiče.

„Jestli někdo něco ví, tak to bude ten vytáhlej spratek!“, vzkřikl Dyni Longodon.

„Vymlátíme to z něj. Možná je to von, ten Hur'dhe'ghuub!“.

„Zabte ho, nic jiného si nezaslouží“, řekl Bukhem, „Ale netrapte ho. Je to pořád ještě můj syn...“.

„Ty s náma nepudeš?“, zeptal se Darlen.

„Ne“, zavrtěl hlavou, „Já patřím sem. Tady jsem prožil nejkrásnější dobu svého života“.

„Jo, a ještě jedna otázka“, ozval se Švácnul, „Ty vojenský uniformy dále na těch sušákách si tady někdo zapomněl?“.

Bukhemovi chvíli trvalo, než pochopil.

„Měli je muži, které jsme našli mrtvé v lese. Už je to nějaký čas. Lidé z kmene muže pohřbili a jejich majetek obětovali duchům“.

„Co se jim stalo?“.

„Něco je uškrtlo a vyžralo hlavy“.

„Jo aha... Něco...“.

Nurnská družina se v zemljaně připravovala k boji. Dobrodruzi se potřebovali pořádně prospat, najíst a ošetřit nejnutnější zranění. Věděli, že je čekají těžkosti a nechtěli vyrazit

nepřipravení. Mezitím poslali hlídku sledovat ze skrytu šamanskou chýši. Kdo mohl být k takovému úkolu vhodnější, než Darlen Moorhed.

18. Ribbig

„Vstávejte!“, pobízel hraničář Moorhed své druhy.

Zvedali se na nohy dosti neochotně.

„Ten parchant snad vůbec nespál. Něco kutil v tý své boudě, potom obležal obětiště a několikrát za noc úplně odešel. Von vám vyje po nocích jako zvíře. Jo a ještě něco...“.

Longodon se po něm tázavě podíval.

„Ty mrtvý ze včerejšího boje, ty u totemovejch kůlů...“.

„Co jako?“.

„No, maj úplně vyžraný hlavy. Myslím, že to má na svědomí taky von“.

„Dem na něj, na hajzla. A žádný slitování!“, zařval vůdce.

Nunští se řinuli po mírném svahu holého kopce, míjeli ostatky stromových lidí, uložené k věčnému spánku na dřevěných ložích, chráněných vždy na čtyřech vysokých kůlech proti divé zvěři. Ribbig je zmerčil dřív, než oni jeho. Zaobíral se právě jedním z mrtvých, vypadalo to, že s ním rozmlouvá. Dobrodruzi vyběhli, ale Ribbig stačil seskočit na zem a za šíleného vřeštění v panice utéct. Neměli šanci se mu v běhu vyrovnat. Vpadli tedy do jeho domu, u vchodu nechali hlídku.

Těžká kožená plachta zakrývala otvor dveří. Dostatek světla uvnitř smradlavé chýše zajišťovalo množství dřev v krovu, který byl beztak tvořen spoustou větví a kožených plátů. Chatrč sestávala ze dvou místností. Jednu měl Ribbig zařízenou jako ložnici, které vévodila pouze ubohá zatuchlá postel a klec s vyhladovělou krysou, zřejmě jediným chlapcovým přítelem. Vstupní místnost byla o stupínek bohatší. Hliněná podlaha nesla uprostřed vyhaslé ohniště. Stěny byly pomalovány rudou a žlutou hlinkou, podivné primitivní obrazce připomínaly spíše umění tříletého děcka, tudíž Nurnským nic nevypověděly. Po zemi se válelo nepřeberné množství rozličných rituálních předmětů. Hromada hlíny v levém zadním rohu měla obrysy postavy, tedy od pasu nahoru. Postava jakoby vyrůstala ze země. Chlapec měl zřejmě sklony k sochařství. Nicméně z velmi hrubých rysů nebylo možné určit, zda-li má socha představovat muže či ženu. Na jakémisi oltáři z plochých kamenů ležela mrtvola stromového člověka. Měl vydlabaný mozek. Nurnští se rozesadili po místnosti a mlčky vykávali, až hlídka ohlásí Ribbigův příchod. Pevně doufali, že se chlapec vrátí. Že nedopustí, aby vetřelci znesvěcovali jeho útočiště.

Výrostek se pozdě odpoledne skutečně objevil. Co však nečekali, přišel přes střechu. Náhle nad hlavami Nurnských zaprašely větve a velkou dírou ve stropě skočil doprostřed místnosti... Ribbig. Bylo vidět, že je silně rozrušený, doslova hysterický. Ihned se vrhl na prvního, koho spatřil. V tu chvíli byla ale Nurnská družina na nohou a vrhla se po něm. Nastala strašlivá řež, shluk nohou a rukou zápasících na hromadě, rány padaly na všechny strany. Rien Gwardit vypadl z klubka, z úst mu kapala krev. Ani si nebyl jist, jestli jej neudeřil někdo z vlastních. Poznal sýrové Ribbigovy nohy, uchopil je a začal rvát kluka z chumlu. Přiskočil Krubrok Krouk, který předtím držel hlídku, a smrduté nohy svázal lanem. Smyčky se zařizly do masa. Brzy Nurnští v přesile chlapce přemohli, byli ale pošramocení a hněvní. Svázali mu ruce za zády.

„Proč žereš lidi, hajzle?“ zařval Goran.

„Já, já...“, plakal Ribbig, zubožený až běda, „Já jim pomáhám. Jsou vyvolení“.

Ribbig mluvil obecnou řečí, jako by byla jeho mateřštinou.

„Cože?!“.

„Jsou vyvolení, stejně jako matka... Jejich duše jsou spasené“.

„A mě si chtěl taky spasit, co?“ zařval výhružně Švácnul.

„Jste vyvolení, všechny vás zachráním... Musím být silný... Silnější než On“.

„Kdo?!“
 „Můj otec...“
 „Bukhem?“
 „On, Strašlivý...“, fňukal Ribbig a slzy jako hrachy se mu kutálely po tvářích, „Já“.
 „Tak kdo, probůh?!“
 „Přichází konec... Přichází vysvobození... Jsem zvěstovatel svého příchodu“.
 „Rozbiju ti hubu, blbče, jestli budeš blábolit!“, pohrozil Reblled, „Co je to za sochu, kdo to má být?“
 „Hur' dhe' ghuub, můj pán, můj otec, já strašlivý...“
 „Kdo je teda tvůj otec, hovado, mluv!“
 „Já... já jsem se stvořil... Jsem mocný... Vyprostím Zurghunda a budu volný“.
 „Zurghunda?“
 „Tam, kde jako z dásně kel ční k nebi Hlava Elliel...“, zarecitoval Yall Reblled.
 Ribbig lačně nasál vzduch, když se k němu přiblížila hlava Riena Gwardita, který pro jistotu kontroloval pouta.
 „Jsi dobrý... tak dobrý... spasím tě... přetvořím tě v novou bytost... jako matku... Matka je šťastná“.
 Gwardit sebou trhl, uvědomil si, že před tím bláznem musí být pořád ve střehu.
 „Jsi zlý, ubližuješ mi...“, rozplakal se chlapec.
 Gwendarroňané čekali ledacos, ale tohle tedy ne.
 „Zvedá se vítr. Ta mlha se blíží. Jezero už není skoro vidět!“, hlásil Krouk, který se výslechu neúčastnil a pro jistotu zíral ze zápraží do kraje.
 „Někde tady musí něco být. Nějakej vstup, dveře, puklina nebo tak...“, pobízel Vrána k průzkumu chatrče.
 „Nic tady není“.
 „Jsem tu já - a vy jste mi tolik ublížili. Znáš vás, cítím vás, váš smrad znám neomylně. Pust'te mě. Vysvobodím vás“.
 „Fuj, to je nechutný!“, ozval se Akaš z rohu místnosti, kde objevil lepkavou výšivku v napínacím rámečku.
 Na konci jakési šlachy se klímala splasklá oční bulva. Wulpin Zivrilová zezelenala.
 „Oční nerv je tak dlouhý...“, usmál se sladce Ribbig, jako by se nic nedělo a on byl v bezpečném náručí své matky.
 „Zabte někdo tu svini“, rozkázal vůdce, „Musíme hledat, kudy vocat', a máme sakra málo času“.
 Ribbig byl vyvlečen před dům a popraven. Role kata se zhostil Rabiňák Švácnul. Když se mu ani na tři rány nepodařilo ubohého Ribbiga dobít, a ten střídavě úpěnlivě žadonil o slitování a vyhrožoval nejčernějšími konci na mučidlech, přiskočil rozezlený vůdce a jednou ranou mrzký život toho všiváka ukončil.
 Nurnští si potřebovali odpočinout a srovnat zmatené myšlenky v hlavě.
 „Co to děláš, Dyni?“
 „Du vařit... polívku“, usmál se křečovitě alchymista Longodon a zažehl kahanec pod mosazným kotlíkem.
 „Jó, tak vona nás ta mlha za chvíli sežere a pán nemá nic lepšího na práci, než potěšit žaludek“, postěžoval si vykuleně Karabas Vrána.
 „To je pravda, Dyni, neměl bys...“, zkusil to po dobrém Darlen.
 Longodon se jenom tak divně usmál a čekal, až v kotlíku spatří první bublinky varu.
 „Do hajzlu, do hajzlu, co budeme dělat?“, chytil plešatou hlavu do dlaní elf Gwardit a věnoval vyčítavý pohled vůdci.
 „Jak to mám, kurva, asi vědět?“
 Spatřili první mlžný jazyk, který pozvolna vyjel z lesa. Asi takhle nějak vypadá smrt, pomyslel si Darlen. Voda v kotlíku přicházela do varu.

Dyni Longodon vyndal několik lahviček plus prášek, který nosil v truhle. Snad kořenící směsí. Potom vzal kámen a rozbil Ribbigovi hlavu. Nožem ji oddělil od těla a vložil do kotlíku.
„Polívka z hlavy!“, vykulil oči Goran.
Wulpin Zivrilová se pozvracela.
„Ale houby polívka“, pronesl tiše alchymista, „Jsem přece vědec“.
I on vypadal, že je před zhroucením.

Z kotle stoupala hustá pára, kterou Dyni přiživil ingredience. Nurnští jeho dílo pozorovali bez zájmu. Najednou alchymista vyskočil na nohy.

„Co se to děje?!“.

Bublavá vířící hmota dostoupila okraje kotle a začala přetékat. Tekla a tekla. Zhasila kahanec a začala se rozlévat kolem. Longodon rychle vyprázdnil několik měchů a dřevěnou laboratorní lžící cpal hmotu dovnitř. A hmoty bylo čím dál víc, rozlévala se po zemi, stoupala z ní pára. Pára čpěla něčím nepříjemným. Jako čpavek.

„Hele, vono to rozežírá hlinu!“, upozornil vědce, který rázem ožil, hraničář Moorhed.

Skutečně. Hmota rozlitá v okruhu nějakého půldruha sáhu vřela a bublala i na zemi. Vůbec nechladla a propadala se hlouběji do půdy.

Když jazyky bílé mlhy zcela zakryly les okolo posvátného kopce, zela v zemi hluboká pokroucená díra. Dyni Longodon se nechal spustit dolů a za chvíli hlásil, že díra ústí do stropu nějaké prostory. Zbytky hmoty se propadly na podlahu výdutě a pomalu ji leptaly dále do hloubky. Nurnští rychle slanili dolů.

„Možná právě Ribbig byl tím posledním průvlakem, kterej jsme hledali“, řekl vážně alchymista, „Možná nebylo jiný cesty, než přes něj“.

19. Hur'dhe'ghuubova skrýš

„Vono nás to sem žene!“, ozval se Akaš.

„Vylez, povídám vylez!“, řval jako smyslů zbavený Rabiňák, „At' se menuješ, jak se menuješ - třeba Hur'dhe'ghuub, Strašlivej, Zurghund nebo třeba Mlhožrout... mně je to jedno. Prosim tě, vylez, ať se můžem poprat!“.

„Já už na to seru... já du domu“, přidal se Vrána.

„A kudy se de, kurva, asi tak domu?! Všichni tady chcípem, všichni do jednoho!“.

„Ale já mám doma děti...“, posteskla si Wulpin.

„Eště žijem“, řekl Goran, „A dokad' žijem, nejsme mrtvý“.

„Jo, to je pravda“.

„Támhle je chodba“, kývl lucernou směrem ke kruhové chodbě neznámého původu Krubrok.

Skutečně, byla to chodba. Bylo zvláštní, že vedla skálou, tvořenou podivnou horninou. Černou, nezvykle tvrdou a v malých šupinkách blyštivou, plnou drobných pórů a bublin.

„To je ellielskej kámen“, pravil Gwardit, „Už se zjevil. Tohle nejsou představy. Jsme u cíle“.

Vyšli do větší prostory. Stáli na římse a s údivem shlíželi na provazce lan, vedoucích ze stěn směrem do temnoty.

„To lano je lepkavý“, upozornila Wulpin.

„Je to obrovská pavučina“, ozval se Darlen.

„Spálit!“, zazněl úsečný vůdcův rozkaz.

Lana pod plamenem pochodní praskala jako obrovské múrmačí šlachy, ale šlo to hrozně pomalu.

Dobrodruzí se slanili na ploché dno široké průrvy a vyrazili vpřed. Brzy se střetli s velikými pavouky. Věděli, že si většinu sil musejí schovat na konec, až se dostanou

k Hur'dhe'ghuubovi. Proto si hlídali bojové postavení, proto se nevrhali do bojů ukvapeně. Barbar Harez družině citelně scházel. V první řadě tedy stáli Yall Reblled a hraničář Darlen Moorhed. Střelbou je podporovala pouze Wulpin a kouzly Rien Gwardit. Občas přilétl obloukem Vránův oštěp. Ostatní se zatím boji vyhýbali.

Nurnští byli tak rozlícení, že rozkopali hnízdo pavouků plné naditých vajec a na konci průrvy se vydrápali znovu do chodby. Štola se velmi rozšířila a strop zmizel v nedohlednu. Proti družině se vyřítil obrovský pavouk, větší než ti předtím. Řítní rodidla měl naběhlá.

„Samice, je to samice!“, houkl Darlen a zaujal s mečem kryt.

Zeshora se na stříbřitých vláknkách začali spouštět další pavouci, ochránci matky. Dobrodruhům ubývaly síly. Obklopili matku ze všech stran a zabořili do ní své zbraně.

„Felčáár!“, ječel Akaš, který utřil hlubokou ránu.

Darlen Moorhed obětavě přiskočil s obvazy a provizorně zastavil krváčení.

„Tady si to pořádně drž a zatni zuby“.

Nurnští druzi, jati bojovým šílenstvím, se přestali ohlížet na vlastní bezpečnost a hnali se chodbou. Další obrovská prostora. Vběhli na provazový most, který se pod jejich nohama rozkomihal. Neptali se, proč tu ten most stál. Běželi vpřed, zbraně tasené, bezmyšlenkovitě chvátali tam, kde cítili Jeho.

„Uááá“, zařval sbor hlasů a hrdinové se v úprku zřítili jako domečky z karet.

Přetížený most povolil, lana se zpětrhala a dobrodruzi se zle potloukli o tvrdé kamení o několik sáhů níž. Zhaslo světlo.

„Pomoc... pomozte mi někdo“, slyšeli žalostné vytí kouzelníka Gwardita.

Karabas Vrána nahnátl lucernu a rozžehl plamen. Spatřili Gwardita, který vězel po ramena v nějaké blátivé hmotě. Vytáhli ho.

„U všech Fousalíků, vono to tuhne!“, ječel na celé kolo.

Zkoušel hýbat pažemi, ale pohyby mu činily stále větší námahu.

„Švácnule!“, rozkázal vůdce, „Vodřež z něj to svinstvo. A vy vostatní - vytáhněte měchy!“.

Když hmotu z Gwardita odřezali i s kusy šatstva, protože jinak to skutečně nešlo, polili jeho bledé tělo studenou vodou. A on tu stál jen v podvlíkačkách a trindindolském čepci, zostuzený Hur'dhe'ghuubem.

„Svině jedna černá“, štkal kouzelnický učenec, „Zničil mi Plášť moci. Plášť s hvězdama a plamenama, kterej mi připomínal sladkej domov. Ať chcípne!“.

Nurnští znovu vyběhli. Po zbytcích mostu se vyšplhali do protější chodby a po nepříjemné bitce s několika podivnými ještěry objevili slepý konec štoly. A zde, na samém konci, šklebila se na ně odporná slizovitá tvář, jakoby vyrůstající ze stěny, obrovská a černá.

„To je von!“, zaječela Wulpin a bezmyšlenkovitě vypálila z luku.

Přidali se další. Silami, magií ani šípy nešetřili. Tvář zcepeněla, ztratila rysy i tvar a černá lepkavá hmota pomalu stekla ze zdi. Ve skále se zjevila puklina, zvrásněná a rozpraskaná. Šlo odtamtud slabé světlo.

Tohle nebyl konec, jen Nurnští byli u konce s dechem. Prošli puklinou a stanuli na okraji černé pláně, plné jemně se třpytícího písku. Byli v samém srdci Ellielského kamene. Bylo tu trochu světla. Nevycházelo ze žádného zdroje, prostě tu bylo samo o sobě. V dálce nějakých tří set sáhů čněl do výšky obrovský vejcovitý útvar, nad nímž se vznášelo veliké oko. To oko bylo upřené k nim. Nurnští si všimli i dvou prapodivných mostů, vybíhajících do stran. Tušili, že tam musí být nějaká propast. A na ty mosty vyjely dvě nemrtvé jízdy s psími smečkami. Okamžitě za mosty své psy vypustili. Byli to Hur'dhe'ghuubovi nadháněči!

Bylo ještě dost času. Dyni Longodon překotně vysypal obsah alchymistické truhly na zem. Přípravu znal jenom teoreticky. Ještě nikdy si to prakticky nevyzkoušel. Obětoval svému dílu vše, co měl. I měchy s Ribbigovým mozkem!

Gwendarroňané mlčky a odevzdaně sledovali každý alchymistův pohyb. Dyni rozmístil po zemi ingredience a patou vykreslil do písku kruh. Potom přihodil nějakou směs a tlumeně cosi vykřikl. V kruhu se zablesklo a silně zadýmilo. Písek se začal vlnit a stoupat do výše. Trvalo to chvíli, než se zhmotnila postava. Postava bez rysů, tvořená tvrdým slepencem písku a horniny, přesto s rukama a nohama.

„Elementhálióóó!”, zvolal hobit a vztáhl paže.

Kamenný muž, olbřímí postava, se otočil ke svému pánu.

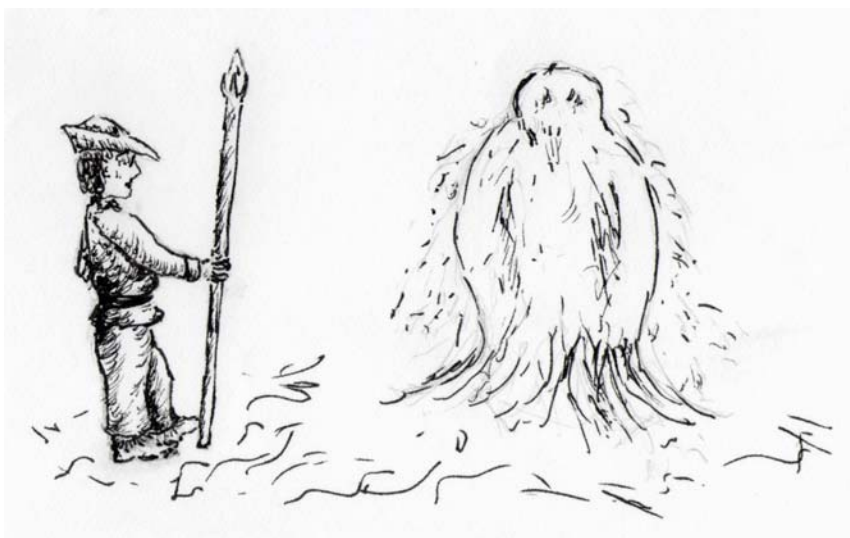
„Blíže se”, upozornil Goran.

„Takže do bojové formace!”, řekl Yall, „Dopředu já a Švácnul, za nás kouzelníci. Budete dávat rychlosti a smažit po všem, co se hne. Dyniho elementál bude živej štít. Kdo nebude mít dost sil, schová se za něj. Jinak vostatní ze sebe vyždímaj naprostý maximum”.

„Počkej”, namítl polonahý Gwardit, „Rabiňák je dost šeredně zraněnej...”.

„Přišli jsme vo Hareze, tak není čas na nějaký ach a ouvej. Švácnul je válečník, tak se bude bít. Všichni sou zraněný a nikdo nebrečí”.

„Dyt' já nic neříkám”, řekl Švácnul a poplácal elfa po holém rameni.



...trvalo to chvíli, než se zhmotnila postava...

„Psi zaútočili na družinu velice ostře. Každý se bil o holý život, nebyl čas se rozhlížet. Rabiňáku Švácnulovi se třásla kolena slabostí, přesto zůstal v první řadě a rozdával tvrdé rány šavlí. Vzduchem se mihlo tělo a porazilo jej na zem. Další dva psi se mu zahryzli do rukou. Poslední, co cítil, byly tesáky, zatínající se do jeho mladého hrdla.

Psi byli dobiti. Na mrtvého Švácnula nebyl čas. Yall Rebled vyběhl směrem k vejčitému útvaru, Nurnští za ním. Jen kroll Akaš vzal na záda tornu mrtvého a za opasek zastrčil obě dvě šavle. Slavné Traskatulovy šavle, které by byl hřích tady nechat.

Z posledních sil se dobrodruzi probili skrze jízdu a dosáhli jednoho z mostů. Druhá skupina Nadháněčů zmizela kdesi daleko.

Ten obrovský útvar, jak tušili, Hur'dhe'ghuubova skrýš, byl celý tvořen tlustými lepkavými blanami, které vnitřní prostoru dělily na různě prostorné vzduchové výdutě.

Prosekávali se úporně napnutou blánou, která při ztrátě konzistence za hlasitého mlaskavého zvuku praskala a smršťovala se. Vznikaly díry, kterými se Nurnští protáhli vždy o kus blíže jádru. A z výdutí vylézali nemrtví, Jeho věrní přísluhovači. Pro Nurnské však nebylo cesty zpátky, a snad pro toto vědomí se naprosto vyčerpání probili až do samého středu kožnatého vejce.

20. Zurghundovo vzkříšení

Stáli po kotníky v odporném slizu. Poslední prostora byla rozlehlá. Uprostřed pagodální útvar podobné hmoty, na první pohled ztvrdlé, hnal ve stupních do malé plošiny na vrcholu. A zde poprvé spatřili jeho, Strašlivého. Cítili, že je to on, nemohli se mýlit. Teď je ale zarazilo, že byl tak malý.

Výškou připomínal Krubroka Krouka. Byl strašlivě tlustý, jeho oděv byl vlastně jakýsi kožnatý vak, který pokrýval celé tělo včetně tváře, měl-li jakou. Nemotorně se hýbal kolem kotle, z nějž stoupala oblaka páry. Každou chvíli vyhřezl ven nějakého ghúla, pavouka, nebo jiné nečisté stvoření, která se pak hrnula po schodech dolů. Hur'dhe'ghuub nelidsky vřiskal - ty odporné zvuky byly duté, vycházely zvnitřku obalu jeho těla. Malé ošklivé stvoření mělo na první pohled šílený strach. A jeho strach byl zaplavován návaly hněvu a hysterie. Podle toho se také měnila barva vřiskotu, jako nějaká strašidelná hudba, rozechvívající skálu. Dírou ve stropě se pomalu snášelo dolů ono obrovské blanité oko. Oční nerv visel v provazcích k plošině, kde vrůstal do hmoty.

V zásadě se vše seběhlo velmi rychle. Nebyl ani čas na úvahy. Nurnští zaujali bojové postavení. Yall Rebled, sebevražděně vystrčený dopředu, dělal živý štít. Už mu to bylo jedno. Za ním všichni střelci v půlkruhu pálili po všem, co se jenom hlo. A za nimi skrytí kouzelníci, Rien Gwardit, Krubrok Krouk a Karabas Vrána, soustředili všechny um na příčinu toho všeho kolem, Hur'dhe'ghuuba.

Obrovské svazky blesků vyšlehly kouzelníkům z očí. Zelenošedé blanité stěny prostory zazářily mnoha barvami a na chvíli tak Nurnským připomněly vyhlášené novoroční ohňostroje v Nurnu. Blesky vjely do Strašlivého a ten se zhroutil k zemi. Jeho oděv na několika místech doslova pukl a otvory se řinul ven nějaký maz. Jakoby uvnitř nebylo žádné tělo. Kotel se převrhl a skutálel po stupních. Nurnská družina vyběhla dobíjet nemrtvé, kteří se sáпали z plošiny dolů.

Hur'dhe'ghuub však nebyl mrtev. Jen jeho ochranný vak pukl. Rien Gwardit spatřil maličké černé stvoření, které se vysoukalo z útrob obalu, hřeznoucího mazu. Kostnaté pracky a hnáty mu silně připomněly vzezření Ribbigovo. Gwardita však už opustily všechny síly. I ostatní kouzelníci byli k nepotřebě. Vyčerpali se předchozím výbojem.

„Střílejte do něj!“, zařval kouzelník.

I další družiníci si všimli temné postavičky. Strašlivý, nebo to, co z něj zbylo, se odrazil od země a vyskočil na pohupující se bulvu. Zahryzl se do ní. Blána jaksi ochabla a v prokouslém místě hřezl její obsah. První salva šípů se zabořila do Strašlivého. Ten se však stačil zavrtat a zmizel uvnitř.

Nurnští přesto bez oddychu pálili do bulvy dál. Šípy mizely uvnitř, oko pomalu padalo k zemi. Nurnští ucítili chvění. To se chvěla země. Někaké slabé zemětřesení, alespoň tak se zdálo. Wulpin Zivrilová upadla, potom zase vstala. Zplihlá bulva dopadla, ochabla na stupních a znovu se objevil Strašlivý. Prokousal si díru pláštěm a teď se za strašlivého vřeštění hnal dolů k Nurnským. Ze zad mu trčela zlámaná těla šípů. Nurnští naposled vystřelili a Hur'dhe'ghuub padl. Jeho černé tělo začalo sublimovat a než k němu stačili doběhnout, rozplynulo se.

„Všichni ven“, zvolal vůdce, „Ještě jsou tam jezdci!“

Se psy se střetli ještě na mostě. Ten jim poskytl dostatek možností pro bojové manévry, takže v mžiku pobili celou smečku.

„Ne!“, zaslechli úpěnlivé volání Moorhedovo.

„Co?“

„Ta skála se propadá“, mával hraničář zběsile ke stropu, který se vymanil ze tmy.

A skutečně, strop jako by pomalu padal k podlaze. Chvění a burácení skály zesilovalo.

„Jezdci!“, zvolal Goran a vystrčil před sebe svého dvojníka.

Nurnští se chopili ručních zbraní a vyběhli. Byl to poslední boj. Z útočníků však bylo cítit, že pozvolna slábnou. Snad to způsobila smrt jejich stvořitele. Nurnští je dobili a svezli se do černého prachu. Alchymistův elementál stál netečně nad družinou. Dyni Longodon zamyšleně prosíval písek skrz prsty.

„Za chvíli se to na nás zborčí a úplně nás to rozšmelcuje“, posteskl si Akaš.

„Mně už je to jedno“, prohodil vyčerpaně Reblled.

Někteří ani nebyli schopni mluvit.

Longodon se pomalu rozhlédl kolem.

„Vono se to ani tak nezmenšuje“, řekl, „To spíš my se zvětšujeme“.

A skutečně. Vzdálenost, kterou se prošli od okraje, se nyní zdála být kratší o dobrou polovinu.

„Takže ta skála nerozšmelcuje nás“, ozval se vyvalený Gwardit, „To my se rozšmelcujem vo skálu...“.

Z nostalgie je vyrušil nový zvuk, který sem předtím nepatřil. Ohlédli se k povislému Hur'dhe'ghuubově příbytku, který se celý chvěl a hýbal. V jednom místě se blanitá stěna nadula a roztrhla a užaslým očím druhů se zjevila obrovská kamenná hlava bez rysů. Za chvíli, když se tvor vyprostil, spatřili jej v celém vzezření. Byl věrně podobný Longodonovu sluhovi, ale tento byl možná tak třikrát větší.

„Elementál...“, poklesla Dynimu úlekem čelist.

„Zurghund...“, ozval se Yall Reblled, „Zapomněli jsme na Zurghunda“.

„Jasně, Zurghund. Dítě Elliel...“, řekl odevzdaně Darlen.

„Já už končím“, špitl Vrána a odhodil oštěp, „Jestli nás má sežrat, tak ať to udělá rychle“.

Prostor se rychle zmenšoval. Zurghund vyběhl směrem k Nurnským. Jediný, kdo se mu postavil, byl Yall Reblled. Ostatní se semkli kolem Longodonova pomocníka a sklesle přihlíželi. Brzy však pocítili dotek naděje. Všimli si, že ačkoli neohrožený válečník Reblled ze všech sil sekal do oživlé horniny, až jiskry létaly na všechny strany, Zurghund se spíše věnoval zkoumání stropu. Je pravda, že občas do dotěrného válečníka zle praštil, až ten odlétl daleko stranou, ale bylo jasné, že kdyby jej chtěl usmrtit, udělal by to hned. Ne, Zurghunda Nurnští evidentně nezajímal. Nejspíš hledal cestu pryč, stejně jako oni.

Když se strop přiblížil tak, že naň mohl Zurghund dosáhnout, zapřel se o něj rukama a ohnul záda. Skála zapraštila. Yall Reblled odskočil a přidružil se k družině. Kolem kamenného muže začaly padat kameny, zvedl se prach, který pálil v očích. Najednou dobrodruhy ohlušila rána. Skála pukla.

Nurnští se vysápali puklinou ve skále a vylezli na denní světlo. Paprsky slunce pálily a do tváří se jim opřel vlahý vzduch. Všude kolem, kam až oko dohlédlo, byla vyprahlá poušť. Seděli na obrovské kulovité skále. Uvolněně dýchali a sledovali kamenného elementála, který mílovými kroky chvátal směrem k západu. Spatřili i stanový tábor, z něž začali vybíhat lidé a kdosi troubil na poplach. Viděli i nějaké muže, kteří v panice běželi směrem k táboru a odhazovali nářadí.

Bylo jim to úplně jedno.

„Tohle jsou Žíznivý písky“, řekl zasněně Darlen Moorhed, „Nikdy jsem netušil, jak jsou krásný“.

„A támhle je nejspíš pověstnej Kherbelův tábor. Rozbíjeli tu skálu zvenčí, bláhovci“.

„A sou tam lidi“, ozval se Karabas, „Vidíte, co je tam lidí?“.

„Jó, lidi. Lidičky, lidi...“, vydechla blaženě Wulpin.

Zurghundovy stopy mizely v moři. Šel celou dobu neomylně na západ, snad sůl ve vzduchu nějak cítil.

„Nemá cenu ho hledat“, řekl Longodon, „Musel mít jasnej příkaz. Umí vykonávat vždycky jeden jedinej příkaz, nic víc... jako tenhle“.

Ukázal na svého elementála.

„A stejně se jednou rozpadne. Kupříkladu ten můj vydrží asi tejden“.

„To bysme ho mohli nějak využít“.

„Co třeba v Heikornatu - víte, že po nás můžou jít kvůli panně Eiener. Tímhle monstrem bysme jim mohli třeba vysvětlit, ať nás nechaj bejt“.

„To je dobrej nápad“, souhlasil vůdce, „Jede se do Heikornatu“.

Nurnské vyrušil dusot kopyt. Jedenáct barbarů na koních sesedlo a rázovalo k nim. Nurnští Kherbela poznali okamžitě. On je také.

„Pane Akaši“, řekl Kherbel bez pozdravu, „Pojedete s náma“.

„Já?“.

„Nedělejte se a hybaj“.

Akaš se zatvářil provinile.

„Dělej chlape!“ , dupl si barbar.

Vůdce Nurnských se rezolutně Akaše zastal.

„Máš čtvrt hodiny na sbalení a vy ostatní na to, abyste vypadli“.

Barbaři se vrátili ke koním. Akaš se Nurnským plačtivě přiznal, že ho Kherbel donutil, aby mezi Nurnskými špicloval, a že teď nejspíš chce, aby mu všechno vyklopil. Také se přiznal, že nosí Kherbelův prsten, který by mu asi měl vrátit. Vůdce Rebled se tedy s Kherbelem dohodl. Vrátil mu Akašův prsten a on je nechal odjet. Nutno však říci, že hlavní zásluhu na tom, že se oba muži rychle a rozumně dohodli, měl Longodonův elementál, který působil skutečně hrozivě.

21. Hospoda U hrocha

„Tak, tady je pět kousků. Ty si dáš taky, mladej?“.

Jeremiáš postavil žejdlíky na stůl a začal sbírat ty prázdné.

„Co? Já?“ , vytrhl se Gwardit z vyprávění, „Já si dám víno. Nějaký víno. Nějaký dobrý víno. Třeba červený“.

„No, hele, jak to bylo dál?“ , natáhl se ke kouzelníkovi Lúin Nórienský.

„Kde sem vlastně přestal?“.

„V Heikornatu na rynku...“, připomněl mu starosta Moorhed.

„Jó, jasně“, zatvářil se tajemně Gwardit, „Takže toho kamennýho muže, co ho stvořil starej dobrej Longa, jsme postavili doprostřed a nechali ho tam stát. A dívali jsme se z hospody, jak se kolemjdoucí strachy málem pokadili. No a brzo se tam vřítily vojáci, ale většina z nich prchla. Zůstal tam jejich velitel, vobklopenej pár lidma, a strašně vyhrožoval. A my sme se na něj smáli, že vodtáhnem jenom tehda, když nás navěky nechaj na pokoji. A ukazovali sme jim zadnice, jako že se jich vůbec nebojíme. A když jsme teda uznali, že sou dostatečně zlostuzený a zastrašený, tak sme klid'ánko vodtáhli, jako bysme jeli z pouti. A toho kamennýho muže sme tam nechali jako vztyčeněj varovnej prst. Prst spravedlnosti. Longodon stejně říkal, že se do štyr dnů rozpadne. Tak se asi rozpad. Ale stejně ti povim - Longodon je nejlepšší machr na alchymii, kterýho sem kdy vůbec viděl. Škoda jenom, že je kudůk“.

„Proč, u všech všudy?“.

„Páč Trindindol by takový machry dost nutně potřeboval a páč kudůci do Trindindolu nesměj. A to ani do pracovních táborů, ani do jinejch zařízení, natožpak do slavnějch trindindolskejch dílen“.

„To je teda dost divný“.

„Může to vypadat divně, ale zdání klame. Vymysleli to Věční. Totiž aby elfové mohli nerušeně sloužit vědě, nemůžou pochopitelně makat. k tomu byli vybraný trpaslíci. Páč trpaslíci hodně makaj. A hobity si držíme, že sou takový roztomilý. Trindindolský děcka se na ně chodijou

koukat. Tak to žádali Věční. Je to jejich vůle a funguje to. Nikoho dalšího Trindindol nepotřebuje”.

„Nebylo by teda lepší, kdyby machři měli nějakou výjimku?”

„To je pravda... Proč by takový machři nemohli mít výjimku?!” zamyslel se elf. „No, asi v tom bude nějaký háček. Asi to tak z nějakýho hódně závažnýho důvodu musí zvostat. Věční jistě vědí”.

„Jenomže je tu ještě další háček”, namítl Lúin, „Longodon neni kudůk, ale hobit”.

„No jo”, podrbal se kouzelník za uchem, „Tak ti nevím, proč si vás, malý pidimužíky, pořád pletu...”.

Stalo se to osm dní po obvyklé družinové dražbě. Byl vlahý travnový večer. Nurnští se bujaře veselili v hospodě U hrocha a snažili se zapomenout na otřesné zážitky ze severu. Hostinský Jeremiáš právě nesl náruč korbelů, kypících pěnou, když se rozlétly vchodové dveře. Liscannořané sebou trhli a vyděšeně se ohlédli. Hostinský úlekem upustil kameninové tupláky a ty se roztrhly o prkennou podlahu.

Do lokálu se vřítel barbar Harez... Byl bledý, v roztrhaných pracovních šatech, a mával nad hlavou dřevorubeckou sekerou. Za ním vpadl dovnitř zubožený Rabiňák Švácnul. Měl holé ruce a vypadal, jakoby spatřil smrt.

„Duchové!”, sykl Karabas, zvaný Vrána, a vyskočil na nohy.

Harez do něj kopl, až odlétl do rohu, a sekerou přetl stůl ve dví.

„Jaký, kurva, duchové?”, zařval barbar. „Dělej snad todle duchové? Co?!”.

A tupou stranou nabral okno, až se sklo vysypalo. Švácnul stál netečně ve dveřích.

„To si zaplatíš”, ohradil se Jeremiáš, ale v následující chvíli ho Harez vyhodil oknem ven.

Hostinský se už raději nesnažil vracet.

„Dyt’ sme tě, u všech bohů, pohřbili”.

„To vim taky, že ste mě zahrabali pod šutry!”, ječel hystericky, „Vim všechno, všechno sem viděl”.

„Takže seš fakticky živej?”, zeptal se ho opatrně Darlen Moorhed.

Harez zahodil sekeru a chytil starostu pod krkem.

„Ty už mě nesar! Vrat’ mi moje věci, nebo tě zabiju. Všichni je vrat’te!”.

To byla velmi nebezpečná situace. Harez řval vzteky jako šílený a vypadal odhodlaný. Rien Gwardit zaujal soustředěný postoj. Dyni Longodon tasil mečík a Krubrok se ozbrojil nohou od stolu.

Yall Reblled se nebezpečně přiblížil k Harezovi.

„Hned ho pusť! Tohle nemá smysl. Všechno se dá vyřešit v klidu”.

Barbar povolil sevření.

„Dobře víš, jak to chodí. Mysleli jsme, že seš mrtvej, a byla dražba...”.

„Ale já žiju. Nemůžu za to, že jsem byl znehybněnej a zdřevnatělej. Žiju a vy ste si rozdělili mů věci”.

„To je fakt, ale tyhle lidi za ně zaplatili. Jsou jejich”.

„Sou moje”, zatvářil se Harez hrozivě.

„Jo, je to zvláštní situace”, řekl Dyni, „Pravda je totiž na obou stranách”.

„Počkej... říká se ráno moudřejší večera”, navrhl Yall, „Pudem pěkně domů, vyspíme se a zejtra, až budou hlavy vychladlý, všechno nějak vyřešíme”.

„To bude asi nejlepší”, souhlasil Darlen, ale umínil si, že nic Harezovi nevrátí.

„A bylo by dobrý, kdyby nám ještě teďka voba povyprávěli, co se s nima dělo, když teda nebyli mrtví”, navrhl elf Gwardit.

„Dobře”.

Nebylo toho ale mnoho, co by mohli vyprávět. Rabiňák Švácnul si vlastně nepamatoval nic. V jeho hlavě byla tma. Když se probral, spatřil Hazeze, jak se nad ním sklání. Podepřel ho a táhl jej někam pryč. Pod nohama jim křupal písek, ale všude byla neproniknutelná temnota.

Slyšeli burácení skály, která je obklopovala. Potom spatřili pruh měsíčního světla a tváře jim ovanul čerstvý vzduch. Vylezli úzkým průvlakem. Viděli do dálky se táhnoucí poušť a nad skalním útvarem na obloze plul kulatý měsíc. Pocítili nebývalé štěstí. V pracovním táboře dostali oblečení a jídlo. Byla to obrovská náhoda, že oba byli barbaři rasy, a olvornané se k nim chovali přátelsky. Harez ale znal družinové zvyklosti a věděl, že pokud chce zpátky svůj nejcennější majetek, musí se dostat co nejrychleji do Liscannoru. Pro to byl ochoten obětovat cokoli. A Rabiňák Švácnu, prostý vesničan z jahodových polí, se jej držel jako klišť. Jedině tak mohl přežít. Na tu krátkou dobu, než se krivolakými způsoby přiblížili na dohled vytoužené gwendarronské visky, stal se proň Harez jediným bohem. Byl ochoten jej vzývat tak, jak Harez vzýval Harr Ghnedu, nejvyššího z bohů svého kmene. Na Hur'dhe'ghuuba vesničan už ani nevzpomněl. Jen Harez, který byl v jeho zajetí déle, věděl, že Strašlivý je ve své moci nemohl zabít, stejně jako nemohl zabít sebe sama.

„Jediný, co se nám nepodařilo“, posteskl si Rien Gwardit, „Že jsme přišli pozdě a nemohli zachránit Kriviga z Kromsettu“.

„Toho chlapa, myslím si, postihl stejnej osud jako mě“, řekl Harez.

Když byl spoután v Ellieldolu, cítil jeho přítomnost. Stejně jako po celou dobu vnímal družinu i samotnou příčinu toho všeho. Sílu, která se tolik snažila vymánit, čím víc se sama svazovala. Byl si jist, že Krivig z Kromsettu a zbytek jeho lidí přežili.

Té noci Yalla Reblleda vzbudilo bušení na dveře. Byl to Harez, neměl kde spát. To ale nebyl důvod, proč přišel. Měl na paměti smlouvu, kterou uzavřeli.

„Úmluva ohně se nám nějak vytratila z paměti“, řekl pán domu.

„O tu vůbec nejde. Na Darlena a nějakou jeho krádež kašlu. Chci své věci“.

„Jo, byli jsme jak malý děti. Necháme tu blbou smlouvu spát“.

„Ale ty své věci dostanu. Jsem rozhodnutý je dostat za každou cenu“.

„Peníze ale nedostaneš“.

„Vo peníze nejde“.

„Dobře, udělám, co budu moci. A ty mi slíbíš, že nikoho nezabiješ“.

Harez se zatvářil výbojně.

„Řek sem nikoho“.

Hned po ránu Yall obešel všechny ty, kterých se otázka barbarova majetku týkala.

Hostinský Jeremiáš s Harezem nemluvil. Ano, pivo mu dal, ale nepromluvil s ním ani slovo. Vyhodil ho přeci z jeho vlastní hospody, tedy z hospody, ve které pracoval. Jednou ji ale stejně bude vlastnit. Rollanda Rugornská mu ji určitě prodá. Co by taky osamělá ženská dělala s hospodou?

K Harezovu stolu přišel starosta Moorhed a položil na desku několik předmětů.

„Na“, řekl s trpkým úsměvem, „Já bych to stejně nevyužil“.

Harez úsměv opětoval. Přicházeli další a další a na stole se kupila halda rozličných předmětů.

Jako poslední přišel Yall Reblled, vůdce výpravy.

„Tak tady máš ten zbytek. Tak zněla dohoda. Žádný peníze“.

„Já vim. Žádný peníze“, souhlasil barbar.

„Jo, tak pánové“, ozval se z rohu lokálu Rabiňák Švácnu, který od včerejšího večera ještě nepromluvil, „To je všechno hezký, co tady pro Hareze děláte, ale co moje peníze a věci?“.

„Žádný peníze“, řekl rezolutně Reblled.

„Tak to já teda radši pudu vokopávat jahodový pole, když tady dělám zadarmo“.

„Tak běž“, navrhl mu Krouk.

„No, počkat, počkat. Ale na své věci mám nárok“, vstal a přiblížil se k Reblledovi.

„Jaký věci? Dyt' jsi nic neměl. V dražbách nikdy nic nekupuješ“.

„A co třeba ty šavličky“, nasadil jízlivý tón, „Nó, ty šavličky, cos mi sbalil“.

„Počkej, ty nebyly tvoje”, namítl Dyni, „Ty patřily nebohému Třaskatulovi. Tys je měl jen přidělený”.

„A kdo s nima bojoval, co?”, rozezlil se barbar. „A kdo s nima popravoval zajatce a rubal jako šílenej?”.

„Hele, Švácnule”, otočil se na něj vůdce eifferské výpravy, „Běž do prdele”...

* * *

Ctěný Velmistře, vážené kolegium,

předkládám Vám touto oficiální cestou výsledky mé práce, kterou jsem byl Vámi zmocněn vykonati, tedy výsledky zkoumání eifferských anomálií, které J.B. Ve svých listech označuje jako tzv. Odlesky. Na území eifferského panství jsme na základě ústních svědectví zdokladovali a také prostudovali několik Odlesků různých forem. Jednalo se především o formy humanoidní. Žel bohům, všechny tyto formy byly při zajištění bez známek života nebo pro komunikativní nesourodost neschopny výpovědi. Na těchto elementech však bylo patrné naprosté zmatení, což vede k zásadnímu předpokladu, že jejich průnik byl mimoděčný a z jejich vůle nekoordinovaný. Provedené pitvy prokázaly, že jejich orgány, pokud se o orgánech dá vůbec hovořit, nebyly způsobily života. Tyto elementy nebyly tedy skutečně živé, musely být tedy kýmisi nebo čímsi uměle vytvořeny. Nutno podotknout, že vnější vzhled a tělesná konstrukce se dá hodnotit jako skutečně precizní. Pitvy na elementech také prokázaly, že k jejich stavbě nemohlo být užito mrtvých těl. Vedení hypotézou, že jejich existence je jaksi vedlejším produktem, zaměřili jsme se na místa průchodu, která J.B. Ve svých listech nazývá Průvlak. Zdokladovali jsme průvlak všech forem, tedy živelné, náhodné a trvalé. Zajímaly nás pro svou stálost zvláště trvalé průvlak, nejmladší z forem, které jsme objevili v Nunavuitských skalách a v Ebelderské slati. Průvlak v Ebelderu byl prozkoumán skupinou dobrovolníků, která zmizela beze stopy. Vlivem jistých neočekávaných nepříjemností na eifferském panství museli jsme tábor opustit a vrátit se do základního tábora v Žiznivých píscích. Vědomi si Theorie Niterna a výsledků bádání váženého kolegia, soustředili jsme se na Hlavu Elliel jako prvopříčinu anomálie, kterou jsme se snažili prokutat a odstřelit. Dle zkoumání se ukázalo, že skalní útvar musí obsahovat rozsáhlé dutiny, ke kterým jsme si vytýčili za cíl se dostat. Třináctého dne měsíce deštna se mým lidem podařilo odstřelit konečný průlez do nitra kamene. Tím zřejmě došlo k vymanění síly skryté uvnitř. Ze skály vylezl kamenný muž prokazatelně elementálního charakteru, který okamžitě uprchl západním směrem, kde zmizel v moři. Jednomyslně jsme se shodli na tezi, že onen kamenný netvor je bezpochyby tzv. Zurghund, o němž praví staré svazky včetně Odkazu Lunduma Tugrina. I jeho forma a projevy nasvědčují o oprávněnosti této domněnky. Že šlo o podstatu vzniku veškerých anomálních úkazů svědčí fakt, že veškeré jejich projevy nadobro ustaly. Zkoumáním data Zurghundova zjevení jsme došli k závěru, že se jedná jako symbolické. Jde nejspíše o znamení, nebo by tak mohlo být chápáno.

Zde mám velmi vážné obavy, aby Zurghundovo vzkříšení nevešlo v obecnou známost. Dle mého soudu je sice bezpochyby velmi nebezpečný, ale zmizel v moři a je tu možnost, že se už neobjeví. Alespoň ne v naší vlasti. Proto váženému kolegiu navrhuji, a mám pro to vážné důvody, aby se usneslo na zamlčení všech těchto okolností úřadům a veřejnosti. Soudím, že těchto informací mohly by se chopit různé sektářské spolky, zejména ty vzývající kněžku Elliel, a využít těchto závažných informací ke svým nekalým zájmům. Nebudu vznášet dohady o tom, zda by to nezpůsobilo také veřejnou paniku. Na závěr se pokusím osvětlit, jak by Zurghundovo vzkříšení mohlo být vysvětlováno přívrženci Elliel, když pominu, že samo vzkříšení tzv. Dítěte Elliel (jehož prvozrod poskvrnil i náš cech) je silně symbolické. Zurghundovo vzkříšení se datuje k 13. deštnu. O čísle třináct, které jest velmi symbolické, se nemusím rozvádět dále. Dešten by však mohl být vykládán ne jako měsíc vláhy, ale jako znamení hořkých slzí těch, kteří nestojí v zástupu věrných kněžky Elliel. Doufám, že vážené kolegium neshledá mé obavy neopodstatněnými. Dále sděluji, že neexistuje svědků, kteří by nebyli prověřeni, nebo těch, kteří by mohli o celé záležitosti obšírněji

vypovídat. Navíc jsou všichni olvorňané. S J.B. nebyl nikdy navázán kontakt a je dosti pravděpodobné, že zahynul. Stejně jako dobrovolní průzkumníci průvlaku v Ebelderu.

K tomuto průvodnímu listu přikládám podrobnou zprávu, čítající dvou set dvaceti tři stran.

V neskonalé úctě

*Kherbel,
mistr alchymistických věd*

Mýtus o Khrathachově skonu

Podle vyprávění tuláka Izmaila v salienské útulně roku 1046 sepsal Klabzej Myšilov

I. Zpěv Větru

Z pampelišky pozdní bílé chmýří
vzhůru, pak zas dolů vzduchem víří
hned s bravurností odvážného smělce
tančí, metá kotrmelce
tak zdá se snad, že vzduchoplavcův um
je nebezpečný holý nerozum
však já jen vím, že kousky stěmhlavé
jsou z mojí vůle, mým jsou rozmarem
a piruety pouhé úťky
před mými políčky a doteky
jsi jen mou hrou, houpy hou
teď' dlaně mé tě pohoupou
Jsem Vít z plání, bílých mraků pán
již před zrozením světa povolán
co strážce příběhů a zkazek starých
do konce věků v úschovu mi daných
jen v mých jsou písních, zpěvech zvonivých
v zelenavých stromů kadeřích
Tak dosti her a bezbřehého vlání
již Slunce rudé ku spánku se sklání
a já tebe, chmýrku bělavý
zas sfouknu zpátky do trávy

Hle, poutníka, jak znaven nohy vláčí
širák, šat i čelo potem smáčí
a krůpěje jak stružky prosolené
mu stékají po tváři neholené
však tulák ten, když v dálce Slunce padá
pod košatým stromem kosti skládá
teď' sedl si a opřen o svou hůl
do věchýtku jiskru vykřísnul
a plamínky jak rudý závoj víly
se po dřevěných třískách roztančily
Tu sloupec dýmu z ohně, co se vzňal
mě někde uvnitř chřípí zašimral
a já, Pán Větru, slétl k němu shůry
bych zaženal zlé černé noční můry
když muž ten rázem v půlce konu

usnul, nedivte se tomu
tak utrmácen, kráčel celý den
objal ho, když roztáh křídla sen
A co já, co bude s mojí hrou?
Mám zůstat nebo vát si oblohou?
Houpy hou, houpy hou
dnes budu tvojí peřinou
a pošeptám ti do sna zrcadlení
odlesk střípků dávných dění
kéž příběh ten, co v noci řeknu ti
nezpřetrhá nitku usnutí

II. Zpěv o Berennoru

Byly dny, co tonou hloubce času
a není, kdo by opsal jejich krásu
i smutek, který v dobách těch se skrýval
ani já už nejsem, kým jsem býval
ty časy leží kdesi u dna zapomnění
vadnou, umírají v rozkladu a tlení
a někde shůry sedá na ně popel, prach
Smrt vlastní cítit, vnímat její pach
a přitom žít v jejím objetí
je nejstrašnější ze všech zajetí
snad proto, když vím, že tam někde jsou
rád sfouknu dechem vrstvu prachovou
a převyprávím aspoň jejich obrazy
když nemohu je znovu odít do krásy
ta slova, pane, pro tvé uši jsou
ať pochopíš, než navždy zahynou
ted' přenesme se zpátky do těch dní
než na východě den se rozední

Zas věčný pastýř červánky své shání
po nekonečné tmavomodré pláni
a za obzor své skvostné stádo zahání
někde v dálce zvoní klekání
to na zemi, pod nebeskými pastvinami
kraj zpívá, sladce voní malinami
a ukládá se zvolna k spánku
zahalený do červánků
ten střípek světa, krásný Berennor
konejšeny v lůně Grullských hor
je nejmilejší ze všech světa potěšení
zde každý snad by našel zalíbení
Ty širé louky obsypané květy
strmé stráně pod horskými hřbety
a hlahol čiré vody burácivé
řeky, jež tu po staletí plyne
by zanedlouho snoubila se s mořem
Berennor je hrdý, nepokořen
o jeho slávě štěbetají ptáci

když zobáky si v chladné vodě smáčí
křik racků, racků bělavých
je šťastným smíchem dětí tvých
ó Berennore, chtěl bych dlít
navždy ve tvém objetí

Však co to dím, to nejsou ovčí zvonce
ten divný zvuk spíš věští špatné konce
a zprvu něžné klekání cinkání
sílí, zní snad jako zbraní kování
hlasy polnic dují jako divé
hrůzy bitvy příští halí zemi stínem
a červánky, jak bláhově se zdály být
jsou odlesk ohňů, ohňů válečných
v nichž kováři už kalí meče
kouř se valí, zvolna teče
do údolí mezi stany
co z nebe zdály se být květinami
a Grullduina, ta stará klidná řeka
pod nápořem lodí smutně heká
zlostně dme se pěnivými vlnami
břehy zkrápí hněvu slzami
plaší hejna racků chechtavých
kdo ví, kam se poděl jejich smích
vždyť krákání, to spíše podobá se
krkavcům a orlosupí rase
ti mrchožrouti černí čekají
na hostinu, tučnou snídani
a místo malin sladkých nejraděj
potěší je nebožtíků beznaděj
až sklouznou letem vcelku nevinně
ku zkravené tiché bažině
Ó Berennore, pro tvůj vznosný šat
dnes v noci bude se tu umírat!

III. Zpěv o Pavouku

Jak neúnavně pavouk přede síť
vlákno k předešlému vláknu lepí, byt'
v osidlech svých lapil by se sám,
tvor tím jen zřídka bývá zadumán
a do úmoru v z pavučiny šat
jenž pilný krejčík rozhodl se tkát
dál snove lesklou nitku za nití
tu letmý dotek luny vysvítí
na stovky tónů barvy stříbrné
až oko sovy bázní ustrne
a v machu křídel nočních ptáků rek
z dna hrdla vydá zajíkávy skřek
a v temné hrůze plaše odletí
to není pavouk, to je Prokletí!
A skutečně, když podíváš se blíž

tak vlastním očím ani nevěříš
Ó, jak hnusný je ten tvor a starý
jak kostnaté má zkázonosné spáry
a oči, oči zvířecí
čpí pohledem tak smrtícím
že nad tou hrůzou tají se až dech
V lepkavých svých řitních rodidlech
hněte další lesklou hroudu slizu
jej vypouští jak strom, když roní mizu
a jimi tmelí v síti nová oka
znát tohle dřív, tak dal bych na proroka
snad by kdos dříve zardousil tu stvůru
však netvor žije, nezná noční můru
Jak mistrně se síti proplétá
zlý tkalcovského stavu poeta
by dokončil dřív než se rozední
svůj další nový rubáš pohřební

IV. Zpěv o bitvě

Hle, šerí se a noci ztěžklý baldachýn
kraj přikryje a obejmě se s ním
já v třmenech odhodlaný musím pevně stát
(ač chtěl bych spíše ženské retы zulíbat)
bych nebyl otrok spoután zrady obručí
a děti mé, jsou v cizím hnusném područí
se nemusely s nářkem v bídě ptát
proč jejich otec jal se plaše utíkat
Já, Berenhold, tu stojím v spravedlivé zlobě
že mubarrathská lúza touží po porobě
což netuší, že budou praštět kosti
a neupustí od té nebetyčné troufalosti
se angwarrskému lidu krutě vysmívat?
Těch smělců vůdce spíš je jejich kat
a sobě sám pak sprostým sebevrahem
Až ve smrtelné křeči padne na zem
pro milosrdnou ránu bude naříkat
Já budu nad ním s pohrdáním stát
Hej, muži mí, dnes v noci dojde ke krutému boji
na Beriondské pláni šiky nepřátel se rojí
jak moučné červy vyhřezla je hlína potají
teď naposledy temná božstva vzývají
než do útoku zavelí jim polních rohů kvíl
pak krve bude vskutku málo uvnitř žil
Už hlavy cizáků se do řad houfují
už bubny, bubny tichem temně bubnují
a já vám, věrní moji, velím Vpřed!
Než obrátit se, raděj zpráchnivět!

Den zčernal jako hrozná předtucha
co hlasem zlým teď šeptá do ucha
že všechno, co se této noci stane

ne zdaleka je předem předvídané
a v obraz hrůzy, hrůzy války příští
už první rány seker lebky tříští
udatnost se vzdouvá v každém muži
co zásah, jizva šklebící se v kůži
jak květy plané růže v rychlém rozpuku
a spršky střel jak vpichy lačných obzoků
ty všechny sají rudé kapky rosy
po stovkách se ženci mezi sebou kosí
a v řevu mas na Beriondské pláni
není čas pro tiché umírání

Však kde je hnízdo červa nenávisti
jenž na všech stranách krvavě se vymstí
by na obětech mohl hodovat
a bubřet, sílit, rychle vyrůstat?
V kých děrách vznikla černá pijavice
co kalí rozum, hněvem barví líce
v těle jitří bolestivé rány
a šíří čisté vody zdechlinami?
Jen v člověku spí od samého zrodu
je v každém z nás a čeká na náhodu
kdy převáží se horší z misek vah
a vřelost lásky ztone v hlubinách
Zlý rádce potom tyje z hloupých sporů
když plení šiky v půtkách do úmoru
a pouze on je příčinou, jež zničí
trůny lidí, slávu trpasličí
Já, Berenhold, váš vůdce, špatný král
jsem hlasu jeho vroucně naslouchal
však o nic víc bych nebyl dobrým králem
když na kolena padl bych tu na zem
A tak jsem smířen, soud je vyneseno
co má se stát, ať jen stane se

V. Zpěv o vzývání Marraiah

Ó, paní naše, paní vznešená
z přání vroucích tichou skálou vzkříšená
co ochránkyně věrných prosebníků
Zde zbylý zástup chvalců tvého vzniku
ti zpívá píseň krví zbrocenou
ty poslední jsi jejich vlídnou štěstěnou
a zpěvy rmutné pro tebe tu pějí
když propadají strašné beznaději
by dočkali se přízně tvého sluchu
a zaplašili zvůli mocných duchů
jež cizáci tu v kruté pýše vzývají
Ó, bílá vílo, vílo v závojích
procitni a vystup z lůna pod horou
slyš, modlitba se tříští ozvěnou
Dej sílu pažím, chladnou ocel těla

by kost zde v prachu snadno nezběhla
a unavená ztěžklá ramena
ať nepovolí hrubé tíze břemena
co drtí je a valem tlačí k zemi
Ó, Marraiah, jsme na smrt poražení!
Jak mouchy jaté do pavoučích sítí
když spatří obzor konce svého bytí
a z posledních sil kopou nohama
Ta bitva, paní, už je dávno prohraná!

Al-Mairros, vznosná mezi okolními horami
vyslyš smutné odsouzenců volání
hned probud', probud' sličnou Marraiah
jež dříme ve tvých tajných prostorách
už pukni, skálo, otevři svých útrob chřtán
nejtemnější sluje odhal dokořán
a vydej tu, co držíš v zajetí
sic obtěžká tě strašné viny prokletí
žes netečná zde v stála v boje ryku
a vpíjela krev skvostných bojovníků
Pak navždy budeš přes svou nelibost
ne bílá, ale rudá Al-Mairros
Až bezvěrci tě provrtají stolami
až spatří stříbro bublající žilami
pak marno bude těch, co zahynuli
než tvoji rudu raděj jinou kuli
a tobě, horo, pěli v úctě chválu
Věz, budeš žet trpasličích králů!
Tak nedopust' svých věrných umírání
vzбуд' Marraiah, vzbud' naši vzácnou paní!

VI. Zpěv Marraiahiny lásky

Khrathachu, můj jediný, můj milý
jsem v rozpacích, zda vroucí láska víly
a smrtelníka není pouhé snění
zda pro ten cit jsme vůbec předurčení
Mé zmatení však o to větší zdá se
když pomyslím, že byli bychom zase
jen přáteli, a to mě v srdci bolí
já pro tebe bych přišla o cokoli
Když opouštím tě, v časech odloučení
jsi jediným mým sluncem, světlem denním
a pro chvíli s tebou, pouhou jedinou
já stala bych se šedou horninou
bych u tvých nohou mohla tiše dlít
a samou něhou v prach se rozdrolit
Pro pouhopouhý jeden den
v tvém náručí bych návdavkem
se bytí svého klidně vzdala
a s láskou v srdci spokojeně umírala
Však, Khrathachu, můj muži milovaný

čas je pro nás zrádcem hořkoslaným
a nad ním moje vláda nestačí
i kdyby snad kdos sebevíce chytračil
jej neobloudí žádnou písni medovou
a marná snaha stala by se záhubou
smělci, jeho bláhovému snažení
čas nikdy nikde nikdo nezmění
A tak dál ti budu čechrat vlasy
a sčítat stříbro, jehož jistě asi
bude pozhnaně čím dál víc
má tvář je stejná, tvoji líc
však postupně jak léta jdou
brázdí vráska za vráskou
Až zestárneš, v té nejkrušnější chvíli
já budu s tebou, Khrathachu, můj milý
a dlaní svou, až ztíterní ti dech
tě něžně budu vískat ve vlasech
až smrti lože, byvše kolébkou
tě ukolébá, drahý, před cestou
zlou nekonečnou duchů pustinou
pak provázej tě píseň o nás dvou

Však, Khrathachu, není proč rozjímat
a v předtuše zlé příliš časně lkát
dnes silný jsi a plný života
krev v žilách tepe, rychle klokotá
Dnes chvátám k tobě v jiné podobě
jsem dvojí dívkou v jedné osobě
toť osud můj, že jeden den tě laská
tvá Marraiah, tvá nehynoucí láska
den druhý coby al-mairroská víla
k angwarrskému lidu bývám milá
Hleď, nad kotlinou rudý obzor vřelý
to záblesky jsou jisker od čepelí
tam vzplála bitva, bitva syrová
a údy věrných jsou jak z olova
teď mě nářkem, zařkáním vzývají
každou chvíli v tuctech mužů zmirají
Proč bláhově si hlupci myslí snad
že v moci mě je učiniti zvrát?
Však jaký by byl člověk bez naděje
a bez víry, vždyť jediné, co v těžkých dobách hřeje
je vědomí, že někdo srdci blízký
dlí při tobě a není jenom slizký
úskočný a šupinatý had
a já je nesmím nechat snadno umírat!

Hej, Khrathachu, tys jediný té moci
být rozumem a silou ku pomoci
angwarrskému králi, jeho voji
ať mubarrathští žoldáci se bojí
a jmou se vojska zpátky stahovat

Kde vzali vašeň kraj můj plundrovat
a zbídačovat jeho hrdé syny?
Už nesňala bych z ramen břímě viny
bych nečinně zlé zvůli přihlížela
a místo skutku teskné písně pěla
Tys, milý můj, dnes jediný té síly
ten výběr vsutku není nahodilý
vstaň, oblékni své tělo do šupin
jež zrozeny kdys v žaru kovadlin
pod kladivy dávných mistrů oceli
se zkalily a vodou zmatněly
Zde přilbici a štít ti k nohám skládám
a čepel stříbrem popelavá
je nejvzácnějším z přinášených darů
má ostrý břit co nejjemnějších tvarů
a v srdci meče kouzlem spoutaná
spí síla zakletého démona
Až uzraje a přijde vhodný čas
z lůžka pochvy skvostnou čepel tas
ať roztančí se Beriondskou plání
ten meč je vsutku strašnou zbraní
Jdi, Khrathachu, jen pospěš do té věry
a rubej, stínej mubarrathské hlavy
já kroužit budu v těle havrana
a roztáhnu svá křídla ochranná
až krvavá ti půjde od úst pěna
Navždy budu naší lásce věrná
navždy budu při tobě jen stát
a pot ti z čela něžně utírat!

VII. Zpěv vítězné bitvy

Hej, vojvodo, náš ctěný pane
ač vojsko k smrti utahané
přesto žádný nešel spát
chcem veselit se, radovat
dnes všechny krásné markytány
jsou svým rekům odevzdány
kde chtěl bys hledat lásky víc
než u angwarrských krasavic?
Zasedni, náš mocný pane
oheň slávy jasně plane
je čas jásat, hlaholit
a do rozbřesku víno pít!
A opěvovat krásnou zemi
již nedávno, jsa odsouzeni
jsme v krvi mohli pochovat
Bud' sláva tobě tisíckrát!

Jsem šťasten, chrabrý žoldněři
vždyť, bohové, já nevěřil
a propad marné beznaději

že nepřítelé to, co chtějí
si na mém lidu budou brát
a pálit, ničit, drancovat
vše, co je mojí duši milé
Však marně tápu provinile
po chvíli, kdy přišel zvrát
a dochází mi akorát
že z poražení náhle v šoku
my přešli zpátky do útoku
ač předtím v jasné pohaně
nás zázrak vrátil do zbraně!

Tam jeden muž stál mezi všemi
v mubarrathském obležení
odkud se vzal nevím sám
a nezdál se být oka klam
já toho reka, jak se zdá
jsem nikdy předtím nepotkal
však vidno bylo od pohledu
když oddělil se z voje středu
že muž ten není jedním z nás
Pak z dálky zazněl rohu hlas
on tasil, mečem zlobně mách
a tvář mu polil vášně nach
hned do mých mužů jak když střelí
sápali se po čepelích
po příkladu bojovníka
a já si tehdy v duchu říkal
to člověk byl, vždyť vůbec ničím
se nezdál rasy trpasličí

Pak vřavou v řezích vražedných
když meč můj protal sokův břich
a těžkou botou trup jsem střásal
já místo abych řevem jásal
jsem pátral vůkol po tvářích
bych spatřil pohyb, pouhý mih
stín přítomnosti Neznámého
Tu tam se blýskla čepel jeho
vždy hrdobec jen jednou mách
ne jedna, ale tucty hlav
se z čepů hrdel svalily
hned ztmavlé krve gejzíry
pak stříkaly jak zřídla nenávisti
a cáry útrob, rudí hlísti
se rozlétaly do všech stran
Nic nedbal vlastních jizev, ran
či sebehubné udatnosti
která mohla spíše dosti
hraničit až, ve vší úctě
s bláhovostí mysli pusté
Ta myšlenka mne tuze souží

jak křídlo švába hlavou krouží
a jistě mi dnes nedá spát
byl vážně blázen nebo snad
co obět' skály, bílé hory
Marraiahin posel sporý
jenž měl zbylé vzburcovat?
Ať tak či onak, byl bych had
když nevděčně bych za pár chvil
těch slavných činů zapudil

Hej, vojvodo, tys naším pánem
a co je po tom Nepozvaném
který beztak, když tvé šiky
rozháněly útočníky
nejspíš zalekl se vlastní pýchy
nebo čin mu náhle přišel lichý
v náhlém břesku poznání
tam pod Al-Mairros, na pláni
pak vytratil se otřesen
jako pára nad hrncem
Co komu po tom Cizákovi
jenž líný tak, že zbraň svou složil
dávno předtím, než se, králi,
poměry sil vyrovnaly?
A kdo ho vlastně vůbec zřel
v tom burácivém roji těl?
Chceš vážně truchlit, milý pane,
je těžko hlídat tváře známé
když sám sobě si vládne stěží
každý, kdo chce v boji přežít
a přitom čest svou uhlídat?
Pojď, Berenholde, nech už spát
ten přelud, co ti duši trýzní
přijmi hold, co dnes tu v písniích
tvi mužové ti chtějí vzdát
Teď čas je pít a tancovat!

VIII. Zpěv o Marraiahině nářku

Moře
jak vzniklo moře
snad z mého slzí hoře?
Snad z mého srdce žalu
co hoden je víc, nežli králů?
Ta rozbouřená vodní hladina
je mojí mysli holá pustina
a beznaději spíše podobá se
brázdí tvář stružkami vrásek
v nichž každá krůpěj štěstí vysychá
Hle, osudu ta krutá pleticha
jak příslovečně černé zrcadlení
tvář mou k nepoznání mění

a uvnitř duši břitem pŕlměsíce
krájí jako pecen na krajíce
Jsem smutná, šírá, hořce bezedná
proč předtuchy má kolmá rozhledna
tak pozdní dala varování
když pod horskými štíty v stráni
já užela jsem svojí lásky stín
byl schoulený a hlasem prosebným
mé jméno volal, volal Marraiah
a z jeho očí číšel prostý strach

Ó, milovaný statný Krathachu
proč oblékáš své tělo do nachu
a proč se kabátec tvůj blyští
není to snad krev, co prýští?
Proč ve tvé hrudi zeje roklina?
Ta rudá skvrna nejspíš není od vína
a třpyt ten zračí cosi zlověstného
stín osudu, já hloupá služka jeho
jsem netušíc se stala vlastní lásky vrahem
když cudnost sama v těle nahém
vstříc záhubě tě posílala
a pro jiné se tebe vzdala
Hej, pověz, nač tvá vlídná líc
žloutne barvou voskovic
a v krůpějích, jež žárem kanou
slábne dech, mne, růži planou
na troud pálí žhavé slzy
milý můj, mne tolik mrzí
že pro jiné štěstí sice
já zradila tě, nevěrnice
Odpusť, odpusť, lásko moje
trápím se a mám ten dojem
že jen já bych měla zemřít snad
a ty mé tělo něžně pochovat

Milá má, je příliš pozdě lkát
a nerozum se žalem utýrat
kdo uhlídá, co všechno kdy se stane
když sudbou už je dávno předem dané
co má se státi, drahá Marraiah
Ač mozek můj se koupe v mrákotách
já nemám vůbec ze své smrti obavy
let proměnil se na pád střemhlavý
a pod náhle ochablými perutěmi
vzduch prolíná, já váben těmi
z nejsmutnějších příznaků
teď zvolna kráčím k soumraku
své duše, duše bolavé
Však na svůj skon jsem připraven
a tobě lásko šeptám ve vší upřímnosti
že nevinný je člověk, co se zhostí

v dobré víře jiným pomáhat
v tom není třeba nic si namlouvat
A to je pravda vyřčená jen způli
vždyť já vstal k boji o své vlastní vůli
a v kruté řezi šlel nenávisť
co napekl jsem, musím do dna snísti
a v tom je pouze moje hořké prokletí
Tak vyprosti se z plytkých bludů zajetí
pohoupej mou hlavu v náručí
dívej se mi zpřímá do očí
už mojí mysl obestírá mrak
jenž neúprosně zakaluje zrak
Hle, slábnu, vadnu, umírám
já nechci být v té chvíli sám

Vyhasls jak světla jelena
či laně, která šípem skolena
mdlá ukryla se v chladném stínu stromu
Jak strašně těžké uvěřit je tomu
že mrtev jsi a bez vlády
v mém srdci černé mokřady
se rozlily a tvorové z těch slatí
jsou výčitky, jež neúprosně hatí
mou radost z války vyhrané
Dnes sama jsem svým tyranem
a v opaku i žebrák odsouzený
Už bytí pro mě nemá žádné ceny
přesto je mým trestem živořit
a hořký kalich pravdy do dna pít
To nejhorší je ortel mezi všemi
můj Khrathach, Khrathach milý už tu není
a já, ta bídná troska slavných dní
jsem nechťíc pletla rubáš pohřební
Mám oči pavouka a sílu spárů
a tělo hrůzně neforemných tvarů
jež porostlé je strupy bradavic
Kde kdysi zela krásná dívčí líč
je krvelačná morda plná jedu
a boláků a hnisajících vředů
Ó, Khrathachu, když sama sebe vidím
tak stvůru tu až k smrti nenávidím

IX. Zpěv Poutníka

Vítej, vítej první paprsku
slunce, které bránu rozbřesku
tvým zlatým klíčem něžně odemyká
Jsi neskonalým štěstím pro poutníka
jenž probděl jednu z nejstrašnějších nocí
cos svírá mne, ten prapodivný pocit
má v sobě pachut' tuchy dění zlého
sálá z těla stromu, z kůry jeho

snad z útrob země skrz kořeny vzlíná
a divnou píseň vrzá meluzína
co v koruně se listím proplétá
Ta obří rostlina je nejspíš zakletá
snad skrývá jakés prapodivné taje
a se mnou jako s loutkou si tu hraje
s mými nervy, vlákny života
cuchá je a jitří, skoro ta
potměšilá ovětvená dřevina
mi připomíná tvora s očima
co v nepěkném to žertu ze všech sil
mě dnešní noci řádně vystrašil

Když padl soumrak, perutě své rozpažil
já unaven se pod tím stromem zastavil
byv úmornou a dlouhou poutí zvláčen
a v trávě jako v hnízdě divých kačen
jsem ulehl a oddával se spánku
Jak kradmý zloděj obut do topánků
se vloudil do mé hlavy divný sen
hrál barvami a rmutné děje v něm
mne naplnily úzkostí a zoufalstvím
ten sen byl živý a já jistě vím
že nebyl dán jen mými vzpomínkami
byl cizí, jako horečka když mámí
neskutečně hrůzné představy
Já byl jsem v tváři všecek bělavý
když zimnici jat, potem zbrocený
jsem procítl a k neuvěření
tam vysoko z koruny velikána
linula se hudba, píseň známá
a tření listí, mluva šustivá
pojila nápěv ve slova!

Strom syčel, kýval se a žadonil
a kdyby někdo řízl do mých žil
tak krve by se nejspíš nedobral
já šílenstvím a samou hrůzou řval
a sípal, když mi vypověděl hlas
Pak rozfoukal jsem oheň, jeho jas
ozářil to místo plné smutku
a on nejspíš poznal, vskutku
že je mi tady na obtíž
že vyplašil mě, lidskou myš
Hned ztichl strom, zlá píseň ponurá
i vítr, který s listovím si hrál
já třásl se tu místo potlesku
až do samého jitra rozbřesku

Hej tvore, staré příběhy nech spát
hled' zpátky jejich kosti zahrabat
at' hříčky náhod z říše přeludů

jen tlejí podle vůle osudu
Ty vykradači hrobů zborcených
nech lidem, ať si píšou do svých knih
co nutno uchovat je příštím pokolením
tvá poštilost sotva něco změní
ač přál by sis to třeba tisíckrát
Když píseň jako rzivý kolovrat
do mého nitra spáry zatínala
a hudlala a krev mi sála
já proklel jsem ji, včetně tebe
Marně vraštíš kůru šklebem
marně klátíš větvemi
Jsem neodpočat, zhnusený
a ty, strome, buď si jist
že spěchat budu z těchto míst
Vítej, vítej první paprsku
kraj rozehrály reje odlesků
jsi neskonalým štěstím pro tuláka
jehož poznat nové země láká
a v klidu pojist koláč medový
Jsem nevyspán a hladový

V. Urg'huul

[Zimosmet' 1053 Dwany Růžička]

Toho roku to v Liscannoru vřelo. Začalo to nevinně zvolením Darlena Moorheda starostou obce. Většina obyvatel si oddechla, že skončilo starostování pologramotného krolla Burbbaga, který se příliš nestaral o běžnou správu obce, zato každou chvíli přišel s nějakým šíleným nápadem, a jen jeho nebetyčné lenosti lze děkovat, že je neuskutečnil. Vzpomínkou na jeho starostování tak zůstal jen nepoužívaný škuner na obecním brouzdališti.

Co se však stalo po jmenování nového starosty překonalo nejčernější očekávání. O starostovi se začalo šířit, že je členem jakési zločinecké organizace. Vzhledem k tomu, že se k družině připojil na nechvalně proslulém souostroví Kodgick, nebylo jeho napojení na podsvětí nikterak nereálné, neboť to je v těch místech silnější než tamní vláda. Sám starosta tyto dohady ještě podpořil přiznáním, že patřil kdysi k jakémusi Moorhedovu bratrstvu, což byla zločinecká gilda, řízená jakýmsi Nargelem Moorhedem. Darlen se s touto hlavou podsvětí cítil natolik zpřízněn, že přijal i jeho jméno. Většina lidí těmto povídkám samozřejmě nevěřila, alespoň zpočátku. Sám starosta se však cítil příliš povznesen nad prostý lid, než aby v klidu tyto povídky vyvrátil. k tomu se pak přidala jeho neobvyklá správa obce.

Za všechny případy postačí uvést dva. Na liscannorské návsi stojí jantern, vzácný to strom, jehož plody mají léčivou sílu. Semena janternu přivezli družiníci z výpravy do Karwellu, a proto podle práva patřily plody jim. Starosta se nicméně rozhodl plody sám zabavit a rozdat je podle svého uvážení lidem, kteří s výpravou neměli pranic společného.

Dalším sporným činem starosty bylo vystěhování družky bývalého starosty Burbbaga, Maji, se synem Burbunem z jejich domu. Přestože Maja se nikdy nestala Burbbagovou ženou (jelikož oba pocházeli z prostředí, kde se na formality příliš nehledí, není ani divu), nebylo možné o Burbunově původu pochybovat, a malý polokroll byl právoplatným dědicem domu. Proti vystěhování se zvedla vlna odporu, ale starosta, chtěje ukázat rozhodnost, se nedal obměkčit. Naštěstí se chudinky Maji s malým kojencem ujala laskavá hobitka Viola Pelouchová a ubytovala je ve svém domě, kde jim nehrozilo další šikanování ze strany starosty.

Také se občanům zdálo podezřelé množství cizích osob, které se potulovaly po vesnici, některé se dokonce usadily v márnici tvrdíce, že zastávají úřad hrobníka. Až po drahé době se ze starosty podařilo vymámit prohlášení, že úřad hrobníka byl skutečně znovuobsazen, ale k vyřešení problému bezdomovců se již nevyjádřil.

Po těchto a dalších přehmatech se začaly množit výzvy, volající po starostově odstoupení. Darlen Moorhed si jich ovšem tradičně nevšímal a s občany se raději příliš nebavil. O to víc se množilo klepů a Darlenovi brzo nezůstalo nic z bývalé důstojnosti. Všem pak nasadil korunu, když ukradl peníze, které na rozvoj obce věnovala ctěná paní Attrien Moskytová, vdova po starostovi Krochtovi Moskytovi. Na dotazy, co s penězi udělal, nejdříve podle svého zvyku mlčel a čekal, až se vše přežene. Když hlasy volající po vysvětlení osudu peněz neustávaly, trapně se vymlouval, že je prozatím uschoval. Přesto se nezdálo, že by je hodlal vydat. Jelikož nebyla síla, která by ho donutila něco říci na svou obranu o odstoupení nemluvě, nezbylo nakonec občanům, než útrpně čekat na nové starostenské volby a doufat, že ves nepostihne žádná nečekaná událost, která bude potřebovat rázného starostenského zákroku.

Veška

Klabzej Myšilov

Na Liscannor v časech dneška
přišla doba bídy
z jeho krve žije veška
my jsme její hnidy

Ač je tato malá stvůrka

nenápadná, šedá
nechytneš ji na okurkách
protože se nedá

A my, hloupé hnidy její
raději jsme slepé
jdeme vešce ve šlápějích
i když nás to hněte

Copak koho na tom hřeje
když se to tak nechá?
Z Vranigostu se nám směje
krvelačná blecha



*...co se však stalo po jmenování nového starosty překonalo nejčernější
očekávání...*

Na trampoty ve vesnici dal zapomenout příjezd muže, který se představil jako Byrg Básník. Ten družiníkům vyprávěl o svém zmizelém bratru Borkovi, po němž zbyl jen jeho deník, který měl rozumně s sebou.

Jedná se o důvěrný materiál.
Přísně tajné.

"Pane... pane...", oslovil mě chasník, jehož jsem spatřil jako prvního. "Co vás sem přivádí? U nás se pocestní často nevyskytují".

Řekl jsem mu, že hledám hrad Norgyd. Vytřeštil na mě oči a rychle ode mne ucouvl a hledal spásu u bohů.

"Jste snad blázen? Snad nechcete vjet přímo do doupěte démona?".

Ten jednoduchý mladík v otrhaných šatech se klepal.

"Jsem jeho nový majitel".

Suchost mého hlasu způsobila, že začal drkotat zuby.

"Víte, pane, co se u nás povídá? Na hradě opuštěném po věky se usídlil démon. Lidé viděli v hradě podivná světla i věci, prý tam ďábel pobíhá a vraždí".

Když jsem mu řekl, že na povídačky nevěřím, tak mě změřil pohledem a tiše řekl: "Nejste první, kdo se tam odvážil, a nikdo živý se nevrátil. Jste blázen, že jste hrad koupil".

Trochu mě to znervóznilo, ale na povídačky nedám. Je pravda, že hrad jsem získal za babku, ale byl jsem upozorněn na jeho stav. Rozloučil jsem se a vyrazil. Nechal jsem za sebou malou vesnici s ubohými a vystrašenými rolníky. Podle svých informací jsem věděl, že do hradu je to tři míle.

Ty tři míle nebyla zrovna hezká cesta. Tmavý les byl prorostlý vším možným a uprostřed lesa se tyčil ten hrad. Konečně já, Borek Košehradský, po letech jsem získal državu. Můj otec na mě bude pyšný. Služebnictvo přivedu až po průzkumu, až prokážu, že všechny povídačky jsou pouze bláznivou fantazií.

Z myšlenek na krkolomné cestě mě vyvedla první skalka. Terén porostlý stromy a mechem začal stoupat. Můj kůň vyplašil hejno ptáků a ti s krákáním odletěli. Náhle můj zrak zamiřil vzhůru. Spatřil jsem ho. Obrostlý starými smrky se tyčil jako němé torzo šíleného sochaře.

Norgyd.

Cena nelhala. Už na první pohled vypadal jako zřícenina. Dvě rozpadlé věže svíraly masivní bránu. Šedivé kameny se netvářily zrovna přívětivě.

Všude najednou ticho.

Brána byla velká, masivní, z hnědého dřeva.

Zastavil jsem.

Prohlížel jsem si hrad a on pohlížel na mě.

Přejel mi mráz po zádech.



...laskavá hobitka Viola
Pelouchová...

*Ze snění mě vyrušilo zakrákání ptáka sedícího na hradbách. Dojel jsem k bráně.
Teprve teď jsem si uvědomil, jaká to byla pošetlost, vydat se k hradu sám. Srdce se mi
rozbušilo, když jsem vyndal svazek obrovských klíčů a ten největší strčil do zámku brány. Otočil
jsem. Ozval se skřípot. Ticho. Se zatajeným dechem jsem klíč vyjmul ze zámku. Ticho. Vytáhl jsem
meč a strčil ho do brány. Skřípot. Polila mě hrůza.*

Co uvidím?

Brána se pootevřela. Zahlédl jsem světlo z šedivého dne.

Otevřel jsem bránu dokořán. Z nádvoří porostlého travou jsem vyplašil hejno ptáků.

Vešel jsem.

*To, co jsem viděl, mi vyrazilo dech. Nečekal jsem žádné zázraky, ale rozpadlé hradby
s obytnými prostory mě překvapily. Vše vypadalo, jakoby se mělo v jeden okamžik zhroutit. Prošel
jsem se po nádvoří. Mělo téměř čtvercový půdorys v délce asi deseti sáhů. Skutečně hrádek.*

Zpozorněl jsem.

Ticho, bylo ticho jak v kostele.

*Naproti mně byl dvoupatrový dům s děravou střechou a prázdnými okny. Vlevo od něho
kamenná studna a zbytek malé stáje pro koně. Za zády jsem měl dvě věže, zpola zbořené. Na všem
se tu podepsal čas. Zavřel jsem bránu a po nízkých schůdcích jsem vylezl na hradby. Nyní jsem
se na nádvoří díval z tříšáhové výšky a pod botami jsem měl změřenou podepsanou věky. Podíval jsem
se na les, byl tichý, černý a neústupný. Ani se nedivím, že se tu prý někdo zbláznil. Být tu sám, tak
za sebe neručím. Až hrad opravím, tak tu bude krásně. Opřel jsem se o hradby a kochal se
pohledem na hrad.*

Cože?

Zdálo se mi, že jsem zahlédl nějaký pohyb.

Mráz mi přejel po zádech a srdce div nevyskočilo.

*Tam v domě, v tom okně, zdá se mi, že se mi... že se tam něco pohnulo. Jakoby se to
podívalo, a pak zmizelo.*

Bohové!

Sevřel jsem meč.

Rozklepal jsem se.

Co mám dělat?

*Rozběhl jsem se ze schodů. Mé kroky mířily k malým dvířkám v domě. Vytáhl jsem klíče
a zkusil, není-li otevřeno.*

Otočil jsem se.

Ve věži.

Věž! Něco se tam pohnulo.

Neviděl jsem to.

Zdřevěněl jsem. Otočil jsem se zády k hradbám a pohledem změřil celý hrad.

Někdo nebo něco tu je! Chvěji se. Těžce oddychuji. Od brány mě dělí deset kroků.

Zatracenej hrad.

*Teď jsi vyhrál, Norgyde! Ale až já vyhraji válku... Rozběhl jsem se. Otevřel bránu.
Zabouchl. Zamknul.*

*Můj kůň se naštěstí popásal v chomáčích trávy. Rychle jsem nasedl a tryskem uháněl.
Raději jsem se neotáčel. Mrazilo mě v zádech. Třeba to nejsou povídačky. Zajedu do Košehradu.
Mají tam knihovnu a zkusím něco zjistit. Po rychlém úprku z hradu jsem dojel do vesnice, která
o mně již věděla. Když jsem projížděl mezi domy, lidé se mě ptali na hrad. Tak jsem jim
odpověděl, že jsem s ním velmi spokojen a snažil jsem se zakrýt svůj strach. Ti rolníci se za to
tvářili potěšeně, pořád se hlasitě modlili k bohům. Když jsem měl za zády tu vesnici, tak jsem si
oddechl. Strašidla neexistují, přepadla mě úzkost, nic jiného. Vzpomněl jsem si na bratra, Byrga
Básníka:*

*Šedobílý strach mnou hřímá zas
nekonečný příliv na tvých řasách*

*z těla se ti tyčí bílý hrad
bude to moje smrt
ó, tak šílená a jasná*

Musím říci, já, narozdíl od svého bratra, jsem dobrodružnější typ, takže i když jedu na svém koni mezi stromy a vnímám tu svobodu, volnost, ale i nebezpečí, tak chápu, jak jsme vlastně stejní. Celou cestu jsem se snažil nemyslet na Norgyd. Téměř jsem se lekl, když se mi v dáli objevil Košehrad v celé své parádě. Pod ním se rozkládalo město.

Večeře. Dám si večeři, na to se opravdu těším, a pak přenocuji jako pán.

Ráno. Pěkně jsem se vyspal a nyní se mé kroky zastavily před knihovnou. Vešel jsem. Hned v úvodní hale jsem si připadal tak, jako by mě někdo skřípl mezi stránky a odložil na polici. Přiběhl ke mně malý stařeček a ještě než promluvil, tak jsem mu strčil do dlaně zlaták. Rychle pochopil a šli jsme rovnou k věci.

“Tak říkáte hrad Norgyd? Chvilku strpení, počkejte tady, prosím”.

Odběhl mezi regály a já mohl zase pozorovat studenty, jak studují. Neuplynulo ani půl směny a stařík se vrátil, v rukou měl knihu v kožených deskách.

“Tak tady to máme: severozápadní oblast, hrad Norgyd. V roce 814 nechal vystavět hrabě Karel Bezecný z Týru jako své letní sídlo. U hradu založil vesnici Lakýš. Miloval lov. Je zde poznámka, že při stavbě hradu byly nalezeny v propadlých prostorách nějaké kostry prapodivných tvarů, pravděpodobně povídačky. Dále roku 835 po smrti hraběte hrad získal jeho syn Čáslav. Je zde pouze poznámka o neobvyklých úkazech a o nevyjasněné smrti jeho ženy Rostislavy z Modrého. Roku 841 hrad vyhořel. Od roku 842 hrad opuštěn, prý propukla nějaká epidemie. Ze zbylých obyvatel přežilo jen pár. 890 - sídlo hordy lupičů, vyvražděna baronem Borisem Krutým. Ve vesnicích okolo se povídá, že po hradě bloudí duše zemřelých. 1052 - hrad koupěn od koruny Borkem Košehradským.

“To jsem já, nečekal jsem, že máte tak čerstvé zprávy”.

Mužik se na mě s překvapením podíval a řekl: “Musíte být velmi odvážný, ale o hradu se říká ledacos. Měl byste ho nechat prozkoumat odborníky na okultní vědy”.

Zašklebil jsem se a zeptal jsem se, nemá-li někoho takového. Za zlatku mi nakreslil plánek a napsal doporučení.

Armon, tak se ten člověk jmenoval. Starší prošeďivý muž velkého vzrůstu a s velkým břichem mě přivítal. Na sobě měl hnědou kutnu a jeho tvář byla skryta pod hustým vousem. Jeho zatuchlý příbytek byl ověšen množstvím nepotřebných věcí a on sám chřestil amulety a vířil prach.

“Hmm, tak říkáte prozkoumat hrad a rovnou Norgyd. Řekněme, že nejsem blázen”.

“Blázen byste byl, kdybyste nepřijal, chci se pouze přesvědčit, zda ho neobývají nějaké temné síly”, zachřestil jsem měščem.

“Vy jste se zbláznil, copak nevíte, že Norgyd je místem smrti?”.

“Dvacet zlatých denně”.

“Dvacet pět”.

“Ukažte, co umíte”.

Armon si sedl a nakreslil před sebou na zem křídou kruh a odstoupil. Něco zamumlal a celý kruh začal hořet jasným plamenem. Tichý plamen ozařoval temné kouty jeho doupěte. Pak vzal moji ruku a vstrčil ji do plamene. Zachvátila mě strašlivá bolest. Odskočil jsem od kruhu a třel si spálenou ruku. On v klidu vstoupil do kruhu, plameny ho hladily po celém těle. Usmál se a vystoupil. Oheň zhasl.

“Dvacet pět, ujednáno. Teď jsme na stejné lodi, zítra ráno odjíždíme”.

“Ano, pane”.

Rozloučil jsem se a odešel se tiše opít do hostince. Možná naposled.

Ranní sluníčko se koulelo po modré obloze. Rychle jsem se opláchl, oholil a bohatě se nasnídal. Ve stanovenou dobu jsem se setkal s Armonem. Nevypadal zrovna moc čistotně a byl obtěžkán různými zavazadly, o kterých mi sdělil, že jsou to jeho pomůcky. Dál jsem se nevyptával

a vyrazili jsme. Cestou jsme nemluvíli. Když se slunko sklánělo nad černé stromy, vjeli jsme do vesnice. Rychle jsme ji projeli a nikoho si nevšímalí. Rychle se setmělo. Za vesnicí jsme se utábořili. Rozdělalí jsme oheň a já se věnoval pití vína, kdežto Armon prováděl jakési modlitby či rituály. Nevím. Když jsem dopil svou láhev, tak jsem ulehl a spal.

Ráno jsme se probudili a vyrazili. Cesta lesem utekla rychle a tichá samota nás postupně pohlcovala. Všude bylo ticho. Rozpadlé trosky hradu se tyčily proti nám, ubohoučkým smrtelníkům. Sesedli jsme z koní a přistoupili k bráně. Nádvoří bylo stejné, takové, jaké jsem ho tam zanechal. Armon se rozhlédl a přešel po nádvoří k rozbořenému stavení. Následoval jsem ho a pečlivě se rozhlížel po okolí. Mrazilo mne v zádech, ale to, že jsem nebyl sám, mě jaksi vnitřně uklidňovalo. Ten ohromný muž hlavou pokynul ke dveřím od rozpadlého stavení a já zastrčil klíč do zámku a otočil. Ihned jsem ustoupil. Armon uchopil runami popsaný meč, zamumlal zařikadlo a strčil do dveří. Já jsem zažehl lucernu, kterou jsem vytáhl z batohu, a tasil meč. Armon mi dal rukou znamení. Podal jsem mu lucernu. Dveře byly pootevřeny a světlo ozářilo temnotu. Oba jsme přistoupili ke dveřím. Trochu jsem se trásl, Armon otevřel dveře dokořán a strnul. Čekali jsme. Paprsky světla ozářily místnost, která byla plná sutě. Hlučné kamenné zdi nic neříkaly. Ve zdi po naší pravé straně zel obrovský prostor, pravděpodobně bývalý otvor dveří. Nyní byl rozšklebený jako ústa. Vstoupili jsme. Čekal jsem, že se za námi dveře zavřou, nebo něco takového, ale nestalo se nic. Jen ticho. To skličující ticho. A zápach zatuchlosti a hniloby. Prošli jsme otvorem a zastavili se. Místnost byla velká a zdevastovaná. Strop se propadl, takže byly vidět zbytky doškové střechy, skrz které pronikaly paprsky světla. Místnost byla v hrozném stavu, hrozilo zhroucení. A nikde nic. Ticho.

“Tady nic není”.

V sutí byly ohořelé kusy dřeva, pravděpodobně z doby, kdy hrad obývali lupiči.

“Jdeme ven”.

Vyšli jsme ven a já vše důkladně zamkl. Na nádvoří jsme prohlédli dvě polorozpadlé věže, které svíraly bránu. Nic, nikde nic. Pohlédl jsem do studny, vhodil jsem kámen. Napočítal jsem do čtyř, a pak se ozvalo žbluňknutí. Nikde nic. Zdálo se mi to vše? Je to jen výplod mé fantazie? Armon se ještě nevzdal. Vytáhl sáh dlouhý proutek ve tvaru Y s vyřezávanými runami. Řekl, že se pokusí vyhledat sklepní prostory. Chytl proutek za oba rozšiřující se konce a roztáhl ruce tak, aby se oba šlahouny našponovaly, a zamumlal nesrozumitelnou modlitbu. Proutek svým volným koncem okamžitě zapulsoval a zkroutil se k zemi.

“Mám to!”.

Armon začal obcházet celé nádvoří a proutek byl pořád jakoby přitahován k zemi. Vyšel z brány hradu a pokračoval po cestě, ušel dvacet kroků a proutek neměnil svůj stav.

“Co to znamená? Všude je to tady podvrtný”.

Jen jsem němě zíral. Teprve teď se mě zmocnil opravdový děs. Podzemní chodby, labyrint, a co v něm žije? Možná jen krysy.

“Studna!”, vykřikl Armon a běžel ke studni.

Proutek se tak silně ohnul, až se zlomil.

“Špatné znamení”, zamumlal a pronesl tichou modlitbu. “Vchod je tu”.

“Třeba je to podzemí zatopeno”, namítl jsem.

“Ne, na to bych nespolehal. Cítím temné síly, něco nás sleduje. Přines lano, půjdu na průzkum”.

Přinesl jsem lano, přemítal o všem a trásl se. Obdivoval jsem Armona pro jeho sebejistotu.

“Bojíš se, Armone?”, tiše jsem se zeptal a podal mu lano.

“Jo”.

Svoji odpovědí mne neuklidnil. Přivázal si lano kolem pasu, rozžehl jsem znovu lucernu a přivázal mu ji na popruh na opasku. Napřed se tiše pomodlil.

“Dej na sebe pozor”, poplácal jsem ho po rameni a sevřel pevně provaz, který jsem uchopil oběma rukama. Armon vystoupil na římsu studny a pomalu se spustil.

Více toho po milém Borkovi nezbylo. Byrg naléhal na družiníky, aby se vypravili na tajemný hrad Norgyd, poklady v něm ukryté zaručeně uspokojí nenasytná srdce dobrodruhů, a všechny si mohou ponechat, jeho zajímá pouze osud jeho bratra. Nakonec se našlo několik odvážlivců, kteří se nechali přesvědčit a rozhodli se na vlastní oči prozkoumat tajemství hradu Norgyd. Těmito ovážlivci byli liscannorský starosta Darlen Moorhed, zkušený theurg Dyni Longodon, zvolený za vůdce této výpravy, ostřílený válečník Harez, jeho kolega, neméně ostřílený Yall Reblled, trojici válečníků doplňoval bývalý zemědělec Rabiňák Švácnu, nechyběl lesní muž Klabzej Myšilov, zcestovalý elfí mág Rien Gwardit a jeho kolega Karabas Vrána. Něžné pohlaví na výpravě zastupovala hobitka Wiki.

Tak se sychravého podzimního rána vydala Nurnská družina znovu na výpravu za dobrodružstvím. Cesta gwendarronskými kraji probíhala klidně, a ani po překročení hranic družinu nepotkala žádná zvláštní příhoda, takže trvalo jen něco přes týden, než dobrodruzi dorazili do vsi Lakýš. Místní obyvatelé si byli vědomi velkého zla, které na hradě sídlilo, a do jeho

blízkosti se neodvažovali.

To ale tlupu liscannorských hrdlořezů nemohlo odvrátit od jejich úmyslu. Družinici přespali a časného rána pokračovali dále po cestě k hradu. Na jakési pasece zanechali koně a výstup na kopec k hradu již absolvovali pěšky. Před polednem již stanuli před hradní branou.

Zatímco se družinici dohadovali, jak bytelnou bránu otevřít, objevil se na rozbořené hradbě pohyb a mezi dobrodruhy dopadlo několik předmětů, které vzápětí s velkým rachotem vybuchly, protože nebylo těžké usoudit, že se jednalo o bomby a ohnivé hlíny. Dobrodruzi byli těžce poraněni, a jelikož záplava výbušnin neustávala, dali se na zběsilý útěk ze svahu. Životem naštěstí vyvázli všichni, ale když se sešli na pasece, kde zanechali koně, zjistili, že jsou tito pryč. Nurnští si tedy vyléčili rány a dali dohromady plán útoku na neznámé obyvatele hradu.

Jak se zakrátko zjistilo, hrad byl obýván místní tlupou lupičů, kteří v něm našli bezpečný úkryt



...neméně ostřílený Yall Reblled...

před spravedlností. Zbídačení lupiči, chudí jako celý kraj, si tentokrát díky kouzelnickému umění Riena a Karabase příchodu družiny nevšimli, a následnému drtivému náporu liscannorských válečníků nemohli odolat. Trvalo jen pár chvil a zbytky lupičských těl se válely po celém hradě.

Nurnští se tak stali pány hradu, který byl až na několik lupičských brlohů zcela prázdný. Druzi však z deníku dobře věděli, že vstup do podzemí bylo třeba hledat ve studni, kde jej také našli, a s průzkumem nebylo proč otálet. Ukázalo se však, že podzemí je stejně rozsáhlé jako nebezpečné. Především se podzemí jevílo být obýváno podivnými poloprůsvitnými černými muži, kteří byli družinou odhaleni jako uctívači Urg'huula starající se o to, aby měla stvůra stále dost čerstvých mrtvol k snědku. Zároveň se ukázali být nebezpečnými válečníky, jejichž mečům podlehl nepříliš zkušený Rabiňák Švácnul.

Družina se navečer stáhla z hradu, aby si vyléčila utržené šrámy a odpočinula si před dalším prohledáváním podzemí. Ráno se druzi do podzemí vrátili, ale chyběl jim zkušený kouzelník Rien Gwardit, kterého postihla jakási slabost, což byla citelná ztráta. Druhý kouzelník, Karabas, zvaný Vrána, se snažil svého staršího kolegu nahradit, ale přecenil své síly a rovněž padl v boji s černými muži. Podzemí se zdálo nekonečné a bylo obývané nemalým počtem nejružnějších oblud. V těžkém boji s několika neznámými netvory padl barbar Harez, a jen díky obětavosti hobita Dyniho Longodona a Yalla Reblleda byla jeho mrtvola vytažena ven.

Venku nastala hádka nad barbarovými ostatky, jelikož v družině bylo několik lahviček oživovacího elixíru, ale ne všichni byli ochotni jej na Hareze použít. Zejména Darlen Moorhed a Rien Gwardit by si rádi kouzelnou kapalinu schovali na pozdější dobu, kdy by se snad něco podobného přihodilo jim. Opačného názoru však byli Dyni Longodon a Yall Reblled, kteří nakonec, věrni Úmluvě ohně, přesvědčili ostatní, že bez Hareze bojujícího vždy poctivě v první linii by museli začít chodit s kůží na trh i další družiníci, a barbar ožil.

Proč asi

Harez

Nahoře na kopci sedí a přemítá
v hlavě zní tichý hlas přesto nic neříká
oči do dále hledí, přesto je všude tma
zima je čím dál větší oblohu halí mrak

Proč
svědomí mlčí
tma je v duši
život se ztrácí
srdce krvácí
proč jsme hluchí?

Na stromě bez listí slavici zpívají
písně, jež pohladí, ač slova nemají
z lesa se ozve vlk, pak sýčka houkání
vše bývá lepší než mrtvého sténání

Proč
svědomí mlčí
tma je v duši
život se ztrácí
srdce krvácí
proč jsme hluchí?

Hledáte domov, který jste ztratili

hledáte lásku, kterou jste zabili
myslíte snad, že štěkne po vás pes
a na káfe vás přivezou na náves,
proč?

Tím ovšem spory v družině zdaleka neskončily. Většina družiníků byla pro odchod ze smrtelně nebezpečného hradu, zvláště vzhledem k tomu, že se pověsti o skrytých pokladech ukázaly velice přehnanými. Nakonec se však rozhodlo pro ještě jeden poslední průzkum podzemí, o což se zasadil zejména Harez, který se chtěl vrátit pro svůj meč, a Rien Gwardit, který si s ohledem na své ochuravění nebezpečného podzemí zatím příliš neužil, zato stále toužil po mamonu, který se tam podle něj musel někde skrývat, a v neposlední řadě po věcech zabitého Vrány, jehož mrtvola zůstala v podzemí.

Během hádky se na pasece objevily dvě cizí postavy. Druzi očekávající nebezpečí se hned hotovili k obraně a požadovali odpověď na otázku, kdo dotyční jsou a co tu pohledávají. Jedním z dvojice byl ovšem velmi drzý trpaslík, který se okamžitě začal hádat a cosi vykřikovat, až se Myšilov rozhodl zastřelit ho svým lukem. V poslední chvíli zasáhl trpaslíkův společník a spor se urovnal. Ukázalo se, že se jedná o dva místní chudáky, kteří se rozhodli nedostatek peněz řešit putováním do světa, kde se chtěli nechat najmout jako žoldnéři. Nurnští je po krátké poradě přijali do družiny jako živé štíty, kteří se v nebezpečném podzemí jistě budou hodit. Tak byli do družiny přijati hobití válečník Nebuč Kanimůra a trpasličí válečník Klaudius, zvaný Rypák.

Po řádném odpočinku Nurnští znovu vlezli do podzemí a vydali se do posledního boje.

Nástrahy podzemí ovšem neustávaly a zakrátko svou úlohu živého štítu splnil trpaslík Klaudius, který padl v souboji s černými muži. To už se Nurnští probili do obrovské místnosti. Náhle za nimi zapadly dveře a ze tmy se přivalila strašlivá obluda. To se tajuplný Urg'huul vydal do svého posledního boje. Jeho tělo se skládalo z podivného propletence mrtvol nejrůznějších tvorů, částečně srostlých do děsivých tvarů. Ke své hrůze mezi rozmanitou směskou Urg'huulových tkání družiníci poznali nešťastné hrdiny Karabase a Rabiňáka. Sem tam někdo zahlédl některého z nepřátel, které v podzemí v minulých dnech zabili, a rovněž tu a tam ztraceného koně.

Nastala krutá řež. Nemajíce kam ustoupit, vrhli se Nurnští do rozhodujícího boje. Zejména válečníci Harez a Yall rubali do svíjejících se těl a nesli hlavní nápor útočící obludy, *...byli do družiny přijati hobití válečník Nebuč Kanimůra...*

Yall odplazil z boje celý zbrocený krví, na pokraji smrti. Ostatní však vzápětí zasadili obludě poslední úder. Netvor se celý zavlnil ve smrtelných křečích, pak celý zduřel, a nakonec s nechutným lusknutím vybuchl. Kusy těl dopadly na Nurnské hrdiny, což některým dobrodruhům způsobilo těžké modřiny. Nejhorší však bylo, že na těžce porubaného Yalla Reblleda dopadlo torzo koně a zcela ho přimáčкло k zemi. Hrdinný válečník tak vypustil duši ve chvíli vítězství, na kterém měl tak veliký podíl.



Zubožení druzi mohli konečně natrvalo opustit hrad. Všichni si odnášeli jizvy na těle i duši, naopak si neodnášeli slibované poklady, ale to už bylo všem jedno, hlavní bylo, že přežili. Venku čekal Byrg Básník, který po několika dnech konečně dorazil za družinou. Zchudlý šlechtic sice rád slyšel o zlikvidování zla, nicméně o jeho bratru dobrodruzi nic podstatného nezjistili, ač jeho osud by se dal ze zjištěných skutečností vytušit.

Byrga doprovázel všem známý Allen Moskyt, syn proslulého čaroděje Krochty Moskyta, který právě s vyznamenáním ukončil magická studia a rozhodl se kráčet ve stopách svého otce a žít se jako dobrodruh. Možná bylo jeho štěstím, že dorazil pozdě a nemusel čelit nebezpečnému podzemí, ze své první výpravy se tak vrátil nezraněn. Alespoň na zpáteční cestě mohl poslouchat vyprávění dobrodruhů a těšit se, že snad také zažije něco podobně zajímavého.

Dobrodruzi se již chystali na cestu, když si malá Wiki povšimla, že z míst, kde stála vesnice, se line hustý dým. Vesnice skutečně hořela. Družinici se kvapem vydali blíže zjistit, co se vlastně stalo, na místě pak pomáhali hasit. Nutno podotknout, že ne všem na vesničanech záleželo. Někteří se pod záminkou hašení vydali hledat do chudých chalup nějaké cennosti, zatímco jiní pouze přihlíželi snažení vesničanů. Druzi byli unaveni a bylo jim již všechno jedno. Po jakéms takéms uhašení vesnice bylo rozhodnuto o návratu. Nurnští se bez lítosti rozloučili s Byrgem zanechávající starost o hrad na jeho bedrech, a vydali se na cestu k domovu. Tak skončilo dobrodružství, v němž se Nurnská družina utkala s dost možná nejstrašlivější nestvůrou ve své dlouhé historii...

VI. Běsi

[Chladen 1054 Nebuč Kanimûra, Dwany Rûžicka]

Z ocelově šedých mraků se neustále sypal sníh. Skučící vítr se proháněl mezi zakrytými vozy, jedoucími z Nurnu. “Jak je to daleko?”, houkl jeden vozka z kozlíku za sebe, přitáhl oštěp a zastavil. Přehodil si ovčí kůži přes nohy kvůli zimě. “Kousek, hned tamdle za lesem, u toho potoka”, odvětil řezníkův pacholek z druhého vozu. Vozka pohodil hlavou na znamení souhlasu a mlasknul na valachy. Koně se pohli a kolona tří vozů vyrazila po rozblácené cestě směrem k Liscannoru.

“Jauúúú!”, vykřikl malý hošík po zásahu sněhovou koulí do obličeje. Huňatá čepice s ušima mu spadla do sněhu. “Aaaaá, to to pálí”, nařikal dál, jak mu tající sníh stékal po krku. “Seš pěkněj blbeček, Gory, už s tebou nebudu kamarádít”. Větší, zavalitější chlapec v chundelaté vestě z berana stojící o kus dál jen pokrčil rameny řka: “Dyt’ se ti nic nestalo, Eonn, tak co tak vyvádíš?”. “To tvůj tatík, Eodel, to byl jinačí řízek, ten vydržel víc. Nebo se tím alespoň chlubil”, neodpustil si ještě jedovatou poznámku starší Gory. “To tvůj, ten se jen cpal sladkým, že, že...”, rychle přemýšlel Eonn, “že skoro nemohl chodit”, odsekl. “No počkej, já ti rozbiju kebuli”, pravil prorocky Gory. “Nechejte toho, oba jste blbečci”, zakřičelo na hochy copaté děvče, s kterým hráli koulovanou. “Stejně jsou už voba pod drnem, tak co?”. Oba chlapci si museli přiznat, že Nilien, dcera Griffinova, má pravdu. “Mě už to stejně nebaví”, řekl Eonn. “Mám nápad”, usmálo se šibalsky děvčátko. “Pojďme na rybník, je zamrzlej, budem se klouzat”. “No jo, ale co když na nás vyběhne porybněj?”, strachoval se Gory. “Neboj, ten je zalezlejš v hospodě”, odvětila Nilien. “Jééé, koukněte támhle na cestu”, zvolal najednou malý Eonn a ukázal prstem dolů z kopce. “To sou voni”, vykřikl Gory a rozeběhl se k vesnici. Ostatní děcka s křikem: “Už jedóóú”, běžela za ním.

S příjezdem vozů do vesnice se přípravy na oslavu nově příchozího roku daly do pohybu. Liscannor vypadal jako velký rozbzučený úl, a takto vydržel až do večera. Nadešla hodina, kdy v taverně U hrocha místní občané i přespolní sousedé usedli za hodovní lavice.

Netrvalo to dlouho a stolovníkům se začaly červenat nosy a jiskřit očka. “Tož, šumaři, mam sa gazdit bez muziky?”, hulákal již notně sežraný trpaslík Bouňňák Buřič s prolýsalým temenem a s o to mohutnějším vousem. Jako na povel začala vyhrávat kutálka z najatých hudlařů a šumařů. Ke stolu nurnských hrdinů, rozuměno štamgastů, přisedl mohutný prošeďivělý barbar-veterán Drsoul. “Chlapci, a jak to bejlo s tym strómem, co máme na rynkojc, vyprávějte”. “Ále, to je dlouhá historie”, pravil plešatý elf, Rien Gwardit. “Stejnak je to hen blbě strom”, rozvedl debatu Buřič. “Nechej bejt, ogařisko, dyt’ plodí skoro zlatá jabka, teda zvlášť pro nás, alchémiky”, ozval se malý obtloustlý mužíček Dyni, kterému deska stolu sahala po krk.

“A jestli se někdo na ty zlatý jabka jen křivě podívá, má co dělat se mnou”, bouchnul pěstí do stolu obecní druid Myšilov. “Né nadarmo sem byl jmenován Strážcem Janternu, řekni něco, Darlene, si přeci starosta”. “Se hned nedurdi, přeci nikdo nechce Janternu ublížit”. Zpoza stolu se zaleskly oči. ‘Mam tu v kapse ten svůjovej morfovací dryják, vylupnu ho a bude bžunda’. Malý mužíček dostal nápad a šibalsky se usmál. V sále rázem bylo ticho, jako když utne. Jen ostrý kvil prasklé struny skřípek visel ve vzduchu. “Eh, co to, kdo, vy, vy dva, ktorej z vás je pravej Myšilov?”. “Já”, ozvalo se dvouhlasně. Osazenstvo sálu nevěřicně koukalo z jedné osoby Myšilova na druhou, některým by i do otevřených hub mouchy litaly, kdyby je neodpuzoval puch laciné kořalky. Stejný ošuntělý klobouk, stejné “rybí” oči, stejný vous i špína v něm. “Co čučíte?”, pravil druid, “pojdte ven a já vám ukážu, jak umim lízt po stromech, du na Jantern, holahou”. “Má recht, dem šici, já to umim taky”, rozvášnil se Buřič. “A to prr, to teda néé”, ozval se ten zaraženější druid. “Kurnik, já du, ňáké potróblené strom, to ešť’a zvládnú”, a to pravého druida vydráždilo. “Se sebou si to vyřídím pozdějc, ale tobě rozbiju hubu!”. Bum, prásk, ozvalo se, jak rozčilený druid dvěma háky uzemnil hranatého trpaslíka.

Té noci již krev netekla. Ráno sice Buřič dával u raního piva na odív díru po zubu, nicméně když pravil: "To doroste", celá aférka tím zapadla. A malý mužik Dyni? Ten si oddychl...

Liscannorský nový rok

Klabzej Myšilov

Nazouvám si papuče,
když tu vidím Nebuče,
kterak veze nebožtíka
Něco mi tak v hlavě říká,
že těch mrtvých bude víc
Je nový rok a světla svíc
září okny stavení,
jsou za zemřelé, zdá se mi
a jejich těla, beze slov,
sváží hrobník na krchov
Snad proto místo noční můry
mívám hrůzné kanimůry
a namísto veselíc
sám strachy vyju na měsíc

* * *

Počátek roku poznamenal spor Rollandy Rugorské se starostou Darlenem Moorhedem o financování obecní ubytovny, zřízené kdysi k tomu, aby i nemajetní členové Nurnské družiny měli kde bydlet a nemuseli se potloukat po okolí, spát na skládce a žít se kradením slepic řádných občanů. Ubytovna přináležela obci, ale starala se o ní majitelka hostince U hrocha, Rollanda Rugorská. Jelikož současný starosta odmítl s paní Rugorskou o ubytovně jakkoli jednat, rozhodla se paní Rugorská ubytovnu uzavřít. To zvláště nelibě nesl elfí čaroděj Rien Gwardit, který tam bydlel na černo a nechtěl ani slyšet o tom, že by měl za ubytování platit. Jeho rozčilení bylo takové, že se přestěhoval do Vranigostu do volného pokoje v tamější nálevně založené něšťastně zesnulým panem Vránou a provozované Nebučem Kanimůrou.

Na spory ve vsi dal zapomenout příjezd delegace trpaslíků z Lybbsteru, vedené Rouskem Túrpem. Lybbster je nevelký ostrov západně od Mubarrathu obývaný převážně trpaslíky a hobity. Tamní půda je vhodná zejména k pastevectví. Pan Túrp byl vyslancem lybbsterských cechů, které byly zneklidněny podivnými úkazy. Především to byla místní řeka, která začala neúnosně zapáchat, což krom jiných problémů způsobilo nedostatek vody na ostrově. Dále došlo k rozsáhlému pobíjení hospodářských zvířat. Jelikož je maso hlavním vývozním artiklem ostrova, způsobilo to velmi vážné škody.

Jelikož pan Túrp nabídl solidní odměnu, uvolili se Nurnští vydat se na Lybbster a záhadě se podívat na kloub. Lybbsterští měli v přístavu připravenou loď, kterou se vraceli na svůj ostrov, a na tuto se nalodila i Nurnská družina. Pod vedením zkušeného theurga Dyniho Longodona vypluli z Nurnského přístavu následující dobrodruzi. Barbar Harez, ostřílený šermíř, na kterého družina spoléhá především, dojde-li k boji. Klabzej Myšilov, světem protřelý druid a družinový léčitel. Darlen Moorhed, liscannorský starosta a neomylný střelec. Rien Gwardit, již zkušený elfí mág a hlavní opora Nurnských v magických záležitostech. Allen Moskyt, který teprve před nedávnem dostudoval magickou školu v Nurnu, nicméně plný mladistvého elánu a touhy vyrovnat se svému slavnému otci. Posledním dobrodruhem byl trpasličí válečník Bouřňák Buřič, nováček, který zatím proslul pouze rvačkou s Myšilovem při oslavě Novoroku.

“Hejno obryb na levoboku”, ozvalo se jednoho dne zhruba po dvou týdnech plavby k severu z lodního koše. Na lodi nastal shon. Námořníci zvědavým dobrodruhům vysvětlili, že obryby jsou zvláštním druhem ryb, dosahujících obřímích rozměrů. V severních vodách se často vyskytují a řada námořníků z Lybbsteru a Chainoru se živí jejich lovem, jelikož jejich maso a tuk jsou vyhledávaným obchodním artiklem. Lov ovšem může být nebezpečný, neboť tvorové sice nejsou agresivní, ale při jejich úctyhodné velikosti jim nedělá potíže překotit člun.

Zatímco se druhům dostávalo tohoto vysvětlení, námořníci spustili na vodu několik člunů a připravili si dlouhé zubaté harpuny. I Nurnští byli pozváni, aby si lov obryb vyzkoušeli, což někteří přijali s nadšením. Nejprve se sice zdálo, že trefit harpunou obrybu není takový problém, ale zasadit skutečně smrtelnou ránu nebylo tak lehké. Navíc bylo nutné obrybu na lanech přitáhnout k lodi, kde mohla být vykuchána a naporcována. Několik člunů se při lovu převrátilo, když je strhly mohutné trupy obryb, ale naštěstí nikdo z námořníků ani Nurnských neutonul, neboť pomoc byla vždy na dosah. Vše tak skončilo maximálně mírným prochladnutím ze studené vody severního moře.



...hejno obryb na levoboku...

Po pár dalších dnech dorazila loď do Lybbsteru, přístavu a hlavního města stejnojmenného ostrova. Jednalo se o bohaté multikulturní město s převládající trpasličí populací. Domy ve městě měly netradiční tvar, byly podivně vysoké a úzké. Jak se dobrodruzi později dozvěděli, bylo to způsobeno vysokou daní z pozemků, takže majitelé se snažili využít své parcely co nejlépe. Nurnští také dorazili k řece, z níž se linul strašlivý zápach. I bez zápachu bylo na první pohled vidět, že řekou neprotéká obyčejná voda, ale spíše hustá kaše.

Následující den se dobrodruzi vydali do vnitrozemí. Nejprve zamířili k městu Sorden, a odtud směrem na Erken, kde byly hlášeny největší ztráty na stádech. Cestou druzi spatřili trosky jakési tvrze, které se rozhodli prozkoumat. V rozlehlých podzemních prostorách došlo k boji se skřety, kteří ovšem byli rozvášněnou družinou naprosto zmasakrováni. O kus dál byla připoutána k loži jakási podivná ženština. Ta se ovšem nedožadovala záchrany a odvázení, ale naopak zaútočila na přicházející dobrodruhy pronikavým jekotem, který ukončil Harez za použití špinavého hadru, využitého jako roubík. Velmi nepříjemné však bylo, že vibrující hlas způsobil popraskání většiny skleněných věcí, které s sebou dobrodruzi měli, zejména flakónků s cennými magickými lektvary a alchymistické aparatury Dyniho Longodona. Také lahve s olejem nezůstaly nepoškozeny, což navíc způsobilo znehodnocení značné části zásob.

Zde také dobrodruzi zjistili, že dotyčná ženština je smilnice Lurga, která zplodila řadu dětí s jistým Nostrisem Krverádem. Ne všechny děti byly humanoidy, přesto je spojovalo společné poznávací znamení, a sice kočičí oči. Tato povedená rodinka tedy terorizovala okolí a stála za celou šlamastikou na Lybbsteru.

Rozhodnutí, co s odpudivou zajatkyň, vyřešil Rien Gwardit, který polil smilnici olejem a zapálil ji řka, že se to u nich doma tak dělá. Nikdo z otrlých družiníků proti tomu neprotestoval, Lurga si bezpochyby takový osud zasloužila. Dobrodruzi se spíše podivili brutálnímu jednání elfího mága. Ten ovšem od samého

počátku dával najevo svou posedlost ohněm, která mu byla vštípena v jeho domovině.

Družina opustila podzemí a vydala se po relativně čerstvých stopách skřetů, které byly v okolí nalezeny. A skutečně, druzi po nedlouhé době narazili na skřety pobíjející stádo dobytka. Rozhodným útokem však skřety smetli z povrchu zemského i s jejich velitelem, kterým byl jeden z potomků Nostrise a Lurgy.

Následujícího dne Nurnští konečně dorazili do Erkeny, hospodářského střediska uprostřed luk a pastvin, kde tvoří naprostou většinu obyvatelstva hobitů zemědělci. I tímto krajem protékala páchnoucí řeka. Nurnští byli s radostí přivítáni, zvláště po zprávách o pobití skřetích zlotřilců, a dokonce byli pozváni na místní hobití svatbu. Taková svatba je u hobitů záležitostí celé obcíny, jedná se skutečně o významnou událost, které se účastní celé příbuzenstvo a všichni blízcí i vzdálení známi. Nurnští se ovšem v záplavě svatebních hostů neztratili, každý si chtěl pořádně prohlédnout hosty z daleka. Dobrosrdečný Allen Moskyt vyprávěl malým hobitátkům strašidelné příhody, zatímco Rien Gwardit se před důvěřivými hobitími venkovany chlubil značně přibarvenými historkami ze svého života. Rovněž Harez, za nestřídmeho popíjení lahodného hobitího piva, dával k lepšímu zážitky ze svých cest, ovšem podané po jeho barbarském způsobu, což mělo za následek, že některé slabší povahy se raději rychle vzdálily z doslechu.

Dyni Longodon, který sám, byv hobitem, mezi svatebčany docela dobře zapadl, se věnoval nejprve místním lidovým tradicím, ale později spíše přítomné sestře nevěsty, pohledné hoblite jménem Anja. Její krása vranigost'anova doslova vzala dech a on s ní strávil většinu oslavy v družném rozhovoru a tanci. Naučit se místní dupák bylo pro šikovného alchymistu dílem okamžiku, načež svou vyvolenou mnohokrát protočil v kole. Zbytek družiny se většinu večera a následné noci věnoval požívání lahůdek a prolévání hrdla hobitím pivem a silnou kořalkou, v čemž vynikal zejména trpaslík Bouřňák.

Následující ráno bylo pro některé dobrodruhy značně nevlidné, ale dobře naladěný vůdce všechny časné vykopál z postelí a zavelel k odchodu. Družina se vypravila proti proudu řeky ke starému mlýnu. Družina šla tiše. Mírný vánek chladil rozbolavělé hlavy dobrodruhů, ale stejně nikomu nebylo příliš do řeči. Silné hobití pivo s jedním udělá své. Dyniho Longodona sice netrápila kocovina, ale ten zase mlčky vzpomínal na krásnou noc s krásnou Anjou. Když se za romantického svitu hvězd loučili, jelikož ctnostná hoblite již musela na kutě, slíbil jí Dyni, že se



...pohledné hoblite jménem Anja...

pro ni vrátí. Tak šli zvlněnou krajinou lybbsterského vnitrozemí, každý pohroužen do svých myšlenek.

Přítomnost družiny zřejmě nezůstala utajena ani nepřítelům, neboť za soumraku byla ze zálohy přepadena smečkou vlků a hejnem netopýrů vedených velkým černým vlkem a okřídlenou ženou. Jelikož byli Nurnští napadeni ze všech stran, museli se do boje zapojit všichni hrdinové. Vzduchem létaly šipy a blesky, svištěly meče a sekery a ozýval se nářek raněných. Nikdo nemohl zůstat stranou, šlo opravdu o život.



...nejudatněji se bil barbar Harez...

Nejudatněji se bil barbar Harez, u jehož nohou se navršila hromada vlků i netopýrů, včetně obou velitelů. Oba kouzelníci, Allen a Rien, vyvolali kolem sebe několik obrazů, aby soupeřům ztížili útok, a pak počastovali útočící šelmy svými blesky. Darlen Moorhed se oháněl chodeckým mečem, co mu stačily síly, Klabzej Myšilov zase točil nad hlavou masivní dubovou holí rozdávaje rány na všechny strany, občas doplněné o nějaký ten magický úder. Malý Dyni Longodon, posílen několika svými kouzelnými lektvary, se bil jako ostřílený válečník a své počínání doprovázel kouzly z magických bezmegů. I trpaslík Bouřňák se snažil vyrovnat ostatním, ale jeho malé válečnické zkušenosti si vybraly svou daň. Zakrátko zmizel pod klubkem vlčích a netopýřích těl a byl zcela rozsápán. Zbytek hrdinů se však ukázal nad spojené síly vlčí smečky

a netopýřího hejna, a po smrti svých velitelů se zbytek zvířat ztratil ve tmě. Ohledání černého vlka a okřídlené ženy přineslo poznání, že i oni patřili k povedené rodině.

Dalšího dne dorazila skupina gwendarronských dobrodruhů k tajuplnému mlýnu. Řeka pod náhonem prapodivně bublala a měnila barvu, protože Dyni Longodon neváhal a dal ostatním pokyn k útoku. Jako první prolétl dvěma Harez a jeho barbarské instinkty mu ihned napověděly, že je v doupeti nepřátel, takže začal rubat, na co přišel. Mlýn byl plný vyžlat, která ale nebyla Nurnským rovnocennými protivníky a podlaha mlýna byla zakrátko kluzká krví. Druzi se prohnali mlýnem jako divoká voda a povraždili celou kolonii vyžlat i s paní domu, čarodějnici Bringulou, zlovoucí matkou Nostrise Krveráda.

Ani v mlýně však nebyla nalezena odpověď na tajemné znečištění řeky. Nurnští mlýn tedy využili jen jako nocležiště a z rána se dali opět na pochod proti proudu řeky. Zde ovšem řeka netekla jedním korytem, ale rozlévala se do rozlehlých mokřadů a bažin. Postup páchnoucími močály byl velmi obtížný a nepříjemný, naštěstí krom hejn obtížného hmyzu nebyli Nurnští dobrodruzi napadeni ničím nebezpečnějším. Jediné menší vzrušení nastalo, když družina narazila na zuboženého člověka, který v bažinách zabloudil. Nebožák byl celý od bahna a mokrý, jak několikrát zapadl a málem se utopil. Jmenoval se Lagran Paskal. Měl drobné kouzelnické schopnosti a živil se předváděním čarodějných kousků prostým venkovanům v okolních vesnicích a samotách. Před několika dny ale sešel z cesty a od té doby bloudil močály a nemohl se z nich vymotat. Družiníkům se chudáka zželelo a přijali ho mezi sebe. Vždyť na výpravě se může každá ruka hodit, přinejmenším může posloužit jako živý štít pro ostatní.

Dalšího dne se Nurnští konečně vyhrabali z bažin a dorazili k rozlehlé přehradě, která sice působila poměrně humpolácky, přesto zářila novotou. Když se dobrodruzi vyšplhali do kopce, aby se podívali do nádrže, naskytl se jim pohled na vodu plnou mrtvého dobytka. Tlející kusy těl se pohupovaly po vlně hladině, všude kolem kroužila hejna odporných velkých much a zápach v okolí řeky byl téměř nesnesitelný. Allen Moskyt, mladičký kouzelník, který si zatím nestačil úplně zvyknout na otřesné pohledy, kterým je někdy dobrodruh vystaven při svých putováních, neudržel snídani. Lagran Paskal rovněž celý zezelenal, ale jelikož mu jídlo došlo už před několika dny, neměl co udržet.

Někteří družiníci by zjevně raději změnili povětrí, ale vůdce zavelel rezolutně k pochodu do věže, která se tyčila na okraji přehrady. Dobrodruzi si alespoň uvázali šátky přes ústa a nos, aby trochu utlumili zápach, a vyrazili v šiku ke stavbě. Když se z věže vyrojila horda nemrtvých, bylo jasné, že jsou Nurnští očekáváni. Nastala poslední bitka. Rozlícení dobrodruzi zmasakrovali zástupy zombií, až létaly kusy těl na všechny strany. Všichni se vydali ze všech sil, každý zabil svůj díl odporných netvorů. Jen potulný venkovan Lagran Paskal se v děsu schoval za ostatními, neboť od dobrodružného života nečekal takové hrůzné zážitky.

Netrvalo dlouho a dobrodruzi se probili do samotné věže. Včele s Harezem vyběhli po schodech, kde na ně kromě dalších páchnoucích oživlých mrtvol čekal jejich stvořitel, učený nekromant a hlava zvrácené rodiny, Nostris Krverád. Nebyl to ovšem jen mocný čaroděj, ovládal i válečnické umění a zasadil svou pověstnou zbraň. Živým ostřím, dobrodruhům značné šrámy. Ale nebylo síly nad Nurnské a po chvíli krutého boje mu konečně zasadil Harez smrtící ránu mečem. Pobít zbytek jeho nohsledů už nečinilo družiníkům pražádné obtíže, takže zanedlouho se už mohli plně soustředit na rabování černokněžnickovy pokladnice, a družiníci inteligenti mohli prozkoumat rozsáhlou knihovnu.

“Studie o dlcích, Vlčím světem, panečku, to jsou poučná díla”, mudoval Darlen Moorhed přebírající knihovnu. “A tady, Vivifica Mortum! Napsal hrabě Soyo. To mi něco říká”, pohládl se po pleši elfí kouzelník Rien Gwardit. “To je přeci ten, jak jsme s ním bojovali v Soyohradu”, ozval se Darlen, který se na výpravu dobře pamatoval. “Tam umřel tatínek”, posmutněl Allen Moskyt, který si pohled na zmrzlé tělo svého otce přivezené na saních pamatoval též. “Tak to si počtu”, vstrčil Rien objemný svazek do torby a pokračoval v prohledávání knihovny lituje, že s sebou druzi nemají vůz nebo alespoň pár mezků, aby mohl odvézt všechno.

Po kompletním vyrabování věže vydal vůdce rozkaz toto doupe vypálit. Následně se druzi za obvyklého reptání proměnili v dělníky a jali se rozebrat a poškodit přehradu. Když se dílo podařilo dokončit, spatřili dobrodruzi mrskat se uprostřed bahna a vyplavených mrtvých těl rozličného dobytka obří oliheň, posledního živého potomka nečistého spojení nekromanta a smilnice. Ta se marně snažila odplazit zpět do mírného toku špinavé řeky, dobrodruzi ji však brzo dostihli a následně zasypali šípy. Netvor ale nebyl ani na suchu zcela bezbranný, a na družiníky brzo začala nepříjemně dotírat chapadla chobotnice. Někteří sežehli kouzelníci svými blesky, pár jich usekl Harez svým skvělým mečem, ale stejně se nebezpečně obtáčela kolem hrdinů. Nakonec se Harez rozběhl, zatočil nad hlavou mečem, odsekl dvě dotírající chapadla a skočil obludě přímo na neforemnou hlavu, načež zabol meč hluboko mezi její oči. Oliheň zdechla a chapadla bezvládně dopadla na rozbahněnou půdu. “Tak to bylo o fous”, oťel si zkrvavený Dyni zpoceně čelo. Už se sotva držel na nohou. A nebyl sám. Všichni si notně oddechli a začali se hrabat ze špinavého bahna.

Následujícího dne se družiníci vrátili do Erkeny, kde sdělili radostnou novinu o svých úspěších. Nutno dodat, že k obrovskému a spontánnímu nadšení místních obyvatel. Dyni nelenil a hned se vydal vyhledat hobitku svého srdce, sličnou Anju. Během Dyniho dobovyatelských snah se druzi poflakovali po městě, bavíce se vypravováním o svých hrdinských činech a pitím dobrého hobitího piva. Takové chvíle volna přijdou dobrodruhům po nebezpečné výpravě vždy k duhu. Přesto se časem začalo ozývat remcání. Dobrodruzi vybízeli Dyniho k návratu domů a v neposlední řadě k vyzvednutí zasloužené odměny. Hobití alchymista si tedy dodal odvahy a požádal Anju o ruku. Hobitka sklopila oči a souhlasila.

Zatímco se chystala svatba, odvedl Dyni družinu do Lybbsteru, kde byla družiníkům vyplacena odměna za úspěšné splnění úkolu. Bylo znát, že řeka již zapáchá o dost méně. Přesto bylo nutné vyslat výpravu dělníků na vyčištění řečiště od množství mršin, aby se řeka náklady zbavila úplně. To už ale nebyla věc Nurnské družiny. Ta se ještě jednou naposled vydala do Erkeny zúčastnit se další hobití svatby, při níž o patnáctém deštnu pojal Dyni za ženu Anju Šťovíkovou...

VII. Výlet do Kokrhelova

[Svět 1054

Klabzej Myšilov]

“To je vážně dílo s velkým Ď”, upřímně se tenkrát na jaře roku 1055 rozhořčil Rien Gwardit nad cárem papíru, který zesnulý Lagran Paskal odkázal družině.

Zbytek pozůstalosti ani nestál za řeč. Aby bylo jasno, Lagran Paskal jako člen družiny dostal za úkol sepsat stroze do družinové kroniky zápis o výpravě z loňského roku. Jednalo se o výpravu do Wilfského království, které dnes nikdo neřekne jinak než výlet do Kokrhelova. Lagranův výklad slova ‘strohý’ upřímně rozčilil i takového po literární stránce nepřilíživého pána, jakým je výše jmenovaný čaroděj. Nurnští seděli v hospodě a přehrabovali se v cetkách po mrtvém, které starosta vysypal na jeden z hostinských stolů.

“Tak teda alespoň na památku”, řekl mladý Allen Moskyt a vzal z hromady otlučený rendlík na vaření fazolí.

“To je teda vážně dílo s velkým Ď”, zavrtěl hlavou kouzelník Rien, “Poslouchejte...”. A přečetl několik vět.

“Kapitola: Probuzení Kickahalovo...”

“Kapitola první, ne?”, ozval se Nebuč Kanimůra.

“První a asi i poslední... Ba ne, jenom zapomněl číslovat”.

“Nepřerušuj, Kanimouro”, řekl Darlen Moorhed a pohledem vybídl přítele, aby četl dál.

“Probuzení Kickahalovo. Havraní peří, havraní peří... Co to jen může znamenat?...”.
“Bůže? Co je to, u všech bohů, bůže?”.

“Každý ví, že Paskal psal jako prase”, namítl Moorhed, “Nerušte pořád. A ty, Riene, pokračuj”.

“Aha... Co to jen může znamenat? A co já teď? Žiju... Ale vlastně ne. Selhal jsem. Lupiči, buďte prokleti. Doufám, že neselhali jiní. Co já ale teď bez prostředků... Kapitola druhá: Liscannorský přírůstek”.

Druzi se zatvářili nechápavě.

“Nad vesničkou Liscannor se vyhouplo sluníčko a slibovalo krásný slunečný den. Jen Harez, známý lenoch a hospodský povaleč, zase jako obvykle vyspával kocovinu do poledne”.

“Roztlouk bych mu držku...”, postěžoval si barbar.

“...Musel být večer čilý, plánoval opět návštěvu hospody U hrocha. Když tu ho probudilo něco, co nedokázal přesně identifikovat. Řev. Dětský řev. ‘Co to, u všech skřetů, je?’, zavrčel Harez a otočil se na druhý bok. Řev ale neustával. ‘Do Nurnu, tady se nedá spát’, zařval Harez...”.

“Harez by spíš zařval: Do prdele!”, namítl Dyni.

Harez se tvářil souhlasně.

“Nežvaň, Longo!”, ohradil se Darlen Moorhed.

“...S velkým žuchnutím se svalil z postele a pootevřel okenici. Škvírkou vnikl do místnosti paprsek a zaplavil místnost denním jasnem. ‘Fuj, světlo’, zavrčel zlostně Harez. Chňapl svojí šlachovitou pazourou svůj meč a došoural se ke dveřím. Pomalu je otevřel a rozhlédl se. Venku nikdo nestál, jen od prahu se stále ozýval řev z nějakého uzlíčku na zemi. Harez do něj nedůvěřivě píchнул mečem. Teprve teď si všiml, že na uzlíčku je tento dopis:...”.
*Toto dítě, prosím, dobří lidé, předejte Harezovi, mé velké lásce.
Toto je její plod a já věřím, že se o svého chlapečka
dobře postará, když já toho nejsem schopna.*

Iriga

“Kráva blbá”, odplivl si Longodon, “Je mi blivno, když si na to vzpomenu. Vodložit své dítě může jenom...”.



“Můžu už mluvit?”, skočil mu do řeči Harez a obrátil se na Darlena. “Dobře. Takže Paskal byl podle mě blbec. Především: malý děcko položili ke dveřím hospody a našel ho Jeremiáš. Pravda?”.

“Jo, to je pravda”, odpověděl hospodský Jeremiáš zpoza pípy, “Bylo to po ránu, krčma byla ještě zavřená”.

“No proto. Za další: co bych asi tak dělal v hospodě, když sem spal na pláních. Barbaři dycky spějí na pláních, obzvlášť když se nad Liscannorem houpe sluníčko a slibuje krásnej slunečný den. Pravda?”.

...jen od prahu se stále ozýval řev z nějakého uzlíčku na zemi...

“Pravda pravdoucí”.

“Takže jedinej, koho by bylo nutný píchnout mečem, aby se probral z kocoviny, je jedinej Paskal”, zabouřil barbar Harez, “Kdyby teda nebyl mrtvej. Ale nikdá sem nepíchal mečem do dětí a rozhodně sem neřval: fuj, světlo. Co může bejt asi tak na světlu fuj, kurva?”.

“A jak to teda bylo s tím Iriginým děckem?”, dotázal se Rien Gwardit.

“No, co asi!? Měla se mnou dítě a nechtěla ho”, zaúpěl barbar, “Já se vo něj taky neprosil, ale když už tu jednou bylo, tak sem ho vzal a vodvez tam dólu ke svému kmeni. Tam se vo něj postaraj, vo to se nestrachujte. Kmen se dycky umí postarat vo svoje lidi. A až z něj bude chlap jako já, tak bude bojovat, stejně jako já. Co je na tom, chlapi, tak nepochopitelnýho?”.

“Jasně, jasně”, pokýval moudře hlavou Dyni, “Jo, a má von, kromě toho, že je to tvůj syn, vůbec nějaký jméno?”.

Harez se odevzdaně svezl na židli. Potom zaúpěl: “Jak může mít náký méno, když eště neni chlap?”.

“Kapitola třetí: Příchod Kickahaly do Liscannoru”, přečetl Rien Gwardit poslední úryvek z Paskalova lejstra.

Chvilku bylo netrpělivé ticho.

“No a co dál?”, zeptal se pan Moorhed.

“Dál už nic”.

* * *

Ti ostatní, co tehdy před rokem zvečera seděli v hospodě U hrocha a následně i vyrazili na podivnou výpravu do Wilfského království, jména měli. Byli to drsní chlapíci, členové družiny, která si od nepaměti říká Nurnská. Psal se desátý den měsíce světa čtyřiapadesátého roku a ze sychravé šedici se noci se ozvalo kvílivé ržání zmirajícího koně. Allen Moskyt, koňák každým coulem, vyskočil ze židle, rozrazil dveře a vyběhl ven.

Za chvíli se vrátil, pobledlý a zamlklý. Nebylo divu. Odmalička byl vychováván k lásce ke koním a k smrti zchvácenému koni tam venku nebylo už pomoci.

“Štampřdli žitný”, procedil skrze zuby a zamyšleně hleděl do tmavé díry ve dveřích, které za sebou nezavřel.

Po schodech kdosi pomalu stoupal a nesměle vstrčil hlavu do útulného světla lokálu. Nurnští pohlédli neznámému do tváře. Byl to elf, rozčuchaný a pohublý. Vlasy na temeni zřetelně prohrávaly marný boj s postupující pleší. Elfovy vyděšené oči těkaly po přítomných.

“Zdra... zdra... zdravíčko, pa... pa... pánové”, vykotal ze sebe omluvně, “Jsem Ki... Ki... Ki... Ki...”.

“Zavři dvěře, táhne sem”.

“Kic... Kic... kahala... Kickahala”, vyblekotal z posledních sil, “Jsem já”.

Nebuž Kanimūra chytl muže za klop a vtáhl ho dovnitř. Nohou zabouchl dveře. Teprve teď si všiml, že je oblečen ve směšný plášť barvy žabince, připomínající spíše než cokoli jiného Gwarditův lázeňský přehoz.

“Tady si sedni a Jeremy, dej mu na mě jednu horkou režnou”, řekl Dyni Longodon.

Rien Gwardit se přitáhl i s židlí blíže a poplácal elfa po rameni: “Já jsem nákej Rien Gwardit, kamaráde”.

“Kic... Kic... Kic... Kic...”.

“A tohle je zas nákej Kokoška”, vložil se jedovatě Klabzej Myšilov, “Kokoška v županu”.

Kickahalovi jméno Kokoška už zůstalo. Dokonce jej přijal za vlastní. Kokoškovi se po několika režných rozvázal jazyk a celou noc Nurnským vyprávěl, že byl vyslán králem Adeodátem, vladařem Wilfského království, aby hledal pomoc. Při průjezdu Černými vrchy byl však přepaden loupeživou bandou a přišel tak o všechny peníze, za které měl pomoc najmout. Ačkoli Kokoška vyprávěl velmi zmateně, dalo by se jeho vyprávění shrnout takto.

Wilfské království leží na jihu na cestě mezi Mallikornem a Nordwaithem. S Nordwaithem sdílí nešťetelnou východní hranici. Ačkoli je však Wilfské království co do rozlohy nerozsáhlé, jeho populace je silná a ryze elfská. Centrum veškerého dění je soustředěno ve Wilfordu, kde se tyčí bílé věže Adeodátova hradu, kde sídlí král spolu s královskou rodinou – otcem, manželkou, synem, synovým vychovatelem a třemi sty Tristandskými věrnými. Tristandští věrní jsou prý králova družina elfích jízdních válečníků, která je věrná. Většinu prostor hradu proto zabírají stáje.

“A potom je tam ba... ba... ba...”.

“Králova bába?”.

“Ne, ba... bard. Slepý bard”.

Kokoška zmateně vysvětlil, že když bard ještě nebyl slepý, král jej vyslal za starou vědmou jménem Podarga s prosbou o jistou radu ve věci jeho problému. Bard býval slavným válečníkem, ale při cestě do hloubi eralanské obory, kde prý Podarga žije, celý jeho doprovod zahynul. Bard se po několika týdnech, kdy už byl považován za mrtvého, v zuboženém stavu vrátil. Vyslyšel sice Podarginu radu, jakési temné proroctví, ale oslepl. Už nemohl být králi platný jako válečník a vojevůdce, ale z mládí uměl hrát na housle, a tak se stal královským bardem. Proroctví, které vyslyšel od Podargy, zhudebnil, a jeho zpěv, linoucí se chodbami wilfordských věží, je každodenní připomínkou temného poselství, které je v proroctví skryto.

“A v čem je teda ten záhadnej Adeotátův problém?”, zeptal se Allen Moskyt.

Kokoška vykotal, že je to hrozně složité a že Adeodátus Nurnským všechno jistě rád vyloží podrobně. Druzi se svorně shodli na tom, že pokud wilfský král není stížen podobnou

vadou řeči, jistě bude lepší se domluvit přímo s ním. Dále se rozhodli, že tedy do Wilfu zajedou a cestou se staví na Černých vrších, vyzvednout si u loupeživé bandy zálohu na výlet. Pokud tedy bandu najdou. Kokoška sice vypadal a choval se jako blázen, ale v tomto bodě určitě nelhal.

Brzy nad ránem, když ukotvaný Kokoška únavou a popíjením horkého alkoholu usnul na hospodském stole, rozešli se druzi sbalit si nejnnutnější věci na cestu a před odjezdem zvolili vůdce. Stal se jím druid Klabzej Myšilov. Podivná výprava si žádala podivínského vůdce. Potom Harez podkopl dřímajícímu Kokoškovi židli, takže všichni byli probuzení a čilí, a nic nebránilo vyrazit vstříc kopcům na jižní hranici Gwendarronu. Klabzej Myšilov, Allen Moskyt, Darlen Moorhed, Dyni Longodon, barbar Harez, Nebuč Kanimūra, Rien Gwardit - jména těchto mužů hlásala jediné: Nurnská družina si jde pro svoje peníze!

Padouch

Tuto morbidní píseň věnuje Nurnské družině Klabzej Myšilov

Padouch se ukryl ve křoví
ve zlatým lupu tlustý pracky ráchá
nikdo to na něj nepoví
kdo chce bejt živej, má si dávat větší bacha

Mrtvej se těžko dovolá
na tomhle světě nějakýho práva
ze zvyku každá mrtvola
nakonec stejně do hrobu jde skoro nahá

Padouch se svalil sedřenej
kořist svou vlekl dobrejch sedm míl
za chvíli byl už kamennej
vo kus dál v lese jiný chlapi byli čilí

A ti hned po něm skočili
hlavu vod těla vodřezali pilou
mrtvolu strašně zhyzdili
jen kvůli tomu, aby zlato jejich bylo

Tak to jde pořád dokola
prachy se točej a krev na zem cáká
sotvakdo vůbec vodolá
na tomhle světě je nejlíp dělat funebráka

* * *

Najít loupeživou bandu v lůně Černých vrchů nebylo až tak těžké, jak Nurnští očekávali. Kokoška měl vcelku dobrou paměť a brzy družinu dovedl na místo přepadení. Družinová stopaři se potom pověsili na nepříliš dobře maskovanou stopu chátry, kterou dal nejspíše dohromady hlad a neúcta k manuální práci. Těla mrtvých venkovanů se brzy navršila před ústím do tmavé vlhké jeskyňky, sídla jejich tlupy. Střet byl rychlý a živelný. Jediným padlým na straně Nurnských byl Myšilovův věrný pes, jehož tělo druid poté obětoval Smrkenovi. Po prohledání doupěte bandy se ukázalo, že přepadení koktavého Kokošky bylo za dlouhou dobu jediným jejím úspěchem. Nurnští okamžitě všechny peníze zabavili, Kokošky se neptajíce. Je však pravda, že dotyčný ani nic nenamítal.

“Tak a máme vyděláno”, pochvaloval si Darlen Moorhed.

“Kam ted’?”, zeptal se vůdce Allen Moskyt, “Domů nebo do Wilfu?”.

“Já bych jel klidně domů”.

Kokoška se zatvářil dotčeně.

Po chvíli veselého dohadování došlo k hlasování. Nepříliš jasná většina rozhodla, zvláště po přímlově Riena Gwardita, který v poskytnutí pomoci elfské komunitě spatřoval po právu cosi symbolického.

“Tak teda vzhůru na Wilf”, pravil Myšilov.

Mallikornská lidová

zapsal Dyni Longodon

Široké jsou naše lesy
tuhle smrk, tam bříza kdesi
však tím, jaký je tu lid
nenechte se ošálit

Lesy skrývají své tvory
co hrabou své malé nory
nory, v šeru tající
zlata plnou truhlici

Jednou kolem jeli hoši
zbrojnoši a vlajkonoši
byli drzí, byli smělí
zlato za své vzít si chtěli

Pospíchali, aby stihli
odnositi zlaté cihly
dřívě, nežli si ten hmyz
přijde sjednat kompromis

Však ti malí tvoří lesní
když chtějí tak umí básnit
o čemž se na kůži vlastní
přesvědčit měl každý chasník

Bezbranní jak šatní moli
byli barbaři a krolli
lidi, ba i hobiti
do jednoho pobiti

Z toho plyne, že ty luhy
nelákají dobrodruhy
neb kdo malým krást chce mince
záhy prdí do krtince

* * *

To, co se budou snažit popisovat následující pasáže, je velmi obtížné k zaznamenání v písemné podobě. Obtížné proto, že autora popis událostí ve Wilfském království přímo vybízí, aby klouzal do parodie či jiného lehkého žánru. Přesto se pokusím takto nečinit - však vědí pouze bohové, zda je vůbec v lidských silách tohoto předsevzetí dosíci.

Cesta k hranicím království byla obvyklého nepříliš zábavného rázu, nebýt Kokošky, který, pokud zrovna nespál, se neustále snažil zpestřit dlouhé chvíle vyprávěním o zajímavostech wilfského kraje. Nurnští by možná přisunovali informace, kdyby je nepředával právě Kokoška. Přesto byli rádi, že s nimi jede takový blb, z kterého je možné si beztrápně utahovat a nic se nestane. Kokoška byl ale Kickahala, posel krále Adeodáta.

Družina již dávno opustila obchodní cestu a hnala si to po plánech, vedena Kokoškovým neomylným instinktem.

“Za... za... zátvora...”, řekl jednoho dne Kokoška a ukázal k bílé natřené budce vprostřed pláně.

“Tak jí vobjedem”, řekl Harez.

“To nejde”, řekl Kokoška a vesele zamával dvěma elfům, kteří, vábeni dusotem koňských kopyt, z budky vylezli.

Jeden měl roucho jasně červené, druhý jedovatě žluté.

“Zdravičko, pánové”, řekl ten žlutý, “Kampak vedou vaše kročeje?”.

“Ta... ta... tam”, mávl neurčitě rukou Kokoška k jihovýchodu.

“Tak to vám přejeme šťastné pořízení”, pravil žlutý, zatímco červený zvedl závoru.

Wilfské království bylo na první pohled zvláštní. Kam oko dohlédlo, spatřovali Nurnští tu a tam roztroušené bílé omítnuté chalupy místních obyvatel. Domy se neshlukovaly do osad a obcí, byly prostě jenom roztroušené. Lázeňské pláště, jásající pestrými barvami, byly zřejmě jakýmsi lidovým krojem. Mezi dobrodruhy se jim začalo přezdívat župany. Čím více se přibližovali k Wilfordu, sídelnímu městu, tím chalup přibývalo.

“Wi... Wi... Wilford”, výskl náhle Kokoška.

Jak poznal, že právě vstoupili do hlavního města, nebylo nikomu jasné, ale Nurnští to brali tak, že Kokoška je tady doma a tedy nejlíp ví, kde Wilford začíná.

“Hra... hrad”, ukázal před sebe.

Na skále nad městem se tyčily tři bílé věže. Tam ležel cíl cesty.

V královském hradě bylo o Nurnské královsky postaráno. Dostali pokoje, jídla a pití co hrdlo ráčí, kolem každého se točilo několik služebných. Většina družiníků navštívila místní lázně. Navečer Kokoška zařídil audienci u krále.

* * *

Nurnští nedůvěřivě předstoupili před krále. Byl to vysoký elf středního věku. Seděl na trůnu a v ruce svíral zlatou berlu, odznak moci. Kolem něj na nižších stolicích sedělo ještě několik lidí. Zajímavé bylo, že všichni měli na hlavách podivné kokrhely, na gwendarronské poměry dosti směšné. V těchto krajích však okázalost kokrhele zřejmě dokazovala míru moci. Královská rodina seděla jako vytesaná, kromě hloupého psíka, který králi hrál nohy a nepokojně se vrtěl. Kokoška se zlomil v uctivé pokloně, Nurnští za ním stáli jako opaření.

“Pa... pa... pane kr... kr... krá... krá...”, zaškobrtl se Kokoška a vysílal prosebné pohledy, “Krá... krá... králi, při... při... při... při...”.

“Mlčiž, Kickahalo”, usmál se vlídně Adeodátus, “Jdi a přiveď barda”.

Kokoška zrudl, vysekl poklonu a pozpátku se vytratil ze sálu.

“Jmenuji se Adeodátus, pánové”, řekl král a sestoupil z trůnu, “Povolal jsem vás a teď se nacházíte na mém hradě”.

Louskl prstem na sloužícího a ten přinesl obraz. Byl na něm vymalován wilfský hrad.

“Zde vidíte první, druhou a třetí věž”, řekl král s uspokojením nad zručností malíře, “Tady bydlíte... a tady jsme teď. Někde v těchto místech”.

“Hm”, houkl nechápavě Harez.

“Tohle je moje rodina”, ukázal král na přisedící, “Moje rodina právě odchází”.

Přisedící vstali a beze slova odešli.

“Chci si s vámi promluvit o samotě”, řekl omluvně Adeodátus, “Ale nebojte se, rodinu vám představím”.

Louskl prsty na sloužícího a ten přinesl další obraz. Byli na něm nějací lidé v županech a s kokrhely.

“Tak tohle jsem já. Vedle mě stojí Chryséis, moje žena”, pravil král, “Tohle je můj syn Asher, můj otec Agamnon. Tohle vzadu je Ngashu, synův vychovatel. Pán s houslemi je Tangis - za chvíli se s ním setkáte. No a pak už je tady jenom pes. Na tomhle obraze má moc velké uši”.

“Hm”, posteskl si Harez, o poznání výhružněji.

Adeodátus poslal sluhy s obrazy pryč. Zůstal s Nurnskými sám.

“Králi”, řekl Klabzej Myšilov, “Já jsem vůdce týhle družiny a tohle jsou moji chlapi”.

Král souhlasně pokýval hlavou.

“Můžu ti tykat?”.

Adeodátus se na chvíli zarazil, ale pak souhlasil: “Můžete”.

“Dobře”, řekl vůdce, “Aby se nám líp jednalo, budu ti říkat Kokrhel”.

Byl to od vůdce velmi nebezpečný návrh, ale král kupodivu nijak neprotestoval. Od té doby mu nikdo neřekl jinak, než Kokrhel.

“A teď nám řekni, co po nás chceš a kolik nám za to dáš”.

“Již přichází bard”, řekl Kokrhel, “Vyčkejte zvuku jeho houslí”.

Kokoška přivedl slepého muže s houslemi a řekl: “Ba... bard, pane”.

Bard měl prázdný pohled mrzáka, brnkl ukazovákem na strunu a přiložil skřipky pod bradu. Bez jakýchkoli řečí začal hrát.

“Jme... jme... jmenuje se to... to... Ta... ta... Tangis... gisův se... sen”.

Tangis mu věnoval nenávistný pohled prázdných očí a začal zpívat.

Zas jedna bitva prohraná
už Meberskou plání
jak stín jde strašná Morana
už vzdávají se páni
Už v bahně Wilfské prapory
už poroba je jistá
jen u zdi staré obory
rve se jich ještě tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

Kdo nos má, z pole utíká
kdo oči má, ten tuší
že končí doba královská
a Gworům dlužíš duši
A že teď nejlíp pro Wilfa
když pokání si schystá
tak proč už toho nenechá
těch zatracených tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

Co to má vlastně za cenu
nechat si kuchtat břicha
když bitvu vidět ztracenu
a bohové jsou zticha
Co to však tropí dějiny
v nichž bystu kací bysta
ač u zdi nezbyl jediný
věčně žít bude těch tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

A dalších třista tři a třicet let
budou tu s námi stále
abychom si mohli podržet
svou zem a svého krále
Pravdě nastávají těžké hodiny
však může si být jista
dokud jí hájí jediný
natožpak celých tři sta, tři sta, tři sta, tři sta, tři sta

Bard dopěl a vyčerpaně sklopil hlavu.
“Vidíte?”, řekl vědoucně Kokrhel, “Tady to máte”.
“A co jako?”, zeptal se nechápavě Rien Gwardit.
“No, proroctví o bitvě. Bude strašlivá bitva. Gworové vylejzají z hloubi Barroldského hvozdu a chtějí nás porobit”.
“Tak bude bitva. A co my s tím?”.
“Počkejte. To není všechno. To byl jen předzpěv o Tristandských věrných”, vložil se do debaty vyčerpaný bard, “Tohle byl jen sen. V tom snu jsem něco viděl, ale vůbec jsem tomu nerozuměl, takže jsem to aspoň zhudebnil”.
“Proroctví od Podargy teprve přijde”, řekl souhlasně Kokrhel, “A Tangis ho taky moc pěkně zhudebnil”.
“Nazval jsem to: Můj králi”, řekl bard a vyloudil první tóny skladby.

Tak vstávej, sladká lásko
vstávej, už je čas
už dávno nemám náskok
a jen v dálce cizí hlas
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy

Tvým bratrům z kmene Histaků
já před léty tě vzal
to já spálil jsem tou vísku
a rozdrásal tvůj žal
ale pak můj hrad i tvým se stal a tvá touha mojí

Tak lásko, proč teď mlčíš
a zapomínáš řeč
a hladiš kůži vlčí
a otevíráš klec
Žlutý pták nad Merbskou pláň vzlétá a zpívá

A tak král si sedlá koně
slyší sliby věrnosti svých tři sta
však nic nezmůžou zbraně
když zlá léčka se chystá
a poslední vteřina k království Wilfů se plíží

My prohráli tu válku
neboť slabá jsou ta kouzla
šíp nepřeletí dálku
když nepomáhá touha
A jen ty, králi můj, víš, kdo zlé dílo strojí

Vždyť ty víš, kde kvete láska
i kam chodí spát žal
a proč proroctví spásné
Dani Histakus ti lhal
Tak proč v zoufalství svém bezhlavě mu věříš

Že až přiblíží se řady
a padnou na zem šípy
Černý musí být skolen
ranou Adarské dýky
ten, co zdobí ho štít s havraním peřím

A tělo nechat vlkům
a vranám jeho duši
a zbroj sejměte z krku
a odřežte mu uši
A s tou kořistí na útěk spěť z bitvy na Merbě

Na na ná na ná na
Na na ná na ná na
Na na ná na ná na
Na na ná na ná na
Ná na ná na ná na ná ná ná ná na

“Pokračuj, barde, není času nazbyt”, pobídl Tangise král.

La la lá la lá la
La la lá la lá la
La la lá la lá la
La la lá la lá la
Lá la lá la lá la lá lá lá lá la

“Může ten člověk už skončit tu debilnost?”, ujely Gwarditovi nervy.

“Může”, zaječel bard a přestal hrát, “Zapomněl jsem text!”.

“Vzpomeneš si, Tangisi?”, optal se vlídně Kokrhel.

“Nevím!”, odsekl hudec, “Ať mě Kickahala odvede. Až si vzpomenu, tak se ozvu”.

“Tak to vidíte, pánové. Je z té své slepoty celý nerudný”.

Nurnští stáli jako vytesaní.

“Pojďme si však ono proroctví rozebrat. Říká se v něm, že Gworové zaútočí a že jich bude mnoho. Povede je nějaký černý muž se štítem s havraním peřím”.

“Takže velkej svalnatej černoch s černým peřím povede nějaký tvory z bažin”, dovrtípil se Allen Moskyt.

“Nejsou to tvorové, ale Gworové. Tak si říká kmen lesních elfů z Barroldského hvozdu”.

“A povede je nákej černoch s peřím”, zrekapituloval Nebuč Kanimūra, “Jakže se jmenuje?”.

“To nikdo neví”, řekl král.

“Tak mu budeme říkat třeba Brkoš”, navrhl Myšilov.

“Hlavní je, že musí být zabit Adarskou dýkou”.

“Tak ať ho někdo kuchne”, navrhl Dyni, “Třeba ty Věrný”.

“To je právě ta potíž”, zatvářil se vážně Kokrhel, “Adarskou dýku nesmí použít elf, jinak by kouzlo neúčinkovalo. Proto potřebujeme vás”.

“Aha”, shrnul Darlen.

Král Adeodátus vysvětlil Nurnským, že musí vyrazit do bitvy a najít ve vřavě Brkoše. Toho je potřeba zabít Adarskou dýkou a přesně dle proroctví mu uřezat uši, a ty přinést jako důkaz. Nurnští tedy souhlasili a převzali Adarskou dýku, kterou měl král schovanou pod trůnem.

“Vnitřní prostora trůnu je hluboká”, řekl král, “Vidíte ty dvě bedýnky?”.

“Jasně”, odpověděl vůdce Myšilov.

“Tak si je taky vemte. Jsou to velmi silné výbušniny. Vyrábějí je naši mistři alchymisté a jejich výroba je tajná. Až budete mít uši černého muže, utíkejte soutěskou, která vede horami. Dostanete se do hradu rychleji. Soutěsku za sebou odpalte bombami”.

“To není možné”, hvízdal alchymista Dyni, “To musej bejt hodně silný petardy”.

* * *

“Kde jsou ti mužové?”, uhodil bard na Kokošku.

“O... o... o... odjeli do... do... do bitvy. Co... co... co...”.

“Co jsem jim chtěl?”.

“Jo... jo... jo...”.

“Vzpomněl jsem si, jak to proroctví pokračuje”.

* * *

“Slíbil nám vobrovskej pytel zlatáků, tak se na nic neptám”, ozval se druid, když se houpal v sedle koně, “Prostě až uvidíme černocho, uříznem mu uši”.

“Ale může to tam bejt docela hustý, když už tam přesunul všechny své vojáky, včetně těch Tristandskejš věrnejch”, namítl Kanimůra, “A kolik přitáhne Gworů, to radši nikdo ani neví”.

“Jde nám jen vo ty uši a dostat odměnu dřív, než to tady Gworové zplundrujou”, řekl mladý Allen, “Možná by to byl od nich záslužnej čin”.

“Sem elf, miluju elfí národy, ale tohle je moc i na elfa”, postěžoval si Gwardit, “A trochu mě děsí, že se v proroctví mluvilo o nějakým žlutým ptákoví. Proto jsem vypustil neviditelnýho havrana, aby hlídkoval”.

“Ně”, zařval Gwardit a chytil se za hlavu, “Zdrhej!”.

Nurnští zarazili koně.

“Ně!!!”, ječel dál.

Potom se jakoby probral ze sna a rozhlédl se po ostatních, kteří na něj nechápavě civěli.

“Je po něm”.

“Po kom?”.

“Můj pták je mrtvej”, pronesl smutně, ale klidně Rien, “Zabilo ho nějaký lítající žlutý hovado”.

“Takže to bysme měli”, uzavřel situaci Darlen Moorhed, “Brkoš už ví, že si pro něj jdeme. Tak hybaj, ať dlouho nečeká”.

* * *

Merbská pláň byl neúrodný kus pažitů za hraničními kameny. Za malým pahrbkem odpočívali Tristandští věrní a sledovali vývoj situace. Organizovali přesuny oddílů lučištníků a pěších. Po Gworech nebylo zatím vidu ani slechu. Nurnští volný čas věnovali mapování terénu a zjistili, kde leží ona Kokrhelem zmiňovaná soutěska. Kokrhelův plán se jim zdál dosti divoký, přesto se však rozhodli, že soutěsku pro ústup použijí. Bomby však měli v plánu si ponechat. V budoucnu by je mohli využít k lepšímu účelu, než je trhání nějakých skal.

Večer Nurnští postavili hlídky a ulehli.

Jak se dalo předpokládat, Gworové přitáhli za rozbřesku, kdy Merbskou pláň halil závoj mlhy. Nurnští nedbali nějaké koordinace s oddíly wilfských, které se zmateně začaly hotovit k obranné taktice, a pod rouškou mlhy, která se však nebezpečně začala zdvihát, zaútočili na několik menších skupinek Gworů na pravém křídle. Chtěli si nejprve nepřítel, jak se válečnický říká, okošťovat. Už při prvním střetu bylo jasné, že Gworové jsou zubožení lesní elfové primitivního kmene. Jejich nedostatečná výzbroj anulovala to, že se mezi nimi mohli nacházet i výteční bojovníci.

Nurnští zvolili pro takový případ klasickou taktiku - našli prvního muže, který v tratolišti krve dýchal, a vymlátili z něj, kde by mohli Brkoše najít. Velkým obloukem obešli jedinou linii, kterou Brkoš plnou silou vrhl na wilské řady, a zaútočili přímo na skupinu, která chránila Brkoše. Standarta s černým, v lehkém vánku se třepotajícím havraním peřím, jasně označovala Nurnským cestu. Nepřátelské klacky a kamení se sotva mohly poměřovat s výtečnými čepelemi družiníků.

Bitvu není třeba mnoho popisovat, neboť bereme-li v potaz mlhu a chaotické velení na obou stranách, a připočteme-li nezáměr Nurnských na konečném výsledku, družina ani okolní dění příliš nevnímala. Osobní garda černého muže byla rychle pobita a samotný Brkoš, který se sice snažil kouzlit, skončil s Aderskou dýkou mezi žebry. Harez rychle odřezal uši a družiníci se obloukem stáhli k soutěsce. V takovémto strohém popisu celá akce připomíná výlet na nurnský jarmark, ale členáři Historie Nurnské družiny vědí, že takových snadných okamžiků je v Nurnské družině poskrovnu.

* * *

“Vezem uši, Kokrheli”, vydechl vůdce Myšilov a Harez vytáhl z kapsy krvavé části Brkošova těla.

Kokrhel se samou radostí div nerozplakal. Věděl, že po Brkošově smrti se Gworové nejspíš stáhnou zpátky do hloubi hvozdů.

“Buďte tu jako doma, pánové”, řekl Kokrhel, “Jste mými hosty, jak dlouho budete chtít”.

“My bysme spíš tu odměnu”, namítl Nebuč.

“Všechno bude, pánové, ale až zítra. Až přijedou poslové”.

* * *

Když jde všechno snadno, jak se říká jak po másle, bývají Nurnští ostražití. Ne však v tomto případě. Po náležité nepříteli střídmé večeři a opakované lázni zalezli Nurnští do svých pokojů. Každý spal sám, jen Klabzej Myšilov, od přírody nedůvěřivý, se ze svého pokoje hyperprostoroval k Rienu Gwarditovi.

“Víš, nák tomu Kokrhelovi nevěřím”, odušil druid, “Na můj vkus je to moc velkej blbec”.

A s těmito slovy zalezl pod postel a zneviditelnil se.

Když druida ze sladkého spánku probudila strašlivá rána vyrážených dveří, ani se nedivil. Ve všech pokojích celá akce probíhala podobně, tak ji popíši na příkladu pokoje Gwarditova.

Rien Gwardit se posadil na posteli a zamžoural před sebe do míst, kde dříve bývaly dveře. Dovnitř vzlítli čtyři trpaslíci v kožených zástěrách s kladivy a bílými páskami na rukou. Z chodby do pokoje proudilo světlo.

“Jsme trpasličí kováři a vy se vzdejte kovářskému právu!”, houkl ten nejstatnější.

Dva skočili za Gwarditem do duchen a přimáčklí ho k dubovému čelu. Zkoušel kouzlit, ale nic se mu nepovedlo. Za chvíli skončil s bolestivě zkroucenýma rukama a pouty. Stejně se

dařilo i neviditelnému Myšilovovi. Kováři šli najisto a vyšťourali ho zpod postele. Také on neměl štěstí, zdálo se, že jakási záhadná síla ruší účinky veškerých kouzelných bezmegů.

Gwardit s Myšilovem byli hrubě vystrkáni na chodbu. Tam už dva kováři táhli Hareze, který jako jediný nerezignoval a silně se vzpouzel. Kováři mu rozbili hubu a téměř v bezvědomí ho vlekli dál.

Rozespálí a vzteky zsilalí Nurnští byli nastrkáni do cel. Prázdný žalář byl rázem plný k prasknutí. Jednotlivé cely byly rozmístěny do kruhu kolem středového placu. Z něj vedly schody vzhůru. Po prostoře přecházeli dva žalávníci a tvářili se nasupeně.

“Ještě že mi nechali všechny věci”, zaradoval se vůdce Klabzej, sundal tornu a rozbil si deku.

Když uslyšel nenávislné syčení z ostatních cel, uvědomil si, že ostatní byli o vše obráni a drkotají zuby jen v podvlíkačkách.

“Cože, ty máš zbraně?”, zařval jeden ze strážných, “Hned to sem dej!”.

“Nedám, sou to moje věci”, procedil skrze zuby druid, “Jesli je chcete, tak si pro ně přďte”.

Strážným se očividně nechtělo vstupovat do nějaké šarvátky, sami byli neozbrojení.

“To není možný, ty věci ti měli nahoře logicky sebrat”, zkusil to ještě jednou po dobrém ten mladší.

“Ale nesebrali”, odvětil rezolutně druid.

“Tak víš, co?”, zatvářil se triumfálně ten starší, “Tak si je nech. Stejně ti k ničemu nebudou”.

Strážní se najednou otočili ke schodům, zaslechli kročeje. Do spoře osvětleného žaláře vstoupilo několik služek s talíři s jídlem.

“Jídlo!”, zašvitořily a položily misky na zem.

Potom zase odcupitaly. Mladší bachař roznesl přiděly vězňům. Jídlo asi nebylo nejhorší, ale většina jíst odmítla.

“Ty misky jsou snad z voskováného pergamenu”, houkl do protestního ticha Dyni Longodon.

“A lžíce taky”, odpověděl mu mladší bachař, “Ty sou vystříhaný a vytvarovaný podle šablony. Je to proto, abyste nemohli zranit krále. Přijde se na vás podívat”.

“Buď už zticha”, umlčel ho starší bachař, “Za žvanění tě pán neplatí”.

Dalším návštěvníkem vězení byl slepý bard. Přihrnul se i se svými skřipkami, a aniž by to kdo po něm žádal, zahrál znovu celé proroctví, tentokrát i s pasáží, na kterou si tehdy na audienci nemohl vzpomenout.

To proroctví je však křivé
jak šavle v rukou Gworů
Králi, měl jsi poznat dříve
tu zhoubu Histakovu
Teď tvá láska i tvůj lid tiše na marách leží

Už jen slétají se vrány
a napíná se luk
a do hluboké brázdy
smrt zabodává pluh
a nahá těla pokrývá sníh, jen král se vrací

Zpátky z války domů
vítá ho však smutek
na rozetkaném plátně
nesvázaný útek

a pod plátnem tíživý stín mrtvého těla.

A jak zvedá bílý závoj
tak rozpoznává děj
ten chaos snů a náhod
má náhle pevný směr
Sebe jsem zachránit chtěl a zabíjel tebe

Znával jsem tě, lásko
jak stékala jsi nocí
sladká v kříži vlasů
a pevná v útýlých bocích
Teď ve stínu paží nůž, vím, že jsi skrývala

I já byl tvoje láska
a teď jsem jen tvůj žal
když na půlnoční straně
tvých bolestí jsem stál
a každý z nás vedl svůj řad na Merbském poli

Tak vstávej, sladká lásko
vstávej, už je čas
už dávno nemám náskok
a jen v dálce cizí hlas
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy
volá, že čas je se brát do zítřejší bitvy

V tu chvíli, kdy pošesté volal do zítřejší bitvy, jej zasypala salva pergamenových misek a lžic. Posedmé již do bitvy nezavolal, urazil se a odtápal. Doprostřed hromady misek se postavil samotný Kokrhel.

“Jste žalářování, protože jste zabili moji ženu, krásnou Chryséis!”, zahřímal nahněvaně, “Ty uši jsou její”.

“Ten bard to věděl, sviňák”, hulákal Darlen Moorhed, “Teď nám to tady zapěl”.

“Tak na tohle už vážně prdím”, propadl Harez hysterii.

“Kokrheli, počkej”, řekl klidným hlasem Rien Gwardit, “Co kdybysme si promluvili jako elf s elfem. Někde v klidu, mimo tyhle nevlídný zdi. Možná, že jde jenom o strašlivý nedorozumění. A nebo tady někdo kuje temný pikle”.

Kokrhel zaváhal a potom souhlasil. Rien Gwardit byl propuštěn a následoval krále do jeho komnat.

* * *

Nikdo neví, o čem přesně si ti dva asi tři hodiny povídali. Ve vězení vládla truchlivá atmosféra, zvláště když se nevědělo, jestli se kdy odvážný Gwardit, jeden z mála chladnokrevných, vrátí. Ale vrátil se, už klidný a vyrovnaný. S ním se vrátil i Kokrhel, teď už relativně usměvavý a bodrý. Zřejmě již ztrátu manželky oželel.

“Propust’te je a vydejte jim jejich majetek”, rozkázal král staršímu bachaři, “A vám se, přátelé, omlouvám”.

Nurnští ale tak bodří nebyli. Mlčeli. Zvláště Harez se tvářil, že mu každou chvíli zakrouťí krkem.

“Slíbené peníze vám samozřejmě vyplatím”.

“A co náhradu škody?”, ozval se přidržle Myšilov, který chtěl z jeho blbosti vytřískat co nejvíc, “Při týhle povedený výpravě jsem přišel o psa”.

“Psa vám nedám, ale můžete si vzít kteréhokoli koně z mých stájí”.

“Dobrá, Kokrheli, to je solidní návrh”.

“Ale ještě pro mě vykonáte jeden úkol”, navrhl Nurnským Kokrhel, “Potřeboval bych, abyste zajeli za Podargou a...”.

“Tak to prr”, zařval Harez, “Za žádnou vědmou se nejede. Zaplat’, a tím končíme! Uděláš z nás mukly a pak se líšáš!”.

“Dobře”, sklaplo králi a dál už radši nic nenavrhoval.



... “A já jsem dostal koně, které ještě vstoupí do dějin”, řekl vědoucne Klabzej Myšilov...

* * *

“Ty, Gwardite, nevíš jak to teda všechno nakonec bylo?”, zeptal se Darlen Moorhed, když družina projela kolem strážní budky do normálních krajů.

“Dá se jenom dohadovat. Král, když byl mládež, miloval nákou lepuu děvů Chryséis, a do ty samý děvčice byl zaláskovanej eště nákej Histákus. Stalo se to v jedný wilfský vesnici, vlastně Wilf je jedna velká vesnice. Prostě, stalo se to ve Wilfu. Chryséis to hrála na obě strany a ti dva se mohli přetrhout, kdo bude lepší. Histákus nebyl tak bohatej, ale zase pobral víc rozumu. Kokrhel byl od narození spíš blbec...”.

“Jó, tendle příběh mi zní věrohodně”, pokýval hlavou Dyni Longodon.

“Počkej, teď to teprv přijde”, pokračoval kouzelník Gwardit, “Postupem času se Kokrhel domák, že Chryséis protěžuje spíš Daniho Histáka. A jelikož byl Kokrhel křivák a ještě ke všemu z bohatý rodiny, tak jednoho dne prostě Chryséis unes a přitom snad i někoho zabil”.

“Von ani snad někoho nezabil”, vložil se do vyprávění bystrý Darlen, “Von prostě vyvraždil její příbuzný a vypálil celou vesnici. Dyť to máš v tý slepcově písni”.

“Jo, jo. Ale Histákus to přežil a čekal na svůj čas. Zatím se Kokrhel s Chryséis oženil a zahrnul ji bohatstvím. Stal se králem a ona královnou. Dala mu syna a Kokrhel, nic netuše, byl šťastnej jako malý dítě. Jenže Chryséis se spaktovala s Gworama a slíbila bůhvíco jejich kmenovejm náčelníkům, aby svrhli Kokrhela z trůnu a ona mohla bejt veselou a bohatou vdovou. Jenže tohle se nějak domák ten Histákus a jelikož věděl, že Kokrhel je totálně blbej, usnoval takovou malou lest s Podargou. Prostě předhodil důvěřivýmu Kokrhelovi to takzvaný prorocství, aby jako zabil Brkoše. Dani Histákus totiž moc dobře věděl, že na to ten vůl skočí, a taky věděl, že Chryséis při kmenovejch poradách lesních elfů maskuje svojí pravou identitu hábitem z havraniho peří a černou kalafūnou ve tváři. Plán byl vcelku prostej a díky Kokrhelově blbosti dokonale vyšel - Kokrhel vlastně nechal zabít ženu, kterou miloval nade vše, a Chryséis, která

Histáka zradila tím, že si Kokrhela vzala a mlčela o vraždění a pálení vesnic, potupně umřela ukuchána tupým nožem. Je to vlastně úplně jednoduchý”.

“Takže když to vezmu kolem a kolem, tak vlastně Kokrhel i ta jeho mūra byli vlastně pěkný hajzlíci”, zauvažoval Nebuč Kanimūra.

“No co, máme peněz jako želez, a v podstatě za nic”, uzavřel debatu Dyni Longodon, “A vezem si dvě bomby, který by dokázaly rozmetat nurnskou radnici na prach. Prostě není nač si stěžovat”.

“A já jsem dostal koně, kterej ještě vstoupí do dějin”, řekl vědoucně Klabzej Myšilov. Byl šťastný, že jedou domů...

VIII. Po stopách Čmelichových

[Traven 1055 Zarn Hardigern]

Kapitola první – Život v družinické obci

Podzim roku 1054 byl pro Liscannor nesmírně žalostný. Jakoby snad osud chtěl vyrovnat to, že nikdo z občanů nezemřel na výpravách, zasel neštěstí přímo do poklidné vesnice a obecní hrobník Nebuč Kanimůra měl práce nad hlavu. Nejprve spadla s koně paní Glassal Vrantová a zlámala si vaz, zanechavši po sobě malého synka Melatara, potomka Melchizedechova, o nějž se od této chvíle starala jeho babička Melanita.

Brzká zima, nevalné hygienické návyky občanů a chabá lékařská péče způsobily vážná ochuravění několika vesničanům, a tak krátce po sobě zemřeli na zápal plic Wenora Rugornská a řídící obecní školy Rhandir Hekhem. Už po dobu páně řídícího těžké nemoci spravoval školu bývalý družiník a dlouholetý vyučující Getd Ruindorský, který se následně stal po Rhandirově smrti jejím novým ředitelem.

Neštěstí však nezasáhlo jen Liscannor. Na horkou nemoc zemřela Aelin, žena Aedda Ruindorského, předáka Vranigostu, a tak ani druhá družinická osada nezůstala ušetřena zármutku.

Oslava novoroku byla tentokrát skromná a proběhla v očekávání, že příští rok bude lépe. Každou chvíli byl očekáván přírůstek do rodiny Dyniho Longodona, což vnášelo optimismus do srdcí liscannořanů. Ten se ovšem ukázal jako lichý, neboť ač Dyniho milovaná žena Anja porodila zdravou dceru stejného jména, vyčerpáním z porodu a oslabena dlouhou zimou zakrátko skonala. Dyniho neštěstí hluboce zasáhlo i ostatní družiníky, neboť přestože je smrt doprovází na každém kroku, smrt někoho blízkého v poklidu vesnice jim připadala nepatřičná.

Nešťastná zima však ještě stále nesečetla svůj krutý účet. Pod dětmi hrajícími si na obecním rybníku se prolomil led a ledová voda pohltila Belehatha Linfalase, syna Griffinova. Než se ho podařilo vylovit, bylo pozdě. Krátce nato pak našel lovec Lambard v lese mrtvolu Melanity Vrantové, která neunesla ztrátu své druhé dcery, Glassal. Jak známo, její první dcera se před lety změnila v nemrtvou. Malý Melatar Vrant tak v krátké době přišel o celou svou rodinu. Ujal se jej jeho kmotr, druid Myšilov, což bylo ostatními obyvateli obce hodnoceno rozporuplně. Nakonec převládl názor, že to druid udělal z dobrého srdce a že pro Melatara to bude alespoň pořádná škola života. Melatar se každopádně začal dívat druidovi pod ruce a zdálo se, že se v něm vidí.

Štkaná s nadějí

Melatar Vrant

Tak mám zase špatný spaní
otírám pot z čela, z dlani
Kde jste, vy, co měl jsem rád?
tíše zkouším neplakat
Je mi zima, mám i hlad
komu si mám stěžovat?
Potom taky celé týdny
pasu tyhle kozy bídný
Vždyť se mi chce skoro brečet
jak ty mrchy slyším mečet
copak pást už jenom bych
musel, u všech rohatých?
Nechtějte si vyzkoušet
že to není žádný med:
Jak z večera, tak ráno
od koz všude nasráno

Chtěl bych se tak dožít dní
kdy měl bych někde zastání

Však já jednou budu velkej
les mi řekne: hochu, nelkej
pojď mi pošeptat svůj žal
dobře, že jsi neplakal
Tohle bude šťastná chvíle
hvozdy usmějí se mile
Vyrázím pak mezi stromy
sbohem lidi, sbohem domy
Stromy jako vojska řady
uvidí mě vždycky rády
když za zvěří tam a sem
budu běhat za lesem
Budou na mně vidět zdáli
moje silný, lesklý svaly
A pak jistě řeknou lidi
jen pojď dál, já rád tě vidím
Každý bude mě mít rád
k sobě domů pozývat

A až opustím svůj les
přejdu potok, přes náves,
stavení tam bude stát
pěkné, pevné jako hrad
Malované kolem oken
spravované každým rokem
Pak chci, ať má kdekdo vztek,
latrínu jak domeček
Na zahradě z mojí péče
porostou i stromy, kleče
Mezi nima možná by
taky náký kouzelný
Mít tak pěkněj čistej dům
chodit budu k sousedům
na návštěvu, na kus řeči
nebo třeba vdovy léčit
moh bych taky, co já vím
vládnout kouzlem hojivým

Určitě mi přijde k duhu
v očích všech těch dobrodruhů
to, že budu čestný, smělý
zrádce kopat do prdelí
a všem blbcům vytřu zrak
až budu druid – zálesák

S nástupem jara se v Liscannoru přiblížila volba nového starosty. Vzhledem k obecné nespokojenosti občanů s úřadováním dosavadního starosty Darlena Moorheda byla při volbě účast hojná. Pro mnohé usedlíky byla nepochopitelná drzost páně Moorheda, který se rozhodl znovu kandidovat a ve své předvolební agitaci označil své starostování jako úspěšné. Voliči byli nicméně

jiného názoru, a tak nedostal ani jediný hlas. Hlasy se rozdělily mezi ostatní kandidáty, totiž Klabzeje Myšílova a Getda Ruindorského, kteří vesměs postavili svou kandidaturu na požadavku vnést znovu pořádek do rozhádané vesnice, srovnat neudržované starostenské knihy a dát do pořádku obecní finance, jelikož bývalý starosta byl podezřelý ze zpronevěry. Starostou byl pak zvolen přísný druid Klabzej Myšílov a ihned se s vervou chopil svých povinností. Nakonec vše vyřešil k obecné spokojenosti, když donutil Darlena Moorheda ze svého zalepit díru v obecní pokladně. Dnes už je ale těžko říci, zda byl tehdejší schodek financí způsoben opravdu defraudací či účetní chybou.

Gerllod Moskyt, mladší ze synů Attrien Moskytové, přestoupil z oddílů mládeže, nazývaných Orlici, do gwendarronské armády. Nastoupil do kadetky a upsal se k pětiletému závazku. Zdá se, že narozdíl od svého bratra, který skočil rovnýma nohama do školy života, se Gerllod hodlá na všechno dobře vyškolit. Inu, uvědomělý Gwendarroňan. Snad mu absolvování liscannorské jednotřídky dalo dost na to, aby se v armádě neztratil.

Kapitola druhá – Jak to všechno začalo

Jaro už sice nějakou dobu vládlo nad přímořskými kraji gwendarronskými, ale rána byla pořád ještě lezavá. Nakonec, traven se právě dnes začal. Dírami ve střeše, kterou Myšílov považoval za absurdní opravovat, citelně táhlo. Myšílov se chvíli vrtěl v dekách, z nichž měli on a jeho domácí prasata udělaný pelech, a pak se rozhodl vstát. Nešlo to snadno. Jeho kvilivé zazívání probudilo jedno z prasat, které po druidovi zle louplo okem. Myšílov zahnal ještětku, která se mu na noc usadila na prsou, a s lupáním v kostech se napřímil na dekách. Byly vlněné a Klabzej doufal, že při jejich výrobě ovce nijak netrpěly. Pak si vzpomněl, že večer nechal na plotně hrnek s trochou silného žaludového vývaru, kterým se ve chvílích rozmaru napájel, ale vzápětí si uvědomil, že vývar asi přes noc vypila havěť, která instinktivně tíhla k jeho domu. Vstal, opatrně se vyhnul spicím jezevci a zamířil do kuchyňského rohu. Doufal, že se k žaludovému dryáku nedostaly veverky, měl ještě v živé paměti, jak musel dvě rezavé na podzim křísit poté, co mu snědly jalovcový koláč. Hrnek ale nebyl prázdný. Žaludovice tam sice nebyla, zato na dně spala, obtočená dokolečka, zelená chlupatá stonožka. Myšílov ji vyklepl pod okno na podlahu a přitom jeho šedým šlemem potažené oko zachytilo venku jakýsi pohyb. Podíval se pozorněji skrz blánu napnutou na zimu v okenním rámu, a v tu ránu v něm zmizely poslední zbytky ospalosti. Jarním mlhavým jitem se Liscannorem ubírala křepkým krokem k lesu mužná postava. Lambard z domu Zivrilova, manžel ctěné Wulpin, vdovy po Eodelu Zivrilovi. Kdyby měl nějaký přídomek, byl by nejspíš Lambardem Opovrhovaným. “Si nedělej sandu s tím lukem”, procedil Myšílov mezi svými několika zuby a hmátl po plášti a holi. Lambard se mu mezitím ztratil v mlze za domem Erinských. Klabzej na sebe vzal jen to nejnnutnější (tedy v podstatě svazek amuletů, plášť a toulec, jinak spal oblečen) a svůj věrný Gleriášův luk. Když ve spěchu vyrážel ze dveří, vyprovázelo ho rozhořčené chrochtání probuzených vepřů a bachyní.

Na Lambardovu stopu narazil pár metrů před prvními stromy lesa. Ačkoliv Myšílov neměl ten les rád a několikrát o něm prohlašoval, že v něm sídlící duch jej nikdy nepřijme jako vítaného hosta, natožpak za svého pána, nemohl dovolit, aby Lambard bezuzdně pytláčil, kde se mu zlíbí. S klením přiskočil pár výmolů a peprnou nadávku adresoval těm, kteří okraj lesa důkladně vyčistili od palivového dříví, neberouce přitom ohledy na živé stromy, o čemž svědčilo množství olámaných pahýlů. Sledoval křepce rázujícího Lambarda do hloubi lesa. Nechtěl ho ztratit. Po nějaké době se nalevo v mlžných chuchvalcích počaly rýsovat obrysy rozpadlých budov, ale Myšílov o ně nejevil zájem. (Jako ví čtenář, věděl i Myšílov, že se musí jednat o rozvaliny Sarimova tajuplného Kouzelného domu, ale nic na světě, ani představa minimálně sedmi hromad zlata, které se dle pověstí ukrývaly ve sklepě - pokud je Rion neodvezla pohnutého roku 1040 na Asker - jej nemohlo přinutit, aby vstoupil do zdí, které viděly Sarimovy rituály, zrození Synka a snad i vznik Skrekhova kultu). Namísto toho proběhl příkrčen mladou smřčinou a zalehl v ostružině. Lambard se s podivným svitem v očích rozhlížel lesem a druid neměl zájem, aby na něj přišel dřív, než jej bude moci odhalit jako pytláka. Lambard našlapoval křepce a svižně

mechem a od úst mu do ranní mlhy vystupovaly obláčky páry. Viditelnost nebyla valná a les byl dosud tichý a nehybný. Lambardovi se i pod jeho lněným oděvem rýsovaly vypracované svaly, díky nimž si jej dobrodruzi dobírali. Mnozí z nich mu jeho mužnou sílu záviděli, ale tahle síla byla u manžela Wulpin jakási jalová. Lambard nebyl dobrodruh. Už byli skoro půldruhé míle hluboko v lese, když tu Myšilovovi došla trpělivost a začala mu být zima k nepřekousnutí. Bylo mu už jedno, jestli jej Lambard uvidí, proplazil se hloží a dofuněl k Lambardovi přikrčenému blíže starého, ohromného vývratu. Lovec jej ale jen zarazil gestem ruky a naznačil, aby byl tiše. V mlze byly vidět laně, pomalu jdoucí lesem. Lambard je zjevně neměl v úmyslu lovit, jen je zaníceně pozoroval. Myšilov si v duchu pomyslel, že má za souseda pořádného úchyla, a zalitoval, že opustil teplo svých zapařených ovčích dek. Otevřel hubu k pořádnému zanáčování, vzpřimil se a ukročil stranou. Náhle pod nohou přestal cítit pevnou zem. To, co se tím spustilo, bude předmětem delšího vyprávění.

“No a co se teda přihodilo, když jsi zjistil, že náš Lambard je tak trochu magor? Já si furt říkám, že najít kosti v lese zase není nic tak zvláštního. Jeremy, dej mi raději kořalu, to studený pivo mi po ránu tahá zuby z dásní. A ty, druide, nedělej tajemného, když už si to nakous, tak vyprávěj”. “Tady je ta kořka, Nebuči, ale nevymlouvej se na zuby, beztak ti jich už moc nezbejvá”. “Hele, já jenom říkám, že ty kosti jsou lidské, viděl jsem i lebku. Když jsem zapad do toho starého vejvratu, tak jsem si nejdřív myslel, že tam zdechlo nějaký zvíře, poněvadž jsem viděl ohromný žebra, ale jsou to koňské kosti smíchané s lidskéjma. Postroj, trmeny, sedlový brašny a tak. Nechal jsem to zatím tak a Lambarda poslal domů, nedělal mi naštěstí problémy. Ty věci jsou už ale rozpadlé, musí to být už hodně zim, co to tam je. Celý to bylo, říkám vám to ještě jednou, ve vejvratu, a bylo to pod vrstvou hlíny a jehličí. Kdoví, jestli to nebyl nějaký nebožák, co se připlel do cesty tomu, jak se mu říkalo... Jozlinovi, skřetovi, co tam bydlel s rodinou”. “Tak na co čekáme?”, ozval se Darlen Moorhed, do té doby mlčící. “Jdeme tam, doufám, že si pamatuješ, kde to bylo, Myšilove?”. “Dasi vědí, celej tenhle les je jako chrchel na louži. Raděj se v něm nešťourat”. Dopili a vyrazili. Představa, že se jim kousek od vesnice, za jejich humny, dělo něco, při čem přišel o život jezdec, jim vrtala hlavou. Těm méně zkušeným těž nahaněla husí kůži. Jmenovitě se jednalo o tyto pány: v Nurnu studovaného čaroděje Allena Moskyta, šestnáctiletého prvorozeného syna slavného Krochty, pro své půvaby obdivovanou zlodějkou Wiki, potulného kejkliře Lagrana Paskala, původem zřejmě z Lybbsteru, a hobitího kouzelníka Krubroka Krouka. Z těch zkušenějších, bez husí kůže, by bylo na místě jmenovat druida Myšilova, barbarského válečníka Hareze, který se nedávno opět objevil v Liscannoru, zkušeného chodce Darlena Moorheda, hobitího válečníka Nebuče Kanimůru a především mága Riena Gwardita.

“Zlomený žebra”. Druid seděl mezi rozhrnutými haluzemi a vrstvami jehličí a probíral se začernalými lidskými kostmi. “Za života, ne až po smrti. To se pozná. Teda druidi to poznají. Ty zkušený”, poznamenal Myšilov. Nebuč Kanimůra vytáhl z úst smrkovou větvičku, kterou používal jako párátko, a utrousil: “To pozná každý, raděj řekni, jestli je něco v těch brašnách. Nebo mě tam pusť, zjistím to”. “Hele, vopatrně, vopatrně, poslední, co můžu potřebovat, je, aby sem do vejvratu naskákali všichni a zničili veškerý stopy. Tohle je důležitý, dá se z toho zjistit, co se tady přihodilo. Takže... ééé... Zlomený žebra. U člověka. Byl to chlap, to poznám podle tvaru páneve. Ženský maj jinou pánev totiž. Byl dospělej, podle délky kostí takovej sáh sedumdesát, pětasedumdesát. Ha, tahle kost je taky lomená zaživa, leda bych se mejlil, a já se teda nemejlim. Koňská, levá zadní noha, to je vidět. Lidské kosti ležej vespod, je to sice různě promíchaný a zasypaný a asi tady taky nadělala paseku lesní zvěř, ale lidské kosti ležej dycky pod koňskejma. Kůň ležel na levým boku...”. “Hele, tak co bude s tím prohledáváním? Musel u sebe něco mít. Táhle vidím něco jako měchy”. “...a chlap pod nim. Kůň měl zlomenou nohu a chlapa rozleh. Jasná zpráva. A tuhleta kost... Cože? Jo, měchy tady jsou, no. Úplně napadrt. Tady máte tornu, už se to ale sype, je to celý shnilý a prožraný, mám pocit, že si v tom udělalo něco pelech. Chytej, Gwardite”. “Dávej pozor, Myšilove, trouší se ti z toho něco”. “Tyhle zbytky budou drátěný brnění, ale kroužky už jsou taky napadrt, nedrží to při sobě. Hele, meč!” “Podej mi tu

tornu a polez ven, jsi od toho jak čuně. Tu rezavost zahod', dyť je to k ničemu". "Železo", utrousil pohrdavě druid a opustil za pomoci Hareze s Darlenem vývrat.

Tornu prohledali v hostinci a našli: svazek rezavých klíčů, odlomený kus kamene s vytesanými runami a hlavně voskem zapečetěný tubus na dokumenty. Ten mohl skrývat klíč k záhadě. Nejdříve pečlivě obkreslili pečeť, na které se skvělo loukoťové kolo, pak rozbílili obsah. Pergamen vytažený z tubusu spatřil opět po mnoha letech světlo. Byl zprohýbaný, vlivem vlhkosti celý rozmazaný a měl tendenci se při sebemenším dotyku trhat, ale přecíst se dal bez větších problémů. Ujal se toho Myšilov, nálezce.

Ctěný Čmelichu!

Posílám ti klíč, který se mi řízením štěstěny dostal do rukou. Je naděje, že se v dohledné době dostaneme skrze bránu. Klíč zasluhuje naši pozornost. Prozkoumal jsem jej opatrně a tobě radím to samé. Zjisti, je-li brána tou pravou. Posílám ti také pět tisíc zlatých pro dokončení nutných prací. Při Sutemorovi, půjde-li všechno dobře a Unglorský spisek má pravdu, zakrátko budeme mít nejen peníze, ale i vše, oč požádáme, a všechny ty roky v Nurnu se nám bohatě vyplatí. Než použiješ klíč, dej mi včas vědět. Dávej ale pozor, klíč opravdu přitahuje a dějí se divné věci. Měj se tedy na pozoru a ať se ti daří.

*Bud' zdráv
Jolituren*

Dost zmatená zpráva, z níž ale mimo jiné vyplývalo, že se v lese válí ještě pět tisíc zlatých. "Jaktože u sebe neměl žádný prachy? Necestoval přece bez měďáku, kruci", rozčiloval se starý hamižník Rien. "Říkal jsem to. Těch pět tisíc jsme tam museli nechat, Myšilove, vyraž tam, něco jsi přehlídl". Myšilov, ač odmítal z principu už od malička příkazy cizích lidí, zastával stejný názor, a tak se po jeho asi půlhodinovém snažení ve vývratu objevily sedlové brašny, ve kterých byl pytlík z dobře promaštěné kůže, který odolal zubu času a ukrýval v sobě podle zběžného odhadu něco kolem pěti tisíc zlatých ve špercích. Dobrodruhům se na tvářích rozlil šťastný úsměv.

Rien Gwardit převracel v ruce lístek s nakreslenou pečetí. Někoho napadlo, aby ji, dříve než ji rozlomí a rozdrobí, pečlivě obkreslili, a nyní to byl spolu se jménem nějakého chlapa Čmelicha jediný článek, jenž je spojoval s původem tajemného jezdce, který svou jízdu skončil před mnoha lety v Liscannorském lese. Moorhed pak převracel svazek klíčů a už podesáté se hádal s Lagranem Paskalem, který z nich je ten pravý, co na něm tomu Čmelichovi tak záleželo. Všechny ale byly rezavé až hanba a bozi vědí, jestli by s nimi ještě bylo lze něco odemknout. Nakonec se ti dva shodli, že muselo jít o ten největší klíč na svazku, obří primitivní práci s dvěma zuby. Myšilova zajímalo, co na něm mohl odesílatel onoho listu tak podrobně zkoumat.

* * *

Dovolím si malou odbočku: zhruba v té době se jistý mallikornský šlechtic rozhodl uspořádat menší kratochvíli pro obveselení své i svého znučeného hrádku a dal poslat do města Isselu pro zdejší vyhlášenou hereckou společnost. Dal jim slíbit nemalý obnos spojený s kompenzací nákladů cesty odměnou za týdenní pobyt a předvedené umění. Kdyby byl tehdy věděl, čeho se dočká, a že v konečném důsledku a souhrou náhod přijde o život jeho jediný syn, nejspíš by si to rozmyslel. Ačkoliv je možné, že se tím, co se nakonec přihodilo, vyhnul ještě horším následkům. Neboť konečných důsledků nedohlédne ani ten, kdo tvoří osud. A možná, že právě ten ze všech nejméně.

* * *

Krámek s mapami v nurnském Starém přístavu měl v těch dobách časy hojnosti. Plavci, kteří z nurnského královského přístavu mířili do celého světa, vždy potřebovali nějaké podrobnosti o mělčinách, útesech a pobřezích, popřípadě o kanibalech, kteří na ně netrpělivě čekali a zboží, které jim námořníci přivezli, byli hotovi ihned směnit za pobyt ve vařící olejové lázni. I vnitrozemských map se tady nemálo našlo a nutno dodat, že byly i mnohem přesnější než ty mořské. Výhodou námořních map nicméně bylo, že plavil-li se někdo podle mapy nakreslené

kartografem s přebujelou fantazií a vřelým vztahem k domácímu krbu a dostal-li se do opravdu velkých nesnází, měl málokdy ještě příležitost navštívit obchod s mapami a uplatnit u vydavatele svoji stížnost. Do obchodu toho dne nevešli námořníci, ale Rien s Krubrokem.

O pár hodin později už tito dva byli zpátky v Liscannoru. “Erb s kolem by měl patřit mallikornským venkovským pánům”, oznámil Rien Gwardit. “Pán ze Sovího hradu, abych byl konkrétní”. “Stará mallikornská šlechta”, dodal Krubrok. “Venkovani. Bylo by dobře tam zajet a poptat se”. “Co nám z toho kápne?”, položil zásadní otázku Darlen Moorhed. “Pomalů, to nemusí bejt hned vidět, ten efekt”, řekl Myšilov. “Zatím se tam můžeme jet podívat, poptat se. Beztak je jaro a my nemáme co dělat”. O slovo se přihlásil mladý Allen Moskyt s návrhem, aby to nahlásili veliteli králových špehů Kwennu Kallestemu a zeptali se jej na názor. Moskytovi byli vždycky taková uvědomělá rodina. “No dobrá, to bychom nakonec také mohli”, pokýval hlavou Rien. Trindindolský mág dále navrhl, aby si všichni připravili vybavení na výpravu a zvolili vůdce. Zatím to nemělo valného významu, neboť cíl cesty byl zcela nejasný, ale protože pořádek musí být, usedli všichni výše jmenovaní a po krátkém hlasování se vůdcem výpravy stal na vlně popularity se vezoucí rozcuchaný a nemytý druid Klabzej Myšilov. Dále bylo rozhodnuto navštívit knihovnu ohledně ‘Unglorského spisku’, dále univerzitu a alchymistický cech.

V areálu magické univerzity bylo s Rienem a Krubrokem nakládáno poměrně málo vřídne, přestože tu oba dva studovali, ale prošli alespoň zdejší knihovnu, kde se dočetli, že Suteamor, jenž zahynul roku 1015 rukou Nurnské družiny, se zabýval především alchymii a hledáním nesmrtelnosti. Nic s názvem Unglorský spisek ovšem k dispozici nebylo. Místní kvestor, který zaslechl jejich výtápní, se ale na oba pátrače podíval značně podezřívavě. Rien ani Krubrok tomu nevěnovali pozornost.

V alchymistickém cechu uspěli více. Jména Jolituren a Čmelich našli mezi posluchači pokročilých arkanů v ročníku 1025. Unglorský spisek, správně jmenovaný Tharugl eth Unglor, byl také v katalogu knihovny, ale knihovník jim s lítostí oznámil, že tento byl před třemi roky ukraden. V podezření byl tenkrát někdo ze čtveřice studentů, ale nic se nepodařilo prokázat a spis už není. Rien si poznamenal jména studentů, na nichž nebylo nic zajímavého, Krubrok zabučel poděkování a vyšli znovu na ulici.

Ze setkání s Kwennem Kallestem pak už žádné další informace nevzešly. Jen Rien Gwardit tam zapomněl list adresovaný Čmelichovi, a tak se pro něj musel z Liscannoru s ostudou do pevnosti vrátit. Jinak bylo jasné, že jestli chtějí rozplést okolnosti celého případu, musí si to namířit do Mallikornu a zkusit najít pány ze Sovího hradu, respektive pisatele listu Joliturena.

Kapitola třetí - Dvě cesty na jih

Vydali se tedy na cestu. Všichni si vzali koně, kdo koně neměl, půjčil si nebo rovnou zakoupil. Zásob si nikdo mnoho nebral, protože se očekávalo, že celá společnost bude nocovat v hostincích, kde dostane i teplou stravu a alkohol. Tak putovali několik dní, až se dne třináctého travnu dostali po dobrých a udržovaných cestách gwendarronských k mallikornské hranici, tam, kde leží nejvyšší bod příbřežní zemské stezky v průsmyku uprostřed Černých vrchů. Byť výškou nebyly nějak vysoké, svojí mohutnou rozlehlostí a neprostupnou vegetací, bující v potměných údolích i na úbočích kopců, vzbuzovaly Černé vrchy u cestovatelů vždy obavy. Nurnští měli jako velká zbrojná skupina pro strach uděláno a nepředpokládali, že by nějaký lapkové hodlali útočit na někoho jiného než na bohaté kupce, přesto však došlo blíže jedné z horských salaší k přepadu. Lítá řež nevynechala žádného z členů družiny a urputnost a systematickosti boje ukazovala, že útočníci jsou až podezřele dobře organizováni. Nicméně síla nurnských paží, jako i magie, znovu zvítězila. Několika útočníkům se podařilo prchnout a jazyk nebyl chycen žádný. Žel bohům, na bojišti zůstali, mimo několika ozbrojených nájezdníků, bez ducha i starší syn Krochty Moskyta, čaroděj Allen, a pouliční kouzelník Lagran Paskal. Všichni jejich smrti litovali a pomyšlení na to, jak Allenův skon oznamují jeho matce, bylo více než tíživé. Prohlídka mrtvol nepřátel nepřinesla žádné zajímavé skutečnosti, a tak se druzi sesedli, aby se poradili, co dělat dál. Nakonec rychle převážil názor, že je třeba vzdát úctu Moskytovic rodu tím, že bude Allenovo tělo

se všemi počtami co nejdříve dopraveno do rodné vsi, aby jej rodina mohla řádně pochovat. Druzi se tedy vydali na smutnou pouť nazpět, aby ničím neohrožování dorazili po čtyřech dnech do Liscannoru. Smutek, který tam přinesli, je asi zbytečné popisovat. Allenovi byl neprodleně vystrojen pohřeb. Hrobník Nebuč Kanimūra se zhostil svojí práce dobře. Allenův mladší bratr Gerllod spolu s matkou Attrien byli první, kdo na jeho rakev hodili hlínu. Attrienin novopečený manžel, nurnský obchodník Jon Tening, se pohřbu účastnil také. Nikdo nečekal, že bude družina tak brzo s takovým smutkem zpátky. Krátce po pohřbu odjela Attrien na pobřeží, kde se svým mužem postavili nový dům. Zůstala tam i s dospívajícím Gerllodem po zbytek léta, aby se pokusila zapomenout na žal. Jon Tening pak ale i nadále bydlel sám v Nurnu a za Attrien pouze dojížděl, když mu to obchod dovolil.

V Liscannoru se nicméně na cestu na jih nezapomnělo a družina, oslabená i o Wiki, kterou zřejmě celá událost natolik rozrušila, že raději zůstala doma, vyrazila opět devatenáctého travnu. Naopak družinu posílil veselý hobit Kutouš Králík, který se přihlásil na výpravu jako družinový kuchař. Cesta černoavršskou stezkou již tentokrát proběhla bez problémů a po přenocování v horské útulně U berle pokračovali druzi dále mallikorským pohraničím, poklidným a v těch časech bez problémů přístupným. Sešli do nížiny a šestadvacátého dne měsíce travnu byli již ve městě Isselu.

Družinový kuchař Králík byl poslán obstarat zásoby a hned zmizel na tržišti mezi krámkami. Zevlující dobrodruzi však za chvíli zahlédli Kutouše v jakési při s cizím hobitem. Když přišli blíž, dva hobiti se tam rvali jako divá zvířata a vzájemně si láli. Vůdce Klabzej zarazil družinu, dle obyčeje vedoucí koně městem za uzdu, a s pobavením k oběma přistoupil. Když si jej hobiti všimli, jak je zblízka upřeně pozoruje, pustili si vzájemně klopky vest a různolící kudnatý tloušťík Kutouš vzkřikl: „Chtěl mě okrást. Chytil jsem jeho ruku na svém měšci“. Druhý, taktéž různolící kudnák trochu při těle, vypadal, že by nejraději vzal roha. „Kecy, to je lež jako věž“, odsekl. „Vymejšlí si“, dodal. „Já jsem Kutouš Králík“, nafoukl se hobit, „A jsem z dobré rodiny z Veselého kopečku a nic si nevymejšlím“. Začal si upravovat pomačkané oblečení. „Kardaš Pipril“, ošil se druhý hobit, „A jsem taky z noblí rodiny, pche“. Bylo evidentní, že Pipril je zloděj, byť zřejmě ne úplně dobrý, a Klabzejovi nebylo proti mysli zaplnit díru po Wiki. „Kam máš namířeno? Nechtěl by ses se k nám přidat?“, vypálil na zlodějíčka Nebuč Kanimūra, který snad uměl čist vůdcovy myšlenky. „Ale jen když si ten chmaták bude dávat pozor na to, kam strká prsty“, odvětil povýšeně Králík, který už zřejmě získal povědomí, jak to v družině dobrodruhů chodí. Zloděj může prostě být i spojenec. Ale vocaď pocad, jak se říká v dnešních časech. Pipril hned ožil, uctivě se Králíkovi klaněl a na jeho pokyn šel sehnat máslo a slepici. „A zéééé“, volal za ním ještě Králík a doufal, že tuhle posměšnou poznámku uslyší nějaký elf. Kutouš zřejmě dostal chuť na drůbež. Kdo ví, kde a jak to Kardaš sehnal, ale za chvíli byl s požadovaným zpět a bylo na něm vidět, že čeká pochvalu. Když tenhle výjev viděl vůdce Klabzej, dal Piprila Králíkovi na starost, řka, že je to jeho sluha a odted' za něj bude zodpovědný. Králík trochu protestoval, ale trochu ho to i těšilo. Touhle příhodou si zároveň i vysloužil funkci družinového zásobovače, která mu už zůstala.

Jeli všichni dále na jih a po dalších čtyřech dnech se dostali na odbočku oddělující se ze severojižní zemské stezky a vedoucí do zvlněných krajů východního Mallikornu. Na rozcestí tam stála formanská hospoda U smrtky. Tam přenocovali a kromě toho, že zde plánovali, jak se vlastně na Sovím hradě uvedou a co tam budou říkat, stojí za zmínku, že zde Nebuč Kanimūra za pomoci cinknutých karet obehřál Darlena Moorheda, nováčka Kutouše Králíka a Krubroka Krouka tak důkladně, že s ním od té doby nikdo nechtěl hrát. Krubrok tu prohrál celých deset tisíc zlatých! Boží vědí, že o takové sumy hrát je nerozum.

Další putování vesnickou cestou necestou už bylo prosto všech zájezdních hostinců a druzi se museli spokojit s noclehem ve stájích bezejmenných venkovských putyk. Před polednem posledního dne měsíce travnu dorazili na dohled Sovího hrádku. Jednalo se spíše o velký dvorec, stojící na návrší za vsí. Jeho umístění na vršku nebylo zvoleno až tak z obranných důvodů, dvorec měl i v přízemí na všech stranách okna, ale spíše proto, aby odlišil svou nadřazenost a vyčleněnost z prosté vesnice. Klabzej Myšilov vzal do ruky bronzové klepadlo a zaklepal.

“Buďte nám vítáni”, uvítal Nurnské s rozpaženými pažemi v rukávech kožešinou obšitého kabátce burgmajstr, neboli správce. Dobrodruzi byli zmateni, neboť ihned po otevření brány se kolem nich sesypali sloužící a s vlídným úsměvem jim odebrali zavazadla a koně, o které bylo ihned postaráno, a bez řečí jim nabídli občerstvení a vodu, jak se činí váženým hostům po namáhavé cestě. “Nečekali jsme vás až tak brzy, nuž ale co, tím jen lépe. Povozy nemáte?”, podivil se správce. “Inu, jistě se tak cestuje lépe, ale co kulisy? Ale kostýmy máte výborné”, uznale prohlásil při pohledu na Myšilova a Riena. Pojdte, ubytuji vás, a pak budete představeni panstvu. A že ve vaší společnosti nejsou žádné ženy? Á, pravda, já vlastně slyšel, že i ženské role jsou většinou zastávány muži. Inu, umění. Máte už nějaký ten kus připravený, nebo si můžeme říci, co bychom rádi? Přiznám se, že já jsem spíše pro nějakou taškařici než pro drama”. Klabzej se pomalu začínal rozkoukávat. “Ééé... no, měla by to být taková spíše...”, nemoha se vyžvejknout, přišel mu na pomoc Nebuč: “Fraška!”. “Jo, tak nějak, na to jsme experti”, dodal Krubrok Krouk a ušklíbl se. Zdálo se, že šťastná náhoda přivedla Nurnským do rukou vítanou záminku, jak se vloučit do domu pána ze Sovího hrádku. Dost možná, že budou mít příležitost tu promluvit s Joliturenem a bude tak snazší pátrat po spojitosti tohoto místa s Čmelichem a dalšími věcmi, o které jim šlo.

Ubytovaní byli v přízemí, v křídle, kde bydleli sloužící, ale místnost byla prostorná a postele čisté. Nurnští se krátce pobavili o tom, že příležitost chytí za pačesy a budou se vydávat za hereckou společnost, kterou zde zjevně očekávají. Představení nějak odehrají, na jeho vymýšlení budou mít ještě čas odpoledne. Zároveň s tím se pokusí něco zjistit a najít Joliturena. První ale bylo setkání s hradním pánem Selvenem Bradkou. Ten je přijal v prostorné přijímací místnosti s čistě bílým omítnutím, které se tak akorát hodilo k venkovské šlechtě. Pán tvrze, po jeho boku jeho žena a syn Hužvar, a kolem nich bylo málo početné služebnictvo, a dále rozloženo pár překrásných loveckých psů. “Inu, rádi vás tu vítáme. Vaše herecká společnost má už své jméno, a nejen v Isselu, to si nemyslete, až sem k nám dolehl váš věhlas. Slyšel jsem, že máte v plánu na dnešek uctít nás nějakou komedií. To jsem rád. Byl bych rád, aby to druhé představení bylo asi tak pozítří, nebo o den později. Nebojte, postaráno o vás bude dobře, také zaplacení dostanete podle dohody. Ty dva dny budete mými váženými hosty, budeme jen rádi, když nám tu někdo z města protrhne tu trochu nudnou venkovskou atmosféru”. Pán domu mluvil vznešeně a cizími slovy se snažil budit dojem světáckosti. Jeho syn Hužvar na Nurnské pouli oči, vypadal, že se mu divoká společnost líbí. “Což to, my rádi budeme, velectěný pane”, opáčil Myšilov. “Rádi s váma zapředeme hovor, se všema... I s Joliturenem”, vypálil hned od začátku ostrou munici. Pán Selven udiveně pohlédl na svoji choť a nechápavě odvětil: “Můj otec Jolituren je ale již léta na pravdě boží, to já jsem pro vás poslal. Nechápu, jak se to mohlo poplést. I veovacím listu jsem přece podepsán já”. Zavrtěl nechápavě hlavou. “Zvláštní, kdo to mohl poplést. Sluha, který tam za vámi byl, je úplně spolehlivý. Nikdy se v mých službách neopil”. Ještě jednou zakroutil hlavou. “No nic, nechme mého otce odpočívat v hrobě a myslíme raději na dnešní večer. Po představení bude následovat hostina. Slyšel jsem, že nemáte žádných kulis, ale to zřejmě nevádí. Kus odehrajete na nádvoří, zády k domu sloužících a kuchyni. Podél zdi paláce budou sesle s obecnstvem a z ochozu v prvním patře bude hru sledovat panstvo s přáteli”. V žertu Nurnským pohrozil prstem. “Hleďte se snažit! Sezval jsem dobrou společnost z celého okolí”.

Nurnští se zase sešli ve svém kumbálu a byl vytýčen nový úkol: zjistit toho co nejvíc o nebožtíku Joliturenovi. Kde jsou nějaké věci po něm, s kým se tu na hradě za života přátelil a tak podobně. Následně se šli podívat Nebuč a Darlen do stáje za štolbou a vozkou, Krubrok a Rien do kuchyně za kuchařem a Myšilov s Harezem za služebními děvečkami, aby zapředli hovor a něco zjistili. Podařilo se jim jen s námahou vykoumat, že Jolituren byl starý podivín, který se víc než o lidi zajímal o alchymii, pokusy a staré knihy. Panství už dávno za jeho života spravoval Selven. Když Joliturenovi ještě zdraví trochu sloužilo, tak prý hodně cestoval, naposledy byl dokonce pár let až v dalekém Nurnu! Ale že zemřel v zimě před několika lety na horkou nemoc a že od té doby po něm sice všichni teskní, ale zase na druhou stranu že už nejsou ty propálené ubrusy od všelijakých pokusů a že ty fleky na košilích od chemikálií stejně nešly vyprat. S ještě větším úsilím se Nurnským podařilo vyjistit, že Jolituren měl hodně rád malého Hužvara, který

ho dětsky obdivoval. Nejzajímavějším zjištěním bylo, že Joliturenova laboratoř byla po jeho smrti uzavřena a nikdo tam nechodí. Polohu laboratoře se Nurnským podařilo určit jen přibližně, ale i to byl úspěch. Už bylo od čeho se odrazit. Dalším úspěchem bylo, že Myšilova napadlo ten největší z klíčů z vývratu vyzkoušet na hradní bránu – a pasoval přesně. Tajemný jezdec přijel tedy opravdu rovnou odtud. Zároveň s tím bylo možno říct, že tento klíč nebyl tím, o který se jednalo v listě. Teď Nurnské čekal další úkol, nastudovat hru. Měli na to asi dvě hodiny a hlavní slovo v tom měl nováček Pipril. Ten vypadal, jakoby už s účinkováním v nějakém spolku měl své zkušenosti.

První mezihra – Nurnská herecká společnost

Osoby a obsazení:

Romelo, tragický milenec: Kardaš Pipril
Žůlije, tragická milenka: Kardaš Pipril
Ohnivý démon, otec Žůlijin: Rien Gwardit
Lesní démon, otec Romelův: Klabzej Myšilov
Ledový démon, do počtu: Krubrok Krouk
Přítel Romelův: Nebuč Kanimůra
V dalších rolích: Harez, Darlen Moorhed
Zvláštní efekty (chrápání ze zákulisí): Kutouš Králík

Podstatou této tragikomedie byla neomezená improvizace, jak je vidět z generální zkoušky:

Kardaš (křepčící): ona miluje jeho, on miluje jí, oba jsou krásní. A budu je hrát já.
Darlen: Ty budeš hrát ženskou a chlapa najednou?
Kardaš: Já budu šizofrenní osoba.
Klabzej (mne si vousy): Já budu lesní démon, jdu pro chvojí do lesa. (odchází)
Kardaš: A Rien bude ohnivej démon a Krubrok ledovej.
Krubrok (otráveně): Já démona nehraju.
Rien (ke Krubrovi): Budeš metat kroupy někomu pod nohy.
Krubrok: Kardašovi?
Rien: Jo.
Krubrok (vesele): Tak jo.
Darlen: A já abych někomu v hledišti vsugeroval myšlenku, že je to dost dobrý představení.
Harez: To bude potřeba.
Kardaš: Jasně, všechno bude vsugerovaný.
Rien (zasněně): Vsugeruju jim kulisy, rozkvetlou louku...
Kardaš (skáče mu do řeči): Budeš s náma hrát únos ženský a pak všichni umřou.
Nebuč (se smíchem): Von bude hrát všechny postavy, to bude ta největší komedie.
Klabzej (polohlasem, vrací se s narvaným chvojím): Já ho zabiju ještě než to začne.

Panstvo ani nedutalo, když se na nádvoří zleva vyřinul zdánlivě odkud oblač dýmu a zprava zaplálo jasné světlo. Dveře od hradní kuchyně, kde byli v improvizovaném zákulisí namačkání herci, se s tajuplným skřípotem pootevřely. Vykoukla hlava principálůva. Židle i ochoz byly plné lidí a očekávání. Všichni hleděli upřeně na Kardaše, který měl jednu polovinu obličej zmalovanou jako flundra, na druhé měl nalepenou koudel jako vousy a huňaté obočí. K obecenstvu se točil vždy tou polovinou, kterou právě představoval. Vyskočil na nádvoří a zadeklamoval pár úvodních vět. Za ním se na improvizované jeviště vyšourali další herci.

“Můj otec, ohnivý démon”, zaštkal Kardaš, snaže se nevidět zlověstné pohledy, jež na něj zpod nánosu chvojí vrhal lesní démon Myšilov, “Mi nechce dopřátí mojí lásky”. Zakoulel očima. “Ach”, dodal. Otočil se do role Romela a opět zabědoval, tentokrát hlubokým hlasem. Po nějaké chvíli se do konverzace zapojili sami démoni a ostatní osoby. Nenechali se rozhodit tím, že Kutouš Králík z Veselého kopečku usnul krátce před začátkem představení, protože si dával ‘ještě na kuráž’. Sfouknou to bez něj. V hloučku démonů mezitím došlo k první z řady rozepří, které nakonec tento ‘kus’ charakterizovaly. Ohnivý démon začal metat sloupy ohně a vznesl se do výše. Hlediště vykřiklo v obavách o hradní krovy a také v úžasu nad triky komediantů. Kardaš se mezitím s ledovým démonem Krubrokem, který zatím jen tak lelkoval, snažil zapříst dialog. Krubrok se nemohl rozhodnout, zda bude na straně Romela, kterého nyní Pipril představoval, nebo zda se dá k lesnímu démonovi Klabzejovi, který se do něj navážel z druhé strany. Náповědu mu podal levitující Rien: “Kroupu”, zasyčel shůry a vzápětí už Kardaš křepčil za zvuků hrudek ledu, bičujících dlažbu pod jeho nohama. Hlediště, dříve poněkud zaskočené podivnými a nevysvětlitelnými kousky ohnivého démona, přijalo tento výstup s ulehčeným potleskem.

Na jeviště vstoupil Kanimūra, jenž byl mezitím na jedné z pravidelných obcerstvovacích přestávek, které si jednotliví aktéři hry vybírali, kdy jim zrovna napadlo. A vykročil, spíše se vrhnul ke Kardašově mužské polovině, bodře hlahole: “Bud’ pozdraven, šlechetný zachrrrr... ehm, hm”. “Šéfe”, napověděl Darlen. “Šlechetný šéfe”, zazdil to Nebuč. Hlediště řičelo smíchy. Hra měla sice svá hluchá místa, ale triky a akční scény stály za to. Horší



...Kardaš vyskočil jak natažený na péro a několika rádobý obratnými veselými frázemi představení zakončil...

byly ty konverzační mezihry. Vypadalo to, že každý mluví o něčem jiném, navíc buď moc potichu, nebo naopak hrozně nahlas.

Po nějaké chvíli začal o diskutující hlouček jevit zájem stále bezprizorní lesní démon. Klabzej chvíli obcházel kolem a pak se vmáčknul mezi Hareze a Nebuče. Chvilí se zdálo, že o něčem uvažuje. “Žereš maso?”, houkl nakonec na Kardaše. “Já?”, zeptal se zmateně hobit a rozhlédl se po trojici bijců. Ti společně zavrtěli hlavami. “Já ne, nikdy, jak bych mohl?”, začal démona ujišťovat o svojí duchovní čistotě. “A stromy jsi sázel?”. “Jasně, sázel”, horlivě přitakal Pipril, když mu to ostatní odkývali. “Tak jo, jdu to toho s tebou”. Tím ovšem zcela obrátil kabát, a tak se zdálo, že hra skončí šťastně. Ovšem stále tu byl Rien Gwardit, který je se zájmem pozoroval coby létající ohnivý démon. Vzápětí už kolem spiklenců Piprila, Klabzeje, Hareze, Nebuče a Moorheda zahučely plameny. Rozpoutala se bitka, v níž nebylo vždy úplně jasné, kdo je na čí straně. Klabzej Myšilov si upravil chvojí omotané kolem pasu a s vyčítavým výkřikem: “Žereš maso!” se vrhl na ohnivého démona, naoko prchajícího před dvojicí Harez - Darlen. Hole démonů se s rachotem hodným bytelnějších zbraní srazily. “Chcípneš”, zaburácel v odpověď Rien a vychrchlal plameny a čoud. Postupně se teatrálně k zemi skácel Krubrok Krouk a Harez v nestřeženém okamžiku utekl do kuchyně. Utlučeného ledového démona Krubroka to na zemi za chvíli přestalo bavit, a tak zamumlal zaklínadlo a objevil se v kuchyni. Harez si tam přiřukával korbelem se z bitvy tradičně dezertujícím Nebučem Kanimůrou a nevypadal, že by se chtěl zhostit svojí role hlavního zachránce Piprilovy zmalovanéjší poloviny. Kutouš Králík stále sladce chrápal, natažen na stole. Nějaký dobrák z čeládky jej alespoň přikryl ubrusem. Venku zatím lesní démon, zaskakující za Hareze, utloukl Riena, který se s přesvědčivým zachroptěním svezl k zemi a magicky uhasil ohně.

Hra končila. Nebylo sice jasné, jestli Romelo tu krvavou bitku přežil nebo jestli bude Žilije obětována lesu, ale vzhledem k tomu, že se mrtvoly herců začínaly zvedat a trousit směrem ke kuchyni, tušice tam připravené holby piva, bylo nutno zařídit konec. Kardaš vyskočil jak natažený na péro a několika rádobý obratnými veselými frázemi představení zakončil. Aplaus byl. Všichni tleskali spíš z úcty k hostiteli, ale tleskali. Po představení následovala hostina panstva. Numští se slezli na cimře a kuli pikle.

Kapitola čtvrtá – Joliturenův odkaz

Vzhledem k tomu, že družina trpěla absencí zkušených zlodějů a opilému nováčkovi Piprilovi nikdo důležitý úkol svěřit nechtěl, vydal se na průzkum hradních komnat Klabzej Myšilov. Proplížil se ztemnělými chodbami, přičemž poslouchal za dveřmi. Kde se ozývalo chrápání, tam se nepouštěl, ale jinak zkoušel kliky a nahlížel do temných zákoutí. Mnoho mu v tom pomáhal jeho zrak. To, že měl oči jakoby potažené nějakým zánětem, mu ve skutečnosti umožňovalo vidět i tehdy, kdy na obyčejného smrtelníka bylo už příliš tma. Stačil mu jen nepatrný odlesk světla, aby alespoň trochu viděl. Nakonec dorazil ke dveřím, za nimiž tušil cíl svojí cesty. Masivní, železem pobité dveře, u kterých bylo vidět, že takřka nejsou používány. Snad jen na zámku pár čerstvých škrábanců. Kouzlem se ocitl za nimi a rozsvítil lucernu. Místnost byla plná zaprášeného haraburdí. Nepřehlédnutelné alchymistické náčiní, křivule i destilační souprava, mezi tím stohy odrbaných knih a pergamenů. Pozůstalost po dědovi Joliturenovi. Na zemi stála truhla. Byla opásána železem. Zámky seděly nekompromisně ve svých uloženích. Nehlučné otevření bez pomoci čar nepřicházelo v úvahu, stejně jako možnost, že by truhlu dostal z místnosti ven. Náhle ho napadla spásná myšlenka a vyndal svazek klíčů od mrtvého jezdce z Liscannorského lesa. Hned první z menších klíčů seděl zcela přesně. V zámku cvaklo, pak ještě jednou a víko šlo lehce nadzvednout. Myšilovovi se rozlil na tváři samolibý a vítězný úsměv. Začal se probírat obsahem a cpát si do velkých kapes svého mantlu vše, co mu připadalo zajímavé.

“A víc jsi toho nevzal?”, řekl trochu zklamaně Králík. “Ne, to nemělo cenu, zbytek se nás netýkal, byly to různé alchymistický návody a tak. Tohle je důležitý. Deník toho Joliturena

a dopis". "Tak honem, už to přečti", vyzval Myšílova netrpělivý Harez. Myšílov rozložil tuhý list složeného dopisu a dal se do čtení.

Joli, příteli,

Dva roky jsem zkoumal, dva roky nevěřil. Ted' vím. Jisto jest, že část Dybh-endalského klíče je v mých rukou. Štěstí či náhoda, což? Je zhruba třetinou či čtvrtinou celku. Vrátil jsem se ve studiích zpět k Sutemorově 'tharugl eth unglor'. Nacházím stále další zajímavé skutečnosti. Kraj, v němž jsem se usadil, má zvláštní ráz. Rozkládá se na jižním okraji Gorganského království, blíže Medby. Nikomu o tomto kraji ani o klíči však ni slova neprozrad', neb, a ted' se podrž, je tu i Brána. Vskutku, klíč si ji zjevně našel. Nezbyvá než čekat, až bude klíč kompletní. Či jej snad hledat? Věřímť již, že se nám vše podaří. Zbývá vystříhat se nástrah, z nichž Kormulan je, dle Sutemora, nejnebezpečnější, a sehnat peníze na dokončení příprav. Snad ty bys v tom mohl pomoci.

Čmelich

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho. Ted' měli jistotu, že jsou na správné stopě. S rozechvěním otevřeli další písemnost, útlý sešitek v černých deskách. Byly to jakési deníkové zápisky. Po popisu různých banalit a záznamů z alchymistických pokusů na poslední straně stálo:

Je konec. Služebník, kterému jsem nejvíc věřil, starý Vajčin Půlpalec, zmizel cestou na sever, do Gorganu. S klíčem, s penězi. Čmelichovi jsem poslal list. Nevěřím. Zapřísáhl jsem ho, že jsem mu klíč poslal, ale nevěří mi. Viní mne, že se chci vstupu do brány zmocnit sám. Jaký je hlupák! Nevím, co mám dělat. Úsilí, které jsme věnovali studiu Unglorského dokumentu přišlo vniveč. Rád bych se za ním vydal sám a vše vyřešil osobně. Na jaře. Snad se mi podaří najít Vajčina a vše získat zpět.

"Vajčin Půlpalec", řekl Rien. "Tak se zdá, že ta mrtvola z lesa má jméno. A další indicie je ten Unglorský spisek. A ten posel jel zjevně do Gorganu, tam se taky podíváme". "A co ten Kormulan?", zeptal se Nebuč, ale vtom se hrozně rychle stalo něco jiného. Klabzej vyskočil ze židle, popadl svou hůl a hnál se k oknu. "Špeh!", zaječel. "Za oknem se někdo schovává!". Rozrazil okno a vyskočil ven. Jejich místnost byla v přízemí, a tak ten, kdo chtěl nahlédnout do jejich okna, nemusel ani stoupat na špičky. Myšílov jej zahlédl, jak mizí za rohem dvorce. Poháněn magicky, vyrazil bleskem za ním. Po dalších dvaceti sázích už jej měl před sebou. Pozvedl v běhu svoji hůl a udeřil špeha jejím okovaným koncem, mezi družiníky známým jako razítko. Běžící muž se složil bez hlesu na zem a vyryl bezvládným tělem do mokré půdy rýhu. Myšílov si jej pohrdlivě změřil a pak jej obrátil, aby mu viděl do tváře. Byl to až příliš zvědavý Hužvar, syn a dědic pána ze Soviho hrádku. "Sakra", zaklel překvapeně Klabzej, "To nám tak ještě scházelo". Popadl mrtvé tělo, z jehož rozražené hlavy crčela krev, naložil si je na hřbet, rozhlédl se, aby se ujistil, že jej nikdo neviděl, a pak došel až pod okno Nurnských. Tam ostatní zpravil o stavu věcí. Nurnští se poradili a byli zajedno, že Hužvar asi neměl nic moc společného s alchymii, Čmelichem, klíči a podobně. Rozhodně se od toho kluka nedaly čekat nějaké nekalé úmysly. V době napsání listu Čmelichovi mu ostatně nemohlo být víc než osm let. Prostě byl jen zvědavý a mladicky nerozvážený. A ted' byl navíc mrtvý, což nejenže znemožňovalo se jej na cokoli zeptat, ale i to značně komplikovalo jejich další působení na Sovím hrádku. Nurnským bylo jasné, že na panství už zůstat nemůžou. Smečka loveckých psů, které hradní pán choval, by nepochybně identifikovala pach toho, kdo se motal v noci kolem kaluže krve pod zdí tvrze, a jakékoli výmluvy by mohly být zbytečné. Bylo tedy rozhodnuto schovat Hužvarovo tělo do blízkého lesa tak, aby ráno zmizení komediantů a syna hradního pána nebylo dáváno hned do souvislosti s nejhorším zločinem, a případní pronásledovatelé vyrazili po jejich stopě co nejpозději. Následně se všichni sbalili a ještě dlouho před úsvitem vyrazili na cestu. Museli pěšky a navíc oknem, protože koně se jim ze stáji nechtělo vyvádět, aby nezbudili pozornost. Úsvit je

zastihl na cestě a vůdce rozhodl pro odpočinek po náročném dni a noci v lesíku u cesty. Byli o něco chudší, ale i o zkušenost a informace bohatší.

Když ztěžknou oči

Klabzej Myšilov

Když ztěžknou oči, spánkem se mi klíží
a kněžka noci do kraje se vplíží
by rozehrála dobu svoji vlády
já poklimbávám, k ohni stočen zády
Však přesto okem supa bedlivým
hlídám všechny kradmé pohyby
a šelesty a podezřelé okolnosti
jež mohly by být nepřátelskou troufalostí
mě spící druhy snadno oddělat
Dnes na stráži, jak předtím mnohokrát
když padl los a určil moji vartu
já vsadil všechno na tu samou kartu
že této noci nic se nestane
a úklady se skončí nezdarem
Pak není divu, když se někdo plouhá
ať mrzký vrah, či blbosti své slouha
a ruší v spánku moje věrné druhy
že zanedlouho bude nejspíš tuhý
v tom není třeba nic si namlouvat
Tak radím všem, ať nechají nás spát
a Nurnským druhům obloukem se vyhnou
i sebevrazi, co snad k smrti tíhnou
ať raděj plaší jiných ležení
neb v těchto klidných místech, zdá se mi
mohou se stát věci nemilé
tak jistý Hužvar zemřel omylem
a poslední, co Dot Trau hlavou kul
byla hněvná druidská hůl!

Druhá mezihra – Gwarditův sen

Dva muži, elf a muž. Viděl je jakoby z výšky, ale zároveň tam byl, přímo u nich, slyšel, co si říkají, dokonce měl pocit, že vnímá i jejich myšlenky. Gwarditovi ten pocit připomněl souboje mágů, i když si byl vědom, že tohle je jenom sen. Ale nějak se z něj nemohl, nechtěl probudit. Ten muž měl výrazně východní rysy a neustále přivřené, trochu šikmé oči. Pronesl k elfovi: “Nechce po nás, abysme je hned zabíjeli. Stačí mu ten šutr. Nejlepší na tom je, že odměna nemá být jen ve zlatě. Vědění, moc...”. “Jistě”, přerušil ho chladným hlasem elf. “Ale co když za to někdo zaplatí víc, Kuzmaji. Nebo co když samotná ta věc poskytuje moc a znalosti”. “Lepší jistý zisk než hněv někoho, kdo nám může pěkně zatopit, a nejen v Gwendarronu, Olme. Nemyslím si, že by dům Taubinků teď mohl pohrdnout zlatkou. Najmeme chlapy. Přepad uděláme, až budou dál od hlídek. Pán říkal, že pocestujou mimo Gwendarron”. “Nemyslím, že nám něco dají dobrovolně. Poteče krev, Jagodo”. “Tak at”.

Kapitola pátá – Cesta do Gorganu

Tak prošli Mallikornem, ve dne se ukrývali po lesích a v noci šli zemskou stezkou. Až v Isselu si opatřili nové koně a do Liscannoru dorazili ničím neobtěžováni o čtrnáctých předradostinách. Jejich návrat byl tentokrát pro liscannořany radostnější, neboť se vraceli všichni zdraví. Ovšem dobrodruhy trochu hlodala vzpomínka na zabitého Hužvara. To se nemuselo stát. V Liscannoru se teď ozývalo bušení kladiv, skřípění pil a vůbec stavební lomoz. Ukázalo se, že na léto rozjel Jeremiáš Čípera přestavbu hostince. Nechal strhnout starou kuželkárnu a přístěnek známý jako 'ubytovna', rozšiřoval hostinec o další pokoje a staré prostory renovoval. Nejenže při tom vzala za své i památná dřevořezba sousoší 'Hrochojezdci táhnou', ale nálevna teď byla zcela zabarikádovaná stavebním materiálem a Nurnští se tudíž museli sejít k poradě v domě Nebuče Kanimůry, protože u vůdce výpravy to z hygienických důvodů nešlo a Rien jako nejmocnější učenec v družině se demolicí obecní ubytovny stal de facto bezdomovcem. Jeho věci Jeremiáš Čípera nahnul do kouta, kde na ně padala malta a prach. Riena to tak rozčílilo, že hned prohlásil, že se radši odstěhuje na pobřeží, do Vranigostu. Nurnská družina se tedy sešla v Nebučově noře. U Kanimůry v kuchyni se pouze formálně potvrdilo, že další kroky budou směřovat na sever. Tajemná formulace z Čmelichova listu, hovořící o penězích a dalších ziscích, každého lákala. V celé věci bylo ale mnoho neznámých. Tušili sice, co je klíč, a věděli, kde mají hledat Čmelicha, ale nevěděli, po čem Čmelich pátrá. A živý sen, který Gwardit všem vyprávěl, a ze kterého vyplývalo, že jim jdou po stopách elf Olm Taubink a člověk Kuzmaj Jagoda, nikomu také do celé věci nezapadal.

Gorganskou hranici přešli Nurnští v nezměněné sestavě o dvacátých pátých předradostinách po necelém týdnu pohodlné cesty na čerstvých koních. Gwendarronsko-gorganské pomezí se oproti tomu jižnímu nerozkládalo v kopcích, ale ve zvlněné venkovské krajině, ozvláštněné tu říčkou, tam zase rybníkem. Rozcestí, na kterém se octli asi po půlhodině cesty od mýtné celnice ve vesnici Věšba, kde se je nikdo ani nenamáhal zkontrolovat, leželo u jednoho takového rybníka. Směrem na sever ukazovala šipka na Turst a na hlavní město královstvíčka gorganského, na západ pak byl směr do Medby. Na břehu rybníka stálo několik stodol, dům porybného a poctivá formanská hospoda U tří nožů. Nurnští se tam zastavili na kus žvance, ale vzhledem k tomu, že do soumraku zbývalo ještě pár hodin, vydali se na další cestu do města zmíněného v Čmelichově listě, do Medby.

Medba je už dlouhá léta střediskem kraje, který je přilepen ke království gorganskému na jeho hranici s Gwendarronem a trpasličími zeměmi na západě. Stejně tak by mohl patřit ke Gwendarronu nebo pod vládu trpaslíků, kterých tu žije také mnoho, ale pro Gwendarron je to příliš odlehlý kus země a pro trpaslíky je tu málo skal a příliš rovinatý terén. Hlavním a přirozeným důvodem příslušnosti ke Gorganu jsou řeky Terga a Krutka, které tvoří přirozenou západní a jižní hranici. Byť na jihu jsou některé osady, hlásící se ke gorganské příslušnosti, už za řekou. Takže díky místnímu podhorskému kraji, oplývajícímu bohatstvím železných rud, a hlubinnému dobývání kvalitního uhlí nemusí Gorgan, kde se taví a zpracovává železo, všechny suroviny dovážet. Samozřejmě, největším producentem surového i opracovaného železa široko daleko je Kazzd, trpaslické souměstí, ale znalosti technologie jsou i zde a gorganské vysoké pece nejsou, co se surovin týče, závislé jen na importu od trpaslíků. Z kraje západně od Medby tak do Turstu a dále proudí ruda, uhlí, ale i železo, neboť část těžby se zpracovává i přímo ve zdejších kraji, v místě zvaném příznačně 'Komíny'. V poslední době ale odbyt poněkud klesl, neboť trpaslíci snížili ceny železa a dobývání rud se tu pomalu přestávalo vyplácet. Ale jak byl kraj bohatý pod povrchem, tak se ukázal být úrodným i na povrchu, a tak místní lidé nouzi netrpěli. Medba sama byla toho důkazem. Poněkud více než běžně ospalé provinční městečko, které se ještě nevymanilo z venkovského rázu. Dlážděných cest tu nebylo a střed obce neměl ještě pevně daných ulic. Spíše to byl shluk domů, teprve si hledající formu, kterou mají města. Nurnští hledali dvě věci: hospodu a radnici. Před něčím, co radnici mohlo být, zarazil Rien Gwardit koně. Kamenných domů ve zdejších kraji mnoho nebylo. Tenhle nenechával nikoho na pochybách, že patří správci tohoto kusu země. Patrová budova s boky krytými zdi by se, kdyby to snad bylo

někdy zapotřebí, dala vcelku slušně hájit, a už z toho a z absence jinak všudypřítomných žebříňáků s úrodou se návštěvník mohl dovítit, že tady nebydlí sedláci. A navíc stála před vchodem stráž. Tu tvořili dva muži s meči v pochvách a s kušemi na zádech. Od nich se dozvěděli, že zde skutečně sídlí pán zdejšího kraje. Jeho jméno bylo Tuchlap a byl správcem zeměkusu, neboli zeměpán. Podřízen byl přímo gorganskému králi a byl to zřejmě prostý muž, nikoli šlechtic. Strážce jevíly malou ochotu vyjednat Nurnským audienci u svého pána, ale nakonec bylo Tuchlapem svoleno, že si na rozhovor s cizinci udělá čas. Rien Gwardit a Darlen Moorhed odložili zbraně a měli povoleno vstoupit.

“No”, poškrábal se Rien na hlavě, “Nijak vlídně nás nepřijal. Řekli jsme mu o Čmelichovi, že bysme rádi věděli, kde žije. Ale i když se mi zdálo, že na to reagoval a tudíž že ho zná, nahlas řekl, že si musíme poradit sami, že mu to jméno nic neříká. Celou dobu vypadal, že o něčem přemýšlí. Poslal nás nakonec na západ, tam prý se máme ptát, tady v Medbě že o nikom takovym neslyšel”. “Nepodařilo se nám úplně mu přečíst myšlenky”, rýpnul si ještě Moorhed, “Ale ten chlap určitě ví víc, než nám dal najevo. Ale nechal bych ho o všem popřemýšlet, je to přece jen zeměpán a nemůžeme to z něj páčit násilím. Navíc nevíme moc na co se ptát, kromě toho, jestli nezná alchymistu jménem Čmelich. Kde nebo co je vlastně ‘brána’, jsme se ho radši zatím neptali”. Do hovoru se ještě vložil Rien: “Jo, ale řekl nám, že místní kraj sužují nějaký lapkové. Vede je prej nějaký Sambuch Mžoural a zřejmě mají ležení někde ve skalách v kopcích na severu. Kohoutí vrchy se to tam jmenuje. Ale nemyslím, že by to mělo něco společného s Čmelichem”.

Nurnští se ubytovali v místním hostinci beze jména, kde strávili klidnou noc. Ráno se vydal hobit Kutouš Králík ještě jednou k Tuchlapovi. “Nic nového jsem se nedozvěděl, byl na mě víc než odměřený. Asi nemá rád hobity”, ušklíbl se. “Ale koupil jsem si u něj mapu”, pochlubil se Kutouš a rozvinul barevný list s plánkem zdejšího kraje. “Koupil?”, zeptal se Nebuč, “Místní zeměpán obchoduje s mapama?”. “No, prej tady jinde žádnou než jeho oficiální mapu nekoupíme a on nemůže jen tak mapy rozdávat. Inu co, mapu jsme potřebovali”. Nurnští vsedli na koně a vyjeli západním směrem. Podle mapy vedla cesta na západ, po patnácti milích procházela obcí Kopniště, stáčela se na jih podél lesa Pučelce a po dalších dvaceti milích končila v obci Targol. Dál už nebylo nic. Nurnští se vydali na cestu. Kolem jedenácté minuli brod říčky, tekoucí z kopců na severu. Blíže něj stála velká pila. Na cestě se proti Nurnským objevila skupinka žen. Poskakovaly, smály se a švitořily. Ale byly nějaké divné. Když druzi přijeli blíž, nemohli si nevšimnout velikých očí, až příliš širokých úsměvů s ústy plnými ostrých drobných zoubků. Později se dozvěděli, o co šlo. Byly to takzvané Diblice, bydlící v brložích stranou od lidských sídel, ale na lidech parazitující. Vypadaly jako ženy nebo dívky - menší, výrazně ženských tvarů, s rozpustilou chůzí, která připomínala spíše poskakování dětí, oblečené v blůzy a barevné široké sukně, které kradly z luk, kde je místní ženy sušily. Ale v obličeji bylo vidět, že to obyčejné ženy nejsou. Splácly a široký nos, nepřirozeně velké oči s ohromnými řasami a především věčně rozesmátá, nebo spíše rozšklebená, neskutečně široká ústa plná ostrých drobných zoubků byla důkazem toho, že nejde o normální lidské ženy. Místní jim říkali Diblice, a když se ozval na dohled od vesnice jejich rozpustilý smích a kvičivé hlasy, hovořící jejich vlastním jazykem, připomínajícím jen několikaslabičné výkřiky, tak zavírali okenice a volali děti domů. Přes všechna podezření jim nikdo nemohl nic nekalého dokázat a nikomu se nechtělo jim ubližovat, byli to přece skoro lidé a místním jich bylo spíše líto, ale stalo se občas něco podivného. Že se ztratilo dítě, muž odešel z domu a už se nevrátil, ztrácel se věci. Na místě byla ostražitost. Nikdo nechtěl takové sousedy.

Odpoledne sedmadvacátých předradostin dorazili Nurnští do Kopniště. Byla to větší vesnice, která pamatovala lepší časy. Několik stodol bylo pobořených a i tady neměla hospoda název. Nurnští do ní vstoupili a ihned je zarazila pochmurná nálada. Z hovoru s místním staříkem, vysloužilým havířem Mrzenem, se dozvěděli, že se ve zdejším kraji dějí divné věci. Někteří lidé je připisují na vrub Diblicím, které se tu vyskytovaly odedávna, ale někteří mluví i o jiných, novějších hrozbách. O naříkavém pláči, který se nese nocí, o dlouhonohé, přes tři sáhy vysoké postavě, která rázuje krajem, o podivných zmutovaných zvířatech. O tom, že sedlákům z Targolu

pomáhají čáry. A důkazem toho, že se něco děje, byla i včerejší vražda dvou vysloužilých kopáčů. Skutečně, jejich ztuhlá těla ležela na prknech v sousední místnosti a místní teď v hospodě právě zapíjeli podle tradice jejich smrt. Nurnští respektovali smutek vesničanů a s Mrzenem se šli bavit na náves. Tam z něj vytáhli velice zajímavou věc - Mrzen znal Čmelicha a dokonce jim v mapě ukázal místo, kde je jeho dům. "Ale pán Čmelich před létama umřel. Teda vlastně jeho tělo se nikdá nenašlo, ale bydlel o samotě a už tenkrát tu přestalo bývat bezpečno. Dům huž bude v troskách, ale hdyž půjdete po severním okraji lesa Pučelce, nemůžete ho minout". Nurnští se poradili. To, že je Čmelich po smrti, je zanechávalo v celé věci bez pomoci, jen s korespondencí a nějakými náznaky, které se druhům zjevovaly ve snech.

Vydali se tedy směrem, který jim udal Mrzen, a večer skutečně narazili na okraji lesa na ruiny domu. Stěny ještě stály, ale střecha byla propadlá a pod sebou pohřbila všechen obsah domu. Celým rumišťem už prorůstal plevel a křoví. Protože noc se blížila, rozbili Nurnští tábor a postavili hlídky. V noci pak byli napadeni. Přepadlo je to, co zmiňoval i Mrzen, tříšáhová postava střelící šípy ze svého dlouhého luku. Nurnští byli varováni a střelbou se dokázali účinně bránit. Postava se zhroutila a ukázalo se, že je tvořena magickou hmotou, která se nyní bez užitku roztékala. Darlen Moorhed prohlásil, že podle něj je to ten Kormulan z dopisu Joliturena Čmelichovi. "Aspoň o jedno strašidlo miň", poznamenal.

Ráno se dali do prohledávání trosk domu. Byla to těžká práce, při níž se všichni změnili v nádeníky. Vyklidili trámy, které dřív tvořily krov, fošny a latě stropu, a pod tím vším objevili zetlelé zbytky vybavení domu. V troskách skříně našli něco vybavení, alchymistickou destilační soupravu a také deník, ze kterého se zachovala pouze poslední strana, která se obtiskla na polici, zatímco zbytek deníku vzal čas. Krubrok Krouk zápis přečetl nahlas:

Nevím, co se se mnou děje. Nemám již důvěru ve své smysly. Spojení se sférou daří se mi vždy nadobýčeť dobře, ale já mám Strach. To třeba ve mě hlodá červ, ten, jenž je odvěkou můrou pro všechny, kdož jako já obcují s démony. Bojím se, probouzím za noci křičící. Štěstí, že můj dům stojí tak osaměle. Strašice mne, dávají mě sny i nějaký smysl. Zjevuje se mi v nich Mistřech, ten zabitý. Stojí u kamene a má část klíče. Je takový klidný, usmívá se. Ale já vím, že je to jen odlesk dávných časů. Proč by mne potom budily ze spánku hromy, zatímco venku je čisté nebe? Jsou to sny z dob, kdy nebylo nutné obávat se démonů, kteří škodí. Těch v hlubinách země. Ani těch v nás. Démonů zrady a podlosti. Démonů přetvářky, klamu a falešného spojení. Ach, já hlupák, já hlupák! Jak jsem jen mohl důvěřovat těm zloduchům! Jolituren, ten podlý prolhaný démon, ten přítel-krysa, chamtivec. Je stejný jako ten zrádce Tuchlap, spíše skřetu než člověku podobný. Nectě úmluvu a čestně uzavřený obchod, vydírá mne jako sprostý darebák.

Dnes jsem však dospěl k rozhodnutí a řekl jsem si DOSTI JIŽ! Zbavím se své části klíče, neboť věřím, že by mne po čase sama zahubila. Samotné její držení mne již dnes těžce poznamenává. Proto jsem vyjmul svou část klíče z truhly, kde jsem ji po dlouhá léta opatroval, a vynesl na světlo boží. Přenesl ji přes lány a ukryl hluboko ve Štangru. Snad mi bohové budou v budoucnu více nakloněni a já budu mít možnost klíč znovu vyzvednout a zcelit.

Nazítří se Nurnští rozhodli vydat do onoho Štangru, kterým byl podle mapy les na sever a západ od Čmelichova domu. Do lesa vjeli koňmo po poledni.

Myšilov se rozhlédl pátravě mezi stromy. Jeho čelo se vraštelo starostí. Tenhle les nebyl vlidný. Něco viselo ve vzduchu. Jeli po jakémsi náznaku cesty při jižním okraji hvozdů. Jejich pátrání bylo, jako poslední dobou takřka neustále, poněkud tápavé. Ale věřili, že v lese naleznou nějakou stopu, náznak, kde se ten takzvaný klíč skrývá. Po hodině mlčenlivé jízdy lesem, kdy zvířata šla, klidně našlapující mezi kořeny a brodice se loňským listím, najednou Darlen přidruženě vykřikl. Ostatní se podívali směrem, kam hleděla bledá elfova tvář. "Hled'te", hlesl. Asi sedmdesát sáhů daleko, na větvi mohutného buku, necelých šest sáhů nad zemí, seděl pes. Koně, zadrženi na místě, tiše zaržáli a zadupali. Psa to vyplašilo. Seskočil z větve, roztáhl více než sáh široká křídla a nízkým letem mezi stromy, nesen pomalým, mohutným mácháním křídel, zmizel v zeleném hvozdě. Dobrodruzi chvíli nevěděli, jestli to, co viděli, bylo skutečné.

Ale bylo. V lese Štangru se dělo něco prapodivného. Ještě hodinu jezdili po podivně tichém lese, odvážili se i hlouběji od okraje, ale kromě stísněné atmosféry nenarazili už na nic zajímavého. Klabzej Myšilov si pod vous mumlal kletby, proklínající tohle nečisté místo. Padala už tma a nechtělo se jim přespávat na místě, kde se vyskytují tak podivní tvorové. Tak obrátili koně a na noc jeli zpátky ke Čmelichovu domu. V noci překvapil hlídku dušený nářek, který se nocí rozléhal ze tmy. Občas pláč střídaly hrozby, ale konkrétním slovům rozumět nebylo. Protože se nezdálo, že by z toho plynulo družiníkům nějaké nebezpečí, a protože hledat ve tmě původce nářku by bylo krajně obtížné, nechali to Nurnští být. Ostatně ten, kdo se v noci snažil narušit jim takhle spánek, už se jich od té chvíle držel a po většinu nocí strávených v tomhle kraji byly sny Nurnských druhů touhle nepříjemností rušeny. Snad i pod dojmem nepříjemně strávené noci se Nurnští druhého dne ráno rozhodli vydat posvítit si na loupežnou bandu, podle všeho sídlící v kopcích severně od Medby. Kopce se v Tuchlapově mapě jmenovaly Kohoutí a tekla z nich říčka, která jihozápadní Gorgan rozdělovala na dvě poloviny. Podél ní Nurnští vyrazili od pily, stojící u hlavní cesty, a po nějakých šesti milích se dostali až na kraj lesa, kde stál dřevařský tábor. Tváře dřevařů nevzbuzovaly naději na přátelské popovídání, spíše to vypadalo, že svalnatí dělníci by uvítali vytržení z dřiny rvačkou s někým nově příchozím, ale k žádným konfliktům nakonec nedošlo. Navíc se Rienovi podařilo přimět jednoho z dřevařů k rozhovoru o údajné lupičské bandě. Bylo potvrzeno, že loupežníci skutečně trápí kraj a že se neštítí obrátit ani chudé a těžce pracující lesáky. Tábor prý přepaden ještě nebyl, ale pár dřevařů, zkracujících si cestu do Věchovce přes Kouhoutí kopce, se s nimi už setkalo. Mezi lidmi se prý povídá, že je vede nějaký Sambuch Mžoural, odtud si říkají Sambuchova banda. Vyzbrojeni těmito zajímavými informacemi pokračovali Nurnští dále na sever, kde se zalesněný terén začínal čím dále zvedat a kde vůdce Klabzej Myšilov doufal, že se kromě Sambucha a jeho lapků bude nacházet i Čmelichem zmíněná brána nebo nějaké další vodítko. Protože byl právě večer Svátku radostin, ulehli Nurnští trochu dříve, když si předtím zbudovali v lese tábořiště. Nějaká ta láhev se načla, vládla dobrá nálada. Byla teplá letní noc a hlídky nezaznamenaly nic mimořádného. Dokonce i ten otravný plačtivý nářek dnes nocí nezněl. Nazítří už Nurnským začalo šplhání do pískovcových skal. Tam je zavedly prošlapané stezky, na kterých byl Darlen schopen najít nedávné stopy těžkých bot. Vzhledem k tomu, že se v kopcích nedala předpokládat přítomnost nikoho jiného než banditů, měli Nurnští za to, že jdou najisto.

“Pozor”, sykl varovně Harez, jdoucí vepředu, a zvedl varovně ruku. “Něco vidím. Můstek a za ním brána”.

“Brána?”, zvědavě se začal hrnout dopředu Rien. “To by mohla bejt Čmelichova brána!”

“Kam se cpeš, krucajs?”, zasakroval Klabzej, a v tu chvíli byla přítomnost Nurnských prozrazena. Brána, nebo spíše dřevěná vrata v kamenném portále, vytesaném ve skále, kam vedl kamenný můstek přes průrvu v pískovci, měla po stranách dvě štěrbinovitá okna. Z nich se ozval řev: “Popláááá, vojáciííí!”, což sice nebyla pravda, ale šípům, které ze štílen vyletěly, to nijak neubralo na razanci. Harez vzal jako svoji povinnost vyrazit kupředu. “Bijte je, rubte je!”, zařval a vykopl dřevěná vrata tak, jak to umí jen on. Ostatní Nurnští se po počátečním zmatku vydali za ním. Řež, jako už tolikrát, byla krvavá. Bohům žel, tentokrát i na straně Nurnských. Nemá cenu vypočítávat zásluhy jednotlivců, každý měl na pobití Sambucha Mžourala a jeho kumpánů svůj podíl. Ale jeden člen Nurnské družiny musí být přeci jen zmíněn. Harez. Ten se bil tak statečně a nebojácně, že v souboji s přesilou nepřátel položil život dřív, než mu ostatní stačili přijít na pomoc.

“Do hajzlu”, ulevil si Gwardit, “Jedinej pořádněj bijec v družině”. “Co s tím? To to můžeme rovnou zabalit a jít domů”.

“Hele a ta brána moc nevypadá jako to, co měl Čmelich na mysli”, ozval se Nebuč, který zkoumal vchod, “Asi jsme tu ve slepý uličce”.

“Brána nebrána, Harez je mrtvej, kruci!”, zalátelel Kutouš Králík.

Sestra

Harez

Procházím širým světem
zákony mužů veden
Občas pocítím sílu
jež dodává mi víru
Když já poprvé spatřil
teplou krev tryskat z těla
tvou vůni jsem ucítil
Tys náruč rozevřela
Sestro

Kolo se pořád točí
klesajíc po úbočí
jednou dojde na dno
staleté stromy padnou
v zahradě růže rostou
jich vůně k nebi stoupá
potěší mysl prostou
ač vedle tma a stoupa
Sestro

Občas zdá se mi
že ani nejsem na zemi
kráčíš ve stopách mých
za sebou slyším smích
ohlížet se nemusím
tvůj hlas moc dobře znám
jednou tě uvidím
víš kolik času mám
Sestro

Cítím tě za sebou
jsi mojí oporou
jdeš se mnou nocí, dnem
navzdory marnostem
a jak jdu dál a dál
víc práce pro tebe
a uvnitř cítím žár
vznáším se do nebe
Sestro

Lemuji cestu tvou
ti jež jsou prací mou
my jako jeden pár
stráví nás oba žár
jak rád cítím tvůj dech
když stojíš vedle mě
nehoň se není spěch
nejsi tu kvůli mně
Sestro

Životem prošel jsem
co všechno spáchal jsem
velkou část z toho znáš
co už teď naděláš
hledím ti do očí
mohla bys podlehnout
rty mé se odmlčí
mohu tě obejmout
Sestro
Smrti

V tom vchod vyplnil tmavý stín. Postava, která jej způsobila, se celá matně leskla. Zpod brnění, snýtovaného cvoky, nečouhala ani špička vousů. Spokojené mručení, vycházející zpod helmice, vyjadřovalo uspokojení, že nově příchozí konečně našel to, co hledal. Byl to Lúin Nórienský.

“Hele, Lúja!”, zajásal Myšilov. Nurnští byli zázračně posíleni.

Traduje se, že v pozdějších dobách byl výkřik ‘helelúja’ synonymem pro zázračnou záchranu a výrazem úlevy. Lúin Nórienský, kterého nebavilo v Liscannoru poslouchat stále stejné kecy hostinského Čipery a sekýrování svojí matky Lúniel, vydal se na sever po stopách družiny. Dnes ráno jej nasměrovali dřevaři do kopců a po ostrém několikahodinovém pochodu dorazil právě včas, aby se mohl zúčastnit Harezova pohřbu. Podle zvyklostí barbarů bylo Harezovo tělo spaleno, aby se jeho duch mohl volně odebrat k Harr Ghnedovi, jeho patronu. Po skončení této smutné chvíle si Nurnští naplnili torny nakradeným zlatem loupežníků a vydali se do údolí. Začalo pršet. Nurnští se vydali do Medby, ale Tuchlap je vůbec odmítl přijmout. Jeli tedy zpátky do Kopniště, kam dojeli druhého dne poradostin už za tmy. Promluvili si s Mrzenem, který jim přál při odjezdu štěstí. Ten je vyslechl a pokýval hlavou.

“Bať bať, je to tu zlý, moc zlý. Od doby, kdy se zavřel Štangr, je skorem o strach vycházet ven, zvlášť za mlhy, nebo po setmění”.

“Počkejte, strejcu”, zarazil jej Darlen, “Jak to myslíte - zavřenej Štangr? Copak les se dá zavřít?”.

“Ale panáčku, jakejpak les”, odvětil sedlák, “Štangr je přecá důl a vždycky bejval, teda než ho zavřeli”. Usmál se. “Ten kus lesa má po něm akurát méno”.

Nurnským začalo svítat. Ale Mrzen pokračoval: “Ten důl zavřeli, páč tam se kopalo uhlí a moc se nevyplácalo tahat ho přes řeku, lidi šli raděj kopat rudu. Akurát tam začal bejt velkej problém se starým důlmistrem, Kucmolachem”. Mrzen vážně pokýval hlavou. “Bať bať, ten sa tehda zbláznil, už to je pár let. Vodmítnul vopustit důl a zvostal tam. Nechal sa zasypat. Říká se, že vobchází dodneška chodby v dole, do kterýho sa zamiloval, a žere tam uhlí. A taky sa říká, že sa za ním nák dostávaj tuty... Diblice. Ale co já vim. Já jsem málo zvědavej na takovýhle věci. A proto ještě žiju”. Všichni si vzpomněli na dva zabité kopáče.

“A vchod do toho dolu bejval kde, strejdo?”, zeptal se slušně Krubrok Krouk.

“Za lesem teče k jihu řeka, co ji trpaslíci říkaj Oix. Ostatně hnedlem za ní začínaj už trpaslický země. No ale na tom druhým břehu byl právě vlez do šachty. Teď, co je důl zavřenej, říkáme jí už jenom Kucmolachova šachta”.

Dobrodruzi, naplnění novým poznáním, vzali znovu zavděk slámou ve stáji a šli na kutě.

Nazítří se Nurnští vydali na západ. Překročili gorganskou hranici tvořenou říčkou, kterou bylo nutno přebrodit. Hranice tu nebyla nijak hlídaná, mezi Gorganem a trpaslickými kraji to nebylo nutné. I když ze západu do Gorganu proudilo hlavně uhlí, ruda, případně surové železo, ve zdejších kraji nebylo dobrých cest a zboží se vozilo po hlavních cestách severněji. Za říčkou, pár set sáhů od břehu, bylo ve svahu kamenné stavení. Tam měl být, podle slov místních, vstup do zrušeného dolu. A skutečně. Po vylomení dveří, které tam byly spíše proto, aby tam nelezly děti z okolí, byl nalezen vstup do šachty připomínající studnu. Rumpál byl ale zničen a samotný

otvor dolů zakryt fošnami, zatlučenými napříč. Opět si dobrodruzi museli vyhrnout rukávy a pustit se do práce. Ve světle luceren se pod fošnami začali prohrabávat skrz kamení a hlinu do samotné šachty. Jak se dostávali níž, začalo být ponuřeji a stísněněji. Nakonec se zbytek zavalené šachty sesypal dolů a Nurnští stanuli ve vstupním sále dolu.

Vzduch byl naplněn plesnivinou a zatuchlým smradem. Ze sálu vedlo několik štol, většina šla hned ostře dolů a některé z nich měly na zemi železné šíny. Dva rezavé a polámané důlní vozíky naplněné hlušinou stály opodál. Klabzej Myšilov zběžně prohlédl zem. Překvapeně vzhlédl k ostatním: “Jsou tu nějaký stopy”, řekl. “Bosý nohy, většinou malý. Stopy nemůžou bejt moc starý”. Ve světle lucerny, kterou držel Kutouš Králík, a louče, nesené Kardašem, bylo vidět, že ostatní vraští čela. Z výdřevy kapala voda a hniloba, která dokreslovala ponurou atmosféru, prostupující ztichlým podzemím. Nikomu se nechtělo do tmavých chodeb starého dolu, ale tam někde dole se mohlo schovávat něco, co tam zanechal alchymista Čmelich.

“Tam mě nikdo nedostane”, prohlásil Krubrok Krouk, hledě do temné díry, “Budu hlídat venku”. “Já taky”, k překvapení ostatních pronesl Darlen Moorhed. Měl nezdravou barvu. Už několik dní mu bylo zle, každou chvíli odbíhal zvracet. Ostatní se na sebe podívali, ale přes toto oslabení se odhodlali pokračovat.



...Lúin, který zase viděl díky schopnosti rozeznat teplo od chladu, mezitím několik kucmolčat zabil...

Vůdce po krátkém zaváhání vydal pokyn, aby Gwardit začal kreslit mapu. Nikdo se nechtěl v dole ztratit. Lúin Nórienský se v obranném postoji vydal jako první do úzké chodby s kolejnicemi na zemi. Přes rameno mu nahlížel Rien, připravený kouzlit, a za nimi se Kardaš snažil držet lampu co nejvýš, aby vepředu něco viděli. Takhle se začali zanořovat do hlubin dolu. Otírali se o vlhké stěny, klouzali po mokřém kamení a čvachtali v bahýnku, tam, kde byly na zemi

louže. Výdřeva, která byla tam, kde byla hornina nestabilní, už léty shnila, a v těch místech druzi postupovali zvlášť opatrně. Pak narazili na zajímavé místo. Chodba před nimi byla zavalena - stará výdřeva tu už neunesla tíhu horniny a nadloží se provalilo. Ale napravo byla vykutaná nová úzká chodba, která zával obcházela. Evidentně byla vyražena nově, nebo alespoň nověji, po uzavření dolu. Nurnským to bylo důkazem, že v dole se něco děje. Atmosféra vlhkého ponurého místa a představa mnoha a mnoha metrů horniny nad nimi byla skličující. Mapu bylo velmi těžké udržovat, vzhledem k tomu, že chodby byly naprosto nepravidelné a neměly žádný ucelený řád. Zakrátko byli dobrodruzi nuceni uznat, že ztratit se tu nebude žádný div, ba že to je takřka jisté.

“Tady už jsme přece byli”, konstatoval Myšilov, “Poznávám tenhle přelomenej trám. A támhleten vozejek plnej kamení taky”. Vůdce sklíčeně usedl do dřepu a začal hledat v torně další láhev oleje do lucerny. Vtom se odněkud ozvala rána, pak dunivý rachot a svět se začal chvět. Důlní otřes mohl znamenat jediné: těžké boty dobrodruhů způsobily na některém z podmáčených míst zhroucení výdřevy a zával. Bloudili dolem dál. K dalšímu závalu došlo přímo, když procházeli jedním z kritických míst. Několik dobrodruhů bylo zasaženo masami kamení a hlíny, naštěstí nikdo pod závalem nezůstal a zranění nebyla vážná. Ve chvíli, kdy se ukázalo, že Nurnští jsou závaly zřejmě odříznuti od vchodu do dolu, byli navíc napadeni.

“Eh”, hekl najednou Kutouš Králík a padl dopředu. Lucerna, kterou držel, padla na zem a zhasla. Ve svitu té druhé, nesené Kadrašem Piprilem, bylo vidět, že Kutoušovi na zádech sedí malá postava, nahá, s hubenýma rukama a nohama a dlouhými drápy. Lúin a Nebuč se začali chápat zbraní. “Bacha, další!”, zařval Klabzej, jak další kumulče skočilo ze tmy mezi Nurnské. A ještě další a další, tvorové vnášeli chaos do řad dobrodruhů. Svými přerostlými nehty drásali potomci důlmistra Kucmolacha a Diblic tváře vetřelců v jejich dole. Špína, kterou měli pod nehty, pronikala Nurnským rekům do žil a otravovala jim krev. Situace byla víc než vážná, když zhaslo i druhé světlo. Kucmolčata viděla ve tmě zřejmě dobře. Z Nurnských měl tuhle výhodu jen Myšilov, jehož oči, jakoby postižené nemocí, byly schopné vidět i ve světle doutnajícího knotu. Lúin, který zase viděl díky schopnosti rozeznat teplo od chladu, mezitím několik kucmolčat zabil.

Pak ale dorazil důlmistr Kucmolach. V ruce kutací motyku, celý život zvyklý těžké dřině v dole se svaly jako pletenci konopných lan. V jeho žilách už ani nekolovala krev, ta tekutina byla příliš černá. Jeho šilenství, které mu zabránilo opustit místo, se kterým svázal svůj život, mu zabránilo zemřít vyhladověním v opuštěném dole. Živil se krysami, plísní rostoucí na stěnách dolu a uhlím, ale hlavně ho drželo po celé měsíce a roky naživu jeho šilenství, které se přeměnilo v magii. Teď mu jeho důl chtěl zase někdo vzít. “Bacha, je tu někdo další”, zavřískl Rien, který mezitím vyvolal trochu magického světla. “Rube se zbraní”, dodal, když důlmistrova motyka dopadla na Lúinovu helmu a vykřísila něco jisker. Nurnští už dokázali utvořit jakous takous formaci a přesto, že několik dobrodruhů bylo ošklivě zraněných, s většinou kucmolčat už si dokázali poradit. Starý Kucmolach byl po chvíli boje udolán a zbylá kucmolčata se rozutekla do okolních chodeb.

Na Nurnské padlo vysílení jako deka. “Zdá se, že jsme tu pod závalem”, konstatoval Klabzej, “A dochází nám olej do lampy”. “Můžeš mi vysvětlit, proč ty s sebou žádnéj nemáš?”, zeptal se jej Rien, “Dyt’ to je základní věc, aby šel člověk na výpravu vybavenej. Na co myslíš, když balíš? Teď tady zkejsnem úplně potmě, a to ani ty nic neuvidíš”. Myšilov se ošil: “Hele, nějak to zvládnem. Ještě se podíváme hloub. Zdá se mi, že ty raraši malí bránili spodnější patro. Tady už to ale vypadá hodně nebezpečně, ouzký chodby. Šíny s vozejkami už skončily dvě patra nad náma. Zajímal by mě pelech toho Kucmolacha”. A tak se vydali ještě níž. Dolem už bloudili celý den, potřebovali odpočinek, a ten si nakonec dopřáli v Kucmolachově brlohu. V něm našli mimo jiných zbytečností i v látce zabalený střepek z kamenné destičky, popsáný nějakými písmeny. Pásoval přesně ke střepe nalezenému za Liscannorem u pozůstatků Joliturenova posla Vajčina Půlpalce. Vypadalo to, že chybí už jen jeden kus. Ale zatím nevěděli, co s tabulkou, o které už nikdo nepochyboval, že je právě oním ‘klíčem’ v dopisech obou mrtvých alchymistů, budou dělat.

Nurnští zhasli lucernu, aby šetřili olej, a šli spát. Po nějaké době, kdy všichni nabrali trochu sil, zjistili blouděním v dole a namáhavým mapováním chodeb, že je závaly opravdu odřízly od východu. To byl veliký, opravdu veliký problém. Odhrabávat závaly znamenalo jen



...dolem už bloudili celý den...

na sebe strhnout další tuny horniny. Jediným východiskem se zdála být chodba, vytrvale směřující na severovýchod, zřejmě pod řekou směrem na les Štangr. Ale ta se po nějaké době stávala pouhou plazivkou, a pak se zužovala ještě více. Hobiti by jí snad mohli prolézt dál, ale úzký prostor těsné, snad míle dlouhé roury, byl i pro ně nesmírně nepříjemný. Nemá smysl dlouze se zde rozepisovat o hodinách zoufalství, o snaze vymyslet plán, jak se dostat ven. O další noci strávené ve vlhkých štolách. O tom, jak se Nurnští už takřka vzdávali naděje, že kdy ještě uvidí denní světlo. O tom, jak se pomocí zmenšovacího lektvaru chtěli tenkou chodbou dostat ven, i o tom, jak se jim

nakonec podařilo důl opustit a uvidět nebe, poseté mraky. Klabzej Myšilov nabral plným dechem vzduch do plic, rozpřáhl ruce a v duchu děkoval Smrkenovi. Jeho vlasy, ještě před dvěma dny černé jako havraní peří, měly nyní barvu čerstvě ražených stříbrňáků...

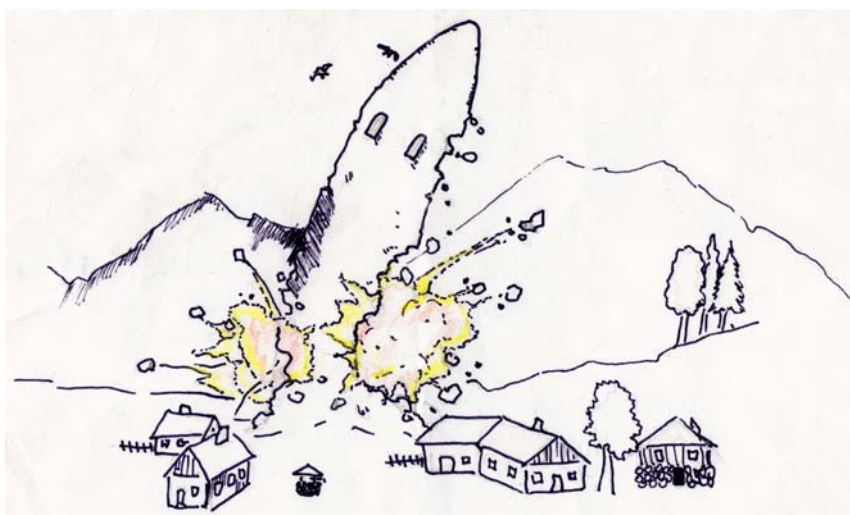
Protože bylo jasné, že tenhle kraj je magií ovlivněn natolik, že se v něm dějí prapodivné věci, rozhodli se Nurnští podívat ještě trochu okolo. Namířili si to tedy na jih, do vesnice Targolu. Blíže vesnice obklopené poli, na kterých se vlnilo obilí, narazili na muže vedoucího pluh se dvěma volky. "Hej, chlape", ozval se Myšilov, "Jak se jmenuješ? Chceme si s tebou o něčem promluvit". "Jsem Franna", odvětil sedlák a oral dál, "A nebudu se s váma bavit, mám práci, jak vidíte. Jste na mojí půdě, uděláte nejlíp, když odtáhnete, nemáme si co říct". Zastavil svůj pluh. Kutouš zvolal: "Chceme si jenom promluvit, zdá se nám to tu nějaký divný. Byl jsi někdy poslední dobou v lese Štangru? Lítaj tam psi". Franna se napřímil od pluhu a osmahnutou rukou opletenou svaly si zastínil oči.

Cizinci seděli na koních a čekali na odpověď. Kopyta hrabala jeho ornici. Kolem se vlnily lány jako tekuté zlato. Krubrok vzal jeden stvol do ruky. Rostly z něj tři klasy délky alespoň dvojnásobné, než jakou by se mohli chlubit sedláci v rovinatých mallikornských pláních. Celý kraj přímo bujel a vzkvétal neuvěřitelnou silou. Nic takového ještě Nurnští neviděli. Nemohli vědět, že Franna je ten, kdo má klíč k tomu všemu. Ten, kdo uvěznil démona, respektive tělesnou schránku, se kterou byl démon spojen, ve sklepe svého statku. Démon, ke kterému se bůhvíproč stahovala magie, mu zajišťoval dobrou úrodu. Franna neměl potuchy o tom, že tenhle démon je spjat s tím, o co usiloval Čmelich a ostatní. Že měl být vykonavatelem jejich vůle, prostředníkem mezi sférami a jejich magickým potenciálem, který měl být magickým klíčem uvolněn. Měl plnit záměry těch, kteří jej povolají ke svojí službě. Franna používal magii, která se v jeho okolí hromadila, podle svého sedláckého rozumu. A v tom byl dobrý.

Z Nurnských cosi tušil jen Krubrok Krouk, který svým šestým smyslem, svojí intuicí předvídal, že tady je něco nekalého. Ale teď nad drzým sedlákem všichni jen mávli rukou a jeli dále na jih. Tam narazili na řeku. Krutka byla teď v létě na nízkém stavu, ale i tak měla od břehu ke břehu nějakých patnáct sáhů. Sváděla všechnu vodu z kopců jižního Gorganu, ale tady, v rovinatých pláních se její tok valil velice líně a pomalu, místy se zdálo, že skoro stojí. Na břehu řeky pak našli Nurnští to, co tak dlouho hledali. Ve svahu na severním břehu stál kámen, veliký menhir, tyčící se osaměle čtyři sáhy nad ostřicí. V jeho stěně byl vytesán výklenek, do kterého

přesně zapadaly díly kamenné destičky. Klíč našel svůj zámek. Místo, kam se klíč vkládal, mělo ohlazené okraje a vypadalo výrazně starší než nápis, vytesaný na jiném místě velkého menhiru. Nápis hlásal: Místřech a Svineja. 3.5.1042. Nad tím byl vytesán obrázek držících se rukou, společně svírajících rašící větvíčku nebo květinu. Nurnští si tohle všechno zapamatovali a navíc se rozpomněli na Čmelichův deník, kde stálo, že Tuchlap Čmelicha něčím vydíral. Rozjeli se do Medby, tentokrát rozhodnutí nenechat se odbýt. Když dojeli k brodu přes říčku, s překvapením zjistili, že velká pila lehla popelem. V kraji opravdu začínalo být nebezpečno.

V Medbě se jim podařilo promluvit si s Tuchlapem. Ten už teď mluvil o poznání vlídněji, ale taky se ukázalo, že je to pěkný vydřiduch. Ke jménu Čmelich už se znal ochotně, potvrdil, že spolu mnohokrát hovořili. Nurnským prozradil, že má zbylou část kamenné destičky, kterou od něj chtěl před lety Čmelich koupit, ale tenkrát se nedohodli. Čmelich neměl dost peněz. Tuchlapovi bylo jasné, že o tu věc je zájem, a Nurnským sdělil, že se o ni zajímali před pár dny i jeden elf s člověkem. Kuzmaj Jagoda a Olm Taubink. Ani Tuchlap ale nevěděl, pro koho ti dva pracovali. Nurnští nakonec usmlouvali cenu za zbylou část klíče na patnáct tisíc zlatých a konečně měli celou destičku pohromadě. Rien zkusil, poté, co se v klidu sešli v hospodě, přečíst formuli, která se po složení kamenné destičky objevila. Ale nic se nestalo, destička zjevně odemykala cosi v menhiru. Šli spát a hlídku drželi po jednom.



...ozvala se ohlušující rána a věž doslova pukla...

Než dojeli ke kameni, obloha se úplně zatáhla. Naproti tomu vzduch byl naprosto nehybný a doslova nabitý magií a očekáváním. Rien Gwardit přitiskl všechny tři části destičky k sobě a zcelený klíč vložil do otvoru ve stěně menhiru. Nic se nestalo. "Přečti to", zachraptěl Lúin. Rien Gwardit přečetl formuli. Ohromné množství magické energie, které se v kraji už dlouho sbíralo, bylo najednou vypuštěno. V bezprostředním okolí menhiru začal vzduch jiskřit a zafíčely vzdušné víry. Koně Nurnských najednou začali měnit podobu. Z tlam jim vyrostly nestvůrné tesáky a koně se vrhli na své pány. Následovala potyčka o holý život, kterou ovšem Nurnští zvládli. "Sakra, koně, naše koně!", nemohl stále uvěřit tomu, co se stalo, Rien. I ostatní se tvářili vyděšeně.

Těžko říct, jak se tvářil Lúin. Zpoza štěrbinek v jeho teď notně odřeném helmě, zvané 'hrnec', mu blýskala očka, trochu chrchlal a mručel, ale jinak vypadal jako velký, silně používaný uhlák po tuhé zimě. Ani mrzutě, ani přátelsky, prostě normálka.

Přes všechny náhodné projevy a vedlejší příznaky uvolněné magie se ale naprostá většina magenergie z menhiru dostala tam, kam ji tvůrce tohoto mechanismu zamýšlel dopravit. K démonovi, kterého měl Franna přikovaného ve sklepení. Obrovská dávka magické síly, kterou měl najednou k dispozici, musela být využita. Ale nebyl nablízku nikdo, kdo by vydával příkazy. Démon se musel zařídit po svém. Tak se stalo, že o pár hodin později Nurnští, přicházející k Targolu, s údivem sledovali, že tam, kde býval statek sedláka Franny, se z jeho trosek, částečně splynutá s původním zdívkem, tyčí veliká věž. Démon ji tam vztyčil, takovou, jakou si pamatoval z dob svého původního povolání ze své sféry. Jeho pán na tomto světě v takové bydlel. Ale tahle věž, kterou vztyčil démon během mžiku, byla tvořena temně černým pórovitým kamenem, beze spár, jakoby byla litá. Kámen byl náchylný k nasáknutí a rychle zvětrával, ale teď, ještě nová a doslova teplá, byla věž ve své náhlosti a monumentálnosti ohromující.

Myšílov sundal ze zad svůj neforemný druidský vak a zalovil v něm. Za okamžik už držel v ruce nevelkou truhličku. “Myslím, že je pravý čas použít Kokrhelovu bombu”, prohlásil a rozhlédl se po ostatních. Všichni přikývli na souhlas. Výbušninu do věže dopravil kouzelník Krubrok a po jeho bezpečném návratu ji Klabzej na dálku odpálil. Ozvala se ohlušující rána a věž doslova pukla. Země se zachvěla, když s dunivým burácením trosky dopadly. Když se prach usadil, vyrazili Nurnští k jihu.

Tak skončila historie, která Nurnským nepřinesla ani peníze, ani slávu. V příběhu touhy po moci, která charakterizuje všechny schopné muže, balancující na hraně mezi alchymií a magickými vědami, měli Nurnští natolik málo informací, že bylo téměř nemožné dosáhnout plného úspěchu. I když, pokud by jej dosáhli, moc, kterou by měli, by byla značná. Do Liscannoru dorazila družina pět dní před koncem poradostin 1055.

IX. Gorganský převrat

[Zimosmet' 1055 Getd z Ruindoru]

“Začalo to úplně jednoduše. Prostě jsme takhle seděli v hospodě...”. “Jako vždycky”. “...a popíjeli pivo, když tu náhle do vesnice přicválal voják”. “Jak víš, že to byl voják?”. “Poznám vojáka, né”. “A podle čeho?”. “No, že prostě vypadá jako voják, to je jednoduchý”. “Nechte toho, prostě přicválal nějaký chlap”. “Chlapi cválají?”. “Na koni, samozřejmě”. “Aha, přicválal kůň, nesa vojáka, o kterém nevěděl, že je to voják”. “Tomu koni to asi bylo jedno, nebo ne?”. “Když to byl vojenskej kůň, tak mu to asi moc jedno nebylo, přece vojenskej kůň neponese nějakýho podomka nebo tak něco”. “Kde by podomek sebral vojenskýho koně?”. “Třeba válečná kořist”. “Od kdy získávají podomci válečnou kořist?”. “Třeba od té doby, co vojáci cválají vesnici”. “Tak dost! Necháte mě to už konečně dopovědět?”. “No jasně, jen povídej, jenom se do toho tak nezaplétěj”. “Já se do ničeho nezaplétám, já vim moc dobře, jak to bylo”. “No tak už to konečně řekni”.

“Přicválal voják”. “Kůň s vojákem”. “Kuš!” “No jo, už mlčím”. “Tak tedy dojel až před hospodu, a tam se zhroutil. My jsme tedy vyběhli z hospody a chtěli mu pomoci. Když jsme ho zvedli, zjistil tady Myšilov, jako nejlepší felčar...”. “Druhej nejlepší”. “Co? Jak druhej...”. “Ticho! Já vyprávím”. “No, já jen...”. “Tak radši mlč. Takže Myšilov, jako felčar, zjistil, že ten chlap má horečku a v zádech zlomený šíp”. “Nezapomeň dodat, že ten šíp už tam měl dobrý tři dni”. “No jo, porád. A taky kůň byl pěkně zpocenej, zřejmě hodně spěchal. Tak jsme ho vzali do hostince a Klabzej ho tam vošetřil”. “Toho koně?”. “Ale houbec, chlápka. Koně sme dali do stáje. No a chlápek se probudil až druhej den vodpoledne, byl asi pěkně unavený, ale hned, jak se probral, nám řek, že jede z Gorganu a že tam nastal převrat”. “Přesně tak. Prej tam zavraždili krále a moci se chopil uchvatitel”. “Gorandira zavraždili?”. “Ne, ten už prej umřel před časem, ale jeho syna”. “Von měl syna?”. “No jasně, jinak by musel Halk nastoupit na trůn, když si vzal Manwing”. “A vo to právě šlo”. “Že si Halk vzal Manwing?”. “Ne, že Arnúthien, jako Halkova dcera, se stala právoplatnou následnicí, respektive její manžel”. “Vona má manžela?”. “Ne, ten umřel krátce po svatbě, to si možná ještě někdo pamatuje”. “No aby ne”. “Ano, třeba Darlen. Ale teď manžela nemá a o to právě jde. Kdo by se s ní oženil, získá právoplatný nárok na trůn”. “Třeba tady Darlen?”. “Ale Darlen né. Někdo z těch vzbouřenců”. “A co jako vy s tím?”. “No, a to je důvod, proč ten voják přijel, protože princezna...”. “Jaká princezna?”. “Arnúthien přece”. “Halkova dcera je princezna?”. “To víš, že je. A už mlč. Takže princezna zmizela”. “To znám, to je jako když Grundyg nechal zmizet Dirriena”. “Ale houbec, prostě někam utekla a nikdo o ní nic neví, takže potřebujou někoho, kdo by jí našel. A to jsme měli bejt my”.

“A kdo nakonec vlastně jel?”. “Tak především tady Myšilov, Darlen, taky Rien, Dyni, Wulpin...”. “Pak kuchař Králík, Nebuč Kanimůra, Kardaš Pipril”. “A támhleten, co se zase válí vožralej pod stolem?”. “Ne, to je starej ožrala Beryl Sekera, ten se připojil až cestou”.

* * *

V roce tisícím padesátém druhém po téměř čtyřiceti letech vlády skončil gorganským lidem milovaný panovník Gorandir. Na léta jeho vlády se bude vzpomínat jako na léta rozkvětu a růstu. Lidu rodilo se dosti, protože se rošiřovala města a byly založeny mnohé vsi a usedlosti. Levné zboží, zejména zemědělské plodiny a surové železo, se uchytilo na zahraničních trzích, především v sousední zemi gwendarronské, což přinášelo důležité zisky výrobcům, pěstitelům, obchodníkům a rovněž státní pokladně. To umožnilo mimo jiné zvednout počet jednotek vojenských, a tak zabezpečit nejen hranice státu proti vetřelcům, ale v neposlední řadě zajistit pořádek na cestách a tím zvýšit obchodní pohyb po takzvané severovýchodní cestě.

Po králově skonu se vlády nad Gorganem ujal jeho jediný syn Drumor. Mladý král ovšem nedosahoval autority Gorandirovy. Od počátku jeho vlády byla patrna snaha místní šlechty uzurpovat významnou část rozhodovacích pravomocí pro sebe na úkor královského dvora. Slabý král se více a více podvoloval síle šlechty, což ovšem vyvolávalo odpor zejména městských gild,

ale i některých vyšších šlechticů blízkých královskému rodu, jejichž vliv klesal spolu s královým. Král nicméně neměl dost sil, aby zabránil rozpínavosti šlechty, pouze si podobnou snahou popudil proti sobě některé další vlivné rody. Králova moc, ale zároveň i popularita, valem klesala a vše skončilo jeho smrtí.

* * *

“Co vlastně víme? Že Arnúthien vodjela na sever s karavanou, ale pravděpodobně nedojela ani do Staledu”. “Karavana byla přepadená, takže by nebylo divu, že se odpojila”. “Hlavně musíme mít jistotu, že při přepadu nikomu nepadla do rukou”. “Všichni svědci tvrdě, že útočníci prchali, až se jim za patama prášilo. Neměli čas ještě při tom unášet princeznu”. “Anebo prchali právě proto, že už ji měli”. “Myslím, že ne. Ti vesničani se vyjadřovali poměrně jasně. Každopádně do Staledu nedojela, takže je možný, že jela na západ k moři”. “Přesně. Podle toho, co víme, by mohla mít namířeno do Brionne, vodkat' pochází ta její přítelkyně”. “Ale proč teda mířili s karavanou na sever?”. “To nevím, třeba chtěli být ve větším bezpečí”. “S přepadenou karavanou?”. “To asi nemohli vědět, že karavanu někdo přepadne”. “Ale je to stejně podezřelá náhoda, že přepadli karavanu zrovínka s princeznou. Dyt' lidi říkali, že cesty tady jsou poměrně bezpečný”. “To nebyla žádná náhoda. Někdo po ní de a maj už pěkných pár dní náskok”.

“Co sme vlastně zjistili? v Turstu nás kontaktoval ten chlap...”. “Rhen Akchlem”. “Jo, ten, a vysvětlil nám situaci”. “Což jsem vůbec nepochopil”. “No, já taky ne úplně zcela, ale pro pátrání to nebude moc důležitý. Hlavní je, že v Gorganu teď o trůn bojujou dvě frakce, a každá chce Arnúthien jako trumf při nárokování trůnu”. “A my jí máme přivést těm hodnejm”. “Přesně tak”. “To se mi nějak nezdá. Jak víme, že jsou ty hodný?”. “Protože ty druhý zavraždili krále, to ti nestačí?”. “No, stejně by v tom mohla být nějaká čertovina”. “Hele, to je teď jedno. Hlavní je, že před náma vyjela ještě nějaká jiná skupina, která princeznu honí taky a zřejmě nemá špatný informace”. “Proč myslíš?”. “Třeba ty dvě adresy, co jsme dostali na kontakt spolehlivých lidí. Voba baráky byly prázdný, jeden chlap mrtvej a druhý zmizel”. “Naštěstí nás kontaktoval sám”. “Jo, naštěstí, i když by to šlo vyložit taky tak, že jsme se chovali tak nápadně, až nás objevil”. “To je jedno, hlavně, že nám zjistil, kam Arnúthien vodjela”. “To nám bylo teda moc platný, teď už nevíme zase nic”. “Ale aspoň víme, kde není”. “To nám při hledání moc pomůže”. “Nechte toho, aspoň se máme čeho chytit”.

“Ale je dobře, že jsme aspoň dostali toho chlapa”. “Myslíš, jak jsme mu vyplnili barák? Chachá, to byla prdel”. “Ani bych neřek, málem tam zakapal Darlen”. “Von nezakapal málem. Kdyby Gwardit neměl ještě trochu grullu, tak by bylo po něm”. “No, ale jinak jsme to tam vyvraždili dobře, ne?”. “To jo. Zvlášť Klabzej pobil, co se jenom hnulo”. “Pravda, vzpomínám si, jak tý tlustý kuchařce zarazil hůl vostrým koncem do břicha a jak skučela a svíjela se po pokoji”. “A nebo ta mladá služtička. Schovávala se pod postelí, ale druidskej jí vytáh a rozbil jí hlavu. Bylo jí sotva patnáct”. “Vůdce řek všechny pobít a nebrat zajatce, kromě toho hlavního šéfa, a když vůdce řekne všechny pobít, tak to znamená všechny pobít. Stejně to byli zaprodanci nepřátel”. “No jo, už dlouho neobětoval dítě Smrkenovi, však já sem viděl ten lesk v jeho vočích”. “Jen počkej, taky na tebe dojde”. “Ták, a seš u Smrkenu v nemilosti”. “Ty taky kušuj”. “Být tebou, tak vod teďka při Klabzejově hlídce nezamhouřim oka”.

“Nehádejte se, to už je teď jedno. Aspoň sme něco zjistili vo těch druhejch chlapech”. “Stejně toho moc nevíme. Jen že je jich asi deset a vede je zřejmě čaroděj”. “Je to přece jen přesnější, než co nám řekli trpaslíci”. “Jó, trpaslíci, kde je jim asi konec”. “Jdou po naší stopě”. “Nestraš”. “At' si dou. Jak známo, karzadenští trpaslíci jsou největší sráči na světě”. “Já bych se tak nesmál. Kdyby Rien nedostal ty dva kouzlem, mohlo by to být horší”. “Aspoň sme měli zajatce, i když nám moc nepomohli”. “Ale jo. Víme, že Arnúthien se k trpaslíkům nedostala a že jí pronásleduje banda, která nějaký trpajzliky pobila”. “A mysleli si, že sme to byli my a šli po nás. Ztratili sme spoustu času, když sme jeli na jih, abysme se vyhnuli dalším hlídkám”. “A teď ještě hrozí, že nás budou pronásledovat, když jim Dyni vyřezal nožem do tváře N”. “No co? N

jako Nurnská družina”. “Já říkal, že je máme popravit. Takhle o nich ještě uslyšíme. Dejte na má slova”.

“Hele, co je to za vojáky, jak teď vešli?”. “Hm, zajímavý uniformy, takhle světle zelený. A na štítech maj hlavu kozy”. “Koza? Počkej, to mi něco říká. Ale co?”. “Kozí vršek. To je znak nějakýho chlápka z Gorganu. Jenom nevím, na který je straně”. “Já vim. To je ten neutrální”. “Počkejte, zkusím se jednomu nabourat do hlavy”. “To je nápad, zkus to”. “Tak co?”. “Když mě budete porád rušit, tak nic”. “Ticho, himbajs, nerušte ho”. “To platí i na tebe”. “No jo, dyť už mlčím”.

“Už to mám, ale moc toho není”. “Tak sem s tím”. “Něco vezou do Gorganu a moc jim záleží na tom, aby to dovezli v pořádku”. “To by mohlo bejt zlato. Co je takhle vokrást?”. “Nesmysl. Nemáme čas. Musíme jet na druhou stranu”. “Co teda podniknem?”. “Pojedem do Zihbaru a odtamtud lodí do Brionne. Prej je to rychlejší, než po cestě, a taky můžeme zjistit, jestli tudy Arnúthien nejela. Někdo by si moh na něco vzpomenout”.

* * *

Pohledy na smrt gorganského krále Drumora se v mnoha ohledech různí. Všeobecně se ovšem dnes předpokládá, že byl zavražděn, aby na jeho místo mohl být dosazen nový král. Odpovídají tomu zejména události po králově smrti. Především byl nový král jmenován ještě v den smrti krále Drumora. Dále zemřelo několik dalších lidí blízkých starému králi, někteří za podezřelých okolností, někteří zdánlivě přirozeně. Krom toho bylo mnoho lidí sesazeno ze svých funkcí a na jejich místa byli jmenováni lidé noví. To vypovídá o předem připraveném scénáři. Přesto uchvatitelé tvrdili, že král Drumor zahynul na lovu při pádu z koně, a valná část obyvatelstva v nastalém zmatku nevěděla, ke které verzi se přiklonit.

Novým králem byl jmenován Trimik, blízký příbuzný krále, který již nějaký čas předtím dlel na královském dvoře. Soudí se ale, že představoval pouze nastrčenou figurku, jelikož byl královské krve. Za převratem stál pravděpodobně především gorganský markrabě Soulit z Krozzinu a spolu s ním hlavní velitel vojska a palácové gardy, Darkel Zloden. Do všeho byl nejspíš zapleten rovněž velitel gorganské posádky, Dristin Ogden, soudě podle rychle provedené čistky ve své armádě mezi veliteli loajálními starému králi.

Krátce po jmenování nového krále se však vyrojilo mnoho dohadů a podezření, takže ne všechen gorganský lid ho akceptoval. Především na severu země se tamní posádka, vedená polním velitelem Blidze Markonem, postavila na odpor novému králi a místní guvernér Lidd Darrský jako první oficiálně prohlásil, že byl Drumor zavražděn. Tím se sever stal místem odporu proti novým pořádkům a sjelo se tam mnoho odpůrců uchvatitelů. Nakonec se tam objevil rovněž princ Dijard, bratranec mrtvého krále, který prohlašoval, že pokrevně je Drumorovi blíže než jmenovaný Trimik.

Podstatnou věcí také bylo, že nejbližší příbuzné Drumorovy, sestra Manwing a neteř Arnúthien, které měly trůnu nejbliže, zmizely beze stopy. Obě strany se navzájem obviňovaly z jejich zavraždění, ale o osudu obou žen nejsou žádné zprávy. Jisto je, že manžel kterékoli z nich by zajisté legitimizoval svůj nárok na gorganský trůn.

Ne všichni významní představitelé gorganští se však přidali k jedné či druhé frakci. Zejména je třeba jmenovati velitele jižní části vojsk, muže jménem Draff Simel. Ten sice formálně uznal nového krále Trimika, nově jmenované důstojníky do své části armády však poslal zpět do Gorganu a odmítl jakékoliv zásahy do svého vojska a svých kompetencí. Byl si dobře vědom, že jižní část Gorganu, bohatá na naleziště rud, skýtá značné příjmy gorganské koruně a její odříznutí by královskou frakci zbavilo mnohých prostředků. Král si to zřejmě uvědomoval rovněž, neboť odvolal všechny plánované změny ve složení jižní armády a potvrdil Draffa Simela jako hlavního velitele.

Další důležitou osobou, která se nepřidala ani k jedné frakci a zachovala absolutní neutralitu, byl baron Hynek z Kozího vršku. Baron disponoval poměrně značnou žoldnéřskou armádou, s níž bojoval na východě, proto se obě strany snažily získat ho na svou stranu. Baron

v podstatě po pádu předchozí královské moci získal pod kontrolu značnou část východního Gorganu, která ovšem v rámci království nebyla nijak strategicky významná.

* * *

“Zdar, tak jsme tady”. “Kde ste, u všech bohů, byli tak dlouho? Čekali jsme vás už včera”. “No, totiž, my sme na vás čekali v Marionu”. “Cožé?! To si snad děláš prdel. Řeklo se, že sraz je v Brionne na náměstí u kašny”. “No, na náměstí u kašny jsme čekali, to jó...”. “... jenom v jinym městě, chceš říct. Vás tak někam poslat”. “Na mě nekoukej, Darlen to měl na povel”. “Myšilove, prosím tě, tebe nezajímá, kdy a kde je další sraz družiny?”. “Na náměstí u kašny”. “A v kterym městě, to né?”. “Náhodou, byl sem první, koho napadlo, že sme v blbým městě”. “A zjistili ste aspoň něco?”. “No, vlastně ani né”.

“A vy ste zjistili co, když ste tak chytrý?”. “Tak přede vším. Noriane de Bon, jinak taky Noriane Kallová...”. “Cože? Počkej. To jako jak, Kallová?”. “No normálně. Je to dcera Coreye Kalla a gorganský šlechtičny”. “Vážně?”. “Jo, vážně, a už mě nepřerušuj. Takže, její matka se po smrti Coreye znovu provdala do Brionne a dcera rovněž přijala otčímovo jméno. Její rodiče se před několika lety utopili na moři a ona prodala panství v Brionne a přestěhovala se do Gorganu. Co se dělo tam, o tom tady záznamy nemají, ale pravděpodobně se tam dostala ke dvoru, kde se spřátelila s Arnúthien. Každopádně, její otčím měl sestru, která si vzala nějakýho Chrise da Boares. Ti se přestěhovali do Mondragonu. Takže teď nejspíš víme, kam míří”. “Jó, a kam?”. “Piprile, poslouchals mě vůbec?”. “No jasně, že poslouchal, jenom mi tak vrtá hlavou...”. “Tak dost. Konec řeči, jedeme do Marionu”. “Dyt’ my sme před chvílí vodtamtaď přijeli”. “No, a teď tam jedeme zpátky”.

* * *

Baron Gustav z Kozího vršku zemřel na podzim roku tisícího padesátého druhého, půl roku po vladaři země, králi Gorandirovi. Veškerý jeho majetek a tituly připadly jeho synu Hynkovi.

V žilách nového barona kolovala odmalička dobrodružná krev. Už jako mladík bojoval v žoldněřském vojsku ve válkách městských států tarrských zemí, východně od gorganských hranic. Později je o něm známo pouze to, že se jako žoldněř potuloval po světě, ale o tomto období jeho života nejsou žádné přesné záznamy a sám baron se k němu zřejmě nechce vracet.

Po smrti svého otce se ujal správy panství. Spíše ale využil zděděných prostředků, aby sestavil vlastní žoldněřské vojsko. Tak se na královském území pohybovali v podstatě cizí organizovaní vojáci. Slabý král nebyl schopen tomuto jednání zabránit a baron se na královská rozhodnutí v podstatě neohlížel. Jeho moc stoupala, stejně jako ostatních šlechticů, zatímco králův vliv stále rychleji klesal.

Se svým vojskem se baron opět vydal bojovat na východ a dosáhl několika vítězství, čímž opět doplnil svou pokladnu. V roce tisícím padesátém čtvrtém se začalo proslýchat, že v kopcích poblíž města Gennu (které směrem na západ tvoří východní hranici Gorganu) se nalézá zlato. Baron nelenil a do těch míst se vydal. Město však odmítlo jakékoliv vyjednávání, a tak bylo nutno zahájit obléhání. Nakonec baron město dobyl a ustanovil zde novou správu, sestavenou ze spolehlivých lidí. Celou inkriminovanou oblast pak nechal vojensky uzavřít a vyslal tam své prospektory, aby potvrdili nebo vyvrátili existenci zlata.

Říká se, že baron Hynek je vynikající voják a ještě lepší diplomat. Nade vše mu ale je lesk zlata, pro které je schopen podniknout cokoli. I na pohled nemožné akce však často končily úspěchem, což velkým dílem přispělo k obdivu a věrnosti jeho podřízených.

* * *

“Tááák. To pivo bodne. Konečně ve slušný zemi”. “Uf, ale Wenaren máme úspěšně za sebou”. “Že by úspěšně?! Ztratili jsme Piprila”. “Kdyby nebyl neschopnej vůdce, tak moh žít”. “Správně, koho to kdy napadlo, neviditelný napochodovat do pirátský vesnice a tam se vobjevit”. “Dyt’ sme nebyli úplně uprostřed. Mohli na nás běžet jenom...”. “Ze tří stran. Ano, to je pravda. To nám vopravdu pomohlo”. “Náhodou, jenom ze dvou. Zezadu přišel jenom neviditelný velitel”. “Co já si pamatuju, tak sme měli zajmout velitele a zjistit, jestli něco neví vo Arnúthien”. “To měl předtím zjistit Gwardit, když tam šel neviditelný”. “Jo, ale ten nic nezjistil, že jo?”. “Co se to tam vlastně stalo?”. “Dyt’ sem vám to říkal”. “No, já si pamatuju, že si příběh celej zadejchanej, že prej po nás dou a že máme dostat toho chlapa, že asi něco ví. Ale moh bys nám to říct eště jednou v klidu”. “No, prostě sem tam neviditelný vlez a našel sem toho velitele, a pak sem se zviditelnil. Von sice hned chtěl někoho volat, ale já mu řek, že chci vyjednávat, a tak se trochu uklidnil a začlo ho to zajímat”. “Asi se mu před vočima nezjevujou lidi každé den”. “To asi ne. Ale co dál?”. “Řek sem mu, koho hledáme, a von řek, že nic neví, ale za patřičnou úplatu by to byl ochoten zjistit”. “Počkej, to si předtím neřikal”. “No, von mě totiž potom začal vydírat”. “Jak to?”. “Totiž říkal, že jestli mu nezaplatíme, tak po nás pude”. “A když zaplatíme?”. “No, tak to by prej poslal lidi, aby se poptali a zjistil by nám to, ale já už sem se s nim potom nebavil a hodil sem se pryč”. “Aha, takže místo toho, abysme mu dali nějaký peníze, tak sme s nim museli bojovat, nedozvěděli sme se nic a eště chcíp Pipril”. “No jo, vloudí se chybička. Hlavně, že sme je dostali, ne?”. “To je sice hezký, ale zařval Pipril. Jestli já zjistím, že někdo měl eště nějaký grull, tak ho vlastnoručně zaškrťm”. “Sem říkal, že už nemám ani zbla, tak se tak na mě nedívej”. “Hm, jenom aby”.

“Hele, ale ten jejich velitel s tou maskou, nepřipomíná vám to něco?”. “Né, proč?”. “No, já totiž kdysi čet ve starejch spiskách, že s nějakým takovým pirátem se už někdo někdy tady ve Wenarenu utkal. Ale tehda uplách. To moh docela dobře bejt von”. “To moh, ale taky to moh bejt kdokoliv jinej. V tý zemi byl zloděj a podvodník každej”. “Eštěže Arnúthien neskončila na trhu s votrokama”. “To bylo fakt hrozný, ty lidi tam. Já vám říkám, jestli získáme nějaký prachy, tak tady nějaký otroky koupim a pustím je na svobodu”. “Jo, jestli něco získáme, protože většinu peněz sme dali tomu podvodníkovi a vydřiduchovi otrokářskému, aby nám zjistil, co se s Arnúthien stalo”.

“No, řeknu vám, když nám v Marionu řekli, že loď s ní asi přepadli piráti, už sem myslel, že je po ní”. “Jó, měla docela štěstí, že jí osvobodili nějaký jednotky z Mondragonu”. “Však nám to vysvětlovali, že vobčas pořádaj útoky na wenarenský pobřeží s cílem zničit piráty, ale nějak se to pořádně nedaří”. “Ten podvodník v tom Wenarenu byl ale dobrej. Prej: ‘podařilo se zachránit nějaké osoby ze ztroskotané lodi’. A pak: ‘přepadli a unesli je bandité z Mondragonu’. No, to bych se nasmál”. “Přece ti do vočí neřekne, že je tam místní piráti přepadli a pak je osvobodila sousední domobrana”. “To asi ne, ale vymyšlený to měl pěkně”.

* * *

Bylo jasné, že frakce v Gorganu stojí před otevřeným střetem. Jediným důvodem odkladu byla přicházející zima a také, jak se tvrdilo, že obě frakce doufaly v objevení princezny Arnúthien, a tím v zisk převahy nad protivníkem. Obě strany využily zimu ke shromažďování žoldnéřského vojska.

Vojensky na tom byla lépe frakce kolem krále Trimika, která měla k dispozici gorganskou posádku a vojska ve středu země, dále pak kontingent jižní gorganské posádky a žoldnéřské vojsko, které však pohltilo valnou část královských financí, jichž se Trimik jako král samozřejmě zmocnil. Na jaře měl Trimik k dispozici asi sedm tisícovek pěších a patnáct setnin jízdy. Ke královské frakci se nakonec přidal i baron Hynek, který měl pod svým vedením asi dvě tisícovky pěších a pět set jízdních. Říká se, že za svou pomoc obdržel od krále velice bohatý dar a slib na přechod rozsáhlých území pod jeho kontrolu.

Naproti tomu princ Dijard nedisponoval takovým množstvím peněz, takže musel přikročit k vybírání daní v severním Gorganu, který kontroloval, aby najmul dostatek žoldnéřů.

Krom toho měl na své straně severní posádku. Na jaře nakonec disponoval vojskem o síle pěti tisíců pěších a tisíci jízdních.

Na začátku jara se obě armády střetly u vesničky Badín na durgské křižovatce. Po urputném boji se vojska prince Dijarda stáhla a ustoupila přes Ainasir. Část vojsk ustoupila opevnit se ve městě Durg. I vojska krále Trimika však měla velké ztráty, a tak nemohlo být zorganizováno včasné pronásledování ustupujícího nepřítele, čímž mu byl dán čas přeskupit své síly a opevnit se. Tato bitva vlastně rozdělila Gorgan na dvě části a další šarvátky, které spolu obě strany svedly, už na tomto rozdělení země nic nezměnily. Hranicí byla především řeka Ainasir a následně říčka Břilá, tekoucí z východu jižně od Durgu a vlévající se do Ainasir.

Po bitvě u Badínu se obě strany snažily vymyslet plán, který by jim dal převahu nad nepřítelem, ale ani jedna neměla dost sil k porušení statutu quo. Tak došlo k několika šarvátkám, ale žádná by se nedala nazvat bitvou v pravém slova smyslu. Dlouhý čas války však vyprazdňoval kapsy obou stran. Ani jedna strana si nemohla dovolit vojsko propustit, ale nebyly schopny ho také žít. Daně se zvýšily a byly často tvrdě vymáhány, což podrylo důvěru lidu v kteroukoliv z frakcí. Ani to však nepomohlo. Časem se zvýšil počet dezercí, ale i rabování a loupení, páchaných uprchlými nezaplacenými žoldnéři.

Nakonec bylo nutno žoldnéřské armády rozpustit, ačkoliv se tak stalo postupně na obou stranách. Mezitím však došlo k dalšímu rozdělení Gorganu. Baron Hynek obvinil krále Trimika, že mu usiluje o život, a vyhlásil své území za nezávislé. Sám označil, kudy vede hranice, a na tomto území jeho muži napadli královské vojáky. Trimik nemohl odvolat své muže z jiných částí hranic. Spolu s Dijardovým vojskem a muži, které do oblasti vyslal, byli vytlačeni baronovými žoldáky. Nakonec král přestal usilovat o zisk tohoto území vojensky, neboť vesměs zemědělské oblasti byly strategicky málo významné, narozdíl od obchodních cest, které držel Dijard, a navíc si král nemohl dovolit ztrácet další muže v boji s baronovou armádou, jež byla sice slabší než jeho, ale stále dostatečně silná a navíc soustředěná na mnohem menším území, aby mu mohla uštvědit nepřijemné ztráty, které by se mu v případě Dijardovy ofenzivy mohly krutě vymstít.

Baron, zabezpečiv své hranice, nechal vybudovat cestu na východ do Gennu a území v okolí města připojil pod své gorganské panství. Prostředků měl dost, neboť se ukázaly pravdivými zvěsti o zlatě v horách.

Tím byl tedy Gorgan během necelého roku rozdělen na tři části, z nichž žádná nebyla schopna získat vrch nad ostatními.

* * *

“A jak to teda vlastně dopadlo?” “Tak, do Mondragonu jsme dorazili už bez problémů. Tam jsme se ubytovali a hledali barák toho chlápka, toho Da Boares”. “Jenže nás tam nechtěli pustit”. “Přesně tak. Zjistili jsme, kde ten člověk bydlí, a měl teda pěkný luxusní sídlo, ale když jsme zabouchali na dveře a chtěli s ním mluvit, tak nás slouha poslal někam. Samozřejmě slušně”. “Jo, a když jsme se dožadovali vstupu, tak na nás zavolal místní biřice. Myšilov a Nebuč byli dokonce vykázaný z města”. “Bylo jasné, že se Arnúthien nechce nijak ukazovat, tak jsme provedli letákovou kampaň”. “Co že jste provedli?” “Letákovou kampaň. Prostě jsme nakoupili pergameny a napsali na ně takovej text, jako že hledáme princeznu, a tak, a to jsme pak rozlepili po městě”. “A tak sme se poprvé setkali s Berylem Sekerou”. “Jo. Naproti hospodě, na hnojišti, se válel takovej trpajzlík, tak sme mu dali zlatku a pár těch pergamenů, aby je vylepil po městě. Pravděpodobně je někam zahodil a koupil si flašku, protože když sme se vraceli, tak už se zase válel před hospodou úplně vožralej”. “A to se k vám přidal?” “Ale ne. To bylo až o pár dní pozděje. Když ho hlídka taky vykazala z města, tak se potkal s Myšilovem a Nebučem a nějak se k nim vetřel, protože měli dost chlastu a akorát chlastali, když na nás čekali. A pak už se nás držel”. “No, ale mezitím se šel neviditelnej Gwardit podívat dovnitř a zjistil, že princezna tam není, a ani nikdo jinej z panstva, jenom pár sloužících”.

“Podařilo se nám ale uplatit toho jednoho důstojníka místní stráže, a ten jim nějakým způsobem poslal dopis, a pak nám vyřídil odpověď”. “Moc nám toho ale neřek. Princezna se



...na hnojišti, se válel takovej trpajzlik...

chtěla hlavně schovat a mít klid. To by se jí ale stejně nepodařilo, protože jí stále ještě hledali ty druhý chlapi”. “Přesně tak. My sme totiž najali jednoho chlápka, kterej se vyznal ve městě a zřejmě měl dobrý kontakty, a nechal se najímat na takovýhle různý případy. Ten nám řek, že na stejnou práci si ho najali i jiný lidi, a podle toho si taky nechal zaplatit. Ale místo pobytu princezny zjistil”. “Jo, byl to jeden takovej zámeček na venkově, kam se všichni schovali. Nejdřív to prozkoumal Rien, neviditelně, a pak sme se tam vydali všichni”. “Samozřejmě byli nedůvěřiví, ale pustili dovnitř Králíka a Dyniho k jednání”. “A tam jsme konečně potkali Arnúthien. Vypadala vopravdu

jako princezna. I když byla určitě unavená, tahat se přes půl zeměplacky s pronásledovatelem za patama, na jednoho dopadne”. “No, a co říkala?”. “Počkej, na všechno dojde. Dyni se jí snažil zlanafit, aby se vrátila ke svému lidu a kdesi cosi, ale ona říkala, že v Gorganu jí obě strany chtěj použít jenom jako figurku, aby se prodraly k moci. A ona že je unavená a chce odpočívat a chvíli mít klid, a všechno si promyslet. Pak sme řekli, že do druhýho dne tu asi bude ta druhá banda a že jim rádi pomůžeme při obraně, což přijali, takže jsme se ubytovali v baráku vojska, protože asi třicet vojáků svýho doprovodu tam měli”. “No, a útok přišel další noc. To bylo drsný. Ozval se vejbuch a najednou byl všude zmatek a už se to rubalo”. “Voni přijeli evidentně neviditelný až k bráně, a tu pak nějakým kouzlem vyhodili do povětří. Potom vjeli na koních do dvora a všude házeli zapálený pochodně, takže zapálili střechy a vůbec všechno, co hořelo, takže nastal hrozný zmatek”. “Jo, naštěstí ty vojáci toho da Boares měli stejný pláště a pancíře, takže sme je poznali vod vostatných, jinak bysme asi trefili někoho z vlastních”. “A ukázalo se, že Sekera není použitelný ani jako živý štít”. “Jo, ten pajzl byl zase vožralej a vypotácel se z toho baráku, až když mu začala hořet postel. Pak se svalil na mez a usnul. Našli sme ho, až když se počítaly ztráty”. “No, dyť se na něj podívejte, von už zase chrápe. Sekero. Beryle. Vstávej!”. “To musíš pořádně zatřást”. “SEKERÓÓÓ”. “Eh, já nespím. Chrrr”. “To nemá cenu. Toho by probudilo jedině, kdyby sme ho hodili do rybníka, a i pak by se spíš utopil, než probudil”.

“No, ale nakonec to dobře dopadlo a všechny ty hajzly sme dostali. Eště jednou nám poděkovali a dobře zaplatili a jeli sme domu”. “A co princezna?”. “Nevím, tu už sme neviděli. Možná zůstala, nebo jela někam dál, kde by se líp schovala”. “Každopádně my sme jeli domu”. “Akorát sme se eště stavili ve Wenarenu na trhu s otrokama a pár jich koupili”. “Vážně? A budou pro vás pracovat?”. “Blázníš? Pustili sme je na svobodu. Teda kromě Dyniho, kterej si přivedl dvě hobitky, a Riena, kterej si do svýho pronajatýho pokoje natáh šest elfů”. “Co tam s nima dělá? Elfi orgie?”. “Asi. Sou to koneckonců jeho otroci, tak mu možná sloužej”. “Jo, jo, to sou ty trindindolský zvyky. Trpaslíka s sebou neměli?”. “Ne, ale v Šedově určitě nějakýho schrástěj. Tam zmizelýho člověka nepostrádaj. A ve Vranigostu je klid, tam ten jejich obřad ani nikdo nevidí”. “Tak, tak. Třeba si tam zříděj nový sídlo. Poslední hlavní bašty vznešených elfů jsou Alfheim, Kokrhelov a Trindindol, a valem ztrácejí na významu”. “Zaplat’ bohům”.

“A co Dyni s těma hobitkama? To je něco jako Mija a Maja?” “Né, jedna je eště malá a druhá je sice mladá, ale už by mohla bejt na vdávání. Možná, když Dyni ztratil Anju, že se zase ožení”. “To by sakra moh. Třeba by na tu tragédii zapomněl”. “Jo, jo, dneska už si člověk nemůže bejt jistej ani doma. Vždyť ve vsi umřelo za poslední léta snad víc lidí, než na výpravách”. “Jo, každopádně z týchle výpravy to bylo všechno”. “To jako, že je konec?”. “Jo”...

[Chladen 1056 Allen Moskyt, Dwany Ružička]

Světlo z pochodní se odráželo na kluzkých kamenných dlaždicích. Těch pochodní byly stovky. Kapala z nich rozžhavená směla, která pleskala se zasyčením na zem. Drobně mžilo. Přesto byly ulice toho podivného města plné postav. Staří i mladí. Kmeti i docela malé děti. Ženy i muži. Všichni měli protáhlé uši, bledé hubené obličeje s ostře řezanými rysy. Tlustoucha by případně pozorovatel hledal těžko. Elfové! Jejich vodové modré oči s rozšířenými zorničkami sledovaly dychtivě blížící se průvod. Širokou ulici vedoucí k centrálnímu náměstí klopylat shluk asi stovky trpaslíků. V řetězech a doprovázeni ranami karabáčů se ubožáci sotva potáceli. Doprovázela je eskorta zamračených stráží v rudožlutých pláštích. Přes vysoké otlučené přílbice měly natažené kápě stejné barvy. Jejich ruce svíraly kromě bičů i halapartny s nezvykle tvarovaným ostřím. Stará trpasličí práce v rukách dobyvatelů! Průvod provázela ještě skupina asi tuctu mladých elfů v černých kůtáčích se symboly rudých plamenů. Frekventanti místní magické školy! Ti nesli v rukách smolné pochodně a monotónně prozpěvovali nezřetelnou melodii. Znělo to asi takhle: “Hmm, hmmm, hm, hmmm, hm, hmmmmmm!!!”. Někteří nesli velké otepi slámy a chrastí. Jejich tváře vyzářovaly kolektivní nadšení. Průvod se pomalu blížil k náměstí. Dav začal hystericky skandovat: “Upálit, upálit. Oheň, oheééé!!!”. Jakási postarší elfka padla k zemi a s pěnou u úst ječela: “Plameny, všechny vsa spáli plameny! Očisti vaše proradné duše. Ve jméno Ohně vás zařikám!!!”. Kdosi odtáhl ženu zpět, aby nepřekážela průvodu. Matky zvedaly malé děti do výšky, aby lépe viděly. Hejno elfčat vrhalo na spoutané trpaslíky kameny a hořící prskavky. Asi pětiletý hošík se vztekal a bušil do matky malými pěstmi, že chce lépe vidět. Matka ho konejšila. “Neboj, příště půjdeme dříve, abys na upalování lépe viděl”. “Ale já chci teď, tééd”, ječel dále klučina. “Uvidíš, vezmeme s sebou i sestru a uvidíš nejlépe ze všech dětí. Budeš se potom před nimi moci vytáhnout”, konejšila ho dále matka a nahaňovala vrk, aby lépe viděla. Klučina dále vzlykal a kopal kolem sebe. První zajatci se již ocitli na náměstí...

Náměstí bylo celé ozářené plameny. Uprostřed byla vybudována železná klec z masivních prutů. Celá byla pověšená za řetězy na konstrukci z dubových trámů. Pod klecí bylo připravené palivové dříví, jež další skupina frekventantů hojně skrápěla smůlou, která se tavila v měděných kotlích přímo na náměstí. Všude byl cítit zápach dehtu, kolomazy, smůly a kouře. Náměstí bylo plné přihlížejících, mezi nimiž se proplétali prodáváči pečeného masa s pikantní omáčkou, pančovaného vína a chlebových placek. Dnes budou mít dobrou tržbu. Na východní straně náměstí byla postavená dřevěná tribuna pro místní honoraci. Zde tedy seděli místní šlechtici i s rodinami. Ti nejlepší z nejlepších. Když do želez zakovaní trpaslíci vkročili na náměstí, ozval se mohutný řev a jásot. Všichni mohutně skandovali, dupali a atmosféra se zdála naprosto nezvládnutelnou. Na elfích obličejích se objevovaly příšerné grimasy, směsice fanatismu a napjatého očekávání z nastávajícího divadla...

Starý bělovlasý a bělovousý trpaslík vklopýtal na náměstí jako jeden z prvních. Byl spojen řetězem s trpasličí stařenou a dvěma trpaslaty. Pohled jeho očí odrážel všechno zoufalství a beznaděj, která postihla trpaslíky v této zemi. Trpaslík se rozhlížel okolo sebe. Ano, to bylo kdysi jejich město. Město jeho národa. Město proslavené svými kovárny, kde trpasličí mistři zhotovovali ty nejlepší zbraně a nástroje. Jejich tovar byl proslulý ve všech okolních zemích, ba i obchodníci z dalekého jihu kdysi přijížděli a platili drahým kamením a zlatem. Celé město bylo vystaveno z žuly a mramoru. I ten nejhudší dům měl bohatě zdobené fimsy a chrlice, a četné sochy trpasličích velikánů krásliu zdejší ulice. Celá země i s hlavním městem byla šťastná a spokojená. Ale to bylo dávno. Ani starý trpaslík si neepamatoval. Znal to z vyprávění svého děda. On sám zažil již pouze zoufalý boj o přežití. Útěky starými chodbami, bloudění hlubokými lesy a neustálý strach z elfích hrdlořezů. Jeho děd mu vyprávěl o tom, kterak jednoho roku přitáhl od východu tlupa divokých elfů. Bylo jich jako kobylek. Elfové zaplavili celou zemi a nakonec dobyli i hlavní město, po třech letech zoufalých bojů. Kdo se nezachránil, toho mučili a obětovali. Trpasličí nechápali, co je to za elfy, dříve s mnohými obchodovali, ale tihle obchod

neznali. Znali jen plenění, boj a oheň. Ano, oheň. Uctívali tento živel a on jim byl pomahačem. Pomahačem a průvodcem. Oheň!

Elfové se zařídili v trpasličím městě. Všechnu krásu zohavili a přizpůsobili k obrazu svému. Všude vlály jejich červenožluté prapory a fábory. Neuměli stavět nebo budovat něco nového. Jen parazitovali na tom, co kdysi trpaslíci postavili. Když se někde něco rozbilo, neuměli to spravit. Pouze improvizovali. Z kdysi hrdého města se stalo podivné šedé nocležiště elfích hord. Rozbitými okny se proháněl vítr a pohrával si z rudožlutými praporci. V celém městě páchla zanešená kanalizace a smečky krys se proháněly zcela veřejně a plenily, na co přišly. Největší domy obsadili elfí předáci, kteří se hrdě nazývali šlechtou. Ti nepracovali a jejich největší zábavou bylo pořádání honů na zbylé trpaslíky. Lovili je po lesích a pláních za pomoci psů a dravých ptáků. Nejvýše postaveným elfem byl Velmistř. Velmistř Ohně a Plamenů. Od nepaměti tímto elfům vládl Velmistř. Jeho titul byl dědičný a všichni mu byli fanaticky oddaní. Velmistř nikdy neměl konkrétní jméno. Snad i proto se zdálo, že je nesmrtelný, neboť tito elfové měli vždy svého Velmistra. Hned po obsazení trpasličího města kázal tedy Velmistř, aby se z bývalé trpasličí radnice, hrdé budovy na hlavním náměstí, zřídila magická škola. Škola Ohně! Neboť tito elfové nejenže oheň uctívali, ale zároveň do jeho podoby transformovali podobu své magie. Magie to byla primitivní a syrová. Vycházela z doby ohnivých obřadů, provozovaných na širých stepích východu, když ještě žili tito elfové ve stanech z kozí kůže a jedli syrové maso. Oheň zahříval jejich těla a svítil jim v časech, kdy vládla noc. Od těch dob se mnohé změnilo. Elfové se dali na pochod směrem na západ. Plenili a loupili, zapalovali a upalovali. Z dávné tradice se stalo náboženství. Náboženství absolutní a ničím a nikým nezpochybnitelné...

To vše starý trpaslík pochopitelně nevěděl, co však věděl bezpečně, bylo to, že za několik okamžiků bude on i ostatní pochytní nešťastníci obětován v očouzené kleci. Obětován ohni vítězů. Okovy jej dřely do kotníků a zápěstí a kůže pod nimi byla krvavá a mokvající. Trpaslík necítil žádnou bolest, jen strašlivou hrůzu, která mu svírala útroby. Celý život se bál a věděl, že k tomu jednou dojde. Elfové postupně odhalili většinu trpasličích úkrytů. Mnoho trpaslíků již v jejich původní domovině nezbývalo. Starý trpaslík byl spolu s ostatními zajatci jeden z posledních. Přesto jej jeho zajetí překvapilo a náhle zjistil, že není vůbec připraven na krutou smrt, když ještě žili tito elfové ve stanech z kozí kůže a jedli syrové maso. Oheň zahříval jejich těla a svítil jim v časech, kdy vládla noc. Od těch dob se mnohé změnilo. Elfové se dali na pochod směrem na západ. Plenili a loupili, zapalovali a upalovali. Z dávné tradice se stalo náboženství. Náboženství absolutní a ničím a nikým nezpochybnitelné...

Ostatní takové štěstí neměli. Byli nahnáni do železné klece. Všichni. Ústa jim sevřel strach. Dav elfů skandoval a mnozí měli pěnu u úst. A pak vše zmlklo. Uprostřed tribuny se objevilo několik postav. Přicházel Velmistř. Velmistř Ohně a Plamenů. Byl celý zahalen v rudé sutaně. Na hlavě měl červenou špičatou kápi, která mu zakrývala celý obličej. Pouze dva otvory pro oči dávaly tušit, že se za kápi skrývá živá bytost. V rukou držel hůl a knihu. Okolo něj stály podobné bytosti, pouze místo rudé byli oděni v černou. Velmistř pomalu vystoupal do popředí tribuny, kde měl připravené křeslo. Velmistř si však nesedl. Pravicí pokynul davu. Dav mu odpověděl také zdviženými rukama a skandováním.

“Ve jménu Víry, ve jménu Ohně budou tito drzí nájezdníci a lupiči upáleni. Neboť Oheň je mocný a chrání naši rodnou zem. Jemu obětujeme a v něj věříme. A tak jako my v něj věříme, tak i tito bezvěrci v něj nakonec uvěří a stanou se novými a lepšími. Tak jako my jej uctíváme, tak i tito jej budou ctít a ani stín pochyby neulpí na jejich zkažených duších. Budou noví a lepší. I my budeme noví a lepší. A budeme stále mocnější a náš Průvodce nám ukáže cestu. Cestu z Plamenů, cestu Naděje a cestu Víry, neboť Oheň je nejmocnější, a tak jako nám dal teplo

a světlo, nám dal i Magii. Magii ohně! Nejmocnější magii, která najde a spálí všechny nehodné, neposlušné a pochybující. Proto i my se řídíme zákony Ohně a jeho Magie. Tak pravím já, Velmistř Ohně a Plamenů, nejvyšší ochránce Magie a váš učitel a rádce!” Velmistř praštil holi o zem a okolo něj se roztančily stovky plamínků, které postupně rostly a vytvářely děsivé obrazce. A všichni elfové začali skandovat a řvát. Pochopové postupně začali zapalovat nachystané dříví a klec se postupně halila do oblaků ohně a kouře. Ozval se jekot a nářek. A ozvalo se ještě něco. Píseň! Stará trpasličí píseň, která však postupně odeznívala, jak z mučených těl vyprchával život...

Ještě dlouho vydrželi elfové na náměstí a dychtivě sledovali upalování. Vydrželi na místě až do rána, do východu slunce, když z klece trčela jen ohořelá těla zkroucená žárem a poslední bolestí. A pak se rozešli posílení vírou a divokou radostí.

Začal další den v zakázaném městě. V městě T...

* * *

Bylo to uprostřed zimy, krajina byla pokrytá bělostnou peřinou, v které tak rády dováděly místní děti, když takhle jednou popíjel starosta Myšilov v hostinci U hrocha. “Ty, Jeremy”, pravil druid hledící z jinovatku pokreselného okna usrkávaje ohřáté pivo, “kdy jsi naposledy viděl Herberta?”. Malý hostinský přicupital s ohřátou polévkou, která v tomto marastu starostovi jistě přijde k duhu. “Víš dobře, Klabzeji, že Herbert sem nechodí. Mý ženě zavraždil otce, ctihodného pana Pitku, takže se naši rodině vyhejbá. A zaplat’ bohové za to. Von se teda vyhejbá vůbec každému, vždycky byl tak trochu mešuge, víme?”.

“No jo, to je možný. Ale podívej se na jeho barák. V týchle zimě se ze všech komínů kouří, jenom na jeho je už několikadenní vrstva sněhu. A když jsem šel kolem, koukal jsem se po stopách, ale nic. Už pár dní určitě z domu nevyšel, možná dýl”. Tak rozprávěl ctihodný starosta liscannorský a dumal. Nakonec se rozhodl jednat. Dojedl polévku, dopil pivo a vydal se obejít vesnici.

Odpoledne toho dne za přítomnosti obecního hrobníka Nebuče Kanimůry a nového rybníkaře Kutouše Králíka, který na místo nastoupil po neschopném Arkussu Dettorovi, za jehož rybníkaření se jezírko změnilo v páchnoucí bahnitou břečku, za účelem nápravy, starosta vyrazil dveře bydlíště Herberta z Álfheimu. Podivína a uprchlého vraha našli zhrouceného v plesnivém křesle a na kost zmrzlého. Všude vládl smrad a příšerný nepořádek starého zapšklého mládence. Přítomní si také povšimli, že zemřel přirozenou smrtí a vykašlával krvavé hleny, nejspíš se zde jednalo o útok nějaké zlé epidemické choroby ze špíny, pravděpodobně tuberkulózy. Po tomto nanejvýš závažném zjištění přítomní dům opustili a starosta na sebe vzal odpovědnost a nechal dům zapálit, aby zamezil šíření případné infekce. Smrti tohoto podivína nikdo nelitoval, ba naopak, zejména potomci a příbuzní nebohého pana Pitky, kterého záludný kouzelník kdysi odporně a bezdůvodně zavraždil, by mu přáli horší konec.

Herbert, žel, nebyl jedinou obětí letošní zimy. Na zápal plic zemřela také Bilanka, hobitka, kterou Dyni Longodon vykoupil z otroctví v prokletém Wenarenu a přivezl ji do Liscannoru. Nebylo sice jasné, zda ve slečně Bilance hledal zkušený theurg náhradu za svou nešťastně zesnulou lásku Anju, nebo jen opatrovnici pro svou malou dcerku. Druhým úmrtím v krátké době ve svém domě byl však upřímně zdrcen natolik, že se rozhodl zůstat doma a další výpravy se neúčastnit.

Byl stále ještě mráz a sněhová pokrývka stále zahalovala okolní lučiny, když se v Liscannoru objevil jezdec. Jak je u hostů obvyklé, zamířil nejprve do hospody, aby zahřál prokřehlé kosti něčím teplým. Netrvalo dlouho a na nového hosta se seběhla podívat většina vesnice. Jak se brzy vyjasnilo, nebyl to jen tak obyčejný host, ale posel kasulského krále Carmada II., Drus Moršic, s nabídkou práce.

Jak někteří sečtější dobrodruzi věděli, bohatství Kasulu bylo postavené na vývozu mehaje, rostliny, z níž se vařil velmi osvěžující nápoj. Sklizně této rostliny však v poslední době

dramaticky poklesly, proto se král rozhodl najmout skupinu dobrodruhů, která by věci přišla na kloub. Nurnští, hotovi za peníze udělat cokoli, souhlasili s výpravou na jihovýchod, a již druhý den se výprava dala na dalekou cestu.

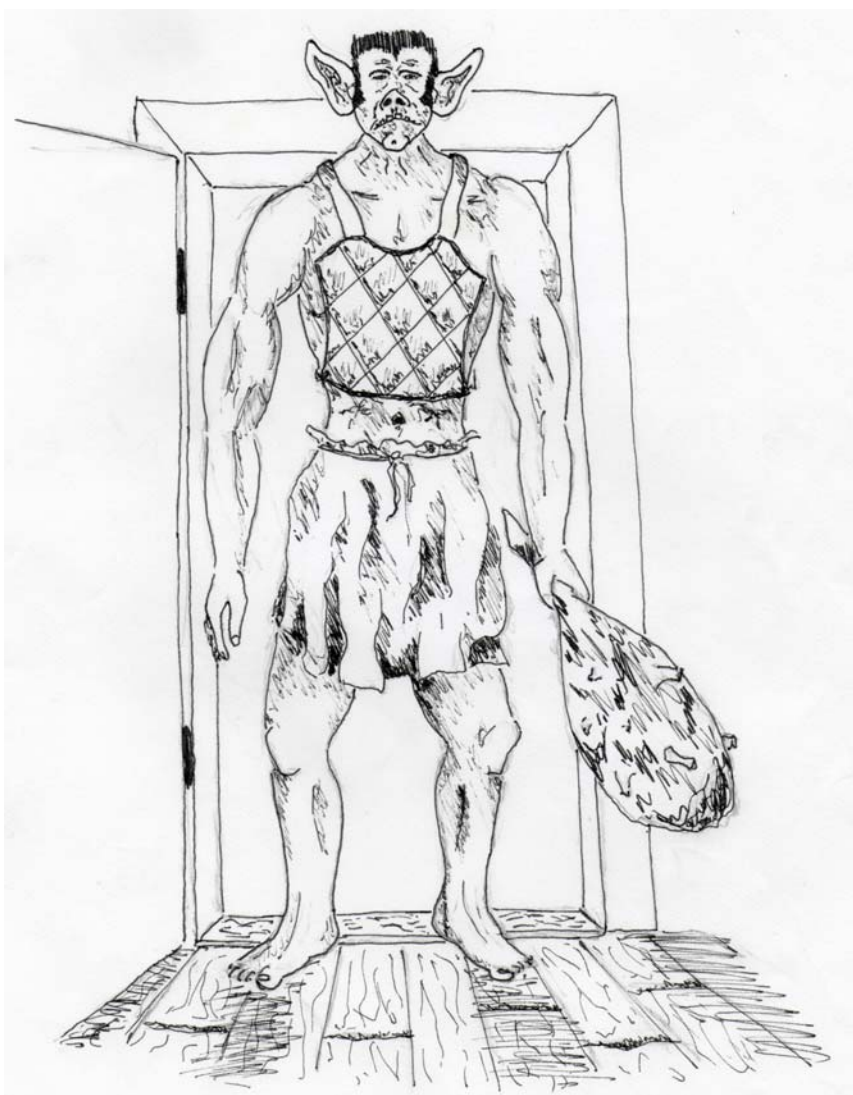
Vůdcem výpravy se stal Lúin Nórienský, syn slavného Páina a krásné Lúniel, mladý, ale přesto již v boji zběhlý válečník. Nechyběla ani dvojice ostřílených hraničářů, chodec Darlen Moorhed a druid Klabzej Myšilov. Dále jeli liscannorský hrobník Nebuč Kanimūra, již protřelý válečník, Kutouš Králík, družinový kuchař a zároveň amatérský alchymista. Ze skládky za vesnicí, kde přespával, jelikož mu starosta pro opilství zakázal pobyt ve vesnici, se přivlal otužilý Beryl Sekera, nebetyčný opilec a příležitostný válečník. Posledním členem výpravy zastupujícím válečnické řemeslo, byl kroll Zlochor, jehož mohutná postava se teprve nedávno objevila ve dveřích hostince U hrocha, kde potulný válečník hledal nějakou práci. Nutno dodat, že nebyl žádným nováčkem, a navíc se z dřívějška znal s Kutoušem Králíkem, protože byl přijat do družiny.

Dobrodruzi po několika dnech jízdy opustili relativní bezpečí krajů gwendarronských a projížděli nestabilními zeměmi jihovýchodu. Byli již na cestě více než dva týdny, když se v malém městečku jménem Slapelant rozhodli doplnit zásoby a rozběhli se po trzích na náměstí. “Pane, přijměte osvícení Verry a váš život se zlepší”, zatahal za rukáv Darlena Moorheda pochybně vypadající mužík v hábitu. “Co to mektáš, chlape? Jaký život? Jak zlepší?” obořil se na něj chodec přísně. “Vera přijme každého do svého svého objetí, dejte se k nám a poznáte to na vlastní kůži”, mektal dál ten podivný muž. “Nepotřebuju děvku, obejdo. Klid se mi z cesty, sic ti hnáty zlámu”, pohrozil elf a odstrčil zděšeného nebožáka. Dav se za ním zavřel.



...Kutouš Králík, družinový kuchař...

Chlap ale očividně nebyl sám. “Chceme zlepšit váš život”, zazněl náměstím řev od skupinky podobně oděných individuí. “Dejte se k nám a Vera se o vás postará”. Kolem se začal slézat dav a náměstím zněla další prázdná hesla pochybných fanatiků. Někteří lidé projevovali zájem o členství mezi stoupenci pochybné bohyně, jiní přihlíželi, občas někdo i nadávku vyřkl. Nemálo nadávek pocházelo z úst Nurnských, kteří měli na podobné pomatence vlastní názor. Jen Myšilovovi se verbování líbilo a hlasitě povzbuzoval Veřiny stoupence. Kutouš Králík však byl jiného názoru. Ve strouze sebral několik psích výkalů (jako alchymista, zvyklý hrabat se ve všelijakých sajrajtech, byl na podobné věci zvyklý) a jal se je metat po podivných kazatelích. Jeho muška byla neomylná a záhy měl nejhlasitější fanatik, zřejmě jakýsi předák, psí exkrement rozplácly na čele. Prvním úmyslem fanatiků bylo malého odvážlivce insultovat, ale když si všimli Zlochora stojícího za Králíkem jako ochrana a pohrávajícího si s masivní palicí, raději se stáhli. Dav vřískal smíchy a v této nepřátelské náladě si vyznavači raději sbalili fidlátka a odebrali se pryč. Nezastavilo je ani Klabzejovo pokřikování: “Stůjte, počkejte, hovno přece nemůže zastavit myšlenku!”.



...kroll Zlochor, jehož mohutná postava se teprve nedávno objevila ve dveřích hostince...

Dalšího dne dobrodruzi pokračovali v cestě a na veselou příhodu by se zapomnělo, kdyby se pojednou z lesa neozval zběsilý řev a na Nurnské se nevyvalil špinavý dav vyznavačů Very nad hlavou mávající sukovicemi, cepy a vidlemi. Pomsta ovšem nedopadla tak, jak by si věřící představovali. Asi dvacítká fanatiků se zakrátko válela v prachu cesty. Bojovali do posledního dechu, oči jim zářily bojovým zápalem a jejich zuřivý křik plašil vrány v okolí. S Veřiným jménem na rtech však také do jednoho padli. Nebylo nikoho, kdo by je litoval.

Trvalo další tři dlouhé týdny, než družina dorazila do Kurše. Zde se nacházelo velké překladiště, a tudíž se tu pohybovalo velké množství krollích dělníků, kteří snášeli náklad mehaje z hor. S krolly si Nurnští docela dobře rozuměli a nečinilo jim problémy s nimi popít v místní hospodě. Když kroll Zlochor navíc porazil místního šampiona v páce, byl důvod k oslavě nasnadě. Snaha získat od krollů nějaké důležité informace se zcela minula účinkem. Snad jedině potvrdili slova krále, že mehaje se poslední dobou přepravuje méně a je tudíž méně práce.

Dalšího dne družiníci vyrazili nahoru na náhorní plošinu. Tam se dobrodruzi pokusili získat nějaké kloudné novinky přímo od pěstitelů, ale ti naopak o poklesu nevěděli nic. Obchod s mehajem byl kontrolován státem a tudíž byla úroda vždy odváděna do státních skladů. Co se s ní dělo potom, už farmáři netušili. Další vyšetřování odhalilo, že nějaké informace by mohl mít krollí farmář z jižní výspy, který momentálně z ne zcela jasných důvodů seděl v base. Po dohodě družiny vyvolal kroll Zlochor rvačku a nechal se zatknout a zavřít, aby zjistil více. Ostatní družiníci mezitím zamířili za správcem oblasti, jistým Sovilou Izubem.

Správce nevypadal, že by měl radost z návštěvy Nurnských. Přesto nemohl nic dělat, neboť královské pečete byly prokazatelně pravé a dobrodruzi měli povolení k pátrání, takže se nabídl být s čímkoli nápomocen. Přesto se zdálo, že se snaží spíše mlžit, a tak Nurnští nakonec s podezřením odtáhli.

V noci byl pak podniknut celkem bezproblémový pokus dostat z poklidného maloměstského vězení Zlochora i krollího farmáře Ugha. Od něj se Nurnští dozvěděli množství zajímavostí. Například to, že směrem na jih se tajně vozí značné zásoby mehaje a dokonce se tím směrem buduje cesta, po níž by byla doprava snazší. Malí farmáři z té oblasti byli v podstatě vykázáni, když byly jejich farmy odkoupeny, často pod pohrůžkou násilí. On jediný se nedal, a tak byla jeho farma vypálena a on sám pod falešnou záminkou uvězněn. Že má v celé věci prsty správce, bylo téměř jisté. Utajení prý napomáhá také to také to, že jižní oblast hraničí s pralesem, kam se většina obyvatel bojí být jen přiblížit, což není divu, neboť tam žijí podivní a nebezpeční tvorové.

Nurnští nelenili a vypravili se na jih, aby měli náskok, než se přijde na útěk vězňů. Nechtěli se otevřeně střetnout se zdejší pořádkovou mocí, když to nebylo nezbytně nutné. Družina se brzo dostala do pralesa a jala se zkoumat, co se v něm skrývá. Skutečně byla nalezena pašerácká stezka, která k překvapení všech dovedla dobrodruhy na místo, kde byla rozsáhlá pralesní část vykácena, a na získaných polích se pěstoval mehaj. Tajná pěstírna vzala ovšem tímto za své, neboť Nurnští se nezdráhali farmu vypálit. Na ochranu tu bylo sice několik najatých žoldáků, ale ti nepředstavovali pro dobrodruhy zvláštní překážku. Dělníci se pak vesměs rozutekli.

Povzbuzeni úspěchem postupovali druzi dále do pralesa po tajné stezce.

V kůžích zabalený muž stál na zbořené věži a rozhlížel se do dále. Kam oko dohlédlo se rozprostíral hustý prales. Vrulan a jeho tlupa by se měli každým dnem vrátit z dalšího lovu. Snad přivedou dost těch šupinatých ještěrů. Bylo potřeba je zkrotit. A krotit, to byla jeho práce. Krotit on uměl. Uměl zlomit vůli jakéhokoliv zvířete a donutit ho poslouchat. Naučil se to kdysi dávno v Dragolském hvozdu. Tam se stal druidem. Tam se naučil, jak ohýbat přírodu před svou vůlí, jak ji podrobit. Je to tak dávno, co byli tamní druidi vyhnáni těmi prokletými theurgy. Ale to mohlo být teď jedno. Teď byl tady, vládl tomuto kusu pralesa a jeho moc rostla. Vytvořit zde překladiště mehaje byl dobrý nápad. Prodával levně, a přesto se jeho pokladnice plnily. Bez kasulského cla šel veškerý zisk jemu. Až se podaří Kasul zcela odříznout, půjde veškerá úroda mehaje z těchto krajů přes něj, a on si bude určovat cenu. Obchod s ještěry rovněž kvetl. Skřeti se připravovali k útoku na nějaké elfí město. Jemu to bylo jedno, důležité bylo, že od něj kupovali zkročené ještěry, které používali jako účinnou útočnou zbraň. A platili dobrým zlatem. Dávno se naučil nemít žádné předsudky. Zákazník je zákazník, i když je to třeba smrdutý skřet. Muž se hlasitě zasmál. Hromady jeho zlata se utěšeně rozrůstaly.

Králík s Myšilovem byli právě na průzkumu pralesa daleko před družinou, když se náhle z hustých křovin vyřítili dva ještěři. Ani druid Klabzej obeznámený s většinou druhů

světové fauny, netušil, o jaké tvory jde. Neměl ale čas na přemýšlení, neboť úmysly ještěřů byly jasně patrné. Myšilov zpražil prvního ještěra nenávisným úderem a pevněji sevřel svou hůl, zatímco Králík sáhl k pasu a vytáhl malý flakónek namodralé tekutiny, jehož obsah jedním hltém vypil. Malému alchymistovi se naboulily svaly na ruku, a on s mečíkem skočil na hladového ještěra, zamýšlejícího vylepšit svůj jídelníček o tučného hobita. Králík ťal a meč rozsekl ještěrovu šupiny jako máslo. Obluda jen marně chňapla ostrými tesáky, mrštý hoblin uhnil a zasadil druhou, smrtící ránu. Klabzejovi se druhý netvor zatím zakousl do zápěstí, ale druid mu duchaplně vrazil hůl volnou rukou do oka. Ještěř zařval bolestí a chystal se znovu udeřit, ale to už přiskočil Kutouš a mečíkem mu rozpáral břicho.

“Měli bychom jednu tu potvoru donést našim. Ať viděj, co tady žije”, prohlásil Kutouš. “Ale rychle, než to přestane účinkovat”. S tím zastrčil meč do pochvy a hodil si jednoho statného ještěra na rameno. Klabzej měl nějaké tušení o účincích alchymistických kouzelných lektvarů, proto se ani mnoho nedivil a vyrazil za Králíkem mizejícím v křovinách.

Dobrodruzi nepřijali zprávu o výskytu ještěřů s žádnými zvláštními návaly hysterie. Takoví tvorové zkrátka na některých místech Starého světa žijí. Nelenili tedy a vydali se dále. Překvapivější bylo, když po dvou dnech prales náhle začal ustupovat a oni narazili na trosky města. Předměstí bylo již pralesem zcela pohlceno a i zbytek byl velmi hustě zarostlý, ale přesto bylo jasné, že se kdysi jednalo o nemalé sídlo. Přestože se druzi snažili plížit dávno nepoužívanými ulicemi co možná nejnenápadněji, jejich pozornost nezůstala nepozorována. Že tu nejsou vítáni, poznali druzi po zasvištění několika šípů, které jim přilétly na přivítanou. Následovala krvavá řež, kdy se Nurnští utkali s ostřílenou družinou lovců ještěřů a jejich zaměstnavatelem, temným druidem z Dragolského hvozdu. Zde to byla opravdu bitva na ostří nože. Družina tentokrát spoléhala především na hrubou sílu, válečníci včele s ostřílenými Lúinem a Nebučem, kterým zdatně sekundovali statný Zlochor a nebojácný Beryl, vytvořili pevnou bojovou linii, jejíž křídlo kryl Darlen Moorhed svým nabroušeným mečem. Dubovou holí se mocně oháněl i Klabzej Myšilov pomáhající v místech, kde to bylo nejvíce potřeba, zatímco Kutouš Králík se kryl za ostatními a přesně mířenými střelami z kuše způsoboval nepřítelům těžké ztráty.

Hrdinové měli namále zvláště tehdy, když jeden z lovců vypustil z klecí několik ještěřů. Lité šelmy se vrhly na dobrodruhy jako povodeň. Velké tlamy plné ostrých zubů vytrhávaly kusy masa udatných dobrodruhů. Jen díky obětavosti Nebuče Kanimůry, který ostatním získal čas na přeskupení, družina i tento nápor odrazila. Žel, nebohý Kanimůra položil život roztrhán nelítostnými dravci. Zkrvavení druzi nakonec stáli uprostřed hromady mrtvol. Nikde se nic nehýbalo. Teď bylo mrtvé město již opravdu mrtvé.

Po vyléčení nejhorších šrámů se druzi vydali prohledávat trosky. Především se podařilo nalézt sídlo pána této oblasti s cennými informacemi. Z dokumentů vyplývalo, že byl druidem z Dragolského hvozdu, uprchlým před tamními theurgy. Myšilov podle záznamů jeho pokusů na zvířatech usoudil, že to bylo pěkné prase, ale záznamy raději zabavil na pozdější prozkoumání. Byl to přeci jen druid a kdo ví, co z materiálů by se mohlo hodit. Především pojednání o tom, jak zlomit vůli zvířat pomocí obojků vytvořených ze zvířecích šlach, působilo zajímavě. Byly objeveny i spisky o obchodu s mehajem a o prodeji ještěřů skřetům. Spojení se skřety bylo udržováno pomocí tajemné brány aktivované v určitou dobu takzvaným verdilským prachem. Jednalo se o blankytně modrý prášek, který podle Kutouše Králíka jen zářil magií.

Bránu dobrodruzi našli opodál na prostranství, které dříve bylo nejspíš hlavním náměstím. Po deseti schodech se vyšlo na vyvýšené pódium, na němž stály čtyři otesané menhiry. Mezi nimi se klenulo šest oblouků bran, vytvořených z ohlazeného kamene. “Takže to zkusíme zapnout?”, zeptal se Beryl Sekera, který jako vždy neposlouchal. “Beryle, jasně se tam píše, že se brána musí aktivovat z obou stran”, trpělivě se jal vysvětlovat Darlen Moorhed, který veškeré dokumenty podle svého zvyku pečlivě prozkoumal, a nyní se jimi prohraboval. “A to se podle těchto papírů stane... čtvrtýho deštna”. “Aspoň máme čas dát se dohromady”, podotkl vůdce výpravy Lúin Nórienský.

“Hele, Kutouši. Co pořád lozíš do té džungle? Ještě tě něco sežere”, zavolal Lúin, opékající na ohni jakési zvíře připomínající sviště, na hobitiho alchymistu, který se právě vynořil z křovisek. “To víš, hledám kytky”, odvětil Králík a přisedl k ohni. “A na co jako potřebuješ kytky?”, podivil se Beryl Sekera, válející se opodál žvýkáje slámku. “To je tak. Když jsme se tehdy dozvěděli, že pojedeme na jih, pořídil jsem si v našem alchymistickém cechu takovou šikovnou knížku, která se jmenuje ‘Užitečná květena jižních hvozdů’ od pana Brambase Rupeho”, rozvyprávěl se alchymista. “Je tam spousta obrázků a popisů květin a rostlin, které se tu dají nalézt a dají se z nich získat tolik ceněné alchymistické suroviny”. “Tak hlavně zas nelov hady, ať ti Myšilov nemusí vysávat jed z rány”, obával se o Kutoušovu bezpečnost Lúin. “Jo, s hadama si už radši nebudu nic začínat”, otfásl se Králík nepěknou vzpomínkou. “Ale je to škoda, ty jejich jedy bych rád prozkoumal”. “Tak hlavně né na sobě”, zachechtal se Sekera.

Tak ubíhaly dny, kdy druzi čekali na aktivaci brány. Za zmínku stojí jen chvíle, kdy se mezi troskami objevila osamocená postava. Ukázalo se, že je to osamělý elfi poutník jménem Šírkéz. Vydal se do pralesa hledat prastaré elfi město, které tu mělo kdysi stát, aby snad nalezl nějaké stopy z elfi historie. Díky tomu, že dotyčný uměl trochu kouzlit, byl přijat do společenstva, kde kouzelník momentálně citelně scházel. Také druhům sdělil, že se nacházejí v dávném městě Euferial.

Euferial, Trindindol, Váles Dimoriel – elfi města, o nichž se ví, že byla spojena. Při velkých rasových bouřích, kdy byl Euferial zničen a vypálen do základů, byli z Trindindolu vyhnáni všichni lidé a město s okolím bylo za pomoci vysoké magie odděleno od ostatního světa neprostupným hvozdem. Dnes již není známo, kde tato města ležela, neboť od této události uběhlo již více než sto padesát let.

Maxilia Gortru
Velká města starého světa, sepsáno r. 883

Po několika dnech čekání nastal konečně kýžený den. Druzi se v plné zbroji seřadili před branou a Kutouš, jakožto odborník, rozsypal kolem verdilský prach. Přesto se ještě pěkných pár hodin nic nedělo, a hrdinové povolili obezřetnosti a posedávali či polehávali kolem. Slunce již zapadlo a na obloze jasně svítil měsíc, když se vzduch v jedné z bran začal vlnit a místo průhledu na zbytek náměstí se v ní vytvořila jakoby vodní hladina. Vůdce vyskočil na nohy, hodil si na záda sbalenou tornu a s mečem v rukou se postavil před bránu. Ostatní se postavili za něj, zbraně připravené. Tak vstoupili do brány. Ke svému překvapení se ocitli uprostřed místnosti plné elfů, kteří však nevypadali o nic méně překvapeně. Elfů bylo příliš, než aby se družina pustila do boje. Únik branou zpět se okamžitě ukázal jako nemožný, takže dobrodruhům nezbývalo, než se elfům vzdát. Družina tak byla zatčena a uvězněna.

Cestou do vězení se druzi dozvěděli, že se dostali do bájného Trindindolu, který dosud znali jen ze zmateného vyprávění Riena Gwardita. Hrdinové byli odzbrojeni a zejména jim byly zabaveny veškeré písemnosti, jejichž držení je prý v Trindindolu přísně zakázáno. “To by vysvětlovalo patologickou touhu Riena sbírat kdejaké knížky”, prskal Darlen Moorhed, když mu elfi věznitelé zabavili jeho poznámky a marně se snažili škrabopis rozluštit. Po zabavení věcí byli Nurnští uvrženi do žaláře. Jediné obvinění, které jim bylo sděleno, byl nedovolený pohyb po Trindindolu. Proti tomu se začal ohrazovat druid Myšilov, ale byl elfimi pochopy nelítostně zbit.

V žaláři strávili Nurnští dalších pět dní, přičemž jediný styk s okolním světem zprostředkovával žalářník, který pravidelně nosil jídlo. Co je s jejich případem a zda budou elfové jejich situaci nějak řešit, se nedozvěděli a brzo začalo být jasné, že elfové patrně netuší, co si s jejich nepohodlnou přítomností počít, takže je nechají shnit ve vězení. Nepomohly ani pokusy o vyjednávání elfů Šírkéze či Darlena Moorheda, který byl z chování elfů natolik rozčilen, že se jen stěží udržel, aby neřekl elfimu vězniteli, co si o něm myslí. Přesto vyjednávání nikam nevedlo. Tak strávila Nurnská družina několik dní v zatuchlé kobce bez možnosti s kýmkoli promluvit.

Zvenku jen občas doléhaly k uším družiníků sborové zpěvy elfích písní, zřejmě z nějakých veřejných shromáždění.

Trindindolská lidová
Zapsal Getd z Ruindoru

Trindindol je naše země
Trindindol je naše zem
Trpaslíků hnusné plémě
Svatým ohněm vyženem

Vyhrnem si rukávy
hej rup
Ať se vatra zapálí
hej rup
Přiložíme trpaslíka
Ať si kdo chce co chce říká
Nezůstane na něm ani chlup

Naděje svítla pátého dne, kdy se před věžeňskou kobkou nečekaně objevil Rien Gwardit. Nechápal, kde se ostatní v jeho rodném městě vzali, ale družiníci neměli v úmyslu něco vysvětlovat a požadovali okamžité propuštění. Rien sice v Gwendarronu tvrdil, že je synem jednoho z mocných soudců, na místě se ovšem ukázalo, že není schopen zajistit spravedlivý proces. Propuštění dobrodruhů považoval za zcela nemožné. Nabídl ale družině, že pokud mu složí dvacet tisíc ve zlatě, zajistí druhům útěk a převedení přes hranice Trindindolu po některé z převaděčských stezek, kterými je kraj proslulý.

“Zaříd’ to, jak chceš”, zařval nakonec rozezlený Darlen. “Já už v týhle posraný zemi nechci zůstat ani směnu”. Rien na svého nejlepšího přítele zůstal nevěřicně koukat. Nevěřil, že o jeho krásné zemi může takto někdo mluvit, navíc také elf. Ostatní se ovšem přidali ke zlobným výkřikům, a tak mág sklopil hlavu a odešel. Od té doby se traduje jeho zatrpkllost vůči Darlenu Moorhedovi.

Zda by Rien dokázal zařadit kontakt na nějakou převaděčskou organizaci se už Nurnští nedozvěděli. Naskytla se totiž jiná příležitost k úniku v podobě několika elfích spoluvězňů. Byli zatčeni za pokus o opuštění Trindindolu, při němž byli ovšem dopadeni. Přesto se nevzdávali a chtěli se z vězení a země za každou cenu dostat. Díky tomu, že měli velmi rozsáhlé znalosti o Trindindolu a okolí, a dokonce věděli o napojení žaláře na městskou kanalizaci, podělili se o ně s Nurnskými. Pro po svobodě bažící družiníky nebyl problém dostat se ven z kobky a proniknout do kanálů.

Průchod páchnoucími kanály zabral družiníkům téměř celou noc. Špína byla skutečně strašná a bylo vidět, že kanály jsou dávno neudržované. Pravděpodobně se jednalo o starou trpasličí kanalizaci, o kterou se elfové nadále nestarali. Není nic divného, že v zemi ovládané takzvaně vznešenými elfy se nikdo nechtěl starat o údržbu kanálů. Přesto kanály nebyly zcela životaprosté. Většinu fauny tu tvořili velcí hadi a nějakí zmutovaní netvoři, jak družiníci usoudili, patrně pozůstatky elfích pokusů s magií, které mají tito tak v oblibě.

Nad ránem se družiníci dostali z kanálů a zamířili k horám vědouce, že lesy jsou plné druidů a hraničníků, kteří bez milosti popraví každého, kdo by jimi chtěl projít. Útěk družiníků nezůstal zjevně nezpozorován a byl na ně zjevně vyhlášen hon, jelikož ještě než dosáhli úpatí hor, přihnál se oddíl elfí jízdy a přímo z trysku družiníky napadl. Družina, vidouc blížící se jezdce, se sešikovala do bojového postavení. Vpředu stál Lúin, po jehož boku stanuli válečníci Beryl Sekera a Zlochor, velmi bojovně naladěný chodec Darlen Moorhed a po pomstě za své potupné zbití prahnoucí druid Klabzej Myšilov. Za první linií stál připravený ostrostřelec Kutouš Králík, s šípy

potřenými některým ze svých vyhlášených utrechů, a Šírkéz, opakující si ještě narychlo bojová kouzla.

Elfové se blížili se skloněnými kopími chtějíce smést uprchlíky a zadupat je do země pod kopyty svých koní. To se ale přepočítali. Lúin se vrhl kupředu a podřál nohy prvním koni. Říční kůň se skácel do prachu a zavalil pod sebou velitele pronásledovatelů. Beryl se napřáhl a širokým obloukem zarazil sekeru do hrudi druhého koně. Ten se vzepjal a shodil svého jezdce, až tvrdě dopadl na záda. Tam ho dostihla druhá rána trpaslíkovy sekery. Vysoký Zlochor se nemusel namáhat zasahováním koní, jeho kyj smetl elfího jezdce ze sedla jako hadrovou panenku. Myšilov se chvíli soustředil a pak zasáhl jednoho z jezdců psychickým úderem takové síly, že se otřesený elf nedokázal udržet v sedle a svalil se do prachu, načež se druid vrhl s holí na druhého. I meč Darlena Moorheda se činil, nejprve odrazil úder kopím, načež elegantním úderem usekl jezdci hlavu. Prvotní úderná síla jezdeckého útoku tak byla zastavena a družinici se vrhli do boje mezi zmatené jezdce a vzpínající se koně. Lúin, kterému pro jeho vzrůst nečinilo potíže prosmýknout se pod koňskými břichy a překvapit tak nepřítele, řádl mezi jezdci jako černá ruka. Zmatek zvyšovaly svištěcí šípy z Králíkovy kuše a žhnoucí blesky sesílané Šírkézem. Druzi, rozrušení několikadenním nespravedlivým zálačem, neměli s elfy slitování. Brzo byl jezdecký oddíl naprosto zmasakrován. Po boji družinová felčářka zběžně ovázala zranění, ale dobrodruzi se nezdržovali. Ač vyčerpání nočním prolézáním špinavých kanálů, stejně jako pochodem přes pláně a bojem, všichni dobře věděli, že je nutné se odtud co nejdříve ztratit, než hraničníci dorazí ve větším množství.

Po poledni už družina stoupala do hor, jejichž strmé svahy se tyčily k modré obloze. Postup se stal značně namáhavým, ale druzi vytrvale pochodovali dál. Alespoň bylo jasné, že případní pronásledovatelé je již nemohou stíhat koňmo a ve skalnatém terénu se mohou snáze ztratit. K večeru se již zcela vyčerpání dobrodruzi utábořili na příhodném místě pod skalním převisem. Až na hlídky dobrodruzi spali jako zařezaní.

Melchizedechův spánek

Klabzej Myšilov

Spím
a když usnu
tak se nevzbudím
nelez mi do snů
už dost jsou zmatené
sic věrný havran Rhui
zakráká své fuj
a pak tě zažene

Spánek družiníky alespoň částečně osvěžil, přestože za časného rána se ozývalo z tábora brblání. Nebylo však hlasité, přáním všech bylo z této prokleté země zmizet. Překážkou však byly nesmírně vysoké Stínové hory. Kousek před ostatními šli družinová stopaři Darlen Moorhed a Klabzej Myšilov, aby zkoumali terén. Zakrátko narazili na množství skřetích stop. Bylo jisté, že tyto hory se skřety jen hemží. Objevily se sice hlasy, že se skřety bude snazší vyjednávání, než s namyšlenými elfy, ale přesto si družinici byli vědomi nebezpečí a postupovali opatrně. Před polednem se druzi dostali na dohled jakéhosi opevnění. Průzkumník Šírkéz zjistil, že se jedná o důl s příslušenstvím obehnaný palisádou, s malou elfí posádkou, převážně však obývaný trpasličími dělníky. Jelikož se nablízku začali rojit skřeti, přiblížili se Nurnští k dolu a poslali Šírkéze, jakožto elfa, vyjednávat. Přistoupili pak na dohodu, že poskytnou pomoc obležené posádce dolu proti očekávanému útoku skřetů.

Nurnští vstoupili do pevnosti, kde se částečně občerstvili, a od trpaslíků získali dokonce nějaké čerstvé jídlo. Trpaslíci se narodil od elfů chovali k dobrodruhům přátelsky. Jednalo se o horníky, kteří tu kutali rudu pro své elfí pány. Práce byla namáhavá a špatně placená, ale aspoň

zde trpaslíci měli jistou nezávislost a v rámci možností neelfí rasy na trindindolském území i relativně slušné živobyčí. Elfové je potřebovali, neboť sami nevykonávali žádné namáhavé práce. Pryč ale nemohli, neboť pokus o opuštění Trindindolu se trestal smrtí.

Dobrodruzi s trpaslíky ještě chvíli rozmlovali, ale vše přerušilo táhlé vřeštění válečných rohů. Na dohled opevnění se začali rojit skřeti a hotovit se k útoku. Enkláva byla obklíčena. Mezi trpaslíky se objevili jejich elfí nadřízení, někteří s důtkami, a křikem je hnali na palisádu. Trpaslíci byli jen chabě vyzbrojeni krumpáči, dřevorubeckými sekerami a kovářskými kladivy, a jako zbroj používali maximálně kožené zástěry z tvrzené kůže. Přesto vytvořili první linii, elfové zatím zůstali v bezpečí jako záloha. Družiníci zaujali místo mezi trpaslíky na hradbách. Kutouš Králík si připravil kuši a Darlen s Klabzejem luky, aby oslabili útočníky střelbou, než se přiblíží. Válečníci pak překontrolovali ostří svých zbraní a jali se vyčkávat.

Chvilí se nedělo nic a zneprátelené strany se jen navzájem nevraživě pozorovaly. Pak znovu zavřeštěly rohy a skřeti linie se vrhla kupředu. Někteří skřeti se zastavili na dostřel a zasypali palisádu šípů z krátkých luků. Jejich přesnost však nebyla nejlepší a jejich nekvalitní zbraně také neměly dostatečnou razanci, takže nezpůsobily vážnější šrámy. Kutouš si zapřel kuši o hradbu, krátce zamířil a vystřelil. Vzápětí se skácel skřeti lučištník s šípem v lebce. “Tahle se to dělá, prďolové!”, zajásal hobit a připravil se k další ráně. Rovněž Darlen a Klabzej začali ostřelovat skřety šípů a připojilo se i několik z elfích vojáků s luky. Bylo jich však málo na to, aby střelba měla nějaký vliv na masu skřetů, valící se k opevnění.

To už dorazila hlavní úderná síla a přistavila hrubě stlučené zebře k hradbám. První hlavu, která se objevila nad palisádou v místě bráněném Nurnskou družinou, sřal Lúinův meč. Přesto se skřetů na zteč vrhlo příliš, takže brzo měli všichni co dělat, a ochoz byl zakrátko kluzký krví. I trpaslíci se činili. Statní horníci se s lehkostí oháněli těžkými krumpáči a sřázeli neduživé skřety do bahna pod hradbou. Skřeti byli sice malí, měli špatné zbroje i zbraně, ale díky početní převaze dokázali proniknout na hradby a občas zasadit smrtící úder. Zpoza bitevní linie elfové štěkali na trpaslíky rozkazy a burcovali je k většímu úsilí.

Pak zaduněla rána. To se skřetům podařilo přitáhnout k bráně masivní beranidlo a jali se do ní tlouct. Brzo bylo jasné, že dřevěná brána dlouho neodolá, proto Lúin neváhal a seběhl z ochozu, aby bránil očekávaný průlom. Za ním se vydali Zlochor a Beryl. Elfí velitel jim po bok nahnal i několik trpaslíků. Po dvou dalších ranách se jednokřídlo utrhl z pantů a skřeti se převalili do pevnosti. Většina se jich zděšeně snažila vyhnout obrovité postavě krolla Zlochora a za snažší cíl mylně považovali malého Lúina. Několik krátkých rezavých mečů neškodně zarachotilo o statovu zbroj, načež začala jatka. Lúin systematicky pobíjel postupující skřety a zanedlouho se mu u nohou válela hromada posekaných těl. Za ním další skřeti útočníky likvidoval Beryl Sekera, zatímco Zlochor téměř zahradil průlom a drtil skřety kyjem na krvavou kaši.

Nadšení skřetů z úspěšného rozbití brány nemělo dlouhého trvání. Tlak útočící masy sice natlačil dovnitř ještě několik vzpírajících se skřetů, ale ti, vidouce strašlivý masakr svých druhů, snažili se dostat z dosahu Nurnských válečníků. Davem se šířila panika, která se rychle přešla na celou armádu. Po chvíli už byli všichni skřeti na útěku. Druzi ještě pobili pár z těch, kterým se podařilo proniknout do opevnění a neměli se jak dostat ven, a bylo dobojováno. Družiníci felčari Moorhed a Myšilov obvázali všem utržené rány, ale zranění našťástí nebyla vážná. Zbytek posádky však dopadl hůře. Řada trpaslíků byla vážně posekaná a nemálo jich padlo. Nakonec se do řeže museli zapojit i elfové, a i oni přes své zbroje utržili řadu šrámů a byli mezi nimi padlí. Přes vítězství tedy nevládlo v táboře velké nadšení.

Bylo jasné, že se skřeti hned tak nevrátí, takže se dobrodruzi po ošetření všech šrámů neměli proč v opevnění zdržovat. Elfí velitel jim sice poděkoval, ale oznámil jim, že jako odměnu za pomoc je nezatkně a nechá je volně odejít. Loučení tedy nebylo nijak srdceryvné. Trpaslíci Nurnské alespoň nasměrovali směrem ven z Trindindolu a důrazně varovali dobrodruhy před vstupem do lesů, kde řádí hraniční druidi likvidující nelítostně každého, kdo by se snažil projít.

Nurnští se sotva dostali z dohledu opevnění, když je dostihl jeden z trpaslických dělníků. Měl jen mošnu s nejnужnějšími věcmi a masivní krumpáč. Sdělil družiníkům, že se

jmenuje Tufer Tuvar a rád by využil možnosti uniknout s družinou z této prokleté země a přestat otročit elfím pánům. Nebohý trpaslík byl tedy přijat do společenstva.

Fousalík
Klabzej Myšilov

Dejte mně, pantáto, pochodeň
dneska je velikej svátek
navečír hodím ji na voheň
nechci se koukat jen z vrátek
Pust'te mě aspoň na vokamžik
abych to shlídl vlastním okem
bude se páliť Fousalík
tak jako každičkým rokem
Když zima přechází do jara
začne se zelenat tráva
Fousalík nesen je na márách
v městě se pořádá sláva
Veliká vatra se zapálí
dým svane nehojně časy
a s nimi odejde Fousalík
shoří mu kůže i vlasy
Tak nás to ve škole učili
tak nám to říkali Chlié
abychom svátek vždy uctili
že z tradic Trindindol žije
Pust'te mě, pantáto, večír ven
když jsou ty Plamenné svátky
až bude Fousalík zpopelněn
budu už najisto zpátky

Dva dny Nurnští stoupali směrem k nejvyšším horám. Hranicáři občas objevili skřeti stopy, ale přímo na skřety druzi nenarazili. Hlavně díky tomu, že se vyhýbali schůdnějším cestám a plahočili se kdejakým roštím, aby unikli nevtaně pozornosti, ať už skřetů nebo elfů. Neušli však pozornosti věčných průvodců špinavých skřetů a nejlepších stopařů vůbec, vlků. Smečka zaútočila za noci, kdy má vlčí čich převahu nad lidským zrakem. Spící hrdiny probudil řev hlídkujícího Kutouše, ve kterém by se ve chvíli, kdy se ve světle mihotavého ohýnku objevil první stín, krve nedořežal. Dobrodruzi se začali hrabat z dek a spacích vaků a sápat se po zbraních bránice se ostrým zubům lýtých šelem. Tábor se ocitl v naprostém zmatku, ale naštěstí se zkušenější dobrodruzi rychle zorientovali a vlky pobili, aniž by kdo zahynul.

Ani po zbytek noci však nebyl Nurnským dopřán klidný spánek. Obloha se totiž zatáhla mraky a přihnala se zuřivá horská bouře. Celé následující dopoledne se druzi krčili pod převisem, aby byli alespoň trochu chráněni před řáděním živlů, a až po třetí hodině odpolední se mohli dát zase na cestu. Nálada byla nevalná. Zde ve vyšších polohách vládla značná zima a ne všichni dobrodruzi na to byli připraveni. Zejména Darlen Moorhed byl na toto počasí poměrně nalehko a začínala ho trápit horečka, rovněž elf Šírkéz pokašlával. Lúinovi povolily podešve okovaných bot, ale naštěstí byl přítomen Kutouš Králík, který vždy a všude tahal s sebou plné torny náhradních dek a šatů na převlečení, takže měl též tři páry bot, z nichž jedny statovi půjčil.

Dalšího dne prošli Nurnští konečně nejvyšším průsmykem a začali sestupovat. Podle uprchlíka Tufera zde již končil Trindindol a začínala země, obývaná skřety, kteří poslední dobou nabyli na síle a nyní se do Trindindolu hrnuli. Dobrodruzi tedy zachovávali obezřetnost, ale šlo se jim přeci jen již veseleji. Další čtyři dny nepotkali ani živáčka, s výjimkou několika horských

syslů, kteří jim trochu zpříjemnili chudý jídelníček. Družina však díky tomu poněkud povolila v obezřetnosti, na což mohla krutě doplatit.

Stopy tábořišť totiž zjevně neunikly pozornosti skřetích hlídek, a tak se po stopách hrdinů vydal skřetí oddíl s vlky. V nepřehledném terénu zůstali pronásledovatelé neviděni a díky vlkům se mohli nepozorovaně přiblížit i pod rouškou tmy. Mazaně počkali na půlnoc, kdy je spánek nejhlubší, a zaútočili.

Naštěstí pro družiníky nadělali skřeti dost hluku, takže hlídka stačila ostatní vzbudovat dříve, než skřeti vpadli do tábora. Dobrodruzi se sotva rozkoukali a hotovili se k jakés takés obraně, ale při útoku ze všech stran nebylo mnoho možnosti k vytvoření bojové formace. V noční tmě, kde jediné světlo poskytoval matný odlesk měsíce, bojoval každý sám za sebe. Když utichlo řinčení zbraní, bojové pokřiky a chroptění umírajících, přiložil kdosi na oheň. Ten ozářil hrůznou scénu. Lúin, od hlavy po paty pokrytý lepkavou krví, stál na obrovské hromadě mrtvých skřetích a vlčích těl a supě namáhou se opíral o meč. Beryl Sekera se svezl na zem zády se opíraje o balvan. Měl několik nepěkných šrámů a ve stehně zaražený rezavý meč. Klabzej Myšilov stál opřený o hůl, jednu ruku zle potřhanou vlčími tesáky. Kutouš Králík dřepěl na zemi mezi dvěma balvany, odkud mohl střílet po nepřátelích z improvizovaného krytu. Ošklivě krvácel z boku, kde mu kus masa vyrvaly z těla vlčí tesáky. Vedle něj ležel Zlochor obklopený dobrým tučtem skřetích těl. Jeho tělo bylo posekáno k nepoznání, brnění na cáry. O kus dál ležel trpaslík Tufer s rozseknutou hlavou. Uprchlý horník se nedokázal zorientovat v bitevní vřavě a byl utlučen nepřáteli. Osud mu nedopřál uniknout z prokletého Trindindolu a poznat svobodný život v některé z normálních zemí. Vedle mrtvoly velkého černého vlka ležel Darlen Moorhed krvácející z rány na hlavě a z ošklivého šlicu na zádech. Jeho chodecký meč ležící vedle byl rudý skřetí krví, které té noci nemálo prolil. Po ohledání zjistil Klabzej, že elf dýchá. Ze tmy se pak vynořil ještě Šírkéz, který na začátku boje seslal na válečníky rychlost, a pak se hyperprostoroval co nejdál z dosahu nepřátel.

“Několik jich uteklo”, oznámil elf. “Musíme zmizet, než přijdou další”, prohlásil vůdce. “Blázníš? Je noc a jsme ranění”, ozvaly se protesty. “No jo, pravda”, pokýval hlavou Lúin, “Odcházíme za svítání”. Pak si trpaslík odložil zbroj a ve světle ohně si začal látat utržené rány nevšímaje si dalšího reptání ostatních.

A za svítání vyrazili. Družiníci felčari jakž takž zafačovali nejvážnější poranění, a potom družina spěchala co to dalo pryč z těchto nebezpečných území. Bylo kolem poledního, když dobrodruzi vystoupali na kopec, odkud byl výhled daleko do kraje. V té chvíli je spatřili. V jejich stopách se ubírala další skupina skřetů. Na tu dálku se nedal určit přesný počet, ale bylo jisté, že je větší, než ta první. Zavládla panika a družiníci se dali do běhu. Celé dvě hodiny strávili Nurnští během, než jim došly i poslední zbytky sil. Chvilí odpočívali, ale jen co znovu popadli dech, vydali se znovu na strastiplný pochod. Skřety už nezahledli.

Večer narazili na osamoceného barbara. Jmenoval se Glut Gavrat a byl potulným válečníkem. Byl to divný patron, s nikým se mnoho nebavil a vůbec mluvil jen zřídka, nicméně byl přijat do družiny jako náhrada za padlé. Navíc věděl, že pár dní odtud se nachází země Almemar, a tak Nurnští konečně zjistili, v které části Starého světa se vlastně nacházejí.

Za pár dní se Nurnská družina skutečně ocitla v zemi Almemarské a konečně se tak navrátila do civilizovaných krajín. Trvalo ovšem ještě celé dva měsíce, než druzi znovu dojeli do Kasulu podat zprávu králi. Carmad II. se sice trochu divil, kde byla družina celé tři měsíce, nicméně neměl důvod dobrodruhům nevěřit jejich neuvěřitelnou historku o tajemném přesunu přes půl světa. Jejich zprávy mu přeci jen pomohly, takže vyplatil slíbenou odměnu. Za další měsíc se před družiníky konečně objevil Liscannor.

Zde se starosta Myšilov ujal nepříjemné povinnosti oznámit Malině Březinkové, družce zesnulého Nebuče Kanimůry, smutnou novinu o jeho skonu. Dělal si také starosti s tím, zda má hobitku, bývalou otrokyni, vystěhovat z Nebučova domu, neboť nebyli řádně sezdáni a tudíž neměla na dědictví po něm nárok. Když však hobitka přišla otevřít, ukázalo se, že se tato situace

vyřešila sama. Malina byla v pokročilém stádiu těhotenství a po několika měsících se jí narodil Bzučan Kanimūra, potomek udatného Nebuče...

XI. Odkaz Joachalentův

[Traven 1057

Kutouš Králík]

“Murek Mezdech, chábe. Sirotek. Od útlého věku vychováván v Achránu. Ta nejlepší doporučení...”. “Věrný a oddaný?”. “Věrný, oddaný a navíc schopný. Při závěrečné zkoušce s ním měl potíže i bratr představený Čulym. Kdyby mu nepomohli bratři Hlídači, možná by jej i zabil...”. “Čulym stárne, odstraňte ho a nahradě ho Bazbejem Čekatelem!”. “Jistě, chábe... a Murek?”. “Seznamte ho s úkolem, dejte mu vybavení a ať mu požehná Šarmad Chaledovec!”. “Považujte to za vyřízení, chábe. Dále tu máme hlášení dohodu s Čugem Čagajským. Výměnou za syna nám vydá Jižní Cholymu a podepíše Pakt krve”. “Skvěle, syna mu vydejte, ale nejprve ho podrobte lámání duše”. “Dále mám hlášení, že v Choradoru byl chycen armidenský špeh, výslech proběhl jako obvykle”. “Nepodstatné, je to součást dohody. Cože to heralionští udělali naposledy s naším špehem?”. “Upálili ho v kleci”. “Tak vy tohodle panáka dejte Masákům. A dále?”. “Proběhlo šedesát sedm poprav, otevřeli jsme nový důl na Kalibanově poli a bylo vztyčeno sedm vašich nových soch...”

Kapitola 1 - Život běží dál

Léto bylo v Gwendarronu toho roku krásné. Pole těžkla úrodou a bylo jasné, že tento rok bude plný hojnosti. Nurnští se vrátili do Liscannoru a Vranigostu připraveni užívat si zahálky a pohodlí. Pouze Rien Gwardit nesdílel všeobecné veselí a dobrou náladu. Navrátilví se dobrodruzi jej totiž seznámili se situací v jeho rodném Trindindolu. Hovořili o skřetech, kteří se chystají napadnout tuto izolovanou zemi, kde vládou xenofobní elfové. Dobrodruhům to bylo srdečně jedno a někteří dávali dokonce najevo své sympatie se skřety. Gwardit odjel, ale předtím si nechal najatými řemeslníky budovat na břehu moře ve Vranigostu věž...

I v Liscannoru bylo živo. Kde se vzal, tu se vzal hobit Krubrok Krouk, který se již nějaký čas toulal. Nikomu nevadilo, že si tento hobit nesl již odmalička prokletí své matky, které se projevovalo především jeho skrčenou postavou a nadměrným ochlupením. Krouk se začal dožadovat svých pozemků, které si prý kdysi v Liscannoru koupil u bývalé Čagdanovy věže, a které mu starosta Myšilov vytrvale odpíral. Myšilov se nakonec dohodl s bývalým starostou Darlenem, že Krubrokovy ty pozemky skutečně patří, a Krubrok si tedy mohl začít stavět příbytek. Celá záležitost vznikla značným nepořádkem ve starostenské knize, který po sobě zanechal neschopný starosta Darlen, a částečně i Myšilovovou tvrdohlavostí, která se občas projevovala tím, že neměl-li tento druid na všechno pět lejster a deset ověřených pečeti, odmítal se o čemkoliv bavit. Alespoň jako starosta. Bylo by však spravedlivé dodat, že jako starosta si tento bývalý uprchlík z Armidenu vedl velmi zdatně. Dokázal napravit veškerý nepořádek, který zbyl ve starostenském úřadě po jeho předchůdcích, nechal postavit dvě dřevěné lávky přes potok a dokázal konečně dovést do konce myšlenku vlastního liscannorského znaku, což byla věc, ve které liscannorští trapně pokulhávali za ušmudlaným Vranigostem. O svůj úřad se tedy Myšilov staral opravdu dobře, i když si z něj někteří občas utahovali, že je byrokrat a ouřada. Myšilov však musel také řešit jiné záležitosti. Totiž výchovu dítěte. Nikoli vlastního, ale kdysi dávno se stal kmotrem malého Melatara Vrantu, kterému umřeli úplně všichni příbuzní. Myšilov, který k dětem a vůbec k rodině neměl prázdný vztah, si výchovu Melatara vzal doopravdy k srdci. Tedy, alespoň pokud byl doma a ne na výpravě s ostatními. Vždy, když byl Klabzej Myšilov mimo vesnici, dával malého Melatara k paní Moskytové, která měla děti ráda a navíc vlastnila v obci dům, kterému se škodolibě říkalo hrad, takže měla dost a dost místa. Melatar se u ní měl dobře a žil si v přepychu, který hraničil s rozmazlováním. Paní Moskytová, vdova po Krochtovi, se mezitím opět provdala, tentokrát za Jona Teninga, obchodníka z Nurnu, ale v obci trávila dost času i se svojí dcerou Nariou, která začala pravidelně navštěvovat kouzelnický kurs u Getda Ruindorského, zatímco syn Gerllod sloužil v gwendarronské armádě. Melatar se tedy vždy musel stěhovat z “hradu” do Myšilovova obydlí, které neslo všechny klady i záporny, které obvykle vykazují druidská stavení. Toho léta se Klabzej rozhodl, že si do domu opět přivede nějaká

užitečná zvířata, o která se z výchovných důvodů v případě jeho nepřítomnosti bude starat právě malý Melatar. I druid si tedy přihnal z Nurnského trhu tři prasata a stádo strakatých koz, mezi nimiž byl i kozlík, což vzbudilo mezi liscannořany bouři veselí, totiž že Myšilov bude “chodit s kozlem”.

Toho léta padesátého šestého roku se staly i jiné věci. Své stavení si začal stavět i Kutouš Králík, který zároveň přebíral ve vsi i funkci rybníkáře po vesnickém opilci Arkussi Dettorovi. Více nežli stavba Králíkova stavení však ostatní zajímalo, že se tento hobit odhodlal konečně naučit se plavat, na což si zjednal dva zkušené námořníky z nurnského přístaviště. “Výuka” probíhala v liscannorském rybníčku a bývala pravidelně zakončována v hostinci U hrocha, kde si zpola udušený Králík vynahrzoval veškeré vodní utrpení za asistence obou námořníků plnými korbely piva. Tento způsob léčby se líbil i dalším.

Vynikal v něm zvláště nový liscannorský hrobník Beryl Sekera, trpaslík, který odpovědný úřad hrobnický přebíral po padlém Nebuči Kanimůrovi. Sekera se v Liscannoru zabydlel, získal občanství a koupil si v obci již postavený hotový dům. Občanství také získal překvapivě okamžitě elf, kterého druzi potkali v jižních pralesích, a tím nebyl nikdo jiný nežli Šírkéz. Elf Šírkéz byl zajímavou postavou. Na výpravě vynikal především svojí obětavostí, která byla ostatními velmi ceněna, narodil od jeho teologických přednášek, jejichž ústřední postavou byla jakási “Velká matka”. Naopak na své občanství čekal stále marně Dyni Longodon, starý a protřelý družiník, který měl tu smůlu, že kdysi byl zapáleným obhájcem Vranigostu, odkud se také do Liscannoru přistěhoval. Dyni byl sice zasloužilý družiník, o jehož schopnostech nepochyboval snad ani Králíkův syseľ Čuček Choroš, ale jehož rodinný život stíhala jedna tragédie za druhou. Jen co se trochu vzpamatoval ze ztráty své první manželky, umřela mu i jeho nová družka. Longodon se rozhodl neúčastnit se družinového dění s tím, že zatím musí vychovávat svoji maličkou dcerku Anju a adoptovanou Dany. Rozhodnutí to sice bylo chvályhodné, ale družina tím byla značně oslabena. A tak se Dyni toulal s oběma dcerami, vlastní i nevlastní, po Liscannoru a zatím marně doufal, že mu starosta Myšilov někdy udělí občanství. Ti dva spolu vedli tichou válku, která stále neměla konce. Starosta Myšilov si toho léta také lámal hlavu, co má udělat s bývalou otrokyní, kterou z otroctví vykoupil nebožtík Nebuč Kanimůra a s níž se nikdy neoženil. Velmi si oddechl, když se ukázalo, že dotyčná je v jiném stavu a otcem dítěte je bezpochyby (možná nějaké pochyby byly, ale nikdo je nevznesl) právě mrtvý Nebuč. Jeho dům měl tedy dědice a starosta nemusil nikoho vyhazovat. Vztahy v družině byly v tento čas na velmi dobré úrovni a znovu se ukázalo, že Nurnská družina dovede být velmi soudržná a přátelská. Vždyť zahrnovala skutečně osoby s velmi pestrá minulostí. Od panského synka Longodona až po Darlena Moorheda, o jehož kriminální minulosti kořalovaly legendy.



...kde se vzal, tu se vzal hobit Krubrok Krouk...

Léto pomalu končilo, většina druhů se stále věnovala lenošení. Světlou výjimku představoval Beryl Sekera, který každé ráno odcházel k Nurnu, kde se snažil, aby z něj byl konečně pořádný bijec, ze kterého si každý nebude utahovat...

Dech léta zrání

Klabzej Myšilov

Dech léta zrání chutí medovou
vzduch opojil a jeho něžný van
se dotkl tváře dlaní laskavou
a zapudil zlá křídla černých vran
co perutěmi mrazí, žahají
pod rouškou ztichlých nocí potají
by temnou stranu mince světa krás
zde připomněly, až nadejde čas
že nic tu vskutku není napořád
a libá vůně promění se v smrad

A začal podzim a Rien Gwardit se stále nevracel z toho svého Trindindolu. Prošvihl tak dokončení stavby domu Kutouše Králíka, která byla zakončena mohutnou oslavou nazvanou "Od jitra do jitra". Nakonec se však Gwardit objevil. Potrhaný a notně zhublý. Nikdo z něj však nedokázal vypáčit, co že se to v Trindindolu vlastně událo. Rien pouze nakvašeně odpovídal, že by to stejně nikoho nezajímalo. A tak ostatní alespoň připili na zdraví trindindolských trpaslíků a přestali se o to starat.

Čas běžel a Gwendarron pokryla bílá příkrývka. Nastal čas koulovaček a pravidelného rokování v hospodě. Zdálo se, že časy hojnosti a zahálky nemůže nic ohrozit. Tak krásný rok Nurnští nepamatovali. Jaro bylo takové jarní, léto takové letní, podzim podzimovatý a zima? Ta byla taková zimovatá...

Hymna Bílé ruky

Klabzej Myšilov

Bílé
bílé
bílé
myšlenky bílé
jsou spanilé
Je to tak milé
když čile
plynou
až s oblohou
splynou
Bílé
bílé
bílé
všechno bude jen bílé
čisté
Ta chvíle
se čile
blíží
nelidi hnusné
tíží

Hřeznou
hřeznou
hřeznou
vnitřnosti hřeznou
kanou
Jsou totiž nutnou
slzou
slanou
v bělostné víře
pranou
Kvílej
kvílej
kvílej
mutante kvílej
sténej
a ty mi nalej
Modrookej
sklínku
jsi na mě tak hodnej
synku

Ve dvou
ve dvou
ve dvou
tančíme ve dvou
melodií tklivou
A jejich žilou
kapky krve
kanou
s nečistou vinou
zhynou
Bílé
bílé
bílé
všechno bude jen bílé
i jejich tvář
v té chvíli milé
se naše dlaně
spojí
tvá s rukou mou
a moje s tvou

Kapitola 2 - Vražda

“Koho to sem zase Draplák nese?”, zaklel Jeremiáš Čipera, když mu někdo zabušil časně zrána na dveře. Otevřel a v závěji spatřil ohromnou postavu krollo zabaleného v hadrech. “Co je? Eště nenalejvám”, nevlídně si přichozího prohlédl hobit Jeremiáš. “Jí... jí... jíst. Pí... pí... pít. Ééé... pra... pra... pracovat za to, tóóó”, houklo to nešťastné stvoření zpoza prahu. Jeremiáš byl za svoji kariéru zvyklý na ledacos, a tak vrazil krollovi koště a lopatu a ukázal mu, kde má odklidit sníh a kde může naštípat hromadu dříví. Kroll všechno svědomitě vykonal, za což byl odměněn polévkou od včerejška, kusem fláky s bramborem a jedním pivem. Měl radost. Pomocí své pomalé řeči se dohodl s Jeremiášem, že tento jej ponechá přespávat v hostinci a bude

jej krmit, za což bude pracovat až do jara. O novém příchozím se doslechli i ostatní obyvatelé a byli rádi, že za drobný peníz za ně někdo udělá tu tolik nepříjemnou činnost, která se nazývá práce. Kroll se představil jako Egh a ještě z něj vypadlo, že pochází odněkud z Rugorských skal, což jeho popularitu u obyvatel zvýšilo.

U Myšilova se toho večera svítilo, druid poskakoval okolo kotlíku a připravoval k večeři žaludové placky se zeleninou. Michal, michal, a tu jeho oko padlo na malého Melatara, který si v koutě olizoval prsty. “Co to máš? Ukaž!” Malý Vrant stydlivě ukázal ruce. “Co je to za drobný?” “Cukroví”. “Jaký cukroví, kdo ti ho dal?” “Pán...”. “Jakej pán?” “Za vesnicí, když jsem byl v lese na šíškách”. “A to nevíš, že od cizích se nic nebere?! Co po tobě chtěl?” “Nic...”, začal Melatar natahovat moldánky. Druid to s dětmi příliš neuměl. Mávl rukou a nechal malého Melatara, aby alespoň dohlédl na přípravu večeře, navlékl si na sebe odrbaný kožík a vyrazil za řídícím Getdem. Domluvil se s ním na tom, že následujícího dne udělá dětem přednášku o tom, že nemají nic brát od cizích lidí. Getd to slíbil.

Následující den padla na Liscannor mlha, hustá jako mléko. Všichni zůstali zalezlí v duchnách, pouze kroll Egh radostně štípal dříví a děti se ploužily ke škole, kde je pan řídící Getd skutečně poučil o tom, že si mají dát pozor na cizí lidi, kteří jen tak rozdávají pamlsky. Melatar klopil oči a bylo mu do breku. Odpoledne mlha ještě zhoustla.

Kroll Egh po těžké celodenní práci i po teplé večeři spal na pokoji v podkrovní hostince U hrocha spánkem spravedlivých. Náhle se posadil. Jeho citlivé krollí ucho něco zaslechlo. Dupot! To nebyl přirozený hluk v tomto místě. Egh se vyhrabal z přikrývek a ztěžka zapálil lucernu. Aby tak někdo kradl v hostinci! v hostinci, kde se měl tak dobře! Egh začal sestupovat ze schodů dolů. Světlo lucerny obletovalo stěny a posléze dopadlo na otevřené dveře v prvním patře. Pokoj číslo jedna byl otevřený. Egh věděl, že v něm bydlí ten příjemný starý pán, který jej vždy vlídně pozdravil, kdykoliv se míjeli. Egh zvedl paži s lucernou a pomalu nahlédl dovnitř... Všechno bylo v pokoji rozházené, pak se kroll podíval na podlahu a ustrnul. Ten dobrý starý pán ležel na zemi v kaluži krve! Egh vytřeštěně zíral na sevřenou paži v poslední křeči a na zešířena rozfíznuté hrdlo, ze kterého se valila krev... Egh chvíli stál, a pak se rozběhl k domu Jeremiáše Čipery. “Po... po... pomůc, po... po... pomóóoc! Vra... vra... vražda!”, křičelo krollisko a mlátilo do dveří. Jeremiáš otevřel a zíral na ječícího krolla. Pak na sebe natáhl kabát a běžel do hostince. Tam se při pohledu na mrtvé tělo málem zhroutil. “Mu... mu... musíme ně... ně... něco dě... dě... dělat! Ho... ho... honit vra... vra... vraha!”, “Má... má... máš pra... pra... pravdu. De... de... deme pro starostu!”, odušil vyděšený Jeremiáš a oba pádili k domu Klabzeje Myšilova. Ten tuto noc spal neklidně, převaloval se z boku na bok a často se probouzel. V polospánku se mu zdálo, že prasata i kozy se nechovají tu noc normálně. A pak se i na jeho dveřích ozvalo bušení...

“Tady je krev, táhne se po schodech dolů! Musí patřit vrahovi. I on byl zraněnej”, rozklepaný starosta se snažil uklidnit, zhluboka se nadýchl a nechal poslat pro Darlena a pro Gwardita. Myšilov s Eghem zatím stáli nad mrtvolou a přemýšleli. Kdo mohl zavraždit starého Joachalenta? z přemýšlení je vytrhli příchozí. Dostavili se za chvíli, Darlen pouze s mečem, a Rien Gwardit na sebe sotva stačil natáhnout nějaký přehoz. Darlen s Myšilovem vyrazili po stopě. Po stopě krve! Venku se válela mlha a nebylo vidět na krok. Nohy se všem bořily do bláta a vlhko jim zalézalo pod oblečení. V blátě byly patrné krůpěje temné krve. Hledání v mlze však šlo pomalu. Stopa ale byla jasně čitelná a směřovala k lesu. Když dorazili na jeho okraj, zastavili se. Rien náhle zaslechl slabé ržání. Potichu na ně upozornil ostatní a všichni se vydali směrem, který jim Gwardit ukázal. Došli na malou mýtinu a spatřili... U jednoho stromu byl přivázan černý jezdecký kůň, osedlaný a s ohlávkou. Před ním leželo mrtvé tělo. Druzi opatrně přistoupili blíže. Myšilov nohou obrátil tělo, přičemž svojí druidskou hůl měl připravenou k ráně. Spatřili snědou tvář, která se šklebila křečí. Na pravém boku mrtvolky prosakovala temně rudá krev a jedna noha byla zaklesnuta ve třmeni. “Vnitřní zranění”, konstatoval Darlen, a pak všichni muže prohledali. Byl oblečený do jezdeckého oděvu černé barvy a šedivého pláště. Za pasem měl dýky a malou jednoruční kuši. Dále u něj našli nějaké cennosti, peníze, trochu opia a mapu jakési Mukurské říše. Ten muž očividně nepocházel ze západních přímořských zemí. Naložili jej na koně a vydali

se k vesnici. Ta již byla na nohou a většina obyvatel stála shromážděná před hostincem. Myšilov jim oznámil, co se stalo. Na Liscannor padl stín a chmurná nálada. Kdo mohl mít zájem na smrti toho starého pána? Mrtvé tělo bylo zatím umyto a upraveno k poslednímu odpočinku. Beryl Sekera, nový hrobník, měl první smutnou práci. Vzal lopatu a šel kopat hrob, pak zajel do Nurnu a na přání ostatních zakoupil obelisk, na který nechal vytesat nápis. Tak zemřel Joachalent Sallent z Jalennu. Pamětník starých časů a muž, o jehož minulosti se mnoho nevědělo, ale který měl u všech autoritu, způsobenou jakousi vnitřní silou, která z něj vyzařovala i přes jeho vysoký věk...

“...a nad tvým hrobem přísaháme, že pomstíme tvoji smrt a dopadneme tvého vraha... tedy toho, kdo jej poslal”, zakončil starosta vesnice Myšilov pohřební řeč a nad rakví se pomalu začala kupit zemina. Myšilov si dobře vzpomínal, kde mrtvého spatřil poprvé. Bylo to v Mrzákově, v chudíčkém starobinci, a ten muž jim tehdy za dobré slovo dal nezměrné bohatství. Vzali jej tenkrát s sebou do Liscannoru. Vedle Myšilova stál malý Dyni Longodon. Ano, on to tehdy byl, který to navrhl první. A ti dva tam stáli vedle sebe s ostatními a pranic nemysleli na své ubohé a malicherné spory o nějaké občanství. Mysleli na muže, který právě odešel z jejich světa. A na všechny se začal snášet mrazivý déšť a oblohu prořezal blesk a v mlžném oparu ozářil okolí. Na náhrobku se zlatě zaskvěl nápis: “*Já viděl věci, které vy smrtelníci nikdy nespátříte...*”. A kdesi daleko na východě podobný blesk ozářil i Trostanské hory...

Kapitola 3 - Na cestu

Po pohřbu se všichni sešli U hrocha. Nikdo mnoho nepil. Jeremiáš totiž místo piva donesl kožené pouzdro. “Tohle mi dal pan Joachalent asi před rokem”. Starosta odpečetil pouzdro a vyňal z něj drahocenný prsten s diamantem, nějaké mapy a list papíru. Odkaz. Pomalu si odkašlal a začal předčítat...

Nurnským rekům...

Je tomu již několik let, co mi díky Vaší dobrotě bylo umožněno, abych zbytek svého předlouhého a bouřlivého života prožil ve Vaší milé vsi, obklopen přáteli a pohodlím. A ačkoliv jsem mnoho nepromlouval, vždy jsem velmi pozorně naslouchal a radoval se ve svém nitru z Vašich úspěchů a bolestně prožíval tragédie, které se někdy nevyhnuły Vám nebo Vaším rodinám.

Můj čas, prodloužený Mollgovým požehnáním, se pomalu nachyluje. Starý člověk cítí, stejně jako kterýkoliv jiný živý tvor, kdy přijde jeho čas. Nevím, jestli mě čekají ještě léta, měsíce nebo snad jen dny, ale mám předtuchu, že odejdu z tohoto světa stejně jako mých jedenáct druhů, z nichž žádný nezemřel přirozenou smrtí. Ne, nemám strach ze smrti, po tak dlouhém životě bude pro mě spíše vysvobozením, ale v mém srdci je obava z něčeho strašného a temného. Snažil jsem se na to na sklonku svého života nemyslet a zažehnat tuto noční můru pohledem na veselejší věci a neznepokojoval se věcmi, které se možná ani nestanou, ale příslušnost k řádu Cahirských věrných mi velí předat své obavy dále. Předám je tedy Vám...

*Narodil jsem se roku 665 jako jediný syn vévody **Kargasse z Jalennu**. Náš hrad stával pod **Marenským štítem** na jižních svazích **Trostanských hor**. Mé dětství bylo nezajímavé a nudné. Otec byl moudrý muž a připravoval mě na převzetí vlády nad jeho panstvím, které náleželo do **Lismorrského království**. Nijak zvlášť mě to nezajímalo a raději jsem se zajímal o lov a dívky. Roku 690 se Lismorrským králem stal **Mollg z Casheru** a následně vypukla občanská válka, ve které hned zpočátku padl můj otec, když velel 6. kohortě “**Železobokých**” v jedné z prvních bitev nastávající dlouhé války. Nepřátelská střela mu probila lebku. Otec byl mrtev a bylo na mně, jak naložím s jeho odkazem. Navštívil mě tehdy otcův přítel **Enell Arkow** a vyzval mě, jako jalennského dědice, abych se přidal k Walldoru Cahirskému a pomohl v boji proti nepřítelům mladého krále **Mollga**. Otcův odkaz mě zavazoval a já se přidal i s přeživšími “**Železobokými**” na Mollgovu stranu. A tak jsem se roku 690 stal nejmladším členem těch, kteří později obdrželi*

přízvisko "**Cahirští věrní**". V jejich čele stál **Walldor Cahirský**, muž věrného srdce a postrach nepřátel.

Byla vybojována bitva o přístupovou cestu ke **Casheru** a prolomeno obklíčení Mollgova města. Mollg ustanovil Walldora velitelem svých vojsk a jmenoval jej do čela Řádu, který tvořilo tucet šlechticů, kteří v těžké hodině dokázali přijít mladému králi na pomoc: **Walldor z Cahiru** - vrchní velitel, **Dramor Kistran z Grodu** - jeho pobočník a zároveň velitel těžké pěchoty, tzv. "**Ocelokrkých**", **Enell Arkow** - starý otcův přítel a velitel Mollgovy osobní stráže, tzv. "**Nepoddajných**", **Krutt Jednooký**, jehož "**Zelenoplášť**" se proslavili již za bojů s armidenskými kmeny, **Emred Mulled**, dvoumetrový obr, který nevelel nikomu, neboť bojoval vždy sám a v takových chvílích byla jeho sekera "**Kardega**" nebezpečná každému, **Lugr Mull z Nuby** - jižan a velitel lehké jízdy, tzv. "**Větronohých**", **Wojchred z Kamy**, který velel nejméně početným oddílům, které však patřily k těm nejvíce úspěšným a nejdůležitějším, slavným "**Dlouhým nožům**", **Vanrook Mossar**, jehož lehká pěchota, tzv. "**Ostrohlaví**", zastavila nejen nápor mukurských jezdců, **Jassor Gardez**, který nebyl vojákem jako ostatní, ale jehož válečné a obléhací stroje patřily k tomu nejlepšímu, co bylo tehdy využíváno, **Lubart Gubin**, velitel tzv. "**Kalených**", což byli střelci z těžkých kuší (zlé jakyky však tvrdí, že se spíše nazývali podle toho, co dokázali po boji vypít), kteří společně s "**Ostrohlavými**" tvořili páteř Mollgových armád, a konečně já, velitel "**Železobokých**".

Od roku 690 následovala dlouhá série bitev, ve kterých se Mollgovi postupně dařilo vytlačovat východňany z **Lismorru**. Zrádci byli vyhnáni nebo pověšeni, a jen nemnoho se jich spasil útekem k našim úhlavním nepřátelům - k mukurským **Machrakům**, jejichž říše představovala vždy nebezpečí. Jejich vládce, nazývaný "**cháb**", **Pajšl Koňská hlava**, se tak snadno nevzdával. Až roku 698 se podařilo porazit jeho vojsko v šestidenní **bitvě u Kirwallu** a definitivně zabezpečit východní hranici Lismorru. Možná, že se i Vám doneslo, že této slavné bitvy se účastnily i oddíly z několika západních království, mimo jiné i **Graddogova Černá legie nurnských kavaléristů**, 8. a 11. **prapor gwendarronských horských ostrostřelců Hanuše Largeva** i **Druhá kohorta marrburských palašníků Fardaše Dulleho**. V této bitvě se podařilo pobít většinu Pajšlova vojska a jeho zbytek zahnat do bažin i s Pajšlem, který tam potupně utonul na útěku.

Mollg upevnil svoji moc a za odměnu věnoval "**Cahirským věrným**" místo zvané **Morwen**. Pramen, který zde vytékal, měl kouzelnou moc a tomu, kdo z něj pil a měl Mollgovo pozhelnání, umožňoval nesmrtelnost. Teoreticky tedy ten, který z nás by podlehl uspokojení a lenosti, mohl od této chvíle žít věčně. Nestalo se. Všichni z nás dali přednost službě Mollgovi a Lismorru. Roku 753 zemřel Mollg v **Údolí bílé zloby** vinou léčky, kterou mu nastražil **Šanchar Lstivý**, mrzácký syn Pajšlův. V té době již nejsou na živu ani všichni "**Cahirští**". Jeden po druhém jsme umírali v boji s Mukurskými...

Roku 820 dochází k velmi důležité události, která mě vlastně nutí psát tento odkaz. V tomto roce se **Dramon Kistran** a **Wojchred z Kamy** vydávají do samotného srdce Mukuru - do **Choradoru**, aby zde pátrali po tajemství, které Machraky vždy doprovázelo. Nejednou jsme při střetech s jejich armádami narazili na množství nemrtvých. Vždyť již u Kirwallu pomáhalo Pajšlovi několik legií **ghoulů** a **prostomasých**, a šamané, kteří nám působili takové ztráty, bezpochyby používali síly záhrobí. Postupně se ukazovalo, že vše může mít spojitost s Choradorem, proto se tam Dramon a Wojchred vypravili. Několik měsíců jsme o nich nevěděli. V té době nás bylo již jen šest, i s Dramonem a Wojchredem. Vrátil se pouze Dramon...

Vrátil se raněn a jeho tělo spalovala horečka. Mluvil zmateně, Wojchreda prý dostali při útěku a on sám umírá. Mluvil o příšerných věcech a mnoha podivnostech, hlavně se však zmiňoval o "**Černé knihovně**". A pak zemřel a z jeho úst vytékala černá krev...

Roky mýjely a nás bylo stále méně a méně. Lismorr byl i nadále hrází proti pronikání mukurských na západ, ale někdy okolo roku 860 došlo k dalšímu náporu. Mukur se dokázal vzpamatovat ze série porážek a jeho nový cháb, **Balchaš Svalovec**, hnal své legie dál a dál. Pomocí zlata dokázal to, co před ním nedokázali jiní ohněm a mečem. Lismorr byl obsazen a rozdroben, stejný osud potkal i Monghyr a Karwell. Roku 874 pronikli vojáci **Kalibana**

Machrackého až na Morwen a zničili **Leknínové jezero**, zemřeli poslední “Cahirští věrní”, Lubart Gubin a Vanrook Mossar. Masakr se tehdy podařilo přežít pouze mně. Zničil jsem všechny dostupné písemnosti a vydal se na předlouhou cestu, jako nuzák bez další víry a naděje. Není důležité, abych se zde rozepisoval o podrobnostech. Až vy jste mi umožnili dožít klidně a důstojně...

V úvodu jsem psal o obavách, které mě pronásledují. Možná jsou to obavy liché, ale jedno je jisté. Značná část vědění a strašná magie mukurských chábů pochází z Choradoru a jeho srdce - Černé knihovny. To, co zažil Dramon s Wojchredem, muselo jistě být otřesné. Mukur vždy představoval ohrožení pro své okolí díky svým obrovským lidským zdrojům, lstivé politice, a jeho vládci se dovedou učit ze svých chyb.

Za svého pobytu v Liscannoru jsem měl možnost seznámit se s Nurnskou družinou. To poznání mě utvrdilo v jedné věci. Takových, jako jste vy, mnoho není. Je nepodstatné, že spoustu těch hrdinských činů jste vykonali pro peníze, neboť mnoho jste jich také vykonali pro dobrou věc. Mukur musí být oslaben! Vést proti němu otevřenou válku je zdlouhavé, nejisté a vyčerpávající. Družina, jako Nurnská, by mu mohla zasadit ránu mnohem rychleji a možná i účinněji. Zničte Černou knihovnu, prosím. Prosím ve jménu časů, které teprve přijdou. “Cahirští” to již nedokážou...

Nebudu Vám mít za zlé, jestliže se rozhodnete moji prosbu ignorovat, ale jestliže ji přijmete, budu Vám neskonale vděčen.

Váš **Joachalent Sallent z Jalennu**

Přikládám vše, co vím o **Mukuru**. Stručnou mapu a hlavně plánek místa, kde stával hrad Dramona Kistrama - **Grod**. Je to na východní hranici **Karwellu**. Dramon tam podle všeho zanechal mnoho poznatků, které nasbíral o Choradoru, ještě předtím, než dorazil na Morwen, kde zemřel. Já již neměl vůli, abych ty věci vyzvedl. Asi jsem byl již příliš zbabělý. Prsten, který naleznete v mém odkazu, je Váš. Je to poslední cennost, která mi ještě zbyla.

Starosta dočetl. Některé věci začínaly dostávat jasnější obrys. “Pomstíme ho a zničíme tu prokletou knihovnu!”, vykřikl Rien Gwardit. Ostatní se postupně přidali. “Co mlčíš, starosto?”, obrátil se na Myšilova Krubrok Krouk. “Možná o tom vím víc než vy. Už jsem se s tím tenkrát setkal, pamatujete tam v Karwellu? Pamatujete? Gleriáš Had, Grachor Černý, Machrakové? Víte, o čem to vlastně mluvím?! Četl jsem ty jejich knihy, co jsme tenkrát našli u Gleriáše. Mám strach! Ale pojedu, no jasně, že pojedu. A ty, Gwardite, prosím tě, dohlidni na mě. Kdybych se ti nezdál normální a propadl něčemu divnému, tak se o mě postarej. Víš, co mám na mysli?”. “Jo, vim”. “Já to taky čet”, ozval se Darlen Moorhed. “To je jedno, co si čet, hlavně jim rozbijem držku”, vpadl do rozhovoru Lúin, který byl již celý navlečený v železe. “Jo, jasně, zvolíme vůdce a zjistíme si o tom Mukuru něco v Nurnu, třeba budou něco vědět v knihovně”, pronesl moudře Gwardit. Volbu vyhrál celkem jednoznačně Klabzej Myšilov. Myšilov se změnil za ta léta, co byl v družině, do které kdysi přišel jako žebrák. Již to nebyl ten starý neruda, který se stále urážel a stále poslouchal s nastraženými ušima, co o něm kdo řekne, a ochotný se stále hádat a každému nadávat. Ne, ne. Myšilov částečně vyspěl s tím, jak postupně získával odpovědnost. Až daleko za ním skončili při volbě všichni ostatní. Zcela propadl při volbě poslední vůdce Lúin.

Další den se druzi vydali do Nurnu. Nakoupili zásoby a zjistili si nějaké informace o Mukuru. Mukur je východní říše, kde vládou machračtí chábové. Sousedí s Armidenem, Lismorrem, Monghyrem, z jihu jej omývá Mrtvé moře a na východě není hranice zcela jasná, neboť tam stále dochází ke srážkám se stepními kmeny, zvláště divokými Čagotajci. Je možné tam obchodovat, ale vládou tam drsné poměry. Více se toho zjistit nepodařilo, a tak mnohem více informací skýtal Joachalentův odkaz a obě mapy. Mapa Joachalenta byla méně podrobná a některé názvy se na obou mapách značně lišily. To vše si druzi uvědomovali, ale zatím tomu nechtěli věnovat pozornost, neboť jejich první cesta se zdála jistá. Jedou do Karwellu najít Grod, o kterém se zmiňoval Joachalent.



...dochází ke srážkám se stepními kmeny, zvláště divokými Čagotajci...

Na cestu se tedy vydali... Bude následovat taková ta pitomá a otravná část zápisu, kde si každého popíšeme a něco o něm řekneme. Takže. Vůdcem výpravy byl druid z lidského rodu, Klabzej Myšilov, ostřílený družiník, o kterém jsme si toho již pověděli spoustu v přechozích řádcích. Následoval Rien Gwardit, elfí čaroděj, rodák z nacionalistického Trindindolu, který byl důležitou a zkušenou oporou družiny, taktéž pamětník mnoha výprav. Mnohem více jich však pamatoval další člen družiny, elf Darlen Moorhed, takový družinový stopař. Darlen byl znám tím, že v okamžiku, kdy na něm ležela jen trocha odpovědnosti, bylo jeho chování na hranicích trapnosti, jinak to nelze nazvat. Je takřka nepochopitelné, že po všech životních zkušenostech byla autorita tohoto elfa u ostatních takřka nulová. A jistě, byl tu i hobotraslík Lúin Nórienský, ve kterém měla družina oporu jakožto válečníkovi. Rozumem byl trochu mdlý a dokázal uvažovat pouze dopředu. Nikdy ho ani nenapadlo se rozhlížet. Byl to takový hranol. Družina měla i další dva kouzelníky. Elfa Šírkéze, obětavce, který věřil v "Matku", jehož doprovázel podivný tvor, elfí hantýrkou nazývaný d'áblík. A dalším kouzelníkem byl relativně zkušený Krubrok Krouk, hobit, kterého v mládí proklela vlastní máma. A ještě tu byli dva válečníci - trpaslík s pověstí ospalce a opilce, Beryl Sekera, a konečně poněkud natvrdlý kroll Egh, kterému se ostatní velkoryse složili na koupi zbroje a meče. Celkem tedy osm druhů, kteří vyrazili pátý měsíc v roce na východ pokusit se splnit prosbu mrtvého Joachalenta. Odjížděli za deště a kopyta jejich koní se bořila hluboko do bláta...

Kapitola 4 - Grod

Následující dny se počasí zlepšilo a v době, kdy družina překračovala gwendarronskou hranici, již svítalo slunce. Jeli po důvěrně známé cestě, kterou Nurnští používali často. Projeli Marrburkem, druhým největším městem v Gwendarronu, které bylo vyhlášené šperkařstvím, a

jehož pevnost Daggor, přilepená na skále, kryla východní hranice království. Postupně z druhů spadla chmurná nálada, která na ně sedla po smrti Joachalenta. Vjeli do mírumilovných krajů, kde se obyvatelstvo živilo převážně zemědělstvím a chovem dobytka. Po cestě nebyl žádný problém nalézt hostince různých kvalit a o břicha dobrodruhů tak bylo postaráno. Kroll Egh, který měl hodně hluboko do kapsy, si občas na živobytí vydělal drobnými pomocnými pracemi, ale většinou jej pozval někdo z družiny. V té vládla neobyčejně přátelská atmosféra, jakou nikdo nepamatoval. Bylo to částečně způsobeno i tím, že druzi měli strach z nadcházejících událostí, a strach je, jak známo, dobrým stmelovačem...

Za pěkného počasí cesta pokračovala až k hranicím Karwellu. Měli za sebou asi dvacet dní jízdy. Karwell je přivítal obvyklou průjezdní sazbou, ale to družiníkům mnoho nevadilo, vždyť co je pro dobrodruha pár zlatek! Karwell se opět změnil k lepšímu. Stopy po občanské válce již dávno zmizely a země očividně bohatla. Říkalo se, že v horách se otevřelo několik nových dolů a v okolí Sněžného jezera se dařilo zemědělcům. Nurnští však jeli dál na východ. Minuli vyhlášený zájezdní hostinec U radosti, neboť Myšilov se nechtěl zdržovat hazardem a rajtováním s lehkými ženštinami. Nikdo kupodivu nic ani nenamítal. Že by se i v tomto změnila družina? A za pár dní již byli v místech, o kterých se zmiňovala mapa od zavražděného Joachalenta. Našli i hostinec Pod skálou, od něhož měla vést odbočka na Grod...

“Koně si dejte tam a poděte dovnitř, máme dost místa”, houkl na přijíždějící družinu barbar v kostkované zástěře. Blížil se večer a druzi byli rádi, že jsou na místě. Hostinec Pod skálou měl zděné patro a zbytek byl z mohutných roubených klád. Žil hlavně ze své polohy na hlavní cestě a v rozlehlé nálevně plápolal oheň v krbu.

Nurnští se bez výjimky usadili k volnému stolu a automaticky přijali kalíšek s místní kořalkou, kozlorkou, která se pila po celém území Karwellu a jejíž jediná přednost, pokud se to tak dá nazvat, byla její cena a síla. Snad kromě Egha v ní nikdo nenašel zalíbení, ale brali to jako nutné zlo. “Pa... pa... pane host... hosti... hostinský. Má... má... máte pro mě ně... něja... nějakou prá... práci?”, otázal se skoro zdvořile Egh, když do sebe právě nalil třetí pohárek. “Ne”, odvětil stručně hostinský, který nechápal, proč si někdo, kdo nosí ocelový pancíř a meč, potřebuje přivydělávat na živobytí pomocnými pracemi. “Tumáš”, řekl Eghovi Myšilov a dal mu váček s penězi. “Dě... dě... děkuju”, rozzářil se Egh a dál se o práci nestaral. Byl nadšen! Ti dobří lidé, ke kterým přišel na kost zmrzlý v zimě, ho hostili, koupili mu brnění a ještě od nich dostával tučné kapesné. A v jeho krollí hlavě se vybavila vzpomínka na říkačky



...Lúin Nórienský, ve kterém měla družina oporu...

jeho staré báby, z nichž jedna se jmenovala “O dobrákovi, který stále dával”. A pak se ještě napil kozloroky. Rien Gwardit s kozlorokou spokojen nebyl, pálila jako pepř a navíc po ní zvracel. I objednal si tedy víno. Hostinský před něj nakonec dal pohár a ostatním přinesl dokonce i pivo, ale zcela otevřeně dal najevo, že ten, kdo nepije kozloroku, je u něj zhýčkaný panák. To ostatně platilo pro celý Karwell. Zde neexistovala účta k pivu nebo vínu. V hospodách u hlavních cest tyto nápoje sice pro cizince měli, ale pivo dokonce nalévali sběračkou! Gwardit se otfásl, to víno byl pěkný ocet. Měl ale pochopení. “Pane hostinský, podívejte se, já vám opravdu dobře zaplatím. Nemáte nějaké opravdu dobré víno, značkové víno?”. “Červený a bílý”, zněla odpověď. “A jakápak to je značka a jaký ročník?”. “Já nevím, já se podívám na flašku”, odtušil ten dobrý muž a s brumláním odešel do sklepa. Rien se vína slušné kvality nakonec dočkal. Za příšerný peníz se pro něj našla jakási zapomenutá láhev na dně sklepa. Asi ji zde někdy nechal někdo, kdo neměl na útratu. Hostinského potěšil alespoň Egh a Klabzej Myšilov, který si kozloroky koupil celou láheč kvůli údajným léčebným účinkům. “A pane hostinský, jaký to je tam na tom vašem hradě, co tady má stát? Na tom Grodu?”, otázal se zdvořile Krubrok Krouk. “Nestojí”, dostalo se mu odpovědi. “Jejda! A co se mu stalo?”, vložil se do duchaplné debaty Beryl Sekera s červeným nosem. “Shořel, a pěkně dávno, ještě za mého děda”. “A to tam jako nikdo nežije?”, vyvalil oči Šírkéz. “Ne, to tam jako nikdo nežije. Kdo by tam jako měl žít, když tam na vás prší?”. “No nic, já jen tak. A kudy se tam jede?”, nedal se Šírkéz odradit. “Nikdá sem tam nebyl, ale je to támhle v horách”, máchl hostinský rukou a dobrodruzi mu už konečně dali pokoj. Jenom si ještě objednali přespání a snídani na druhý den.

Hned ráno za kuropění pojedli vajíčka se špekem a vydali se do hor. Celkem rychle dojeli až na kraj lesa, který pokrýval zdejší hory. Po levici se zvedala vysoká hora, kterou podle mapy určil Darlen Moorhed jako Mlžnou horu, vedle které stál kopec jménem Šibeniční vrch, což nikomu na náladě nepřidalo. Od lesa si to však k družině šourala stará babka, která ale rozhodně nebezpečně nevyhlížela. “Buďte pozdravena, stará paní”, pozdravil, kdo jiný, nežli Rien Gwardit, který měl ze všech největší vyřídilku a navíc působil relativně slušným dojmem, což se o ostatních nedalo vždy říci. Takový vůdce Myšilov vypadal ve svém prapodivném koženém kabátci (a to ještě zlí jazykové tvrdili, že ten, kdo nosil ten kabátec před Myšilovem, jej slátral z kůží mučených zvířat), zjevných vlasech, orvaném klobouku a s mnoha amulety okolo krku dosti odstrašivě. Darlen Moorhed se svým špinavým šátkem přes oko a tetováním přes druhé také nepůsobil dvakrát příjemně. Opilec Sekera se svým červeným nosem a rozevlátým vousem se také nemohl počítat mezi krasavce. A ostatní? Ty vám popíši někde jinde, protože teď se vrátíme k té staré paní a jejímu dialogu s Rienem Gwarditem. “Co? Já?”, odvětila plaše babka, neboť z tolika ozbrojenců dostala strach. “Jistě, paní, nebo zde v těchto malebných končinách shledáváte snad někoho jiného, nežli nás a vás?”, Gwardit se rozpovídal. “Ne, co si přejete?”, babka stále rozpačitě přešlapovala. “Jaképak to je ve zdejším lese?”. “Inu, stromy, zvířata, byliny a tak”, babka se pomalu také rozpovíдала. “No, to je tuze pěkné. Byliny, zvířata, stromečky a tak. A copak ten hrad, ten... Grod?”, Rien dělал, že si nemůže vzpomenout. Mezitím dojeli i ostatní a babka opět couvla. “To nic, to jsou moji přátelé”, máchl rukou Gwardit a Egh se pokusil o úsměv. “Ach tak. Ten už dávno nestojí, to ste přijeli kapánek pozdě, panáčkové”. “Nóóó, my sme umělci z daleka a tenhle, to je dokonce malíř, a on by si chtěl ty ruiny namalovat”, ukázal Gwardit na Šírkéze, který se souhlasně zašklebil. “Ahá, to je tuze zajímavé, ale ten hrad je určitě nezajímavý. Já tam teda nikdy nebyla, ono je to moc v kopcích, ale co sem slyšela, tak všechno použitelné odtamtad již dávno odvezli”, zajíkla se babka. “Jedem dál, tady už nic zajímavého neuslyšíme”, máchl rukou vůdce. “A počkejte, paní. Nežijou tady v lese náky potvory, loupežníci, skřeti nebo kočovný barbaři?”, ozval se ještě plechovým hlasem mladý Lúin. “Ne”. “Tak děkujem”, ozvala se ještě ta vychovanější část družiny a ostatní alespoň mlčeli.

Družina se vnořila do hloubi smrkového porostu. Včele jel Darlen a Myšilov, kteří se snažili držet na lesní pěšině, jež kdysi mohla být i cestou. Stoupali. Po několika hodinách byli všichni nuceni sesednout z koní a poníků. Les se změnil. Náhle se okolo družiny poněkud rozsvětlo. Smrči ustoupilo a objevilo se množství dubů, buků a olšin. Druzi pojedli něco k jídlu a pak se opět vydali na cestu. Konečně se před nimi objevila zřícenina. Kdysi kamenné zdi byly

na několika místech provalené, brána trouchnivěla v trávě a zcela stála již jen jedna z věží. Darlen i Myšilov objevili několik stop. “Náký humanoidi tu žijou a maj náký zvíře”, oznámil Darlen, přičemž použil populární výraz z příručky “Hledáme stopy a lovíme”, od Skruta Loviče. Družina přivázala koně a připravila si zbraně, pak vyrazila skrze rozpadlou bránu dovnitř.

Ocitli se na zarostlém prostranství, kde stály již jen obvodové kamenné zdi, zbytky baráku a asi osmisáhová věž. Ticho, takové to podezřelé ticho! Svist! “Auuu”, zaječel Beryl, když mu na pancíři vybuchla malá koule. “Tam je, tam votad’ stříle!”, zaječel Šírkéz a ukazoval na věž. Sekera, Myšilov, Lúin a Krouk se k ní rozběhli. Ostatní měli najednou také práci. Z několika míst na ně zaútočily prazvláštní bytosti, něco mezi skřetem a krysou. Běhaly po dvou a v rukou měly většinou oštěpy a tesáky. Jednu sklátil do prachu kroll Egh, další dvě vyfídl Moorhed, kterému pomáhal Šírkéz. Na Riena se rozběhla další, která před sebou hnala několik obrovských krys. Ani nestačily doběhnout, neboť učedník trindindolský je všechny upálil čarovnými plameny. Největší starosti dělal druhům ten chlapík na věži. Stačil ještě poranit Krubroka svými výbušnými kulemi, ale nakonec jej tam nahoře umlátil Beryl.

To již Darlen s Eghem pročešávali barák a společně zabili další dva z tvorů, z nichž zvláště jeden odolával dosti značnou dobu a stačil oba zranit palcátem, z kterého trčelo několik hřebů. Jinak byl barák prázdný, všude byl smrad, který pocházel ze špinavých pelechů. Egh se ještě rozběhl nahoru po schodech. Mezitím Myšilov, objevivší ve věži ještě jednoho nepřítele, kterého oddělal lesním kouzlem, již ostatní svolával na nádvoří. Seběhli se všichni, kromě Egha a Sekery, který si za hlasitého nářku látal nahoře ve věži utržené sečné rány. Začala systematická prohlídka okolí, ke které se za chvíli připojil i Egh, jenž se vrátil z baráku. “To, to, to sem na... na... na... našel”, podával Egh s dobromyslným výrazem vůdci několik drahokamů, které objevil v peleších. “Dobrý, tak je nes”, pochválil jej Myšilov a vytáhl si takový šikovný pergamen, kde si zaznamenával družinovou kořist a kdo co nese. Egh byl spokojený, zabil dva nepřátele a ještě objevil poklad!

Nakonec z věže slezl i Beryl Sekera, který měl okolo levého kolene ovinutý kus rozpárané deky. “Bolí to”, pajdal trpaslík. Myšilov a Moorhed mezitím ostatním ošetřili i jejich zranění, naštěstí žádné nebylo příliš vážné. Až na Krubroka Krouka, který měl osklivou popáleninu na krku. Nastala porada. Joachalent se ve svém odkazu zmiňoval o tom, že někde tady měl jeho druh Dramon Kistran nechat nějaké písemnosti ohledně Mukuru. “Sklepení je zavalené”, hlásil Darlen Moorhed. Jediné místo, kam se ještě dalo vlézt, byla studna, která jediná vypadala udržovaná. “Dobrovolník!”, zařval druid Myšilov, vůdce a tudíž povoláná osoba. Kupodivu se ozvalo hned několik hlasů. Nejvíce se ale o průzkum hlásil Beryl Sekera.

Druzi vymysleli následující plán. Beryl bude spuštěn dolů, vedle něj bude souběžně spouštěna lucerna a hned za ní poleze Egh. Když byl Sekera asi pět sáhů hluboko, objevil náhle kolmou chodbu. Zařval to nahoru a vydal se do ní. Za ním se houpala lucerna na laně a seshora se sápal Egh. Z tmavé chodby před Berylem se náhle vynořily ruce s oštěpem a než se Beryl rozkoukal, cákala z něj krev. Trpaslík se začal bít a zasáhl. Jednou, dvakrát, ale pak se raději vrhl na útěk, podklouzly mu nohy a on opět visel na laně ve studni. Když to spatřil Egh, začal se sápat nahoru, neboť chtěl Berylovi uvolnit cestu. Ten se ale propadl hlouběji vise za lano, které měl uvázané okolo pasu, a snažil se zachytit o stěny nebo dalšího lana, které tam viselo jako jistící. Ale nestačil to již provést. Fik! Nepřítel se vysoukal z chodby a lano odřízl! Beryl Sekera padal dolů. Propadl se dobrých dvacet sáhů a plácl sebou do vody. Ještě štěstí, že jej úzké stěny občas zbrzdily v pádu, takže se jenom notně odřel. Horší však bylo, že jej pancíř začal táhnout dolů. Sekera se zoufale snažil vzepřít nohama a držet se vystouplých vlhkých kamenů. Lucerna visící na laně se rozbila. Druzi rychle spustili po laně další, ale tu vzápětí rozmlátil oštěpem zraněný nepřítel. Šírkéz kouzlem a Darlen šípem jej sice přitom zabili, ale Sekera byl stále dole. Vůdce Myšilov se proto rozhodl rychle. Chňapl po druhém laně a rychle po něm sjel dolů. Popálil si přitom prsty, ale k Berylovi se dostal včas. Nahmatal jeho ruku a dal mu na ni vzácný prsten, který umožňoval pohyb po vodní hladině. Beryl byl pro tuto chvíli zachráněn. Myšilov, který si při lezení dolů stačil ještě všimnout další postranní chodby v hloubce asi devíti sáhů, raději nic

neriskoval a nahoru se dostal teleportací, kteréžto vzácné kouzlo mu umožňovala jeho kouzelná druidská zkrácená hůl, kterou nosil zavěšenou u pasu.

A bylo. Sekera byl stále dole a objevení nové chodby nevěstilo nic dobrého. Situaci vyřešil Šírkézův ďáblík, který připomínal takový uzlíček svalstva. Výhodou tohoto malého tvora bylo bezesporu to, že mistrně ovládal právě kouzlo teleportace, takže se nejprve ocitl v té první chodbě, která byla asi pět sáhů hluboko. Našel v ní mrtvého krysomuže, prohledal mu kapsy a objevil v nich drahokam. Ten si na příkaz svého pána strčil do kalhot. Inu, to holt kouzelníci umějí, komunikovat se svým „přítelem“, aniž by je mohl někdo jiný poslouchat. Ďáblík tedy sbalil kámen do kapsy a ještě prohledal celou chodbu, která končila špinavým pelechem. Pak se opět na příkaz pána přesunul do nižší chodby. Tady to už tak jednoduché nebylo. Nežli ji stačil prohledat, musel se poprat ještě se třemi obřími krysami, ale to se mu povedlo velice zdatně. Z celé potyčky vyšel pouze s několika škrábanci. V chodbě však nic nenalezl a její konec byl opět slepý. A tak hupky šupky zase nahoru. Teď se podívejme za nešťastníkem Sekerou. Myšilovův prsten mu sice pomohl vyřešit zásadní problém s tonutím, ale i tak kolem něj prosvíštilo několik kamenů, které po něm vrhal jeho zraněný soupeř. Tedy do té doby, než jej zabil Šírkéz a Darlen. Nakonec se přeci jen vydrápal po laně nahoru. Tou dobou už bylo dávno po boji. „Jak je?“, oddechl si nahoře vůdce, když se zmáčený trpaslík ocitl na světle. „Mokře a blbě. Dal bych si panáka“, zaklel Beryl a hned si lokl z nabízené láhve. Vzápětí si uvědomil ještě jednu věc, a totiž, že při pádu do hlubin ztratil zbraň, a to docela dobrou šavli. Tu, kterou si koupil na poslední družinové dražbě, což ho mnoho nepotěšilo.

„A zase sme nic nenašli! Teď se rozejdem a pořádně to eště jednou prohledáme. Přece nebudeme odhazovat ten zával ve sklepě“, nařídil vůdce a všichni se svorně rozeběhli po okolí. Asi po dvou hodinách byl skutečně úspěšný Krubrok. U jedné stěny, ve změti zčernalých trámů a koprů, nalezl otvor, do něhož vedlo silné lano s uzly. Lano bylo očividně pevné a používané. Družina se začala dohadovat, zda se do otvoru poleze hned nebo až po odpočinku. Nakonec zvítězil odpočinek. Spalo se u díry a držela se hlídka.

Krubrok přiložil na oheň a podle hvězd se domníval, že za chvíli bude moci vzbudit dalšího, když se mu stala nemilá věc. Přímou několik sáhů od něj se náhle zničehonic objevil nepřítel. Příkrčená postava v hadrech porostlá šedivými chlupy se šklebila žlutými tesáky a v ruce držela krátkou hůl, zakončenou krysí lebkou. A než se Krubrok stačil rozkoukat, tak se z té hole zeleně zablesklo a Krouk pocítil, kterak se mu škvaří kůže na těle. Zareagoval však pohotově a zařval ze všech sil, a pak i on oplatil útočníkovi stejně. Však byl Krubrok kouzelník! Soupeře ale nezabil, a ten znovu zaútočil blesky, které mu tentokrát vyšlehly z očí. Na Krubroka sáhla smrt a ještě štěstí, že se vzbudili Gwardit s Darlenem zbucováním Kroukovým výkřikem. Oba se hned na útočníka obořili, co že to dělá jejich kamarádovi. Gwardit zaútočil duševní silou a v soupeřově mozku způsobil silnou bolest. Ten nevydržel a dal se na útěk. Vzápětí jej však dohnal Darlen a ťal mu po nohách. Krysomuž se zhroutil a z ruky mu vypadla jeho ohavná hůl. Mezitím se vzbudil i zbytek Nurnských, a někdo se hned chopil lana a zajatce svázal. Došlo k výslechu, během něhož se družina dozvěděla, že opuštěný Grod se stal skvělým útočištěm pro bandu krysích lidí, kteří se hodně podobali obávaným lykantropům. Byli ovšem velmi mazaní a obživu a loupení prováděli v dosti značné vzdálenosti, a tak nikoho nenapadlo je hledat právě zde. A ještě ze zajatce, který se představil jako Usulák, zvaný Moucha, vymlátili, že v hloubi se skrývá ještě jejich šéf, který si říká Adrik Špičatý.

„Ať mi donese tu mojí šavli, kerá mi spadla do studny!“, vzpomenu si najednou Beryl. Byl přijat následující plán. Zajatec byl přivázán na lano a neprodleně spuštěn do studny. Ještě bylo slyšet šplouchnutí a pak bylo lano náhle znatelně lehčí. „Jak se mohl dostat z toho provazu?“, podivil se Moorhed, ale na vysvětlení nemusel čekat dlouho. Když lano vytáhli, bylo čistě přefříznuté. Zajatec u sebe nůž určitě neměl, a tak zbývalo jen jedno vysvětlení. Pod vodou je ještě nějaký vchod a někdo krysího muže musel odříznout.

Vodou se nikomu nechtělo, a tak se Lúin raději rozhodl, že poleze do otvoru se zauzlovaným lanem. Spouštěl se dlouho, ale měl výhodu v tom, že trpaslíci jsou schopni se v temnotě alespoň částečně orientovat lépe, nežli ostatní (a Lúin byl trpaslík, alespoň po svém otci

Páinovi). Hned za Lúinem lezl Gwardit s lucernou, a pak Moorhed, Egh a další. Lúin slézal opatrně, díra byla těsná, ale nakonec se dostal dolů. Ocitl se v nějakém starém sklepení, ale neměl čas se mnoho rozkoukávat. Před ním se objevil rozzuřený krysomuž se zubatou šavlí a máchl po něm. Lúin byl sice celý v železe, ale rána jej přeci jen zasáhla. Tělem mu projelo zachvění a svět se mu zatočil před očima. Lúin se skácel na zem jako špalek za hlasitého lomozu zbroje.

Gwardit se zarazil, vše viděl ve světle lucerny. Musel jednat rychle. Viděl nepřítele, jak přelézal bezvládného Lúina a žene se k lanu. A za ním... Bohové, co to následovalo ještě za ním, ozářené mihotavým světlem lucerny! Tvor ze snů a morbidních opileckých říkaček Alwyna Běloukého. Něco mezi krysou a prasetem. V záhybech srsti porostlé chomáči olezlých chlupů se šklebily otevřené boláky... Rien však neměl čas, musel jednat. Sebral v sobě sílu a v jeho hlavě se uvolnila energie, která v podobě ohně zasáhla muže s šavlí. Ten vmžiku shořel na uhel. A vzápětí do trindindolského čaroděje narazil ten hnusný tvor. Páchl močí a rozkladem a rozevřel tlamu plnou ostrých zubů. Gwardit byl samozřejmě obrněn oblíbeným kouzlem, které působilo jakési optické rozmlžení, čímž se nechala většina soupeřů zmást, ale i tak začal zažívat horké chvíle. Obluda zle dotírala a Gwardit musel znovu a znovu čarovat, používal i magický prsten, ale nepřítel stále žil a Gwardit začal po jednom jeho úspěšném útoku ošklivě krváčet z břicha. Ještě štěstí, že mezitím slezl dolů Darlen a Rienovi pomohl. Konečně padla bestie mrtvá k zemi. Darlen a Gwardit ji opatrně přelezli, aby za nimi mohli i ostatní.

Byli očividně ve starém sklepení. Pak společně omyli Lúinovi tvář a omdlelý válečník se postavil na nohy, poté, co přemohl mdloby, které na něj padly po ráně způsobené otrávenou šavlí. Rána vypadala ošklivě, ale Lúin řekl jen to svoje: "Hm, to je dobrý", a ránu si pouze vytřel kusem hadru. Místo, kde se ocitli, nebylo veliké. Sklepní prostory byly se světem nahore spojeny starým kanálem, který ústil do vody ve studni, a umělým komínem, který pravděpodobně prorazili noví obyvatelé Grodu. Staré schodiště bylo dávno zavalené. A ještě něco či spíše někoho objevili. Starého známého, který se jim ztratil, když ho spouštěli do studny. Ta špinavá hromada hadrů se choulila v rohu a klela. "Máš moji šavli, bastarde?!", zaječel Beryl Sekera. Odpověď zněla, že ne, a odplata na sebe nenechala dlouho čekat. Krysák zemřel na mnohačetné díry do hlavy způsobené některou z ostrých zbraní.

Ve sklepení, kde si jeho krysoví obyvatelé zřídili hlavní doupě, našli Nurnští dvě truhlice. V obyčejné dřevěné bylo nalezeno množství nakradených cenností a podivný soudek, opásaný ze všech stran železem. Druhá truhlice byla železná a nesla na sobě známky násilného otevírání, byla očouzená a částečně i poleptaná. Byla zanesená haldou odpadků a jakékoliv pokusy o její otevření krysáci již dávno vzdali. Tak, a jestli teď čtenář zlomyslně čeká na to, kterak si s otevřením truhlice poradí Nurnská družina, v tuto dobu složená pouze z mlátičů, lesáka, druida a kouzelníků, bude zklamán. Darlen Moorhed prostě vytáhl jakousi zaprášenou lahvičku nejasného původu, nalil její smradlavý obsah do zámku pod víko a chvíli počkal. Egh potom zapáchal a víko za mohutného vrzání odskočilo. Přítomným prsklo do tváří jen nějaké smetí. Truhlice byla vypořádána a obsahovala řadu užitečných a zajímavých věcí, jako jsou lektvary, cennosti a také několik písemností, z nichž však byla zachována pouze mapa místa, nazvaného Chorador, a ještě list, ve kterém dávno mrtvý Dramon Kistran popisuje svým druhům něco z historie Mukurské říše.

Historie Mukurské říše

*Prvopočátky Mukuru jako jednotného územního celku lze datovat do období cca kolem roku 150. Tehdejší náčelník kmene **Mugaranů** (neplést s Burany) sjednotil kočovné a primitivní kmeny do něčeho, co lze nazývat jednotným státem. Ten náčelník se jmenoval **Šagul Mukurský** a odtud také název celé země - **Mukur**. Šagul vládl asi do roku 200. Po jeho smrti se o vládu společně porvali jeho dva synové - **Charuš** a **Chorad**. Charuš měl navrch a Chorada roku 208 přemohl. Chorad se uchýlil do horami obklopené přímořské oblasti, později po něm nazvané **Chorador**, a založil si zde vlastní stát. Aby mohl i nadále čelit bratru Charušovi, spojil se se zdejšími obyvateli - primitivními **Gudrajovci**, a jejich vůdcem, šamanem **Chaledem**. Chaled měl*

schopnosti navazovat styk se záhrobím v tom nejstrašnějším smyslu. Na pomoc Choradovi poslal legie nemrtvých a v několikadenní bitvě u řeky **Čelkavy** (později známá jako Chaledova stoka) roku 214 společně se zbytkem Choradových vojáků rozdrtili vojsko Charušovo. Charuš uznal svoji porážku a uznal nadvládu svého bratra nad Choradorem. Mukuru tedy vládl Charuš a Choradoru Chorad. Jenže asi roku 225 se proradný a mazaný Chaled tajně spojil s Charušem a pomocí léčky mu vydal jeho bratra Chorada. Ten skonal po několikaměsíčních promyšlených mukách ve strašné podzemní mučírně v Mukurgradě. Charuš se zavázal respektovat Chorador jako území, kde může Chaled provozovat své temné umění. Chorador se stal opět součástí Mukuru. Od této doby se traduje vzestup Mukuru. Chaled se o své vědomosti dělil s vládcem Mukuru a prospěch z toho měli oba. Kult Machraků stoupá a Chaledovo umění je doprovází až po dnešní doby. Po Charušově smrti roku 271 vládl jeho nejstarší syn **Čagaj** a upevnil hranice říše, zvláště na západě. I on byl provázen na své cestě Chaledem, který se zdál věčný a nesmrtelný. Po Čagajovi nastoupila poměrně nevýrazná generace a v říši se nedělo nic podstatného. Postupně se na trůnu vystřídali **Chubruj** (312-343), **Kadraš** (343-408), **Budaj Rocht** (408-460) a **Pajachrt** (460-462). Po Pajachrtovi nastoupil na trůn **Sachula, zvaný Zubatý** (462-530). Teprve za jeho dlouhé vlády zemřel Chaled (?- 495). Veškeré své znalosti předal přímo Machrakům, a Sachula jej nechal obřadně pohřbit v ohromné hrobce, kterou zbudovalo ohromné množství lidí uprostřed Choradoru. Ta hrobka nesla jméno **Chaledovo lože**. Ti, kteří se na stavbě podíleli, byli temnou mocí a magií zahubeni, aby Chaleda doprovázeli i po jeho smrti. V místě zvaném **Gološgrad**, které se nalézá v horách obklopujících Chorador, nechal Chaled za pomoci Mukurských vládců zbudovat tzv. **Černou knihovnu**, kde bylo shromážděno v mnoha svazcích, pergamenech a listech z lidské kůže **temné vědění mukurské**. Z Černé knihovny vede podzemní chodba jednak do Chaledova lože a jednak skrz hory až do kláštera v **Achránu**. Po Sachulovi nastoupil **Sarucha Krvavý** (530-608) a pod jeho vedením začal Mukur postupovat na západ. Za pomoci roztroušených, ale četných kmenů z východních stepí pronikl přes Lismorr a Monghyr až do Karwelu. Jeho vojsko kráčelo od jedné vyhrané bitvy k další a další. V Monghyru vládl jeho bratr **Buchaj** a na části lismorrského území přímo jeho syn **Lazar**. Roku 608 Sarucha zemřel a na trůn nastoupil jeho syn **Lazar Zlý** (608-657). Ten připojil k Mukuru i svoji dosavadní državu, tzv. **Východní Lismorr**. Za jeho vlády byl Mukur napaden Armidenem, kde v té době vládli Dragošští druidi. Lazar však zvítězil ve veliké bitvě - tzv. **Lazarovo pole**, a část zajatých druidů byla dopravena do Choradoru, kde z nich bylo mučením doslova vydolováno jejich vědění. Lazar ho ovládl a částečně skombinoval s učením Chaledovým. A Mukur stále sílil. Po Lazarově smrti roku 657 se trůnu ujal jeho synovec **Pajšl, zvaný Koňská hlava** (657-698), syn Buchaje, neboť Lazar neměl mužské potomky. Pajšl se snažil napodobit své předchůdce a nadále obsazoval další území na západě. Země však byla vyčerpaná a také **Velký mor**, který na Mukur udeřil v letech 670-673, mu v jeho plánech nepomohl. Jeho plánu se postavil **Mollg Mocný**, král Lismorru, a v bitvě u **Kirwallu** roku 698 byl Pajšl na hlavu poražen. Jeho vojsko bylo nahnáno do **Velké východní bažiny** a samotný Pajšl byl zabit nebo se utopil. Mukur se z této pohromy vzpamatovával dlouhou dobu. Po několik let dokonce neměl ani krále a zemi hrozilo rozpadnutí. Až roku 704 se trůnu ujal **Šanchar Lstivý**, nejmladší syn Pajšlův, který byl v mládí kvůli tělesné vadě doslova odložen do Choradoru a nikdo s ním nepočítal. Šanchar zemi příliš nepomohl, neboť většinu prostředků věnoval na stavbu nového kláštera v **Achránu**, kde je od té doby proslavená škola mukurských zabijáků. Dokázal se alespoň pomstít Mollgovi a roku 753 mu nastražil léčku v **Údolí bílé zloby**. Mollg byl zabit. Šanchar jej dlouho nepřežil a zemřel rok po něm. Po Šancharovi vládli postupně **Guldur** (754-770), **Dahomej** (770-815) a **Draguša** (815-851). Za jejich vlády se země vzpamatovala, ale nic moc. Pak nastoupil **Balchaš Svalovec** (851-922) a historie se opakovala. Byl obsazen téměř celý Monhgyr, Lismorr a dokonce i Karwell. V Karwellu vládl **Kaliban Machracký**, který postupně pobil i tzv. **Cahirské věrné** (zničení **Lekninového jezera**) roku 874. Balchašův syn - **Gradujen Nerudný** (922-970) však na odkaz svého otce kašlal a většinu území dobytých otcem vyhandloval s místními šlechtici za jejich pomoc v boji proti **Čagotajcům**, kteří útočili na Mukurskou východní hranici. Čagotajci byli odraženi, ale Mukur se znovu stáhl na svá

*původní území, což trvá dodnes. Postupně vládli **Chudát** (970-992) a **Čurujcháb** (992-1041). Pak nastoupil na trůn **Gulejman Drtič Machracký**, a ten vládne až dodnes.*

Druzi dočetli a jejich pohledy byly všelijaké. Opět se dostali o něco dále, ale jejich budoucí návštěva Mukuru se jim ani trochu nelíbila...

Kapitola 5 - Mlha

Během následujících hodin opustili Nurnští Grod. Již zde nebylo co pohledávat. Všechnu kořist rozdělil vůdce mezi ostatní. I čaroděj trindindolský dostal do péče část kořisti. Dobrých osmnáct tisíc v klenotech. Rien Gwardit byl ovšem tuze velký bordelář. Jak si tak balil tornu, kde měl naházené všechno páté přes deváté a druhé přes desáté či osmé před dvacáté druhé, jak kdo chce, zapomněl si tam ty klenoty přibalit a nechal je válet vedle batohu... Druzi tedy opět sedli na koně a poníky a vrátili se na hlavní cestu, aby pokračovali směrem na východ. Karwellsko-lismorrskou hranici přejeli bez problémů a pokračovali obchodní cestou na jih. V těchto místech se stýkala hranice tří zemí - Karwell, Lismorr a Monghyr. Obchodní cesta nyní kopírovala hranici Lismorru a Monghyru. Kraje zde byly divočejší, ale stále se zde dalo nalézt přístřeší, a pokud měl dobrodruh dostatek peněz, rozhodně netrpěl nouzí.

“Taverna Pod vrškem, tady přespíme!”, rozhodl vůdce a ostatní radostně souhlasili. Zajeli dovnitř opevněného dvorce. Stálo zde několik vozů krytých plachtou a o koně bylo postaráno v prostorné stáji. Nálevna byla plná kouře, ale miska s masem, obilná placka, kukuřičný klas a kořalka tuto drobnou nepříjemnost spravily. Nurnští se najedli, povolili si opasky a rozhlédli se okolo sebe. “Bylo by dobré zjistit, jestli někdo nejede vod Mukuru”, navrhl Gwardit. “No jasně, vyptat se na všechno. Když sem si prohlížel ty mapy, napadlo mě, že nejlepší by bylo dostat se do Achránu, k moři, a pak to vzít do Choradoru tudle kolem Beďaru a Neštováku”, ukázal Myšilov ostatním některá místa na mapě. “Hele, tady je taky Průsmyk kurev, tam bych se podíval”, ožil Lúin. “Obávám se, že tam žádný kurvy nebudou. Když tu mapu Dramon nebo Wojchred čmárali, tak jim rozhodně bylo ouvej, takže bych řekl, že ty názvy sou dávány spíš podle momentálního duševního stavu”, podotkl moudře Darlen. “No, podle těch názvů bych řekl, že jim trošku ujížděly nervy”, řekl Krubrok a napil se. “Jo, vůbec se mi to nelíbí. Čekaj nás trable a průsery”, ošil se Myšilov, který na sobě cítil těžkou odpovědnost. Ano, jistě, byl vůdce a jeho přirozená ješitnost tímto faktem byla ukojena. Mohl být také navýsost spokojen s družinou, všichni táhli za jeden provaz a měli slušnou zásobu podpůrných lektvarů. To byly klady. A zápory? Nikdo nevěděl, co je v Mukuru čeká. Bude to horší než Armiden? Projedou vůbec volně, nebo se budou muset prosekat a probít? Kolik jich padne? Jistě, družina měla ve svých řadách tři bijce, z nichž Lúin se o sebe jistě postará, ale co Sekera a Egh? Zvládnou to vůbec? Bylo jasné, že tyhle dva budou muset podporovat Krouk s Šírkézem pomocnými kouzly. Gwardit byl potřeba na něco jiného. Musí využít své nesporné schopnosti v komunikaci s kýmkoliv a v případě potřeby to musí být právě on, kdo zabije silného soupeře (pokud se ovšem nebude věnovat raději své “psychické” magii), tak, aby se nedostal ostatním na tělo. Nevýhodou družiny byla také absence střelců. Jistě, Darlen Moorhed ovádal svůj luk mistrně a Myšilov také střilet dovedl, ale Moorhed raději bojoval mečem a luk vytahoval spíše na lovu. A Klabzej také raději kouzlil a mlátil holí. “S tím kouzlením to ale nesmím přehánět. Po boji bude třeba hojit rány”, probíral se Myšilov dále svými úvahami.

Vyrušil jej až Darlen. “Hele, právě sem si pokecal s těma kudūkama, který seděj támhle u toho stolu. Sou to vobchodníci a vracej se z Mukuru”. “Jo, jasně, a co říkali? Dá se tam normálně project?”, trhl sebou Myšilov. “No, projet se dá. Je to prej pakárna, všechno se kontroluje, platí se strašný clo. Musíš se držet hlavní cesty. Spát, kde ti řeknou. Ale když máš peníze, tak to de. Strašně se tam musí uplácet. No, prostě, čekaj nás burani!”. Darlen do sebe kopl kořalku. “Ale de to! De to! Prostě se budem chovat slušně. Vo peníze nám taky nejde, těch máme dost. Musíme se domluvit na tom, za co se budeme vydávat”, promluvil Gwardit. Začaly padat různé návrhy, ale nakonec bylo rozhodnuto, že se Nurnští budou vydávat za obchodníky

z Karwellu, z hlavního města Lonu, a jedou shánět do Mukuru obchodní kontakty. A pak šli spát...

Následujícího dne začala cesta stoupat do zalesněného kopce. Cesta se klikatila a trvalo půl dne, než vyjeli nahoru. Kolem nich byl listnatý les a před nimi vyježděné koleje od vozů. Cesta vedla dále. Pak začala padat mlha. Hnusná mlha, která se v horách a kopcích vyskytuje často. Zanedlouho kolem nich bylo pouze vlhko a bílo. Vpředu jedoucí Darlen hlásil, že ztratil cestu. Možná, že se motali kolem dokola. Vůdce poručil sesedat a rozbít tábor. Nebylo vidět na krok. Uběhlo několik chvil. Šírkéz náhle zbystřil. Zaslechl funění nedaleko od provizorního tábora. Poslal do mlhy svého ďáblíka. V jeho mysli se začaly objevovat živé obrazy. "Poplách!!!", zařval náhle kouzelník. Ostatní rychle vyskočili, zahodili jídlo a popadli zbraně. Darlen stačil dokonce vsednout na koně. Na Nurnské zaútočili obři! Obrovská hovada v hadrech, kusech železa a s podomáčky vyrobenými zbraněmi. Útočili živelně a bez organizace. Nurnští se semkli. Lúin vedle Sekery, Darlen před Šírkéze, Krubrok se schoval za kámen a začal kouzlit. Stejně tak i Gwardit. Egh podlehl strachu a začal couvat. Myšilov se rozhodl, že nepřítele oběhne a vpadne mu do zad. Z mlhy se ozývalo další řvaní. Moorhedův kůň se začal vzpínat a jen díky umu a štěstí se Darlen udržel v sedle. "Fííí", zakouzlit Krubrok a kde se vzala, tu se vzala, mezi družinou a dvěma obřísky vyrostla zeď z ledu. Naneštěstí oddělila i Myšilova, který se chvíli nemohl orientovat. Vzápětí to však Krubrok napravil. Z hobita vyletěl rudý plamen a doslova propálil jedno obřísko skrz naskrz. Obr se zhroutil a za ním se objevil krvavý cákanec masa, krve a vnitřností. Také Trindindolan se činil a častoval nepřátele ohněm. Lúin složil jedno obřísko mečem, ale přiběhlo k němu další a zle jej ranilo. Po Lúinově boku se statečně bil Beryl, ale utřil takovou ránu, že se raději dal na útek. Vrcholné bojové umění předváděl Darlen. Točil se v sedle sem a tam, uhýbal ranám a díky Šírkézově kouzlu rozdával i rychlé a přesné zásahy. Pak přiběhl i Myšilov a postavil se mu po bok. Pozvedl paži a seslal energii přímo ze své hlavy. Jeden z obrů zakolísal, neboť mu náhlý náraz energie rval vnitřnosti. Postupně se podařilo nájezdníky pobít. Z Lúina, Moorheda a Sekery kapala krev. "Jeden zdrhnul!", ječel Šírkéz. A skutečně. Těžce poraněný obr, který na sobě měl podivnou koženou zástěru, na které měl přidrátované kusy želez, řetězů a podkov, se rychle plazil pryč. "Džugáááš, Džugáááš", řvala ta obluda na útěku.

Egh, který zatím vyvázl bez zranění, náhle v mlze vycítil něco mnohem horšího. "Je... je... je tady ně... ně... něco stra... stra... strašný", začal ječet. A vzápětí se Krubrokova ledová zeď rozletěla na kousky. Vzduchem prolétl řev. Některým druhům se podlomila kolena. Z výšky sedmi sáhů se na ně šklebila nestvůrná hlava. Tohle nebyl obr. To byl obr obrů. Stvíra svírala v praxe obrovskou větev, všude po těle měla nakradené předměty - soudky, lahve, štíty a tlumoky. Buch! Vedle Sekery dopadla rána a vyhodila do vzduchu spršku kamení a drnů. Kdyby na něj taková rána dopadla, byl by okamžitě v alkoholovém nebi. Družina se dokázala semkout a těžkopádná obluda začala mít problémy. Rána za ranou, kouzlo za kouzlem, a obřísko padlo. Z těla mu crčela temná krev z mnoha ran. Všichni si již chtěli oddechnout a ošetřit zranění, když se objevil ještě jeden nepřítel. Rozlícená obryně se sekáčkem v ruce se chtěla pomstít za smrt svých druhů (a že jejími druhy byli úplně všichni, na to vemte jed). Padla jako ostatní...

Nurnští se vrhli na kořist a důkladně všechny nepřátele obrali. Bylo překvapivé, kolik tahle banda měla u sebe cenností. O jejich původu nebylo pochyb. Nakonec bylo rozhodnuto, že se půjde ještě dobít uprchlík. Mlha se začala zvedat. Netrvalo dlouho a družina objevila ve skalách jeskyni, kterou chránila primitivní kolová hradba. Tak sem družina zabloudila v mlze! k obři jeskyni! Gwardit se rozhodl přelézt plot a otevřít bránu z druhé strany. Nečinilo mu to žádné problémy. Hup, a byl na druhé straně. Obrovský trám, který sloužil jako závora, mu však potíže činit začal. Nemohl s ním pohnout. Svist! Vzduchem prolétl kovový projektil a zasáhl čaroděje do hlavy. Gwardit se zapotácel a ohlédl se. U jeskyně se za koženým závěsem krčilo obře a v ruce drželo primitivní střelnou zbraň. Do vydlabaného pružného prkna nabíjelo kovového ježka a chystalo se k další ráně. Gwardit nelenil a vrhl se ke studni, aby se jí kryl. Svist! Další projektil jej těsně minul. V tom okamžiku přes hradbu přešel i Egh a vrhl se s mečem v ruce na obře. Kroll i obře byli stejně velicí. Obře se chopilo sekery a začalo se zuřivě bránit. Egh nakonec boj vyhrál, neboť obře se vzdalo, ale měl namále. Mezitím se dovnitř dostali i ostatní. Poté, co vstoupili do

jeskyně, našli v ní i obra, který před nimi utekl tam dole v lese. Ležel na primitivním lůžku v tratolišti krve a snažil se zvednout. Dobili jej a obě zahnali do kouta, aby jim neuteklo. Prohledali celou jeskyni a narvali si do toren a pytlů vše, co mohli unést. A pak v ní přespali. Obě se ani nepokusilo utéct. Mělo strach. Druzi jej nechali na pokoji, asi měli pro tuto chvíli krve dost. Ještě o jedné věci je třeba se zmínit. Mezi cennostmi našla družina i podivnou ebenovou truhličku. Boží vědi, kde k ní obři přišli. Po jejím otevření z ní vyletěl netopýr. Krubrok, Gwardit a Šírkéz okamžitě poznali, o co se jedná. To je stejný tvor, kterého jsou oni schopni si vyvolat při magickém rituálu! Jenže tehle byl zvláštní. Neměl pána. Podvědomě o něj svedli duševní boj. Snad jen Šírkéz, kterého doprovázel v tuto dobu jeho ďáblík, neměl takovou snahu jako ti dva ostatní. Vyhrál Krubrok a netopýr se k němu přidal...

Dalšího dne opustila družina hory a sestoupila do nížiny. Projeli lesem a před nimi se objevila hranice. Mukurská hranice! “Ještě se vrátíme do lesa a necháme tam všechny cennosti a část peněz, abychom o ně třeba náhodou nepřišli”, rozhodl Myšilov a společně s Moorhedem vykopali v velkého habru v hloubi lesa jámu. “Tak, a dáme do toho... Krubrok nese pět tisíc...”. “Jo, tady jsou”. “Dobrá, Gwardit má u sebe osmnáct tisíc...”. “...ne, ne, nemám! Já nic takového nemám!”, zatvářil se Gwardit vyděšeně a začal se prohledávat. Ať hledal, jak hledal, nic nenašel. Přidali se i ostatní, kteří tvrdili, že Rien ty cennosti skutečně má nést. “Já sem je asi zapomněl na Grodu”, prohlásil Gwardit zdrceně a rozhodl se vrátit. “Počkejte tady na mě”. “Samotnej nepojedeš. Pojede s tebou...”. “Po... po... poje... poje... du... du... já”, přihlásil se Egh a skutečně s Gwarditem odjel. Ostatní na ně čekali dva dny v lese. No co, alespoň si utřídí myšlenky a odpočinou si před Mukurem. Gwardit se vrátil i s Eghem smutně. Nic nenašli. Někdo to očividně šlohnul. Po cestě si Rien vzpomněl, že cennosti nechal s největší pravděpodobností ve sklepení, kde je našli, ale nic tam nebylo. Egh ho upozornil na stopu v blátě. “Někdo tu musel z těch krysáků ještě zbejt a teď je fuč!”, pomyslel si Gwardit našťavaně. No, teď měl trindindolský rodák vyděláno!

Kapitola 6 - Hranice

Družina odlehčená o část peněz, které nechala v lese, se pomalu blížila k hranici. Hranice mezi Lismorrem a Mukurem byla ve stepi. Druzi minuli kamennou pevnůstku lismořanů, na níž vlála vlajka se třemi stromy, pozdravili se s vojáky a již se ocitli na území nikoho. Asi za půl míle spatřili seskupení baráků z vepřovic, kterým vévodila jediná kamenná stavba s mřížemi v oknech. Stála zde kolona povozů na obou směrech. Na stožáru se třepotala žlutočervená vlajka, která měla na sobě zaťatou pěst! Spousta vojáků v kožených uniformách s šavlemi se mísila mezi kupci a prohledávala jim vozy. Občas bylo vidět skupinu jezdců se psy, která mířila do stepi. Strážci hranice! Bylo slunné počasí, váł suchý vítr a roznášel všude prach. Čekali asi hodinu. Pak k nim přišel voják. Uniformu měl ošuntělou, v ruce svíral hůl, za pasem měl šavli a na hlavě mu nepořádně seděla kovová helmice s kožešinovým lemem. “Nemáte vozy?”, přivítal Nurnské. “Ne, jenom koně. Chtěli bychom ve vaší zemi navázat obchodní kontakty”, spustil naučenou písničku Rien Gwardit, ale voják jej přerušil. “To pozdějc, teď zajedete támhle k tý zdi a všechno ukážete!”. “Jak, všechno?”, podivil se Krubrok, ale nikdo jej už neposlouchal. Učinili, jak jim bylo řečeno. U zdi z vepřovicových cihel si mohli u kovových kruhů uvázat koně. Opět čekali asi hodinu. Pak přišel další voják a hodil jim štos plachet. Každý nafasoval jednu. Měřila asi tři krát tři sáhy a kdysi možná byla bílá. “Vysypat všechny věci, peníze, zbraně, jídlo, prostě všechno”, poručil voják a odešel. “Do prdele, to je jak v kriminále”, ulevil si Darlen, který v mládí určitě nějaké vězení poznal. “Hlavně, aby mi nic nešlohnli, burani východňárský”. “Doufám, že mi nebudou čuchat k podvlíkačkám”. “To by možná bylo dobře, protože by pak toho zaručeně nechali. Chcipli by na smrad”. “Nó, vod tebe to teda sedí. Ty znáš škopek tak leda vod vidění”. “Chacha, já si zase myslím, že by to ani nepoznali, protože sami sou to prasata”. “Tss, radši držte huby, ať nás neslyšej!”. Takhle a podobně si mezi sebou vyprávěli naši družiníci, snažili se žertovat, aby zakryli nervozitu. Všichni cítili, že jsou pod neustálým dohledem.

“Tady máte žádosti o vstup do Mukuru. Čitelně vyplnit!”, podal jim opět úplně jiný voják, který sám vypadal ovšem na to, že se neumí ani podepsat, štůsek papírů, každému jeden. Lejstro bylo nadepsáno: **“Ponížená žádost o laskavé svolení k pobytu na území říše Mukurské”** a obsahovalo řadu podivných kolonek jako: jméno, věk, pohlaví, barva očí a vlasů, jména rodičů i prarodičů, čím se živíte?, seznam majetku, kde žijete?, kde budete v Mukuru spát?, jaký je váš vztah k Mukurské říši? a mnoho dalších. “He... he... hele já, já ne... ne... neu... neumím ps... ps... pssss... psát”, zavolal na vojáka Egh, ale toho to očividně nezajímalo. Egh tedy požádal Lúina, absolventa nórienské obecné, aby mu s tím lejstrem pomohl. Družiníci se chopili uhlů a brků a začali poctivě vyplňovat debilní kolonky. Voják nad nimi stál a dával pozor, aby se nedomlouvali. Vždyť cizince je třeba kontrolovat! Je nutno podotknout, že jistí družiníci s některými kolonkami značně zápasili. Většina neznala jména rodičů, natož prarodičů. Beryl Sekera do kolonky “pohlaví” hrdě napsal - “mám”, Egh si nechal napsat do kolonky “barva očí” celkem logickou odpověď - “tam si nevidím”. Několik dobrodruhů také do kolonky “čím se živíte” napsalo, že jídlem (Egh dokonce poctivě Lúinovi nadiktoval, co všechno má rád k jídlu), a tak by se dalo pokračovat. Mnohem horší zádrhel nastal ovšem v celkem logické (a pro mukurské velmi důležité) kolonce “kde žijete?”. Všichni napsali podle předchozí dohody, že jsou obchodníci z Lonu v Karwellu. Všichni, až na vůdce Myšilova. Ten podle všeho zazmatkoval z přemíry odpovědnosti a poctivě napsal, že je z Gwendarronu a z Liscannoru. Dostal totiž strach, že při jeho vizáži mu nikdo neuvěří, že je obchodník.

Za další dvě hodiny od nich voják lejstra vybral a odnesl je kamsi. A pak přišel zpět a houkl: “Kdo je váš představený nebo vůdce? Každá skupina musí mít svého vůdce”. Předstoupil Myšilov. “Tak poďte”, vyzval jej voják a vedl ho do nízkého baráku, kde jej zavedl dovnitř. Myšilov se ocitl v nevětrané místnosti s nízkým stropem. V jednom rohu byl veliký stůl, za kterým seděl v křesle obtloustlý voják, zřejmě nějaká vyšší šarže. “Vedu vůdce tý skupiny, rahoži”. “Jo, můžeš jít, chachloji!”, odporoučel tlouštík vojáka, dlouze se na Myšilova podíval a pak jej vybídl, aby si sedl na takové hodně nepohodlné štokrle. V ruce držel Myšilovovu žádost o vstup. “Takže, pane Myšilov, vy tady uvádíte, že ste z Gwendarronu. To znám, tam se žije dost bídne”. “Ano”, děl Myšilov a nijak nekomentoval narážku. “Ostatní jsou z Karwellu. Jak je možné, že jste jejich vůdce?”. “Já nejsem vůdce, já jsem pouze průvodce”. “Aha, ale tady uvádíte, že jste v naší zemi nikdy nebyl. Jak to, že jim tedy děláte průvodce po zemi, kde jste nikdy nebyl?”. “No, totiž, já dobře znám cestu z Karwellu do Lismorru podél řeky Lyarpull...”. “Hmm, a kde jste se s těmi ostatními obchodníky seznámil?”. “No... před Lonem v Karwellu... v hospodě”. “Jak se ta hospoda menovala?”. “Hospoda, hospoda, taverna... to si nepamatuju”. “Tak nepamatujete, hmm. A když jste teda ten průvodce, podle čeho se tady chcete orientovat, když jste tady údajně nikdy nebyl?”. “Mám mapu”. “Tak vy máte mapu! Ukažte!”. Myšilov u sebe nic neměl, a tak pod dohledem vojáka došel ke svým věcem a vzal tam mapu, kterou našli u Joachalentova vraha. Tu pak ukázal. “Kde ste to sebral, člověče?!” vybafl tlustřoch, který měl dle mukurského označení hodnotu rahože. “V Nurnu, v knihovně”. “Cóó? Tak v nějakém Nurnu maj takovýhle naše mapy!?”. “No, maj, a co?”, podívil se naoko klidně Myšilov, ale v duchu zakolísal. Nemohl ovšem vědět, že mapa byla v Mukuru považována za přísně utajovanou záležitost. A tahle byla podezřele podrobná. Ani takový rahož takovou nesměl vlastnit. Spatřil ji pouze občas, když byl u nadřazených.

Ne, ne, tohle se mu nelíbí. Měl by to hlásit nahoru, nejlepší bude, když zavolá alespoň gadáta. Ó já, s tím budou problémy. Jeho slibná kariéra může být ohrožena. Jistě, může být pochválen za bdělost, ale také by se mohlo přijít na ten nepořádek, který na hranici vládne, na vybírání úplatků, na to, že polovina jeho vojáků, chachlojů, nemá řádné uniformy s předepsaným znakem. Nikdy je sice nenařadili, ale rahož podepsal jejich převzetí. Vždyť kdo by také odporoval zásobovacímu důstojníkovi velkého zarubaje! A to by také mohl skončit na Kalibanově poli, nebo... nebo... třeba také v kobkách Mukurgradu! Rahožovi se orosilo čelo a snažil se přemýšlet. A co když je to jenom zkouška jeho bdělosti, nastražená někým od chába? Ne, to ne. Ti cizinci vypadají opravdu příliš cizí. Jsou to určitě lovci kůží, nebo opravdu chtějí obchodovat.

Zná tyhle drsné typy od západního moře. Ale pro jistotu je všechny pořádně vyslechnu, a pak vše podrobně sepiše a pošle s těmi materiály jižního čardaje do nejbližšího města, do Balchaše. A ten čardaj nedojede. Ano, tak to udělá, udělá si kopii těch materiálů a bude krytý. Vždyť takového posla může po cestě potkat cokoliv, všude je takových nástrah, nepřátelé jsou všude. Však to na Dnech pravdy stále Přednašeči říkají. Ano, tihle cizinci určitě chtějí jenom kšeftovat a on si od nich ještě nechá tučně zaplatit! v očích rahože Čugyna svítl plamének při pomýšlení na bohatství, kterého si na úplatcích již nahrabal dosti. Měl to vymyšlené. Ještě pár let si bude tady na hraničním přechodu hrabat, a pak uteče někam daleko od Mukuru. A ještě něco udělá, pošle s těmi cizinci Guzmána Makrelu, aby na ně dohlédl. Guzmán ví mnoho věcí o něm, ale on také ví mnoho věcí na Guzmána...

“Můžete jít. Chachloji, pošlete dalšího!”, poručil rahož vojákovi a Myšilovovi dal najevo, že pro tuto chvíli považuje rozhovor (či spíše výslech) za skončený. Myšilov se vypotácel ven. Neměl dobrý pocit. Cestou minul Darlena Moorheda, který šel k vstupnímu pohovoru po něm. Jen mu stačil pokynout. Darlen vstoupil a i on se posadil na to příšerně nepohodlné štokrle. Rahož, který se jmenoval Čugyn, si zatím dokázal utřídit myšlenky. Vstupní žádost tohohle elfa se jevila v podstatě v pořádku. Preventivně Moorheda sice napomenul, že by mohl mít k Mukurské říši poněkud vřelejší vztah, když v ní chce obchodovat (Darlen do kolonky “jaký je váš vztah k Mukurské říši?” vepsal pouze - “ryze obchodní”), ale to byla pouze formalita. “... a odkud že to znáte toho, toho, nó... Klabzeje Myšilova?”, hrabal se rahož v papírech a přitom bedlivě čekal na odpověď. “Toho... nó, toho znám, že jo, jak to už tak bývá, z hospody”, odvětil Darlen vlastně podle pravdy. Na tuto odpověď mohl navázat jakkoliv. “A vy, tedy ta vaše obchodní skupina, vy jste všichni z Karwellu?”. “Ano, vlastně ano, my se známe odtamtud”. “A toho, jak se kruci menuje, toho Myšilova, z jaký ho znáte hospody?”. “... jo, vzpomínám si, vod Radosti”, Darlen začínal tušit, že Myšilov možná do žádosti napsal něco jiného, než na čem se dohodli, a snažil se na všechno odpovídat maximálně neutrálně. “...á, od Radosti”, rahož se usmál. Ten podnik znal z vyprávění. Na jedné pitce u jabana rozhodovatele z Balchaše o něm náležitě barvitě zcela opilý rozhodovatel mluvil ve všech podrobnostech. Rahožovi se v duchu poněkud ulevilo.

Tak přeci se znají. No jistě, banda zbohatlíků, která si chce ještě více nahrabat. Vzpomínal si na tyhle kupce ze západu. Jezdili si do Mukuru pro kůže, k moři pro perly a někteří dokonce až daleko do stepí a pralesů pro prapodivné věci - hadi kůže, vzácné trofeje kouzelných zvířat a drahé kamení. A jedna skupina, nápadně podobná těmhle, také takoví hrdlořezové bez povozů, se dokonce vypravila až daleko na východ, do země obrů. Alespoň to říkali, a po roce se jich vrátilo jen pár. Ale ti byli boháči. Však jim také pořádně pustili žilou, zaplatili tučné clo a kolik toho ještě skončilo v kapsách vojáků. No ano, zajímal se o ně dokonce i velký zarubaj Guchrak, velitel VII. Ježgaru.

Rahož sebou opět trhl. “No jo, můžete jít”. Darlen odešel. A tak to šlo dále a rahož se čím dál tím více ujišťoval, že je to opravdu tak, jak si myslí. Lúin mu v podstatě potvrdil, že jsou skupina obchodníků s ochrankou, která se zná z Lonu. Ostatně Lúin si vedl při výslechu velmi obratně. Nadával na země na západě, že si tam vůbec neváží trpaslíků a že on pracuje pro pány Gwardita a Šírkéze jako ozbrojený doprovod. Krubrok se vydával za bohatého obchodníka, který se společníkem vlastní v Lonu obchod a chce nakupovat v Mukuru kůže. Naprosto skvěle si vedl Šírkéz. Hned po příchodu vrazil rahožovi úplatek tisíc zlatých a měl pokoj od všetečných otázek.

Problémy nastaly s Berylem Sekerou. Věčně roztržitý a opilý trpaslík sice do žádosti napsal, že je z Karwellu a Lonu, ale když to po něm nyní již spokojený rahož chtěl pouze zopakovat, tak prohlásil, že je z Liscannoru a pak, že zase ne, že je z Mubarrathu. Zapletl se v tom dokonale. Rahož opět zpozorněl. Liscannor, to už někde četl, ano, to už mu do papíru napsal ten Myšilov. “Takže odkud se znáte s tím Myšilovem?”. “No... já... jako přece z toho Lomu!”, skálopevně odpověděl Sekera. “...z jakýho lomu?”. “No toho města, z hospody”. “Myslíte z Lonu

v Karwellu”, napověděl Sekerovi rahož, kterému začínalo být špatně. Bylo mu jasné, že tady něco nehraje. A nechal si zavolat ještě jednou Myšilova. “Tak, pane Myšilov, vy tvrdíte, že všechny ty pány znáte z Karwellu, ale tady ten pán tvrdí, že se znáte už z toho... tady to mám napsané... z toho Liscannoru. To mi nák nesedí”. “To není pravda, nic takového sem neřek!” vykvikl Beryl a začal obracet oči k nebi a rukama šermovat do písmene T. Asi se ten chudák dožadoval pomoci jakýchsi opileckých božstev.

Rahož vsadil vše na kartu, pro kterou se již rozhodl před tím a které koneckonců i uvěřil. Je to banda, která chce zbohatnout někde v divočině, pořádně se neznají a do papírů píšou, co je napadne. Rahož si uvědomil, že jsou země, kde se žádný papír vyplňovat ani nemusí, a třeba tam skutečně psali, co je napadlo. Tak proč na tom teď něco nevytřískat? Beryla propustil a tázavě se podíval na Myšilova. “... je pro vás hodně důležité dostat se do Mukuru?”. “Ano, to víte, nemůžu si dovolit vypadat před ostatními jako blbec, když sem ten jejich průvodce”. “A na kolik si ceníte takový průjezd?”, rahož to vybalil už zcela bez obalu. “No... řekněme tisíc?”. Rahožovi zamžkala vychytrale očka a ztlumil hlas. “Jeden z vašich mužů mi dal čtyři tisíce, a to měl žádost ve větším pořádku než vy”. “Tisíc a pět set”. Rahož neslyšel. “Povídám dvatisíce”, přihodil Myšilov. “Jo, hned”, rahož si v duchu pomyslel, jak je mazaný. Myšilov zaplatil a vyšel ven. Ostatní stáli u věci a tlumeně se bavili. “Kdo mu zaplatil ty čtyři tisíce?”, zeptal se Myšilov. Všichni mlčeli, pouze Šírkéz se po chvíli přiznal, že dal tisícovku na administrativní poplatky. “Já sem blbec”, zaklel Myšilov.

Povídání s Eghem vyřešil rahož rychle. Nad tímto krollem cítil naprostou duševní převahu. Přesto se jej musil na něco zeptat. “Tak, pane Egh, vy píšete, že znáte Machraky? To snad nemyslíte vážně?”. “Ne... ne... neznám os... os... osobně. Já ho... ho... hodně sly... slyšel. V Lism... v Lismoru se po... po... povídá, že ta... ta... dy ži... ži... žijou”. Rahož Čugyn se ocitl najednou na hodně tenkém ledě. Jen tak klábosit o vládci země s nějakým polodementem! No, to tedy ne! Ještě jej někdo uslyší, oznámí to nahoru a on, mazaný rahož Čugyn, skončí v upalovací kleci! “Tak už běžte, běžte, a když uslyšíte o Machrakách, tak vězte, že jsou to skvělí vládci!”. “Jo... jo... jóó”. Egh vypadl. Zbýval již jen učenec Rien Gwardit. Vstoupil k rahožovi sebevědomě. Když si sedal na ono nepohodlné štokrle, úkosem se na rahože podíval. V tom pohledu byla soustředěnost. Myšlenky rahože a Riena se promíchaly. Rozdíl byl pouze v maličkosti. Rien dobře věděl, které jsou myšlenky jeho, a které patří rahožovi, a právě na ty se zaměřil. Rahož nic netušil. “Kdo ste?”, zeptal se Riena, přestože to dobře věděl z papírů. “Rien. Rien Gwardit, obchodník”, slušně odvětil mág a dál se přehraboval v myšlenkách, které mu nepatřily. Pak vstal a dal rahožovi padesát zlatých s tím, že moc dobře ví, co se sluší a patří, a jestlipak nezná nějaké dobré obchodníky. Rahož odvětil, že nezná, a padesát zlatých sbalil do šuplíku. Gwardit se pouze usmál. Věděl, co potřeboval. Pronikl do rahožových obav z jejich mapy, ale narazil především na jeho ziskuchtivost a někde se tam mihla i myšlenka na fingovanou vraždu jízdního čardaje, ale ta byla příliš nezřetelná. “Můžete jít. V pořádku”, pokynul mu nakonec rahož. Gwardit odkráčel. “Zavolej mi Guzmána”, poručil rahož vojákovi.

Celá družina se opět sešla u svých vysypaných věcí. A zase čekala. Ale jenom pár směn. Pak přišel jejich známý, rahož, v doprovodu několika vojáků. Byli vybaveni holemi a začali se všem přehrabovat ve věcech. Nutno dodat, že již předtím využili druzi krátkou dobu, kdy byli ponecháni bez dozoru, a část věcí ukryli do jedné jezdecké torny, kterou dostal na starosti Šírkézův zneviditelněný d'áblík. Jednalo se především o část peněz, mapy a poznámky o Mukuru. Tušili, že kdyby byly tyto věci nalezeny, asi by je těžko obhajovali. Vojáci se hrabali ve věcech, navzájem se upozorňovali především na obrovské množství různých prstenů, které družiníci vlastnili, a zcela nahlas se smáli tomu, že družiníci vypadají jako ženské. Když mohli, tak i něco ukradli. Nic cenného. Lúinovi jídlo, Myšilovovi provaz - byl to poctivý provaz, takový se dá dobře prodat, Gwarditovi dokonce jeho malý plátěný přístřešek, Krubrokovi křesadlo a Šírkézovi jeden flakónek. Nakonec si družina mohla zabalit. Na krádež sice většinou přišli, ale raději mlčeli. Byli rádi, že je snad konečně pustí.

Pak přistoupil rahož Čugyn a po jeho boku stál člověk. Takový obyčejný člověk. Na sobě měl halenu, pruhované kalhoty a na nohou boty s chlupy obrácenými ven. Na hlavě mu

trůnila šeredná chlupatá čepice. Snad jen olivově zelený plášť působil relativně normálním dojmem. Rahož se usmíval od ucha k uchu. "Tak vás všechny pěkně vítám v Mukuru", spustil a až příliš důvěrně potřásl Myšilovovi rukou. "A dovolte, abych vám představil pana Guzmána Makrelu, který bude vaším průvodcem. Bude se o vás starat, dávat pozor, aby vás nikdo neokradl, abyste nezabloudili a vůbec". Chlapík v chlupaté čepici se usmál a také potřásl Myšilovovi paží. Numští se po sobě kysele podívali. "Ten nám tady chyběl", pomyslela si větší část družiny. "Ale my žádného průvodce nepotřebujeme", pokusil se namítnout Šírkéz. "Ale potřebujete, potřebujete. Za třicet zlatých bidárů na den pro vás tento skvělý muž udělá všechno", nepřestával se usmívat rahož. "Také si musíte vyměnit peníze. To víte, tady máme své platidlo. Zlatý bidár!", hrdě ještě pronesl rahož, a na jeho povel přišli dva vojáci, kteří nesli celý stůl. Rahož si sedl na přinesenou židli a začal druhům měnit peníze.

"To sem teda na ten zlatý bedar zvědavej", pohrdlivě si pomyslel Lúin. Jeho tušení jej nezklamalo. Za tři poctivé gwendarronské zlatky dostal jednu šerednou železnou minci. Družina se rozhodla směnit dohromady šest tisíc a pokladníkem se kupodivu stal Rien Gwardit, který již byl od té chvíle, co zapomněl peníze na Grodu, pěkně v mínusu. Nafasoval tak dva tisíce malých železných mincí, z nichž valná část nesla stopy po rzi. Na lící straně měl "zlatý bidár" neuměle vyraženou korunu a na rubu byl pokus o něčí portrét. Po bližší prohlídce Krubrok zjistil, že se pravděpodobně jedná o portréty chábů - místních vladařů, což mu Guzmán Makrela s nadšením potvrdil. Družina se cítila celkem oprávněně okradena, ale všichni mlčeli. Ten pocit v nich ještě zesílil, když si rahož řekl o vstupní poplatek. Celých sto padesát zlatých na osobu...

Začala padat tma. Na hranicích strávili skoro celý den! Chtěli rychle jet, neměli zájem na tom, zůstat v této zemi déle, než je nezbytně nutné. Chtěli do Choradoru splnit Joachalentův odkaz, ale nic víc. "Počkejte, přátelé, nemá cenu jezdit na noc, ubytujeme se tady na hranicích v ubytovně. Všechno zařídím", ozval se jejich průvodce Guzmán. "Radši mu nebudem

vodporovat, kreténovi. Matka ví, jak to tu chodí. Třeba se nesmí ani jezdit v noci a spát venku", pošeptal ostatním Šírkéz. "Jo, budem se mu ve všem podřizovat. Potřebujem do Achránu, a pak se uvidí", potvrdil vůdce. "No, jako hlavně, aby nikdo neprovokoval... nerozčiloval se a tak... no...", pokračoval Šírkéz a díval se na Myšilova. "Hele, já vim moc dobře, koho myslíš. Tak kolem toho nevobejduj. Myslíš mě!?", tlumeně vyjel vůdce. "Jo", odsekl Šírkéz. "Tak, dejte mně pěkně dvacet bidárů a já se vám o všechno postarám. O noclech, o večeři..., no, prostě o všechno. Druzi pokrčili rameny. Konec konců hlad už měli a železná zásoba není zrovna něco extra dobrého. Gwardit podal panu Makrelovi hrst mincí a ten odkráčel.



...pokladníkem se kupodivu stal Rien Gwardit...

plátky, placku a k tomu vokurku", zamyslel se Darlen. "A já si dám flák masa a pivo", přidal se Myšilov. "Jó, víno je víno. My elfové máme vždycky sklony k pití vína. A k tomu pěkně kuřátko, co? A silnou polívku", rozplýval se Gwardit. "No, radši uvidíme, co tady maj, vypadá to tady dost chudě", skepticky zamumlal Šírkéz. "Nech bejt. Když nám tak pouštěj žilou, tak musej taky něco předvíst", odbyl škarohlída Sekera.

“Ták, pojďte. Už jsem všechno zařídil”, zašveholil asi za dvě směny právě příšedší Guzmán, který okamžitě většinu bidárů strčil do vlastní kapsy. Odvedl Nurnské k jednopatrové budově. Kdosi se jim postaral o zvířata a oni byli uvedeni dovnitř. Nikde žádná cedule nebo nápis, že se jedná o krčmu, hospodu, tavernu nebo aspoň nálevnu. Ocitli se v uboze zařízené místnosti. Byly zde pouze židle a lavice z prken, neomítnutá stěna a jakýsi člověk, který mohl být zrovna tak podomek jako obsluha. Guzmán druhy vybídl, aby se posadili. Všichni tak učinili a napjatě čekali, kdy si budou moci objednat. Krubrokoví začalo kručet v břiše. Guzmán něco řekl tomu člověku a ten za hodných pár chvil přinesl každému kalíšek s jakousi tekutinou. “Gardašovka, pijte. Velice chutná kořalka”, usmál se Guzmán a okamžitě do sebe kalíšek obrátil. Nurnští se po sobě podívali a následovali jej. “Éééégh”, vyplivl obsah Rien pod stůl. Měl pocit, jako by mu v útrobách vyšlehl pověstný trindindolský oheň. “Cha, cha, cha! Ta píše, co? Je silná!”, zašklebil se Guzmán. Ostatní statečně polkli a na jazyku a v krku jim zůstala pouze nepříjemná pachut’.

“Z čeho to asi pálejí? Ani bych se nedivil, kdyby to byly kobylince”, pomyslel si Myšilov, který občas pil i kozlorku. “Dal bych si víno”, zaškemral Gwardit směrem ke Guzmánovi. Ten dělal, že neslyší. “Neprovokej. Aspoň ne dneska!”, kopl Gwardita pod stolem Šírkéz. “No jo, doma jez, co máš, a v cizině, co ti dají”, zašklebil se na Riena Sekera. “Á, máme tu jaguš, naše pivo”, zvolal opět Guzmán a před každého byl postaven kameninový ořískaný korbel s jakousi tekutinou. Lúin po něm hmátl a zhluboka se napil. “Dyt’ je to teplý!”, vyjel vztekle. “A taky hrozně dobrý”, doplnil jej Guzmán s úsměvem. To dobré pivo byla hustá kapalina, ve které plavalo ledacos, a ze všeho nejvíce připomínala zkvašený lák od okurek. Někteří Nurnští začali potajmu pít vodu z měchů a nejistě očekávali jídlo.

Dočkali se. “Bošlev, pánové. Jezte, co hrdlo ráčí, naše země je pohostinná!”, začal se cpát Guzmán rukama. Ostatní se po sobě podívali. Bošlev byla hrachová kaše napaná v obilné plicce. Tu a tam špek. Jíst se to dalo, to ano, ale že by to někomu chutnalo, to se říci rozhodně nedá. Mnoho toho také nebylo. Egh chtěl protestovat, ale byl ostatními včas uklidněn. Po jídle šli spát. Vždyť co jiného také mohli dělat. Sedět na prkenné lavici a neustále se hlídat, aby neřekli něco nepatřičného? Ubytovaní bylo v patře. V neomítnuté místnosti byly pouze dvoupatrové pryčny a na nich proležené slamníky. Ještě štěstí, že Nurnští byli zvyklí spát často venku. Vzali si tedy deky a houně z koní. No co, aspoň nefoukalo a nepršelo. Spali pohromadě a jejich průvodce Guzmán spal s nimi na samostatném lůžku. První noc v Mukuru...

Kapitola 7 - Cesta

Vstávali brzy. k snídani měli opět jaguš a bošlev. “Helejd’te se, pane Guzmán. Dal bych si koláčky”, zaškemral Krubrok Krouk, který již pochopil, že všechno se musí objednávat přes tohoto průvodce. Guzmán se zatvářil nechápavě. “Máte bošlev. Tak jezte, je to dobrý”. On sám neměl žádné problémy, jedl bošlev od malička a vůbec ho nenapadlo, že by někdo mohl také chtít něco jiného. Krouk byl nešťastný. “Aspoň něco sladkýho. Já k snídani rád sladký. Zaplatím”, škemral dál. Guzmán pořádně nechápal, co po něm ten protivný hobit stále chce. Ale co, je to cizinec, a když si to zaplatí? “No, koláče nemáme, ale co takhle vařená kukuřice s cukrem? To je taky sladký”, odpověděl. Gwardit vyprskl a zamumlal nějakou nadávku. Se snídání byli všichni hotovi. Chtěli jet.

Následující dny se sobě podobaly jako vejce vejci. Přes den na cestě a večer přespání v neútné ubytovně. A stále bošlev, bošlev a bošlev. Někteří méně odolní jedinci dostali střevní potíže a všichni neustále pšoukali. Krajina, kterou projížděli, byla nudná. Okolo družiny se většinou rozprostírala step. Občas se vnořili do nějakého lesa. Lesy byly v Mukuru buďto řídké, nebo naopak husté, plné pichlavých křovisek a ostré dlouhé trávy. Na polích se pěstovalo obilí, luštěniny a kukuřice. Starali se o ně zubožení vesničané, které ale bylo většinou vidět z dálky. Do styku s nimi družina vůbec nepřišla. Všechny ubytovny (Guzmán jim ovšem hrdě říkal zájezdni hostince) byly stejně ubohé. Z obyvatel se potkali pouze s vojáky a oficiálními představiteli vesnic - tzv. jabanem dozivatelem.

Něco však přeci jen věděli, a to díky Krubrokovu netopýrovi, který dokázal létat i ve dne. Létal na výzvědy a činil tak neviditelný. Krubrok tak přes něho mohl získat některé informace, které pak předával ostatním. Tak především se vesnice, které byly při cestě, dosti lišily od těch, které bylo možné vidět z dálky. Typická mukurská vesnice vypadala následovně. Uprostřed byl vždy kamenný dvoupatrový dům, který sloužil jako ubytovna pro jabana doziratele a několik vojáků, kteří se sdružovali do tzv. chábovy milice. Jejich hlavním posláním bylo dohlížet na vesničany, aby odváděli pravidelné dávky. Okolo tohoto domu bylo pečlivě uhrabané prostranství a vysoký dřevěný kůl. Teprve dále byly obyčejné domky z vepřovic, obklopené ohradami s vyhublými krávami a kozami. A ještě něco bylo v každé vesnici, vyjma těch, které stály při cestě. Vylepený papír:

!!! Vyhláška!!!

Vyhláška jeho nejvznešenější milosti, pronašeče víry, soudce a vykonavatele, patrona jediné pravdy, žehnatele a rozsévatele života. Meče Východu a paže Osudu, **Gulejmana Drtiče Machrackého**.

Lide mukurský, pamatuj, že:

- 1 - Neplnění dávek se trestá 5 - 30 lety práce pro stát
- 2 - Hanlivé výroky se trestají částečným odnětím končetiny I. stupně
- 3 - Urážka chába se trestá částečným odnětím končetin II. stupně
- 4 - Zločin I. rozsahu se trestá I. stupněm bičování
- 5 - Zločin II. rozsahu se trestá II. stupněm bičování
- 6 - Zločin III. rozsahu se trestá ubíčováním
- 7 - Krádež majetku chába I. velikosti se trestá ztrátou oka
- 8 - Krádež majetku chába II. velikosti se trestá ztrátou očí
- 9 - Krádež majetku chába III. velikosti se trestá I. stupněm upálení
- 10 - Neoznámení zločinu se trestá I. stupněm upálení
- 11 - Napomáhání zločinu se trestá II. stupněm upálení
- 12 - Spolčování se s nepřítelem se trestá III. stupněm upálení
- 13 - Organizování zrady se trestá v Mukurgradě dle uvážení

Tato vyhláška plně nahrazuje vyhlášku předešlou.

V Mukurgradě roku 907 chábova letopočtu

Celá tato vyhláška byla psána velice zešíroka, aby se do ní dalo zahrnout absolutně cokoliv a trest mohl být také jakýkoliv. "Tady bych teda vopravdu chtěl žít. Žral bych bošlev, chlastal bych jaguš a pak bych se z toho poblil a voni by mě za to upálili pro urážku toho debila chába", ulevil si trpaslík Sekera. "Chacha, jak asi tak ten cháb vypadá? Za manželku má chábovnu a kolem nich běhají chábata", přidal se Lúin. "Držte radši hubu, ještě nás uslyší Makrela!", okřikl je Šírkéz.

Během cesty, po které je Guzmán neustále krmil řečmi o velikosti jeho země, o statečných činech všech možných chábů, došlo pouze jednou k nepředvídané události. Během dne se dalo do příšerného lijáku. Z oblohy doslova padala voda a všichni byli promáčení. Guzmán chtěl za každou cenu pokračovat v cestě, neboť ten den měli dorazit do vesnice jménem Ujča. Nurnští však přes pole viděli vesnici, která byla mnohem blíže, asi tak půl míle od cesty. Nastala rozepře a Guzmán byl družinou dotlačen k tomu, že ten den se ubytují tady. Nechtělo se mu, stále se vymlouval na to, že tady nejsou na hosty zařízení a nedělají tady tak dobrý bošlev atd., ale promáčení dobrodruzi nepovolili. Guzmán se tedy rozjel k vesnici a nechal družinu stát na místě. Vrátil se asi za směnu a kysele oznámil, že tedy mohou přespat na místě.

Dojeli tedy do vesnice a byli ubytováni v jediném kamenném domě, když prostory pro přespání jim vyklidilo několik vojáků z chábovy milice. Vesnice se zdála naprosto po vymření. Nikoho neviděli a v místnosti s nimi byli pouze vojáci, jaban dozíratel a Guzmán. “Máte tadyňák málo hostů?” otázal se Gwardit Guzmána. “I to víte, přší a nikomu se nechce ven”, odbyl jej Guzmán. Nurnští se raději na nic dále neptali. Podvědomě jim bylo jasné, že veškeré normální obyvatelstvo dostalo příkaz nepřibližovat se k cizincům. Humorná příhoda se stala pouze Lúinovi (pokud se to vlastně ale dá nazvat humorné), když po něm jeden z vojáků chtěl, aby si vyměnili boty. Lúin měl poctivě šité boty a věděl, že je bude potřebovat, a proto na výměnu nepřistoupil.

Následující den se opět vrátili na cestu a Guzmán se uklidnil. Dokonce slíbil, že ten den jim večer zajistí pečeného berana. Skutečně tak učinil a za “pouhých” osmdesát bidárů ten večer družina pojedla pečeného masa. Krubrok si sice uvědomil, že je ten beran přišel na dvě stě čtyřicet gwendarronských zlatých, za což by si doma pořídil celé pořádné stádo ovcí i se salaší, ale z bošlevu se jemu i všem ostatním už zvedal žaludek, a tak se nad tím raději mnoho nezamýšlel. A všichni samozřejmě pečeného berana řádně okrájeli a vzali si na další cestu do zásoby. Bylo jim jasné, že je Guzmán úmyslně zdržuje, aby jeli co nejdéle, a on jim tak mohl neustále říkat o peníze na další a další nocleh a jídlo. Tedy bošlev. A ještě jedna neveselá příhoda je potkala. Ve vesnici, kde si všichni nacpali břich beraninou, se nedobrovolně stali svědky výkonu mukurského práva. Ubytovna, ve které družina bydlela, byla při cestě, ale vesnice okolo sousedila ještě s další. Nebylo to daleko. Jen asi směnu chůze přes pole. Když zapadlo slunce, uviděli v té druhé vesnici záři ohně. A tak se tam šli podívat. Guzmán jim v tom těžko mohl zabránit. Nehledě na to, že byl ten večer značně opilý jagušem a gardašovkou.

“Čaryne, pasteveče ze Šenberu! Za hanlivé výroky, které jsi pronesl proti Nejvznešenějšímu ze vznešených, proti Meči Východu a paži Osudu, chábu Gulejmanu Drtiči Machrackému, jedinému Vyvolenému, jsi odsouzen k milosrdnému trestu, k částečnému odnětí končetin. Rozsudek budiž vykonán ihned!”, pronesl do ticha muž v uniformě. Uprostřed prostranství byla železná klec, ve které ležel připoutaný muž v ošuntělých hadrech. A hned vedle hořela hranice. Vojáci v uniformách místní chábovy milice klec okamžitě po vynesení rozsudku popadli a vstrčili ji do ohně tak, aby muž měl v ohni pouze nohy. Ozval se strašný řev. Když se zdálo, že by muž mohl bolestí omdlít, přiskočil okamžitě pochop a muže polil z vědra. Shromáždění obyvatel přihlíželi. “Dobře ti tak, zrádče!”, zařval jakýsi muž v první řadě. “Ať žije cháb!”, zvolalo několik dalších. Gwardit se otočil a začal zvracet berana. Znečistil tak stěnu domu, na kterém byla vyplepená vyhláška. Naštěstí si toho nikdo nevšiml. Bledá družina se vrátila do své ubytovny. Guzmán si oddechl a poloopileckým hlasem dobrodruhům sdělil, že by se neměli večer tak toulat, že by se jim mohlo něco stát. “Jo, třeba by nás někdo upálil. To je tady běžný!”, vykřikl Sekera a popsal Guzmánovi exekuci. “To... to... to víte. Nepřátelé jsou všude a my musíme být bdělí. Bdělí, přísní a spravedliví! Žádné slitování se zločinci! Přepadávají naše vesnice, zabíjejí děti, kradou dobytek a paktují se s Čagotajci”, odvětil našťavaně Guzmán, který vůbec neměl radost z toho, co družina viděla. Kdyby se to doslechli na příslušných místech, mohl by z toho mít problémy. Co na takovou odpověď říci. Druzi se raději dali do ohlodávání kostí a mlčeli. Asi za hodinu se do místnosti vpotácel muž, ve kterém druzi poznali onoho vynášeče rozsudku - jabana dozíratele. Byl totálně opilý a přisedl si ke Guzmánovi. Začal vykřikovat něco o těžké a odpovědné službě a o tom, že přísnost musí být. Myšilov toho využil a přisedl si. Třeba něco zjistí o místních poměrech. I když toho již viděl dost. “Kurvy, kurvy zrádcovský... všechny zlikvidovat! Takový práce, takovýho papírování... a to sme před tejdnem odhalili dalšího darebáka! Představte si...”, poplácal Myšilova po zádech, “že se ten hajzl spojil s Čagotajcema a otrávil čtyry krávy. Upálíme ho s celou rodinou!”, stěžoval si dále jaban na svůj těžký osud. Guzmán se ho snažil klidnit, ale jaban měl ten večer zřejmě plačtivou náladu a potřeboval se vypovídat. A tak stále mlel a mlel a družinici si vyposlechli několik historek o odhalování zrádců a těžkém životě chábova služebníka, a Guzmán se chytal za hlavu. “Bohové, to sme se teda ocitli v pěkný řiti”, zamumlal si pro sebe Myšilov.

Následující den družina dojela do Mukurgradu. Dle Guzmána se mělo jednat o jedno z největších a nejkrásnějších měst ve Starém světě. Inu, velké město to bylo, ale o kráse by se dalo diskutovat. Nejprve projížděla družina mezi obrovským množstvím vepřovicových domků, kolem nichž se ochomýtalo množství nuzáků. Z kamene bylo postaveno pouze několik domů, většinou kasáren a kontrolních stanovišť. Pak se objevila hradba postavená z kamenných bloků, průjezdní brána a několik hlásek. S Guzmánem se družině projíždělo lehce. Vždy něco ukázal u brány a jelo se dál. Ocitli se ve městě, které již bylo vystavené z kamene. Blížili se do středu. Objevila se mohutná kamenná hradba, chráněná systémem věží a bašt. Opět projeli a ocitli se v srdci Mukuru. Domy byly holé, nahrubo pospojované vápnem, jeden jako druhý, bez jakékoliv fantazie. Všude byla špína a smrad. A nad tím vším se tyčil hrad. "Chadotar!", zvolal Guzmán hrdě. Oči Nurnských vzhledly kamsi do výšky. Chadotar byla obrovská stavba umístěná na skále přímo u moře. Zajímavá na ní byla pouze její velikost. Naprosto obludná velikost! Tak tady tedy sídlí mukurský cháb! "Fakt, nádherný! To teda jo!", pochválil Guzmánovi ze slušnosti jeho hlavní město Gwardit.

Ubytování bylo umístěno přímo v srdci Mukurgradu. Podomek jim odvedl koně do stájí a druzi se rozprchli po městě. Aspoň chvíli bez Guzmána. Prohlédli si námořní přístav, což byla opět účtyhodná stavba, alespoň co se týče rozlohy. Několik set sáhů do moře vybíhala kamenná mola, na jejíchž koncích byly kamenné věže. V nejspodnějších patrech těchto věží byly obrovské navijecí bubny a na nich řetězy, které propojovaly jednotlivé věže a umožňovaly přehradit přístup do přístavu. Pak se odebrali na místní tržiště, kde se alespoň najedli pečených ryb a Gwardit dokonce nakoupil nějaké drahokamy za slušné ceny...

Zatímco družina obhlížela město, seděl Guzmán v hostinci, kde byli ubytováni, a cpal se bošlevem. Byl spokojený, neboť se mu již podařilo obrátit ty podivné cizince o pěknou hromádku bidárů. Schválně natahoval cestu. Ani si nevšiml, že se otevřely dveře a vstoupil do nich muž v mukurské uniformě v hodnosti rahože. "Pane průvodče!", dopadla na Guzmánovo rameno ruka, "komupak patří ty koně ve stáji?". "... cizincům, obchodníkům. Dostal jsem je na starost na postu 4, Mukur - Lismorr. Zatím žádné problémy. Podle všeho míří do Achránu pro perly", odpověděl předpisově Guzmán a postavil se. Rahož byl sice stále jenom rahož, ze kterého si při svém postavení chábova průvodce nemusil mnoho dělat, ale tohle byl rahož z Mukurgradu! A v hlavním městě sloužili vybraní chábovi služebníci. "Potkala vás po cestě nějaká nehoda?", zeptal se rahož neutrálně. "Ne, vše proběhlo podle plánu". Guzmán nevěděl, kam rahož míří. "Stala se tedy některému z těch cizinců nějaká nehoda s koněm?". "... ne, nikoliv". "Provázíte je sám?". "Ano, pane". "Jak je tedy možné, že ve stáji jsou prokazatelně dva koně s naším mukurským postrojem, a beze všech pochybností i ti koně pocházejí z naší země? Předpokládám, že jeden z těch koní je váš! Ale co ten druhý?", rahož udeřil přímo. Guzmán pochopil, že se dostal do vážného problému. Koně ho nenapadlo nurnským zkontrolovat. Kruci! "... samozřejmě, že o tom vím, zrovna jsem to chtěl hlásit!", rozhodl se Guzmán hrát hru dále. Rahož se jedovatě ušklíbl a podíval se na stůl plný jídla. "Hlásit jste to chtěl, hm. Dáváte si s tím zřejmě na čas. To nevíte, že služba chábovi je na prvním místě?! Ale pro vás je zřejmě důležitější vaše panděro!". Guzmán zesinal. "Tak pudem do té stáje, ne?!", vyzval jej rahož a liboval si ve své převaze. Ve stáji rahož rovnou ukázal na jednoho z koní. "Ten je můj", prohlásil Makrela a očima okamžitě pátral po ostatních a snažil se najít toho druhého z mukurského chovu. Jeho oči padly na Eghova oře. Jak si toho mohl nevšimnout! Jistě, i to sedlo byla mukurská práce! "... a tady je ten druhý. Patří jistěmu Eghovi. Krollovi. Je to tuze velký primitiv. Podle vstupních papírů pochází... pochází...", lovil v paměti Guzmán, "z nějakého, no, je z nějaké západní země". "Vy to nevíte? Neprostudoval jste si materiály lidí, které provázíte?! Bdělost! Patří to přece k vašim povinnostem průvodce!", rahož se doslova pásl na Guzmánových rozpacích. "Nu, dobrá. Až ti cizinci dorazí, tak mi toho Egha přivedete!". "Jistě!", souhlasil pobledlý Guzmán Makrela.

"Pojďte se mnou do stáje", naklonil se Guzmán k Eghovi, který se právě vrátil s ostatními z města. "P... p... pro... proč?", otázal se Egh celkem logickou otázkou krolla, který

pocházel z normální země, v níž není zvykem občana neustále buzerovat vtíravými otázkami. “Neptejte se a podťte!”, důrazně mu odsekl Guzmán. “N... n... no ta... tak j... tak jo”, vstal Egh od stolu, kde nechal ležet i kus pečené ryby, kterou si koupil ve městě. Guzmán ho odvedl do stáje, kde stál rahož. “To je on. Egh, kroll”, zahlásil Guzmán zjevný fakt. “Odkud máte toho koně?”, zeptal se rahož Egha přímo a Guzmánovi nevěnoval pozornost. Egh věděl moc dobře, odkud toho koně má. Dali mu ho ostatní družiníci v Liscannoru. Stál před hospodou U hrocha. “Ko... ko... koupil sem h... ho... v L... Lo... Lonu. V... v Ka... Ka... Karwellu”, odvětil však rahožovi důvtipně Egh. “Aha, tak můžete jít”, propustil milostivě krolla rahož. “Budete ty lidi dále doprovázet do Achránu. Zajistím, co je potřeba!”, propustil po chvíli rahož i Guzmána. “Co ti chtěl?”, otázali se Egha ostatní, když se vrátil. “Ko... koně. Chtě... chtěli vě... vě... vědět, vodkad ho... ho... ho mám”. “Do prdele!”, zalátelel Myšilov, kterému okamžitě došlo, že je to kůň Joachalentova vraha. Tohle nikoho nenapadlo. A přitom se jim to sedlo zdálo poněkud zvláštní. “Musíme dojet co nejdál, do Achránu, pak se zbavíme toho kretěna Makrely a pojedem do Choradoru na vlastní pěst, ale musíme to vydržet co nejdál. Bez podezření”, zkonstatoval nakonec situaci Gwardit. Za chvíli se vrátil i podivně skleslý Guzmán.

Mukurgradský rahož mezitím nelenil. Spěchal na vojenskou posádku. Zavolal si velitele osmnácté župy dušabeje Širu a uložil mu pozatýkat celou družinu, a to okamžitě následující noci, kdy podle Guzmánova plánu měli spát ve vesnici Bytoš. Raději nebudit nějaký rozruch v hlavním městě. Rahož neměl sice nějaké zvláštní podezření vůči družině, ale bylo mu jasné, že koupit mukurského koně jen tak v Karwellu je krajně podezřelé. Myslel si, že se mu možná podaří odhalit spiknutí v armádě ohledně černého prodávání koní za hranice státu. Je třeba být bdělý! z těch cizinců pak jistě vymámí nějaké informace a pochopitelně i nějaký ten úplatek. Je třeba je rádně prověřit. Jen co odešel dušabej Šira, povolal rahož i spolehlivého posla, kterého vyslal na lismorrskou hranici, aby přivezl vstupní papíry od družiny. Guzmánovi záměrně nic neoznámil. Občas je třeba odhalit i nějakého nepozorného chábova služebníka! Rahož se usmál a pomyslel si, kterak mu bude slušet gadátská uniforma...

Kapitola 8 - Vážné potíže

Družina vyrazila brzy zrána. Guzmán celou cestu neobvykle mlčel. Hlavou se mu honila spousta myšlenek. Moc dobře věděl, že ta nemilá příhoda s koněm mu jen tak neprojde. Ale když bude dostatečně pozorný, tak se z toho možná ještě dostane bez postihu. Ale až bude s družinou projíždět Balchašem, tak se pokusí domluvit s místním zástupcem jabana rozhodovatele, který mu byl zavázaný za jakousi předchozí službičku.

Pozdě odpoledne dorazila družina do Bytoše. Pojedli bošlev, neboť beranina jim již došla, a pak šli spát do patra na ty známé pryčny. Nurnští si rozdělili hlídky po hodinách a usnuli. Spal tam s nimi i Guzmán. Někdy okolo třetí hodiny ranní zaslechl Lúin, který poctivě hlídal vsedě na pryčně, dusot kopyt. Zaslechl nějaké rozkazy o obklíčení domu, nelenil a vzbudil Gwardita a Šírkéze. Dávali si pečlivý pozor, aby přitom nevzbudili i toho bonzáka Guzmána. Šírkéz poslal ven d'áblíka. Ten okamžitě hlásil, že dům je obklíčen asi dvěma tucty vojáků, kteří přijeli na koních. Vzápětí se ozvalo zabušení na dveře a následovala typická debilní vojenská výzva. “Vzdejte se, ste vobklíčený!”

Teď musela družina jednat rychle. Vzdát se a podstoupit zatčení v Mukuru se nikomu nechtělo. Tak do Achránu jim to nevydrželo! Bohové znají, co už o nich mukurští vědí! No co, alespoň už nemusí stále řešit dilema, jestli bojovat nebo ne! Nurnští tasili zbraně a postavili se ke dveřím. Guzmán se mezitím probudil a začal naříkavě družinu přemlouvat, aby se vzdala. “Polib si prdel, hovado! Chcípneš, ty chábovče!”, zařval na něj Myšilov.

Pak chatrné dveře vyletěly z pantů. Ještě jednou zopakoval dušabej Šira svoji výzvu, a když viděl, že na něj družina kašle, dal povel svým vojákům, čardajům. Byl si téměř jistý svým postavením. Měli více jak dvojnásobnou převahu. A potření nepřítele se v Mukuru cení. Čardajové vystřelili dovnitř zapálené šípy. “Jauuu, ty svině!”, zaječel Lúin a skočil k prvnímu

z útočníků. Vzduchem zasvištěl meč a rozsekl prvnímu čardajovi hrudník. Zpěněná krev vystříkla a to byl zároveň i signál k boji. Ostatní čardajové se tlačili na schodech a zbylí jistili dům. Krubrok Krouk v první chvíli nevěděl, jestli se bude bojovat nebo ne, a udělal několik kroků mezi vojáky. Ti, hned jak viděli, že došlo k boji, brutálně hobitího kouzelníka srazili násadami kopí pod schody a snažili se jej svázat. Ale to už nahoře tekla krev. Krev chábových vojáků! “Fju, fju”, udělali Šírkéz a Gwardit, a pomocí kouzla zaútočili na vojáky, kteří stáli venku. “Za Velkou matku!”, zaječel Šírkéz a počastoval dva vojáky bleskovacím kouzlem. Zakolísali, ale nepadli, a udeřili šavlemi. Opodál posílal Gwardit nepřátele k zemi nějakým svazovacím zaklínadlem.

Nahoře mezitím Lúin a Darlen vyčistili dveře od vojáků a přenesli boj na schodiště. Myšilov se Sekerou s potěšením ubili k smrti Guzmána Makrelu, který do poslední chvíle volal, aby se vzdali. Velicí dušabej Šíra byl také mrtvý mezi prvními. Nejprve ho našel Myšilov, a pak jej dobil Darlen. Krubrokovi se mezitím podařilo teleportovat se pryč. Mezi čardaji vypukla panika. Chábovi služebníci nebyli zvyklí, že by se jim někdo uprostřed země stavěl na odpor! A teď je nemilosrdně kosili nějakí cizinci takovým způsobem, že to nezažili ani staří veteráni z věčných válek s Čagotajci.

Lúin s Darlenem vyčistili schodiště. Všude se válely mrtvoly. Venku se však dostal Šírkéz do kritické situace. Tohle přecenil! Nemohl se ani pořádně soustředit na kouzlení. Šavle nepřátel se mu zaryly do těla a život z Šírkéze vyprchal tak rychle, jako mu jej kdysi Velká matka dala. Gwardit mezitím složil k zemi další nepřátele, ale pro Šírkéze již nemohl nic udělat. Poslední dva čardajové se pokusili uprchnout, ale byli dostiženi a zlikvidováni. Družina se vyřítila ven. Začalo svítat.

“Všechny podřezat! Nesmí zbejt žádný svědek!”, zaječel vůdce a sám šel ostatním příkladem. Zajatci se nebrali. “Vezmeme jejich koně a rozeženeme je někde na cestě. Egh si vezme koně po Šírkézovi. Už takhle nám ten jeho zatracený kůň nadělal dost problémů! A jedem, mizíme z cesty a jedem k Choradoru divočinou!”, vydával Myšilov rozkazy. Družina se shromáždila, přichystala koně a všichni pobíti byli natahání dovnitř budovy. “Vůdče, co se Šírkézem?”, optal se Myšilova, který právě dobíjel holí hostinského, Darlen. Myšilov si otfel obličej od mozku a krve a pokrčil rameny. “Nic. Vobrat a hodit k ostatním. Nemůžeme ho brát s sebou”. Tak skončil obětavý kouzelník Šírkéz a s ním zmizel i nenahraditelný pomocník družiny, jeho ďáblík. Z budovy vyšlehly plameny a družina opustila hostinec. Asi po směně rozehnali koně vojáků a zabočili přímo na východ do divočiny. Krajina okolo připomínala částečně step, ale byla plná pichlavých křovisek, vysoké trávy a výmolů...

Plápolajícího ohně si brzy všimli vesničané. Nestačili již nic zachránit, uhasili pouze zbytky domu. Rychle byl vzbuzen místní jaban dozíratel. Směřem do Mukurgradu i do Balchaše vyrazili poslové z místní chábovy milice. Nepřítel nesmí uniknout! Jaban dozíratel byl vyděšený, ale vlastně nemusel mnoho přemýšlet. Hlavní bylo okamžitě informovat jabana rozhodovatele v Mukurgradě a v Balchaši. Pak také musel zajistit všechny stopy a nechal své podřízené vytahat všechny mrtvoly ze spáleniště. Však co nejdříve dorazí Hledači.

Kapitola 9 - Potíže narůstají

“Jede se tady hodně blbě”, nazlobeně zasupěl Darlen, když družina musela již poněkolkáté sesednout z koní a poníků. Krubrokův poník si dokonce málem zlomil nohu. Ostatně, byl to poník ze vzácného chovu a Krubrok nechtěl, aby se mu něco stalo. Snažil se jej opatrovat jako oko v hlavě. Tohohle poníka si Krubrok koupil v Liscannoru u Attrien Moskytové za slušnou hromádku zlatých. Což o to, poník to byl parádní. Hodně vydržel, poslouchal, ale spíše se hodil na přehlídku. Byl totiž celý bílý. Krásný sněhobílý poník! Vidět jej bylo zdaleka. V této chvíli se však Krubrok nestaral ani tak o barvu svého jezdeckého zvířete, ale spíše o to, aby informoval družinu o tom, co se děje v okolí. Naplno využíval svého nového netopýra, který díky své magické podstatě byl schopen bez problémů létat i ve dne. A pro jistotu ho ještě jeho pán zneviditelnil. Netopýr kroužil několik set sáhů nad družinou a do hlavy svého pána vysílal stále

nové informace. Po několika hodinách se družina rozhodla opustit divočinu a vrátit se na cestu. Chtěli jet co nejrychleji k Choradoru a s netopýrem v povětrí počítali jako s případnou včasnou výstrahou. Do večera se nic nestalo a družina strávila noc několik set sáhů vedle cesty. Najedli se ze svých železných zásob a po bošlevu jim to přišlo jako neobyčejně chutná požívatina. Ráno svítilo slunce a a družina se rozhodla vrátit se na cestu. Krubrokův netopýr opět vyletěl do výšek...

Na tomto místě by asi bylo vhodné, aby se čtenář dozvěděl něco málo o organizaci mukurské armády. Nejmenší jednotkou byla tzv. Župa, kterou tvořilo asi 20 vojáků a velel jí nižší důstojník v hodnosti dušabeje. Pět Žup tvořilo tzv. Jagodu, které velel důstojník - rahož. Pět Jagod tvořilo Zingaj, který spadal pod velení gadáta, a konečně šest Zingajů tvořilo Ježgar, kterému velel tzv. velký zarubaj. Číslování jednotek bylo jednoduché. Každý Ježgar tak tvořilo 150 Žup, které měly čísla od 1 do 150ti, a podobně se členily i další nadřazené jednotky, takže jestliže se např. mluvilo o 76té župě, dalo se z toho odvodit, že patří do 16té Jagody a do 4té Zingaje příslušného Ježgaru. Navíc v každé vesnici byl přítomen tzv. jaban dozíratel, který měl k dispozici několik vojáků z tzv. chábovy milice. Každému městu vládl jaban rozhodovatel, který byl přímým nadřízeným velkého zarubaje. Ovšem platilo nepsané pravidlo, že dušabej 6té župy je více, nežli dušabej 112té župy. No, tak si to nějak přeberte, ono to stejně není až tak důležité.

III. Ježgar se minulý měsíc vrátil zcela zdecimovaný z věčných mukursko-čagotajských válek. Jeho vojáci museli v poli vytrvat o dva měsíce déle, než se původně očekávalo. Vázlo zásobování a přísun posil, a tak byli vystřídáni VI. Ježgarem mnohem později. Dobrá polovina z původního počtu tři tisíc mužů byla natrvalo vyřazena z boje. Část padla přímo v boji, několik jich bylo zajato, ale většina zemřela na následky zranění a epidemie tyfu, cholery a úplavice. Péče o nemocné a raněné byla v mukurské armádě naprosto otřesná.

Vojáci, kteří měli to štěstí a byli vystřídáni, byli posláni do města Balchaš, které leželo v samotném srdci Mukuru. Byli po většinu dne zavřeni v kasárnách, kde se měli podrobit dalšímu výcviku, ale morálka byla nevalná a většina pěších chachlojů a jízdních čardajů se prostě někde zašivala, hrála kostky a opijela se alkoholem. Pouze tu a tam se podařilo některému z burgašů nebo dušabejů někoho odlapit a následně zaměstnat nějakou stupidní prací, jako bylo například kopání a následné zahazování jámy, přenášení vody ve vědrech z jedné kádě do druhé, čemuž se říkalo výcvik.

Čardaj Dolwen měl ten den vysloveně smůlu. Dušabej Radloch jej vyhmátl při spánku několik směn po budičku. Za trest byl ten den poslán společně s dalšími nešťastníky vynášet smradlavý obsah latrín. "Radloch blbej, tendle tejden už je to potřetí, co musím tahat kýble se sračkama", začal si stěžovat barbar Dolwen podobně postiženému čardajovi, člověku Bašár-bejovi, kterému se říkalo Kulhavec, kvůli starému zranění. "Baš, máš pravdu, aby ho čubka sežrala!", ulevil si i Bašár-bej. Společně táhli dřevěnou tyč se zavěšeným vědrem, ze kterého to co chvíli vyšplíchlo na všechny strany. Věděli, že tahle nevábná práce jim zabere celý zbytek dne.

Stalo se však něco, s čím nikdo nepočítal. Dokonce ani velitel celého III. Ježgaru, velký zarubaj Hufgej, to nemohl čekat. Okolo oběda se do kasáren přiřítit posel od městského velitele, jabana rozhodovatele. Podle obsahu tajné zprávy došlo údajně ke zmasakrování osmnácté župy dušabeje Širy, která spadala přímo pod mukurgradského rozhodovatele v obci Bytoš. Podle prvních zpráv to měla na svědomí jakási tlupa cizinců. Velký zarubaj Hufgej nelenil, zahodil kuřecí stehno pod stůl a nechal okamžitě vyhlásit poplach. Pak poslal pro jednoho z Hledačů. Hufgej měl dostatek zkušeností, aby věděl, co má teď činit. Do své funkce se dostal především díky tvrdosti, kterou proslul během čagotajských válek. Byl to on, který ještě jako velitel II. Zingaje dokázal prorazit obklíčení u Bodachského jezera a ještě zajmout dva čagotajské náčelníky.

První zpráva nehovořila o tom kolik, je vetřelců, ale to nebylo tak podstatné. Teď bylo důležité hlavně zabezpečit cesty okolo Balchaše a poslat vojáky hlídat most přes řeku Chašel, a také vyslat posla až do Achránu. O oblast okolo Mukurgradu se postarají jiní, kteří v tuto chvíli již zprávu zcela jistě také obdrželi. Hufgej poslal na všechny strany několik svých jagod pod

vedením rahožů. V Balchaši se v tuto chvíli nalézali i tři Hledači se svými supy. Hufgej je přidělil II., IV. a VIII. Jagodě, které měly pátrat na jih od Balchaše. Právě tady se dalo tušit, že se někde v těchto místech budou ti cizinci nalézat po svém odjezdu z Bytoše, což prokazatelně byla poslední stopa, kterou velký zarubaj Hufgej měl. Podobná opatření proběhla i v Mukurgradu. Přímo do Bytoše dorazila z Mukurgradu skupina Bdělých, aby ohledala těla a případně něco zjistila. Mezi ohořelými trupy se podařilo nalézt i tělo elfa Šírkéze a průvodce Guzmána...

Nurnští zatím švali koně po cestě, pouze Balchaš objeli velkým obloukem. Do města se neodvážili. Hlídkující netopýr okolo poledního upozornil svého pána na přítomnost velkého supa. Hnusného ptáka, který v pravidelných kruzích začal nápadně oblétnout družinu. "Asi nás sledují, vůdče", naklonil se Krubrok k Myšilovovi a ukázal mu ptáka na obloze. "Chábovci, podělaný chábovci! Nedaj nám na chvíli pokoj", ulevil si vůdce, ale nechal pokračovat v cestě. Krubrok se však rozhodl zariskovat a poručil svému netopýrovi, aby na pronásledovatele zaútočil. Neviditelný netopýr se přiblížil a vyvolal blesk, který supu těžce poranil. Netopýr se zviditelnil a začal prchat dolů k pánovi. Na další boj již neměl sílu. Sup se za ním vrhl a těžce jej poranil. Na poslední chvíli to raněný netopýr stihl a sup se k družině raději nepřiblížil. Jeho úkol zněl pouze sledovat a jeho pán, jeden z chábových Hledačů, již věděl to, co potřeboval vědět. Byl to Hledač přidělený ke IV. Jagodě.

Krubrok netopýra alespoň provizorně ošetřil a následně ho opět neviditelného poslal hlídkovat. Možná, že si v tuto chvíli družina ani neuvědomovala, jaké má štěstí, že má Krubroka ve svých řadách. Nurnští popoháněli koně, ale odpoledne jim Krubrok opět oznámil znepokojující informaci. Byli pronásledováni několika desítkami jezdců, kteří je bez problémů během několika směn doženou. Družina neměla mnoho na výběr. Všem bylo jasné, že dříve nebo později dojde k boji. Rozhodli se pro boj v lese, který je obklopoval. Byl to takový ten mukurský les pichlák. Listnaté stromy daleko od sebe a mezi tím spousta vysoké trávy a křovisek. Tady jistě budou mít více šancí, než na otevřeném prostoru. Zajeli tedy do lesa asi půl míle. Nedaleko spatřili vesnici, ale rychle zavrhlí myšlenku na opevnění se v nějakém domě. V lese se dá snáze uprchnout. Sesedli z koní a poníků a nachystali si zbraně. Krubrok je prostřednictvím svého neviditelného netopýra stále informoval o tom, co se děje. "Tak je jich asi stovka, velí tomu nášej chlap, který se pořád dohaduje s takovým divným panákem. Ten je voblečený do hnědejších hadrů s kapucí, na mukurské poměry má pěkný boty... jo, a jede na příšerně velikým koni. A vsadil bych pečenou kachnu proti bošlevu, že ten hnusnej sup patří k němu", tlumočil Krubrok vjemy svého netopýra ostatním...

"Džugaji! Narušitelé opustili cestu a uchýlili se do lesa. Sesedli z koní a zřejmě se chystají k vobraně", také chábu Hledač mohl podávat díky svému supovi přesné informace o nepříteli. "Ha, chtěj se bránit. Blázní! Mám sto mužů a jich není ani deset. I když na druhou stranu to chápu. Je lepší padnout v boji, než se ocitnout v kobkách Mukurgradu!", velitel IV. Jagody rahož Džugaj si byl jistý situací. "Dvacet čardajů bude pokračovat po cestě a napadne zločince od východu! Další dvacet vjede do lesa hned a zaútočí od západu". Příslušné Župy se hned rozjely pod vedením svých dušabejů. Navíc rahož Džugaj vyslal i šestici jezdců přímo k družině, aby ji vyzval ke složení zbraní...

Družina stála sešikovaná na zemi, koně uvázali ke stromům. Jako první se k nim přiblížili čardajové z východu. Nebyl to boj, byl to masakr. Během několika okamžiků byli všichni jezdci pobiti. Proti ostřílené družině, která navíc byla nadopována různými těmi čarovnými lektvary, prostě mukurští neměli šanci. Dva nebo tři odstřelil Darlen, který se mistrně ukrýval v řídkém lese, a další padli pod Lúinovým, Sekerovým a Eghovým mečem. Zdatně se přidal i Myšilov se svojí sukovicí. Ostatní se spíše šetřili. Více nemá význam tento boj popisovat, neboť by to bylo stále totéž...

“Co to je?! Co to je?! Všichni sou mrtví! To si zodpovíš, Džugaji!”, řval vztekly Hledač na velitele IV. Jagody. “Až se jim dostanem na tělo, tak je rozsekáme jak Čagotajce v Hegajském průsmyku! A kvůli pár čardajům snad nebude tak zle!”, odplivl si Džugaj a vztekle se na Hledače podíval. Ten se rozhodl poslat na družinu svého supa, aby je pomocí kouzla alespoň rozehnal...

“Letí! Letí na nás!”, zaječel Rien Gwardit a ukázal na oblohu, odkud se snášel Hledačův sup. Kolem družiny náhle na krátký okamžik vzplál les, když sup zaútočil magickým ohněm. Několik družiníků bylo popáleno, ale na oplátku vetřelce sestřelili. Hledač se mohl vztekem zbláznit. Ale možná, že to pro něj bylo dobře, neboť se tak nestal přímým svědkem zlikvidování další vlny mukurských jezdců, kteří se pokusili změnit tentokrát taktiku a pokusili se družinu



...jako první se k nim přiblížili čardajové z východu...

postřílet. Došlo tak ke střeleckému souboji, v němž padla většina čardajů z druhé vlny, ale v němž byl také těžce zraněn kroll Egh, kterému šíp probil rameno, takže spadl následně z koně. Pak do střelců vjel Lúin na koni, a když zabil i velícího dušabeje této Župy, dal se zbytek nepřátel na útěk. “Kam sem to jenom střílel, kde sou ty šípky?”, zaklel Rien Gwardit, který se také pokusil zapojit do střeleckého souboje s malou jednoruční kuší, jež kdysi patřila vrahovi Joachalenta. Mnoho mu to s ní ale nešlo, a tak si na příští nájezd přichystal něco zcela jiného. A to něco jiného, nebylo nic menšího, než velmi temná magie, kterou slušný mág raději nepoužívá. V temných knihách se toto kouzlo nazývá “vysávání životů”.

“Bacht’, Dolwene, teď deme do útoku my. Napícháme si střeva těch vetřelců na naše kopí”, otočil se čardaj Bašár-bej ke svému spolubojovníkovi z 22. Župy IV. Jagody. “No, snad jo. Boj je lepší než vynášení sraček”, odpověděl barbar Dolwen a upravil si kožený pás, který mu poutal pochvu na šavli. 22. Župa se přichystala k útoku. Čardajové sklonili jízdní kopí a pod velením svého dušabeje vyrazili do útoku na les, kde se ukrývali Nurnští. I tahle župa tak opakovala předchozí chyby. Místo, aby zaútočili všichni najednou, se tak útok mukuřanů rozdrobil a v boji muže proti muži neměli chábovi vojáci proti ostrílené a magií podpořené družině šanci...

“...héj, tady se někdy vzdávají! Co s nima budeme dělat?”, zaječel Lúin na vůdce Myšilova poté, co družina odrazila i třetí nájezd, “Podřežem je, jako ty vostatní?”. “Počkej”, zarazil válečníka v brnění vůdce Klabzej Myšilov, druid s holí od krve. “Potřebujem jazyka! Hej, smradi! Jestli chcete, abychom vás ušetřili, tak řeknete, že cháb je svině a žere hovna!”, zaječel na prvního čardaje, který se válel na zemi a skuhral o milost. “To nééé, nééé...!”, plázl se čardaj. “Lúin napráhl krvavý meč. “Jo, jóóó...!”, “Co jo?”. “Cháb je svině!”, zhroutil se čardaj. Tímto činem naprosto popřel celou svoji výchovu a dosavadní přesvědčení. Stejně tak učinil i ten druhý. Zajatci byli svázáni. “Juchajdááá, vodjžděj!”, zaječel nahlas Krubrok, který měl čerstvé zprávy od netopýra...

“To je práce pro Bdělý, nebo ty parchanty musíme vobklíčit aspoň Zingajem. Jedeme se spojit s vlastními”, zavelel rahož Džugaj, který pochopil, že další útok v tomto terénu nemá smysl. Vedle něj klel Hledač. Zrádu supa bude muset vysvětlit nadřazeným, a do toho se mu vůbec nechtělo. Bylo jasné, že situaci oba podcenili, jednali sice podle rozkazu velitele celého III. Ježgaru Hufgeje, ale po prohře se bude hledat viník a Hufgej to jistě na sobě nenechá. Zbytek jízdních čardajů IV. Jagody zamířil tedy zpět k Balchaši...

Kapitola 10 - Do Choradoru!

Nurnští popadli zraněného Egha a zběžně mu ošetřili rány tak, aby mohl jet v sedle. “A vy dva nám ukážete cestu do Choradoru!”, oznámil Gwardit oběma zajatcům. “Hu... tam se nesmí! To je svatá země!”, vypískl barbar Dolwen a člověk Bašár-bej horlivě přikyvoval. “Na to se ti vyseru. Prostě ukážete a basta!”, odsekl zajatcům Myšilov a výhrůžně praštil holí do země. “Jo, budete poslouchat, nebo na vás pustíme tohodle”, přisadil si Sekera a prstem ukázal na Egha. “Jasná věc. A koneckonců už ste stejně řekli, že cháb je svině, vůl, paroháč, smrděj mu nohy, žere brouky, do dvaceti si sral do plenek, tečou mu nudle po bradě, páří se s ovcema, prdí, krká, no, prostě, je to dement a z toho plyne, že v tom jedete s náma!”, zahulákal vítězoslavně učenec Gwardit. “... to sme neřekli, to se nesmí”, zakňoural Dolwen. “Jo, neřekli. A vůbec, já sem náhodou bojoval s Čagotajcema a brzo bych to dotáhl aspoň na dušabeje”, přidal se se zarputilým výrazem Bašár-bej. “Hele, hele, drž klapačku. Nebyl si tážán. Eště slovo a rozšlápnu ti úsměv. Teď už to na toho fušaje, nebo jak se ta vaše přiblblá hodnost menuje, stejně nedotáhneš. Takže se zvednete, sednete si na koně a převedete nás přes ten most, kerej je támhle v tom lese. Aspoň je to tady na mapě”, skončil vůdce rozhovor. Družina chtěla jet co nejrychleji na východ.

Píseň o Puchaj-čagovi

Mukurský pochodový popěvek vojáků, pojednávající o nejudatnějším vojákovi vzešlém z prostého lidu během mukursko-čagotajských válek. Přednesl Bašár-bej Kulhavec.

Zrozen von byl z pouště písku
hřbet vohnuli mu jako lísku
vzteky natrh zadek psisku
že bošlevu mu sežral misku

Puchaj bojec, Puchaj bijec, Puchaj čaga!

Čagotajci sjeli jeho vísku
přes voko teď nosí pásku
jaguš furt mu straší v mozku
bije, pálí za chába v Mukursku!

Puchaj bojec, Puchaj bijec, Puchaj čaga!

Následně byl vymyšlen jednoduchý plán. Družinové kouzelníci celou družinu zneviditelní. Zůstanou jenom koně, a ty povedou zajatí čardajové. Všechno se povedlo. Pouze čardaj Bašár-bej se při tom, když spatřil, kterak mu druzi mizí před očima, vyděsil natolik, že začal utíkat. Žádný problém pro Gwardita, který jej kouzlem zastavil a poněkud drsným způsobem uklidnil. Zajatci se již raději ničemu nedivili a poslouchali na slovo. Večer se neviditelná družina uchýlila opět do lesa a brzy ráno vyrazila k mostu. Cestou nepotkali nikoho, což si celkem logicky vyložili tím, že mukurští již všude okolo stačili vyhlásit poplach. Krubrokův netopýr to potvrdil, neboť přinesl informaci, že most přes řeku Chašel je již hlídán vojskem.

Zajatci svůj úkol splnili dokonale a převedli neviditelnou družinu přes most bez problémů. Byl v tom jistě i kus velikého štěstí, neboť vojáci se příliš nedivili různorodé směsici

koní a poníků a spokojili se s Bašár-bejovou odpovědí, že vedou náhradní koně pro jednu místní posádku. Přejeli. Bašár-bej s Dolwenem si oddechli. Moc dobře věděli, že kdyby se plán nepovedl, tak je Nurnští odpraví jako první.

“Tfu! Tajbl! To slunce pálí jak rozpálený kamna!”, začal nadávat neviditelný Lúin. Před vedrem ho neviditelnost rozhodně nechránila. Kdyby byl vidět, spatřili by ostatní vztekklého Páinova potomka, který si kostkovaným ušmudlaným kapesníkem otírá čelo. Družina se na návrh Darlena Moorheda rozhodla, že do Achránu se nepojede a že do Choradoru se pokusí dostat od východní strany přes průsmyk, který byl na Dramonově a Wojchredově mapě označen jako Skřetí šavle. Je třeba podotknout, že Darlen tento plán sice iniciativně navrhl, ale vzápětí to, věren svému zvyku z Moorhedova bratrstva, zase popřel a snažil se hledat jiné řešení. Ale nakonec došlo ke shodě a družina začala celý Chorador objíždět. Zatím toho mnoho neviděli, jen po pravé ruce měli před očima zamlžená skaliska porostlá bujným porostem. Sále neviditelná družina sjela navečer z cesty. Vzhledem k počasí a případné potřebě se rychle sbalit, si dobrodruzi hodili na zem pouze deky a určili hlídky. Myšilov a Darlen se přisunuli až úplně k cestě a rozhodli se střídavě bdít a spát, aby družině opravdu nic neuniklo.

“Jau! Který nemehlo se to tady zase plete?!” vykřikl neviditelný Krubrok toho dne již asi popáté, když se srazil s Rienem Gwarditem, taktéž neviditelným. Neviditelnost, kromě jasných výhod, měla pro družinu i temnější stránky. Podat někomu hrnek s vodou například znamenalo poměrně komickou událost. Kdyby na ni bylo ovšem vidět. A vidět byli pouze Bašár-bej a Dolwen, mukurští vojáci, kteří momentálně ovšem byli nuceni táhnout s družinou. Zatím byli rádi, že jsou vůbec naživu. Na družiníky pohlíželi zčásti jako na nepřítele, který musí být za každou cenu potřen, zčásti z nich ovšem měli obrovský strach a cítili k nim takřka posvátnou úctu, neboť byli svědky naprostého rozbití celé IV. Jagody. A navíc se títo podivní cizinci netajili ani tím, že chtějí proniknout na území posvátného Choradoru! A oba si také uvědomovali, že v okamžiku, kdy by utekli a vrátili se ke svým, čekala by je řada nepříjemných otázek a s největší pravděpodobností by oba skončili v upalovací kleci za spolčování s nepřítelem. Cháb nemá rád zrádce! Vyhličky tedy oba viděli dost černě...

“Tss”, zatřásl spícím Darlenem Myšilov, když se mu podařilo nahmatat neviditelné tělo. Moorhed se posadil. “Slyšíš?”, dloubl do něj Klabzej. “Jo”. A skutečně. Po cestě od západu se ozval dusot mnoha koní. “Pronásledují nás!”, vzbudil ostatní družiníky, kteří tábořili o kus dál, Gwardit. Oba mukurští se přikřčili, ale nebylo proč. Oni i koně byli dobře ukryti v křovinách dost daleko od cesty. “To bude asi VIII. a XII. Jagoda našeho Ježgaru z Balchaše”, pronesl do ticha Dolwen a Bašár-bej mu přikývl. Za pár chvil dusot utichl a opět se nocí rozhostilo ticho...

Následujícího dne se Nurnští rozhodli zopakovat starý trik s neviditelnou družinou a Bašár-bejem a Dolwenem, jakožto honáky stáda koní. Opět se vrátili na cestu a pokračovali okolo Choradoru k východu. Na cestě nikoho nepotkali a bylo jasné, že poplach byl již vyhlášen všude okolo nich. Kolem poledního je dohnali další jezdci...

“Kurva, za náma je I. Jagoda, nejlepší Jagoda celého III. Ježgaru”, zalátelel Bašár-bej. “Tak víš, jak se máte chovat! A pamatuj, že když budou problémy, tak první zařveš ty!”, odvětil mu neviditelný vůdce. Jagoda docválala až k družině. Vpředu jedoucí rahož dojel až k Bašár-bejovi. “Dostali ste je! Kde se to stalo?”. “...asi deset mil odtud v pustině!”, odvětil Bašár-bej neutrálně, neboť netušil zcela přesně, na co se ho rahož ptá. Vzápětí mu to ale došlo. No jistě, mají spoustu koní a dokonce poníků, kteří očividně nepatří mukurským! “Dostali jsme rozkaz odvézt tady ty koně k nejbližší posádce. Ale je možné, že se tady ještě několik narušitelů potlouká po okolí!”, zahulákal ještě Bašár-bej. Hrál o všechno. “Cože?! Co je to za hovadinu? Okamžitě se otočte o odvezte ty koně zpátky do Achránu! Kdo vám dal ten pitomej rozkaz? Na ty koně se musej podívat Klášterníci, aby zjistili, odkad' sou. Co si s nima počnou na stanovišti?!”. “Rahož... rahož Gulšava... nás poslal”, hlesl Bašár-bej, který si vzpomněl na jméno velitele XII. Jagody. “Tak to uděláte, jak sem vám řekl já. A dám vám s sebou jednu Župu! Dušabeji Judlochu, přebíráš velení nad zajatými koňmi a dopravíš je do Achránu!”. Bašár-bej ani Dolwen se neodvážili odporovat. Otočili koně a doprovázeni novými vojáky se obrátili zpět na Achrán. I. Jagoda za chvíli zmizela v prachu na východě.

Neviditelná družina si oddechla. Vyřídít Župu nebude dělat žádné problémy, k tomu došlo hned poté, co osaměli. Útok byl krátký a smrtelný. Druzi se sice opět zviditelnili, ale celá Župa se válela v krvi během několika okamžiků. Do útoku se zapojil i Dolwen s Bašár-bejem, a tím se chtě nechtě dali definitivně na stranu Nurnských. Družiníci obrali mrtvolu především o jídlo, které jim již pomalu začalo docházet. Těla naházeli do křoví a koně rozehnali do všech stran. A pak se opět dali na cestu na východ, když družiní kuzelníci opět zařídili zneviditelnění. Jeli až do soumraku, kdy se hory po jejich pravici začaly stáčet na jih. Mapa odpovídala! Nurnští museli ovšem opustit cestu a vydat se do divočiny podél hor. Chtěli dojet až téměř k moři, kde byl průsmyk, označený jako Skřetí šavle. Trvalo to následující dva dny, ale za noci se přiblížili k místu, kde byl mezi skalami úzký průsmyk...

Krubrok vyslal na průzkum netopýra. Pomocí něj se podařilo zjistit, že průsmyk není prázdný. Byl uměle zúžen tak, aby byl široký pouze asi třicet sáhů. A uprostřed stála kamenná věž, vysoká dobrých patnáct sáhů. Ta vévodila několika barákům. Byla to věž chábova Hledače! A takové věže stály okolo celého Choradoru. A v každé byl Svatý kámen! Kámen z pórovité horniny, který měl magické schopnosti. Pomocí něj mohl hledač pátrat po širém okolí! A kromě toho byl v každé věži přítomen i chábův Vypalovač. Vypalovač byl vyškolen ve svém umění, podobně jako i Hledač, v klášteře v Achránu. A ovládal mnoho z temné mukurské magie. Jeho zbraní byla ocelová tyč a čáry! Toho večera byl Hledač omámen opiem, ale přesto mu Svatý kámen odhalil vetřelce. Něco létalo ve vzduchu, a to něco bylo magické podstaty! A rozhodně to nepatřilo mukurským.

Tento Hledač momentálně neměl svého supa, neboť o něj přišel v boji s Čagotajci a obřad Předání v Achránu bude moci absolvovat až v příštím roce. A právě proto ho nemohl vyslat v ústretu Krubrokovu netopýrovi. Položil tedy dlaně na Svatý kámen a jeho povznesená mysl vyletěla do výšek. Našel vetřelce a vyslal k němu ničivou energii! Mrtvý netopýr se zřítíl k zemi. "A sem bez netopejra", smutně oznámil ostatním Krubrok. "Musíme okamžitě zaútočit. Vědí o nás. Tady bez boje neprojdeme!", zakřičel Gwardit a ostatní souhlasili. Nurnští vyrazili k věži. Hledač o nich věděl a společně s Vypalovačem vzburcoval vojáky. Věž byla hlídána celou Jagodou, ale mnoho vojáků bylo roztroušeno v okolí a mnoho jich bezmocně leželo na kavalcích, neboť na ně udeřila epidemie úplavice. Hledač se však ten den cítil silný a mocný, neboť byl zcela pod vlivem opia. Vypadal ve svém plášti a s leštěnou holí v ruce velice mocně a nebezpečně. Vedle něj krácel Vypalovač, který vypadal odlišně. Na sobě měl zvláštní brnění z tvrdé kůže, které mu nebránilo sesílat kouzla. Oba byli doprovázeni asi deseti vojáky. A tak se šťetli!

Rien Gwardit se rozhodl zaútočit mentální silou na Hledače. Svoji oběť ovšem podcenil. Chábův Hledač byl speciálně trénován v duševních schopnostech a odpověděl tvrdě. Gwardit se z bolestí zhroutil k zemi a měl pocit, že se mu každou chvíli rozpadne hlava. Vypalovač vztáhl ruku a zamumlal temné zaklínadlo. Obětoval na něj i část svého života. Ale o to více jej vyrvál z Lúina. Válečník hlesl bolestí, ale běžel dál. Myšilov udeřil psychickou silou, Krubrok blesky a ostatní ocelí! Rozrazili šik nepřátel a všichni chábovi služebníci se váleli v krvi. A v dále stále čněla kamenná věž a v jejím nitru se zbylí vojáci chystali k obraně Svatého kamene. Zabarikádováli se v posledním patře. Nachystali vířící olej a baňky s jedem...

Družina obrala mrtvé a blížila se k věži.

A mnoho mil odtud na západě ujížděl od lismorrských hranic posel se vstupními papíry Nurnské družiny. Šval koně, co jen mohl, a v každé vesnici jej měnil. Jel do Mukurgradu a spěchal...

Kamenná věž čněla do výšky a zdála se opuštěná. Nurnští se rozhodli nejprve prohledat oba přilehlé jednopatrové domy, o kterých usoudili, že se jedná o vojenské ubikace. Rozrazili dveře prvního a ustrnuli. Myšilov byl sice napaden jedním vojákem, ale to nikoho nepřekvapilo. Když mukuřan padl k zemi, naskytl se družině příšerný pohled. Celý barák byl naplněn umírajícími vojáky. Na primitivních kavalcích se bez pomoci váleli mukurská vojáci ve výkalech a zvratcích. Někteří v horečkách blouznili, někteří apaticky hleděli do stropu a jiní možná již byli

mrtví. Byl cítit strašlivý zápach. “Bohové!”, vydechl Rien Gwardit a přiložil si kus pláště k obličeji. “Černá úplavice, to znám. Roznášej to Čagotajci!”, uplivil si Bašár-bej a ustoupil. “Zavřete ty dveře, pak to zapálíme!”, vyšťekl vůdce Myšilov a Darlen dveře přibouchl. “Počkejte, já ještě prohlídnu ten druhý barák”, oznámil Rien, ale to už se Egh, Lúin, Darlen a Myšilov rozhodli vkročit do věže. Egh vyrazil svým tělem dveře a vpadl s tasenou zbraní dovnitř. Nic. Nikde nic. Několik truhlic se zásobami a pak ještě poklop do sklepa a schody nahoru. Prohlédli sklep, ale našli jen zásoby jídla - hrách, nějaké to maso, fazole a olej. S Eghem vše začali stoupat nahoru. Další patro, pak další a ještě jedno. Nic. Egh se zarazil, protože ucítil zápach kouře. To nevěstilo nic dobrého. Na chvíli se zarazil, a pak přiskočil k poklopu do posledního patra a otevřel jej.

“Chrst!”, do obličeje mu někdo vylil dávku vroucího oleje. Zasažení byli i ostatní. Egh sletěl dolů a bolestivě zanařikal. Obránci ještě jednou zopakovali svůj trik s olejem a dokonce jeden z nich mrštil poklopem po družinících prudce se odpařující jed v baňce, po jehož vdechnutí začal Myšilov zvracet krev. Následně však vyběhla po schodech železná piksla Lúin, který naprosto chladnokrevně všechny zbylé nepřátele rozmatlal po zdech, za podpory Darlena. Všichni se nahnuli dovnitř, včetně Gwardita, který zanechal prohledávání druhého baráku a přiběhl právě včas, neboť bylo po boji. Nahoru do věže se dobelhal i nadávající a skučící kroll Egh, jemuž částečně slezla z hlavy jeho nečesaná kštice. Místnost byla zařízená poněkud lépe. Na stěnách visely koberce a bylo zde i několik kavalců. Všem ale vévodil střed místnosti. Na dřevěném podstavci byl umístěn černý kámen - Svatý kámen. Družina nevěděla, k čemu slouží, ale Gwardit a Krubrok vycítili jeho magickou podstatu.

Po chvíli dohadování však situaci vyřešil popálený Egh. Kámen shodil ze soklu a postupně ho dokutálel až do sklepa. Jeho ztýrané duši se rozhodně ulevilo! Druzi se rozhodli jet dál. Nabrali ještě nějaké zásoby, a pak se Darlen, Dolwen a Myšilov ujali nechutné práce. Vpadli na marodku a bez milosti všechny nemocné postříleli! Nechtěli riskovat, že o Nurnských někdo bude někde podávat hlášení. A ještě něco objevili. Ohradu s koňmi. Na tom by nebylo nic zvláštního. Asi třicet koní bez sedel a byli uvázáni k ohradě. Ale mezi nimi byli i dva obrovští oři! Koně Hledače a Vypalovače. Pocházeli z temného mukurského chovu a místo normální koňské tlamy měli mordu plnou ostrých zubů. Myšilov se rozhodl vlézt do ohrady a všechny koně odřezat. To se mu dařilo až do doby, než se pokusil přetnout lano velikých koní. Mukurský oř se vzepjal a zasáhl druida kopytem do obličeje. Myšilov zavyl bolestí a s krvavou tváří se odplazil zpět k ostatním. “Postřílejte je!”, hekl a ostatní rozkaz okamžitě splnili...

Kapitola 11 - Pustina

Družina vjela do Choradoru! Někteří si ještě vzali náhradního koně a nabrali si něco ze zásob mukurské armády. A také si ošetřili rány z boje. Kroll Egh se necítil již několik dní dobře. Jeho rány se odmítaly hojit. Naopak na několika místech se mu ve šrámech usídlily velké boláky plné hnisu. Egh si ta místa poléval kořalkou a hojně pil medovinu. Ale jeho rány byly stále zanícené a citlivé.

Jeli na koních vysokou ostrou travou, ve které byla spousta pichlavého trní a co chvíli se k obloze vznesla mračna malých bodavých mušek. Koně, kteří cválali až po břicha v trávě, na sebe nacytili spoustu obrovských klíšťat a jiného obtížného hmyzu. Co chvíli některé zvíře bolestně zaržalo a nepokojně pohodilo hlavou. Krubrokův překrásný bílý poník byl celý špinavý a břicho měl rozdrásané do krve. Tak jeli až do večera. Ležení rozbili na stejně nehostinném místě. Odstrojili koně a vytáhli houně. Rien Gwardit nejprve pečlivě vytrhal travu na jednom místě, neboť věřil, že ho to ochrání před hmyzem. Místo na zemi si pak vystlal houní. Přes sebe natáhl deku a okolo hlavy omotal tenký hadr. Lúin, když zjistil, že jeho kůň má obsypané břicho nafouklými klíšťaty, okamžitě je začal strhávat a krvavé boláky, které po nich na kůži zůstávaly, se snažil odstranit mečem. Skončilo to celkem logicky kopancem a modřinou na válečnickově rameni. Inu, v okamžicích, kdy Lúin dělal něco jiného, než bojoval, projevoval dosti omezené

rozumové i praktické schopnosti. Ovšem jako bijec představoval v současnosti hlavní článek Numské družiny, a to bylo rozhodující.

Egh se dopotácel do křoví a začal zvracet. Ten den již poněkolkáté. Boláky na jeho těle začaly pukat a páchnout. Kroll, jinak chlap jako hora, se cítil strašně slabě a podlamovaly se mu nohy. Sotva se dopotácel zpátky. “He... he... hele, Kl... Kl... Klabz... Klabz... ej. Je, je, je mi, mi bl... blbě”, zanařikal kroll v ležení. Klabzej před ním poodstoupil, neboť i jeho udeřil do nosu strašlivý zápach (a to Myšilov žil jednu zimu s prasaty ve společné místnosti!), ale pak k Eghovi přistoupil a téměř se zájmem mu prohlédl rány. “To je dost zlý. Kdes k tomu přišel?”. “No... no... na Gr... Gr... Grodu př... př... přece”, odvětil Egh. “A proč si nic neřek, sakra?! Máš to rozlezlý úplně všude. Co když je to nakažlivý?”. “Já... já my... myslel, že to to to ro... ro... roze... rozeženu me... me... mééé... medovinou”, provinile hlesl kroll. “Hovno, debile! Darlene, pocem, pod’ se na to taky podívat”, houkl vůdce na hraničáře, který o kus dál chroustal obilnou placku. “Tfu, to je smrad! Sis, Eghu, nadělal do kalhot?”. “No... no... to... to taky”, Egh klopil uši a tvářil se, jako by tady nebyl. Darlen si prohlédl boláky. “Hm, to znám, to sem měl před tejdnem taky”, oznámil naprosto klidně a valil přitom modré bulvy. “Cože, cože si měl? A proč si to neřekl?”, vyjel na něj vztekale Klabzej. “Sem si to vyléčil, no”. Druid si sedl na zem a prikryl si hlavu dlaněmi, načež si hlasitě povzdychl. Pak vstal, zašátral v tlumoku a vytáhl několik lektvarů a nechal je pod dozorem krolla vypít. Boží vědí, co by s tím byl medovinový samoléčitel schopen provést. Pak jej poslal spát a rozdělil mezi ostatní hlídky.

Na Chorador padla tma. A nakonec ustalo i věčné otravování hmyzu, takže většina družiny usnula. Bděla vždy jen hlídka, která si zvláště v těchto končinách dávala pečlivý pozor na to, aby neusnula. Dávno byla pryč doba, kdy si hlídka dovolila spát, v čemž vynikal zvláště nepřítomný hobit Dyni Longodon. Krubrok Krouk pozoroval nebe nad sebou a snažil se počítat hvězdy. Pak ho to přestalo bavit a začal si přepočítávat všechno jídlo, které měl v batohu, a o celé proceduře sepsal seznam:

Zasoba železna	-	4ry krat
Placka obilna	-	7dum krat
Hrašek	-	2krat pytlík
Fazule	-	3krat pytlík
Sušene mjaso	-	asi 2dny
Uzenka	-	3krat
Jabko	-	6krat
Mouka	-	2krat saček
Kořalka	-	2krat flaška
Voda	-	šlus

Nad poslední položkou se hobit zarazil a zamyslel. “Krucí. To budu někomu zítra muset říct o vodu”. Pak ale mávl rukou a chystal se vzbudit dalšího. Jeho ucho však zaslechlo bolestivý nářek. Krubrok vstal a v křoví nalezl zhrouceného Egha. “Auu, auu”, nařikalo krollisko a Krubrok okamžitě poznal, že situace je vážná. Vzbudil Klabzeje a Darlena. Ti se sklonili nad Eghem a obětovali veškerou duševní sílu a schopnosti, které pochytili v hraničářských kursech, když zrovna dávali pozor. Eghovi se ulevilo a upadl do neklidného spánku. Občas blouznil. Nakonec přišlo ráno. Darlen i Myšilov ještě jednou zopakovali noční proceduru. Konečně! Krollovy boláky se začaly zacelovat. Egh však byl schopen maximálně pomalé chůze. O jízdě na koni, vzhledem ke krvavým opruzeninám, nemohla být řeč. Dostí nepříjemná situace na takovém místě.

Uběhlo dopoledne, družina zdálky minula Chaledovo jezero. Tam alespoň rostly nějaké stromy, ze kterých Darlen vyrobil primitivní nosítka mezi dva koně, kdyby se Egh opět zhroutil. Snažili se mířit k Chaledově hrobce, kde by možná byl k nalezení průchod k Černé knihovně. Alespoň to tvrdil Dramon ve svých papírech. Ačkoliv byl den, začala na Chorador padat náhle tma. Těžké mraky nevěstily nic dobrého. Zvedl se vítr...

Již delší dobu sledoval družinu neviditelný pronásledovatel. Letěl z Karbachu, strašného města s dávnou minulostí. Ten pronásledovatel byl jedním z chábových Přízračných, ohavný služebník temna. Letěl na mršákovi, zlé nestvůře, které vychovávali v Achránu z vajec divokých Krahujců, jejichž vejce hledali chábovi služebníci v dalekých pustínách v Mrazivých horách. Samotný Přízračný byl člověk z masa a kostí, ale moc mu dávala temnota a síly záhrobi. Přízračný neměl zrak. Oči mu byly vypáleny při obřadu zasvěcení v Achránu. I přesto však viděl lépe, nežli normální smrtelník. Byl schopen "vidět" i věci, které jiní nevidí...

Nurnští se velmi pomalu blížili nehostinnou krajinou k Chaledově hrobce. Uprostřed pajdal Egh, kterému však již začalo být lépe. A pak se to stalo. Vzduchem prolétl oheň a vybuchl mezi družinou ve žlutočervených jazycích. Koně se vzepjali a někteří družiníci se neudrželi v sedle a dopadli do trávy. Na obloze se zjevil chábův Přízračný na mršákovi. Letěl vysoko v bezpečné vzdálenosti od družiny a ze své hole sesílal oheň. Družina se rozprchla po okolí. Někteří se pokoušeli střílet, ale nikdo nedostřelil. Všude vládl zmatek. Někteří družiníci byli již notně popáleni. Gwardit sesílal zaklínadla, ale příliš soupeři neublížil. Přízračný však neměl ve své holi Síly neomezené množství a již se chystal odletět, aby podal zprávu v Karbachu, že vetřelci byli nalezeni, když tu náhle zjistil, že to nebude jednoduchá věc. To kouzelník Krubrok Krouk, hobit, se odhodlal k šílenému činu. Teleportoval se na mršáka hned za Přízračného! A snažil se ho strhnout svými hobitíma rukama k zemi! Celá družina lapala po dechu, když to spatřila. Přízračný se začal bránit holí a rubal hobita do krve, ale ten se stále snažil jej shodit. Jeho síla však byla příliš malá, aby se mu to podařilo. Hobit však naštěstí měl vymyšlený i únikový plán. Sice riskantní, ale měl. Když poznal, že se mu dílo nezdaří, lokl si z připravené lahvičky a proměnil se v mlhovinu. Buch, buch, buch, dopadly na zem hobitovy věci. V batohu se mu rozmlátila spousta flakónků a olejů, ale Krubrok samotný se ve své nové formě dostal na zem bezpečně. A v dále pomalu mizel Přízračný na mršákovi, pronásledován sprškou šípů.

"Ty magore! Co tě to napadlo?", přiběhl k právě se objevivšímu nahatému hobitovi Gwardit. "Škoda, nevyšlo to", křenil se Krouk a rukama si zakrýval rozkrok. Ostatní družiníci mu pomohli nalézt šaty a přátelsky jej poplácávali po zádech, přičemž kroutili hlavami. Bašár-bej významně koukl na Dolwena. Panečku! Ti, ke kterým se nedobrovolně přidali, toho opravdu spoustu uměli. Odvážní chlapíci, tihle Nurnští!

Kapitola 12 - Chaledova hrobka

Následujícího dne se družina ocitla u Chaledovy hrobky. Obrovská stavba, tvarem připomínající pagodu, se rozprostírala v travnaté kotlině. Byl to čtvercový monument, jehož každá strana měřila dobrých sto sáhů na délku a výška dosahovala ke čtyřiceti sáhům. Celé to bylo postaveno z obrovských kamenných kvádrů popsaných ohavnými runami. Nikde se nic nepohnulo. Nurnští si tu stavbu mnoho neprohlíželi. Chtěli se dostat dovnitř. Nakonec našli kvádr, který byl umístěn jinak, než ostatní. Byl vztyčen podélně a mezi něj a ostatní stěnu se dalo prostrčit ostří nože. Nastalo obvyklé dohadování o způsobu otevření. Takový Darlen chtěl například vyškrábat maltu ze spár, a pak okolí kvádrů rozebrat. Krubrok Krouk začal sesílat otevírací zaklínadla, ale neuspěl. Nakonec se Rien Gwardit rozhodl riskovat a teleportoval se do neznáma přímo za kvádr. Uspěl a mohl tak ve světle lucerny spatřit přímou chodbu i rozšířené místo. Sem, ano, sem se ten kvádr dá zasunout a jistě jej pak bude možné obejít. Zajímavé bylo, že nikoho nenapadlo pokusit se prostě ten kámen zatlačit dovnitř, ale únava dobrodružova bývá někdy velká. Gwardit se teleportoval opět ven a sdělil ostatním, co viděl. "Tak vlezem dovnitř a pokusíme se najít tu chodbu do knihovny", rozhodl vůdce. "Chtěl bych jenom upozornit, že nemám vůbec žádnou vodu", připomněl se Krubrok Krouk. "Já taky ne", ozval se další. Bylo rozhodnuto, že se Darlen s Gwarditem vrátí nabrat vodu k Chaledovu jezeru. Myšilov byl navztekaný, ale nedalo se nic dělat. Bez vody se nelze obejít. Cesta pro vodu a zpět trvala sedm hodin a byla do značné ztráty času.

Ve městě Karbach, kam mezitím doletěl Přízračný, se nic nedělo. Pak však Přízračný předstoupil před vládce tohoto prokletého města a přednesl mu, co viděl. I povstal Velký Přízračný, Chugaj Machracký, a kázal ostatním Přízračným, aby shromáždili Ghoully, Prostomasé, Churavce, Stažence a Rohovce, a pak se vydali vstříc vetřelcům, kteří pronikli do Choradoru.

A to nebylo všechno. Ten den dorazili na hranice Choradoru, do míst, kde se Nurnští probili přes věž se Svatým kamenem, i Bděli...

“Ták, hej rup!”, zahulákal Beryl Sekera a družiníci se opřeli do vstupního kvádru. Podařilo se! Vstup do nitra hrobky byl volný. Na družiníky se sesypalo něco prachu a do nosů je udeřila zatuchlina. Družina přivázala koně a sebrala z nich všechny cennosti, neboť Nurnští tušili, že je také možná již nikdy neuvidí. Vnitřek hrobky byl vystavěn z černých kvádrů, které byly popsány zlým písmem. Někdo by možná prohlásil, že se jedná o úchvatnou stavbu. Záleží na tom, z které strany se na to díváte.

Nurnští prošli chodbou asi třicet sáhů a ocitli se přede dveřmi, které vyrazili. Byla to doba hrubé síly. Vnitřní prostory hrobky byly vysoké nejméně pět sáhů a skládaly ze z relativně širokých chodeb. Cesta vedla okolo hrobky a stále se přibližovala ke středu. Hrobka byla stavěna otroky a zajatci, a již mnoho let do ní nikdo nevnikl. Chaledova hrobka byla naprosté tabu a nikoho by nenapadlo do ní vstupovat. Její stavitelé, či spíše ti, kteří ji navrhovali, se přesto chtěli pojistit, aby do ní nikdo nepronikl. Všude byly nalíčené pasti, zvláště hluboká propadla, do kterých za staletí natekla voda a bahno. Na dna těchto propadel umístili mukurští věčné strážce z řad nemrtvých, obrovské beznohé zombie. Jejich pařáty zle pocuchaly Beryla Sekeru, ale ostatní jej včas vytáhli. Nurnští neměli s těmito soupeři nějaké vážnější potíže, ale neustálé zdolávání překážek značně vyčerpalo družinové kouzelníky, Gwardita a Krubroka. “Potřebuju si vypočinout”, začal si stěžovat Rien, ale odpovědí mu bylo Myšilovovo tvrdé “ne”.

Nakonec k odpočinku dojít muselo. Některé prostory hrobky měly celé stěny potažené kostrami v okovech. To byli bývalí stavitelé, které mukurští obětovali svým božstvům. A právě v takovéto nehostinné místnosti si po jednom boji již byli nuceni odpočinout, i přes vůdcovy protesty. Hobotraslík a slavný nurnský bijec, syn Páinův, Lúin Nórienský si ještě před tím, než usnul v pancíři, na kus ušmudlaného papíru napsal:

“...Vstoupili sme dovnitř asi v poledne. Sekera hnedka sletěl do propadla. Rubli sme jednu zombii. Pak sme šli dál. Bylo tam další propadlo a do něj sletěl zase trindindolskej, když se snažil holí proťukávat podlahu. Jo, a potom se druidskej hyperprostořil na druhej konec a navázal tam lano, tak sme po něm ručkovali. Takže sem dolu ještě sletěl já a Krubrok Brouk. Měl sem bahno úplně všude, to svinstvo mi nateklo i za košili a spodky. Jo, a taky všichni, kdo nosej v hlavě magický bahno, jako je Gwardit, Brouk, Myšilov a Moorhed, tak vo něj přišli, ponivadž to z nich vysála ta vohromná zombie. A pak to konečně přišlo! Pořádná rubačka! Ze stěn se vodlepili duši. Fúj! Byli hnusný a takovej mukuřan Bašár-bej na ně málem zakukal, stejně jako Egh. Jenomže ten si za to může sám. Protože si nechal brnění na koni a šel si jen tak v košili. Že je prej vopruzeney a bolí ho tělo. Pch! Já sem pořád v brnění vod hlavy až po paty a žádný vopruzeniny nemám. No, a nakonec sme to vyrubali a vohjevili sme schody nahoru. Jenomže to už si trindindolskej palič stěžoval, že už nic nevykouzlí a že nejde dál. Tak sme si teda museli ustlat tady mezi těma kostma. Fúj tajbl. Sou tady třeba i celý koňský kostry. Myšilov pořád báda nad tím, jak se sem dostaly. Mně je to úplně šumafuk, prostě tady sou...”

Lúin odložil papír a okamžitě usnul. V noci bylo některým dobrodruhům, kteří byli zasaženi v posledním boji, špatně. Zvraceli krev. Ale ráno všichni vstali odpočatí, a dokonce i poraněný Bašár-bej se po Klabzejově zákroku cítil lépe. Družina se sešikovala u schodů.

K hrobce však dorazil i někdo jiný. Přízračný z Karbachu, který vedl své nemrtvé. Ti se lačně vrhli na uvázané koně a poníky a rozervali je na kusy. Přízračný nezasahoval. O koně

tomuto služebníkoví temna nešlo. Šlo mu o vetřelce a o splnění příkazu Velkého přízračného. Ostatně, ten měl dorazit každou chvíli. A dorazil...

Družina vyrazila po schodech vzhůru. Schody se všelijak klikatily a proplétaly mezi kamennými bloky. Nakonec to byl Lúin, kdo jako první vkročil do otevřeného prostoru. A za ním i ostatní. Mihotavé světlo lucerny ozářilo ztichlé prostory. Světlo se odrazilo od stěn a v jeho svitu spatřili družiníci veliký kamenný sarkofág. “Jo, jo, sme asi na místě”, tiše podotkl Rien Gwardit. “Tak se na tu rakev podíváme pěkně zblízka”, řekl Krubrok Krouk a pomocí jednoduchého kouzla se přenesl na sarkofág. “Poč...”, chtěl ho zarazit Klabzej, který si jako první všiml faktu, že v místnosti kromě družiny stojí i tucet černých soch. Kdyby měl více času si je prohlédnout, možná by v těch sochách poznal, že se jedná o druidy. Ano, byly to do kamene stvořené podoby starých armidenských druidů. Jenomže Myšilov ten čas neměl. Sochy se pohnuly a napřáhly své kamenné zbraně. Bývalý příslušník mukurské armády Bašár-bej vyjekl strachy a začal se sápat nahoru na sarkofág za Krubrokem. Hobit mu naštěstí pomohl rychle nahoru, ale i tak stačil jeden kamenný druid mukuřana ošklivě poranit na noze.

Ostatní se mezitím sešikovali do obvyklé bojové pozice. Rien Gwardit zakouzli. Místnost ozářilo bílé světlo a některé sochy se rozlétly na kousky. Opravdu pěkný příspěvek trindindolského mága do bojového snažení družiny! Pro ostatní však boj nebyl zdaleka tak lehký. Zvláště Beryl Sekera byl zasypán mnoha ranami a byl přinucen stáhnout se až na schodiště. Barbar Dolwen byl na pokraji úmrtí, ale ostatní se nakonec se strážci sarkofágu vypořádali se cti a družina opět triumfovala.

Před družinou ovšem nastal jiný problém. Bylo potřeba nějakým způsobem otevřít sarkofág z kamene. Měl na výšku dobré tři sáhy a víko vypadalo bytelně. Družina měla k dispozici pouze lana a sílu svých paží. Navíc panovala silná obava, co se stane, až bude víko odděláno a svrženo dolů. “Připravte se k boji. Je dost možný, že ten Chaled straší i po smrti. Podle těch spisků žil na normálního smrtelníka dost dlouho”, varoval všechny vůdce. “Buch”, víko

spadlo dolů a rozlomilo se na několik kusů. Když se usadil prach, odvážil se nahoru elf Gwardit. “Tak co? Sou tam prachy?”, zaječel na něj zespoda Lúin. “Počkej, neřvi na mě. Nejdřív se musím porozhlédnout”, odvětil mu zpátky Trindindolan a snažil se zorientovat. Měl obavy. Nic se ale nepohlo, a tak slezl dovnitř. Pravou nohou šlápl na kostru. Trošku to zakřupalo. Gwarditovi se orosilo čelo. Nic. Stál u kostry, vedle níž se válelo několik věcí. A pod nohama mu křupal prach. Zlatý prach! Gwardita však zajímalo něco jiného. U kostry, která spočívala na zlatém prachu, se válela šavle a hůl. Obojí bylo zdobené a Gwardit zkušeným okem dobrodruha okamžitě vycítil vzácnou podstatu nalezených předmětů. Popadl oba předměty a kouzlem se přenesl mezi ostatní.



...Rien Gwardit zakouzli...

“No, to bychom měli, a teď se musíme pokusit nalézt propojení mezi Chaledovou hrobkou a Černou knihovnou, jak vo tom psal Dramon v tom svym papíru”, zamuroval Darlen Moorhed a jal se zkoumat stěny. “Hele, vy dva mukurský”, obrátil se na Dolwena a Bašár-beje Lúin, “Co vo tom víte?”. “Jo, jo, jo, co, co, co, vo, vo, vo to... tom ví... ví... víte?”, přidal se i Egh. Bašár-bej pokrčil rameny a Dolwen pípнул své oblíbené: “To se nesmí”. “Jestli vám to můžu přetlumočit, tak voba věděj úplný hovno!”, vložil se do debaty absolvent trindindolského učiliště, elf Rien Gwardit. “No, to sem si mohl myslet! Co taky může vědět nákej čabaj!”, ulevil si vůdce. “Čardaj, čardaj”, zamumlal Bašár-bej v odpověď, ale nikdo ho neposlouchal.

Družina se rozhodla pokusit se důkladně celou Chaledovu hrobku prohledat, i kdyby to mělo trvat třeba týden. A tak hledali a hledali a hledali. Zkoušeli to všelijak, proklepávali zdi, malovali si náčrtky, a pak se družinová kouzelníci dokonce pokoušeli na vytipovaná místa hyperprostorovat, ale odnesli si ze svých pokusů pouze boule a šrámy. Nebyla to špatná taktika. Chodba z Hrobky do Černé knihovny skutečně existovala, ale pro toho, kdo neznal její umístění, bylo takřka nemožné ji odhalit.

“Prdíme na to. Dojdem tam podle mapy”, rozhodl po dlouhých hodinách pátrání nakonec vůdce. “Jo, ale chtěl bych jenom upozornit na takovou maličkost. Před vchodem na nás čekají!”, oznámil ostatním Krubrok, který se v čase marného hledání odvážil zneviditelněn vyjít před hrobku. “Co, cože?”, utrl se na něho vůdce. “Je jich docela dost a velí tomu takovej dost nepříjemnej chlapík. No, vlastně dva chlapíci. Sou to takový chlapíci, kerý se nápadně podobaj tomu, co na nás plival ten voheň ze vzduchu a co sem se ho svym marnym hrdinstvím pokoušel sundat dolu”, pokračoval Krouk jakoby nic a šťoural se při tom v nose. “Jo, takže jako se budem muset probít? No, to je dost blbý, protože sem dost unavenej a nedokážu si teď ani vykouzlit stoličku, na kterou bych posadil ten svůj unavenej zadek”, posteskl si Gwardit. “Takže si ešte pořádně všichni vodpočinem a pak na ně vlitnem. Myslím, že voni se sem bojeť taky, takže tu zatím sme docela bezpečný. Jenom mě štve, že sme přišli vo koně a já vo Turbana”, rozhodl vůdce. Turban byl Myšilovův legendární kůň, který dovedl vyvinout neobyčejnou rychlost. Pocházel z bláznivého Adeodátova království a někteří družiníci (či spíše všichni) o něm říkali, že má šest nohou.

Jak si naplánovali, tak udělali. Spánek byl opravdu posilující, zrovna tak, jako láhev kořalky, kterou se posilnil trpaslík Sekera. Už už se družina chtěla pokusit opustit hrobku, když se stala taková věc. Inu, družině se stala taková věc. Nebo nestala se jí taková věc, ale zkrátka musela hlídat koně. Nebo nemusela hlídat koně, ale zkrátka ji potkalo takové štěstí v neštěstí. Že musela hlídat koně. No, tak už toho nechám... promiň, Gwardite (pozn. aut.).

Velký Přízračný, samotný Chugaj Machracký, strážce Karbachu a jeden z členů početného rodinného klanu Machraků, kteří ovládali Mukur již několik dlouhých staletí, dorazil k Chaledově hrobce na mršákovi. Byl pánem celého Choradoru. Železnou vůlí vládl svým podřízeným, obyčejným Přízračným. Od ostatních Přízračných se lišil tím, že měl normální zrak. Vystudoval v Černé knihovně a jako Machrak měl přístup i k těm nejtajnějším pergamenům, svitkům a knihám. Studoval dokonce i devět svazků knihy Bolesti. Toto dílo se podařilo chábovým služebníkům ukořistit daleko na východě v tajemném Guchradoru před mnoha desítkami let.

Zběžně vyslechl hlášení svého podřízeného, pohrdavým pohledem přejel rozsápané mrtvolky koní, a pak se zamyslel. Uvědomil si, že musí dostat ty vetřelce pryč z hrobky. Měl k dispozici značnou přesilu ve svých nemrtvých, ale s těmi do hrobky nemohl. Síly, kterými byla kdysi hrobka vystavěna, byly příliš nezkrotné a neprobádané, a Chugaj Machracký si nebyl jist, co by se stalo poté, co by vstoupili dovnitř. Nechtěl ani příliš dlouho čekat. Vždyť pobyt vetřelců v místě posledního odpočinku mocného Chaleda by mu na autoritě před chábem v Mukurgradě mnoho nepřidal. Byl sice jeho vzdálený příbuzný, ale záhadná úmrtí byla mezi Machraky celkem běžnou věcí. Nakonec se odhodlal k riskantnímu činu. Načrtl do vzduchu magickou formuli a upřel svoji mysl na hrobku. Trvalo mu to několik směn, než se jeho vůle opět rozmlžila. V hlavě

cítil tupou bolest, ale věděl, co chtěl. Určil přesně místo, kde se narušitelé nacházejí. Předal rozkazy podřízenému Přízračnému, zlehka vyvolal obranná kouzla, a pak zmizel...

“...juj, hele, tý jóó. To teda čumim. Hele, Myšilove, někdo tady je a vejrá... teda kouká na nás”, vystrašeně vykvikl Beryl Sekera a upustil na zem čutoru s kořalkou. Klabzej Myšilov se otočil a spatřil v rohu postavu, která si pomalu prohlížela celou družinu. Chugaj Machracký, Velký Přízračný, držel v rukou dlouhou hůl a na sobě měl podivné roucho. Jeho konce sahaly až k patám a byly pravidelně zatíženy podivnými železnými koulemi. “Dobrej vohoz, fakt. To by mi padlo do šatníku”, pomyslel si Rien Gwardit v rychlosti, ale pak raději zaujal obranné postavení. “Tak tedy soudím, že ty jsi vůdce těchto lidí?”, otočil se Chugaj na Myšilova. “No... no... a co?”, opáčil Myšilov a soustředěně pozoroval bláto na svých druidských sandálech. “Neptám se vás, proč tady jste a co pohledáváte na svatém místě, a z jakého důvodu znesvěcujete místo tak drahé mukurskému národu. Přišel jsem vám učinit nabídku!”, Chugaj upřeně pozoroval Klabzeje. “Hm, jakou?”, opáčil druid a prsty mu nervózně bubnovaly po holi. Nesnášel takové vyjednávání, bolel ho z něj žaludek. “Zaručuji se vám, že budete moci svobodně opustit Chorador a vrátit se, odkad jste přišli. Tedy kromě těchto dvou!”, Chugaj šlehl pohledem po Dolwenovi a Bašár-bejovi. Oba se okamžitě stáhli do kouta a mlčeli. “Záruky? Jaký máme záruky?”, opáčil Gwardit. “Nemluví s vámi, pane. Mluví tady s vaším vůdcem, kterého jistě všichni posloucháte a který má zajisté vše pod kontrolou. A jehož slovo je pevné jako skála, že?”, Chugaj mluvil vznešeně a zdálo se, že i moudře. V duchu však kolísal, cítil nebezpečí. Bylo mu jasné, že ti, kteří dokázali proniknout až sem, nebudou žádní jelimani. Zrakem klouzal z jednoho družiníka na druhého a snažil se odhadnout možnosti jednotlivých dobrodruhů. “Hm, jasně, že je pevný jako skála. To si pište, váženě pane, ale potřebujem si to rozmyslet. Vono věřit někomu v týchle zemi je pěkná blbost. Vostatně by mě zajímalo, co je s našima koňma?”. “Inu, malá nehoda. Mí služebníci se prostě neudrželi. Prostě se ty koně ocitli na nepravém místě v nepravou dobu”, ušklíbl se Mukuřan. “Jo, myslel sem, že máte vše pod kontrolou a vaši služebníci vás poslouchají”, snažil se druid Myšilov přejít do protiútku. “Mí služebníci prostě měli hlad, kručelo jim v žaludku. A nemusíte pochybovat o tom, že mě poslouchají! Prostě jsem jim dopřál takový malý předkrm před hlavním chodem. Pakliže se ovšem nedohodneme!”, “Tak my se poradíme a přidejte se zeptat za chvíli”. “Ale jistě, pánové, těšilo mě!”, Chugaj zmizel.

“Nevyjdou. Určitě ne dobrovolně. Hrobka je obklíčená. Neuniknou! Chodbu určitě nenašli! Je jenom otázkou času, kdy budou muset vyjít. Ale my nesmíme čekat! Svaté místo nesmí býti déle znesvěcováno! A proto běž a zeptej se jich, jak se rozhodli. A když nevyjdou, tak odprav některého z nich. Pak unikni zpátky. Takhle je dostaneme všechny!”. Tak kázal Velký Přízračný, Chugaj Machracký, svému podřízenému, obyčejnému Přízračnému. Ten si vyvolal několik ochranných kouzel a pak zmizel na rozkaz v hrobce...

“Hajzl! Auu... bolí to!”, klel Lúin a cpal si do otevřené rány kus hadru. U jeho nohou ležel mrtvý Přízračný, který na něj poté, co se s družinou nedohodl, zaútočil. Útok znásobený čáry byl drtivý. Pronikl Lúinovým pancířem a zle mu potřhal žebra a vnitřnosti. Únik se mu však již nepodařil. Družina byla rychlejší a na místě útočníka ztrestala.

V družině zavládlo mlčení. Družiníci si pohrávali se zbraněmi a Lúin si vytáhl brousek a jal se zdokonalovat ostří svého meče. “Já, já... já to říkal, že se sem nesmí”, oťel si pot z čela Dolwen. “Teď skončíme v kleci! Já to vim, já to znám. Že sem se k vám vůbec přidával. Ajajaj, já chudák. Nemáme šanci. Vy vůbec nic nevíte! Nevíte, jak to tady chodí! Všechny nás čeká pomalá smrt!”, přidal se ke svému druhu další mukuřan Bašár-bej. Nikomu jeho plačtivý projev na náladě rozhodně nepřidal. Napětí se stupňovalo. “Drž hubu, nebo ti ji zacpu tady Gwarditovou vonuci”, okřikl jej Lúin a dál si brousil meč. “Drž hubu, drž hubu... to se řekne, drž hubu. Ale to se nedá vydržet! Lepší je to skončit hned. A...”. “Krucinál! Za... za... zavři už tu ku... ku... kušnu!”, zařval náhle Egh a jeho mohutná krollí pravačka švihla vzduchem a zasáhla Bašár-beje přímo do obličeje. Mukuřan pouze hekl a složil se k zemi. Měl zlomenou lícní kost, přeražený nos

a těžký otřes mozku. Mnoho nechybělo a poslední, co by v životě viděl, by byla chlupatá krolli pěst. "Hehe, dobrý na morálku, Eghu", zašklebil se vůdce a vytáhl upatlaný notýsek, do kterého zaznamenával zásluhy jednotlivých družiníků při výpravě. Většinou se pak podle toho určovaly podíly na kořisti. Samozřejmě, bylo-li co rozdělovat. Pomlácený Bašár-bej se za chvíli probral a Dolwen mu pomohl s ošetřením zkrvaveného obličeje. "Mohl si mě zabít", pípnu Bašár-bej směrem ke krollovi. "Le... le... lepší než up... up... upal... upalov... upalovací kl... klec, he, he!", zavtipkoval ještě Egh, a nutno podotknout, že jeho zásah pomohl družinové morálce. Alespoň pro tuto chvíli.

Velký Přízračný poznal, co se stalo. Na životě jeho podřízeného mu nezáleželo, ale vetřelci byli stále uvnitř. Dlouho se nerozmýšlel a teleportoval se zpět do hrobky. Boj byl krátký, ale krvavý. Kdoví, jak by to vše dopadlo, kdyby Chugaj v rozhodující chvíli neklopýtl a stačil by vyvolat některé ze svých temných zaklínadel. To se mu však nezdařilo, a tak padl k zemi rozsekán a spálen na kusy. "A máš to, chábovče! Nakopali sme ti prdel!", ulevil si Sekera. "Jo, ten už nás těma svejma moudrejma kecama vobtěžovat nebude", uchechtl se i Lúin a pro jistotu mrtvole ještě rozdrtil hlavu okovanou škorní. Udělalo to takové malé křus. Rien Gwardit okamžitě z mrtvoly stáhnul plášť a oblékl si jej na tělo. Pranic mu nevalil jeho značně umolousaný stav. Krubrok se zmocnil Chugajovy hole a ostatní si alespoň posbírali své věci. "A teď ven. Ale vopatrně!"

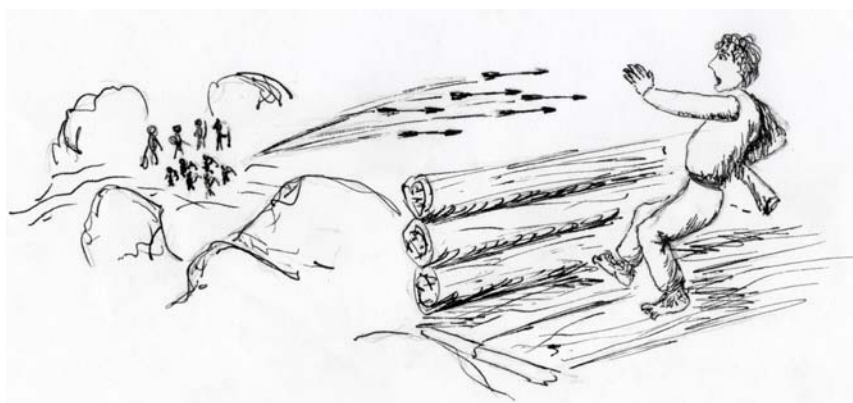
Družinu udeřilo do očí denní světlo. Zbraně měli připravené. Očekávali tuhý boj s nemrtvými. Nestalo se však. Temní zplozenci černých kouzel se po zabití Přízračných nezmohli na nic, pouze bezcílně bloumali po okolí Chaledova lože. Nurnští je pobili. Pouze dva mršáci, kteří patřili oběma Přízračným, kladli odpor, ale s tím si družina poradila. Cesta ke Gološgradu a Černé knihovně se zdála být otevřená...

Kapitola 13 - Černá knihovna

Slunce páliło a rozpalovalo zbroje nurnských poutníků. Ostrá tráva dosahovala místy až k obličejům a nepřijemně zraňovala. Darlen Moorhed si vytřel krev z oděrek a zahleděl se do dále. "Jedou, jedou na nás!", vykřikl elf a ukázal pravicí před sebe. Zdálo se, že družinu pronásleduje vytrvale smůla. Ale nebylo tomu tak. Skupina Bdělých již několik dní pročesávala kraj Choradoru. Chábovi Bdělí! Chábova prodloužená ruka! Vynofovali se na svých ohavných koních a rozsévají teror po celém Mukuru. Byli využíváni především proti vlastnímu obyvatelstvu. Vždyť nepřítel je všude a čas od času je potřeba to obyvatelům připomenout! Byli to právě Bdělí, kteří prováděli tajné operace nazývané Paličády. Teď však dostal vůdce achránské skupiny Bdělých, Raduš Čekatel, jiný úkol. Měl polapit vetřelce, kteří pronikli do Choradoru. On a jeho pět mužů, Zasněvců, se teď přibližovalo k Nurnské družině. Dostanou je! o tom Raduš nepochyboval. Ale pochybovat o tom měl...

"Rojníci, rojnici!", zakřičel Myšilov a dobrodruzi se roztáhli do stran. Střelci natáhli tětiny, bijci tasili a kouzelníci se postavili dozadu. Darlen Moorhed držel napjatý luk a tiše počítal. Pak vypustil šíp. Jeden z jezdců se zřítíl z koně s prostřelenou plící. Pod dalším zastřelil Moorhed koně. Vůdce Raduš se zřítíl k zemi a snažil se vyprostit nohu ze třmenů. Jeden z Bdělých stočil koně a snažil se svému vůdci pomoci. Moorhedův šíp mu probil lebku. k Radušovi se přičítal Lúin a prosekl mu krk. Ostatní jezdci zarazili koně a vytáhli luky. Jejich střely několik družiníků poranily, ale většinou se neškodně odrazily od pancířů. Klabzej a Rien Gwardit se pomocí kouzel dostali útočníkům do zad. Vypukl boj, ve kterém byli všichni Bdělí pobiti. Ne však jejich koně! Mukurští oři se částečně rozprchli po okolí, ale někteří se vrhli na Nurnské. Lúin utržil ránu kopytem do hlavy a mohl vděčit jen své bytelné přilbici, že přišel pouze o část zubů. Rien Gwardit se dostal do svízelné situace. Nepodařilo se mu včas obnovit obranné kouzlo a rána kopytem mu přerazila páteř. Trindindolan hekl a poroučel se mrtv na travu. Dolwen a Bašár-bej za Krubrokovy podpory dorazili zbylé koně, ale to již Rienovi nepomohlo. Ležel na zemi ve zkroucené poloze, prsty křečovitě zaražené v hlině a z úst mu vytékal pramínek krve.

Družina se seběhla okolo. Byla to vážná ztráta pro družinu, která byla obklopená nepřáteli na cizím území. Stalo se však, co nikdo nečekal. Vůdce Myšilov si přičapal k mrtvému a začal mu prohledávat batoh. Ostatní si mysleli, že nastane obvyklé rozdělování majetku mrtvého. Myšilov vysypal obsah batohu na zem. Objevila se kupa věcí v naprostém nepořádku. Rien Gwardit byl elf, kterého tajemní Chlié naučili spoustu věcí, ale pořádku rozhodně ne. Na jedné kupě bylo promícháno všechno. Pergameny, vysypané jídlo, kouzelnická kniha, deka, flakónky, měchy na vodu, staré smradlavé spodky, onuce, kus provázku, čísi roucho, peníze, skleněné kuličky a spousta odpadků. Klabzej se jal nepořádek přehrabovat. Ostatní zírali. “Mám!”, zaječel po chvíli hledání vůdce a vytáhl umatlanou láhev, která byla uložena v kusu hadru. Odšpuntoval ji a vymáčkl si na dlaň rosolovitou hmotu. “Jo, je to vono”, prohlásil s uspokojením a podíval se po ostatních. “Svlíkněte ho. Úplně!”. Darlen poslechl a zbavil elfa šatů. Na nahé, neduživé tělo barvy syra napatlal Myšilov obsah ušmudlané láhve. Bašár-bej a Dolwen se v obavách stáhli o kus dál.



...střelci natáhli tětivy...

Gwarditova mrtvola se náhle zachvěla. Myšilov spokojeně poodstoupil. Povedlo se! Zázračný lektvar pocházející z Ebelderských věží vykonal své. Rien Gwardit žil! Motal se sice jako Sekera po několikadenní opici, zvracel, tělo měl zachvácené křečí a cítil se strašně sláb, ale žil! “He, he, proč sem tady nahatej? Udělalo se mi nák šoufl. Co ste se mnou dělali, vy prasáci, vy chlíváci?!”, držkoval Gwardit a namáhavě si přitom sbíral své věci. Darlen mu vše vysvětlil. “Jo, aha, no tak díky”, poděkoval nepřilíš vděčně mág a vzápětí vyzvracel poslední obsah svého žaludku. “Čekal bych trochu víc vděku”, utrousil Klabzej. “Jo, jo, díky. Fakt. Máš to u mě. Hele, tak pojedem do té knihovny? Určitě tam bude spousta zajímavých věcí”. Myšilov jenom vztekle zaklel něco o tom, že čekal alespoň poděkování...

Nurnští se dali na pochod. Snažili se jít maximálně rychle. Pro Darlena nebylo obtížné určovat směr. Mířili na jihozápad k místu, označenému na mapě jako Gološgrad. Tam měla být Černá knihovna ukrytá mezi skalami a lesy. Druhy lehce zdržoval Rien Gwardit, kterému bylo přeci jenom po oživení dosti špatně. Z jeho očí však šel zvláštní svit. Svit maximálního vzrušení. Rien se vzrušením celý klepal. Jeho tělo bylo pokryté studeným potem a náhodný pozorovatel by si všiml, že si něco mumlá. Vždyť Černá knihovna byla na dosah! Co na tom, že byl před chvílí mrtvý. Co na tom, že byl v cizí zemi, kde by jej v případě chycení čekalo dlouhé a bolestivé mučení! Vždyť někde tady blízko byla ona legendární Černá knihovna. A v ní spousta svitků a čarodějních knih. “Ó já, magie, magie, dalo by se o ní napsat spousta papírů”. “Magie, magie, ty vědo moje!”. “Jednou napíšu spoustu učenejch a moudřejch knih”. “Zavřu se do věže a budu psát a psát, a taky psát”. “Jó, jednou, až nebudu línej jako prase”. Takto uvažoval trindindolský elf v horečkách, přičemž měl na hlavě navlečenou špinavou onuci, která čistotu pamatovala

maximálně z dávného vyprávění plesnivé železné zásoby, kterou měl Rien uloženou v batohu hned vedle...

“Ták, héj rup”, uslyšel Rien náhle hlas polotrpaslíka Lúina a do hlavy mu zajel ten výkřik jako rána ostrou šavlí. “Co? Co je?”, otázal se zmateně. “Sme tady, koukej”, odpověděl mu přítel Darlen Moorhed. Rien Gwardit se probral úplně. Muselo uplynout moře času. Družina stála někde v horách a před sebou měla obrovské kamenné dveře. Odhalili je až na několikátý pokus, když předtím prošli odporným lesem, kde je neustále napadaly černé lysé opice. To všechno Rienovi uniklo.

Tyto dveře byly zbudovány ještě před tím, než byla dokončena chodba z Achránu. Nyní je Machračtí již nepoužívali a nechali je pouze strážit...



Podařilo se! Dveře se v oblaku prachu provalily dovnitř. Nebylo třeba dlouhých řečí. Dobrodruzi se téměř automaticky uspořádali do bojového postavení. Vpředu nemohl být nikdo jiný, nežli Lúin Nórienský. Vedle něj se postavil na výslovné vůdcovo nařízení Beryl Sekera. A tak dál. Střelci, kouzelníci. Byla to rutina. Darlen Moorhed se ještě přesvědčil, zda má to nejdůležitější. Měl! Šílený vynález pocházející z bláznivého Adeodátova království. Adeodátovu bombu! Bylo to již několik let, co si družina přinesla dva tyto nástroje zkázy z té příšerné elfí aglomerace. Jednu bombu již Nurnští odpálili v Gorganu, kde z prachu povstávala pradávna věž, a druhou chtěli použít právě zde. “Pokusíme se tam proniknout, vomrknem to a vospálíme to co nejrychleji! A pak mažem domu! Žádný prohledávání!”, vydával vůdce rozkazy. Rien Gwardit ho však nevímá.

Do nitra skály vedla dlouhá chodba. Jevila se zcela opuštěná. Zdání však klamalo. I když již nebyla využívána. Ichtaj Machracký, nejvyšší Pečovatel Černé knihovny, ji nechal strážit ohavným tvorem, močálovým ještěřem, kterého odchytli chábovi služebníci v bezedných mokřadech u Mrtvého moře. Ještěř byl krmen masem a jeho zuřivost byla tak veliká, že musel být přikován v chodbě mohutným řetězem. Vzhledem k tomu, že chodbou nikdo nechodil, bylo to ideální řešení. Nechodil? To možná platilo doposavad.

Ichtaj Machracký dostal samozřejmě varování, že do Choradoru se dostala skupina vetřelců. Avšak nikdo nepočítal s tím, že jejich cílem je Černá knihovna. Ichtaj Machracký se o takové věci nestaral. On měl na starosti knihovnu, shromažďování písemností, jejich pečlivé

studium a výchovu nových zasvěcenců. Černá knihovna využívala přirozené pukliny v horském masivu. Když tyto prostory byly mukuřany objeveny, využil toho Chaled k vybudování impozantního díla. Ústřední místnost byla ohromná prostora, patřičně upravená otrockou prací ke svému účelu. Měřila na délku dobrých sto sáhů, šířku měla poloviční, a do výšky dosahovala ke dvaceti sáhům. Na dvou nejdelších stěnách byly v několika patrech uspořádány půlkruhové výklenky. Stovky a stovky výklenků! Všechny byly naplněné knihami, tubusy se svitky, pergameny. V jejich rozložení panoval přísný řád, který udržovalo v chodu několik desítek achránských Správců. Achránští Správci byli odchovanci pověstného kláštera, kteří se na svoji službu připravovali již od útlého věku. Byli vzděláváni ve starodávných i současných jazycích, pěstovalo se u nich písmo, rychlý úsudek, řešení různých hádanek a hlavolamů, a samozřejmě naprostá oddanost. Ti nejlepší pak byli posláni do Černé knihovny, kde se věnovali studiu a posléze i vyhodnocování mnoha starých pergamenů tak, jak se je čas od času podařilo chábovým služebníkům získat. Své znalosti pak sepisovali do zvláštních knih, opatřených stříbrnou pečeti. Z těchto knih pak Klášterníci v Achránu čerpali mnohé informace a vymýšleli d'ábelská zaklínadla.

Vysoko, až u samého stropu, měla knihovna zatlučené ocelové hřeby. Nehybně na nich seděla šestice mršáků, která měla za úkol strážit Černou knihovnu proti případným vetřelcům. Ichtaj Machracký, který je ovládal vůli, čas od času přemýšlel, jestli je to vůbec nutné, aby tady ti ohavní ptáci vůbec byli. Rozčiloval ho puch, který se kolem nich vznášel...

“Asi chcípnu, dělej... do hajzlu... u posranýho Drapláka... dělej, vodšpuntuj to!”, Lúin se válel v kaluži krve v úzké chodbě a klel. Ta krev byla i jeho! Statečný rek Lúin však ještě před tím, než se ocitl v této nedůstojné poloze, stačil v krátkém urputném boji zabít strážce chodby, močálového ještěra. Ten se s proraženou lebkou válel hned vedle a z jeho mordy kapala ohnivá krev. Krev, která vypalovala do kamene klikaté cestičky. Myšilov konečně otevřel vzácný lektvar a celý ho vliil Lúinovi do hrdla. Trpaslík po tatínkovi a hobit po mamince, Lúin Nórienský, si záhy uvědomil hojivou sílu toho lektvaru. Cítil, jak se mu rány samy od sebe zatahují a bolest pomalu ustupuje. Vyplivl krvavou slinu a postavil se na nohy. Bašár-bej mu pomohl utáhnout řemen od prsního pancíře a Egh mu podal meč. “Hm, tak na co čekáme?”, zakroutil Lúin očima a vykročil do nitra chodby. Ostatní se opět sešikovali za ním, opatrně překračující ještěrovu mrtvolu.

“Nechlastej! Aspoň teď se na to pít vyser!”, vyštěkl Darlen Sekerovi do ucha a vytrhl mu z rukou jeho oblíbenou čturu. “Co, co? Jo, ahá. My už sme tady”, zamžikal trpaslík očima a podrbal se na zadnici. “Si piš, že sme tady. Čum!”, Darlenova ruka ukázala před sebe. Chodba končila a před Nurnskými se zvedala kamenná stěna, ale ještě před ní byl půlkruhový prostor plný orvaných kostí. Doupě močálového ještěra! Zhora na vše dopadalo mihotavé světlo. Vůdce gestem družinu zarazil. “Počkejte, vomrknú to! Sem přece kouzelník. I když mě vlastní máma proklela!”, vyrazil dopředu hobit Krubrok Krouk. Egh mu ustoupil z cesty a přátelsky ho poplácal po hlavě. Myšilov byl rád, že Krubrok se přihlásil dobrovolně sám od sebe. A také byl rád, že na průzkum nejde Rien Gwardit. Už hodnou chvíli se mu trindindolský elf nelíbil. Rien byl mrtvolně bílý, čelo se mu lesklo potem, nervózně si kousal rty a celý se klepal. Celý život toužil po vědění, po shromažďování magických písemností, a teď byl u samého srdce Černé knihovny! Cítil magii v kostech a mozek mu doslova vibroval! Myšilov se obával, že na tomto místě je Gwardit schopen všeho. Krubrok vpředu zatím zamumlal zaklínadlo a zmizel všem z očí.

Vrátil se za několik dlouhých chvil. “Sme na místě”. “To vim taky, trumbero! A co? Sou tam knihy?!”, vyjel na hobita Rien. “Gwardit bude držet hubu! A uklidni se, nebo mu rozmlátím hlavu holi”, vztekle sykl vůdce, aniž se na někoho podíval. “Ne... ne... nechce... nechcete se... se uk... ukli... uklidnit?”, zabručel kroll Egh. “Jo. Krubroku, pokračuj”. “Sou tam všude takový výklenky, sou v několika patrech. Nahoře sou ty vohavný papagájové. No, takový ty, jak sem na jednom už jednou letěl. Je tam určitě přes tucet nákejch lidí. Maj kolem krku zlatý řetězy a vypadaj jak spolek buzerantů. A uprostřed je taková budka. Taková jako strážní, nebo ne... spíš taková důležitá. No, prostě, já nevím. Je tam budka!”, Krubrok skončil. Myšilov se podíval na Darlena. Ten mlčky sňal ze zad tornu a opatrně, velice opatrně z ní vyňal

dřevěnou truhličku a zároveň si na prostředník nasadil i zvláštní prsten. Adeodátova bomba! Dílo zkázy! Teď přišla vhodná chvíle na její použití. Krubrok bedýnku pevně sevřel v náručí. Ano, bude to on, kdo ji doručí na to nejvhodnější místo. Měl souhlas celé družiny. Hobit si v duchu představil celý sál černé knihovny. V mozku se mu promítalo vše, co viděl. Ano, již ví. Již ví, kam tu příšernou zbraň umístí. Soustředil se a náhle byl pryč. Jeho tělo se jakoby rozpadlo na miliardu kousků. A za okamžik se zase složilo. Hobit Krubrok stál na střeše té budky, kterou neuměl ostatním pořádně popsat. Položil bombu na zem a opět zopakoval stejné zaklínadlo, které jej sem dostalo. Ještě předtím si jej však všiml jeden z mršáků. Vypouklil ohavné oko na lysé hlavě, vydal příšerný výskot a snesl se na vetfelce. Hobit mu však připraveným kouzlem unikl. Družina si oddechla, když byl Krouk opět mezi nimi. “Dobrý, můžeš to odpálit!”. Darlen vyslal mentální signál do magického prstenu...

Když se částečně usadil prach, vyběhla družina na zbytek ochozu, který sloužil jako příbytek močálového ještěra. Zeď byla na jednom místě provalená. Před družinou se objevil úchvatný pohled, na který do konce života nikdo nezapomene. Ohromná prostora Černé knihovny byla plná kouře, z něhož na mnoha místech vyskakovaly ohnivé jazyky, které měnily barvy od světle žluté až po krvavě rudou. Na několika místech dlouhých stěn byly půlkruhové výklenky zachváceny ohněm. Hořely tisíce a tisíce pergamenů, knih a svítek. Tu a tam se povalovalo roztrhané tělo chábova služebníka. Výbuch rovněž zahubil některé z mršáků, ale hlavně zcela rozmetl ústřední místnost. Pod troskami umíral i Ichta Machracký, který vůbec netušil, co se stalo. Z rozbité lebky mu unikal život a jeho černá duše se chystala na poslední cestu. Jeden z achránských Správců se držel za břicho a marně se snažil nacpat zpět jeho obsah. Dalšímu výbuch utrhly obě nohy a on se nyní plazil jako nestvůrná housenka mezi troskami a barvil rozházené pergameny na rudo. Mršák plácal ohromnými křídly do země a nemohl se zvednout kvůli přeražené páteři. Za několik chvil jej přibíl utržený hořící trám k zemi nadobro. Družina Nurnských fascinovaně zírala na dílo Adeodátovy bomby.

“Hik... to tedy... hik... čumím”, vyndal Beryl Sekera láhev z pusy. “Bacha!”, zahulákal náhle Darlen a vypustil šíp někam do kouře. Přezivší, vesměs těžce poranění mršáci zaútočili. Vůdce vyštěkl povel, družina se seřadila do bojového postavení, a pak to šlo samo. Jako vždy. Tedy skoro jako vždy. Střelci vypustili šipy a co nezkosili oni, dobili ostatní. Dolwen si utřel šavli o kus pláště a jeho mukurský druh, donedávna oddaný čardaj Bašár-bej, vydal bojový pokřik. “Tak, a teď ještě zničme, co nezničila ta bomba! Za směnu ať se zase všichni tady!”, zařval vůdce. “Na co čekáte, chábovci?”. “Na rozkazy!”, odvětil Dolwen i Bašár-bej jedním hlasem. “Che, právě si ho dostal!”, zasmál se Lúin, přeskočil hromadu trosek a s mečem v ruce se rozeběhl někam do kouře a plamenů. Dolwen sice ještě nesměle namítl, že se to nesmí, ale pak se připojil k ostatním.

Nurnští se rozeběhli na všechny strany. Před plameny se někteří chránili namočenými šátky přes obličej. Většina se vybavila loučemi a s chutí pobíhala mezi policemi s knihami a zapalovala a zapalovala. Rien Gwardit se vrhl do ohně. Nevadilo mu, že mu doutná plášť. Šel jen po použitelných knihách a pergamenech. S výrazem šilence kupil knihy na hromady a snažil se zjistit, co v které je. Krubrok se k němu připojil. Ječeli a řvali na sebe. Krubrok se v jednu chvíli hyperprostoroval do jednoho ohněm zatím nezachváceného výklenku a přinesl plnou náruč pergamenů. Gwardit se k němu vrhl a rval mu úlovek z rukou. Hladovými očima hlтал obsah. Pak vztekle zaječel a všechno rozházel po zemi. Jednalo se o staré oslavné texty k příležitosti čtyřicátin chába Čurujchába. O kus dál se pohyboval kroll Egh a dobíjel raněné, přičemž jim rval z krků odznaky funkcí, zlaté řetězy. Stejně činil i Dolwen, který sice věděl, že se to nesmí, ale na druhé straně nějak podvědomě tušil, že tím, že se přidal na stranu Nurnských, se na něj nevztahuje mukurský trestní řád. Tedy pokud nepadne svým zpět do rukou.

Nejrozzvážněji se choval vůdce Myšilov a elf Darlen Moorhed. Tu a tam něco přiložili do plamenů a oběma se dokonce podařilo také ukořistit nějaké pergameny, o nichž se domnívali, že by se z nich dalo něco přiučít. Zato Lúin byl ve svém živlu. S mečem v ruce se vřít do postranní chodby a hledal vše živé. Jedinou ranou utnul obě ruce nějakého mukušana, který se pokoušel zcela proti zdravému rozumu něco hasit. Dalšího srazil ranou štítu, a pak se na něj vrhl,



...Dolwen sice ještě nesměle namítl, že se to nesmí...

příčemž ho rukama popadl za uši a bil mu hlavou o zem, až se mozek chábova služebníka roztekl po podlaze. Podobným způsobem zmasakroval ještě několik dalších, než se vrátil k ostatním. Sípál a koulel očima. Mezi troskami se líně poflakoval i Beryl Sekera a vykřikoval, že už bude platit. Myšilov za pomoci Darlena se jal družiníky postupně shromažďovat na jednom místě. Oddechl si, když se všichni vrátili. Špinaví od sazí, kouře a krve...

“Balíme. Má někdo nějakou kořist?”, otázal se zběžně Myšilov. Někteří družiníci vytáhli několik zlatých řetězů, které sebrali u mrtvých. Vůdce pokýval hlavou a chystal se dát povel k odchodu. “Ehm, ehm. Vůdče!”, přitočil se ke Klabzejovi Bašár-bej, “Egh má těch řetězů ještě několik a Dolwen taky!”. Myšilov na to nic neřekl a v duchu si o čardaji Bašár-bejovi pomyslel něco opravdu nehezkého. Po chvíli se otočil na dva označené a bez potíží od nich zbytek kořisti vybral...

Kapitola 14 - Návrat

Návraty bývají různé. Triumfální a slavné, pokořující a smutné, hlučné a veselé, se slzami, s kořistí, s prázdnými rukama nebo se také vůbec nekonají. Návrat Nurnské družiny od Černé knihovny, z Choradoru a Mukuru by se dal nazvat úlevným. Takový úlevný návrat...

Družina jako jeden muž vypochoďovala zpět chodbou před starý vchod. Po dohodě bylo rozhodnuto vrátit se nejbližší možnou cestou. Přes průsmyk nazvaný na Dramonově mapě zcela prozaicky Bed'ar a Neštovák. Pak se Nurnští chtěli obloukem vyhnout Achránu a mířit přímo na sever do Monghyru. Pěšky, neboť o koně a poníky přišli před Chaledovou hrobkou. Dobře tušili, že hranice budou střežené a po celém území Mukuru jsou teď hledáni. A také si uvědomovali, že by bylo lepší vypít ardasanský lektvar, než padnout chábovcům do rukou. To, že se jim podařilo splnit poslední přání Joachalentovo, si v tuto chvíli nijak nepřipouštěli. Nemysleli na to. Pajdali otlučení a popálení přes choradorskou planinu. Nadávali na puchýře, dotěrný hmyz, opruzeniny od řemenů a několik týdnů neměněného prádla (pokud ho tedy někteří nosili), a samozřejmě na rány a zranění z boje. Nejspokojeněji vypadal kroll Egh, kterého již netrápila ta hrozná choroba, na niž před několika dny málem zemřel. A samozřejmě trpaslík Sekera, kterému momentálně neměl nikdo sílu zakazovat jeho oblíbený alkohol. A tak Sekera ověšený dvěma meči, dvěma sekerami, jedním řemdihem, těžkou šavlí, štítem, zlomenou halapartnou a osmi čutorami s kořalkou, dvěma měchy vína a jedním docela malým měchem s vodou (s největší pravděpodobností prázdným), klopýtal s červeným nosem a důkladně si přihýbal z otlučeného plechového hrnku. Plecháčku důvěrně říkal “Přítelíček” a ve zvláště

důvěrných chvílích "Lásko moje nejdraší". Elf Gwardit se již částečně uklidnil a pouze se neustále třesoucíma rukama ubezpečoval, že má všechny ukořistěné písemnosti stále na svém místě. A tak by se dalo pokračovat, ale to bych ten prokletý zápis asi nikdy nedokončil (pozn. aut.)...

"Č... ču... čum... čumte!", přerušil náhle ticho Egh, který si byl právě ulevit stranou v nějakém křoví. Většina družiny se otočila a sledovala směr, kterým ukazovala krollova chlupatá pracka. Za družinou se objevilo několik polonahých postav s bíle natřenými obličejí a s oštěpy a luky k rukou. "Ajaj, Masákové. Ty nám tady chyběli!", zakvílel Darlen Moorhed a sevřel pevněji zbraň. "Bacht'! Dyt' nemaj žádný zbroje, takovej vrvu srdce z těla jedna dvě. A to možná na ty dvě ani nadojde!", ušklíbl se Lúin a spokojeně se uhodil do poctivé ocelové zbroje. "Já to povídal, že se sem nesmí. Masákové nás teď budou štvát", podotkl mukuřan Dolwen, ale dle příkladu ostatních i on vytáhl luk. Darlen vyslal k divokým Masákům několik šípů jako varování. Ani jeden sice nadoletěl, ale daly divochům jasně na srozuměnou, že přiblížit se k družině by mohlo mít šeredné následky. Masákové se stáhli a někteří se rozeběhli pro posily. Nurnští si pouze hlídali, aby je neočekávaně nenapadli, a kvapem se vydali na cestu z Choradoru. Tak to šlo několik dlouhých hodin. Počet Masáků se zvýšil alespoň na stovku, ale útočit na vetřelce se jim zjevně nechtělo. Jejich projev se tedy omezil na dosti stupidní řvání, vystrkování nahých zadků a poukazování na různé trofeje, vesměs dosti podezřelého původu. Průsmyk se však přibližoval a podle očekávání se to v něm hemžilo mukurským vojskem. Strážní věž čněla do daleka a přítomný Hledač měl dlaně přiložené ke Svatému kameni. Řev Masáků Mukurské upozornil na blížící se vetřelce.

"Není čas na hrdinství. Gwardite, Krubroku! Víte, co máte dělat". Oba to věděli. Družina použila starý dobrý trik se zneviditelněním. Masákové vyjekli zděšením a Vypalovač zaklel. Nyní se již musel spoléhat pouze na Svatý kámen. Ruce mu vibrovaly po černém kameni a Vypalovač pouze vykřikoval přibližná místa, kde se neviditelní protivníci asi vyskytovali. Mukurská zoufale střílela na všechny strany doufajíc, že se možná některý trefí. Netrefil...

Družině trvalo několik dní, než se dostala k hranici. Všichni byli otlučení, nevyspali a samozřejmě stále neviditelní. Na tomto místě bych rád podotkl, že se v žádném, ale opravdu žádném případě nesnažím zápis zkrátit, ani ho jinak ošidit. Ale uznejte na druhou stranu sami, že popisovat, jak jde Nurnská družina několik dní neviditelná, je opravdu nadlidský, natož nadhobití úkol, a je to navíc něco zcela zbytečného (pozn. aut.).

Nurnští se zarazili. Před nimi byla step. Nalevo poznali hraniční post. Leželi příkře a stále neviditelní v pichlavém křoví a pozorovali okolí. Čekali na noc. Nechtěli nic riskovat. Na hranicích vládl rozruch. Každou chvíli bylo vidět skupinu jezdců se psy, jak někam míří. Na Krubrokovo upozornění si všiml i vysoko ve vzduchu se vznášejícího mršáka s jezdcem. Věděli, že před ním je jejich neviditelnost nechrání. Ale měli štěstí. Nevšiml si jich a po chvíli odletěl někam dále na východ.

Mukurská branná moc byla na nohou. Zpráva o výbuchu a následném požáru Černé knihovny se k povoláním dostala za několik hodin. Hledač v Achránu nejprve nemohl v určený čas navázat spojení se Svatým kamenem v Černé knihovně. Podal o tom hlášení. Za normální situace by se pravděpodobně ještě nějaký čas počkalo. Za daného stavu věcí, když bylo Mukurským známo, že v Choradoru se s největší pravděpodobností pohybují vetřelci a navíc se podobným způsobem nehlásil ani Svatý kámen v Dubovém průsmyku (na Dramonově mapě označený jako Skřetí šavle), a k tomu všemu Hledač z Karbachu oznamoval, že se stále nevrátil Chugaj Machracký, bylo rozhodnuto vyslat do Černé knihovny podzemní chodbou okamžitě úderný oddíl složený z Bdělých a Vypalovačů. Uprostřed chodby narazili na jednoho ze Správců Černé knihovny, který je o všem informoval a zároveň sdělil, že Ichtaj Machracký je mrtev. Následně byly zablokovány hranice a byly na ně povoláni všichni Hledači na mršácích, které bylo možno postrádat. Všechno to ovšem tak trochu připomínalo hledání jehly v kupce sena. Mezery byly příliš veliké. Při Mukurských by musela stát náhoda a štěstí, aby se jim podařilo odhalit neviditelné vetřelce...

“Ták, eště krok a sem v Monghyru!”, zajásal Beryl Sekera, když míjel hraniční kámen. “Ták a teď krok, a sem zase v Mukuru. A teď sem v Monghyru!”. Beryl se jal přeskakovat hraniční kámen s takovou zarputilostí, že zapomenul pro tuto chvíli i na alkohol. “Drž hubu, kreténe”, zařval na něj vůdce. “Co je, co je? Už sem přece z Mukuru pryč”, lálel trpaslík. “Nó, voni se tě tak budou ptát, kde tě chytili! Koukejte eště zůstat všichni neviditelný”, pokračoval Myšilov, ale kdyby byl vidět, tak by i na něm byla znát pořádná úleva.

Družina pochodovala neviditelná ještě hezkých pár hodin. Teprve až když došli k jezeru, o němž věděli, že se nachází již hluboko v Monghyru, odhodlali se ke zviditelnění. Uf, to byla úleva. Nacházeli se na břehu jezera, ve vysoké trávě obklopení nízkým remízem. “Jááj, sme pryč!!!”, začal ječet Rien Gwardit a vřít se i v šatech do vody. “Chábovci zasraný, žerou potkany!!!”, přidál se Krubrok Krouk. Lúin a Sekera si stáhli kalhoty a po trpasličím způsobu obrátili nahé zadky směrem k Mukuru. Byl to výraz nejvyššího trpaslického pohrdání. Když je spatřil Rien Gwardit, okamžitě tak učinil také. Myšilov si šel blaženě ulevit do křoví, přičemž křičel něco o “svobodném ležnu”. “To čumíte, kluci mukurský, jak je to pěkný, bejt v normálním světě”, popichoval Bašár-beje a Dolwena hobit Krouk, když si zouval boty. “Cháchá, to se nesmí! To se nesmí!”, ječel barbar Dolwen a Bašár-bej se k němu přidál. V mléké vodě na břehu se natáhl nahý kroll Egh a blaženě vypouštěl z pusy pramínky vody. Připadal si jako šťastný hroch. Darlen ulovil tři sviště, jednu ondatru a jednoho králíka, takže se ten večer všichni alespoň jakžtakž najedli.

“Hm, masíčko, masíčko! To je něco jinýho, než ten váš bošlev. Jó, eště kdyby tak byla ta moje trindindolská ostrá vomáčka, to bych se voblíž”. “Jaká vomáčka, hňupe?! Já bych si dal bukvicovej koláč, sypanej kozim sejrem. Takovým tím, jak strašně smrdí”. “To... to... má... máte je... jedno. H... h... hla... hlavně a... aby to... toho by... bylo ho... ho... hodně”. “No, víc sem toho neulovil”. “Jo, a až dorazíme do první pořádný hospody, tak já si dám pečený prase s bramborama a pivo”. “A já, já si dám jehněčí kotletky s šípkovou vomáčkou, sním toho tři talíře, pak si rozepnu gatě, vyvalím cejchu a budu chlastat. Všechno budu chlastat. Pivo, bílý, červený, zelený, růžový, strakatý... a kořalku, jo. Pak se vodvalim na kompost, vybleju se a budu se cpát znova!”. “Nechci vám do toho kecat, ale až tohle všechno do sebe nacpete, tak vám po několikatejdenní konzumaci bošlevu bude pěkně blbě. Řek bych, že dostanete všichni sračku!”. “Hubu drž! A co? Tak budu mít podělaný kařata! Jako kdybych je teď neměl!”. Takto a podobně se dobrodruzi bavili až dlouho do noci. Hlavně o jídle a ženských. V noci sice vůdce určil hlídky, ale kdyby si je zkontroloval, asi by z toho moc radost neměl.

Následujícího dne se družina vydala podél jezera na západ. A večer se na Nurnské usmálo štěstí. Narazili na vesnici. Chudíčkou monghyrskou vesnici, ve které žilo několik desítek zemědělců. Hrozivě vyhlížející tlupa dobrodruhů došla na udupaný plácek uprostřed vesnice a zastavila se před největším domem. Někde bylo slyšet prásknutí okenice. “Co je? Hospodóóó, nalej!”, zaječel Sekera a ostatní se přidali. Někde vrzla vrátka a zjevil se pomešší mužík, který rozpačitě žmoulal čepici. “Copak byste si přáli, vašnostové? Jsme chudí vesničané, daně platíme a jsme rádi, že nestrádáme hladu. Já jsem starosta”, vykotal mužík. “Nalej, né, starosto?!” začal hulákat Sekera, ale Gwardit ho gestem uklidnil. Vyjednávání, to byla jeho parketa, kterou mu ostatní velkoryse ponechávali. Dokonce i ješitný vůdce Myšilov. “Dovolte, abychom se představili. Jsme skupina poutníků, která putuje od východu k západu a od severu k jihu. Někdy taktéž od jihoseveru k východozápadu a obráceně. Zkoumáme přírodu, různé krajové zvyky domorodého obyvatelstva, jídlo... a taky potravu, stravu... totiž, abych to zkrátil. Máme hlad!”. Mužík si částečně oddechl, byl připraven na nejhorší. “Tedy, nó... tavernu zde nemáme, ale snad bychom vám mohli sehnat něco na zakousnutí”. “Hele, starostovskej, víš ty co? Tady máš zálohu, svolěj celou vesnici a vystrojte nám hostinu. Poražte nákej dobytek, provětrejte kurníky a sýpky. Jo, hostinu pro celou vesnici!”. S těmito slovy podal Gwardit starostovi váček se zlatem. Za jeho obsah by si v chudém kraji mohl koupit celé stádo dobytka, statek, pořádný lán pole a ještě by mu zbylo na koně. Starosta zaváhal. Ještě před chvílí si myslel, že přišla jeho poslední chvílka, a nyní se vše začalo obracet k lepšímu...

Inu, co vám mám vyprávět. Vesničané se opravdu snažili. Porazili tele, zařízli berana a tři jehňata, spoustu kuřat, několik husí, napekli koláče a čerstvý chleba, vyvalili sud s vínem a mohlo se slavit. A slavilo se. Až do rána. Nepodávaly se žádné vybrané lahůdky, ale všeho bylo hodně. Vesničané neopomněli pozvat i své příbuzné z okolí (koneckonců platili to Nurnští). Někteří z dobrodruhů využili příležitosti a jali se obluzovat místní děvy. A v několika případech se jim podařilo dostat je na seník či do lánu obilí.

Druid Klabzej Myšilov, vůdce a starosta v jedné osobě, toho již ve svém životě zažil opravdu hodně. Žebral, kradl, vraždil, starostoval, vedl výpravy, staral se o nezletilé dítě, choval vepře... ale ženy, ženy ještě blíže nepoznal. I rozhodl se, že s tímto stavem skončuje, a to hned. Šel na to s druidským zápallem. Nejprve se ve škopku důkladně umyl, vydrhl si kůži, vyhnal vši z vlasů, zastříhl si vous, vyprášil oděv a u tůně si pečlivě nacvičil něco, co považoval za příjemný úsměv. A pak si dal kořalku na kuráž. Nejprve jednu, pak druhou a třetí, posléze čtvrtou a pátou. A tak pokračoval až do půlnoci, kdy se již kolem válelo několik zcela opilých jedinců a zábava byla v plném proudu. Pak sebral odvahu, vrávoravě vylezl na stůl a zařval: "Sem panic! Já sem eště panic! Kerá si to se mnou rozdá!". Jeho jekot zanikl ve všeobecném hluku, a tak to druid poté, co si znovu dodal odvahy hltm vína ze džbánu, zopakoval. "Ták teda žádná si to se mnou nechce rozdat! Tak to rozpočítáme!", vrávoral druid na stole. "Enyky benyky kliky hec, chytň krolla za palec. A když smrdí nech ho bejt, krollí držka nejde smejt!". Myšilovův prst se zarazil na ošklivé starší ženštině. "... a taky nejde umejt!", vyhrkl rychle ještě druid a přesunul ukazovák na vedlejší mladici. S jejím vzhledem byl už druid spokojenější, a proto slezl ze stolu a přisedl si k ní.

Klabzejovo rozpočítávací naštěstí neslyšel Egh, který právě blaženě funěl v nedalekém lánu pšenice, jež sdílel s pomenší zrzavou vesničankou přezdívanou "Kobyli zadnice". "Ha, to když sedíme takhle vedle sebe, tak se napijem", dýchl Klabzej na svou vyvolenou závan kořalky. "No...", špitla ona. "A taky si zatancujem. Dubovej dupák!". Klabzej na nic nečekal, popadl dívku a jal se s ní tancovat na udupaném plácku šílený druidský tanec, který připomínal spíše vítězný álfheimský pochod po úspěšné krádeži. Když to spatřili ostatní družiníci, kteří byli u stolu, okamžitě všeho nechali a jali se tlouci obrácenými noži do stolu a zpívat tolik populární píseň "Álfheim, Álfheim, rubajdá". Myšilov se rozpálil a začal k sobě dívku tisknout stále víc a víc. Oj, to byla vášeň! Ted', a nebo nikdy! Dívka si však byla vědoma přítomnosti svého otce a do ničeho se mnoho nehrnula. Nakonec se dala přemluvit alespoň na skleničku vína. Netušila ovšem, že jí chtíčechtivý druid do něj nasypal opium, které s sebou stále vláčel v batohu. Domníval se, že tím zlomí její dosavadní odpor. Nebohá dívka do sebe skleničku obrátila, a pak ještě jednu, taktéž ochucenou opiem. Účinek se dostavil onedlouho. Ne však takový, jaký Klabzej očekával. Omámená dívka se pozvracela pod stůl a vzápětí omdlela. Klabzej pochopil, že jeho snažení nebude mít žádaného výsledku, a šel raději pít s Berylem Sekerou. Třeba to Klabzejovi vyjde příště.

Píseň rozvášněnejch álfheimovců

Klabzej Myšilov

Pokojně si rabujem
buch, buch, vylupujem sklepy
civilisty mordujem
pro myšlénky veľkolepý

Co to slyším, co to je
buch, buch, vojáci nás mláti
proč nás nutí do boje
tohle se jim nevyplatí
buch

Burácí píseň rozvášněnejch álfheimovců
smrdí tu plíseň panskejch pochopů
žili jsme v hnízdech nuzáků a bezdomovců
to, co jste zaseli, dnes vážem do snopů
A naše krev jak vlčí máky rudá
vodráží sílu i spravedlivej vztek
a teď si, páni, vyberte lichá nebo sudá
jednoho podřežem, druhý jde na špalek

Přitáhli jsme po čuchu
buch, buch, přes doly a vršky
abysme všem v přepychu
rozkopali tlustý držky

Nedáme si pošlapat
buch, buch, svatosvatý právo
tak nás nechte rabovat
nebo zaplatíte vlastní hlavou
buch

A pak už šlo všechno podle představ našich dobrodruhů. Ještě pár dní šli po svých, ale pak se jim poštěstilo koupit povoz s párem koní. Vrátili se ještě jednou do Karwellu, skoro až na hranici s Mukurem, aby si vyzvedli část zakopaných cenností a peněz, a pak už se obrátili domů. Domů, do Gwendarronu, do Liscannoru a do Vranigostu. Cesta na voze jim sice trvala déle, ale byla to cesta příjemná, přerušovaná častými návštěvami všech hospod při cestě, kterých, když se blížili k domovu, neustále přibývalo...

Epilog

Hobit Kutouš Králík (musím krucinál taky napsat něco o sobě, když jsem ostatním věnoval tu spoustu předešlých stránek. A na tom nezmění nic ani fakt, že zatímco ostatní bojovali o svůj život, tak já jsem sázel keře, sekal trávník, stavěl plot, chytal ryby, mazal karty s Jeremiášem, pil pivo s Getdem, vyrobil si novou kadibudku, česal maliny, chodil do lesa na houby, lovil křepelky a zajíce, zavařoval kompoty, učil liscannorské děti základům vaření, nakupoval na Nurnském rynku, jezdil do Vranigostu kontrolovat zedníky, kteří stavěli Gwarditovu věž, čistil rybníček od žabince a sekal na něm rákosí, a spoustu dalších velice užitečných věcí) seděl na hrázi u liscannorského rybníčku, klátil nohama, hlava mu klímala a chytal ryby. Z příjemného lenošení ho náhle vytrhl dusot kopyt a rachot příjíždějícího vozu. A vzápětí se ozval řev. “Zajíc, hele, Zajíc chytá ryby!”. “Chachá, ulovíme si Králíka, bude pečínka!”. “Králíku, uvař bošlev!”. “Hik, napij se se mnou z Přítelíčka”. Bylo to radostné shledání. Celá vesnice se seběhla a vítala navrátilivší se dobrodruhy. Děti, ženy, vdovy... a ze své chatrče se vykolébal i starý veterán Drsoul Roahanský, kterému někde na seníku možná již docela zrezavěl meč. A pak jim Králík uvařil něco moc dobrého k jídlu (viz. původní zápis z pera Sarima Gorůdyjského - pozn. aut.).

“Tři tisíce!”. “Čtyry!”. “Pět a půl!”. “Pět a půl poprvý, pět a půl podruhé...”. “Šest!”. “Šest tisíc poprvý pro Krubroka, šest tisíc podruhé...”. “Šest tisíc dvě stě...”. “Á, šest dva poprvý, šest dva podruhé a šest dva potřetí! Vydraženo pro Gwardita. Gwardit vydražil krásný ocelový meč. Pro kouzelníka jak dělanej”. “Pověsim si ho na zeď ve věži”. “Ták, a co to tu máme dál? Kožený pytlík naplněný něčím. Tak, kdo kolik dá?”. “Co? Vodkad’ to je?”. “To pochází vod těch vobřů”. “Jo už vim. Džugaš a spol.”. “Takže, kožený pytlík vod vobřů. Kdo kolik dá?”. “Tisíc!”. “Jeden a půl”. “Tisíc vosum set”. “Tisíc osm set poprvý, podruhé”. “Tři tisíce!”. “Áno, správně, pán s červenýmnosem tři tisíce poprvý, podruhé a... a potřetí!”. “Dále ocelová hůl s píchákama

na konci...". "Jo, vod Vypalovače, dám pět tisíc". "Sedm!". "Deset!". "...dobře, dobře. Tady malej pán, deset tisíc zlatých poprvé, podruhé...". "Dvanáct a půl!". "Výtečně, pán se slámákem dvanáct a půl tisíce gwendaronských zlatých poprvé...". "Patnáct!". "Skvěle! Patnáct tisíc poprvé, podruhé a...". "Šestnáct!". "Takže znovu. Šestnáct tisíc poprvé...". "Osmnáct!". "Hohó, osmnáct tisíc poprvé, podruhé...". "Dvacet. Dám dvacet!". "Dvacet poprvé. Dvacet podruhé a dvacet tisíc potřetí. Vydraženo pro Darlena".

Dražba skončila až k ránu. Vyčerpaní dobrodruzi si rozdělili hromadu zlata, a hned následující den vyrazili do města do Kaštanové ulice, kde měl své honosné sídlo věhlasný učenec Marbus Bagatel, zvaný Zlatý. Marbus Zlatý se specializoval na odhalování ukrytých vlastností různých předmětů, pokud tedy dotýčný předmět něco takového vůbec měl. Zaměstnával dalších asi deset odborníků rozličného vzdělání a vedl velice výnosnou živnost. Na své služby poskytoval narozdíl od jiných i jisté záruky, a proto měl stálou klientelu mezi význačnými osobnostmi království, a své služby poskytoval občas dokonce i královskému dvoru. Byl to jinak dosti nerudný patron a starý mládenec, pro kterého byla jeho práce zároveň i jedinou zábavou.

Nurnskou družinu dobře znal, však pro ni pracoval již hezkých pár let. "Takže, pánové, jako vždycky. Zde zanecháte své předměty, tady můj asistent, pan Buličvoj, s vámi sepíše předávací protokol a za takový týden si můžete přijít. Já vás vyrozumím jako vždy. Děkuji a přeji hezký den. Zálohu, prosím, jako vždy v pokladně u pana Nažirase". Nurnští vytvořili frontu, navzájem se pošťuchovali a pokoušeli se předbíhat. Vždyť každý byl velice netrpělivý v očekávání, zda koupil v dražbě vzácný magický předmět nebo jen hromadu smetí. Někdo by se možná mohl ptát, proč si družina nejprve nenechala nalezené předměty identifikovat před dražbou, ale současný postup měl dávnou tradici a byl považován za nesmírně zábavný a tajemný.

Za několik dní se již první zajemci mohli hlásit o své věci. To se potom ozývaly radostné i zklamane výkřiky a rozběhlo se mezi družiníky čilé obchodování.

Rien Gwardit se stěhoval do své nové stavby. Jeho obydlí bylo již dokončeno. Vysoká třípatrová věž byla postavená ve Vranigostu na mořském útesu, kde se o skály tříštil příboj. V každém patře byla jedna místnost s vysokým stropem. Nepraktický elf se rozjel asi po měsíci do Nurnu, pořídil si zde několik kusů nábytku a všem vykládal o tom, kterak si své obydlí luxusně zařídí. Většinou zůstalo jen u řeči. Ve veliké dubové knihovně, kterou si nechal postavit v horním patře, se skromně krčilo pouze několik knih a také těch několik svitků, které Gwardit ukořistil na svých cestách. Nejvíce ohmataná kniha měla na deskách zlatým písmem vytlačený nápis v elfštině: "Nugarow magia hid edrba", což by se dalo přeložit jako "Ohnivá magie pro pokročilé". S touto knihou v ruce a v rudém rouchu vítal Rien případné návštěvy, kterých však nebyvalo mnoho. Ve skutečnosti však honosné desky ukrývaly dosti prostý a mnoha obrázky doplněný román "Krvavá pouť Ruduchova od krěmy do pajzlu za šera a za úsvitu, aneb příhody opilcovy", který byl považován za jednoduché čtení dosti sprostého obsahu. Ve věži bylo dosti chladno a vlhko, a Rien se časem uchýlil do jedné místnosti, do které natahal spoustu dek a houní, z nichž vytvořil jakési hnízdo, ve kterém spal většinou až do času pozdního oběda. Pak vstal a šel v papučích do nálevny, kterou ve Vranigostu spravovala Swianna Bělomorková, tlustá hobitka, která se o Riena starala ještě v dobách, kdy v nálevně bydlel. V nálevně pak Rien kul velké plány o tom, kterak si to ve věži krásně zařídí, až, až... až jednou... A zatím věž zarůstala kopřivami a plevelem...

Následky vypálení Černé knihovny byly rozsáhlé. V ohni shořela více než třetina vzácných mukurských písemností. Nurnští zlikvidovali dva členy machrackého vládnoucího klanu, bylo pobito mnoho chábových vojáků. Následky na sebe nenechaly dlouho čekat. Bylo popraveno několik desítek domnělých viníků. Rahož Čugyn již za hranice utéct nestačil a skončil v upalovací kleci. Velký zarubaj Hufgej, velitel III. Ježgaru, byl obviněn ze zraedy a neschopnosti a byl umučen v kobkách Mukurgradu. Hledači, Vypalovači a všichni vojáci ze strážních postů na choradorské hranici byli neprodleně nahrazeni novými a posláni do krvavých čagotajských válek jako příslušníci trestních oddílů do první linie. Byla provedena rozsáhlá zabezpečovací opatření na hranicích říše i v Choradoru. Vesnice v okolí hlavní cesty byly vypáleny a jejich obyvatelstvo bylo

částečně deportováno do povrchových dolů ležících na Kalibanově poli na otrocké práce a částečně posláno do východních stepí kolonizovat území dobyté na Čagotajcích. Obchodní styk s okolními zeměmi byl omezen a většina cizinců byla obrána o majetek a vyhnána ze země. Dvě obchodní karavany byly zmasakrovány a o jejich členech již nikdo nikdy neslyšel. Starý vchod do Černé knihovny byl zcela zasypán a nepřístupněn.

“Zjistili jsme všechny dostupné informace o těch vetřelcích, chábe”. “...a?”. “To, co uváděli ve vstupních papírech, byla většinou lež. V Lonu nikoho takového neznají, jak zjistili naši špehové a věrní. Jistým vodítkem může být, že jistý Klabzej Myšilov uvádí, že je z jakéhosi Liscannoru v Gwendarronu. Podle všeho se jedná o to samé místo, kde žil i Joachalent Sallent a kam byl vyslán Murek Mezdech...”. “Vše prověřit a pak uvidíme, co dál!”. “Jistě, chábe”. Snědý muž se hluboce poklonil, a pak opustil honosný sál mukurského vládce...

DODATKY

Hrdinové Nurnské družiny

Akaš - kroll válečník [*1019]

Kroll Akaš byl tulák původem z Olvornu, kde se proti němu udála rasová křivda. V deštnu roku 1053 se stal náhodným svědkem přepadení, výslechu a vraždy jistého pana Ergolatha Kherbelovými muži. Stalo se tak v osadě Dedekh, ležící na severu Khanderwaedu. Akaš měl na výběr smrt nebo spolupráci. I když nebyl příliš bystrého rozumu, pud mu velel spolupráci přijmout a stát se tak součástí výzkumné skupiny, vyslané olvorským alchymistickým cechem pátrat v ebelderských slatích po příčinách a podstatě vzniku přírodních anomálií. Mistr Kherbel nasadil krolla Akaše mezi Nurnské, aby sledoval jejich počínání a podával o nich informace. Akaš v řadách Nurnských absolvoval průnik do Černých věží Ebelderu a prostup průvlakem. Jako válečník se však ukázal být spíše podprůměrným. Zmítán traumaty z olvorských rasových bouří a zřejmě i uvědoměním si zrádné povahy svého poslání, utápěl žal v kofalce. A právě nadměrné požívání alkoholu mělo neblahý vliv na Akašovu výkonnost a časté střídání nálad, oscilujícími mezi dětinským veselím a plačtivostí. S Nurnskými se kroll dostal až do Hur'dhe'ghuubovy skrýše a nakonec i šťastně ven z elielského kamene. V Žiznivých piscích se znovu setkal s mistrem Kherbelem, který po něm žádal předání veškerých zjištěných informací. Nešťastný kroll se však Nurnským ke skutečným důvodům svého působení v družině přiznal a vůdce Yall Rebled s mistrem Kherbelem v tvrdé debatě mezi čtyřma očima dojednal Akašovo zproštění všech závazků k cechu. Kroll Akaš tedy vyvázl bez úhony a dorazil s Nurnskými šťastně do Liscannoru. Zde se zúčastnil rozdělení kořisti, ale následně se s Nurnskou družinou rozloučil. Ať odešel z jakýchkoli důvodů, nebylo, kdo by jeho odchodu příliš želel. Další osudy potulného Akaše nejsou známy.

Allen Moskyt, syn Krochtův - člověk čaroděj [1038-1055]

Allen Moskyt byl nejstarším synem významného družiníka, mnohačetného vůdce a dlouholetého starosty Krochty Moskyta. Po svém otci zdědil nadání pro magii, a jelikož si to zámožná rodina mohla dovolit, studoval Allen od dětství magii u nejlepších učitelů v Nurnu. Díky tomu se už v patnácti letech stal schopným čarodějem a hned po úspěšném složení zkoušek se vydal hledat Nurnskou družinu, aby posílil její řady. Družiníci tehdy v Nabatelu bojovali s netvorem sloucím Urg'huul. Allen byl zklamán, neboť na ostatní narazil, když už byli na zpáteční cestě. Možná však měl mladý Moskyt štěstí, že se vyhnul nebezpečím této mimořádně krvavé výpravy. Křest ohněm si tedy Allen odbyl až o rok později na ostrově Lybbster, kam se družina vydala vyřešit tamní podivné dění. Allen byl plný mladického nadšení a vydatně pomáhal ostatním svými kouzly. Bylo vidět, že kráčí v otcových stopách a hodlá se věnovat praktické magii. S kolegou Rienem tehdy vytvořili nesmírně silnou kouzelnickou dvojici. Družina se z Lybbsteru úspěšně vrátila a ještě téhož roku se Allen s ostatními vydal do bájného království Wilf, takřečeného Kokrhelova. I zde úspěšně přestál nástrahy této potrhle země. Allenův osud se však naplnil na výpravě po stopách jistého Čmelicha. V Černých vrších byla družina přepadena lapky a mladý čaroděj v boji padl. Družina jeho tělo s pietou odvezla do Liscannoru, kde byl náležitě pohřben.

Arkuss Dettor - hobit pyrofor [*1020]

Po armidenské tragédii roku 1043 byla družina velice oslabena a hledala rychle náhradu za všechny mrtvé a nezvěstné. Tak se do družiny dostal i malý hobit Arkuss Dettor, specialista na výbušniny. Jeho první výpravou se stalo vyplenění zlatého dolu. Dettor se projevoval především nadměrným pitím alkoholu a neustále veselou povahou. Jako družiník se teprve rozkoukával a pomoc poskytoval ostatním pouze tu a tam nějakou tou ranou z kuše. Učil se však rychle a především jeho manipulace s třaskavinami dávala tušit, že z něj jednou bude potřebný člen. Těžko určit, koho měl v družině nejvíce v oblibě. Většinou to byl ten, kdo byl ochoten se s ním napít. Jeho životním heslem se stala věta: "Dopijem a nejdeme!". Nějakou dobu se Arkuss na výpravy nevydával. V té době, v roce 1045, se stal občanem Liscannoru a postavil si na jeho území noru s kamenným vyzdřením. Od podzimu toho roku pocítil účasti

všechny výpravy, které Nurnská družina zorganizovala. Jako o dobrodruhuvi toho nejde o panu Dettorovi mnoho říci. Byly okamžiky, kdy dokázal být družině velmi platný, ale takové chvíle byly spíše ojedinělé. Nejčastěji bylo lze vidět malého alchymistu opilého a vtipkujícího na účet kohokoli okolo. Přestože pro své nezřízené opilství nebyl pro družinu příliš produktivním článkem, mezi dobrodruhy byl poměrně oblíben. Často dokázal i vážnou situaci proměnit v žert. A snad právě pro svou nekonfliktní povahu byl na dvou výpravách v roce 1048 zvolen vůdcem. Jako vůdce byl však velmi neschopný. Pod tíhou zodpovědnosti o to více pil a propíjel se do plačtivých nálad. V Isselu se natolik zřídil, že pozvracel pracovnu mallikornského soudce a ještě jej hrubě urazil. Arkuss bezesporu nebyl schopen družině velet, což se ukázalo tehdy, kdy nebyl schopen řešit svár družiníků, který vyústil v krveprolití. Snad proto od té doby už nikdy nezastal vůdcovský post. Starosta Burbbag Šestý v devětačtyřicátém roce Arkusse učinil obecním rybníkářem. Vydání obecní vyhlášky, aplikující pro Dettora pod pohrůzkou vyhoštění z obce zákaz jakékoli manipulace s výbušninami, mělo za následek, že alchymista veškeré svoje profesní umění nasměroval na pálení destilátů. Ve své noře založil palírnu. Obliba v alkoholu a současně jeho neomezený přísun měly za následek, že se Arkuss stal na kořalce doslova závislým. I nadále se zúčastňoval všech družinových výprav, kořistné z nich potřeboval hlavně pro nasycení věčně hladové palírny. Jeho cíle při nurnských taženích se omezily na boj o flašku. Přestože družiníci žertem často flašku považovali za alchymistovu nejoblíbenější zbraň, byl Arkuss v zásadě vynikajícím kušníkem, jehož umění mělo málo konkurentů. Bohům žel velmi často nebyl schopen ani nabit, natož zacílit. Věčně opilý Arkuss Dettor se s družinou potácel až do léta roku 1052, kdy už sám uznal, že se výprav není schopen dále zúčastňovat. Naplno se věnoval už jen palírně, návštěvám hostince U hrocha a obecnímu rybníku, za jehož údržbu mu z obecní pokladny plynula malá, leč stálá renta. Vzhledem k tomu, že se za dobu Dettorova rybníkaření jezírko změnilo v páchnoucí bahnitou břečku, byl alchymista v roce 1056 i této poslední funkce zbaven.

Bašár-bej Kulhavec - člověk válečník [*1028]

Rok 1057 přinesl Nurnským dramatickou výpravu do východní země Mukur, země podezíravé ke všem cizincům. Netrvalo dlouho a družina se dostala do konfliktu s místní mocí a byla nucena prchat. Na pronásledování družiny vyčlenili mukurští postupně velké síly. Jízdní oddíly pročešávaly zemi. Jeden z těchto oddílů se s družinou střetl na jihu země. Nurnští mukurské rozprášili a do rukou družiny padli dva zajatci, barbar Dolwen a člověk Bašár-bej. Bašár-bej byl zkušený mukurský voják, veterán Čagotajských válek, z kterých si přinesl ošklivé zranění nohy. Odtud jeho přízvisko Kulhavec. Pod pohrůzkou smrti byli oba zajatci nuceni družině dělat průvodce v neznámém terénu. Postupně oběma došlo, že touto činností zradili mukurského chába a již se nemohou vrátit ke svým, a proto se přidali k družině, která jejich zásluhy při orientaci v místním prostředí ocenila. Bašár-bej narozdíl od svého druha Dolwena měl se změnou stran velké vnitřní problémy. Byl odmalička vychováván k bezmezné poslušnosti a úctě k velikému mukurskému chábovi. Nicméně si uvědomoval, že již není cesty zpět a s družinou se nakonec vrátil do Liscannoru. Bašár-bej byl bezpochyby statečný bijec a dobrý střelec z krátkého luku. Na svoji domovinu nezapomínal a často ji hájil proti ostatním. Někde v hloubi duše stále zůstával věrný svému Mukuru. Jistě však je, že v Nurnské družině mohou být jeho další osudy velmi pestré.

Beryl Sekera - trpaslík válečník [*1030]

Na trpaslíka Beryla narazila družina roku 1055 ve městě Mondragon. Tento místní opilec byl druhý najat na vylepování letáků, což byla práce, které se nikdo nechtěl chopit. Beryl svěřenou práci sice podle všeho odflákl, ale jakýmsi řízením osudu se k družině přidal. Tvrdil o sobě, že se umí dobře prát, ale zpočátku jej nikdo nebral vážně. Byl prakticky neustále opilý, trpěl výpadky paměti, ale měl také štěstí a opileckou mazanost, díky níž nakonec vše přežil a dorazil do Liscannoru. Z Liscannoru byl ale vzápětí starostou Myšilovem vykázán, neboť pomočil vzácný strom Jantern. Již jako plnoprávný člen družiny vyrazil v padesátém šestém roce na další téměř půlroční výpravu na jih. Během výpravy se Beryl již začal zapojovat do bojů a jeho silná paže začala být družině k užtku. Na druhou

stranu se trpaslík stále projevoval jako notorik a zastihnout jej ve střízlivém stavu bylo naprosto nemožné. Také se vyznačoval tím, že táhnul na svých bedrech několik těžkých zbraní, kterých se odmítal vzdát. Když se mu při jednom přechodu horské soutěsky jeho náklad vysypal, sice o vše přišel, ale rychle si našel náhradu. Nicméně jeho zásluhy v boji na této výpravě později při návratu ocenil i starosta Myšilov, udělil trpaslíkovi liscannorské občanství a nabídl mu i dům ke koupi a funkci hrobníka. Beryl vše přijal a jeho prvním počinem ve funkci byl smutný pohřeb Joachalenta Sallenta, který stál na začátku další výpravy z léta roku 1057. Beryl Sekera, stále s láskou v ruce, přežil i tuto výpravu již jako celkem uznávaný válečník. Památným se stal především jeho průzkum studny na starém hradišti, při němž málem zemřel. Naopak těžký průšvih vyrobil Sekera při přechodu mukurské hranice, kdy díky své věčné roztržitosti málem prozradil pravý cíl výpravy. Přesto se však Beryl z putování šťastně vrátil a jaké budou jeho další osudy v družině, ukáže teprve budoucnost.

Bouřňák Buřič - trpaslík válečník [1038 - 1054]

Mladý, ale přesto již proplešatělý trpaslík Bouřňák se objevil v Liscannoru těsně před koncem roku 1053. Rád se hádal a vyvolával konflikty, což ukázal hned na následné oslavě Novoroku, kdy se v opilosti rozhodl vylézt na Jantern, v čemž mu několika ranami pěstí zabránil obecní strážce Janternu Klabzej Myšilov. Bouřňák to odnesl jen monoklem a vyraženým zubem, a od té doby si Klabzeje raději příliš nevsímal. Jeho další slabou stránkou bylo to, že nedokázal odolat vábení alkoholu a pil při každé příležitosti, což jen rozněcovalo jeho agresivitu. S Nurnskou družinou se Bouřňák ve čtyřiapadesátém roce vydal na ostrov Lybbster, kde měli dobrodruzi za úkol vyřešit problém s páchnoucí řekou a zmizelým dobytčím. V boji byl statečný a snažil se vyrovnat silnějším válečnickům družiny, na výpravě ale překonával ostatní spíše množstvím vypitého alkoholu. Zvláště na hobití svatbě, kam byli družiníci pozváni, udivoval všechny přítomné svou výdrž, a snad jen díky uznání hobitích obyvatel výjimečně nevyvolal žádnou rvačku. Druhý den však trpaslíka trápila značná kocovina, a i to zřejmě přispělo k jeho předčasnému skonu. Druzi byli napadeni rozlicenými vlky a netopýry, kteří jim chtěli zabránit v pátrání. Bouřňák se sice odvážně bil, ale přesila byla značná a on byl doslova rozšápan na kusy.

Bukvoj Draplák - kudůk alchymista [1006 - 1051]

Bukvoj Draplák se k družině přidal roku 1029 v Gorganu při slavné pitce na počest zažehnání připravovaného převratu. Vetrěl se do přízně nurnských dobrodruhů, kteří právě želeli ztráty Torpa Katzbalgera, a hledali za něj adekvátní náhradu. Tou však Draplák ani v nejmenším nebyl. Důvodem byla jeho neschopnost, stejně jako neuvěřitelná zbabělost, kvůli které se nikdy, přes četná přemlouvání, nevydal s Nurnskými na žádnou výpravu. Vždy si vymyslel nějakou výmluvu. Přesto o sobě tvrdil, že je velký dobrodruh, a dlouho žil v hospodě U hrocha, kterážto výsada byla povolena pouze družiníkům. Bukvoj však z Liscannoru nebyl vykázán, neboť každého nazýval nejlepším přítelem a choval se podlézavě, takže nikdo nepojal ani to nejmenší podezření o jeho prohnílému charakteru. A Bukvoj mezitím chystal plán pomsty. Proč se chtěl pomstít a za co, se už zřejmě nikdo nedozví, neboť ani astrální sféry v tom nemají jasno. Důvodem byla zřejmě jeho duševní labilita. Jednoho dne roku 1033 se setkal s kouzelníkem Keronem. Hned si padli do oka, jelikož si byli duševně velmi blízcí, a vydali se spolu na sever, kde hodlali uskutečnit Draplákův šílený záměr. Ve městě Mondragon se oba maniaci setkali s Nurnskou družinou, a poněvadž to vyhovovalo jejich plánům, přidali se k ní. Jejich aliance se málem rozpadla, když elfa Kerona unesli kanibalové. Zatímco většina dobrodruhů pro záchranu elfa Kerona volila rozvázný postup, Bukvoj Draplák propadal hysterii, nesmyslně řval na celé kolo a proklínal dobrodruhy, kteří prý jeho přítele nechtějí zachránit. Draplák sám však nepodal žádný návrh, co že by se mělo dělat. Když se dobrodruzi konečně vydali Kerona hledat po okolních ostrovech, odmítl Draplák pomáhat při pádlování a místo toho se válel po zemi a plakal nad ztraceným přítelem. Kerona se bohům žel podařilo nalézt živého a Bukvoj Draplák byl šťastný jako blecha. Na jeho vražedném plánu to však nic nezměnilo. Družina se ke vši smůle setkala s elfím ubožákem Yargellem a úchylným zabijákem Asasinem, kteří

byli na popud Drapláka s Keronem přijati do družiny. Společenstvo totiž doposud vykazovalo ohromné ztráty na životech. Těmto třem mužům Draplák vysvětlil svůj plán a sám družinu opustil, aby se vydal získat přízeň nějakých dalších důvěřivců, kterým by se mohl pomstít. Draplákova tlupa se roku 1033 v mondragonském hostinci Na provaze neblaze proslavila tzv. Mondragonským atentátem. Štěstí bylo na jeho straně, neboť se nikomu z Nurnských nepodařilo vypátrat, kam směřovaly jeho kroky, což znemožnilo jeho předčasné stažení z kůže. Poté, co vykonal svůj hanebný a zrádný čin, se Drapák vydal na východ. Protloukal se, jak se dalo, bral jakoukoliv práci a dále živil ve svém nitru zlobu a nenávist ke všem, kteří mu podle něj kdy ublížili. Změnil si jméno na Bartoloměj Dráp a žil po léta dosti bědný život. Nakonec se někdy okolo roku 1038 usídlil v Karwellu a podařilo se mu zbohatnout na pašování zboží do Lismorru. Svoji umanutou píli dokázal vybudovat pašeráckou organizaci, když se spojil s těmi nejhoršími zločinci. O svůj post v čele pašeráků musel několikrát bojovat, ale z těchto střetů vyšel nakonec vítězně a posílen. Své odpůrce likvidoval vždy brutálním a okázalým způsobem. Někdy v této době uvěřil v temného boha Skrekha a zasvětil mu svůj další život. Draplákova pomatená duše uvěřila, že právě on je tím vyvoleným, který jednou změní svět. Prohlásil se za Jerguše Zvěstovatele a v nepřehledných roklích karwellských skal vybuďoval základnu svých přívrženců. Coby Jerguš Zvěstovatel hlásal pochybné názory, odpovídající vkusu té nejhorší spodiny, když sliboval lepší budoucnost. Propadl megalomanství a dokonce začal budovat z kamene svoji sochu. Karwellská centrální moc byla v důsledku občanské války oslabená, a to byla živná půda pro Draplákovy rejdy. Avšak ani po dlouhých letech nezapomněl Bukvoj na Nurnskou družinu, kterou z duše nenavídal a stále ji obviňoval z toho, že z ní byl kdysi vyloučen. Roku 1051 se rozhodl pro pomstu a hodlal se pomstít stejným způsobem, jakým to již kdysi učinil. Připravil silnou výbušninu do truhly a tu nechal dopravit do Liscannoru na adresu Nurnské družiny. Jeho plán nevyšel jen díky náhodě a díky tomu, že někteří z druhů pojali vůči neoznačené zásilce podezření. Nálož nevybuchla a byli to naopak Nurnští, kteří se vydali po stopě tajemné bedny. Družina postupně přišla na stopu svého bývalého člena v Karwellu, a přestože se v jedné chvíli dokonce Drapák zmocnil Darlena Moorheda a mučil jej, ukázalo se nakonec, že se Bukvoj Drapák, družiníky přezdívaný také jako Bastard Debilní, tentokrát přepočítal. Když si Nurnští uvědomili, kdo proti nim stojí, neváhali a napjali všechny své síly k pomstě, na kterou čekali celá léta. Postupně rozprášili jeho přívržence a samotného Drapláka dopadli živého. I přes všechny výhrůžky, jak se zrádce naloží, mu nakonec pouze usekli hlavu a jeho poplivanou mrtvolu nechali ležet v blátě. Pro Bukvoje Drapláka byl nakonec stejně nejhorší trest, když musel Nurnským pohlédnout do tváře a vědět, že prohrál.

Burbbag Šestý, syn Šakův - kroll bojovník [1023 - 1052]

Kroll Burbbag se objevil v družině roku 1046 společně s jiným válečníkem, Yallem Reblledem. Bijců bylo tehdy v družině velmi třeba, a tak jeho přijetí proběhlo bez problémů. Na svoji první výpravu vyrazil kroll na jih zlikvidovat jakýsi zlatý důl. Během výpravy se projevil především jako zbabělec, který dovedl utíkat z boje jako první. Někteří jej za to odsuzovali, jiní naopak tvrdili, že se jednalo o zbytek zdravého rozumu v krollově plešaté hlavě. Důležité ale bylo, že Burbbag přežil. Vrátil se do Liscannoru, a protože si byl vědom svých nedostatků ve vzdělání, přihlásil se společně s divoškou Wulpin do večerních kurzů liscannorské obecné školy, které probíhaly pod vedením řídícího Rhandira. S obrovským vypětím nakonec tuto školu absolvoval, i když nejednou Rhandirovi fyzicky vyhrožoval. S družinou vyrazil i na další výpravu do Hamilkaru a dokonce byl zvolen za vůdce. V průběhu dobrodružství sice byl pro svoji nerozhodnost ze svého postu sesazen, ale i tak to byl krollův úspěch. Na této výpravě se ukázalo, že Burbbag si velice liboval v různých soubojích, ve kterých mohl uplatnit svoji sílu. V družině se v té době nejvíce přátelil s trpaslíkem Eodelem, který se podobně jako on často uchýloval k útěkům z boje. A opět přežil a po návratu mu bylo uděleno liscannorské občanství. Z důvodu nedostatku financí však i nadále bydlel v hostinci U hrocha. Mnoho peněz mu nepřinesla ani výprava, na které Nurnští převáželi důležitého svědka k procesu v Mallikornu. Tato výprava měla za následek i přepadení liscannorské školy vyděračským krollem, a poté, co ho družiníci zajali, ujal se Burbbag s chutí role popravitěho. Slávu si však vydobyl v zimní strastiplné výpravě roku 1048. Na

samém začátku tohoto dobrodružství vyprovokoval v hospodě U hrocha bitku s nezvanými cizinci a několik jich povraždil. Naštěstí to pro něj nikdy nemělo žádné soudní následky. Následovala zimní cesta do města Cahirentu. Burbbag vydržel mráz i vyčerpávající boje a v průběhu výpravy dokonce stanul v čele družiny jako vůdce. I on byl sice nakonec uhranut strašlivým pohledem tajemného hraběte Soyí, ale to vlastně bylo jedno. Na této výpravě však zahynul pátý starosta liscannorský, Krochta Moskyt, a po návratu proběhla nová volba starosty. Burbbag se zachoval velmi mazaně. Den před volbou si koupil zchátralý srub po mrtvém družiníkovi, aby tak splnil jednu z podmínek starostenské kandidatury. A následující volbu skutečně vyhrál. Burbbag, syn Šakův, se stal šestým starostou liscannorským. Od té chvíle si začal říkat Burbbag Šestý. Své funkce se chopil s krollím elánem. Okamžitě začal vydávat různé vyhlášky a vzápětí je rušil, čímž se dostal několikrát do sporu s ostatními občany. Za rádce si vybral hraničáře Darlena Moorheda, který byl již delší dobu jeho nejlepším kamarádem. Jako starosta si vysloužil nevalnou pověst byrokrata, který měl na každý slib hned několik výmluv. Podařilo se mu rozházet podstatnou část obecní kasy, aniž by za ním někdy zůstalo nějaké viditelné dílo. Roku 1049 však byl starosta Burbbag podivným způsobem unesen obrovskými Huboty a následně byl jimi požádán o pomoc. Chtěli, aby přinesl kůži podivného netvora, který obýval hluboké jižní pralesy. Za to od nich obdržel obrovitého divokého psa Šakmara, který poslouchal jen jeho. Burbbag skutečně zorganizoval výpravu a stanul v jejím čele. V této době byla družina velmi silná, neboť v ní byli zkušení bijci - Harez, Yall a Traskatul, a kroll Burbbag se mezi nimi rozhodně neztratil. Výprava nakonec dopadla dobře a Burbbag si dokonce přivedl jako trofej dvě černošky, dar od jednoho domorodého náčelníka. Prohlásil je za své ženy a nastěhoval si je do srubu, ve kterém ovšem údajně vybudoval rozsáhlé a hluboké sklepení. Od této chvíle bylo často ze starostova domu slyšet hádky, neboť obě divošky spolu začaly usilovat o krollovu přednostní přízeň. Burbbag je pojmenoval Mija a Maja, a sám občas nevěděl, která je která. Domácí spory nakonec kroll vyřešil tím, že jednu ženu z domu vyhnal. Zůstala ta, které říkal Maja. Mezitím se kroll vyškolil na bojovníka a s ostatními se dále vydával na výpravy, kde jeho válečnické umění velmi pomáhalo družině v jejich úkolech. U Nové Tehaly roku 1050 se dokonce utkal s drakem, kterého pomohl zabít. Stal se rovněž vůdcem na výpravě za Bukvojem Draplákem, úchylným odpadlíkem a strůjcem nechvalně proslulého Mondragonského atentátu, a i na této výpravě se podílel na všech bojích a zasloužil se o to, že byl pomatenec dopaden a po zásluze popraven. To bylo v létě jednapadesátého roku. O rok později vypršel Burbbagovi starostenský mandát a podruhé zvolen nebyl. Krollovi se patrně ulevilo, neboť ve funkci sice dokázal vymýšlet vzletné plány na rozvoj obce, ale na běžné papírování příliš nebyl, o správě financí nemluvě, takže prohru ve volbách nebral nikterak tragicky. Naopak ho čekala radostná událost, jelikož se mu ze spojení s Majou narodil syn Burbun. Na oslavě narození Burbbagova potomka se opět projevila krollova prchlivost, když málem zlynčoval Kryšpína Pěnipírka, jenž si z narozeného černouška tropil nevhodné žerty. Naštěstí si kroll nakonec uvědomil, že v Liscannoru by neměl vraždit občany, a nebohého hobita jen přitopil v obecním rybníku. Burbbagovým osudem však nebylo těšit se ze svého potomka dlouho. Na svou poslední výpravu vyrazil na jaře roku 1052 sbírat tajemné květy poblíž visky Trkany. Tam se Burbbag sice blýskl tím, že postrašil ducha na místním hřbitově, ale následně se družina dostala do tajuplného domu, kde ji napadli dva kamenní minotaufi, střežící vchod. V družině vypukla panika a rozprchla se na všechny strany. Kroll tak byl nucen se sám a bez pomoci utkat s jedním z kamenných kolosů a pod ranou jeho sekery zahynul. Burbbagova mrtvola pak byla převezena do Liscannoru, jehož rozvoj mu tolik ležel na srdci, a s pietou pohřbena na obecním hřbitově. Je možná na místě dodat, že po krollově smrti došlo k politováníhodné události, kdy se nový starosta Darlen Moorhed, dříve prý Burbbagův přítel, pokusil vyhnat krollova právoplatného syna a dědice i s jeho černou matkou z obce a zabavit jim zděděný majetek. Jen díky solidaritě občanů mohla Maja dále vychovávat svého syna v jeho rodné obci. Takový nevděk si Burbbagova krev za vše, co tento dobrodruh pro družinu udělal, rozhodně nezasloužila.

Darlen Moorhed - elf chodec [*1019]

Samotářský elf Darlen Moorhed byl Nurnskými osvobozen ze zajetí na ukořistěné lodi plující roku 1040 Kodgickým souostrovím. Hned zpočátku se projevil jako osoba nedůvěryhodná a šibeničně drzá, zvláště když jako kodgičan, pravděpodobný člen tamního podsvětí, požadoval po svých zachráncích bezplatné přidělení zbraní. Navíc svůj vstup do společenstva považoval za věc natolik samozřejmou, že nepokládal za nutné jej ani oznamovat. Je až s podivem, že tímto neslavným začátkem prošel bez úhony. Tajemný Moorhed se s Nurnskými po skončení jejich výpravy vrátil do Gwendarronu, ale brzy beze slova rozloučení záhadně zmizel. Objevil se teprve v jarnu 1042, zpustlý a bez peněz, aby se zúčastnil plnění královské zakázky na potření pirátské tlupy, sídlící na roztrfěných skaliscích kdesi v přilehlém moři. Během této výpravy se začalo ukazovat, jaký je Darlen dobrý střelec, nicméně mnoho vážnosti se u svých druhů netěšil. Stal se spíš občasným terčem obhroublých vtipů. A tak z jednoho takového žertu kroll Lynhaard před zraky všech sežral mrtvolu Moorhedova věrného psa, jediného přítele. Po návratu do Liscannoru Darlen s Nurnskými zaplil šťastné pořízení z pirátských ostrovů a bez rozloučení se za tmavé bezhvězdné noci vytratil. Darlen však zmizel jen na pár let. Roku 1046 jej družina znovu potkala v Gorganu a hraničář se k ní opět přidal. Byl již o poznání zkušenější než před lety. Mistrovsky ovládal luk a některé jeho rady se občas ukázaly jako cenné. S družinou se vrátil do Liscannoru a od té chvíle se začal pravidelně účastnit všech výprav za slávou a bohatstvím. Účastnil se většiny bojů, a to téměř výhradně jako střelec. Po boji dovedl navíc ošetřit i zraněnou ránu. Občas se nechal strhnout i k zápasení, jako například v Hamilkaru v hospodě U přeražený čelisti, ale v boji tváří v tvář tolik úspěšný nebyl. Během výpravy, kdy družina pátrala po dvou dcerách, již Darlen zaujímal pevné místo v družině. Stopoval, střelil a také pomáhal svými radami. Roku 1048 byl těžce raněn, když se družina utkala s jinými dobrodruhy v bitce U hrocha, ale dokázal se ze svého zranění vylízt. Této zimy se Darlen, který si v Liscannoru již stačil opatřit obydlí, stal členem těžké zimní výpravy do Carentanského údolí. Vyznamenal se v Cahirentu, když z hořícího domu dokázal sám vynést starého a nemohoucího dědu. S ostatními absolvoval i strastiplné zajetí u nemrtvého hraběte Soyi. Přežil a vrátil se zpět do Liscannoru. V družině se v té době přátelil hlavně s krollem Burbagem, a když byl kroll zvolen za starostu obce Liscannor, tak mu často radil. Při rozhodování byl Darlen občas dosti nerozhodný a ostatní družiníci mu to škodolibě vytýkali. Po výpravě na jih, kde se při pátrání po tajemném ještěrovi Darlen zakalil v bojích s tamními černochoy, se konečně rozhodl prozradit něco více o své minulosti. Z ní vyplynulo, že strávil své dětství ve městě Nirk jako člen tamního podsvětí, a dotáhl to dokonce i na člena jakéhosi tajemného Moorhedova bratrstva, což i přes Darlenovo idealizování byla bezpochyby nějaká zločinecká organizace. Právě odtud pochází Darlenovo druhé jméno, Moorhed. Roku 1051 Darlen spolu s ostatními pronásledoval družinového zrádce a odpadlíka Bukovoje Drapláka a byl to on, kdo několikrát v nepřehledném terénu dokázal družinu navést na zrádcovu stopu, přičemž zde uplatnil své stopařské nadání. A bylo to právě chodcovo mistrné stopařství, které se mu stalo málem osudným. V samém závěru výpravy totiž padl při průzkumu nepřátelských pozic do rukou samotného Drapláka a byl jím mučen. Darlena zachránila družina v poslední chvíli a Moorhed mohl mluvit o štěstí, když mu Drapák stačil pouze odříznout víčko levého oka. Patrně drsná výchova v Moorhedově bratrstvu, předchozím Darlenově působišti, však způsobila, že chodec své poznamenané tváří nevěnoval příliš pozornosti ani po návratu do Liscannoru. A přichází rok 1052, který je pro Darlena mimořádně úspěšný. Stává se poprvé vůdcem společenstva na výpravě a zároveň po tragické smrti starosty Burbaga jeho nástupcem. Darlenovo vůdcování během nepřehledných výprav po gwendarronských krajích proběhlo v pořádku, ale funkce starosty se stala pro nepříliš rozhodného Darlena doslova osobní tragédií. Ukázalo se, že řešení čehokoliv je pro chodce těžký oříšek. Darlen Moorhed nic neřešil a pokud byl k řešení donucen okolnostmi, dokázal se i do toho nejjednoduššího problému zaplést tragikomickým způsobem. Události jako "Lovecká vyhláška", "Proč neuznávám gwendarronského krále" nebo "Vystěhování černé Maji", dokázaly srazit popularitu Darlena Moorheda až na samé dno důstojnosti. Někteří s družiníků, zvláště pak Klabzej Myšilov, Yall Reblled a Dyni Longodon, vycítili starostovu slabost a začali jej neúprosně kritizovat a posléze i vyzývat ke složení

starostovské funkce. Darlen narůstající kritice čelil způsobem sobě vlastním. Všechny problémy se snažil "vysedět", stížnosti přecházel mlčením a zavíral se ve svém domě. V tomto těžkém období mu hodně pomohl jeho přítel, kouzelník Rien Gwardit. Darlenova taktika se nakonec ukázala jako účinná a chodec dokázal dotáhnout své starostenské období do řádného konce, kdy prohlásil své působení ve funkci za úspěšné. To bylo v roce 1055. V následující volbě nezískal ani hlas a navíc mu novopečený starosta a jeho nástupce Klabzej Myšilov napadl tučnou pokutu za nepořádky v obecní kase. Darlen tuto pokutu kupodivu zaplatil a to byl konec Darlena v jakékoliv funkci. Pověst Darlena Moorheda alespoň částečně zachraňovala jeho účast na družinových výpravách. Nestal se již vůdcem, ale byl vždy počítán do družinového jádra. Jeho luk byl stále smrtonosný a ani jeho meč nezahálel. Roku 1056 se při úspěšné výpravě, při které družina zdolala pěkný kus světa, podíval i do tajemného Trindindolu. Ač byl sám elfem, poměry v této zemi po právu kritizoval, což mu odcizilo i jeho přítele Riena Gwardita. Na těchto výpravách se však stále potvrdzovala chodcova věčná slabina. Darlen rád radil, ale odmítal za své zajisté dobře míněné rady nést jakoukoliv odpovědnost. Je však třeba říci, že mezi některými družiníky, zvláště pak u družinových nováčků, mělo Darlenovo slovo svoji váhu. Zkušenější dobrodruzi se však Darlenovi stále více posmívali, ať už veřejně nebo skrytě. Darlen se ještě roku 1057 účastnil jako ostřílený dobrodruh výpravy do země Mukur, ale v poslední době se stále více prosylchá, že chodec se chystá společenstvo opustit.

Dolwen Mukurský - barbar válečník [*1033]

Barbar Dolwen se narodil ve špinavé vesničce jménem Detor v Mukuru. Jeho dětství v chábově zemi bylo smutné. Rodiče byli zemědělci a dělali na malém poličku. To, co vypěstovali, museli z valné části odevzdávat chábovým úředníkům. Když byl dospívající Dolwen odveden do armády, bylo to pro něj vlastně štěstí. Tady se aspoň najedl, i když ne vždy. Byl zařazen k jízdním čardajům a očekával ho trpký život chábova vojáka. Příchod Nurnské družiny roku 1057 do Mukuru to však změnil. Dolwen padl společně se svým druhem Bašár-bejem do nurnského zajetí a byl přinucen ke spolupráci. Se změnou stran neměl narozdíl od Bašár-beje Dolwen žádné problémy. Mukur chtěl opustit již dříve a zde se mu naskytla příležitost. S družinou spolupracoval ochotně, ale hrůza z cháby na něm ležela ještě dlouhou dobu. Velmi často od něj mohli ostatní slyšet větu: "To se nesmí". Postupně se však začalo ukazovat, že Dolwen je tvrdý bijec, který pro ránu nejde daleko. Dokázal dlouho mlčet, aby pak vybuchl v záchvatu vzteku, což pro jeho nepřátele nebylo nic příjemného. Dá se očekávat, že to v družině jednou dotáhne daleko.

Dot Trau z Ormoru - hobit kouzelník [1007 - 1050]

Hobití kouzelník Dot Trau se k družině připojil roku 1050, chtěl si vysloužit bohatství a slávu. S nikým se příliš nepřátelil, byl to spíše takový zapšklý a zamlklý samotář, není proto divu, že ho ostatní neměli příliš v lásce. Zúčastnil se s ostatními výpravy do Nové Tehaly, kde tamní obyvatelé sužovali skřeti. Dot se držel stranou ostatních a často býval neviditelný, což způsobilo značnou nedůvěru zbytku družiníků. Jednou v noci se z neznámých příčin pohyboval po táboře právě ve chvíli, kdy měl hlídku druid Klabzej Myšilov. Ten zaslechl šramot a na neviditelného hobita skočil. Dot se začal usilovně bránit a srazil druida do ohniště, načež začal prchat. Rozlícený Myšilov se ho jal stíhat a uštědřil mu ránu holí. Ta žela byla smrtelná. Dot Trau odpočívá pod malým rovem z několika kamenů v opuštěných lesích kolem Nové Tehaly, aniž by jeho smrti kdokoliv želel.

Dyni Longodon - hobit theurg [*1016]

Tento vědec a alchymista se stal v nurnské historii patrně nejmenším členem vůbec. Lidé a zvláště krollové se museli pořádně předklonit, aby na něj vůbec viděli. K družině se připojil roku 1041 v Erkrachtu a zúčastnil se několika bojů za svobodu Kamenného ostrova. Výpravu zdárně přežil a vrátil se s ostatními do Gwendarronu. Vyrázil i na další dobrodružství na piráty v roce 1042, kdy se projevily jeho sklony uvařit vše, co Nurnští našli, mimo jiné také Cecilova mrtvého havrana. Ke svému štěstí vynechal výpravu do Armidenu, při níž padli téměř všichni zúčastnění, a raději si u Aedda na samotě začal hloubit vlastní

noru, ve které by mohl provádět své pokusy. Vyrázil až v třiadvacátém do Velvonnoru. Družiníkům pomáhal především svými lektvary, ale jeho kuše Wenora, pojmenovaná po švarné liscannorské kudůce a dvojnásobně vdově, byla také smrtící zbraní. Dyni i tuto výpravu šťastně přežil a významně se podílel na rozkvětu Aeddovy samoty, která se přeměnila v osadu Vranigost. Pro další výpravu do doupěte Černých jezdců, kam byla družina vylákána zrádným Chamtudurem, byl malý alchymista dokonce zvolen vůdcem. Leč přepadla ho zrádná nemoc, a tak hned po prvním souboji opustil družinu a vydal se na zpáteční cestu do Vranigostu. K družiníkům se opět připojil v závěru výpravy, kdy tito bojovali v Kasulu ve vojsku svrženého krále. A hned se stal příslovečným jazýčkem na vahách, neboť v souboji o záchranu unesené dcery nómského náčelníka, kdy byla družina téměř poražena, malý Dyni přesně mířenou střelou ze své kuše zastřelil velitele nepřátel. Po této výpravě se však hobit odebral do ústraní a ve své vranigostské noře se po nějaký čas věnoval bádání a rovněž literární činnosti. Znovu se rozhodl k družině připojit až v devětačtyřicátém při lovu ještěra v hustých jižních pralesích. Z výpravy se šťastně vrátil pln nových poznatků o přírodní magii a pustil se s vervou do nového bádání. Od té doby se Dyni Longodon stal pravidelným členem výprav, které Nurnská družina podstoupila. V létě roku 1050 se vydal do okolí Nové Tehaly, kde prokázal zaujetí pro alchymii svým takřka fanatickým zájmem o lov netopýřů, z jejichž těl extrahoval žádané magické substance nutné pro další obrábění do kýžených alchymistických výrobků, jimiž, pravda že za peníze, zásoboval zhusta družinu. Na jaře roku 1051 následovala výprava po stopách jistého Bartoloměje Drápa, z kteréžto osoby se vyklubalo nechvalně známé individuum, říkající si dříve Bukvoj Draplák. A malý Dyni Longodon byl tím, kdo se aktivně podílel na popravě duchovního strůjce Mondragonského atentátu z roku 1033. Na počest této výpravy byl v obci vysazen posvátný Jantern a pan Longodon, ač dosud neobčan, požíval pochapitelně výsady účastnit se každoročně sklizně jeho plodů. O rok později, na jaře dvaapadesátého roku, podpořil Dyni družinovou výpravu na severovýchod Gwendorronu, která v oblasti Trkan potírala temné reje nečistých zjevení. Během tohoto času zúročil veškeré své nabyté vědění a nemusel příliš přesvědčovat ostatní, že v oblasti alchymie nemá konkurenta. A tehdy se dá nalézt zmínka, že se začal naplno a do hloubky věnovat theurgii. Ve výčtu úspěšných výprav nesmí chybět ta do kraje khanderwaedského z jara roku 1053. Před touto výpravou posílil svou pozici v družině uzavřením tzv. Úmluvy ohně, což byl holport o maximální podpoře uzavřený mezi Dynim a dvěma silnými válečníky, Yallem Reblledem a barbarem Harezem. Tímto prozíravým kouskem zajistil si vlastně ochranu. Říkalo se ale, že vcelku pevná a jistá pozice v družinové hierarchii učinila jej pyšným, což dával najevo zejména lidem z oboru či oborů příbuzných. Z výpravy se šťastně vrátil a usmyslil si, že jeho postavení je natolik silné, že by mohl založit rodinu. Začal se více zajímat o dění liscannorské a byl jedním z kritiků tamního starosty Moorheda. Dá se snad tvrdit, že začínal pomýšlet na odstěhování z Vranigostu, kde by dále provozoval už jen alchymistickou laboratoř. Výprava do Nabatelu z podzimu téhož roku, kde byl Dyni družiníky zvolen za vůdce Nurnských, přinesla značné ztráty na životech spoludruhů. Přesto byl na jaře roku 1054 Dyni Longodon znovu zvolen vůdcem družiny a vedl výpravu na ostrov Lybbster, respektive vyřešit zakázku na odhalení příčiny nedostatku pitné vody. Tuto výpravu v čele družiny zdárně dokončil, a nejen to. Během výpravy se na ostrově seznámil se slíchnou hobitkou Anjou Šťovíkovou, a po splnění úkolu ji požádal o ruku. Svatba se uskutečnila v lybbsterském Erkeni a byla velkolepá. Nedlouho po svatbě alchymista, žijící stále ve Vranigostu, začal hlasitě projevovat názory na nesrovnalosti v úřadování liscannorského starosty Darlena Moorheda. Počátkem roku 1054 zakoupil Dyni Longodon v Liscannoru dům a s krásnou Anjou se okamžitě přistěhoval. Zažádal starostenský úřad o udělení tamního občanství, ale z důvodu nevyvázání se z občanství vranigostského mu toto bylo zamítnuto. Na podzim se hobit zúčastnil už jako řadový, nicméně velevýznamný člen družiny, nechvalně proslulé výpravy do Wilfského království. Série výprav Dynimu zajistila jisté bohatství a události ve Wilfu, jichž byl očitým svědkem, jej zřejmě přivedly k přesvědčení, že by si měl na čas od dobrodružného života oddychnout. Možná v té době už začal pomýšlet na to, že pověsí dobrodružný život na hřebík a v kruhu rodinném bude se živit alchymii. Navíc jeho milovaná žena Anja byla tou dobou v očekávání prvního potomka. O ponovoroku

1055 rodinu Dyniho Longodona postihla tragédie. Při porodu jeho prvorozené dcery zemřela manželka Anja. Dyni Longodon byl zdrcen a na světlou památku své ženy dal novorozeněti její jméno. Po panu Moorhedovi se stal starostou obce druid Myšilov a Dyni Longodon znovu požádal o občanství. To mu bylo opět zamítnuto a mezi oběma muži vzplanul tichý konflikt. Nebylo divu - oba měli svým způsobem podobné vlastnosti. A to především ješitnost. Dyni Longodon se činil kritikou na starostenský úřad a zatvrzelý Myšilov mu oplácel stejnou mincí. Svým způsobem se mezi nimi jednalo o dětinský boj o moc. Na výpravu s Nurnskými se Dyni Longodon vydal až v zimě roku 1055, kdy byli Nurnští najati, aby pátrali po zmizelém Arnúthien Gorganském. Znovu se stal vůdcem a výpravu završil velmi úspěšně. To však byl vrchol jeho družinické dráhy. Z wenarenského trhu s otroky přivedl domů dva sirotky, jistou Bilanku a Dani, a adoptoval je. Pověsil staré řemeslo na hřebík a věnoval se pouze rodině. O ponovoroku 1056, tedy rok po tragickém skonu manželky Anji, Dyniho potkala další tragédie, tentokrát v podobě úmrtí adoptované Bilanky. Zemřela na zápal plic. Dyni Longodon se staral o své dvě zbylé děti a začal pít. Stále častěji navštěvoval hostinec U hrocha a nakonec už pil i doma. Osud Longodonův je snad nejpohutnějším ze všech osudů vůbec. Zažil vrcholy i prudké pády. V Liscannoru žije Dyni Longodon se svými dcerami dodnes.

Egh - kroll válečník [*1038]

Kroll Egh se narodil v Rugornských skalách, kde stále ještě přežívá několik krollích tlup. Když dospěl (a krollové dospívají brzy), vydal se do světa vydělat si na živobytí. Většinou se živil pomocnými pracemi jako nádeník a budoucnost si nijak neplánoval. Žil ze dne na den, a tak mu to i vyhovovalo. Až tuhá zima roku 1057 výrazně změnila krollův život. Osud jej tehdy zavál do družinické vesnice Liscannor, kde Egh našel obživu v hostinci U hrocha, kde pracoval za stravu a byt, a byl to právě on, kdo zburcoval družinu při zavraždění Joachalenta Sallenta, jehož vražda byla začátkem další družinové výpravy do zemí Mukur. Egh se vyznačoval dobráckou povahou a ostatní družiníci jeho sympatické vystupování ocenili tím, že mu pořídili meč a zbroj. Během výpravy se aktivně zapojoval do všech šarvátek a na opuštěném hradišti dokonce našel menší poklad. Také jeho silné paže několikrát ostatním pomohly. Posléze se nakazil ošklivou chorobou, která jej na delší dobu výrazně oslabil, ale nakonec se z choroby dokázal vylízt. V družině byl ostatními Egh oblíben a neměl s nikým žádné konflikty. Po návratu do Liscannoru se nechal slyšet, že by se zde rád usadil a pořídil si zde dům. V Eghovi nesporně roste nadějný družiník, který by se v budoucnu mohl stát jedním z družinových pilířů.

Glut Gavrat - barbar válečník [*1025]

Barbar Glut se s Nurnskou družinou setkal, když prchala z prokletého Trindindolu a hledala cestu do civilizovanějších končin. Jako potulný dobrodruh se osamoceně toulal zemí, a jelikož znal okolní kraje, byl přijat do družiny. Byl to mrzutý a tichý muž, takže není divu, že si s nikým nepadl příliš do oka a neměl v družině žádného přítele. S Nurnskými se zúčastnil jen přejezdu z Almemaru na jih do Kasulu a zpět do Liscannoru. Zřejmě si život dobrodruha představoval jinak, a tak družinu opustil a už o něm nikdo nikdy neslyšel.

Goran - barbar kouzelník [*1030]

Barbar Goran, šaman divokého barbařího kmene z olvornských hor, se setkal s Nurnskými po náhodném prostoupení nunavuitským průvlakem na ostrově uprostřed khanderwaedského jezera Khenneh. Psal se deštěm roku 1054 a mladý šaman podstupoval zkoušku třináctidenního půstu a odloučení od svého lidu. Nurnskými byl vyrušen uprostřed klanového rituálu, ten nuceně přerušil a spolu s družinou se vydal odstranit příčinu vzniku eifferského zrcadlení a uniknout z útrob Ellielského kamene. Goran se stal Nurnským oporou, protože rozuměl přírodě a zvykům primitivních národů. Byl velmi pečlivý pozorovatel okolí, což bylo platné obzvláště během hlídek. Jako kouzelník příliš nevynikal - jeho styl využívání magie byl gwendarroňanům nezvyklý, pro svou jaksi přírodní a primitivní podstatu. Provozování magie musel barbar podporovat rozličnými šamanskými rituály, při nichž hojně využíval různých fetišů, tanců a zařikání. To znamenalo, že aplikace

jeho kouzel byla velmi zdlouhavá. Barbaru Goranovi se podařilo spolu s Nurnskými ve zdraví vyvázat z hroutícího se Ellioldolu a navrátil se v jejich řadách do Liscannoru. Poté, co mu byl vůdcem vyplacen nepříliš tučný podíl z kořisti, rozloučil se a vrátil se ke svému kmeni v olvornských horách. Snad se jeho cesty s těmi Nurnskými jednou znovu spojí.

Harez - barbar šermíř [1029-1047]

Barbar Harez se se svým mečem a pověstným pytlek přes rameno objevil Liscannoru na počátku roku 1047, aby vstoupil do řad Nurnské družiny. Ve společenstvu byla vždy po válečnických velká poptávka, a tak byl ihned u žejdlíku piva přijat. Harez pocházel z východních plání, kde se dodnes kočovní barbaři sdružují v pospolité kmeny a vládou v nich zákony kyje a tesáku. Také zákon silnějšího kladl nad ostatní zákony království Gwendarronského, a tento náhled byl patrně důvodem, že Harez byl vždy hotoven k boji. Již záhy Nurnští shledali, že barbarova přítomnost v družině má na úspěšnost jejich akcí nemalý vliv. Harez se od počátku ukázal jako málomluvný, leč velmi statečný muž, jehož názorem bylo, že z bojů utíkají pouze slaboši, a proto se stal pilířem úderné síly Nurnských. Byl velmi otužilý, i v obdobích zimy raději přespával na stráních nad Liscannorem, místo aby přijal pohodlí hostince nebo třeba teplo vlastního domu. Tak tomu byl zvyklý a věděl, že protivit se starým kmenovým obyčejům je stejné, jako protivit se barbařimu bohu Harr Ghnedovi, což vede pouze ke zkáze. Na první výpravu se s Nurnskými vydal do země Hamilkar, během níž se velmi spřátelil s válečníkem Yallem Reblledem, který byl uhlazenějšího, leč podobného ražení. Zato příliš neuznával krolla Burbbaga a trpaslíka Eodela, které považoval za zbabělce. Někteří družiníci tvrdili, že Harez nemá pud sebezáchovy, ale spíš šlo o odlišný náhled na smrt jako takovou. Roku 1048 se barbar zúčastnil dvou výprav, přičemž během té druhé málem položil život. Měl ale tuhou kořínek, vždyť v té době byl schopen vrhat se do bojů i osamoceně, čímž nejednou připravil zbytek Nurnských o práci i případné potíže. V létě zřejmě na barbara dolehl stesk po domově a jeho lidu a odjel zpátky do plání kdesi na východě. Vrátil se až na jaře následujícího roku, aby se s Nurnskými vydal na strastiplnou výpravu do jižních pralesů. Při této výpravě na barbara poprvé sáhla smrt. Nicméně čas šel dál a Harez jakožto válečník v družině profesně rostl, až se jeho místo stalo takřka nenahraditelným. Následovala pro barbara úspěšná výprava do krajů novotehalských z léta roku 1050 a o rok později úspěšná honba za mužem, který kdysi očernil čest Nurnských, Bukvojem Draplákem. A barbar Harez se stal jedním z těch, díky nimž byla tato historická kapitola definitivně uzavřena, a jeho jméno se tak vetklo zlatým písmem do kronik společenstva. Tato výprava Hareze stála spoustu sil, a tak se rozhodl na čas vrátit mezi své blízké, do dalekých východních plání ke svému rodnému kmeni. Harez se vrátil až na jaře roku 1053 a vydal se s Nurnskými na výpravu do země jménem Khanderwaed, jež vyústila v traumatizující zážitky v nitru Hlavy Eliel. Na samém počátku uzavřel s alchymistou Longodonem a válečníkem Reblledem tzv. Úmluvu ohně o vzájemné bezvýhradné podpoře a během této výpravy podlehl krátkodobým citům k důvěrnici heikornatské panny Eiener, Irize, s níž počal dítě. O Irigině pozhnaném stavu neměl tušení. Také na něj během výpravy již podruhé vztáhla ruce smrt, a tak se stalo, že po strastiplných peripetiích se navrátil do Liscannoru až po provedené dražbě, v níž si jeho spoludruzi přerozdělili Harezův majetek, jelikož jej považovali za součást kořisti. Harez byl však velmi důležitý muž společenstva a svou sílu si zcela zřetelně uvědomoval. Dal pardům zcela jasně najevo, jak důležité je jeho postavení a že se nebrání k získání svého majetku zpět použít hrubé síly. Majetek mu byl vrácen, ale nevratně bylo zaseto semínko pochybností, že Harez je nestoudně domýšlivý. Irigino dítě se obejvílo na zápraží hostince U hrocha nedlouho po narození, a dle vysvětlujícího listu nebylo pochyb, že otcem je Harez. O dítě se za pomoci druhů postaral, a poté je odvezl ke svému barbařimu kmeni na výchovu. Jméno dítěti nedal, neboť u divokých barbarských kmenů je prý zvykem, že dítě získá jméno až poté, co projde bojem či jinou důstojnou zkouškou. Na podzim roku 1053 se Harez účastnil výpravy do krajů nabatelských, kdy při dobývání hradu Norgyd podlehl temné stvůře, označované jako Urg'huul. To bylo potřetí, kdy na něj sáhla smrt. Tenkrát to málem bylo definitivní objetí, neboť druzi, kteří měli tu moc, hodně váhali, zda Hareze vytrhnout z jejích spárů, či nikoli. Nakonec se tak stalo, ale dá se s jistotou tvrdit, že byl oživen pouze díky platnosti Úmluvy

ohně. Harez tedy povstal, ale dal zřetelně najevo, že bez něj by Nurnští nebyli nic. V té době už z hlediska profesního neměl barbar vůbec žádnou konkurenci, obzvláště po tragickém skonu Yalla Reblleda. V letech 1054 a 1055 následovala trojice výprav, které se z hlediska Harezova působení v družině ničím nevyrovnaly. Harez žil bojem a pro boj. Liscannorského života se v zásadě neúčastnil a nevlastnil ani dům. Žil v hnízdě na louce nad Liscannorem, kde přespával jen přikrytý starou vozovou plachtou. Vždy říkal, že pravý muž, pokud si chce uchovat čilého ducha a sílu, musí čelit přírodě a povětrnostním vlivům bez veškerých vymožeností civilizace. Tedy zocelovat se odpíráním si takových věcí. Osudnou se barbaru Harezovi stala poslední ze zmíněných výprav, označovaná za výpravu po stopách Čmelichových. Padl na území Gorganu, stalo se tak o poradostinách roku 1055 v bitce s lapky. Jeho tělo bylo zpopelněno a vítr odnesl Harezův dým k Harr Ghnedovi, jeho patronu. Harezův duch, ač časem vyčepělý, je mezi Nurnskými cítit pořád. Ani skutečnost, že nikdy nebyl vyvolen za vůdce, nemůže zmatnět aureolu jeho slávy.

Karabas, zvaný Vrána - elf kouzelník [1026-1053]

Karabas, řečený Vrána, se roku 1048 potuloval po Carentanu v době, kdy tam místní vládce Zlyran pořádal soutěžní klání, a připojil se k honu na hraběte Soya. Jako jeden z mála unikl lavině, ale ocitl se v Soyových kobkách. Tam se přidal k Nurnské družině a byl spolu s ostatními propuštěn pod podmínkou, že zlikvidují pána Zlyrana. Družiníci se však rozhodli odejít z nebezpečného kraje přes zasněžené horské průsmyky. Tam došlo k líté řepě se smečkou hladových vlků, při níž Karabas málem přišel o život, ale včasný zásah Darlena Moorheda, družinového léčitele, ho zachránil. Vrána se vrátil s ostatními do Liscannoru, kde se ubytoval v hostinci U hrocha a slíbil, že až se z této výpravy poněkud vzpamatuje, určí se s ostatními ještě někam vydá. S Nurnskými se na výpravu vydal až v deštěnu 1052, kdy se družina pro pana Zrobrowa Brojana, člena nurnského alchymistického cechu, vypravila do trkanských bažin požnout vzácnou květinu, žádanou alchymistickou ingrediencí. Během výpravy se mu stala nemilá věc. Neblahým vlivem nalezeného kouzelného bezmegu se proměnil do vizáže ohyzdného chlupatého ďáblíka. Smůla jej provázela i nadále, když později v Chrámu bezejmenného boha málem položil život a na nějaký čas ohluhl. Po šťastném návratu do Liscannoru se ze svých neduhů za nemalé finanční prostředky musel léčit. Proto na další výpravu Karabas Vrána nevyrazil, a připojil se k druhům až na jaře roku 1053 v Khanderwaedu, kdy se chystali v Ebelderské slati proniknout do Černých věží. Po průniku průvlakem, kdy se výprava změnila v děsivý úprk z chřtánu ellielského kamene, se ukázal jako velmi schopný kouzelník, stojící vždy nadohled svého učitele Riena Gwardita, avšak narozdíl od něj nikdy obětavě neváhal použít i hrubou sílu. V tomto směru se stal pověstným vrhačem oštěpů. Karabas Vrána našel své pevné místo v družině, a proto se v jejích řadách na podzim roku 1053 vypravil zničit zlo sužující nabatelský hrad Norgyd. Zlo jménem Urg'huul se však ukázalo, stejně jako mnohým jiným, být nad jeho síly. V útrobách hradu byl rozsekán jeho černými přísluhovači a Vránovo tělo se nakrátko stalo Urg'huulovou součástí.

Kardaš Pipril - hobit zloděj [1040 - 1055]

Mladícký Kardaš Pipril byl příležitostný zlodějíček, žijící v mallikornském Isselu. Na tohoto hobita narazila družina roku 1055 během své výpravy, kdy pátrala po tajemném Čmelichovi. Kardaš Pipril se pokusil okrást čerstvého družinového nováčka Kutouše Králíka, který měl na starosti zásobování družiny. Nepříliš šikovný Pipril byl při pokusu chycen a před výpraskem jej zachránila pouze jeho nabídka, že na místním tržišti obstará nějaké zásoby. Když se posléze Pipril vrátil s několika kuřaty a hroudou másla, bylo mu odpuštěno a hobit se dokonce k družině přidal. Během této zamotané výpravy se hobit projevoval tím, že se nijak neprojevoval. Jeho největším přínosem pro družinu bylo občasné "hlídání koní", což byl termín, používaný v družině pro strážní činnost, a obecně ta nejnížší družinová funkce. Během své první výpravy projevil mladý Kardaš skutečné komediantské nadání, když na Sovím hrádku v Mallikornu sehrál v improvizované divadelní hře hlavní role Romela a Žulije, což mu vyneslo velký potlesk. Pipril i přes svůj mladý věk trpěl častými výpadky paměti a jeho permanentní roztržitost vyvolávala u ostatních zlomyslné poznámky. Nejblíže

měl Pipril asi ke Kutouši Králíkovi, aniž ten o to stál. Nicméně Kardaš Pipril přežil a po návratu se ubytoval v hostinci U hrocha, kde se věnoval karbanu. Posléze neváhal a přihlásil se na další výpravu. Ta se mu již stala osudnou. Hobit se opět do družinového dění aktivně příliš nezapojoval a ostatní jej měli za takového družinového komedianta. Osud družinu tehdy zaval k mořskému pobřeží, kde došlo k bitce s místními piráty. S těmi si družina poradila, ale zaplatila za to smrtí hobita Kardaše Piprila. Nebyla to velká cena za vítězství a mrtvého Piprila pohřbili ostatní v nedalekém lese.

Klabzej Myšilov, zvaný Tulák - člověk druid [*1029]

Roku 1048 se během nastávajících zimních měsíců objevila v Liscannoru podivná postava. Byl to žebrák a otrhanec Klabzej Myšilov. Kromě zblešeného psa Bukena neměla tato troska vůbec nic. Ale hned na počátku pobytu v Liscannoru jej potkalo štěstí v tom, že se ubytoval na pozemku dobráka elfa Melchizedecha. Ten se jej ujal, nabídl mu pokrm, kuřivo a ubytování ve stáji. Klabzej, který měl za sebou velmi krušný život, nabídku nadšeně přijal. Nejprve sice uvažoval, že dobráka Melchizedecha okrade, ale nakonec tak neučinil. Naopak mu vypověděl něco o svém dosavadním životě. Narodil se v Armidenu a byl vychováván despotickým otcem, který na stará kolena zcela propadl fanatismu tamních vládců - armidenských kněží. Matka mu zemřela již v dětství. Myšilov poté, co se mu otec definitivně zbláznil, vstoupil do řad armidenské branné moci, a to ve funkci "škrabáka", což nebylo nic jiného, než že celé dny škrábal zeli. Postupně si však Myšilov uvědomil, že v Armidenu jej štěstí nečeká, a po strastiplné cestě z něj utekl. Několik let se toulal jako nuzák, přes zimu se nechával zavírat do vězení, až nakonec roku 1048 dorazil do Liscannoru. Na Melchizedechovu přímluvu byl přijat do družiny. Myšilov byl velkým zastáncem druidství a věřil v jistého velkého ducha Smrkena. Jeho prvním činem bylo, že po krvavé bitce v hostinci U hrocha, kterou svým způsobem pomohl vyprovokovat, obral všechny mrtvolky a lup si ponechal. A vzápětí se připojil k šílené zimní výpravě do Cahirentu. Když se družina zapojila do velkého klání v aréně s různými zvířaty, vystoupil Klabzej na jejich ochranu a byl za to z hlediště vyveden. To jej však vůbec neodradilo od toho, aby se dále zastával zvířat svým způsobem. Na této výpravě se Myšilov proslavil především jako věčně nemocný dobrodruh, který na následky tuhé zimy několikrát málem zemřel, ale ostatní jej vždy dokázali zachránit. Prakticky celou cestu strávil druid zabalen v houni na koni. Nakonec ale dokázal přežít. Na této výpravě však zahynul jeho ochránce Melchizedech, a tak se musel Myšilov odstěhovat do hostince U hrocha. Klabzej patřil k velkým kritikům starosty Burbbaga. Další výpravu podnikl Klabzej s ostatními roku 1049 na daleký jih, do pralesů. Na této výpravě se mu podařilo opět to nejdůležitější - přežít, i když jej družina měla dvakrát za mrtvého, ale zachránila ho jeho víra v les a Smrkena. V družině jej většina ostatních považovala spíše za zbabělce, který ze všech potyček utíkal jako první. Nicméně po výpravě do jižních hvozdů získal Klabzej liscannorské občanství a zakoupil jeden ze zchátralých domů, který kdysi patřil elfu Tanrisovi. Do jeho opravy neinvestoval druid ani zlatku a nechal jej přirozeně chátrat, což občas vyvolávalo u ostatních zlomyslné úšklebky. A přišel rok 1050, který byl pro Myšilova přelomový. Během pobytu družiny v oblasti Nové Tehaly se seznámil se starým druidem Melechorem a poznal Sluneční chrám. Zážitek z tohoto setkání byl pro Myšilova velmi silný a utvrdil jej v nastoupené cestě. Klabzej obdržel od Melechora sluneční amulet, a v druidově osobě získal také duchovního rádce. Od této chvíle byla Myšilovova víra v druidství pevná a nevyvratitelná. Avšak i stín ulpěl na Myšilovovi při této výpravě, když ve rvačce zabil družiníka Dota Traua. Během další výpravy z následujícího jara se již z druida stal uznávaný člen družiny, jehož vliv stále rostl. Uzavřel účelové spojení s krollem Burbbagem a Darlenem Moorhedem, byť jimi částečně pohrdal. Během této výpravy, na jejímž konci byl dopaden a zlikvidován zrádce Bukvoj Drapák, se Myšilov seznámil i s temným druidstvím, když družina zabila Gleriáše Hada. Myšilov kromě jeho luku získal i Gleriášovy poznámky a lecčemu se z nich přiučil. Především však druid poznal dalšího pozoruhodného muže v osobě Joachalenta Sallenta, kterému se družina rozhodla poskytnout nový domov v Liscannoru. Joachalent předal družině několik cenných darů, mimo jiné i tučt semen vzácného stromu Janternu. Myšilov se sice pokusil několik semen zcizit, ale jeho čin nešel pozornosti právě Joachalenta, který

druidovi přátelsky domluvil a vysvětlil mu pozoruhodné vlastnosti Janternu. Strom byl zasazen v Liscannoru a Myšilovovi byl svěřen do péče. Klabzej Myšilov se stal strážcem Janternu. V následujícím období byl Klabzej natolik pohlcen zájmem o studium druidství ve Slunečním chrámu, že vynechal dvě družinové výpravy. I nadále se však čas od času zdržoval v Liscannoru ve svém chátrajícím domě a stal se z něj neúnavný kritik starosty Burbbaga, a především krollova nástupce v osobě Darlena Moorheda, s nimiž oběma kdysi uzavřel spojenectví. K řadám družiny se připojil až v roce 1053 při tragické výpravě na nabatelský hrad Norgyd, kde narozdíl od mnohých jiných šťastně přežil temné řádění jistého Urg'huula. O rok později, během výpravy na ostrov Lybbster, se druidovi dostalo pozoruhodného daru. Jeho oči se potáhly šedavou blankou, díky níž se mohl Klabzej částečně orientovat ve tmě. Druidův již tak zanedbaný zjev sice dosti utrpěl, ale fyzická krása rozhodně nepatřila mezi jeho priority. Roku 1054 se konečně Klabzej Myšilov stal i vůdcem družiny, byť výprava do země Wilf patřila k výpravám, na něž by mnozí rádi zapomněli. Jako vůdce se však osvědčil a byl jím zvolen i na další výpravu z jara 1055, která sice opět patřila mezi výpravy z rozpačitým koncem, ale za to Myšilov rozhodně nenesl odpovědnost. Především se však stal starostou Liscannoru a ve funkci vystřídal neschopného Darlena Moorheda. Starostenských povinností se chopil razantně a začal napravovat nepořádky po svých předchůdcích. Dokonce Darlena donutil k zaplacení peněžitě pokuty. Někteří z občanů jej sice označili za hnidopicha a byrokrata, ale většině bylo jasné, že po spravování vesnice krollem a trapným Moorhedem si chod vesnice zaslouhuje nějaký řád. Druid se dokonce ujal sirotka Melatara Vrant a vychovával jej k lesní moudrosti, byť mnozí o jeho výchovatelských schopnostech pochybovali. Mnozí také poukazovali na ošesný vzhled rozpadajícího se druidova stavení a tvrdili, že starosta by neměl bydlet jako v chlívě. Rovněž bylo poukazováno na druidův pochybný hygienický standard, ale Myšilov veškeré výtky vždy rázně odmítl. Během výprav bylo oceňováno především druidovo léčitelství a pověstné se staly především druidovy noční hlídky. Klabzej hlídal vždy velmi svědomitě, ale je nutno dodat, že občas jeho přehnaná aktivita ohrozila i samotné nurnské dobrodruhy. Poté, co získal několik cenných amuletů, se z něj stal i obávaný lesní čaroděj. Amulety a různými korálemi byl Klabzej doslova ověšený. V družině neměl sice nějakého jasného přítele, ale byl ostatními respektován a jeho slovo mělo vždy váhu. A následovaly další úspěchy. S družinou roku 1056 navštívil i tajemnou zemi Trindindol a stal se zdrcujícím kritikem tamních poměrů. Následně jako vůdce výpravy přivedl družinu k triumfu v zemi Mukur. Psal se památný rok 1057. Likvidace tamní Černé knihovny bezesporu patřila k velkým úspěchům v historii Nurnské družiny. Druida Klabzeje Myšilova můžeme mezi druhy spatřit i v dnešních časech a jistě se od něj dočkáme i dalších pozoruhodných činů.

Klaudius zvaný Rypák - trpaslík válečník [1031 - 1053]

Bylo to v době, kdy Nurnští odpočívali v lese po neúspěšném pokusu zlikvidovat nestvůrného Urg'huula, když se na dohled tábora objevily dvě postavy. Ukázalo se, že se jedná o dva chudé vesničany, kteří se rozhodli bídu a nedostatek jídla řešit tím, že se vydají do světa a pokusí se žít jako žoldáci. Jedním z této dvojice byl trpaslík Klaudius, otrhaný vesničan, jehož jediným majetkem byla stará dřevorubecká sekera. Psal se tehdy rok 1053. Klaudius byl tvor mimořádně drzý a prostofeký, což se ukázalo už při vyjednávání s družinou, kdy málem vyvolal konflikt s druidem Myšilovem, který se už už chystal trpaslíka zastřelit. Zachránil ho jedině zásah jeho druha Nebuče, který celý spor urovnal a dvojice byla přijata do družiny jako náhrada za padlé. S družinou se pak Klaudius vydal do podzemí, kde žila nestvůra. Nástrahy podzemí byly ovšem na nezkušeného vesničana příliš úkladné, a tak Klaudius zakrátko zahynul pod čepelí černého muže. Jeho tělo zůstalo ležet v temných chodbách.

Krubrok Krouk - hobit kouzelník [*1032]

Hobit Krubrok pocházel z Hamilkaru a byl stížen prokletím své matky, díky kterému trpěl nadměrným ochlupením a byl poněkud shrben. O svém prokletí však nikdy nechtěl mluvit. K Nurnským se přidal roku 1051 v Karwellu, když družina pronásledovala úchylného Bukvoje Drapláka. Krubrok se podílel na zlosynově dopadení a vrátil se s ostatními do

Liscannoru, kde se usadil v hostinci U hrocha. Ve vsi se s nikým příliš nepřátelil, byl to spíše zamklý a jakoby zatpklý pard. Věděl ale, že k přežití v družině potřebuje ochranu silnějších. Zřejmě proto také přinesl provaz krollu Burbbagovi, který se chystal lynčovat Kryšpína Pěnipírka za urážku svého syna. Kryšpín nakonec přežil a nemohla se pomstít přímo Burbbagovi, chtěl si vylít vztek na Krubrokovi. Ten si to nenechal líbit a oba hobiti se servali. Jejich neumělý souboj však ostatním družiníkům sloužil spíše pro pobavení. Krouk vyrazil i na příští výpravu roku 1052 do oblasti Trkan, kam se Nurnští vydali sbírat jakési magické květy. Na výpravě hobit získal v družině své pevné místo, neboť mezi dobrodruhy byl v té době nedostatek schopných kouzelníků, a Krubrok se snažil ze všech sil uplatnit své magické nadání. Z výpravy si přinesl svůj věhlasný ledový proutek, který pak často využíval pro dobro družiny. Příštího roku se Nurnští vydali na sever do oblasti Eifferu a Krouk ani tentokrát nechyběl. Přestože bylo v kraji kouzelnictví zapovězeno, hýřil Krubrok aktivitou a vydatně pomáhal družině, zejména jako průzkumník, ale také například lapil takzvaného Modrého panáka. S ostatními vlezl také do takzvané Hlavy Eliel, kde se děly podivné věci, a vydatně pomohl zničit příčinu všeho, Hur'dhe'ghuuba. Po této výpravě Krubrok odjel z Liscannoru a vrátil se až v pětapadesátém roce, kdy družina pátrala po jistém Čmelichovi. Výprava nezačala pro Krouka dobře, jelikož propadl hráčské vášni a už během cesty prohrál s Nebučem Kanimůrou celých deset tisíc zlatých. Na výpravě si zahrál také v divadelním kusu, který Nurnští secvičili. Představoval epickou postavu ledového démona a s velkou chutí metal ledové kroupy ze svého proutku pod nohy družinového kašpara Kardaše Piprila. Na konci výpravy Krubrok pomohl vyhodit do povětří tajemnou čarodějnou věž, ale po hrůzných zážitcích si potřeboval odpočinout, a tak po výpravě znovu družinu opustil. Vrátil se v roce 1057 a po vyřešení sporů se starostou Myšilovem, který díky zmatkům ve starostenské knize odmítal přiznat Kroukovi dříve zakoupené pozemky, si začal v Liscannoru stavět dům. Ještě téhož roku se vypravil s družinou na východ do Mukuru, podivné země s podivnými mravy. Všichni bozi při něm stáli v souboji s krysáckým kouzelníkem, který ho napadl na hlídce a téměř se mu podařilo Krouka zabít, ale naštěstí se probudili ostatní a polomrtvému hobitovi pomohli. Na výpravě Krubrok také ukázal duševní sílu, kdy k sobě dokázal připoutat kouzelného netopýra a získat v něm věrného pomocníka, kterého pak hojně využíval na pomoc družině. Dá se dokonce říci, že bez Krubroka a jeho netopýra by družina měla velké problémy výpravu úspěšně dokončit. V Mukuru, kde jediným dostupným jídlem byla odporná kaše zvaná bošlev, mlsný Krouk velmi trpěl nedostatkem svých oblíbených koláčků. Přesto nereptal a snažil se pracovat o to usilovněji, aby byla družina co nejrychleji z prokleté země zase venku. Respekt ostatních získal šileným činem, kdy osobně napadl nepřátelského Přízračného, sledujícího družinu na létajícím mršákově, a pokusil se ho strhnout ze sedla. To se mu nepodařilo, ale nepřítel alespoň potupně prchl a Krouk se bezpečně vrátil k ostatním. Sám se také dobrovolně přihlásil k průzkumu Černé knihovny a také na místo umístil výbušninu, která celou stavbu zničila. Přínos Krubroka pro úspěch výpravy byl nesporný. Snaha a obětavost, kterou hobit po celou dobu projevoval, ho vynesla na čelné místo v řadách Nurnských. Krouk v současné době pokračuje ve výstavbě domu v Liscannoru a jeho hvězda mezi Nurnskými snad nadále poroste.

Kryšpín Pěnipírko - hobit zloděj [1022 - 1052]

Hobit z rodu Pěnipírků se k družině přidal v zimě roku 1048 v Carentanu poté, co se šťastně zachránil zpod laviny, která zavalila většinu ostatních dobrodruhů, pronásledujících hraběte Soya. Přestože během pobytu v nehostinných horách visel jeho život několikrát na vlásku, dokázal se vrátit s ostatními do Liscannoru a v následujícím roce se připojil k Nurnským na cestu za kůží pralesního ještěra. I z této výpravy se šťastně vrátil, třebaže dvakrát stál na pokraji smrti, ale mocná lesní magie ho nenechala zemřít. Kryšpín zatím nestihl vykonat žádný hrdinský čin a družině nebyl mnoho platný. Všichni naopak byli rádi, když se jim nepletl pod nohy, a pokud se odhodlal ke střelbě ze své kuše, dobrodruzi se raději drželi stranou, neboť šípky vyslané hobitem létaly na všechny strany a nerozlišovaly přátele od nepřítelů. Také jeho věčné dotazy dokázaly vytočit i ty nejkldnější dobrodruhy a Kryšpín rychle získal přídomek družinového hlupce. Kryšpín se po návratu z jihu rozhodl zakoupit

v Liscannoru domek, aby nemusel nadále spát na holé mezi. I nadále vyražel s ostatními na dobrodružné výpravy, zúčastnil se boje s drakem na Javonku z roku 1050 i lovu na úchylného Bukvoje Drapláka z roku 1051, ale nikdy se nezabavil pověstí zloděje vyučeného v rychlokurzu, a ostatní si neustále dávali pozor, aby stáli od hobita dostatečně daleko, neboť ten při střelbě zásadně nemířil a střílel padni komu padni. Přes cejch družinového blba si o sobě Kryšpín začal mnoho myslet a často si utahoval z ostatních dobrodruhů. Přehnal to na oslavě narození Burbbagova syna Burbuna, když si z novorozence dělal nemístné žerty, a dotčený kroll se ho rozhodl ztrestat. Tehdy mnoho nechybělo a Burbbag Pěnipírka zardousil, ale nakonec ho jen přitopil v obecním rybníku. Věda, že na krolla si dovolit nemůže, vrhl se Kryšpín na mladého hobitího kouzelníka Krubroka Krouka, který Burbbagovi na jeho žádost podal provaz. Ale ani tohoto soka nedokázal Kryšpín přeprat a jeho vážnost opět o něco poklesla, naopak rvačka hobitů vyvolala všeobecné veselí ostatních. Krátce nato se ve dvaapadesátém roce družinici vydali ke vsi Trkany hledat tajemné magické květy roustoucí v tamní bažině. Pěnipírko jako obvykle vůbec netušil, proč se družina na výpravu vydala a co je jejím úkolem, natož aby dával pozor na nebezpečí, které v takových místech může číhat. Tak postával v bažině, rýpaje se v nose, a nevěštil si, že se za ním vynoří bahenní netvor, který nebohého hobita popadl a ponořil se s ním do hlubin, pravděpodobně zamýšleje dát si tučného hobita k večeři. Tak skončil Kryšpín Pěnipírko, jehož ostatky patrně tlejí někde na dně bažiny.

Kutouš Králík z Veselého kopečku - hobit alchymista [*1032]

Kutouš Králík pocházel z Veselého kopečku a byl pozoruhodný pro svou nezlomnou víru v knedlíkové nebe a veselou povahu. Přidal se k Nurnským na místo družinového kuchaře. Stalo se tak v létě roku 1055 v Nurnu, když družina mířila do Mallikornu během tažení po stopách jistého Čmelicha. Kutouš Králík byl alchymista, alchymie se stala jeho vášní, zajímal se zejména o rostlinstvo využitelné pro výrobu lektvarů. Toužil se jednou stát pyroforem. Stal se družinovým kuchařem, staral se o zásoby a pestrý jídelníček. V Gorganu zažil otřesný zážitek v opuštěných dolech jménem Štangr, a o těchto událostech po návratu do Liscannoru napsal výpověď jménem Strach. A byl to právě strach a utrpení, které semkly tehdejší Nurnské a navodily v nich obzvláště silné pocity sounáležitosti a přátelství. Zmíněné stmelující zážitky měly zřejmě přímý vliv na Kutoušovo rychlé etablování do družinové hierarchie. Po završení výpravy se Kutouš přestěhoval do Liscannoru, kde si pronajal nájemný pokoj v hostinci U hrocha a aktivně se účastnil obecního dění. Na podzim téhož roku se stal členem výpravy do Gorganu. Tehdy již měl své postavení jisté, neboť jako alchymista svojí aktivitou a profesionalitou předčil své konkurenty. Jakožto platný člen družiny získal významné podíly na kořistném a začal plánovat stavbu domu. Starostou Myšílovem mu bylo uděleno obecní občanství a povolena stavba domu. Tuto Kutouš Králík naplánoval na zakoupeném pozemku na kopečku nad rybníkem. O obecní rybník se začal starat, když přijal nabízenou funkci rybníkáře po odvolaném opilci Arkussu Dettorovi, a objekt liscannorského vodního toku významně zvelebil. Z toho plyne, že hobit byl vnímán jako velmi pracovitý s vyvinutým smyslem pro řád a povinnost. Poté, co opadly sněhy, postavil si na začátku roku 1056 vysněný dům a dal své široké rodině na Veselý kopeček na vědomí, že stojí pevně na vlastních nohou. Stavbu domu oslavil uspořádáním bujaré veselice a oznámil, že na pozemku založí vinohrad. Vinná réva však sotva začala rašit, když se Kutouš vydal s Nurnskými na další výpravu, tentokrát výpravu do Kasulu, jež byla nakonec neplánovaně završena v tajemstvím opředěném elfském Trindindolu. Alchymista se tak stal očitým svědkem tamního dění a jakožto hobit byl otřesen o to více. Po návratu domů sklídl první hrozny, avšak víno z nich bylo poměrně kyselé. Spřátelil se zejména s kouzelníkem Rienem Gwarditem, který s důvěrou využíval pohostinství hobitova domu. Kutouš Králík je členem Nurnské družiny dodnes, ačkoli do konce léta roku 1057 se dobrodružného života vyvaroval. Věnoval se vinohradu a studiu zlepšení kvality vinných produktů.

Lagran Paskal - člověk kouzelník [1021-1055]

Lagran Paskal byl člověk, který zvládal několik jednoduchých kouzelnických triků a živil se tím, že je za trochu žvance předváděl pro pobavení vesničanů. Při jedné takové cestě od

vesnice k vesnici však zabloudil a byl by se utopil v bažinách, kdyby kolem náhodou nešli Nurnští. Stalo se to roku 1054 na ostrově Lybbster. Lagran se už dobrodruhů nepustil, neboť viděl, že s nimi má v pustině lepší šanci na přežití, tím spíše, že sám neměl ani žádné jídlo. Na výpravě se spíše držel za zády ostatních a pokud možno v bezpečí, z dobrodružného života byl doslova zděšen, zvláště, když se Nurnští museli utkat s odpornými nemrtvými stvůrami. Vše se ale změnilo, když dobrodruzi utřžili slíbenou odměnu. Vůdce přiřkl i Lagranovi nevelký podíl z pokladu, ale pro tohoto chudého muže bez domova to bylo hotové jmění. Ve vidině dalších peněz odjel s družinou do Liscannoru, kde se ubytoval v hostinci U hrocha. Přesto však byly vzpomínky na děsuplné události na Lybbsteru ještě živé, proto se s družinou vydal až napřesrok na výpravu po stopách Čmelichových. Zde ho však štěstí opustilo. V Černých vrších byla družina přepadena tlupou lupičů a jeden lapka nebohého Lagrana probodl. Lagranovo tělo bylo ostatními odvezeno do Liscannoru a pohřbeno na obecním hřbitově.

Lúin z Nórienu, syn Páinův - stat šermíř [*1032]

Roku 1032 se slavnému trpaslíku Páinovi a krásné hobitce Lúniel narodil v Liscannoru prvorozený syn Lúin. Lúin rostl jako z vody, žel však ve čtyřech letech přišel o otce, tak jako mnoho jiných liscannorských dětí. Lúin nebyl příliš chytrý, ale o to více se uměl prát, a právě proto jej matka poslala do otcova rodiště, města Nórienu v Kazzdu, aby z něj místní vychovali pravého válečníka, jakým byl jeho otec. Lúin se v boji cvičil dlouho, a když roku 1055 oficiálně vstoupil do řad Nurnské družiny, byl z něj již hotový válečník. K Nurnským se přidal během výpravy, ve které družina pronásledovala tajemného Čmelicha, a Lúinova silná paže se brzy osvědčila, zvláště v situaci, kdy Nurnští prolézali starým dolem, kde se ukázala jako výhoda statova malá postava. Lúin se vrátil do Liscannoru a na další výpravu v témže roce s Nurnskými nevyrazil. Zřejmě potřeboval ustálit některé rodinné záležitosti a pevně se v obci usadit. Připojil se však k Nurnským hned v roce následujícím, na další výpravě, a překvapivě byl zvolen za vůdce. Družinu čekala dlouhá pout', která začala na jihu v pralesích, pokračovala do tajemné elfí země Trindindol a skončila v dalekém Kasulu. Lúin nebyl přemýšlivým typem vůdce, který plánuje dlouho dopředu, ale tam, kde šlo o boj, stál vždy první v řadě. Měl velké sebevědomí a ostatní se na něj mohli spolehnout. Své ocelové brnění často neodkládal ani ve spánku, což občas vyvolávalo pobavené pohledy ostatních, ale Lúinovi to tak vyhovovalo. Když družina nakonec dorazila zpět do Gwendarronu, mohl být Lúin spokojený. Na další výpravě z roku 1057 sice propadl ve volbě vůdce, ale to bylo malému bijci celkem jedno. Během této výpravy, výpravy do Mukuru, stál opět neohroženě v čele družiny, bil nepřátele a valnou měrou se zasloužil o zdar další z mnoha nurnských cest. Jaké budou další osudy Lúina Nórienského, ukáže čas.

Morn Hipsa - kudůk kouzelník [1029-1051]

Pokud by se v Nurnské družině hlasovalo o nejméně oblíbené rase, vyhráli by to kudůci. Za to mohl valnou měrou zajisté Bukvoj Draplák. Morn Hipsa však patřil k těm kudůkům, kteří možná alespoň trochu pohled na kudůčí rasu v družině pozvedli. Žel nebyl v družině dlouho. Morna Hipsu přivedl do družiny roku 1050 hobit Pěnipírko poté, co spolu popili v hostinci U vlkodlaka v Kartogu, a společně pak doháněli družinu, která již byla na výpravě v oblasti Nové Tehaly. Morn o sobě prohlásil, že ovládá magické umění, a byl do družiny přijat. Velkým kouzelníkem Morn rozhodně nebyl, ale to, co uměl, dával plně ve prospěch družiny. Dobrodružný život jej doslova pohltil. Nadšeně se účastnil všeho dění, byť často pouze jako pozorovatel. Kudůk si plánoval svoji kariéru pečlivě a uvážlivě, neboť pokud šlo do tuhého, tak neváhal a rozumně ustoupil. Často jej bylo možné spatřit na noční hlídce, kdy dával bedlivý pozor. Družina se tehdy utkala s drakem, což u Morna vyvolalo nový zácvát nadšení pro dobrodružný život. Vrátil se s ostatními do Liscannoru, a když přišla další výprava, neváhal a přidal se k ostatním. Tato výprava roku 1051 zavedla družinu do země Karwell a na jejím konci byl dopaden a zlikvidován zrádce a kudůk Bukvoj Draplák. Žel bohům toho se již malý Hipsa nedomáhal, neboť zemřel krátce předtím v boji s temným druidem Gleriášem Hadem, který na družinu poštval několik oživlých kůží. Smrtí Morna přišla družina o nadějného a obětavého kudůka.

Nebuč Kanimūra - hobit válečník [1032-1056]

Nebuč Kanimūra se přidal k Nurnským na podzim roku 1053 jako nový verbovanec v Nabatelu pod zpustlým hradem Norgyd, který družina dobývala. Byl to zběh z nabatelské armády, kde sloužil pod týrským generálem Nahomúrou, a jako takový toužil dostat se z dosahu hrozby polního soudu a nezvratné exekuce. To se mu šťastně podařilo a poté, co se zdecimovaná výprava vrátila do Liscannoru, zde našel útočiště v hostinci U hrocha a léčil si šrámy na těle, ale zejména na duši. A to jak z hrůz před temným Urg'huulem, tak i po něm. Starosta Darlen Moorhed mu hned zkraje roku 1054 nabídl funkci obecního hrobníka, což velice rád přijal a ubytoval se na krchově v márnici. Potíž byla v tom, že starosta neinformoval liscannorské obyvatele, což mělo za následek, že nebohý Nebuč byl jistou dobu považován za bezdomovce a vykradače hrobů, ne-li za něco horšího. Nebyla to však jeho vina. To jen v Liscannoru v té době vládly značné zmatky. Hobit Kanimūra se ukázal být hrobníkem velmi důstojným a platným, svému řemeslu rozuměl a vykonával jej poctivě a svědomitě. Skromné kořistné a zbytky týrského žoldu mu došly až na podzim roku 1054 a byl nucen se přihlásit jako dobrovolník při placeném tažení do elfské země jménem Wilf. Zde se začal učit válečnému řemeslu dobrodruha, jež je od řemesla vojáckého velmi odlišné. Nebuč Kanimūra byl vcelku bodrý a přátelský hobit, měl rád děvčata a pivo. Nelekal se žádných pranic ani šarvátek, což vzhledem k jeho vojenské minulosti nebylo nikterak s podivem. Snad i pro bezkonfliktní a přímou povahu mu starosta Moorhed udělil po šťastném návratu z Wilfu občanství a Nebuč začal snít sen o vlastním domě. Přeci jenom, márnice byla nezateplená, vlhká a stranou dění. Na jaře roku 1055 se Nebuč Kanimūra stal už nedílným článkem Nurnské družiny a jeho šťastná hvězda počala stoupat. Výprava, která jest označována jako výprava po stopách Čmelichových, ukázala, že Nebuč je nejen schopný válečník, ale i obětavec neváhající přiskočit na pomoc, kdy je třeba, ale také výtečný kreslíč map. To se ukázalo být důležitým především v útrobách starého dolu Štangr na západě Gorganu, kde si Nurnští sáhli doslova na dno sil. Po smrti barbara Hareze během zmíněné výpravy nurnské anály zmiňují, že hobit Nebuč přirozeně převzal místo prvního válečníka družiny, což je za tak krátký čas jeho působení jistě obdivuhodné. Nebuč si z tučného kořistného vystavěl v obci dům, respektive hobití noru, a vystěhoval se z márnice. Své bijecké schopnosti Kanimūra obhájil hned v zimě téhož roku, kdy Nurnští pátrali v Gorganu a jeho okolí po zmizelé Arnúthien Gorganské. Rozhodně se dá říci, že statečnost tomu bodrému hobitovi nechyběla. Po návratu se na nurnském tržišti seznámil s jistou Malinou Březinkovou, a ačkoli byli nesezdáni, přivedl si ji domů. Hned zkraje roku 1056 se po vsi roznesla novina, že Malina Březinková je v pozhnaném stavu, a obyvatele začali tu a tam Nebuče Kanimūra nabádat, aby si hobitku z nurnské tržnice vzal za právoplatnou ženu. To však již Nebuč Kanimūra nestihl. V první půli roku 1056 odjel s Nurnskými do Kasulu a již se nikdy nevrátil. Padl v boji s nepřáteli v rozvalinách dávnověkého města v hlubokých kasulských lesích. Nebuč Kanimūra žil rychle a hltal život plnými doušky. Jeho světlý odkaz bude žít i v jeho dítěti, pohrobku, kterého nikdy nemohl pochovat v náručí. Ten chlapec se jmenuje Bzučan Kanimūra a spolu s matkou žije v obci dodnes.

Rabiňák Švácnul - barbar válečník [1026-1053]

Barbar Švácnul se setkal s Nurnskými začátkem předradostin roku 1052 v malé gwendarronské vesničce jménem Trkany, která se nalézá východně od Naglinu. Živil se v obci jako nájemný pasák krav a podruh. Vlastnil zde malý sroubek a ještě menší jahodové poličko. K práci se však příliš neměl a raději se pral a zevloval po okolí. Proto se mu rozzářily oči radostí, když se dozvěděl, že se v kraji potuluje banda žoldáků, kteří po okolních bažinách hledají nějaké kytky. A ještě více radosti se mu uhnízdilo v srdci, když se zdecimovaní Nurnští, neboť oni to byli, vrátili do Trkan trochu si odpočinout. Setkal se s nimi a nabídl jim ubytování ve skromném staromládeneckém srubu. Tam se s Nurnskými sblížil, slovo dalo slovo a srub se stal hlavním stanem Nurnských. Rabiňák Švácnul vstoupil do řad společenstva a tahal se s družinou při jejich výjezdech po okolí. Mladý vesničan bojoval starými vidlemi a jevil se být poměrně prostoduchým. Snad proto jej druzi přijali rychle za vlastního, že v krušných chvílích byl objektem neutuchající zábavy a šprýmů. Brzy si Nurnští všimli, že Rabiňák má zvláštní povahový rys. Byl až chorobným schraňovatelem

všelijaké veteše, na niž druzi narazili, zejména železného původu. A tuto veteš neodkládal, ale nosil ji s sebou. Tak bylo velmi záhy možno lze vidati Rabiňáka Švácnula, supícího v potu pod nákladem rzivých zbrojí a rozličných zbraní mrtvých nepřátel. Nutno ale dodat, že takovým odvážným posilováním formoval si postavu a svaly na jeho těle jen hrály. Během potulek po kraji však utrpěl vážná zranění, která jej ve vybydleném již srubu upoutala na lůžko. Nurnští, zatímco jej Darlen Moorhed ošetřoval, dopili poslední zásoby vína ze Švácnulova sklepa a odešli na poslední výpravu do trkansského okolí. Při návratu domů Rabiňáka Nurnští vzali s sebou. Už k nim neodmyslitelně patřil a opustil Trkany natrvalo. V Liscannoru se ubytoval v hostinci U hrocha a na další výpravu se s nimi vydal do země Khanderwaed hned na jaře následujícího roku. Rabiňák Švácnul brzy zastal své místo. Byl využíván jako vozka a družinový kat. Obou úkolů se chápal vždy s plným nasazením. Válečnickému řemeslu se po malých krůčcích přiučoval od trpaslíka Traskatula Dřtinosa a hlavně barbara Hareze. Harezova jednoduchost a přímost uvažování mu byla velmi blízká. Sám byl také takový. A také to byl barbar. Dalo by se říci, že se v Harezovi zhlédl. Co se nepodařilo některým jiným, Rabiňákovi se podařilo. Výpravu přežil, šťastně se vrátil do Liscannoru a požádal o občanství liscannorské, jež mu bylo starostou Moorhedem obratem uděleno. A také dostal první pořádné podíly z kořisti. Kořist však nenechával doma, jako jiní. Vláčel ji poctivě s sebou. Po boku Hareze cítil se být neohroženým a podlehl pocitu, že se mu nemůže nic stát. Tato nezkušenost stala se vesničanovi osudnou na podzim roku 1053 v Nabatelu během výpravy do starého hradu jménem Norgyd. Tam podlehl temné stvůře jménem Urg'huul, ostatně jako mnozí jiní. Narozdíl od nich jej však Urg'huul pozřel včetně veškerého pozemského majetku.

Rien Gwardit - elf mág [*1022]

Potulný elf Rien Gwardit se potkal s Nurnskými na jaře roku 1052 v Gwendarronu v kraji poblíž Trkan v době, kdy tady Nurnská družina působila. Vydával se za felčara a nabídl vůdci Nurnských své údajné léčitelské služby. O léčení však neměl valných potuch, ale byl to muž bodrý a přátelský, a tak už ve společenstvu zůstal. Navíc se prokázalo, že má jiné ocenitelné schopnosti, zejména na poli magických praktik. Byl vysídlencem z rodného Trindindolu a neměl kam jít. A právě Gwardit to byl, od koho Nurnští poprvé ten tajemný místopisný název slyšeli. Trindindol. Jako kouzelník se zabýval především magií ohnivou, jejíž silové přednosti neváhal vychvalovat, ačkoli zlí jazykové tvrdili, že elf kouzlí přerušovaně, tudíž z pohledu zamýšleného efektu nevyzpytatelně. Oheň byl prý jeho životem. Co však Rienu Gwarditovi rozhodně nelze upřít je skutečnost, že se stal velmi brzy kmenovým družiníkem, neboť nebylo výpravy, na které by se nepodílel. Po zakončení trkanské výpravy se usadil v Liscannoru v pronajatém pokoji místního hostince. Na jaře roku 1053 se neúspěšně pokusil o návrat do vlasti a připojil se k Nurnským v kraji khanderwaedském, kde družina rozkrývala záhadu ellielského kamene. Pro své nesporné řečnické schopnosti byl brzy elf Rien využíván jako vyjednaváč a navazovač kontaktů. Díky své výřečnosti elf postupně prozrazoval některé detaily o své tajemné domovině, a tak bylo možné dozvědět se, proč elfi rasu považuje za nadřazenou a proč jest ohnivá magie jedním z nejmocnějších magických směrů. Také se elf nechal slyšet, že je šlechtického původu. Rien Gwardit svůj život zasvětil studiu, stal se až chorobným schraňovatelem písemností a spisků, pojednávajících o všemožných formách magie, a tyto spisky schraňoval ve valem rozrůstající se knihovně. Téhož roku se spolupodílel na dobývání hradu Norgydu v malém Království nabatelském, kde vinou zákeřnosti temného Urg'huula a jeho nohsledů položila život nezanedbatelná část Nurnských. I dílem těchto tragických událostí Gwarditova hvězda prudce stoupla a trindindolský elf se stal velmi významným družinovým kouzelníkem. Gwardit byl otevřeným zastáncem elfské družnosti a pospolitosti a kolem roku 1054 uzavřel pevné přátelství a spojenectví s elfem Darlenem Moorhedem. Ve stejném roce se již jako odborník pevného postavení v družinové hierarchii účastnil výprav na ostrov Lybbster a do elfského království jménem Wilf. Zejména ve Wilfu zúročil svůj bezpříkladný vyjednaváčský um a příslušnost k elfí rase. Roku 1054 byl Rien pro dlouhodobé neplacení nájemného vystěhován z liscannorského hostince a přestěhoval se do obce Vranigost, kde se ubytoval v místní nálevně. Liscannorského dění se však účastnil dále, a to jako poradce

nerozhodného starosty Darlena Moorheda. V roce 1055 zjara se vydal s Nurnskými na putování po stopách Čmelichových a v zimě potom na pátrání po zmizelé Arnúthien Gorganské. Jeho pozice v družině již byla tou dobou neotřesitelná a Rien si této skutečnosti byl plně vědom. Ačkoli byl velmi významným a platným dobrodruhem, nebyl dosud Nurnskými vyvolen za vůdce. Snad proto, že byl vnímán jako špatný počtář, v což hovořily jeho neustálé potíže se soukromými financemi. Rien Gwardit byl ale velmi spořivý. Stířadal na splnění svého snu, tedy postavit si na pobřeží nad mořem věž, a nemálo prostředků jej stály pokusy proniknout zpátky do své domoviny. Trindindol jej přijal až v roce 1056. Tehdy Nurnské řádově na několik měsíců opustil. Navrátil se až v létě roku 1056 a věnoval se spřádání plánů na stavbu věže. Složité plány dokončil na jaře roku 1057 v domě liscannorského rybníkáře Kutouše Králíka, přítele, u kterého občas pobýval, a na začátku léta zadal stavitelům z Nurnu započít stavební práce na vranigostském pobřeží. Věž ještě nebyla vystavěna, když zcela finančně vyčerpaný přijal účast na výpravě do Mukuru. Během této výpravy se ukázal jako velmi odvážný a strategický plánovač, ale také se naplno projevil elfův až nebezpečný zájem o knihy a spisy. V Černé knihovně mukurské podlehł šílenství a z hořící knihovny vynesl, co mohl unést. Snad by tam tenkrát uhořel, nebýt druhů, kteří si jeho zanícenosti včas stačili všimnout. Rien Gwardit žije ve vranigostské věži, které se říká Křivá, dodnes. Jeho knihovna se stala pověstnou a elf se věnuje studiu a aktivnímu životu dobrodruha, kteréžto povolání skýtá mu příležitost rozšiřovat sbírky.

Šírkéz Frangoetia - elf kouzelník [1027 - 1057]

Potulný elf Šírkéz se roku 1056 setkal s družinou na pokraji jednoho z jižních hvozdů. Pátral tam tehdy po zmizelých elfích městech, takže se jeho zájem protnul se záměry Nurnské družiny. Prozradil družiníkům, kde leží trosky bájněho Euferialu, a posléze se k družině přidal. Mnoho o sobě neprozradil, nicméně brzy vyšlo najevo, že jako svoji patronku vyznává Matku Nífredil, zvanou také Velká matka, ke které upínal většinu svých myšlenek. Ostatním poskytoval především své průzkumnické služby a v elfí zemi Trindindol, kam se družina zanedlouho dostala, se ukázal i jako obratný vyjednaváč. Pro svoji nekonfliktní povahu byl ostatními oblíben a po návratu do Liscannoru se ubytoval v hostinci U hrocha a ve městě Nurn se přihlásil na místní universitu. Na další výpravu do drsné země Mukur se již vydal v doprovodu magického d'áblíka, který posílil jeho postavení v družině. Šírkézův d'áblík poskytoval neocenitelné služby tím, že jako neviditelný často prozkoumával neznámý terén. Elf byl velmi obětavý a vždy, pokud na to jeho síly stačily, se zapojoval do bojů, do kterých se Nurnští dostali. Nicméně byl také velmi opatrný, a pokud to šlo, tak dával přednost vyjednávání a kompromisu. Na mukurské hranici podplatil ze svého místní ostrahu, když družině hrozily problémy. Avšak i jeho přirozená tolerance měla své hranice, a to zvláště poté, co byl mukurskými úřady družině přidělen průvodce v osobě Guzmána Makrely, se kterým se často dostával do sporů. Nakonec se družina dostala do situace, kdy obklíčena místními vojáky musela volit boj. Šírkéz využil svých magických schopností a chtěl nepřítele napadnout ze zálohy. Naneštěstí se po teleportačním kouzlu ocitl přímo v chumlu nepřátel a byl následně zabit, což pro družinu byla citelná ztráta. Jeho tělo zůstalo nepohřbeno a bylo posléze spáleno s mrtvolami pobitých mukurských vojáků.

Třaskatul Drtinosa, bratr Řimbatulův - trpaslík bojovník [1021 - 1053]

Trpaslík Třaskatul, bratr Řimbatulův, se poprvé přidal k družině během výpravy po Gorganu roku 1045. Byl to chlapík z tvrdého těsta, tak jak trpaslíci obvykle bývají. Údiv však budil hned na první pohled díky své obrovské tloušťce. S klidem by se dalo říci, že okolo pasu měřil stejně jako na výšku. Už jako nováček o sobě dával vědět svojí neústupností a odvahou. Na samém konci výpravy se neváhal postavit ani úhlavnímu nepříteli družiny, zrádci Wrighramovi, ač tento boj málem zaplatil životem. Jako družiník byl mezi ostatními Třaskatul oblíbený a nikdy nezkazil žádnou zábavu. V době výpravy na jih v šestačtyřicátém roce byl během plavby na provizorním voru napaden obrovským krokodýlem a z tohoto boje si odnesl jizvy na celý život. O rok později, kdy se družina utkala v Hamilkaru s místními zabijáky, byl již Třaskatul velmi uznávaný. Jeho velké chvíle však přišly až během další výpravy na jih, kde sehrál velkou roli při navázání kontaktu s podivnými bytostmi, některými

nazývanými jako huorni. Nejprve byl po těžkém boji unesen a vyléčen elementálem země, a následně byl požádán huorní o pomoc s jejich úhlavními nepřáteli - zákeřnými hubkany. Třaskatul opět našel družinu a tlumočil jí prosby lesních velikanů. Došlo k strašlivému boji, ve kterém statečný Třaskatul společně s několika ostatními položil svůj život. Mocné lesní síly jej však znovu přivedly k životu. Třaskatul zpočátku bydlel v obci Vranigost, ale pak byl některými liscannořany přemluven k nastěhování se do jejich obce. Dokonce se mu liscannořané složili na stavbu nového domu, což Třaskatul radostně přivítal. Ani poté, co se usídlil v novém domě, nepověsil trpaslík dobrodružné řemeslo na hřebík. A hned další výprava rozmnožila trpaslíkovu slávu. Byl zvolen vůdcem výpravy, která začala jako nenápadná pomoc vesničanům v oblasti Nové Tehaly a skončila zabitím draka Pyrhodelata. Třaskatul si jako vůdce vedl dobře, dokázal se orientovat v situaci, vyjednával a hlavně vždy stál v prvním řádu. I další výprava, v jejímž průběhu byl dopaden a ztrestán dávný družinový odpadlík a zrádce Bukvoj Drapák, potvrdila to, co se vědělo již dávno, a sice, že trpaslík Třaskatul byl neohrožený bijec patřící do jádra družiny. V družině neměl žádného odpůrce a všichni si vždy rádi připili na jeho zdraví. Tempo družinových výprav se podepsalo však i na houževnatém trpaslíkovi a Třaskatul se rozhodl další výpravu vynechat a věnoval se lenošení a popíjení. Roku 1053 však již s ostatními vyrazil opět do světa, když se ještě před cestou zúčastnil simulované bitvy na Panských pastvinách a následného bálu při příležitosti korunovace nového gwendarronského krále Lintholda. Pak už nabraly události rychlý spád a družina se ocitla ve víru dění na Heikornatském panství. Z rychlého sledu událostí se zpočátku družiníkům zamotala hlava, ale nakonec se Nurnští začali v situaci orientovat a vydali se správným směrem. Při prohledávání místního hvozdu však došlo k tragédii. Bitka s podivně vyhlížejícími barbary měla tragický konec, když v ní byl zabit nehrožený Třaskatul, který do poslední chvíle držel bojovou linii. Jeho mrtvému tělu vzdali ostatní s úctou čest, a pak již družina pokračovala dále.

Tufer Tuvar - trpaslík válečník [1031 - 1056]

Trpaslík Tufer byl původně horníkem otročícím pro elfy z Trindindolu. Shodou okolností těmi kraji procházela Nurnská družina právě v době, kdy se na trpaslíkův důl rozhodla zaútočit tlupa skřetů. Nurnští pomohli trpaslíkům důl ubránit, přes nenávist k jejich elfím pánům. Dobrodruzi pak pokračovali dále na své cestě pryč z Trindindolu a otrok Tufer využil příležitosti a přidal se k nim, doufaje dosíci svobody. Díky němu našli dobrodruzi nebráněnou cestu k průsmykům, ovšem vzdálenější okolí Tufer neznal, neboť jako otrok neměl právo pohybovat se volně krajem. Trpaslík se obětavě snažil pomoci družině probít se z Trindindolu na svobodu. Žel nebylo mu dopřáno dostat se do světa, kde by se mohl stát svobodným mužem, družina se musela z Trindindolu probít skrz hordy skřetů a v jedné takové bitce byl nezkušený horník zabit.

Viola Pelouchová - hobitka hraničárka [*1029]

Rok 1051, karwellské město Sill. Jeden z měšťanských domů, patřící kupci Pelouchovi, byl napaden lidmi Bartoloměje Drápa, alias Bukvoje Drapláka. Nurnští vzali dům ztečí a vetfelce pobili. Radost z úspěchu jim zkalila pouze smrt novorozeněte Pařízka Peloucha, kterého vetfelci neváhali použít jako rukojmí. A právě zde se Nurnští setkali s Violou Pelouchovou, která byla tak zdrcena smrtí svého bratra, že opustila rodný dům a přidala se k družině. Viola byla tichá hobitka, která podle všeho ani nevěděla, proč se k družině přidala. Ale poctivě s ostatními šla dál a dál. Dobrodružný život se jí zalíbil, i když jejím úkolem ve společenstvu bylo většinou pouze vaření a hlídání koní. Snad doufala, že touto cestou se jednoho dne dostane k ženichovi. Výpravu přežila, a když nastal čas další, stála s tornou připravena opět vyrazit. Na výpravě z dvaapadesátého roku, která družinu zavála k městu Naglin, se nejvíce sbližila s další hobitkou Wiki a tajně pokukovala po Kryšpínovi Pěnipírkovi, který se jí zalíbil. Ten její city mnoho neopětoval a navíc na této výpravě zahynul. Zklamaná Viola se vrátila do Liscannoru, kde si koupila dům a dál snila o nápadníkovi. Na výpravách se sice hobitka mnoho do myslí ostatních nezapsala, ale do dějin Liscannoru se roku 1052 zapsala poměrně výrazně. Tehdy neschopný a trapný starosta Darlen Moorhed vyhodil z domu bývalého starosty Burbbaga jeho družku, černou Maju, i se synem Burbunem. Burbbag byl

mrtev a zdálo se, že nebohá Maja nenajde zastání. Darlen požadoval okamžitý odchod Maji i s dítětem z vesnice, neboť neuznal její dědické právo na dům. A tehdy přišla hvězdná hodina Violy Pelouchové, když nabídla bývalé starostově družce přístřeší ve svém vlastním domě. S tím již starosta Moorhed nemohl nic dělat a Maja zůstala i nadále ve vesnici. Viola se odhodlala vyrazit i na další výpravu, která začala roku 1053 v Nurnu na bálu, ale dlouho již s ostatními nešla. Jednoho dne se sebrala a zmizela nadobro. Od té doby o ní nikdo neslyšel.

Wiki - hobitka zlodějka [*1030]

Hobitka Wiki pocházela z šedovského prostředí pouličních chmatáků. Byla však vcelku jemnocitná a rozhodla se, že na ulici jí pšenka nepokvete. Snad proto se v létě roku 1051 objevila v Liscannoru a požádala o práci. Byla přijata mezi Nurnské, kteří se připravovali na tažení po stopách jistého Bartoloměje Drápa, z něž se později vyklubal Bukvoj Draplák, temná figura družinové historie. Wiki byla velmi přátelská a obětavá, a ačkoli profesně nikterak zvlášť nevynikala, její přítomnost byla považována za veskrze pozitivní. Spřátelila se s opilcem Arkussem Dettorem, snad proto, že v něm spatřovala cosi přátelského a pojila je také láska k alkoholu. Wiki si ale narozdíl od Arkusse vždy zachovávala určitou sebekontrolu. Velmi důvěrnou přítelkyní slečny Wiki se stala hobitka Viola Pelouchová, která byla přijata do řad Nurnských v karwellském Sillu. Z výpravy, která v závěru byla velmi vyhozená, se vrátila živá a zdravá a z podílů na kořistném si pronajala pokoj v hostinci U hrocha. Putování s Nurnskými se jí zalíbilo natolik, že se přihlásila i na další výpravu z jara roku 1052. Tato výprava Nurnské zavedla na východ od gwendarronského Naglinu do obce Trkany, kde společenstvo podnikalo krátká tažení po okolí. Trojice přioptilých hobitích přátel se stala pověstnou. Více než k práci měli se ke shánění alkoholu a jeho veselé konzumaci. Po návratu do Liscannoru měla dostatek financí na zajištění svých potřeb a načas se usadila. Peníze hobitce došly teprve na podzim roku 1053, kdy byla ze zmíněných důvodů nucena přihlásit se k účasti na výpravě do Nabatelského království. Tam se Nurnská družina při dobývání hradu Norgyd utkala s temným Urg'huulem, avšak hobitka měla štěstí - snad démon alkoholu stál při ní, že se ve zdraví vrátila s měsíci naditými kořistným. Znovu se usadila a naplno využívala nepořádků v obecních záležitostech za mírného a chaotického úřadování tehdejšího starosty Moorheda. Během té doby se stala právoplatnou občankou a bylo jí uděleno povolení ke stavbě domu. Toho však nevyužila. V létě roku 1054, kdy se Moorhedova židle povážlivě kymácela, byla hobitka Wiki s dalšími příživníky majitelkou hostince Rollandou Rugornskou pro neplacení vystěhována z nájemních pokojů hostince U hrocha. Peníze se zase už dávno rozkutálely v bujarých pitkách s věčně opilými a veselými přáteli a zlodějka Wiki byla nucena opět přijmout práci. Ta příležitost se jí namanula až v létě roku 1055, kdy se v řadách Nurnských zúčastnila pátrání po jistém Čmelichovi. Už na samém začátku výpravy však došlo k úmrtí několika dobrodruhů a Wiki zřejmě zjistila, že takové nebezpečí není nic pro ni, proto se dalšího putování nezúčastnila, definitivně se usadila a dobrodružný život pověsila na hřebík. Také zřejmě z částečných podílů za odvedenou práci získala dostatečný majetek na stavbu skromného, leč vlastního domu, a učinila tak neprodleně. Ve starostenské knize lze ještě nalézt záznam z pera nového starosty Myšilova stran udělení pokuty za nepředložení stavební dokumentace. V Liscannoru Wiki žije dodnes a dodnes je vítaným a častým hostem hostince U hrocha. Stále se přátelí s Arkussem Dettorem, místním opilcem. Oba zmínění se již výprav nezúčastňují.

Wulpin Zivrilová - člověkyně hraničářka [*1024]

Divoška Wulpin pocházela z jižních pralesů Elodungveru a její vesnice byla vypálena erkrachtskými žoldnéři. K Nurnským se přidala roku 1046. Od družiny to byla velká odvaha, přijmout mezi sebe členku lidožravého kmene, která ani neovládala obecnou řeč. Ale v družině chyběly ženy, a tak se možná za jejím přijetím skrývaly choutky některých družiníků. Společně s ostatními se vrátila do Liscannoru a dobrovolně se rozhodla, že bude chodit do obecní školy. Školu navštěvovala společně s krollem Burbbagem a po jejím absolvování se dokázala bez problémů domluvit s ostatními. Wulpin nadšeně hltila všechny

výdobytky civilizace a brzy zatoužila i po svém vlastním obydlí, které by bylo jistě důstojnějším domovem nežli lidožroutská chýše. Během další výpravy do Hamilkaru se družině velmi hodily její sice primitivní, nicméně velmi účinné léčebné metody. Wulpin také dovedla velmi dobře střílet z dlouhého luku a mezi ostatními si postupně získala pevné místo. Wulpin byla dobrého srdce a na této výpravě dokonce propustila zajatky Niaru, za kterou chtěli někteří získat výkupné. V družině ji však začal z jakéhosi podivného důvodu velmi přitahovat věčně vztekly trpaslík Eodel Zivril. Tento vztah se projevil po jedné pitce v hamilkarském hampejzu, kde si dobrodruzi sjednávali společnice na noc. Wulpin se mazaně nabídla Eodelovi za 300 zlatých. A Eodel byl lapen. Naoko se sice k Wulpin choval dále svým obhroublým způsobem, ale ve skutečnosti již Wulpin dosáhla svého. Dokonce donutila Eodela, aby pro utužení jejich svazku ukradl maličkého trpaslíčka Eonna, kterému Eodel předtím zabil oba rodiče. A Eodel, který chtěl nejprve zabít i to nebohé dítě, opět svolil. Po návratu se konala svatba. Na Eodelovo přání sice tajná, ale byl to řádný sňatek. Wulpin se nastěhovala k hrobníkovi do jeho domu a začala toužit i po svém vlastním dítěti, což ovšem Eodel odmítal. Wulpin tím velmi trpěla, ale dobrodružný život vedla dále. Malého Eonna vždy, když byla na výpravě, svěřila do péče paní Chinské. Na výpravách se v boji dokázala vyrovnat i svým mužským kumpánům, a její léčitelské schopnosti jí zajistily vděk nejednoho dobrodruha. Na jednom dalším dobrodružství ji však postihla tragédie v podobě ztráty manžela Eodela. To se psal rok 1048. Wulpin mu nad hrobem vše odpustila a zůstala dále sama. Hraničářka absolvovala a hlavně přežila i strastiplnou zimní výpravu do Carentanského údolí. Jako žena si jen tak nenechala něco líbit a během výpravy do jižních pralesů v devětačtyřicátém dokonce i zmlátila družiníka, drzého hobita Pěnipírka, za což sklídila obdiv u ostatních. Na této výpravě se dokonce jednou ocitla i mrtvá po strašlivém boji s tajemnými hubkany, ale mocné lesní síly ji dokázaly přivést zpět k životu. Po návratu z jihu Wulpin zakoupila v dražbě podezřelý lektvar a po jeho vypití ji potkala osobní tragédie v podobě ohavného pařátu, který jí narostl místo jedné ruky. Od této chvíle bylo možné Wulpin spatřit pouze s dlouhou koženou rukavicí na ruce. Zřejmě z důvodu, že se Wulpin musela starat o malého Eonna, vydávala se na výpravy už jen občas. Pro to, že na dobrodružný život nezaněvřela úplně, hovořily zřejmě dva důvody - kočovná povaha a finanční situace. V létě roku 1055 se hraničářka vydala s Nurnskými do krajů novotehalských, kteréžto tažení se pro ni stalo jistým dalším milníkem v pohnutém životě. Díky druidu Myšilovovi, k němuž však příliš vřelý vztah nechovala, zbavila se ve Slunečním chrámu svého prokletí, které mělo na svědomí její ohavný pařát, a našla si novou lásku, tentokrát lásku na celý zbytek života. Jejím milencem a posléze manželem se stal jistý Lambard, lovec, a již skutečnost, že do jejího života vpadl doslova jako zjevení seslané prozřetelností, dávala tušit osudovost setkání. Lovec Lambard se k Wulpin přistěhoval do Liscannoru a žili spolu v lásce a porozumění. O poradostinách roku 1051 se manželům narodila dcera Lombien. Lambard však mnoho nepracoval, nebyl obyvatelstvem ani starostenským úřadem příliš oblíben, a poté, co vyšla v platnost omezující vyhláška o volném lovu zvířete, bylo třeba opět rodinu finančně zajistit na další období. A tak se stalo, že se Wulpin chtě nechtě musela přihlásit na výpravu do země Khanderwaed na jaře roku 1053. Proslula jako výborná léčitelka, a když bylo třeba, předváděla své mistrné střelecké umění, kde se dalo. Jinak byla mírná a přátelská, avšak k nejapným narážkám na neschopnost svého muže se stavěla vždy rozhodně a nesmlouvavě. Nebezpečnou výpravu přežila ve zdraví a opět se věnovala rodině. Poslední výpravou, než dobrodružné řemeslo pověsila definitivně na hřebík, byla výprava do Gorganu ze zimy roku 1055. Tou dobou už na Wulpin byla znát únava z neuspořádaného života dobrodruhů, ze spaní po krčmách a lesích. Po návratu do Liscannoru se usadila nadobro a nadále se věnuje pouze rodině, tedy svému muži a dětem. Lovec Lambard si našel práci jako výrobce šípů, takže rodina určitě netrpí nouzí a strádáním. Wulpin Zivrilová, jako snad jediná žena, která se takto profesně vypracovala, se zapsala nesmazatelně do historie Nurnské družiny.

Yall Reblled z Hedu - člověk šermíř [1016 - 1053]

Válečník Yall Reblled vstoupil do řad Nurnských v chladnu roku 1046, kdy se družina připravovala na výpravu, která měla za cíl zničit důl na drahé kamení v pralesích pod

Wallimorem. Již při první výpravě se stal dosti uznávaným pro své bojové umění, zbabělost rozhodně nebyla jeho vlastností. Spíše se o něm tvrdilo, že má velmi potlačený pud sebezáchovy. Spřátelil se s tehdejší vůdcem Aeddem Ruindorským, který jej považoval za klíčovou osobu, díky níž byl cíl výpravy splněn. Yall se ubytoval v nájemním pokoji hostince U hrocha a posléze se přestěhoval do obecní ubytovny. Roku 1047 se zúčastnil další výpravy, která směřovala do Hamilkaru. Během ní už měl v družině pevné místo a dobře si toho byl vědom. Při řešení družinových problémů se neostýchal použít pěsti, o čemž se neblaze přesvědčil elf Melchizedech. Yall Reblled uzavřel pevné přátelství s barbarem Harezem, se kterým vytvořil silný útočný štít družiny. Po návratu z Hamilkaru nějaký čas na výpravy přestal vyrážet a živil se jako pomocný učitel tělopružby v místní obecní škole. Roku 1049 se stal občanem Liscannoru a postavil si dům. V řadách společenstva znovu stanul až na jaře toho roku, kdy Nurnští přijali zakázku na získání kůže z pralesního ještěra, který měl žít někde v jižních pralesích v oblasti zvané Elodungver. Poblíž města Neren v pláních Travertu se setkal s Dregem Huranem, bojovníkem Štírského řádu, který si jej vybral za učedníka. Reblled se u mistra naučil několika šermířským trikům, avšak svou učenlivostí zřejmě pana Hurana příliš nenadchl, protože jejich vztah neměl dlouhého trvání. V družině však přesto jeho hvězda dále stoupala. Podílel se na úspěšném dokončení výpravy a zúčastnil se rovněž další výpravy do lesů okolo Nové Tehaly, kde se družina úspěšně utkala s drakem a jeho skřetími pohůnků, na čemž měl Yall nemalou zásluhu. To bylo v roce 1050. Dalšího roku si nicméně od dobrodružného života potřeboval odpočinout, na další výpravu se vydal až roku 1052, hledat tajemné byliny, a opět se výrazně podílel na jejím úspěšném dokončení, zvláště poté, co padl kroll Burbbag, a Yall se stal nejsilnějším válečníkem družiny, na němž ležela hlavní tíha bojů. Tato výprava byla pro válečníkův další život mimořádně důležitá, neboť na ní potkal pannu Vavřinku ze mlýna u rybníka Brčiku. Té zaimponoval, když z rybníka vypudil zlého vodníka sužujícího okolí, a po skončení výpravy ji pojal za ženu. V té době se Yall také začal více angažovat v obecních záležitostech, obzvláště ostře vystupoval proti skandální vládě starosty Darlena Moorheda a tropil si žerty z nanicovatého charakteru přistěhovalce Lambarda. V družině pak uzavřel pevné spojení s Dynim Longodonem a barbarem Harezem, a tato trojice se pak snažila manipulovat družinu ke svému prospěchu a zejména potlačovat zhoubný vliv Darlenův. Byl to právě Yall, který se roku 1053 stal vůdcem další výpravy na sever, kam měli Nurnští doprovodit povětrnou šlechtici Eiener Heikornatskou a přitom pátrat po jejím zmizelém snoubenci. Během cesty válečník zjevně zapomněl, že má doma milující ženu, a nestydatě sdílel lože s pannou Eiener. Je však třeba podotknout, že dívka si Yalla neobtočila kolem prstu, jak zjevně doufala, a on sebou nenechal manipulovat. Tím ovšem její přelétavou přízeň ztratil hned, jakmile jej nepotřebovala, takže dobrodruzi nedostali slíbenou odměnu. To ale příliš nevadilo, místo toho se družiníci zapletli do víru zcela jiných událostí. Došlo k mnoha urputným bojům a byl to právě Yall, který nakonec zůstal jako poslední z velkých válečníků družiny, a především na jeho bedrech stála odpovědnost za vyvedení družiny z nebezpečí. Nakonec osvědčil i diplomatickou obratnost, kdy hrozilo krveprolití po návratu barbara Hareze, jenž byl považován za mrtvého a ostatní si tudíž rozdělili jeho věci, které ovšem barbar tvrdě požadoval zpět. Díky Yallovi se ovšem celá situace urovnala a došlo k rozumné dohodě. Ještě toho roku se družina vydala do království Nabelat zničit nestvůrného Urg'huula a tíha výpravy opět značnou měrou spočívala na bedrech Yalla Reblleda, podporovaného vůdcem Dynim a spolubojovníkem Harezem. Harezovi Yall dokonce zachránil život, když přesvědčil zejména Darlena Moorheda, aby pomohl již chladnoucího barbara oživit. Žel smrt krátce nato vztáhla své drápy právě po tomto hrdinném válečníkovi. V závěrečném boji se samotným Urg'huulem se Yall bil jako pravý rek, ale v souboji byl těžce zraněn. Když byl netvor konečně ubit, vybuchl a kusy jeho těla se rozlétly na všechny strany. Jeden z nich rozmákl i polomrtvého šermíře. Tak ve chvíli triumfu zahynul jeden z nejudatnějších válečníků Nurnské družiny.

Zlochor - kroll válečník [1018 - 1056]

Olbřímí postava krolla Zlochora se v liscannorském hostinci U hrocha objevila jednoho večera roku 1056. Kroll byl vysoký tak, že se nevešel do dveří, ale zároveň neuvěřitelně

vyzábělý. Na sobě měl koženou hazuku a v ruce mohutný trojitý řemdih. Přidal se k družině a vypravil se s ní na jih do Kasulu zjistit, co tkví za poklesem produkce mehaje. Ukázalo se, že se z dřívějšího přáteli s hobitím kuchařem Kutoušem Králíkem, s nímž byl kdysi na nějaké výpravě. Tito dva si byli velice blízcí a silný Zlochor nad hobitem držel ochrannou ruku, aby se mu nic nepříhodilo. Tak zabránil Kutoušově inzultaci Veřinými fanatiky, když po kázajících pomatencích hobit házel psí exkrementy. Chránil malého kuchaře i při jeho prozkoumávání pralesních rostlin a živočichů. Svou sílu kroll Zlochor předvedl také tehdy, když v Kurši porazil v páce místního šampiona, čímž si získal uznání nejen družiníků, ale též místních krollích dělníků. Družině byl platným také tehdy, kdy se nechal zavřít, aby mohl kontaktovat neprávem uvězněného farmáře, který byl také krollem, a díky tomu si Zlochor získal jeho důvěru. Převážně ale Zlochor vynikal v družině svým válečnickým uměním, hrdinně se bil s pašeráky mehaje i s ještěry v džungli. Ještě jednou se ocitl ve vězení, když se družina záhadně dostala do prokletého Trindindolu, kde byla okamžitě zatčena. Jelikož elfové nejevili známky toho, že by družiníky chtěli propustit, byla družina nucena uniknout a probít se pryč. Zlochorova síla a bojové umění opět našly uplatnění, ať už v bojích s elfy nebo posléze s vlky a skřety, jejichž kraji museli družiníci prchat. Kroll se udatně bil a družině vydatně pomáhal, ale jedné noci byla družina přepadena a po lité řezi byl Zlochor mezi těmi, kteří nepřežili, i když s sebou vzal hromadu skřetů a výrazně tak přispěl k tomu, že nebylo mrtvých daleko víc. Přestože nebyl s družinou dlouho, vydobyl si i za ten krátký čas velkou úctu a přátelství ostatních.

Výročí a vzpomínkové dny

Ponovorok

13. * Dyni Longodon, vůdce [1016]
14. * Jacob z Rugornu, zakladatel a první bojovník družiny [992]
19. Armidenská tragédie [1043]
22. Založení Liscannoru [1020]
24. * Thadeáš Čipera z Tiklu, první lupič družiny [970]
26. * Jeremiáš Čipera z Tiklu, obecní hostinský [997]

Chladen

8. První volba starosty [1025]
12. První dítě v obci [1023]
13. * Barnabáš Čipera z Tiklu, starosta Liscannoru [994]
19. První hrob na hřbitově [1024]
30. * Ragnar z Álfheimu, první šermíř družiny [991]

Jarn

1. * Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru [1029]
18. * Lúin z Nórienu, vůdce [1032]
24. * Lynhaard z Rugornu, starosta Liscannoru [983]
30. Založení Vranigostu [1044]

Dešten

6. * Arkuss Dettor, první pyrofor družiny [1020]
23. Zemřel Densir [1018]

Traven

21. * Corey Kall, vůdce [1000]

Předradostiny

1. Vyznamenání Nurnských za tažení do Erkrachtu [1041]
3. * Darlen Moorhed, starosta Liscannoru [1019]
10. Konec Ardasanů [1033]
12. Založení družiny [1014]
13. Zabití první nestvůry [1014]
14. První vražda v družině [1014]
17. * Páin z Nórienu, vůdce [1009]
20. Zabití Drapláka [1051]

Poradostiny

3. * Krochta Moskyt, starosta Liscannoru a nejvícekrát vůdce [1002]
17. * Yorg z Erinu, první starosta Liscannoru [997]
19. * Griffin Linfalias, vůdce [1017]
25. Zasazení Janternu [1051]

Sečen

1. * Densir z Ardasanu, první theurg družiny [973]
4. * Rolld z Erinu, starosta Liscannoru [1005]
18. * Aedd z Ruindoru, předák Vranigostu [1010]
18. Otevření hospody [1028]
18. * Eriadan, první liscannoské dítě družiník [1028]

Světen

1. Otevření školy [1045]
14. * Llandaff z Quonsettu, vůdce [1012]
18. Popraven Sarim [1033]
24. Mondragonský atentát [1033]
26. * Atheas ze Zelených vrchů, první čaroděj družiny [988]
28. * Burbbag Šestý, starosta Liscannoru [1023]

Zimosmet'

6. První vydání Lyškánory [1033]
7. První vydání kroniky [1025]
11. Poprava strůjců Mondragonského atentátu [1033]
18. * Erlanth Linfalias, první mág družiny [1004]
21. * Halk z Erinu, první chodec družiny [997]
23. Zabití prvního draka [1018]

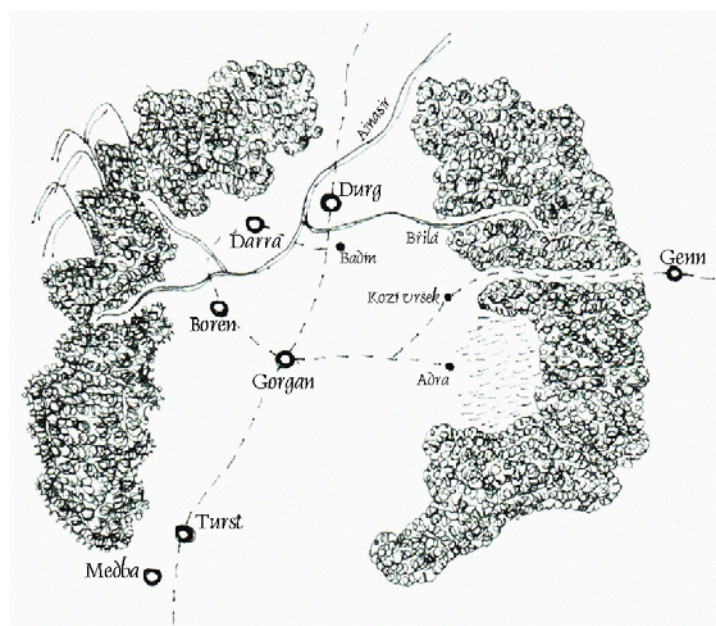
Hodovan

21. * Sauron z Gorůdye, první druid družiny [988]

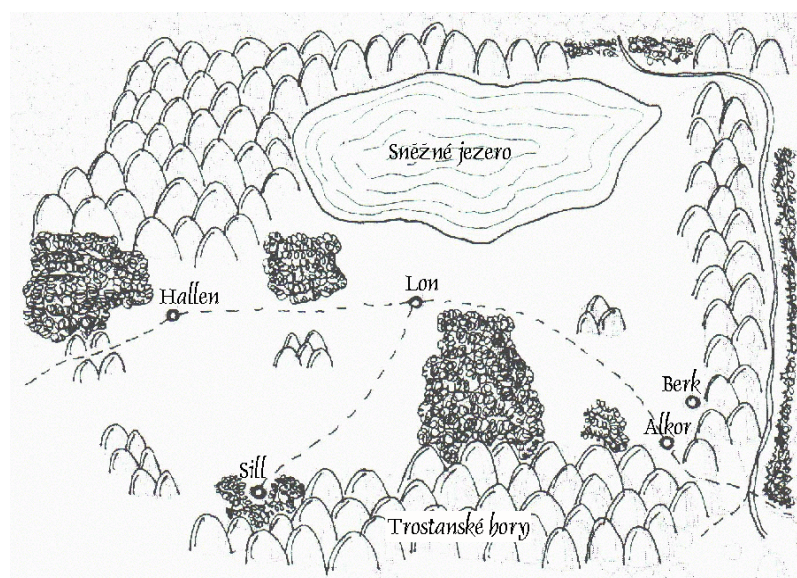
Přednovorok

5. Zavražděn Jacob, poslední ze zakladatelů družiny [1031]
23. * Eodel Zivril, vůdce [1021]

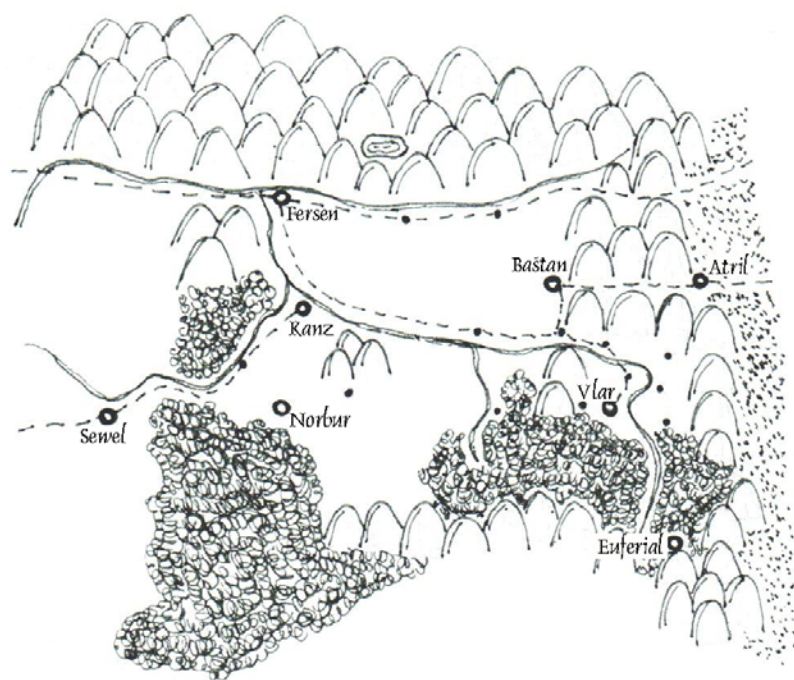
Mapy



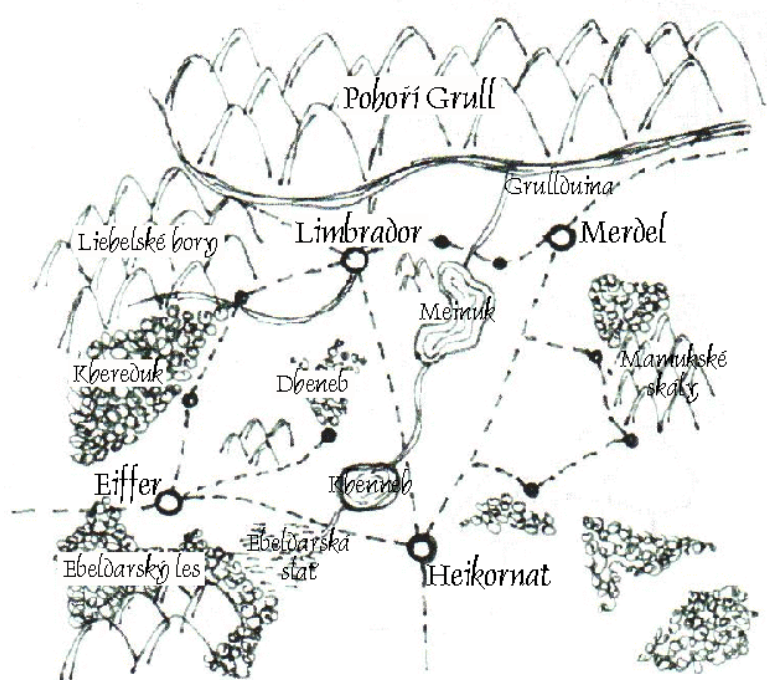
Známá území království Gorganského.



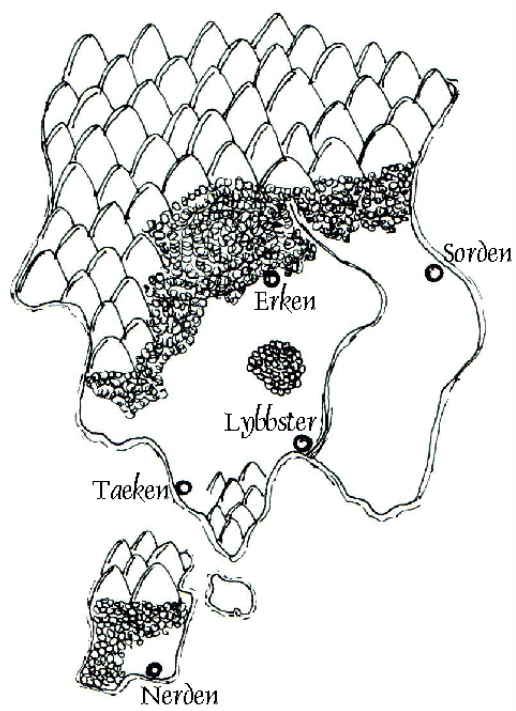
Známá území Karwellu.



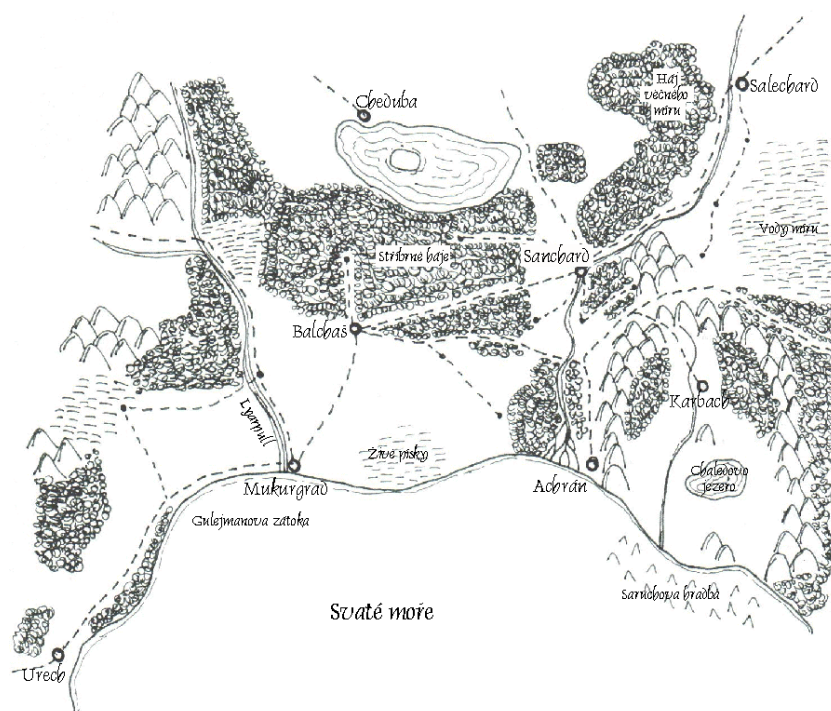
Známá území Kasulu.



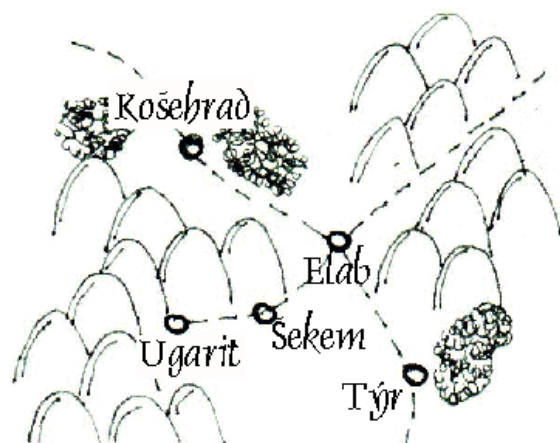
Známa území kraje Khanderwaed.



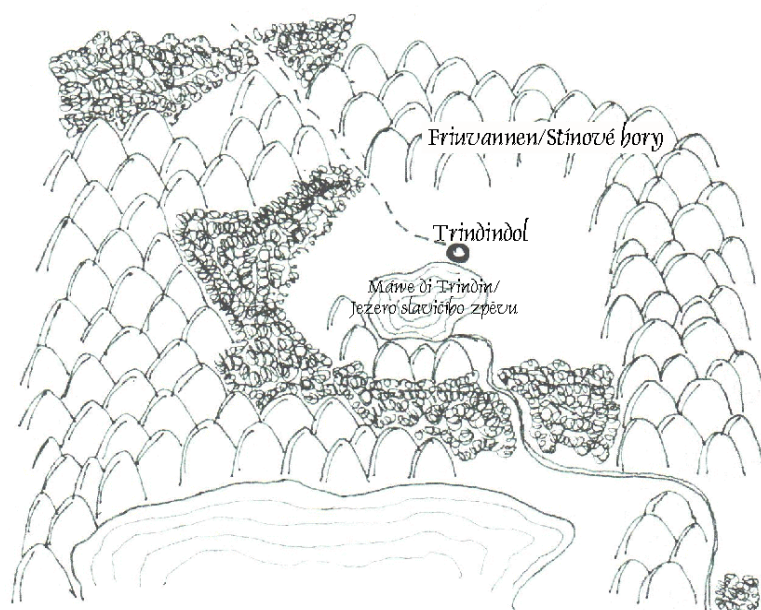
Známá území ostrova Lybbster.



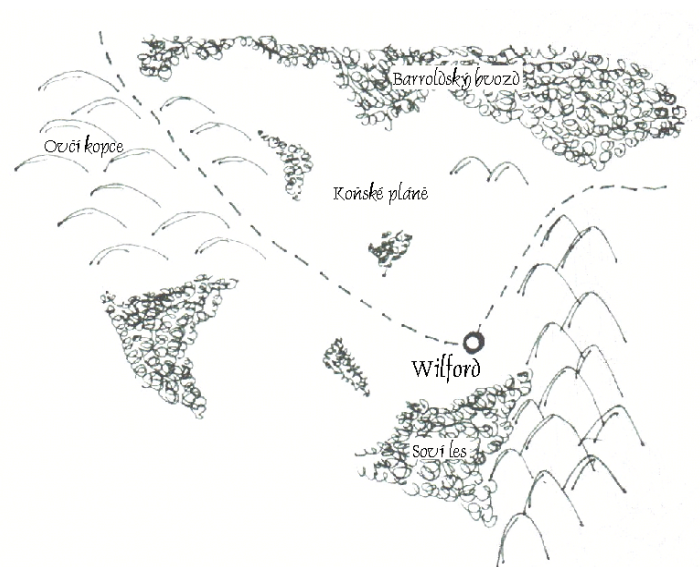
Znamá území Mukurské říše.



Známá území kraje Nabatelského.



Známa území země Trindindol.



Známa území země Wilf.